

3 1761 05326594 8

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETE

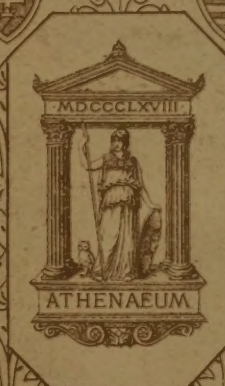

BUDAPEST
AZ ATHENÆUM R. T.
KIADÁSA

Ex Libris
Com^{is} Géza Somfich
Ropaszhegy

N^o

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO

by

DR. PETER I. HIDAS

A
MAGYAR NEMZET
TÖRTÉNETE

SZERKESZTI

SZILÁGYI SÁNDOR

KIADJA

AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI R. TÁRSULAT

TIZEDIK KÖTET

BUDAPEST

AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSULAT BETŰIVEL

1898

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

I. FERENCZ JÓZSEF MAGYAR KIRÁLYLYÁ KORONÁZTATÁSA.

(Székely Bertalan festménye ő Felsége a királyné birtokában.)

A
MODERN
MAGYARORSZÁG

(1848—1896)

IRTÁK

MÁRKI SÁNDOR

ÉS

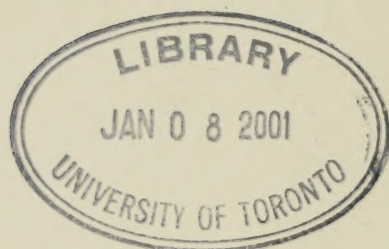
BEKSICS GUSZTÁV

BUDAPEST

KIADJA AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSULAT

1898

KIADÓI ELŐSZÓ.

Ide s tova három lustrum is elmúlt azóta, hogy a hazai történet-tudomány lelkes ápolója, *Ipolyi* Arnold, akkor besztercebányai s később nagyváradai püspök, mint a Magyar Történelmi Társulat elnöke, gyakran maga vezette a társulat választmányi üléseit.

Ily alkalmakkor többször emlité előtté e sorok írója, hogy mennyire óhajtandó s mennyire szükségesnek látná, ha a Magyar Nemzet Története a francia *Lacroix*-féle kiadásokhoz hasonló előkelő alak- s modorban látna napvilágot. Minden korszak az avval behatóan foglalkozó történetíró által feldolgozva és a régmúlt idők felelevenítve s magyarázva kiváló művészeink esetje és az egykorú emlékek képeinek és rajzainak sokasága által. A nagymérvű anyagi befektetéseket az ország egyházfejedelmeinek és főurainak hathatós támogatása mellett a Magyar Tudományos Akadémia útján vélte előteremthetőnek. A láng-lelkű egyháznagy ez eszmét teljesen helyeselte és megvalósítását komolyan tervezte.

Azonban a kérérlhetlen halál már 1886-ban kiragadta számos barátja és tisztelője köréből és így mit sem tehetett ily nagyszabású mű kiadásának megvalósítására.

E sorok írója mindamellett híven megőrizte a hazafias eszmét s midőn nemzetünk fennállásának ezredéve közeledett, elérkezettnek vélte az időt, hogy, bizva az ország széles rétegeinek a magyar történeti irodalom iránti meleg érdeklődésében

s aldonatkészségében és birva a vezetése alatt álló »*Athenacum*« irodalmi és nyomdai részvény-társulat támogató bizalmát, a száz-ezerket igénylő vállalat megvalósításához hozzálasson, anélkül, hogy más istápolásra számíthatott volna, mint a mit a művelt magyar olvasó közönség könyvvásárlása biztosít.

A tizkötetes nagy történeti mű sikerének előfeltétele minden-
esetre a szerkesztő személyisége volt s midőn ezen nehéz feladatot Szilágyi Sándor, a magyar történetírók nestora volt szíves elvállalni, a kiadó nyugodt lehetett, hogy oly mű fog a közönség kezebe kerülni, mely egyaránt meg fog felelni a legfokozottabb tudományos igényeknek épugy, mint a történelmi pártatlanság szempontjainak. Azon általános rokonszenv és barátság, melynek Szilágyi Sándor történetíróink körében osztályosa, lehetővé tette, hogy az egyes kötetek és korszakok megírását kiváló szakíróink: Acsády Ignác, Angyal Dávid, Ballagi Géza, Beksics Gusztáv, Décsi Lajos, Fraknói Vilmos, Fröhlich Róbert, Kuzshtszky Bálint, Marczali Henrik, Márki Sándor, Nagy Géza, Pór Antal és Schönherr Gyula vállalták el, a kiknek díszes sorát Vassary Kólos bibornok-herezegprimás nyitja meg és koszorús költőnk Jókai Mór zárja be.

Százakra megy a művet ékesítő külön képek és mellékletek száma és sok ezer rajz disziti s magyarázza a szöveget, melyek Barabás Miklós, Benczúr Gyula, Dudits Andor, Eisenhut Ferencz, Feslty Árpád, Kriesch Aladár, Lotz Károly, Madarász Viktor, Munkácsy Mihály, Neogrády Antal, Spányi Béla, Székely Bertalan, Than Mór, Vágó Pál, Wágner Sándor festői ecsetjének és Ágota Imre, Cserna Károly, Dörre Tivadar, Dussek Ede Adorján, Garó Lajos, Háry Gyula, Heyer G., Huszka József, Jancsó Lajos, Kinnach László, Morelli J., Mühlbeck Károly, Révész Imre, Székely Árpád, Turcsányi Gyula és mások kiváló rajzónjának művészi alkotásai.

A nagy mű befejezése alkalmából csak kedves kötelességet teljesítek, ha az *Athenacum* részvény-társulat nevében úgy a

szerkesztőnek s az összes tudós íróknak, valamint a közreműködő művészeknek legőszintébb köszönetet mondok.

De mindenek felett hálás köszönetet kell hogy mondjon a kiadótársulat a nagy magyar olvasó közönségnek, mely hazafias érzületével, és megértve azon igazságot, hogy a történelem a jövőről szóló tan-, lehetővé tette a nagy nemzeti emlékmű közrebocsátását.

Budapest, 1898 október 3.

Emich Gusztáv.

A SZERKESZTŐ ELŐSZAVA.

Azok után, miket *Emich* Gusztáv barátom a millennáris történet keletkezéséről elmondott, nincs más feladatomb, most, midőn a munka befejezve a közönség kezén van, mint a létrejövetel egy s más körülményeivel beszámolni. A megtisztelő bizalomnak, melylyel *Emich* engem kért fel a szerkesztés elvállalására, aligha volt más indoka, mint az, hogy boldogult *Ipolyi* püspök is, mint egyik szerkesztőre, rám gondolt. Nem igyekeztem kitérni a bizalom elől, de némi aggodással vállaltam el a szerkesztést.

Eddigi történeteink egy ember tollából kerültek ki: a *Palmádé*, *Katonádé*, *Virágé*, *Budayé*, *Fessleré*, *Mayláthé*, *Horváth* Mihályé, *Szalay* Lászlóé s *Szalay* Józsefé. Kétségtelen, hogy ez a munka egyöntetűségének javára válik, de ma, midőn a történeti anyag napfényre hozása oly óriási mérvet öltött, hogy okmánytárakból és monographiákból egész könyvtárak állanak a kutatók rendelkezésére, ezek áttanulmányozása és feldolgozása egy ember részéről legyőzhetetlen akadályokba ütközött volna, annyival inkább, mert az eredeti terv szerint a tíz kötetre tervezett, tehát az eddigjegnél jóval terjedelmesebb munkát négy év alatt teljesen be kellett fejeznünk. Ennek a tervnek megvalósítása csak egy úton volt lehető: t. i. megnyerni azokat a szakembereket, kik mint specialisták, egyes korszakok történetével behatóan foglalkoztak s a feldolgozandó anyagot akkép osztani fel köztük korszakok

szerint, hogy azok az ezer év történetének teljes, kimerítő képét nyújtsák. Természetesen az egyes korszakok festésében, jellemzésében mindenki saját meggyőződését követte s mi ezek megnyilatkozásának akkor sem álltuk útját, midőn a feldolgozásban vagy jellemzésben nem mindenben értettünk velük egyet.

Azt a kérdést, ha valjon elegendőnek tartjuk-e az irodalom útján hozzáférhető anyagot dolgozni fel, vagy a hiányok pótlására levéltári kutatások által teljesebbé tenni az anyagot, magukra a szerzőkre bíztuk, kik különben is legalkalmasabbak annak megítélésére, hogy nélkülözhetik-e a további forráskutatást vagy sem.

Az a névsor, melyet a három év előtt kiadott programmban közzétettünk, némi változásokat szenvedett. *Dr. Károlyi* Arpád és *dr. Thaly* Kálmán, legnagyobb sajnálatunkra a körülmények által kényszerítve, még jókorán visszaléptek úgy, hogy volt időnk e korszakok megírására más erőkről gondoskodni. Helyettük *dr. Acsády* Ignác úr vállalkozott, mint a ki ezen korszakoknak közgazdasági történetével és földrajzi leírásával sokat foglalkozott s e tárgyba vágó nagybecsű értekezései bizonyítékot nyújtottak arra, hogy a feladatot jó sikerrel fogja megoldani. S hogy mennyire igazunk volt, bizonyítja az a körülmény, hogy az Akadémia a *Bük* László-féle díjat a vállalat V-ik kötetének ítélte oda, melyben *Acsády* úrtól Magyarország három részre oszlásának története foglaltatik.

Különben *dr. Thaly* Kálmán és *dr. Károlyi* Arpád urak, mondhatni, ezután is a szerkesztőség kötelékében maradtak s minden olyan kérdésben, melyeket hozzájuk intéztünk, a legnagyobb előzékenységgel nyújtottak segédkezet s a rendkívül becses illusztrálási anyagnak legbecsesebb részét nekik köszönhetjük.

A III-ik kötet második felét egészen *dr. Schönherr* Gyula úr, a vállalat segédszerkesztője írta meg, jelentékeny önálló kutatásai

mellett jöreszt a *dr. Fejérfutaky* László úr által gyűjtött rendkívül gazdag anyag felhasználásával. A VI-ik kötetben az irodalmi és műveltségi fejezetek megírására *dr. Décsi* Lajos úr vállalkozott. Az eredeti terv szerint a X-ik kötetet *dr. Marczali* Henrik úrnak kellett volna megírni, de miután ő visszalépett, kétfelé osztottuk a kötetet s első felének a szabadságharcznak megírására *dr. Márki* Sándor urat, második felének s kétségtelenül a legnehezebb résznek elkészítésére *Beksics* Gusztáv urat nyertük meg. Hálával kell kiemelnünk, hogy a nemrég elhunyt *Horváth* Boldizsár, továbbá *Falk* Miksa s *Könyi* Manó urak *Beksics* munkáját megkönnyítették s mindenik külön azon rendkívüli nagybecsű és fontos anyagot, melylyel rendelkezett, készségesen átengedte neki felhasználás végett.

Szerkesztőségünknek mondhatni belső tagja volt *dr. Thallóczy* Lajos úr is, ki a bécsi gyűjteményekben lévő nagybecsű művészeti anyag megszerzéséhez segédkezet nyújtott s kinek köszönhetjük, hogy gróf Kuefstein grillensteini várában lévő műkincsei, a Fuggerek nürnbergi család gyűjteménye s a Czernin grófok neuhausi kastélyában lévő gazdag gyűjtemények rendkívül érdekes és eddig sehol fel nem használt anyaggal járultak illusztrációinkhoz. A bécsi coloniának egy másik tagja, *Hodinka* Antal úr is szíves készséggel eszközölt kutatásokat. Ő Felsőge hitbizományi könyvtárában, melynek ő egyik custosa.

Hálás köszönettel kell kiemelnem *Ferenczy* Ida úrhölgy ő méltóságát, ki *Szekely* Bertalannak a koronázásról felvett képeit, sokszorosítás czéljából, hozzánk jutatta, *Gróf Erdődy* Károlyné ő nagyméltóságának, ki II. Rákóczi Ferencz és Rákóczi Juliánna arcképeit, *Benczur* Gyuláné ő méltóságának, ki férje két színvázlatát, *Gróf Apponyi* Sándor v. b. titkos tanácsosnak, *Bubics* Zsigmond kassai püspöknek, továbbá *Winter* Gusztáv úrnak, az udvari titkos levéltár igazgatójának, *Zeisberg* Henrik úrnak, az udv. könyvtár igazgatójának, *Pauler* Gyula úrnak, a magyar Országos

Levéltár igazgatójának, *Kammerer* Ernő úrnak, az Országos Képtár kormánybiztosának, *Szalay* Imre úrnak, a Magyar Nemzeti Múzeum igazgatójának és *dr. Hampel* József egyetemi tanár úrnak, a nemz. múzeumi régiségtár igazgató-őrnök hasonló hálával tartozom szíves előzékenyséjükért, melylyel a vállalat sikerét előmozdították.

Ernszt Lajos úr ritka előzékenységgel becsátotta rendelkezésünkre rendkívül gazdag gyűjteményét, melyben nemcsak XVI—XVII-dik századi fametszetek, rézkarcok, hanem olaj és vízfestmények is találhatók. Gyűjteményéből oly sokat választottunk ki, hogy egy páron nincs is feljegyezve a tulajdonos neve. Fogadja előzékenységeért szíves köszönetünket.

Végül meg kell emlékeznem a vállalat segédszerkesztőjéről, *dr. Schönherr* Gyula úrról, ki a mellett, hogy a szerkesztés munkájában segítségemre volt, az illusztrálást is csaknem egészen maga végezte. A képmagyarázatokat pedig ritka szakértelemmel és pontossággal állította össze. Ernyedetlen buzgalmaért és tevékenységeért hálás köszönettel adózunk neki.

Az egész idő alatt, míg a szerkesztés tartott, minden oldalról annyi előzékenységgel és szívesességgel találkoztam, hogy az érdeklődők nagy száma valóban meglepett, örömmel töltött el és kitartásra ösztönzött. S ha néha attól tartottam, hogy a munka nem fog arányban állani a nagy nemzeti ünnepély fontosságával, ma, a munka végéhez érve, nyugodtan mondhatom el, hogy annyit tettünk, a mennyit tehettünk. Historiai tudásunk mai színvonalának megfelel az s ha a régi nagyok munkája egy s más tekintetben ki is magaslik, ez terjedelmével, adatai gazdagságával előnyben áll, történetírásunk rendkívüli haladásáról tesz tanubizonyságot, régi történetírásunk némely előítéletét lerontotta, új szempontokat, szellemet hozott napfényre.

De nagy elismeréssel tartozunk az *Athenaeum* igazgatóságának is. Ha arról volt szó, hogy a munka érdekében valami

aldozatot meghozzon, sohasem fukarkodott. Csak így volt lehető, hogy az ívek száma valamint a mellékletek gazdagsága és fényes kiállítása a legtöbb kötetnél jóval túlhaladta azt, amit ígértünk.

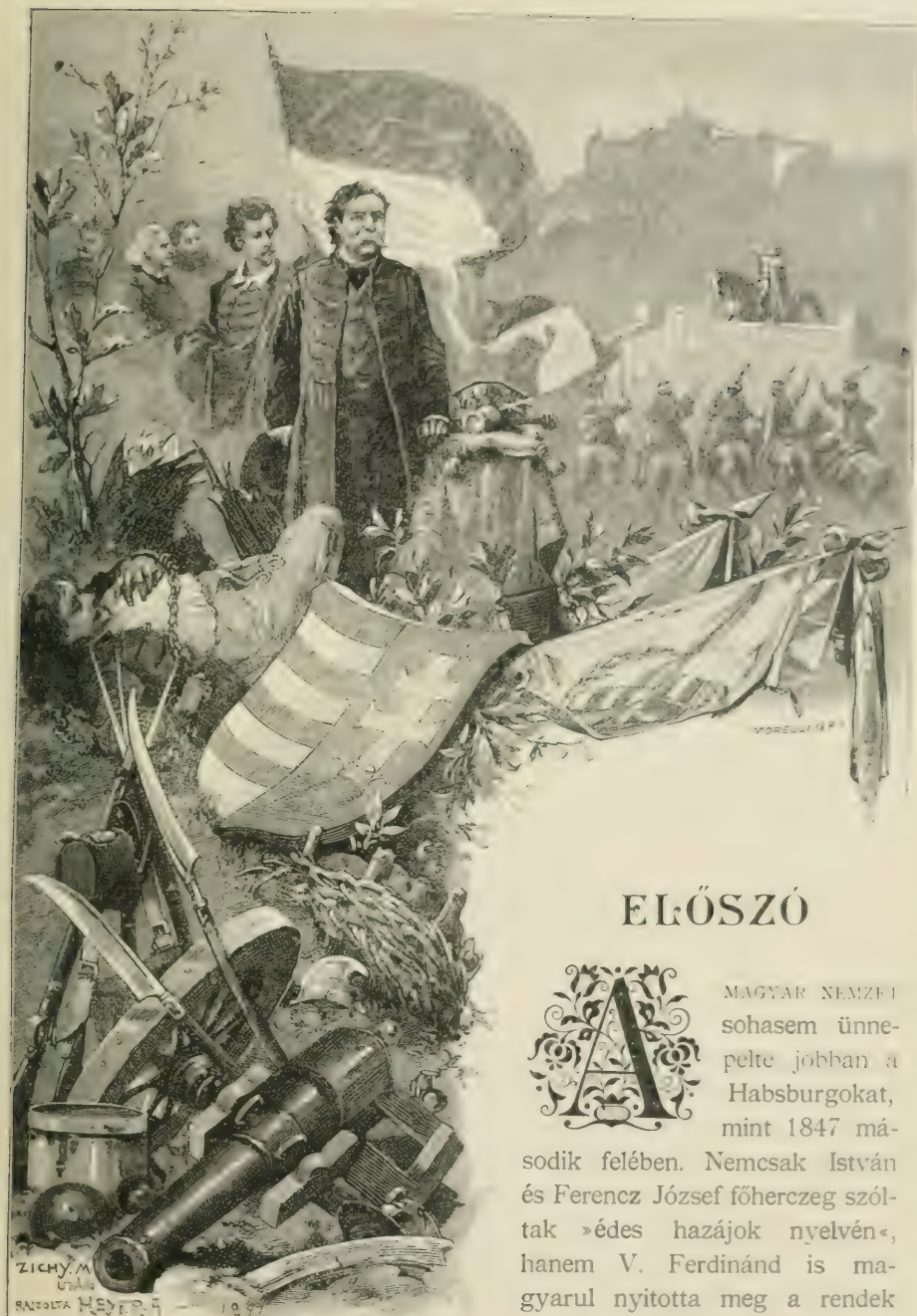
A millennium ünnepe sok nagybecsű monographiával gazdagította irodalmunkat, de az Athenaeum által kiadott millenáris magyar történet állandó és méltó emlékét fogja képezni e fényes ünnepnapoknak s egyszersmind a fiatal nemzedéknél documentálni fogja azt, hogy miért rendezte a nemzet az ezer éves ünnepet!

Dr. Szilágyi Sándor.

AZ 1848—49-İK ÉVI
SZABADSÁGHARCZ TÖRTÉNETE

IRTA

MÁRKI SÁNDOR

A nemzeti szellem diadala.
(Zichy Mihály rajza után)

ELŐSZÓ

MAGYAR NEMZETI
sohasem ünne-
pelte jobban a
Habsburgokat,
mint 1847 má-

sodik felében. Nemcsak István
és Ferencz József főherczeg szól-
tak »édes hazájok nyelvén«,
hanem V. Ferdinánd is ma-
gyarul nyitotta meg a rendek
utolsó országgyűlését. Kik szem-
tanúi voltak a nemzetiség érde-
kében az országgyűlésen vívott

keserű harczoknak, kik »átérezték a nehéz aggodalmakat, mikkel a hanyat-
lásnak s a méltánytalan ellenzésnek nyilatkozványai minden hű magyar

keblet eltöltötték, nem tudtak gunyolni azokat a könnyecskéket, a mik egyik-másik ősz magyar pilláin ragyogtak, mint egy beteljesedett régi imádság kéjérzetének külső jelei.

Kossuth abban a márcziusi híres beszédében, melyben a népet öröknek mondta s a nép hányját öröknek kívánta, örökösnek óhajtotta az uralkodó ház fényét is. És ez a fény sohasem volt teljesebb, mint a mikor a király szentesítette a népképviselői alapján nyugvó felelős kormányról, a közteherviselésről, a földbirtok felszabadításáról, a sajtószabadságról, a politikai és polgári szabadságról szóló törvényeket. Az új alkotmány a sok-százados régi alkotmányos jogokat kiterjesztette a nemzet minden osztályára. Ugy látszott, sikerült megalapítani az egyénnek s a nemzetnek önmagáról való rendelkezése jogát.

Az uralkodóház azonban a magyar közjoggal csakhamar szembeállította az osztrák nagyhatalmi érdeket és az egységes Ausztria eszméjét. A kibontakozás módját nem kiegyezésben, hanem fegyveres erőben keresvén, Magyarországon is csakhamar le kellett tűnniök Istvánnak, Batthyáynak, a mérséklet embereinek. A világ régi rendje, a szent szövetség korhadtt nézetei ellenében Kossuth lett a nemzet bevallott vezére.

Trónra lépett az ifjú főherceg; de trónja erejét nem a szabadságból merítette s a nemzet, melynek szeretetét a múlt esztendőben egyetlen beszédével megnyerte, most nem ismerte el. Kétségbeesetten harczolt ellene, hadait megverte, őt magát és családját száműzte s nem hódolt neki akkor sem, mikor — az oroszokkal szövetekezve — mintegy félmillió fegyverest küldött a szabadságát és függetlenségét védő nemzetre.

Elkövetkezett az a korszak, midőn

»Sokra sír, sokra vak börtön borul,
Kik élünk, járunk búsan, szótlanul;
Van, a ki fölkél és sírván, megyen
Uj hont keresni, túl a tengeren.«

Nem azok a sebek sajogtak legtovább, a miket a szabadság harczosai nyílt csatákban kaptak: hanem azok, a miket kezeiken, lábaikon rabbilincsek törték. A diésőség és az elnyomatás jelei azonban olyanformán hatottak a nemzetre, mint a plebeiusokra azok a sebek, a miket a római öreg hős a velencei háborúk idejében börtönéből a forumra rontva mutogatott. A secessio plebis in montem sacrum, a szent hegyre való kivándorlás nálunk is e két-féle sebek látának eredménye. Az elnyomott magyarok is nemzeti czimerük hármasszent hegyére húzódtak, melyen a korona fölé magasan emelkedve, mint egykor a Golgothán, ott áll a minden földi hatalomnál erősebb hit jelvénye, a keresztt; és most ennek a tövéből örködték a hármasszent hegyre, a négy folyóra, magára a szent koronára is.

A magyar nemzet letiporva sem lett hűtlen az 1848. évi törvények szelleméhez, diésőség és nyújtáshoz. Külső bonyodalmak, belső nyomorúságok tarthatatlanná tették az önkényuralmat, mely az országot hol kényszerítí,

hol édesgetni akarta az egységes Ausztriába való belépésre. Oly keptelen gondolat, hogy elűzésére 1861-ben kardesőrtetés helyett a sarkantyúpenges is elég volt. Az országgyűlést ugyan eloszlatták, de négy év múlva megint összehívták, midőn a nemzet vezére, Deák Ferencz, húsvéti cikkében egyenesen az uralkodó szívéhez szólt. Az ország legegyszerűbb polgára gyalog járt s a politikában sem szerette a rohanást. Azon az úton haladt, melyet az 1848. évi törvények mutattak meg a nemzetnek; és az 1867. évi XII. törvénycikk megalkotásával végre célhoz ért. A nemzet teljesen kibekült I. Ferencz Józseffel és fejére tette Szent-István koronáját.

Damjanich imája fölért az egekbe. »Oltalmazd, Mindenható, az én különben is szerencsétlen hazámat további veszedelemtől.« S a Mindenható megoltalmazta. »Vezérelj az uralkodó akaratát bölcsességgel a népek javára.« S tizennyolcz év után a Mindenható oda vezérelte.

1896 május 14-ikén a magyar nemzet és királya a VII. törvénycikkben vallásos áhitattal adott hálát az isteni gondviselésnek, hogy az Árpádtól és vitéz hadaitól alapított hazát oltalmába fogadta, fejedelmeit bölcsességgel, népét erővel és önfeláldozó hazaszeretettel áldotta meg s az országot jó- és balsorsban segítve, annak lételét ezer éven át sok viszontagság közt is fentartotta. Az országgyűlés hódolt a királynak, I. Ferencz Józsefnek, a kinek dicsőséges uralkodása alatt az ország alkotmányos szabadságát és zavartalan fejlődését biztosítva látta. A király pedig törhetetlen bizalmát nyilvánította szeretett népének hűségében. »Szilárd alapjai ezek annak az áldásos összhangnak, melynek ereje a jövő századok biztos haladásának is záloga.«

Alig egy évvel később a király elhatározta, hogy szobrokat állíttat a magyar közélet tiz jelesének, a kik közé számította a szabadságért oly lelkesen harczoló BocsKay Istvánt és Bethlen Gábort is. S most, az ötvenedik évforduló küszöbén, a nemzet és király külön törvénycikkben kegyelettel és hálás érzelmekkel emlékezik meg az ország történetében korszakot tevő 1848. évi törvényhozás azon alkotásairól, melyek az alkotmányos jogokat a nemzet minden osztályára kiterjesztették.

Ötven esztendő gazdag tapasztalatai így igazolták azt a lelkesedést, melylyel bölcs törvényhozók és lelkes írók egy merész elhatározással végre is megkezdték a nép életét. A bátraknak ez a merész csapata immár »lerázta, a mi benne földi; egy éltető eszmévé finomult, mely fennmarad s nőttön nő tiszta fénye, a mint időben, térben távozik«.

Ebben a fényben talált egymásra nemzet és király. I. Ferencz József az egész magyar történelmet jellemezte, midőn 1884 május 20-ikán kimondta, hogy a magyar nemzetnek »legjellemzőbb két, de egybeolvadó érzelmét hűség a királyhoz és ragaszkodás az alkotmányhoz«.

A magyar nemzet ezredéves történetének ez a befejező kötete az utolsó ötven év történetét nyújtja. Hozzáam volt intézve, de minden magyar történetírónak szól Kossuth nyilatkozata, hogy hazánk iránt nem teljesít-

hetünk szentebb földadatot, mint ha a hazaszeretet érzetét csepegtetjük olvasóink, növendékeink szívébe.

Közszellem, melyet hazaszeretet ébreszt és történelmi kritika, melyet a tudomány követel, gyakran járnak különböző utakon. Sokan teljesen elvetették a Névtelen Jegyző elbeszélését s a honfoglalás ezredéves ünnepét mégis az elbeszélések hatása alatt ültük. Most, mielőtt teljes megnyugvással fogadható könyvünk volna a szabadságharcz multjáról, beérjük azzal a kontudattal, melyben fölnevelkedénk.

Örven esztendő bizonyára nagy idő s elteltével a legóvatosabb történetírás is tartózkodás nélkül nyilatkozhatik. Semmit sem ront az események dicsőségén, ha részeseiben félistenek helyett emberekre ösmerünk. A latni vágyó napba nem tekint; s ha mégis odanéz, kellő eszközök segítségével teszi. Azzal, hogy a szinképelemzés következtében még a nap kilövelt fénycsíkja is elemeire bontható, ragyogásából, hevéből a nap semmit sem veszít, a természetben elfoglalt helye, jelentősége, szerepe semmit sem változik; csak érthetőbb lesz.

Az igazságos bírálat, egyúttal azonban a hazaszeretet kötelességét kívánom teljesíteni, midőn megkezdem a szabadságharcz történetének elbeszélését.

Magyarország Nagyasszonya.

(Az 1848-iki magyar aranykor.)

ELSŐ KÖNYV

*

A DEMOKRATA KIRÁLYSÁG
MEGALAPÍTÁSA

Márcezius 15-ike allegóriája.
(Rajzolta Dörre Tivadar.)

I. FEJEZET.

Az utolsó rendi országgyűlés.

ISTVÁN FŐHERCZEGET, Magyarország új királyi helytartóját, 1847 augusztus 28-ikán külön gőzhajó hozta Pestre s Budán a királyi palotában a polgárság 600 fáklya világa mellett üdvözölte. A főherczeg a helytartó-tanácsban már másnap elfoglalta elnöki székét, harmadnap a hatóságok tisztelkedését fogadta. A küldöttségek tiszteletére adott lakomán Pestvármegye első alispánja, Szentkirályi Mór, őt mint Magyarország jövődöbeli nádorát éltette. Mátyás királyhoz hasonlították, ki szintén Prágából jött; s az ország legnépszerűbb fiáról lelkesedve írta Vörösmarty:

»Itt születél; a föld örömében reszket alattad.
Mint anya, mely kebelén érzi repesni fiát;
És itt őrzi szived legdrágább sírjait a föld.
Nem vagy-e mindenkép, gyászra, örökre miénk?»

Szeptember elsején, azon a »nagy, dicső napon«, melyen a mintegy száz kilométer hosszú pest-szolnoki vasutat megnyitotta, István főherczeg mindjárt meg is kezdette körutazását, hogy magát a nemzetnek bemutassa.

Mint költeményében Sárossy Gyula kérte, mindenütt »kegyesen fogadta az elébe hintett friss virágokat«, melyekből a nép csak egyet tartott vissza, hogy »e nagy napnak nefelejtse legyen.« Szeptember 14-én, születése harminczadik évfordulóján, az Aradon adott diszebédén óriás lelkesedést

keltett, mikor a Habsburgok ivadéka, »az a nagy bajúszú Palatinus Pista,«
 »ékes magyar nyelven azt merde beszélni, hogy addig él, míg e hazának fog
 élni.« Borsodban egy banderista a főherczeg vállára tette kezét. »István
 — szolt — te nádor leszel. Mi bizunk benned. De bizhatunk-e egészen?«¹
 »Fölség! — szolt egy nő a Bastille lerombolása után Párisba vonuló XVI.
 Lajoshoz. — Igazán őszinte-e fölséged? Nem változtatják-e meg fölségedet
 ismét?« Mennyi kérdés, a melyre nem lehet mindjárt felelni! Ki gondolta
 volna, hogy az ifjú főherczeg egy esztendő múlva már félreáll a vihar elől?
 Ugyanaz a Sárossy, ki őt az aradi ligetben megverselte, másfél esztendő
 múlva ugyanabban a ligetben szavalta el »Arany Trombitájá«-ból, hogy
 »Mondjuk azt, amit ő magának őhajta.« A népek történetében ennyit érnek
 »a nagy napok nefelejtsei«.

Diadalútjában mindenütt meghódítva a sziveket, még az alföldön
 járt István főherczeg, mikor szeptember 17-ikén megjelent a király kézírata,
 mely november 7-ikére nádorválasztó országgyűlést hirdetett. Ebben a
 keziratban a király magyarul szolt a nemzethez, a mi nem történt századok
 óta: az utazó főherczeg mindenütt magyar nyelven, lángoló szavakkal
 vallotta magát jó hazafinak: talán az egy Széchenyit kivéve, ki töpren-
 kedett volna most azon, a tömeget mozgató szeretet nem válik-e még
 gyűlöletté?

A meghívó levél az országgyűlés feladatául a nádorválasztás mellett
 csak általában említette meg »az ország boldogságának nevelésére s a
 közös gyarapítására kívánt többféle nagyfontosságú intézkedések« szükséges
 voltát. A lázas türelmetlenségnek szinte példátlan jelensége, hogy a megyék
 már az országgyűlés kihirdetése előtt dolgoztak a követek utasításain, mint
 Nógrád (augusztus 23—28-ikán), Pest (szeptember 2-ikán), melyek különben
 kimondották, hogy nem szoros értelemben vett utasításokat, hanem csak
 irányelveket kívánnak nyújtani, ezentúl nem akarván gátolni követeiket
 véleményük szabad nyilvánításában.

Milyen szellemben készültek ezek az irányelvek, vagy utasítások,
 arra nézve talán nem is Kossuth és Széchenyi Pestjét, vagy Palóczy és
 Szemere Borsodját kell vennünk, hanem például Zágrábmegyét, melynek
 bizottsága már augusztus 21-ikén ugyanezek szellemében mutatta be az
 utasítások tervezetét.

Pest, Nógrád, Zágráb követutasításait a szabadelvű lapok már szeptem-
 ber első felében közölték² s így mintául vehették a vármegyék, hozzá-
 szellhattak a lapok. Kemény Zsigmond báró sietett is kicsúfolni Pestet, mely
 a népképviselőt alatt azt látszott érteni, hogy a megyegyűlésekre a földes-
 urak alatt álló községek 2—2 követet küldhessenek; s gúnyosan kérdezte,

¹ Híradó, Lajos Wesselenyihez: Tört. Lapok, I. 735.

² Pest Híradó, 942—951. sz. A borsodi követutasítás (kelt október 19-ikén) u. ott,
 972. sz.

I. Béla király rendszere kedvéért lemondjanak-e már most a Montesquieu elméletéről, a XII. század szüli-e újra a XIX-et, elzigitelhetjük-e hazánkat a világmozgalom irányától s ráadásul széttephetjük-e eddigi határozatainknak a népképviseltről szóló vezéreszméit? ¹

István főherceg.
(Szeremley könyomata után.)

Azonban a conservativeknek is megvoltak a maguk gyöngöi: például hogy Mosonyban (szeptember 13-ikán) s több más helyütt elvetették a követek igazolását, pedig a megbízólevélnek a kerületi választmány ítélete alá bocsátásával legkönnyebben vehették volna elejét a követválasztásoknak

¹ U. ott, 953—956. sz.

szokásos kihágásoknak és visszaéléseknek. Nagyban ártott nekik, hogy míg egyrészt a nemesek adómentessége mellett izgattak, másrészt hírlapjaikban a dohány-egyedárúság mellett harcoltak; sőt ártott magának István főhercegnek útja is, melyet az ellenzékiek úgy tüntettek föl, mint egy modern embernek a reformeszmék iránt való hódolatát.¹

A köverválasztások inkább a jelöltek egyénisége, mint a szokásos kortes-zavargások miatt keltettek figyelmet. Borsodban, az ellenzék egyik vezermegyéjében, október 14-ikén nem 7000 ember választott, mint 1844-ben, hanem csak alig 400 kiáltotta ki követül Szemere Bertalant és Bük Zsigmondot. Zajosabb volt a zalai választás, de csak azért, mert azt hitték, hogy a főispáni helyettes rendelte be Zala-Egerszegre az átvonuló katonaságot; első követnek különben egyhangulag kikiáltották Deák Ferenczet, s midőn ő betegsége miatt lemondott, másnap a főispáni helyettes vezetése alatt külön küldöttség kérte föl, hogy legalább a megye tanácskozásaiban vegyen részt.² Részt vett, sőt utóbb, márczius 23-ikán az országgyűlésen is megjelent. Pesten Szentkirályi Móron kívül Kossuth Lajost léptették föl. A Kossuth ellenében eleinte jelölt Patay József kijelentvén, hogy inkább kiköltözik a megyéből, a tisztikar egy része s a kalocsai papság a szintén ellenzéki Balla Endre főjegyző mellett korteskedett. Balla tiltakozott ugyan, de október 18-ikán mégis szavazásra került a sor. Az ország jövője e pillanatban inkább függött a pestmegyei teremtől, mint Genova sorsa attól a deszkától, melyen át akart Fiesco a hajóra lépni, hogy egy forradalom trónjára jusszon.³ Kossuth, kinek pártját »a rákosi országgyűlések ideje óta ritkán látott élénkség« közt gróf Batthyány Lajos vezette, 2948 szavazattal 1314 ellenében csakugyan győzött.⁴ Kossuth szülőmegyéje október 14-ikén Lónyay Gábort és Andrássy Gyulát,⁵ Mosony pedig a Sopronban megbukott gróf Széchenyi Istvánt küldte. Ez annál nagyobb feltűnést keltett, mert Széchenyinek a kormányban viselt előkelő állását nem mindenki tartotta összeférhetőnek a követi állással. Az udvarnál talán Mirabeaut látták benne, ki a főrendiházból a követek közé lépve, népszerűséget hajhász; az ellenzék azonban sok egyéb közt azért is örült a dolognak, mert a rendek házában volt immár előkelő kormányhivatalnok, kihez, ha nem is hivatalos minőségében, kérdéseket intézhettek.⁶ Különben is a haladó idők

¹ Vukovics Sebő emlékirata, 7.

² Zala vármegye jegyzőkönyve, 1847 október 4. 3615 sz. Kónyi, Deák F. beszédei, II. 621-625.

³ Kemény, A forradalom után, 107.

⁴ *Ungarische Pesti Hirlap*, 970. sz. Egy akkori karrikatura szerint Batthyány mozsárba vitt Kossuthot; Szentkirályi s gróf Ráday csodálkozva kérde tőle, mit csinál? »Borsot török Apponyi arra alá!«. Ezt a rajzot Apponyinak is elküldték. Országgyűlés, 1847. 9.

⁵ *Egyetemes Hírlap* (közölve Andrássy beszédei közt, I. 5-93, nevezetes adalékok ez országgyűlés történetéhez.

⁶ Szemere Bertalan a soproni bukásról értesülve, egyenesen arra kérte (*Pesti Hírlap*, 975. sz.) Széchenyit, hogy követtség helyett a rendek házában kormányképviselői

FERENCZ JOZSEF FŐHERCEG

Kriehuber J. festménye után készült metsz. (Kriehuber J. painting after which engraving was made)

jele, hogy némely férfiú megválasztását parlamenti szükségnek tekintették; pl. a conservatívek feje, Somsich Pál a Kossuthét. Komáromban (október 18-ikán) Ghyczy Kálmán nem vállalt követséget s az ellenzék tagjai közül hiányzott Klauzál Gábor és Vukovics Sebő is, Bezerédj Istvánt pedig Tolnában (október 12-ikén), s Beöthy Ödönt Biharban (október 28-ikán) a konzervatív párt kibuktatta. Beöthyt a nép az országgyűlésbe 1848 márczius 27-ikén már mint az első népképviselőt vitte be.¹

A conservatívek pártja 1846 november 12-ikén nyíltan megalakult. Főmegyéjük Temes, Csongrád és Baranya volt. Az utóbbiban október 12-ikén Somsich Pál és Scitovszky Márton lett a követ.

Conservatívek és szabadelvűek utasításai egyaránt tanusították, hogy Széchenyi reformeszméi alig két évtized alatt a nemzet minden rétegében hódítottak.

Mialatt a választások folytak és az utasítások készültek, főképp négy politikai esemény vonta magára a közfigyelmet. Az egyik István főherczegnek Pest vármegye főispáni székébe való beiktatása, melyet október 16-ikán a trón örökösének tekintett tizenhét éves Ferencz József teljesített. »Ez a diszes tiszt — mondta volt magyar beszédében az ifjú trónörökös — alkalmat nyújtott nekem e szeretett Magyarországra oly perczben lépni, midőn ez — mint felséges urunk atyai szíve óhajtja — egy boldog korszak küszöbén áll; s mert tanuja lehetek annak a közszeretetnek, melyet föntséged (István főherczeg) dicső emlékü atyjától örökölt s önmaga fényes tulajdonaival még inkább szilárdított; de tanuja annak a közbizalomnak is, melyet föntséged magas erényeivel és hazafiúi buzgó törekvéseivel már is kivívott, mik által biztosítva látom nemcsak e nemes vármegye, hanem a szeretett honnak is boldog jövődjét . . . Magam pedig ünnepelni fogom mindig e napot, melyen föntséged iránt való hő szeretetemnek és a magyar nemzethez való élénk ragaszkodásomnak nyilvános jelét adhatám.« Milyen jelenet volt az, mikor azután az egyik Habsburgnak — a trónörökösnek — azért mond köszönetet a másik Habsburg, István főherczeg, mert »ajkairól örömmel hallotta ez alkalommal zengeni édes hazánk nyelvét!²

Igy ment végbe első hivatalos működése a trónörökösnek, ki ellen tizennégy hónap mulva fegyverben állt az ország és tizenkilencz esztendeig

széket eszközöljön ki magának. A szerkesztő megjegyezte, hogy Széchenyi nem mondván le hivataláról, felelhet a hozzá intézett kérdésekre; Constant Benjaminsal tartva, azt hiszi, hogy a miniszter igen is lehet, sőt legyen is követ. A centralisták különben a német korszakotmányokból kölcsönzött eszmének tekintették Szemere tervét, hogy az országgyűlést kormánybiztosok tájékoztassák az igazgatás részleteiről; ez inkább kijátszotta, mint megoldotta volna a parlamenti felelősség kérdését. (Kemény. A forradalom után, 93.)

¹ Csengery, Tanulmányok, II. 40. Hegyesi, Biharvármegye 1848—9-ben, 29.

² Böven a Pesti Hírlap, 969—970. sz., s Fazekas Ágoston főjegyző emlékbeszéde Pest vármegye jubiláris ünnepén, 1897 október 16-ikán. »Ime — jegyzi meg Széchenyi (Zichy, Gróf Széchenyi István, II. 55.) — két fiatal osztrák főherczeg könyv nélkül betanul néhány magyar szót és már-már elszédül a hű magyar nép.«

nem ismerte őt el urának, hogy azután, a pesti jelenetre nem egészen hűsz esztendővel s azontul mindvégig, Szent-István koronájának viselőjét legnépszerűbb királyai köré számita és első szereplésének ötvenedik évfordulóján Pest vármegye s vele az ország osztatlan lelkesedéssel ünnepelje.

A második, politikai tekintetben fontos esemény, a horvát tartománygyűlésnek október 18-ikán Zágráb vármegye részvétele nélkül¹ történt megnyitása volt.² Ezen a gyűlésen a független elemek csak egy negyedét tették a hivatalosaknak. Haulik György zágrábi püspök, a bán helytartója, megnyitó beszédében tiltakozott ugyan azon föltevés ellen, hogy Horvátország el akarna válni Magyarországtól, másrészt azonban erősen fenntartani kívánta a helyhatósági intézményeket. Ezeket, szerinte, csak a magyar ellenzék ostromolván, erősen kell szövetkezniök a konzervatívekkel, kiktől egyedül várja a haza fejlődését, míg az elméleti elvektől s a bölcséleti rendszerekre épített eljárástól nincs mit remélni. Október 23-ikán a horvát-szlavón nyelvet, a latinnak mellőzésével, a közigazgatás minden ágában hivatalossá tették. Kukuljevics Iván varasdi követ azzal igyekezett megnyugtatni az aggodalmaskodókat, hogy Magyarországon nincs vármegye, hol szlávok ne laknának: ezek tehát ép oly könnyen lefordíthatják a horvát átiratokat, mint a horvátok lefordítják a magyarokat, A hallgatók zsvió-kiáltásokkal, virágbokréták, koszorúk, költemények szórásával fogadták ezt a határozatot, mit nyomban követett az a másik, mely a horvát történelemre vonatkozó adatok gyűjtésével Kukuljevics Ivánt bizta meg. Másrészt október 25-ikén a magyar országgyűlésre küldött követeknek meghagyták, hogy a tárgyalásokban magyar nyelven vegyenek részt. Az egészben véve konzervatív jellegű tartománygyűlés október 28-ikán ért véget.

A harmadik politikai esemény az erdélyi országgyűlésnek a 112-ik ülésen, november 10-ikén történt berekesztése volt. A magyar nyelven szerkesztett törvénycikkeket a király már október 31-ikén szentesítette, de nem hagyta helyben a három nemzet pecsétjének egyesítésére, a debreczeni református kollegiumnak ajándékozandó sóra, általában a só ügyére, az adó megajánlására s a királyi udvari kancellárnak a rendek színe előtt való föltérjesztésekre nézve tett fölterjesztéseket. Az elnök mindamellett is hangoztatta, hogy helyreállt a bizalom a király s a nemzet közt; gróf Desselwffy Emil pedig deczember 10-ikén a magyar főrendek házában ötven év óta ezt tartotta Erdély legeredményesebb országgyűlésének, »pedig ott a conservatív párt volt túlnyomó többségben«.

A negyedik politikai esemény a főkörmányhivataloknál tett változásokban állt. Szerencsy Istvánt a királyi személynökségben már augusztusban Zarka János váltotta fel s így reá várt a nagyfontosságú országgyűlés vezetése; a király október 31-ikén gróf Majláth Antalt államminiszterré

¹ Pest. Hirlap, 971, 974. sz.

² U. o. 971. sz.

Ferencz József főherczeg 1847-ben.

(Egykoru könyomat ő felsége hitbizományi könyvtárában.)

nevezvén ki, vegkep fölmentette a magyar udvari kancellári méltóságtól s a kancellaria vezetésével még 1846 április 3-ikén megbízott gróf Apponyi Györgyöt november 6-ikán tette utódává, egyúttal a magyar kormány fejevé; tehát elfogadta Apponyi politikai rendszerét, melyet három esztendőn át az ellenzék annyi keserűséggel támadott; mely azonban most azzal készült meglepni az ellenzékot, hogy kívánatainak egy részét mint a kormány javaslatait terjeszti az országgyűlés elé.

Hogy találtak az országot azok a követek,¹ kik november 7-ikére Pozsonyba érkeztek? Mit akkor senki sem hihetett, nyolcz hónap múlva erre egy magyar miniszter felelhetett.² A szabadság hang, az alkotmány pusztító szó volt: a magyarnak nem jutott hely Európa nemzeteinek díszes sorában, minden ereje csak az ellenzésben állt. Nem bírták elveszteni, de ő sem bírt győzni; a politikai halálnak nem élete erejével, hanem csak bizonyos nyúlékonyssággal állhatott ellen. Senki sem sejtette benne egy európai nemzeti élet jelöltjét.

Az országgyűlést (az alsó- és felsőház vegyes ülésében) a primás palotájában V. Ferdinánd király november 12-ikén Apponyi főkancellár beszéde után ezzel a pár magyar szóval nyitotta meg: *»Magyarország rendeit itt látni örvendek. Atyai szándékomat a királyi előadások mutatják. Fogadják bizalommal.«*

»Nemzetiségünket, melynek főpajzsa a nyelv, — vette át a szót Maflath György országbíró a király ajakáról — fölséged tette vissza a maga természetes jogába. Fölségednek köszönjük leginkább, hogy ez nemcsak napról-napra vigabban terjed, hanem fejedelmi palotákban is hangzik s onnan fölséged kedves rokonainak ajkairól már a megyék gyűléstermeibe is hinti varázskelmeit.« S magyarul ezen a gyűlésen³ még kétszer szolt a király. Először, mikor hat szóban kijelentette, hogy Isvának nádorrá történt választását megerősíti;⁴ s másodsor, midőn intette »kedves öcscsét«, hogy »kövesse hivatalában atyja példáját«. »Én ma szónokoltam is magyarul — szolt Ferdinánd az ülés után a német főtisztekhez;⁵ — bánom, hogy nem beszélek jól, mikor ennek annyira örülnek a magyarok«. S valóban örültek; szavait aranybetűkkel nyomatták le jegyzőkönyvükben, Szent-

¹ Ötven év múlva (1897 decemberében) közülök már egy megyei követ sem élt, a vármegye közül is csak Ivánka Zsigmond, Szontágh Pál és Tóth Lőrincz. (Ivánka a Magyar-ország 1897. évi 360. számában.)

² Szemere Bertalan a felsőházban, 1848 július 21-ikén.

³ A megnyitás után a főrendek és a követek a királyi előadások meghallgatására s a nádorválasztásról átlamentek az országházba, a választás megerősítésére azonban visszatértek a primás palotájába a király elé.

⁴ Harmadik volt az ország 104-ik ismert nádora.

⁵ Kovács Lajos, Széchenyi közeletének három utolsó éve, I., 229. A bécsi udvari emberek különben már előtte való nap, mikor a Sophie-gőzhajón Pozsonyba jöttek, nevetelve beszéltek. »Eszt wird widerum das Menge »eljen«, — die Leute kennen nichts anders.« (Országgyűlés 1847. 3.)

királyi aranszavaknak mondta azokat, melyek közt a király a magyar nemzetiség önállóságának szabadságlevelét gyémánt pecséttel látta el. Kossuth pedig tíz nap múlva kijelentette, hogy lehetetlen hettözött kézséggel meg nem adni, «mire a magyar király hu magyarjait magyarul szólítá fel: a törhetetlen bizalmat felséges személye és atyai szándéka iránt».

«Minden csupa enthusiasmus — elmélkedett Széchenyi a terem egyik sarkában. — Sokan sirnak. En magamba zárkózva, esondesen élvezem a nemzetem újjászületése fölötti gyönyört; magam is járultam valamivel hozzá.»¹

A lovagiasság felbuzdulását nem lohaszthattak a királyi eladások, melyeknek fő pontjai a következők voltak: Nádorválasztás. A katonaság élelmezésének és szállásolásának ügye. A szabad királyi városok, egyházi rend és a szabad kerületek országgyűlési szavazat-joga. A szabad királyi és a bányavárosok rendezése. A nemesi fekvő birtok biztossága s a magán-hitel érdekében telekkönyvek és állandó megyei törvényszékek behozatata. Az örökváltság nehézségeinek elhárítása. A kereskedés és műipar felvirágoztatása, első sorban az Ausztria és Magyarország közt levő vámvonala megszüntetésével. A közlekedés javítása, a helytartó-tanácsban egy közlekedési osztály föllállítása, a középponti vasútnak államsegélylyel való építése, államsegély a Tisza-szabályozáshoz, a fiumei vasút kamatbiztosítási engedélyezése. A Résztek egyesítése az 1836 : XII. t.-cz. értelmében. A büntető-törvénykönyv és javító-rendszer ügyében törvényjavaslat. A mintegy 550,000 forint kincstári előleg visszafizetése.

Semmi esetre sem elég mindez; de senki sem is fogta fel úgy a királyi előterjesztéseket, hogy tanácskozni csak épen azok keretében lehessen. A sajtó ügyét pl. már a legközelebbi napokban (november 16-ikán) fölvetették s a kerületi ülésben bizottságot küldtek ki a sajtótörvények kidolgozására. A közteherviselés, az évenként való országgyűlés, az önálló országos pénztár, a népképviselő stb. kérdését önálló indítványok alakjában is szőnyegre lehetett hozni. Mindenki bízott benne, hogy az alkotmányt az eddigi eszközökkel is fejleszthetik. Jóakaratot tanusított az udvar november 13-ikán a követek bemutatásakor s november 14-ikén az udvari ebéden, midőn a 700 diszmagyar-ruhás úr lelkesedve ürített poharat a király és családja jelenlétében a királyra, a főhercegekre, s kivált Ferencz József-re mondott áldomások alkalmával, nem sokat törődve az udvari szokásokkal. Ez a fesztelenség s kölcsönös bizalom valószínűvé tette, hogy a reformpontok nagy részét még ezen az országgyűlésen valósíthatják. November 15-ikén beszéde előtt, beszéde után székestül felemelték az országos vegyes ülésen elnöki tisztét elfoglaló nádort. Másnap az udvar visszament Bécsbe s most már az ügyek tovább haladhattak a megszokott kerékvágásban.

A követek sok parlamenti érzékkel tárgyaltak ugyan, de épen Széchenyi és Hunkár összeszólalkozásából (november 15-ikén), vagy az előleges alakulás

¹ Zichy Antal, Gróf Széchenyi István. II. 65.

idejében érdemleges viták kezdése (november 16-ikán) alkalmából is kitűnt a házszabályok hiánya. Ily szabályok készítését a rendek november 20-ikán el is határoztak ugyan, de Széchenyi 29-ikén már újból sürgette azokat, hogy a most hónapokig tartó tárgyakkal hetek alatt végezdhessenek. A beszélőt ne vegyék szavazónak; csak néhányan beszéljenek; a többi szavazzon, s a konferenciák végzéseit ne tolják föl zsarnoki hatalommal stb. Kossuth azonban helytelennek tartotta, hogy olyasmivel bibelődjenek most, a mi magától is megjön, ha más biztos alapokat leraknak.

Ismernünk kell ezt a körülményt, hogy eléggé méltathassuk azt az igazi parlamenti érzéket, melyet a rendek a vitákban, első sorban a válaszfelirat ügyében november 22-ikén megindult tárgyalásokban tanusítottak.

Somssich szerint az alkotmányos fejlődés korszakának a mostaninál nem volt nagyobb mozzanata: a félszázada megkezdett s az utóbbi húsz év alatt annyi hazafiúi tüzzel folytatott politikai küzdelmekben a szétágazó vélemények megtisztulva s az idők folytán megérve, a királyi előadásokban ép akkor egyesülnek, mikor a pártok maguk különválva, nagy csatára készülnek. Kiemelte az ellenzék érdemét a reformok bátor megindításában, a conservativekét az elhamarkodás meggátlásában, a kormányt a kibontakozás útjának megmutatásában. Azt kívánta, hogy a királynak köszönetet mondva a nemzeti nyelv használatáért s a reformok kijelöléséért, a királyi előterjesztéseket azonnal tárgyalják. Kossuth azonban s az ellenzék nem akart fátyolt vetni a multakra; a kormány és a nemzet csak néhány pontban ért egyet, a kivitelben azonban olyan végtelen köztük a különbség, a milyen csak lehet alkotmányos és önkényuralmi irány közt. Nem régi modorú sérelmi politikát akart követni, mint a conservatív-párt hanem egyszer s mindenkorra elejét óhajtotta venni újabb sérelmeknek, férfiasan elmondani nézetét az ország és a kormányzat viszonyairól, a siker akadályairól s feltételeiről. Ebben a tekintetben arra utalt, hogy az uralkodó-ház jövője kapcsolatban áll Magyarország alkotmányos fejlődésével. Hazánk állapotát legközelebb s leglényegesebben az osztrák tartományokhoz való viszonyok érdeklik. A nemzet mindig örömet nyujt segédkezett a különválni látszó érdekek kiegyenlítésére csak az ország önállását, vagy éppen alkotmányát ne kívánják ennek a fejében. Pedig az 1790: X. t.-cz. még most sem valóság, miből a bajok egész özöne, a nemzet és a kormány közjogi hatalmának korlátai tekintetében pedig az egész világon páratlan vetekedés származik. A haladást főkép az absolutismus gátolja s a most uralkodó rendszert első sorban a dynastia jól felfogott érdeke buktathatja meg. Az lesz a Habsburg-ház második alapítója ki ezt a rendszert alkotmányos irányban alakítja át. Ehhez az első lépések közé tartozik egy felelős parlamenti kormány kinevezése s a mostani kormány alkotmány-sértéseinek orvoslása.¹

¹ Salamon (A közügyek és a forradalom: Budapesti Szemle, XXVI. 334—335.) azt állítja, hogy Kossuth 1848 márcziusa előtt kicsinylően szólt a felelős ministeriumról,

Köszönetet kívánt tehát mondani a királynak s elismerni a haladásnak a királyi előterjesztésekben mutatkozó szellemét, másrészt azonban részletesen felsorolni a sérelmeket, kifejtteni a haladást gátló sikertelenségek főokát (pl. hogy Magyarország most sem független); megemlíteni a kormánynak a múlt országgyűlés óta elkövetett önkényes tetteit (pl. az adminisztratori rendszert, a horvát ügyet, a Részek visszatartásának elmulasztását, a vallási és váltótörvényeknek a határörvidéken elmulasztott kihirdetését); s végre a haladás érdekében feltétlenül szükségesnek akarta íelezni a Pesten évenként tartandó országgyűlést.

»Ne gondolja senki — szölt — hogy mi nem tudánk olvasni az idő jeleiben. Otthon hagytuk az agitationalis tér szenvedélyeit, de érezzük állásunk fenségét és méltóságát is. Mi, egy szabad nemzet képviselői, itt felül állunk minden személyes kegyelmen; otthon bármi szerény legven is egynémelyikünk helyzete, nélkülözni tudjuk azt, mert reánk magasabb jutalom vár, mint a mit halandó ember adhat: a lelkiismeret nyugalma s a teljesített kötelesség érzete.« Fölhívja a kormányt, viszonozza az ellenzék lovagiasságát hasonlóval: emelkedjék a kornak s hivatásának érzetére. »Alkotmányos irány s a nép és haza — ez jelszavunk!«¹

Széchenyi — nyomban utána felszólalva — elismerte, hogy Kossuthnak maga Hermes nyitotta föl ékesszólásra ajkait, de epigont látszott keresni benne, midőn az egész felirati vitát francia utánzatnak mondta, mire nincs szükségünk; mert a harmincz millió francziának nincs annyi politikai érettsége, mint a mennyit, jól haladva, a magyar elérhet. Kossuth beszéde azonban s a rá következő nem volt sem francia utánzat, sem táblaliró dikióziózás, hanem, mint pl. Pázmándy Dénesnek a külügyi helyzetet éles világításba helyező szónoklata is, igazán parlamenti felszínen mozgó mérkőzés, mely nyugateurópainak mutatta a magyart. A vita ötödik napján (november 26-ikán) Széchenyi maga is csak annyit kívánt módosítani Kossuth indítványán, hogy a kormány újabb alkotmány sértéseit ne sorolják fel részletesen, hanem csupán általánosságban említsék; s mivel Somssich visszavonta a maga javaslatát, s mivel a nyolcz napos vitában, nyolcz megyét kivéve, valamennyi megye nyilatkozott, november 27-ikén már szavazni lehetett. Széchenyi 22, Kossuth 26 szavazatot kapott. Mivel Széchenyi maga bevalotta, hogy ő ebben a kérdésben Kossuthtól csak a modorban különbözik, ez az eredmény a kormány teljes vereségét jelentette. Szentkirályi már november 25-ikén helyesen jegyezte meg, hogy a többség elmélete nálunk egészen más, mint külföldön, hol a kormány a többségből kerül ki. Külföldön a kormánynak többséggel kell rendelkeznie, nálunk (ha még olyan ellen-

s hogy novemberben csak »pedzette« a felelősséget, »némileg eleget akarván tenni a párt-programm illető mellékes pontjának«. Az 1847 november 22-iki beszédben azonban már benne van az 1848 márczius 3-iki beszédnek lényege; Kossuth nézetei tehát semmi esetre sem alakultak át oly rohamosan, mint Salamon gyaníttatja.

¹ Beszédét l. Pesti Pírlap, 992. sz.

mondásnak látszik is: a többség a kormányt nem erősíti, hanem gyengíti; s a kormány többsége az alkotmányos jogokat veszélyezteti.

A conservatív part, mely különben szintén nem volt föltétlenül a kormány kezében, ha az országgyűlés elején még reménykedett, most láthatta, hogy a többség az ellenzéké. Széchenyi szerint jobbra vagy balra az a kérdés dönti el a nemzet sorsát. Kossuth indítványától ő megtagadta az államválozeséget, ha nem is a lovagiasságot: a rendek azonban Kossuth szellemében döntöttek. «Időm lejár» — sóhajtotta a mérséklet embere, ki gyanította, hogy «talan» Kossuth lesz ennek az országgyűlésnek legnagyobb tényezője. November 29-ikén mégis megvallotta, hogy Magyarországot jövőjét rozszaszinúbb állapotban soha sem látta, mint most. Kölcsönös meggyőzés és szabad vitatkozás útján ugyan, de a conservativeknek új politikát kellett tanulniok: nemcsak Kossuthtól — mint Széchenyi mondta, — hanem a conservativektől is, mint az ősz Bernáth József megjegyezte, ki szerint «a mostani országgyűlés nagyon különbözik más országgyűlésektől: itt politikai doktrínák fejtegetéseit kell hallani, míg más dieták cselekedtek: sőt egészen új szavakat is kell tanulni, mint pl. conservatív program».

Új jelszavak lettek kelendőkké a főrendeknél is, kiknél a felirati vita december 4-ikén kezdődött. »Ki nem érzi köztünk szükségét, erejét az időnek, mely reformokat parancsol?» — kérdezte Szerencsy István főpárnok, ki a sérelmek felsorolását mellőzni indítványozta. A vita, melyben száznál többen vettek részt s melynél magvasabbat a főrendiház alig hallott, december 11-ikén Szerencsy javaslatának elfogadásával végződött.

«Am lassák a főrendek — szölt Kossuth a rendeknél december 15-ikén — ha tetszett nekik gátat képezni a trón és a nemzet bizalmas közelítése közt: ám számoljanak önmagukkal; majd számol velük a kérlelhetetlen história is.» Ha nem engedik sérelmeiket általában véve a trón elé terjeszteni, előterjesztik külön-külön reform-törvényjavaslatok és feliratok alakjában. Javasolta, hogy mivel a két tábla iránya homlokegyenest ellenkezik, ne tárgyaljanak, hanem megmaradva föliratuk mellett, azt ne ejtsék el; ellenben a napirend elvégzése után azonnal térjenek át a sérelmek ügyére.

Ez a parlamenti fogás nagy zavarba hozta a conservativeket; Zarka királyi személynök december 20-ikán maga javasolta, tanácskozzanak újból a feliraton, hiszen az eredeti szerkezet s a főrendek módosítása közt nem oly lényeges a különbség, hogy ki ne egyenlithetnék. A rendek azonban, nem szenvedélytelen vita után, miközben Veszprém és Bihar követi egymás szavazatát el látták, 25 szavazattal 22 ellenében Kossuth indítványát fogadták el, »így nem írtak föl a reformok ügyében, de hálát sem mondtak a trónnak, ha a határozatban hivatkoztak is lovagiasságukra. A nádor különben (december 21-ikén) azszal igyekezett megnyugtadni a kancellárt, hogy a függetlenséget (az X : 1700-az lényegét), a költségelölírányzatot és a felelős ministeriumot

mindenki képtelenségnek tartja. Olyan önánítás, mely utóbb meglepő-gyanánt tüntette föl az ellenzék jól előkészített sikerét.

Most, midőn általában nyilatkozni nem lehetett, a rendek határozott hévvel fordultak a reformkérdések felé. Szemere Bertalan már november 29-ikén megtette indítványát a köztelherviselés ügyében. Kijelentette, hogy

Zarka János.
(Egykoru könyomat után.)

akkor lesz letéve másodszor Magyarország alapja, a mikor a köztelherviselés elvét kimondják és alkalmazzák.

Az örökváltság (az úrbériségek örökös megváltása) ügyében Lónyay Gábor zempléni követ december 3-ikán tette meg indítványát. Magát az elvet mindenki helyetelte most már, míg 1834-ben, 13 esztendővel azelőtt.

merénylet számába ment emlegetni szabad földet és szabad embert, úgy, hogy némely oligarcha forradalmat látott benne s terrorizmust még a szelíd Kőlesey föllepésében is. Maga Szemere is tiltakozott az ellen, mintha az 1789. évi francia módor, a feudális testeknek pusztá hatalomszóval való eltörölését akarná s egyáltalán nem külföldi példák nyomán remélte megoltani a kérdést. Most csupán azt javasolta, hogy az örökváltság kötelező módjának megállapítására országos választmányt küldjenek ki, mi 28 szoval 20 ellenében december 6-ikán meg is történt.

Az ősiség ügyében december 9-ikén maga a conservatív Somsich tett indítványt. Kimondatni kívánta, hogy az ősiség káros, és hogy azt okvetetlenül módostani kell, mire nézve bizottságot akart kiküldeni. Botka Tivadar, a történettudós, az ősiség teljes, tökéletes és egyszerre való eltörlése mellett nyilatkozott, mit azonban Széchenyi csak a magyar nemzetiség megővésére tett intézkedések után találván helyesnek, maga részéről az ősiség káros voltának elismerését s egy kerületi bizottság kiküldését sürgette. Ezt a rendek több felszólalás után még abban az ülésben elrendelték, de minden utasítás nélkül.

Nem mindenki ismerhette el Széchenyivel, hogy az ősiség fenntartotta volna a magyarságot, de az ősiség eltörlésével szabad lévén a birtok, természetesnek látszott, hogy külföldi tőkepenzesek is vásárolni igyekeznek. Így védekezni kellett a magyar uradalmaknak könnyelműen külföldiek kezébe való juttatása ellen, mi a magyarságot rontaná. Másrészt azonban, mivel a beköltözés a népességet s esetleg az értelmiséget és vagyonosságot emelhette, a rendek már december 10-ikén tárgyalás alá vették a honosításról szóló törvényjavaslatot, mely a mult országgyűlésen készült. A czimvitán még aznap tülestek, másnap azonban valódi nemzetiségi vita fejlődött ki. Osegovics Metell és Ferencsics horvát követek a honosítandóktól a magyar nyelv tudását csakis a tulajdonképeni Magyarországbán akarván megkövetelni, Kossuth figyelmeztette őket, hogy az 1792. évi törvények Zágráb-, Körös- és Varasdmegyéket még Szlavóniának nevezik, a másik három vármegyének pedig gyűjtőnevet nem adnak s így tudni sem lehet, miért hívják a Dráva-Száva közét Horvátországnak; tehát a felszólalók sem követelhetik, hogy őket Horvátország követeinek tartsák. Horvátország ne akarjon valami párhuzamos országgyűlést s ne akarja Magyarországgal szemben Irland szerepét játszani. Tisztába kell jönnie azzal, hogy nemzetiség sok van ugyan Magyarországbán, de csak egy nemzet van, a magyar. Kubicza Pál, trencsényi követ, a javaslat tárgyalása közben (december 18-ikán) külön feliratot indítványozott a magyar nyelv és nemzetiség ügyében, a mi a honosítás kérdésével párhuzamosan tárgyalatván, emebben is még jobban előtérbe tolta a nemzetiségi kérdést. Osegovics Metell (december 21.) elismerte, hogy nemzetiségüket a magyarok képviselői joggal tekintik minden földi boldogság főfeltételéül; de nem remélhette, hogy magasztos eszméiket más nemzetiségekkel szemben alkalmaz-

hassák, ha ragaszkodnak a magyar nyelv és nemzetiség dolgában 1843 december 11-ikén és 1844 november 8-ikán készített felirataikhoz. Vannak, szerinte, a politikai nemzetiségnek szűkebb korlátai is, melyeken belül megengedhetők egy közös birodalomban élő minden nemzetnek tulajdon nemzeti jogai, a nélkül, hogy e miatt a birodalom egysége esorhat szenvedne. A horvátok most csak azt követelték, hogy az anyaországgal érintkezve egyelőre még a latin, belügyeikben azonban a holt latin helyett a horvát nyelvet használhassák; ez utóbbit minden esetre saját elhatározásuktól függő belügyi kérdésnek tartották. Nem nyugodhattak meg abban sem, hogy Horvátországban csak Magyarország czimerével, színeivel és pecsétéivel éljenek s ne egyúttal a magukéival. Tiltakozniok kellene, ha a rendek a kapcsolt részek helyhatósági jogaival ellenkező s területük épségét sértő törvényt hoznának, s ha a nyelvtörvényben nem szorítkoznának csupán az anyaország területére. Ide pedig nem számítják a tengerpartot, mely az 1790 : LVI. t.-cz. értelmében Horvátországhoz, Szent-István koronájához tehát csak közvetve tartozik. S midőn Bernáth Zsigmond ismét fölmelegítette Horvátország helytelen elneveztetése kérdését, Kossuth pedig repeal-féle s területi igényeiket emlegette, ugyanazon ülésben Osegovics negyedszer is felszólalván, kijelentette, hogy elmúlt a kölcsönös meggyőzésnek ideje és ismételte óvását az egész törvényjavaslat ellen. Különben a horvát országgyűlés már úgyis elhatározta a horvát nyelvnek hivatalossá tételét, a mi egyebek közt Szerémmegye december 9-iki gyűlésén is elkeseredett vitát keltett, mert benne legtöbben az anyaországtól való elszakadás vágyát gyanították. December 22-ikén a kerületi ülésben a rendek is elfogadták a magyar nyelvről szóló törvényjavaslatot, mely hivatalos nyelvvé föltétlenül a magyart tette, és csak Pozsega-, Verőcze- és Szerémmegyéknek, valamint a tenger melléknek adott hat évi halasztást, a kapcsolt részekben pedig a törvényhatóságokat és ítélőszékeket az anyaországgal magyar (néhány esetben latin) levelezésre szorította.¹

A főrendiház február 4-ikén méltányosabban ítélte meg Horvátország helyzetét; Lonovics József püspök indítványt tett, hogy ne kényszerítsék ezt a latin nyelv használatára, hanem tetszésére bizzák, használja-e; gróf Batthyány Lajos határozottan megadni kívánta a horvát nyelv használatának jogát, mit másnap gróf Dessewffy Emil akkép ajánlott elfogadni, hogy az ügykezelés nyelvének megválasztását a horvátok tetszésére hagyják, mire Lonovics odamódosította javaslatát, hogy a latin s horvát közt választhassanak. A főrendek Dessewffy módosításával szavazták meg a javaslatot, melyből különben, ebben az alakjában, soha sem lett törvény.

¹ Barthoss már 1848 augusztus 7-ikén megjegyezte a magyar képviselőházban, hogy Horvátországban sok máskép történik, ha a törvényhozás ki nem mondja azt a bizonyos hat évet. Olyan vád, melyet félszázad óta sokan ismételték; így Smiciklas is azt állította nemrég a horvát országos gyűlésen, hogy az 1848. évi fölkelést a magyar nyelv beiktatása okozta. Ezzel szemben I. Kossuth, Irataim az emigrációból. II. 153.

Időközben a rendek (január 12-ikén) a honosítási törvény tárgyalását folytatván, január 27-ikén a honosítás elengedhetetlen feltételei közé a magyarul tudást is bevették: visszautasították Horvátországnak a honosítás jogában támasztott követeléseit s Horvátország követeit elismerték ugyan ténylegeseknek, de nem törvényeseknek. Január 25-ikén végre hitelesítették a törvényjavaslatot, melytől időközben más fontos kérdések vontak el a figyelmet.

Az ellenzék független magyar kormányt sürgetett; mindent elkövetett tehát, hogy megbuktassa Apponyit, ki 32 vármegyébe nevezvén ki főispáni helytartókat, úgy látszott, megsemmisíteni törekszik a törvényhatósági életet, az alkotmányos önkormányzást. István nádor az alsó- és felsőház vegyes ülésében február 1-én bemutatta a királynak január 30-ikán kelt leiratát, mely hangoztatta, hogy a helytartóknak nagyobb számban való kinevezésével csupán a megyei közigazgatás és igazságszolgáltatás gyorsítására, hathatosabbá és szabatosabbá tételére gondolt; hogy ezzel a végrehajto hatalom törvényes körét legkevésbbé sem lépte át; hogy helytartókat ezentúl csak kivételkép nevez ki, hogy a főispáni hivatal méltóságát megőrizni s az ideiglenes állapotot lehetőleg és mindenütt megszüntetni szándékozik.

Az ellenzék három napi tanácskozás után február 5-ikén Szentiványi Károly által azt a javaslatot tétette a kerületi ülésben, hogy köszönetet mondjanak ugyan a király jószándékáért, de jelentsék ki, hogy a nemzet aggodalmai alaposak, s az új rendszert, melynek törvénytelenségeit részletesen felsorolják, valóban is meg kell szüntetni. Lónyay Menyhért ellenben a nemzet halálját kívánta tolmácsolni, hogy a király elosztatta a nemzet aggodalmait. 24 szavazattal 23 ellenében a rendek Lónyay javaslatát fogadták el, mire Kossuth kért szót, mert »a haza és szabadság jövőjéről van szó«. Megjósolta, hogy a történetek után az országgyűlésen béke többé nem lehet: hanem harcz lesz az utolsó perczig. S mivel még nincs eldöntve, a rendek el akarják-e dobni az adminisztratori rendszerben fekvő egyes sérelmeket vagy sem, indítványozza, munkálatát adja be a rendszer fölvilágosítására adatok gyűjtésével megbízott választmány. De akármi meglepő volt is a conservatívek győzelme, parlamenti szempontból egyik vezérüknek, Babarczynak kellett igazságot adni, hogy ez a szavazás a tárgyat befejezte s hogy az adminisztratori kérdést itt addig, míg ez a többség áll, tárgyalni nem lehet. Az ellenzék azonban nem talált tisztelni valót oly többségben, mely úgy keletkezett, hogy a rendszer ellen utasított 29 megye közül csak 23 szavazott utasítása értelmében; s mivel az utasítások rendszere még épségben állt, nem ok nélkül tette szavá az utasítások ellen való szavazások tényét.

A február 9-10-ikén tartott ellenzéki értekezlet azután Szemere Bertalan szövegezésében terjesztette elő a feliratot. »Felségd leirata — mondták egy helyütt — egy felleg elosztatására van irányozva és zálogul szolgál,

hogy a kor halasztást nem szenvedő kérdései megoldatni alkotmányos irányban fognak.« Ezúttal 31 megye szavazott az indítványra, amely 13 szóval (február 12.) az ellenzék győzött. Apponyi már az országgyűlés felosztatására gondolt.¹

Somsich is csak két dolog közt látott választást: felosztatni az országgyűlést vagy Kossuthot belevonni egy alakítandó magyar ministe-

Somsich Pál.

(Barabás Miklós kőrajza után.)

riumba. Széchenyi erre február 27-ikén egyenesen föl is hívta Kossuthot, mivel már szinte átment a köztudatba, hogy Ausztriának alkotmány. Magyarországnak külön kormány kell. Kossuth meg is ígérte egy, talán

¹ A közvélemény többről is vádolta: Apponyinak Széchenyireg — már a párisi forradalom hatása alatt márczius 1-én írt leveléből — nem tűnik ki több. Kónyi, Deák Ferencz beszédei, II. 14.

Széchenyi elnöklése alatt Deák, Wesselényi s mások belevonásával alakítandó kormány támogatását. Harmadnap (február 20-ikén) a főrendek is elfogadták az adminisztratori kérdésben való feliratot, mely egy kormányrendszert támadva, előkészítette egy másiknak útját.

Februárban különben főképp két kérdés foglalkoztatta a rendeket. Az egyik Széchenyinek az összes közlekedési ügyről a rendek elé terjesztett jelentése,¹ melyben azt sürgette, hogy Magyarországot nagy áldozatok (száz millió forintnyi kölcsön) árán is kapcsolatba hozzák Európa főbb piaczaival; Nyugat- és Kelet-Európát hazánkon át kössék össze; az ország vasúthálózatának középpontja Pest legyen, melyből így félszázad alatt világváros lehet; s végre az ország nem-magyar ajkú polgárait a közlekedés javításával s terjesztésével mind gyakoribb érintkezésbe hozzák a magyar elemmel. Előre lehetett látni, hogy ez a terv, ha napirendre kerül, megbuktatja Kossuth kisebbszerű s a mellett hibás számításon alapuló javaslatát a yukovár-tümei vasút ügyében s talán Kossuth varázsát is megtöri. A másik kérdés a városok ügye volt, mely miatt Kossuth már 14-ikén azzal vádolta a rendeket, hogy, ha így húzzák a vitatkozást s mindenből pártkérdést csinálnak, az országgyűlés csak ennek az egy kérdésnek bevégzésére sem lesz elég. Nagyobb erővel indult meg a vita, mikor Szentkirályi a javaslat szerzője, pesti útjából visszaérkezve, 18-ikán ismét megjelenhetett a rendek közt, Szemere pedig ugyanaz nap megtette, de másnap már visszavonta azt az indítványát, hogy az országos és a városi választásokra kétféle censust állapítsanak meg; mire Kemény Zsigmond cikksorozatban fejtegette, hogy a minősítéstől függ a magyar közjog jövője s hogy a városi kérdés megoldása szorosan összekapcsolódott hazánk egész közjogának jövőjével. Márczius 2-ikán a hallgatóságot különösebben nem érdeklő városi ügy tárgyalása a 230. §-ig haladt előre; márczius 3-ikán azután, a 68-ik kerületi ülésben, olyan tárgy akadt, mely a fulladásig tömött karzatok hallgatóságát eleinte remegő várakozásra birta, utóbb határtalan lelkesezésre ragadta. Kossuth tett indítványt az országgyűlési teendők s a békés úton való átalakulás biztosítása tárgyában.

II. FEJEZET.

A márcziusi napok.

Márczius elején a bécsi kormánynak egyszerre három politikai válságtól kellett tartania: hogy az adminisztratori kérdés elmérgesedése következtében az országgyűlést felosztatni kényszerül; hogy a bankjegyek leállítását sürgetők türelmetlensége bukásba sodorja az osztrák »nemzeti«

¹ Erre nézve l. különösen Kovács, Széchenyi közéletének három utolsó éve, II. 16—39.

bankot s vele az állam pénzügyeit; és hogy mindezek következtében a párisi februári forradalom Magyarországon, sőt talán Ausztriában is forrongásokat okoz. Apponyi ettől, sőt még a közönséges utcai tüntetősektől is vissza akarta tartóztatni hazáját; s most már az országgyűlés bezárását is azért sürgette, mert félt, hogy azt magavád ragadja az események rohanó áradata. Meg volt győződve, hogy a párisi példa ellenében az udvar nem az orosz segítségre, hanem népei hűségére kíván támaszkodni. Politikai bűnnek tartotta volna, ha az országgyűlés ily körülmények közt engedményeket akarna kicsikarni; mert az udvar nem idegenkedik ugyan a reformoktól, de kényszerítettetni sem engedi magát.

Az országgyűlés nagy része azonban úgy találta, hogy jobb, ha ezekben az időkben ő vezet, mint a nép. Dessewffy Emil gróf pedig már márczius 1-én figyelmeztette Apponyit, hogy Kossuth legfeljebb három nap múlva alkotmányt kíván az örökös tartományoknak, Magyarországnak pedig felelős ministeriumot.¹

S valóban, ha Szentkirályi aznap még sajnálkozott, hogy az országgyűlés négy hónapi tárgyalás után sem tud kibontakozni az apróságokból, az előkészítésekből és a paragraphusokból s hogy nincs általános, magasabb szempont, olyan nagyobbszerű eszme, mely eljárását jellemezhetné, úgy látszott, most már csakugyan elérkezett a nagyobb eszmék, a nemzeti akarat nyílt kifejezésének ideje. A conservatív Balogh Kornél márczius 3-ikán megtette már elsején bejelentett indítványát, melyben javasolta, hogy a királytól a bank állásáról s a forgalomban levő bankjegyek fődíjéről felvilágosítást kérjenek.² Kossuth azonnal kijelentette, hogy ez a kívánatnak csak egyik része lehet; a másik abban áll, hogy Magyarországnak önálló pénzügye, külön és önálló pénzügyministeriuma legyen. Mint az adminisztrátori kérdésben is kitűnt, minden bajnak kútfeje a hibás kormányrendszer. Ez a rendszer idejét múlta, emberei rövid időn sirba szállnak; »de a Habsburg-ház nagyreményű ivadékkára, Ferencz József főherczegre, ki első fellépésekor a nemzet szeretetét magáévá tette, egy fényes trón öröksége vár, mely erejét a szabadságból meríti«. Az uralkodóház és a nemzet érdeke egyaránt követelik, hogy a birodalmi kormányt összhangzásba hozzák az alkotmánynyal. Maga a király is reformokat kívánt tőlük. Reform gyanánt kell sürgetniök a népképviseletet, a honvédelemnek nemzeti szellemben való gyökeres átalakítását, az állam jövedelmeinek felelősség

¹ Kónyi bevezetése Deák beszédeihez, II. 13—15.

² A banknak február 29-ikén 214.146,440 frt értékű jegye volt forgalomban, készlete 1.906,301 frt 11¹/₂ krt, bankalapja 50,621 részvény után 30.372,000 forintot tett ki. Ezzel szemben cselekvő vagyona ezüstben 65.958,351 frt 8¹/₂ kr., váltókban 86.205,505 frt 54 kr., zálogletetekben 12.602,500 forint, államadosságban 81.387,264 frt 4 kr., magyarországi biztosított kölcsönben 1.081,809 frt 11¹/₂ kr., s így összesen 246.425,431 forint 11¹/₂ krajczár. Az 5%-os metalliques-k 91-en állottak, mit Kossuth már márczius 1-en valódi veszélynek mondott.

mellett való kezelését, az örökös tartományokkal való érdek-találkozások kiegyenlítését s a független, felelős nemzeti ministeriumot. Ausztria bomlásának s a legújabb külesemények következményeinek elhárítására, az egy uralkodó alatt álló népek legbarátságosabb egyetértésének előmozdítására szükségesnek találja, hogy a király az örökös tartományokban is alkotmányos intézményekkel környezze fejedelmi székét. Sürgeti, hogy a király már most szakkormányzókat küldjön az országgyűlésre, kik a tárgyalásokban közvetlenül részvegyenek, mint alkotmányos közegek a kívánt felvilágosításokat megadják s az alkotandó törvényeket felelősség mellett végrehajtsák.

A rendek, »a perczek roppant felelősségének érzetében«, az ország politikáját valóban »arra a magaslatra emelték, melyet az idő szabott elejébe«. Tanácsot kértek a körülményektől, hivatásuktól, felelősségüktől es határozták a haza sorsa felett«; a kerületi ülésben változatlanul elfogadták Kossuth felirati javaslatát, melyet oly remek szónoklat kíséretében terjesztett be. Másnap az országos ülésben az elnök, Zarka királyi személy-nök, figyelmeztette a rendeket, hogy el kellene különíteniök az átmeneti intézkedéseket a véglegesektől s most csak azokról szólni; mert a fenyegető rossz, a forradalom, még vészhozóbb lehetne a nemzetre, mely nemzetiségét és politikai lételét veszítheti, mint az uralkodóházra nézve. Nép-képviseltről, felelős ministeriumról, nemzeti honvédelemről a megvalósítás módzatainak kifejtése nélkül különben is igen nehéz beszélni, a birodalom »többi« nemzetének közjogi viszonyait pedig »a dolgok jelen állásában« érintetlenül kellene hagyni, ha felette korszerű kívánság is, hogy az örökös tartományok szintén alkotmányt kapjanak. A magyar nemzet idáig sem avatkozott azoknak belső ügyeibe.¹ Azonban az országos rendek is egyhangulag elfogadták Kossuth feliratát, az országgyűlési ifjuságnak azt a kérelmét pedig, hogy ebben a sajtószabadságot is megemlitsék, már a kerületi ülésben a kérvények bizottságához utasították. Márczius 8-ikán Madarász Lászlónak, Somogy időközben felküldött követének, az első radikálisnak indítványára a főrendeket is felhívták, hogy azonnal tárgyalják a feliratot; midőn azonban kitűnt, hogy a nádor, az országbíró és tárnok, a felsőház elnökei, a teendőik megbeszélésére Bécsbe utaztak s így ülést tartani nem lehet, Szentkirályi az országbíró, ki tegnap már tudott az indítványról s az elnökségről nem intézkedve mégis távozott, vád alá helyezni kívánta, Kossuth pedig azt javasolta, hogy már most az alsóház, a felsőnek megkérdezése nélkül, külön küldöttséggel vitesse Bécsbe a feliratot. Pázmándy mérséklő felszólalására azonban belenyugodott, hogy a körülményekre figyelmez-

¹ Gróf Eszterházy Antal már február 29-ikén a főrendeknél szintén azt hangoztatta, hogy a birodalom »többi« tartományában történetekről tanácskozniok nem lehet, mire gróf Eszterházy válaszában megemlítette, hogy hazánkat a pragmatica sanctio oly összeköttetésbe hozza velök, hogy arról mi az összes birodalom erejét, hatalmát eszközölheti, szólni nemcsak jog, de kötelesség.

tetve, még egyszer megsürgessék a főrendeket, kiket Mátyás László, vonakodásuk vagy késedelmük esetében, mint azt már 1790 június 15-én is tettek, az alkotmányra fölesketni akart. Másnap az ízenetet Pázmány szellemében küldték ugyan el is hozzájárult az országos ülés is, melyet — a királyi személynek szintén Bécsben lévén — Sárközy Kázmér alnádor elnöklete alatt tartottak, de határozottan kijelentették, hogy az elnökség távollétéből eredő késedelmet a törvények s a törvényhozás méltóságával összeegyeztethetni nem vélik s remélni szeretik, hogy hasonló rendellenesség miatti felszólalni többé nem lesz okuk.

Az alsóháznak joga volt a türelmetlenségre. A márczius 3-iki feliratban, a forradalom hevétől még el nem kaptva, s a felelős minisztérium kérdésében is teljesen történeti alapon állva, modern alkotmányt követelt. Ki vonhatta kétségbe, hogy ezer esztendő alkotmányát az idők szellemében átalakíthatja? Máskor is fejlesztette, olykor egyenesen a Habsburg-dynastia felhívására, például 1687-ben, 1723-ban; s ha ez akkor a lovagiasság tette volt, el kellett ismerni, hogy lovagiasabban semmi esetre sem lehetett elmondani a nemzet kívánságát, mint ez márczius 3-ikán történt. Senki sem tarthatott tőle, hogy alkotmányozó gyűléssé oly értelemben alakul át, mint a francia rendiség 1789-ben; annak teremtenie kellett alkotmányt, ennek csak módosítnia, biztosítania, »körülsánczolnia«, mint egy ezredév alatt annyiszor. Ausztria alkotmányát is csak azért sürgette, hogy az udvar és a bécsi kormány az ausztriai absolutismus gyakorlása közben ne jöjjön ezentúl is folytonos ellenmondásba önmagával és a magyar alkotmánnyal. Metternich azonban, a kormány feje, még ezekben a napokban sem akart tudni alkotmányról, felelős ministeriumról, engedményekről; különben multját kellett volna megtagadnia. Ennél jobbnak tartotta, hogy inkább meghaljon az ütött rések védelmében, amit egyébiránt ő sem tekintett egyébnek szóvirágnál. Az egyetlen, amit Apponyival együtt tenni akart Magyarorszáért, az anyagi érdekek előmozdítása. Nem több, mint amennyivel már a XVIII. század nagy Habsburgjai akarták kárpótolni a szabadságát féltő Magyarországot. De magának a kormánynak nem volt pénze oly befektetésekre, a minőket például Széchenyinek (helyesebben Kovács Lajosnak) a magyar közlekedésügy rendezéséről most februárban kinyomtatott javaslata követelt volna; a jobbágyok felszabadítása és a nemesek megadóztatása pedig, szóval a közös teherviselés, ebben a pillanatban meghódolást jelentett volna Kossuth szelleme előtt. S Kossuthról épen mostában irta Széchenyi, hogy szegény akar maradni, nem alszik, nem eszik, lefogy: már benne van a revolutio fanatismusában.

Azok közül, kiket a felirat elfogadásának hírére Apponyi Bécsbe hívott, csak Széchenyinek voltak kész és határozott tervei. Nemesak az alkotmányt, hanem annak a korhoz való alkalmazását, tehát a haladást akarta, úgy, mint egész fényes közpályáján. Kossuth ellen 1841 óta folytatott küzdelmét azonban azzal akarta betetőzni, hogy visszatartsa nemzetét

a forradalomtól: s mert ezt már mint kancellár sem remélhette volna, teljes hatalmat, valóságos diktatortságot kívánt. A király adjon ki a nemzethez olyan kiáltványt, a melyet ő fog tollba mondani; őt bizza meg az összes kinevezésekkel, rendelje alá az összes hivatalokat, bizonyos tekintetben magát a katonaságot is; ellenparancsokat visszahívásáig ne adjon ki; bizza meg, hogy a szükséges reformok tárgyában a mostani országgyűléssel alkudozzék s hat hónap alatt hívjon össze új országgyűlést. Ilyesmit Wallenstein óta senki sem követelt a Habsburgoktól s másfél esztendő múlva Haynau is kevesebbet kapott. Széchenyi tudta, mint Wallenstein, hogy feje, családja, vagyona van kockára téve; vesznie kell, akár a forradalom győz, akár a reactio. Még egyik sem lépett előtérbe; még mindig csak a félrendszabályok ideje járta. Széchenyi indítványa senkinek sem tetszett; a „notable”-ok, főkép István nádor és Zsófia főhercegnő közbenjárására, mellőzték Apponyi kívánatát is, az országgyűlés felosztatását, s márczius 10-ikén Lajos főhercegnek azzal az utasításával tértek haza, hogy ne engedjék felküldeni a feliratot.

Márczius 10-ikén a rendek már ismét a városi kérdéssel foglalkoztak, nyugodtan és szenvedélytelenül. A codificatio nagy részleteivel még mindig szinte aggodalmas pontossággal bibelődtek. Márkovics szebeni követ ugyan az V. részzel már befejezhetőnek tartotta az egészet s ugyanaz nap a Pesti Hírlap is sürgette, hogy részletes codificatióba nem bocsátkozva, ériék be a kérdések fő mozzanatainak törvénybe-iktatásával. Márczius 14-ikén azonban arra a hírre, hogy Bécsben kitört a forradalom¹ s Metternich megbukott, Apponyi lemondott, Kossuth maga indítványozta, hogy a sajtótörvények kidolgozására kiküldött bizottság ne codifikáljon sokat, hanem mielőbb nyujtsa be a főlveket magában foglaló javaslatát, hogy itt, a törvényes helyen mondják ki a sajtó szabadságát, ne máshol (Pesten) diktálják. A honvédelem iránt is néhány óra alatt kell javaslatot készíteni. Tartsanak ülést éjjel, nappal, a mikor kell.

Magának a feliratnak idáig történt késleltetése könnyen azt a színt adhatta a dolognak, hogy kívánataikat a rendek Bécs zavara felhasználásával akarják kierőszakolni. Azonban éppen a feliratnak s Kossuth márczius 3-iki beszédének a lapokban megjelent szövege volt a bécsi forradalomnak leghathatósabb élesztője: Pozsony ekkor legalább is annyira hatott Bécsre, mint Páris. Bécs 1804-ig csak afféle caput dominii volt; egy állam közép-pontjának csupán az ausztriai császárság megalapítása, s még inkább a római szent birodalom bukása után tarthatta magát. Ez volt első forradalma, szívének első hevesebb dobbanása. Ausztriának birodalmi gyűlése nem lévén, hol a tartományi gyűlésekbe szétszórt rendek együtt nyilatkozhattak volna, alkotmányt csak az utcán lehetett követelni; s néhány

¹ L. különösen Springer, *Gesch. Österreichs*, II. 177—196. és Blum, *Die deutsche Revolution*, 148—155. Az egykorúak közül: Unterreiter Fr., *Die Revolution in Wien*. Bécs, 1848/49., nyolcz füzetben.

ember lelöveteése után a császár megint csak az utcának ígértet alkotmányt.

Magyarországnak azonban volt s épen együtt is űlt az országgyűlése. Kossuth szerint ennek jutott az a roppant feladat, hogy a magálmakat bölcsen vezesse. Míg ennek keze közt marad a gyepő, addig alkotmányos úton haladhat; de ha egyszer kirántják a kezéből, a következésekről senki sem állhat jót. Azért kellett volna a feliratnak idejében elmennie, hogy azt, a mi abban áll, vagy annál is többet, most már, midőn a forradalom a külföldön annyi helyütt győzött. Magyarországnak ne az utcza követelje. Magának Pozsonynak ekkor csak 30.000 lakosa volt ugyan, a bécsi kormányt azonban már is aggasztotta a közönség magatartása; félt, hogy az országgyűlés a karzat befolyása alá kerül. Maga Kossuth, úgy látszik, inkább Budapesttől tartott, hol az uralkodótól, az országgyűléstől távol, egy politikailag jelentéktelen kormányt (a helytartótanácsot) kevésbe véve, 150.000 ember¹ élt együtt. Kíváncsinos tehát, hogy Bécsben legyen a fölírat, mielőtt a bécsi forradalom Budapest szenvedélyeit is felkavarhatná, hogy se a király, se az országgyűlés ne látszassék a tömeg hatása alá kerülni s utóbb a hatalomnak ne lehessen az a kifogása, hogy a reform visszavehető, mert nem a törvényes tényezők műve, hanem az utcza csikarta ki. Kossuth indítványához képest tehát az alsóház küldöttsége stante sessione megkérte a nádort, tartson még ma ülést a főrendekkel a felirat ügyében. Délután a nádor a hallgatóság kitörő lelkesedése mellett valóban maga indítványozta, hogy egész terjedelmében, vita nélkül fogadják el a feliratot, a mi meg is történt;² mire a nádor vezetése alatt a főrendek 13, a rendek pedig 59 tagot választottak, hogy másnap személyesen vigyék azt Bécsbe. Köztük volt Széchenyi, a ki négy nappal ezelőtt is csak anarchiát nem akart s kész volt inkább feláldozni magát, hogy meglehessen a reform, s hazája tartományból anyaország lehessen. Kezet fogott Kossuthttal: szűnjék meg minden párt, minden kaszt; ő eddig is csak a modorra nézve ellenkezett, a célra nem s annak tisztaságát mindenkor elismerte. Valóban, elérkezettnek vélte mindenki azt az időt, midőn — mint Kossuth mondta — a magyar fajt egyesíteni s Erdélyt Magyarországhoz kapcsolni kell.

A rendek minden nyilatkozatának súlyát a teljes egyetértés adta meg. Ilyen egyértelműséggel fogadták el másnap reggel Kossuth indítványára a

¹ A katonaság nélkül Pesten 100,617, Budán 34,893. Ó-Budán 7694 ember lakott. Fényes, Magyarország leírása, (Pest, 1847.) II. 212—5.

² Így nyilvánosságra sem jutott Széchenynek az a felirattervezete, melynek czélja az volt, hogy Bécs és Prága lázadói közül a hűséges Pestre hívja a királyt, hogy innen gondoskodjék örökös tartományainak megtartásáról. (Kovács Lajos, id. m. II. 46—63.) Indítványát, »a régi magyarság utolsó szavát«, a követek értekezleten senki sem pártolta, s ezzel, Kovács szerint, az eddigi politika alapjáról s Kossuth feliratával arra a lépőre léptek, melyen nem volt megállás Világosig.

nép minden terhében való arányos osztozást, melylyel — Széchenyi szerint — a magyar nemzet szelesebb alapra állította alkotmányát mint milyenen idáig figyegett; elfogadtak Szentkirályi javaslatára, hogy törvényt készítsenek az összes urbéri viszonyok eltörléséről, a földesurak kártalanítására az államot kötelezven, és szintén Szentkirályi indítványára elhatározták, hogy a felirathban a szellemi kifejlődés ápolása alatt a népnevelést, a vallási jogok viszonyosságát, az esküdtszékek felállítását, a sajtószabadságot és a nemzeti erők egyesítése szempontjából az Erdélylyel való egyesülést is érteni kívánják; hogy ott, hol a képviseleti rendszernek alkotmányos irányban való fejlődését hangoztatták, ezzel az országgyűlésnek Pesten évenként való tartását is sürgették, mert ez elválhatatlan kapcsolatban áll a kormány felelősségével.

Delelőt tíz órakor azután hajóra ült a küldöttség, hogy Bécsbe vigye a feliratot. A 72 követet és mintegy 200 országgyűlési ifjat a bécsi nép kitűnő örömmel fogadta. Hiszen már előtte való nap, nyitott kocsiban ugyan és háttalanul, de mégis csak eltávozott Metternich saját szavai szerint „meghátrálva egy magasabb hatalom előtt, mely főlebbvaló magánál az uralkodónál is.”¹ Ma pedig ez uralkodó a két kijelölt trónörökösrel (Ferencz Károly és Ferencz József főherczegekkel) szintén nyitott kocsiban a nép örömrivágásai közt járta be Bécsset s pár óra múlva kihirdette, hogy sajtószabadságot ad, elismeri a nemzetörséget s a hazai alkotmány szerkesztésére mielőbb egybehívja a tartományi rendeket.

A hajóval érkező Kossuthot s magyar kíséretét, mely a bécsi nagy eredményekről még nem tudott, a nép úgy fogadta tehát, mint szabadsága előkészítőjét. Kossuthot, kit tegnap este Pozsony, a tilalommal nem törődve, ékkilásmenetben üdvözölt, most Bécs borította el virágokkal; osztrákok, lengyelek, olaszok ölelgették és szólni készítették úgy a Ferencz-Károly fogadó, mint az egyetem előtt. István nádor, ki már előtte való nap Bécsbe kocsizott, az udvarnál mindenkép sürgette a kívánatok teljesítését, mert félt, hogy Pozsonyban őt kiáltják ki királylyá, ha felelős ministerium nélkül térne haza. A küldöttség előtt is kijelentette, hogy nádorsága megszűnik abban a pillanatban, melyben megtagadnák a magyar nemzet fölterjesztett kéréseit.

¹ Metternich 1826 óta magyar indigena is lévén, Bük Zsigmond márczius 27-ikén az udvarnál hazul való tartását indítványozta. Asztalos Pál szerint elég, ha az lesz a büntetése, hogy lássa, mint nőnek föl a szabadság gyermekei az absolutismus gyermekének szemébe. Szentkirályinak azon fölcsófolása után azonban, hogy a szabadságnak az absolutizmussal nyert győzelme után csak folt lenne az egyes, megsemmisült ember ellen történt bűntudat, hogy a boszú terére lépve, nem lehetne kiszámítani, hol állhatna meg a megtorlás, az országgyűlés napirendre tért az indítvány felett. Balogh, Géczy és a liberálisok követé, újabb utasítása értelmében, ápril 5-ikén újból fölmelegítette azt. Metternich Metternichet, Apponyit és Zsedényit a ház sorompói elé kívánta idézni; ekkor Császár a szék mellett mennydörgött. A kérdést Deák Ferencz temette el, ki egész szívesen felajánlotta a rendeket, hogy következtetlenségbe ne essenek, mert előbb a királytól minden politikai bűnös számára kegyelmet kértek.

Nem lehet csodálkozni, hogy a Burg többet törődött az utcánál afféle kérdések iránt, miként lehet német egységről s viszont egységes Ausztriáról a tartományok önkormányzatáról, központi felelős kormányról, a német birodalommal, az örökös tartományok, különösen Lombardia és Velenceze, valamint Csehország követelt államjogaival, Magyarországnak függetlenségével egyeztethető alkotmányról egy lélekzet alatt beszélni. A császár-király, s Ferencz Károly, sőt annak még felesége, Zsófia főhercegnő is hajlandó volt engedni s a jövőre bízva a kibontakozást, teljesi-

A pozsonyi küldöttség Bécsben.

(Egykoru könyv Ernst Lajos gyűjteményében.)

teni az osztrákok és a magyarok követeléseit; Albrecht és Vilmos főherczegek hajlíthatatlanságot ajánlottak; Lajos főherczeg a közbenjárás haladatlan szerepére vállalkozott. Vele tárgyaltak a magyarok leginkább: a nádor, Széchenyi, Esterházy; de csak ez, a régi diplomata, oszlathatta el kétségeit. A magyarok rendkívül rokonszenveztek ugyan a bécsi forradalommal, de azért megmaradtak a mérséklet és törvényesség terén. Maga Kossuth sem nézte bastillenek a Burgot, pedig idegen létére is megostromoltathatta volna a bécsiekkel.¹ Társaival együtt azonban nemzeti díszben,

¹ V. ö. Kossuth, Irataim, II. 186—7.

mint hű alattvaló vonult a vár felé, midőn az uralkodó végre kihallgatást adott. »Nemzetek e gyermeket — szolt Kossuth, karjaira emelve az utcán egy kis fiút. — Ha felnő férfivá, akkor a szabadság már régen az egész emberiség birtoka lesz. E gyermeké, az ifjúságé a jövő.« A jövő minden eseményei közt a királyi szék rendithetetlen támaszának nevezte a nádor a nemzet kívánatát.

A délután udvari tárgyalásokkal telt el. A mint Ferencz Károly kijelentette Kossuthnak, teljesitenék a kívánságokat, ha nem volna a dolagnak az a látszata, hogy az engedményeket a forradalom nyomása alatt tették. Kossuth magára vállalta a nyugalom helyreállítását; a bécsi mozgalom vezetői biztosították őt erről a nyugalomról.¹ A nádor azzal vált el Batthyánytól és Kossuthtól, hogy vagy kieszközli a kívánatok teljesítését, vagy lemond; s újból az udvarhoz sietett. Éjjel tíz óra után, midőn már a pesti eseményeknek is híre futott, V. Ferdinánd a trónörökös jelenlétében megígérte Kossuthnak, Batthyáynak és Esterháznak, hogy a nemzet kívánságait teljesíti. Márczius 17-ikén, izgalmas tanácskozás után, meg is jelent a király kézírata, mely »a korona egysége s a birodalmi kapocs« épségben tartása mellett, a nádort teljes hatalmú királyi helytartóvá nevezte ki. Ha valóban elavult is az 1481 évi törvény, mely az országból távollevő király helyettesévé a nádort tette, szakadást még nem lehetett látni a királyi helytartóságban: mert 1723 óta, sőt azelőtt is voltak teljes hatalmú királyi helytartók s az absolutismus nyugodtan élt olyan intézménnyel, melyet az alkotmányosságnak most a forradalom ajándékául adott, mintha már bomladoznék a pragmática sanctio s Magyarországon más uralkodnék, mint az örökös tartományokban.

Említett kéziratában a király feljogosította a nádort, hogy előterjesztést tegyen egy független felelős magyar ministerium tagjai iránt, a ministerek hatásköréről szóló és a többi reformtörvényjavaslatokat pedig előkészíttesse. Ehhez képest a nádor a ministerium elnökévé azonnal kinevezte gróf Batthyány Lajost, a főrendiházi ellenzék vezérét.

A küldöttség Bécsből, melynek Kossuth e pillanatban bálványa s »két napig ura« volt, a testvériség leglelkesebb tüntetései közt távozott, hogy megvigye Pozsonyba Magyarország szabadságát; azt a hírt, hogy az ország alkotmánya átalakult egy csep vérontás nélkül. Pozsony közelében az égen szivárvány, a városban ezernyi nép örömrádala üdvözölte a jobb jövőt. »Most már nem Buda felé haladunk — szolt Kossuth a néphez, — hanem törvényhozásunkban, a nemzet jövőjének intézésében benne is vagyunk Budában.

¹ Kossuth, Iratok, II. 187—8. »Miért nem részesítette Magyarországot is e csillapító áldásban?« — kérdi Salamon. (Irp. Szemle, XXVI. 338.) Valószínű, néhány száz milióval kevesebb volna ma az államadósság. Nem is személyes, hanem személy- s illetőleg emberfeletti tulajdon volt Kossuthnál a csillapítás, mely csak egyszer, Bécsben, nyílt aloevirág maradt.

Pest, vagyis inkább Budapest, ahogy a két várost nevezték, ekkor valóban az ország fővárosa gyanánt cselekedett. Az odaváló lapok márczius 7-ikén közölték Kossuth harmadiki híres beszédét, melyet lőkép a félve alakult Ellenzéki Körben s a fiatalabb írók találkozó helyén, a Pilvax-kávéházban fogadtak nagy lelkesedéssel. A kör is, a kávéház is az Úri (most Koronaherceg-) utczában volt;¹ Pesten itt kezdődött az utca. Itt dolgoztak legerősebben a »timárlégények«, a radikálisok, »atyamesterük«, a tudós Fényes Elek vezetése alatt. Itt a januári olasz és a februári párisi forradalom szelleme lengedezett s az emberek hónuk alatt, fejükben és szívükben legalább is a girondiak történetével jártak. Hazai viszonyokra alkalmazva vitatkoztak a lapok külföldi híreiről. Az Ellenzéki Körnek márczius 9-iki párisi módra adott lakomája sikerülvén, márczius 11-ikén a Pilvaxban elhatározták, hogy ha a párisi köztársaságiak a Champs-Eliséés-n adtak, ők meg 19-ikén a Rákos mezején adnak nagy reformlakomát, 14-ikén pedig, akkor egészen szokatlanul, népgyűlést tartanak. Hogy mind a kettőnek iránya legyen, márczius 11—12-ikén Irinyi József Perczel Mór tollbamondása szerint tizenkét pontban foglalta össze a nemzet kívánságait, melyeket Csányi Lászlóval, Nyáryval, Klauzálal s néhány más ellenzékivel mindjárt megbeszélt, hogy e pontokat kérelem alakjában maga a kör közölje a pozsonyi országgyűléssel. Csányiék helytelennek tartották, hogy az országgyűlést most ilyen kívánatokkal gátolják az átalakulás előkészítésének munkájában s a pártfegyelem nevében követelték, hogy a körben ne tegye meg az indítványt. A Pilvax ifjúsága azonban nem helyeselte küldötteinek mérsékletét s pár óra múlva csakugyan az Ellenzéki Kör elé terjesztette a 12 pontot. Csányi, Klauzál és Nyáry a gyűlésbe siettek s Klauzál javaslatára a kör nagynehezen kimondta, hogy e pontokat a rendek elé csak akkor terjeszti, ha azokat az országgyűlési ellenzék is helyesli, a mikor azután országosan köröztetve, kérvény alakjában több százezer aláírással nyújtja be.

Az ifjúság lelkesedett Kossuthért, de mégsem találta elég merésznek a nagy eszmék fölvetésében. A rendi országgyűléstől semmi esetre sem várta a demokratia őszinte pártolását. Most az egyszer nagyon kedvére lett volna egy kis absolutismus, mert akkor az európai népszellem hatása alatt magához ragadhat minden kezdeményezést. A »táblabíró politika«-val nagyon elégedetlenül, már délután 6 óra tájban odahagyta a gyűlést és átment a maga »lelki prytanaeumába«, a Pilvaxba. Ott a »közvélemény asztala«-nál abban állapodott meg, hogy nem kér tehát, hanem követel, s másnap az utcákon hirdeti ki a következő tizenkét pontot:

»Mit kíván a magyar nemzet? Legyen béke, szabadság és egyetértés! 1. Kívánjuk a sajtó szabadságát, a cenzura eltörlését. 2. Felelős minisztériumot Buda-Pesten. 3. Évenkénti országgyűlést Pesten. 4. Törvény

¹ A körnek a Koronaherceg-utca 10. száma alatt volt helyisége 1897 augusztus havában bontották le. Főhomlokzata a Zsibárus-utczára nézett. A Pilvaxot már 1848-ban Fillingernak is nevezték s így ez utóbbi név sem anachronismus.

előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben. 5. Nemzeti őrsereget. 6. Közös teherviselést. 7. Az urbéri terhek megszüntetését. 8. Esküdszéket, képviselőtet egyenlőség alapján. 9. Nemzeti bankot. 10. A katonaság esküdjék meg az alkotmányra; magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyük el tőlünk. 11. A politikai státusfoglyok bocsáttassanak szabadon. 12. Kívánjuk az uniót Erdélylyel. *Egyenlőség, szabadság, testvériség!*¹

A 9—11. pontot kivéve, mind olyan, a mit maga az országgyűlés is követelt s részben már el is határozott idáig, vagy márczius 15-ikén reggel, ugyanakkor, midőn ezeket a kívánatokat az Üri- és Kigyó-utca sarkára ragasztott papirosról a járókelők is olvashatták.

Márczius 15-ike éppen országos vásár napja volt. Az eső permetezett, majd szakadt. Magában a kávéházban reggel 8 órakor, a kitűzött időben, csak néhány ifjú jelent meg, de ezek lelkesedve hallgatták, midőn Jókai felolvasta a kiáltványt s a 12 pontot, Petőfi pedig elszavalta a Nemzeti dalt. Az eskü szavaitól lelkesedve, Petőfi, Jókai, Bulyovszky Gyula, Sebő Antal, Gaál Ernő és Hamary Dániel vezetése alatt — ez utóbbinak előadása szerint — először is az egyetem joghallgatóihoz indultak, s őket lehítták az egyetem udvarára. Petőfi székre állva, nyilvánosan most először szavalta el *Nemzeti dalát*, melynek esküsorait az ifjúság fokozódó lelkesedéssel visszhangoztatta: »A magyarok istenére esküsünk, esküsünk, hogy rabok tovább nem leszünk!« Hasonló lelkesedést keltve, olvasta föl Jókai a tizenkét pontot. Ez a jelenet ismétlődött a Hatvani- és Újvilág-utca sarkán levő orvosi kar udvarán. A vásáros népséggel s a járókelőkkel most már néhány ezer főre növekedett ifjúság ezután Landerer és Heckenast Hatvani (most Kossuth)-utczai nyomdája elé vonult, hol Jókai Mór, Petőfi Sándor, Vidacs János és az időközben megérkezett Vasvári Pál lefoglalván a sajtót, censura nélkül kiszedették az újra meg újra felolvasott tizenkét pontot s a Nemzeti dalt. Fél-tizenkettőkor Irinyi a tizenkét pont első kinyomott példányát lobogtatva jelent meg a nép előtt. »Márczius 15. délelőtt fél-tizenkettőre — szólt — nagy időszak a magyarok történetében. Itt van a sajtószabadság első példánya, a nép hatalmának első műve. Akármi szabadsága fog is lenni egykor a magyarnak, az a dicsősége mindig megmarad, hogy a legnevezetesebbet, a sajtószabadságot, magunk vívtuk ki.« A közönség esernyők alatt hallgatta és éljenezte őt is, az eddigi szónokokat is; de mindenki tudta, hogy a katonaság készenlétben áll a kaszárnnyakban, a vár tüzérei ágyúik mellett várják a parancsot, s így nem volt hívalkodás a sajtószabadság kivívásának említése. A nép leirhatatlan lelkesedéssel ismételte az eskü szavait, midőn Petőfi pár pillanat múlva sajtó alól szintén kikértült Nemzeti dalát ismét elszavalta. Ezer meg ezer pél-

¹ Salamon (Bp. Szemle, XXVI. 341.) úgy találja, hogy a »kávéházi« munka, ha nem államférfiai, hanem irodalmi, világiasságra nézve jóval szabatosabb a rendek fölírásánál. »Itt találgat megmondja kereken, mit akar.«

Nemzeti dal.

Talpra, magyar, hi a' haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válaszszatok! —
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Rabok voltunk mostanáig,
Kárhozottak ősapáink,
Kik szabadon éltek haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A' magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Sehonnai bitang ember,
Ki most. ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

NEMZETI DAL.

(A szabadsajtó első terméke.)

Fényesebb a' láncznál a' kard,
 Jobban ékesíti a' kart,
 És mi még is lánczot hordtunk!
 Ide veled, régi kardunk!
 A magyarok istenére
 Esküszünk,
 Esküszünk, hogy rabok tovább
 Nem leszünk.

A' magyar név megint szép lesz,
 Méltó régi nagy biréhez,
 Mit rá kentek a' századok,
 Lemossuk a' gyalázatot.
 A magyarok istenére
 Esküszünk,
 Esküszünk, hogy rabok tovább
 Nem leszünk.

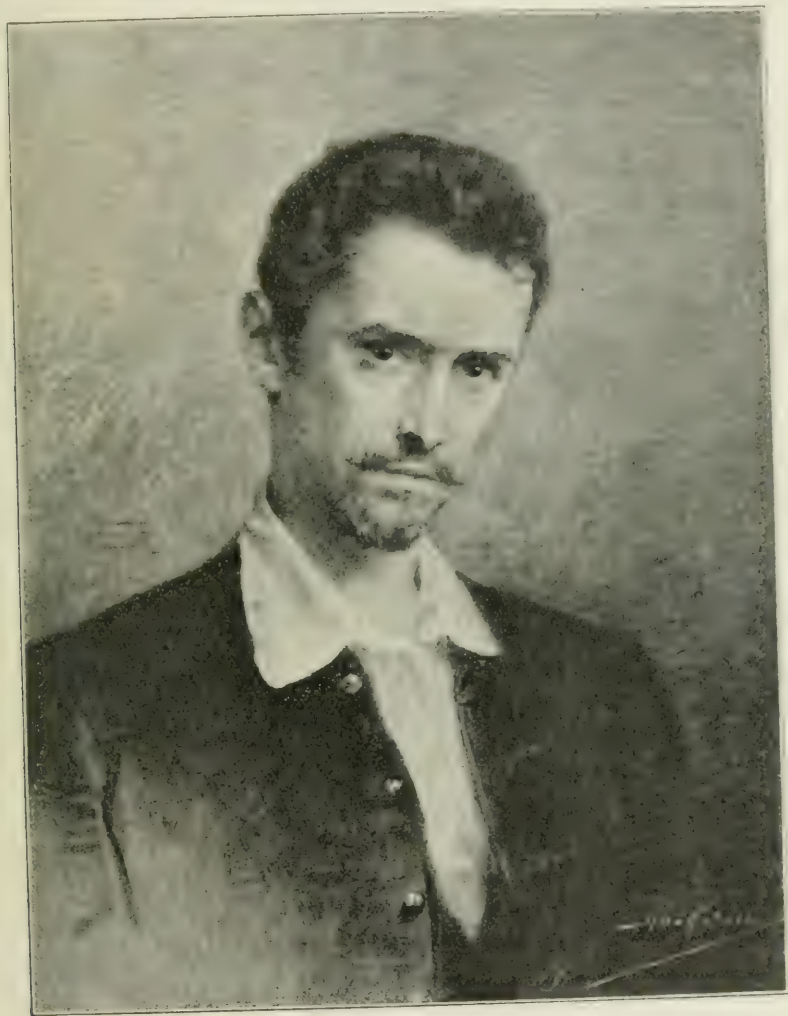
Hol strjaink domborúlnak,
 Unokáink leborúlnak,
 És áldó imádság mellett
 Mondják el szent neveinket.
 A magyarok istenére
 Esküszünk,
 Esküszünk, hogy rabok tovább
 Nem leszünk.

Petőfi Sándor.

Az 1848^é. március 15^{én} kivívott szabadság
 után legelégeltetett nyomatott
 példány, s így a magyar szabadság első leleltetése.
 Petőfi Sándor

dányban kapkodták szét a két nyomtatványt s azután hazafelé daloltat énekelve, csendesen hazatértek.

Délután a múzeum előtt népgyűlés volt, melynek felszólítására, némi vonakodás után, a városi közgyűlés nemcsak elfogadta a tizenkét pontot, hanem ülését nyilvánossá téve, azt is elhatározta, hogy a népből és a

Petőfi Sándor.

(Rajzolta Roskovics Ignác.)

tisztikarból választott küldöttséggel terjeszti az országgyűlés elé, a királyt pedig megkéri, hogy népképviseleten alapuló országgyűlést hívjon össze Pestre. A rend és közbiztosság fentartására a tanács Rottenbiller Lipót alpolgármester elnöklete alatt azonnal külön 14 tagú közszendí bizottságot alakított s polgárőrség szervezéséről intézkedett.

A bizottság, egyre növekedő kísérettel, azonnal átvonult Budára s a katonaság semmiben sem akadályozván, fölment a helytartótanácsához, mi alatt a nép előzőnlötte az udvart, a feljáratokat, folyosókat. A Zichy Ferencz gróf elnökelete alatt épen együtt ülőező tanács félhatkor elfogadta a 12 pontot, a sajtószabadságot, szabadon bocsátotta Tancsics Mihály államfogyot és kijelentette, hogy katonaságot az eddigi módon csak a városi hatóság megkeresésére alkalmaz. Tancsicsot, ki a mult esztendőben »A nép könyve« és »A Jórán ész« című könyvei miatt mint socialista került börtönbe, diadalmenetben vitték át Pestre, hová hintaját fiatal emberek és polgárok húzták a nemzeti színházig.¹ A nép elárasztotta »a nemzeti lelkesedés szent-egyházát«, mire a Bankbán előadása félbeszakadt; a közönség Tancsicsot »karta látni ki azonban nem jelent meg), követelte a Nemzeti dalt, melyet Egressy Gábor elszavalt, azután együtt énekelte a színészekkel a Nemzeti dalt, a Himmust, Szózatot; majd a Rákóczi-induló és a Marseillaise hangjai közt távozott.²

»Chapeaux bas! C'est la marseillaise hongroise!« kiáltotta ugyanez nap a párisi nép, midőn 300 párisi magyar a Bastille-téren a Rákóczi hangja mellett hódolt a franczia köztársaság eszméjének. »Ha önök szives kívánságot hoznak nekünk hazánk új szabadságához — szóló hozzájuk kevés azelőtt Lamartine, az ideiglenes kormány elnöke — mi önöknek tiszteletünket nyilvánítjuk azon régi szabadság iránt, melyet bölcsen és dicsőségesen fentartottak hazájukban.«

A mi Párisban, »a mi más országokban polgárvérbe került, a reformot, Budapesten 24 óra alatt békés és törvényes úton kivivta a törvényes egyetértés«. Ezzel méltán dicsekedhetett a közcsendi bizottság, mely falragaszokon hívta fel a közönséget, hogy a mostantól fogva nemzetörségnek nevezett polgárörséget 1500 taggal növelje. A katonai kincstár a kívánt fegyvereket néhány nap alatt kiszolgáltatta s márczius 16-ikán a polgárörség már teljes számban esküdött hűséget a hazának, a királynak és az alkotmánynak. Pár nap mulva újabb 1500 ember követte a példát s fáradha-

¹ Arról, hogy Murgu Emáuel is politikai fogoly, az ifjúság csak utóbb, a hazafias népek kedvénnyéből értesült. Föllepusára Kinauzál és Szemere országos biztosok ápril 8-ikán azonnal szabadon bocsátani rendelték Murgut, kit az ifjak diadalmenetben vittek a városbázisra.

² Márczius tizenötödikének egykorú leírásai a lapok tudósításain kívül: Kléh, a magyar forradalom története; Nyári Albert, A magyar forradalom napjai; Zerffi, Márczius története Pesten; Magyarország újjászületése; Birányi, Pesti forradalom; Lapok Petőfi Sándor naplójából. (Mind Pesten, 1848.) Jókai, Forradalom vér nélkül, (Életképek, 1848. és Hon, 1874. évi 1. sz.) Forradalom és csataképek, (Pest, 1850.) Forradalom alatt irt művei, (Budapest, 1873.) Életemből, (1886.) stb. Szilágyi, A forradalom története, 12—15. Kemény, A forradalom után, 124—140. Hazánk, (V—VI, 1885—6.) Degré, Visszaemlékezés a Magyarországi (Vander. Ujság, 1886. márczius 14.) Kik csinálták márczius 15-ikét? (Budapesti Hírlap, 1886. márczius 15.) Gracza, 1848. márczius 15. (Budapest, 1898.) A forradalom 1848. óta a lapok márcz. 15-iki számai. Sok adat a Tört. Lapokban, 1892—8.

tatlanul tartotta gyakorlatait s végezte az őráratokat. Maga a közönség, vagy — mint a közönség nevezte — forradalmi bizottság 61 tagja egyesítette ki magát s rajta volt, hogy ne csak a rendet tartsa fenn, hanem irányt is adjon a mozgalomnak. Ezért hitték sokan, hogy a commune szerepére vágyik.

III. FEJEZET.

Pest, Pozsony, Bécs.

Magyarország nyugodt átalakulásának barátai nem szívesen látták az »uteza« forrongását s Budapestet, melyet mindenki a kormány és a törvényhozás jövő székelyének tartott, idején figyelmeztetni kívánták, hogy a nemzet sorsáról csak maga a nemzet határozhat. A ministerium alakításával megbízott Batthyány »nemzeti miniszterelnök« márczius 17-ikén kiadott első körlevelében¹ az összes törvényhatóságokat figyelmeztette, intelve azonban főkép Budapesthez szólt, hogy a minisetrumot és az országgyűlést, mint az átalakulás és törvényesség eszközeit, kicsapongások, vagy idő előtt való követelések által ne engedjék zavarni nagy és nehéz munkájában. Magának az országgyűlésnek 15 tagú küldöttsége gróf Keglevich Gábor vezetése alatt márczius 19-ikén a kivivott nagy események felsorolásával, az országgyűlés legközelebbi munkarendjének ismertetésével s azzal ügyekezett megnyugtadni a fővárost, hogy az ország újra szervezésének föladatát már legközelebb egy népképviselőten alapuló országgyűlésre kívánja bízni. »Küldöttei a törvényhozásnak! — felelt Nyáry Pál, — sok eseményt értetek, de nem láttátok a legnagyobbat, a pesti márczius 15-ikét.« A mit munkarendül terjeszt elő az országgyűlés márczius 15-ikén, éppen azt vitta ki a törvényhozásban idáig nem képviselt rész. Fölhívta az országgyűlést, örököse mielőbb törvénynyel azt a pillanatot, melyben a törvényhozás a nép akaratával egyesült. »Ez lesz a júliusi oszlop, melyről unokáink ránk fognak emlékezni.«²

Ugyanaznap (márczius 19-ikén) az országgyűlés csupán a kerületi ülésben³ fogadta a budapesti küldöttséget, melynek nevében Hajnik Pál

¹ Erről l. id. Ábrányi Kornél: Az első magyar miniszterelnöki körlevél. (Eletemből és emlékeimből.)

² Pár hét mulva a közönségi bizottság felhívást adott ki Márczius Tizenötödike szobrának felállítására. Márczius 15-ikének első évfordulóját 1849-ben egyházi szertartással először az országgyűlés és a törökszentmiklósi tábor ünnepelte meg. 1860-ban a pesti egyetemi ifjak tüntetőleg kezdték ünnepelni; ez első kísérlet Forinyák Géza joghallgatósági életébe került. 1867 óta országszerte ünneplik márczius 15-ike emlékét.

³ Salamon ezt (Bp. Szemle, XXVII. 31.) nem veszi figyelembe, s megjelöli az országgyűlést, mely magával egyenlő rangúnak ismerte el a pesti forradalmat.

átnyújtván a tizenkét pontot s az egyetemi ifjúság kívánatait, Kossuth kijelentette, hogy ő Pestet ugyan az ország szívének tartja, de, mint törvényhozó, utána nem indul. A magyar nemzet közös szabadságot, közös jogokat akar s e nemzet a magyarnak 15 milliója, az ország egésze, nem pedig akár csak egy város, akár csak egy kaszt. Itt csak az összes nemzet az, melyet illet az ország sorsáról itélni s e nemzet elég erős és hatalmas eltiporni mindenkit, minden egyest, egyes kasztot s egyes municipiumot, melynek eszebe jutna ellenszegülni. A kérelmeket különben felolvasták. Kossuth szerint azokat az országgyűlés már is teljesítette vagy teljesíteni fogja: a mostani országgyűlés leköltöztetésével pedig kár volna tölteni a nagyon rövidre szabott időt, midőn a népképviselők már úgyis Budapesten gyűlnek egybe.

A küldöttek éljenzések közt távoztak, de bizonyos feszültség megmaradt az országgyűlés és a főváros, Kossuth és Nyáry közt.¹ Hogy a tömeg még az aránylag jelentéktelen népességű Pozsonyban is befolyást gyakorolhat a tárgyalások menetére, kitűnt már másnap és harmadnap, midőn a városi törvényjavaslat 6. §-ában valláskülönbség nélkül megadott jogot a törvényesen bevett vallásokra szorították s egyes szónokok hivatkoztak ebben a részben a Pozsonyban két nap (márczius 19—20.) óta tartó zsidóüldözésekre. »A törvényhozást — jegyezte meg Bónis Sámuel — apró utcza demonstratiók nem vezethetik, hanem csak elv és igazság.«

Ilyennek kell vala tekinteni, hogy márczius 22-ikén a pestmegyei közcsendbizottság a szellemi kifejlődésre közcsapásnak jelentette ki a rendektől márczius 20-ikán elfogadott sajtótörvényt, mely az eddigi 15,000 forintnál nagyobb (20,000 frt) biztosítékot követel a politikai lapoktól s más különben is kevesebbet nyújt a helytartótanács engedményeinél. Még ingerültebben tárgyalta ezt a kérdést Pest városa, hol Irányi, Pulszky, Petőfi, Irinyi, Egressy, Vasváry, Klauzál szóltak a márczius 15-ike ellen való visszahatásról, odakünn pedig a nép a javaslatot megégette. »Ne hallgassatok rá — vágott Sükey a népet csillapító Kazinczy Gábor szavaiba. »Ez okos ember, okos ember pedig nem csinál forradalmat.«²

Senki sem hitte ugyan, hogy Jókai és Petőfi alatt csakugyan 30, vagy éppen 80,000 ember áll a Rákoson, de még Széchenyi is hajlandóbb lett volna számolni az utczával, csak hogy ne Pozsonyban határozzanak arról, a miről Budapesten kell határozni; a mint idáig is mindenki természetesnek tartotta, hogy a Pozsony elé tartozó dolgokat ne Bécsben döntsék el. Abban mindenesetre egyetértett Kossuthal, hogy Pozsonyban nem a Hollinger- s Budapesten nem a Pilvax-kávéházban (mostantól fogva a szabadság csarnokában) kell intézni az ország sorsát. De többtől is féltek.

¹ Kossuth, különben rendkívül nagyra becsülte Nyáryt s minden élő magyar közt tartotta a helynyilvánlatságra legalkalmasabbnak. (Irataim, II. 271.) Mást beszél Horváth: Huszonöt év Magyarorszag történetéből III. 412. és Pulszky, Életem és korom. II. 64. stb.

² Pulszky, Életem és korom, II. 63.

Attól, hogy a párisi commune példájára Budapest városa feléje akar kerekedni a törvényhozásnak és a kormánynak s hogy a hatvanas bizottság nemcsak neve szerint lesz forradalmi választmány, hanem ideiglenes kormánynya alakul át. A fiatalság ott, az Ellenzéki Körben és mindenütt, ahol tere nyílt, keresett s önmagában néha föl is talált egy-egy Dantont, Robespierret vagy Marat-t s a girondista Kossuth helyett talán nagyobb politikusnak tartotta Petőfit; nem is Görgei Artur volt az egyetlen, kit ezekben a napokban gondolkodóba ejtett a *Fliegende Blätter* képe, a melyik lerajzolta, szabadsága hőjét a nép mikép jutalmazza: vagy szoborral, vagy akasztófával.¹ De rajongva, vagy töprengve sem az a bécsi csapat ez, mely a Fuchsliedet dalolja, mikor megkapja az alkotmányt. Olyan fegyvermezett, a milyenné csak az alkotmány hosszas gyakorlata fejleszthette; ismeri a maga jogait, de bővíteni, növelni akarja a megleyőket s mindent a szokottnál gyorsabban, mert erre készíti az idők szelleme.

»La vérité ne meurt pas« — idézte Rousseaut Dobsa, midőn mint szemtanú sietett megírni a februári francia forradalom történetét; s vádolta nemzetét, hogy egy helyben áll a megdermedt porondon, mialatt rohanó viz árájaként zúg el előtte a század szelleme.² Mások ellenben arról vádolták a rövid életű márcziusi pártot, hogy kevés idő alatt sokat olvasott a forradalomról és sok francia forradalmi jelenetet akart mielőbb utáncsinálni.³

A vidéknek inkább tetszett a pesti 12 pont, mint a törvényhozás csendes munkája; ezeket ünnepelte s nemcsak az országgyűlés előtt jelentette ki hozzájuk való csatlakozását, hanem a városok, községek közül többen rendre üdvözölték a pesti közcsendi bizottságot s utasításokat kértek tőle.⁴

A modern parlamentarismus szempontjából mindez nagyon veszedelmes tünet lett volna, mert nem lehet megengedni, hogy valamely törvényhatóság vagy annak éppen egy bizottsága a parlament ellenőrétül tolja fel magát; de ha márczius 18-ika óta a követek nem tartották is magukat a hazulról hozott utasításokhoz, a törvényhatóságoknak utasítás-szerű beavatkozásai még sem lehettek előttük valami meglepőek. Szokatlannak s talán aggodalomkeltőnek csak azt találhatták, hogy, míg idűig

¹ Görgei István, 1848—49-ből. I. 3.

² Dobsa, Az 1848. évi francia forradalom. 2.

³ Kemény Zsigmond, A forradalom után, 141.

⁴ Győr és Kun-Szent-Miklós márczius 16-án, Arad, Székesfehérvár, Zala-Egerszeg 17-én, Temesvár, Pécs, Esztergom, Debreczen, Cegléd, Szeged, Csongrád 18-án, Látse, Baja, Nagy-Becskerek, Szarvas, Zemplén 19-én, a jászkúnok, Gömör, Bihar, Bács, Szerém, Szatmár, Veszprém, Eperjes, Nagyvárad 20-án, Kőszmárk, Csanád, Szabolcs, Csaba 21-én, Gyula, Békés, Hont, Temesvár, Kaposvár, Borsod 22-én, Mohács, Nagybánya 23-án, Pest-megyé, Losoncz 24-én, Esztergom- és Tolnamegye, Nagy-Becskerek 25-én, Oravicza, Mladovabánya, Zilah 26-án, Kassa, H.-M.-Vásárhely, Újvidék, Sáros, Krassó, Baranya, Újnyirás, Krasznamegye, Szentes és a Nagykúnság 27-én, Újvidék, Pancsova 28-án, Szegvár 31-én, Kecskemét, Eger április 1-én stb.

egy törvényhatóság csak a maga két követének adhatott utasítást, Pest városa most valamennyihez szólott s kívánatairól mint a közvélemény hivatott kifejezője tájékoztatta a miniszerelnököt. Szentkirályi márczius 23-ikán figyelemterelte is a rendeket, hogy az országgyűlésnek az átalakulás korszakában nem az ephemer, ingatag közvéleményre kell hallgatnia, hanem arra az örök közvéleményre, a történelemre, mely fölötte igazságosan fog látni.

Kossuthal együtt mindenki lejártnak tartotta azt az időt, melyben az ország sorsáról a kasztok képviselői intézkedtek. Kijelentették (márczius 18-ikán), hogy ez az országgyűlés már csak a legszükségesebb tennivalókra szorítkozhatik. Az alkotmányos szabadság kifejlését a ministerium hatáskörének és felelősségének törvényben mielőbb való megállapításában biztosítva látván, másrészt az országgyűlést olykép kívánták összerendezni, hogy képviseleti alapon az egész magyar nemzet többsége akaratának erős és méltó kifejezése legyen. Azonban a legsürgősebb teendőkre nézve már ez országgyűlésnek át kell vennie az alkotmányozó gyűlés feladatát. Elhatározták, hogy a rendek ezen az országgyűlésen is személyesen szavazzanak s hogy üléseik folytonosak legyenek mindaddig, míg a szabadság, rend, önálló alkotmányosság és a nép érdekei biztosítására szolgáló legszükségesebb törvényeket meghozhatják. Még aznap elfogadták a közös teherviselésről, a jobbágyi viszonyok megszüntetéséről szóló törvényjavaslatot. Kossuth (márczius 31-ikén) elismerte, hogy a hatalom polczáról szebben egy aristokratia sem szállhat le, mint az, mely a jövődre a nép kezébe adja saját sorsának a kulcsát. Schnee L. a papitizedet is szóba hozván. Darócynak, a pécsi káptalan követének példájára, az egyházi rend képviselői lelkes nyilatkozatok kíséretében egymásután lemondtak a tizedről, mire Szentkirályi köszönetet mondott a papságnak azon milliók nevében, kiknek érdekében a szavazás történt: bölcseségre mutat, hogy fölfogták az idők jeleit s oly állást vettek a nép irányában, mely őket megmenti a mozgalmak alá sodortatástól. Az alsóbb papság ellátásáról a rendek, Kossuth indítványára, törvényben kívántak gondoskodni. A püspökök a főrendeknél még aznap szintén lemondtak a tizedről s a törvényt mindkét ház azonnal meghozta. A rendek kimondták továbbá, hogy a királyt megkérlik az unió dolgában tartandó országgyűlés összehívására s a lengyel és olasz politikai foglyok szabadon bocsátására.

Márczius 18-ikán elfogadták a közteherviselésről, a jobbágytelek váltáságáról, a papi-tized váltáságáról s az ősiségről, 20-ikán a sajtóról, 21-ikén az évenkénti országgyűlésről, a sz. kir. városokról, a községi választásokról, a Jász-Kún és a Hajdú-kerületekről, 22-ikén a hitelintézetekről, nemzeti őrseregről és a független felelős magyar ministeriumról, 24-ikén az egyetemről, a nemzeti színről, az ország czimeréről és a színházakról szóló törvényeket. Nem várták tehát meg, hogy ezeket a ministerium terjesztse be, pedig ennek a kinevezése már nem késhe-tett sokáig,

AZ ÚJ KORSZAK VEZÉRALAKJAI.

(Thür. Múzei Allee-térkép a Magyar Nemzeti Múzeum képtárából.)

a felelősség pedig minden esetre ezt illette. Azonban ha már nem tagadhatták fel a megalakulásig az üléseket (ami különben csak a pesti forradalmat erősítette volna), ott volt a miniszerelnök, ki most ép úgy képviselte az egész kormányt, mint később a szeptemberi napokban. A miniszerelnöknek nem volt ministeriuma, a még fennálló kanczelláriának kanczellárja, bele kellett tehát nyugodni, hogy egy egészen új kormányzat küszöbén ne történjék minden a doctrinairek meglegedésére. Nagyobb baj volt, s ezt a rendek is fölismerték, hogy a pestiek a törvényhozással szemben a fellépvizsgálat egy nemét kívánták gyakorolni. Így a rendek a márczius 20-ikán már elfogadott sajtótörvényt 24-ikén ismét elővették s a pestiek módosításainak tekintetbe vételével fogadták el újból; ilyes parlamenti esiny azonban nem sikerült a márczius 18-ikán elfogadott urbéri törvényjavaslattal, pedig most a főrendeknek jogosan tett módosítása tárgyalásáról volt szó. Kossuth márczius 25-ikén kijelentette, hogy fölmentvén egyszer a jobbágynakat, ha a tett engedményeknek akár csak egy részét akarnák is visszavonni, lángba boritnák az országot.¹ A rendet csak úgy lehet fentartani, ha küldetését befejezve, az országgyűlés mielőbb szétoszlik; mert midőn az ország forradalmi állapotban van,² nem jó, ha működik olyan testület, melyhez követeléseket lehet intézni, miknek vagy engedni, vagy ellenszegülni kénytelen, a mi mindenképen baj. De Béccsel is meg kell értetni, hogy, ha mielőbb tisztába nem hozzák a ministerium hatása körét s nem szentesítik a ministeriumról szóló törvényt, úgy a rendek életük feláldozásával sem menthetik meg a jó rendet, sőt magát a trónt sem. Bécs érzékenységét a rendek még a lázas munka pillanataiban is kimélték. Batthyány maga javasolta, hogy a magyar hadseregről szóló népszerű törvényjavaslatot halasszák a jövő országgyűlésre, »mert a jelen perczben a bécsi kormány bizalmatlanságát keltené föl s arra a gyanúra és vádra adna okot, hogy a dynastia lefegyverzését s az iránta tartozó hűség sértését czélozzák».

Batthyány ép aznap mutatta be ministeriuma jegyzékét az országgyűlés előtt.³ A legfiatalabbak, Szemere Bertalan belügy- s Eötvös József báró vallás- és közoktatásügyi miniszer s maga az elnök, Batthyány gróf is 35—38 évesek; Klauzál Gábor (földmivelés, ipar és kereskedelem), Deák Ferencz (igazságügy), Kossuth Lajos (pénzügy) a negyvenes évek derekán, Mészáros Lázár (hadügy) közel a hatvanhoz, Esterházy Pál her-

¹ Deák is ebben a véleményben volt. Beszédei, II. 28.

² Zichy (Széchenyi István, II. 162.) felkiáltó-jellel kíséri Kossuthnak ezt a kifejezést, pedig április 8-ikán a főrendeknél ugyanazt Széchenyi is használta. »Ne misztifikáljuk magunkat — szölt, — forradalmi állapotban vagyunk.« A forradalom elnevezése ellen különben utóbb Kossuth is nyilatkozott. (Irataim, II. 163.) Somsichnak évtizedek mulva tett nyilatkozata szerint Kossuthnak czélja 1848 januárjában nem volt forradalom, elvből nem is volt forradalmi; erős hite, hogy sokkal inkább szerette volna alkotmányos kitasunkat békés úton, rázkódás nélkül keresztülvinni. Kónyi, Deák Ferencz beszédei, II. 12.

³ A ministerium alakítására nézve I. u. ott, 1—29., Kossuth, Irataim, II. 269—271. és Kovács, II. 92—96.

ezeg az Ausztriával fennálló közös viszonyok és a külügyek ministere, közelebb a hetvenhez. Atment az élet iskoláján valamennyi, s kivéve az egy Esterházyt — a volt londoni nagykövetet — és Mészároست (katona létére a magyar akadémia tagját), mindet a megyei és az országgyűlési élet izmosította meg s tette szabadelvűvé, de nem forradalmivá. Magát az udvart is meglephette, hogy az új kormányban részt venni hajlandók az ország legdynastikusabb, legbülesebb és legvagyonosabb emberei is; ugyanakkor, mikor Bécsben a demokratia már a socialismus felé hajlott, Magyarországon hasonló túlzásoktól ily férfiak vezetése mellett mindamellett sem tarthattak, hogy Kossuthot, kiből nem bíztak, a névsorból semmi esetre sem lehetett kihagyni.¹ Középszerűségek alkalmasabbak lettek volna talán a végrehajtásra, mint a nagy tervektől izzó kitűnőségek. Az is lehet, hogy annyi ellentétes nézetű embert az sodort így együvé, mert a napokat olyanoknak tartották, a melyek nemcsak az egyéniséget, hanem még a meggyőződés egy részét is áldozatul követelték. De semmi esetre sem hihető, hogy annyi jeles és független férfiú egyszerűen felült volna Kossuthnak, ki csak azért vonta be őket a ministeriumba, mert azon kívül párt vagy pártok élére álltak volna. A nézeteknek a haza vélt érdekei alá való rendelése csakugyan nem teremthetett tartós egyetértést, de jobban megfelelt a viszonyoknak, mint az osztrák Kolowrat-ministeriumnak az épen most elítélt régi rendszeren alapuló egyetértése. Igaz, hogy ez a ministerium már márczius 21-ikén meg is nyerte a császári megerősítést.

A bécsi udvarnak aggodalmai voltak. Magyarországon az alkotmányosság látszatát, egy-egy néha évekre szóló, de mindannyiszor meghiúsult kísérlet után, eddig márczius 15-ike előtt is meg kellett tartania. Most még, a forradalom után alig két héttel, a kamarilláról szóló elkeseredett híresztelések után sem illett kételkedni, hogy az udvar ezentúl őszintebben alkalmazkodik a magyar alkotmányhoz. Azonban nem is szólva arról, hogy egy feltétlenül alkotmányos Magyarország könnyörtelenül eloszlatja egy egységes Ausztria százados álmképét, s nem is említve, hogy ha Bécsben természetesnek találhattak is egy alkotmányos Magyarországot, olyan nagyon természetesnek épen nem találhatták az alkotmányos Ausztriát. — az ugyanazon fejedelemnek uralkodása alatt álló két alkotmányos államnak egymáshoz való viszonyát már a *pragmatica sanctio* értelmében is szabályozni kellett; a mi nem történhetett meg ugyanolyan gyorsasággal, mint a hogy a szerződésben érdekelt egyik félnek, Ausztriának, az önkényes uralkodás helyett egy szép napon alkotmányos úton való igazgatása elvét kimondták. Másrészt, ha Magyarország dolgát annyira nem zavarták volna is össze Ausztria dolgaival, hogy minden újítás és *declaration of rights* teljesen ismeretlen, nemzetközi helyzetet látszott teremteni, Magyarország most egy tömegben követelte a reformokat. Igaz ugyan, hogy ezek

¹ Kovács Lajos, id. m. II. 59.

mind alkotmányosak voltak s nem diktátori jellegűek, a milyenséget annak idejében II. József akart az országra feltölteni, s a mellett legalább is annyira megfeleltek a kor követeléseinek, mint amazok a maguk idejében; de mégis *nagyon tömegesen*, szinte özönölve jöttek, úgy hogy a bécsi udvar félt a király hirtelen elhatározásának következtétől. Félt különösen attól, hogy a magyar független felelős ministerium munkája körének szűkebbre szabása nélkül a két állam közt való összeköttetés lazul, vagy fel is bomlik: hogy a kereskedelmi, had- és pénzügy elkülönítése a nagyhatalmi állás bukására vezet,¹ mert pl. a hadsereg kettéválasztásához Magyarországon a magyar emberen, a magyar nyelven és a nemzeti zászlón kívül épen semmi anyag sem volt meg; fegyvergyárak, fegyvertárak, tüzérségi parkok, tárházak, katonai akadémiák stb. hiányoztak; arról pedig senki sem lehetett biztos, hogy ha most Európa modern hadügyének megfelelően mindent elől kezdenek is, megvárja-e az ellenség, míg ezzel a sok mindennel elkészülnek; maga az ország megbirja-e azt a sok áldozatot, a mibe ez a különválasztás kerül, Ausztria pedig számíthat-e a hadügyben ekként függetlenné lett Magyarország mindenkor való segítségére.

A conservatívek szintén osztoztak a bécsiek aggodalmaiban. Márczius 18-ikán gróf Szécheny Antal a főrendiházban csupán a pati posse alapjára helyezkedett, midőn kijelentette, hogy a királytól is jóváhagyott új viszonyokat tisztelik ugyan s egyéni nézeteiket önmegadással alárendelik, de nem mondanak le meggyőződéseikről. Egy hét múlva Madarász László az országgyűlésen már ellenforradalommal vádolta őket. Furesának találta, hogy a rendek a néppel szemben nagylelkűségről beszélnek, holott »az európai viszonyok s az ország állapotából kifejtett kénytelenség ragadta az országgyűlést oda, hová a törpe a maga erejéből fölemelkedni nem tudott«.

A conservatíveket azonban nem lehetett összetéveszteni az udvariakkal, s amazok nem készültek valahová Koblenzbe, hogy az emigrációból visszatérve, egy csapással megsemmisítsék hazájuk közjogi állását. Emezeknek vezére báró Jósika Sámuel erdélyi kancellár volt. Az ellenzék is eszes, erélyes és lovagias embernek tartotta; olyannak, ki hiú és tetszelgő nem lévén, nem kapdos üres czimeken, szolgálai bókokon; De Monkot sejtette benne, ha úgy találta is, hogy ehhez a szerephez nincs elég ereje. A Ferencz Károly főherczegnél márczius 22-ikén tartott értekezlet most valóban az ő indítványára ajánlotta, hogy a »monarchia« minden részében nyilvánuló forradalmi mozgalmakat a székelyek és a horvát határőrök felhasználásával kell ellensúlyozni s horvát bánná a népszerű báró Jellacsics József ezredes kinevezni, a mi másnap meg is történt.

Ez a kinevezés meglepetésszámba ment, s nem is tették közzé azonnal. Jellacsicsot, ki nagy horvát volt, le akarták kötelezni vele, hogy, mint immár magyar zászlósurat, felhasználják úgy a magyar, mint a horvát

¹ Ezzel a szokott frázissal gróf Andrássy már 1861 május 23-ikán szembeszállt a képviselőházban.

nemzeti mozgalmak esetleges antidynastikus törekvései ellen: mint legújabb altábornagyot pedig, a rendelkezésére álló hadakkal, ha kell, ne csak ezek, hanem az osztrák forradalmiak ellen is küldhessék. Nyílt, és pedig az uralkodó ellen irányuló magyar forradalomtól az udvar ekkor már mindamellett sem tarthatott, hogy márczius 24-ikén *István* nádor maga is erősen kiszínerte a Pesten uralkodó anarchiát.¹ Azt állította, hogy a nemesség, a parasztságtól felve, több helyütt már fölkelt, s hogy a meglevő régi kormánynak nincs tekintélye. A bajon szerinte csak három módon lehet segíteni: ha kiviszik az országból a katonaságot, de akkor azután parasztháború következik; ha Batthyányval, mint még egyetlen lehetséges egyéniséggel igen gyorsan megegyeznek a javaslat tárgyában, mert így ha elszakadni látszik is a «tartomány», tényleg a dynastia alatt marad; s végre, ha a nádort ideiglenesen elbocsátva, teljes hatalmú királyi biztost küldenének Pozsonyba az országgyűlés elhalasztására s a rendnek diktátori tekintéllyel való helyreállítására.

Másnap azonban a megkérdezett osztrák miniszterek kijelentették, hogy tekintettel külföldön a francia, belföldön a galicziai és olaszországi viszonyokra, sem pénzt, sem katonaságot nem adhatnak ily megbízatásra. Ausztria «alkotmányos» miniszterei tehát csak azért nem léptek föl a magyar alkotmányosság ellen, mert nem volt módjukban; holott, ha el nem fogulnak a régi rendszerben, minden áron erősíteniök kellett volna magyar kollégáik helyzetét. Nem az ő érdemük, hanem a nádoré, ha az értekezlet ismét alkudozni kívánt Batthyányval, illetőleg az országgyűléssel. A nádornak, Batthyánnak és Deáknak a leirat tervezetére nézve más- és harmadnap tett megjegyzéseit azonban nem vették figyelembe. Az értekezlet, a helyett, hogy határozott alakban fölvetette volna Magyarországnak a közös ügyekben,² különösen pedig a nélküle, sőt ellene csinált 1,238.062,395 forint államadóságokban való részvételét³ s őszintén rendezni törekedett volna a *pragmatica sanctio* értelmében szövetséges országoknak egymáshoz való viszonyát, Magyarországot, melyet saját nádora is tartománynak nevezett, csak nagyobb és nemzetibb önkormányzattal igyekezett megbékíteni, a had-, kül- és pénzügyekre pedig ezentúl sem engedte volna befolyjni.⁴

¹ 560. sz. a. kelt emlékiratát december 5-ikén adta ki Stoffer József nádori irodavezető. Pesti Hirlap, 1147. l.

² Erről a kérdésről I. Salamon Ferencz tanulmányát: A közösügyek és a forradalom. (Budapesti Szemle, XXVI. és XXVII. kötet, különösen az utóbbinak 212—248. lapján) s Beksics, Kemény Zsigmond, a forradalom s a kiegyezés. Budapest, 1883.

³ 1848 januárjában az adósság Lónyay M. szerint csak 913.872,000 pengő forint volt; ez 1855-ben 2,439.616,605 és 1896-ban 7,780.940,729 forintra emelkedett, melyből 2.700.200.000 forint illeti Magyarországot.

⁴ Kossuth márczius 31-ikén maga is csak 28 millió forintra becsülte Magyarország védekezését. Ausztriában 1847-ben 151.545,000 forintot tett ki a bevétel, a mit a kiadás 3.600,000 forinttal mult felül. Maga a katonaság évenként 61.000,000 forintba került; oly mértékű, melyet a közös kiadások közé kellett sorolni. Ausztria pénzügyeiről V. Ferdinánd alatt (1835—1848) I. Lónyay Menyhért 1861 május 18-iki beszédét a képviselőházban.

Bécs nem vevén észre, hogy ő maga egy tarthatatlan régi helyzethez ragaszkodik, értésére akarta adni Pozsonynak, hogy tüvilletlenül törekszik. A király tehát márczius 28-ikan kelt leiratában mindentöle mód-

Jellasics horvát bán.

(Egykoru könyomat az egyetemi könyvtárban.)

sitást tett a felelős ministeriumról szóló törvényjavaslaton, melyben az ország teljes függetlenségének kimondását látta. Hogy személyes jogainak egy részét biztosítsa, meghagyni kívánta bizonyos korlátozással úgy a

királyi kamarat, mint a magyar udvari kancelláriát. »A királyi kincstár tekintetében a királyi udvar fentartására szükséges és az összes állami költségeknek, melyek az egész birodalom, tehát (!) Magyarország és az ahhoz tartozó részek érdekében is tétetnek, Magyarországot illető arányos részeinek fedezése iránt határozottan kimondotta, hogy »az e végre Magyarországtól jelenleg befolyt s kellőleg kimutatandó jövedelmek a birodalom középponti pénztárába továbbá is beszolgáltatassanak, ezeknek minden felemelése ellenben országgyűlési egyezkedésnek tárgya legyen; minden vám- és pép- és kereskedelmi intézkedések pedig az illető német örökös tartományi közigazgatási organumokkal való kölcsönös érintkezés útján történjenek. A honvédelmi ministerium hatása körét akkép kívánta szabályozni, hogy kelően méltányolják azt a legszorosabb kapcsot, mely a *pragmatica sanctio* következtében egyesült örökös tartományok közt van, továbbá a királynak mind a *pragmatica sanctio* fentartására vonatkozó, mind a fegyveres seregnek törvényszerű alkalmazását és katonai hivatalokra való kinevezését illető jogait, melyeket magának továbbra is fentart.

Az úrbériség eltörlése iránt márczius 19-ikén fölterjesztett javaslatot elvben és általában elfogadta ugyan, de mivel a mezei munkáknak abba-hagyása súlyos veszélybe ejthetné a hazát, első sorban pedig a nagylelkű áldozatot hozó nemességet, a rendeket ennek és a kárpótlásra vonatkozó törvényjavaslatnak újabb tárgyalására utasította.

Ez a kettős veto nagy felindulást okozott.

Bathyhány a rendek együttes ülésében azonnal jelezte, hogy társaival együtt lemond, mert ily körülmények közt nem vállalhat felelősséget; a nádornak arra a fogadására azonban, hogy vagy keresztül viszi a törvényt, vagy maga is lemond, elhatározását a király újabb leiratától tette függővé. A rendeknek mindjárt ezután tartott kerületi ülésében Kossuth »fölemelte dörgő szavát, dörgőbbet mint valaha«, de alig érintette a kérdés lényegét tevő közös ügyeket, mik pedig a legszorosabban egybefüggtek a ministeriumról szóló javaslattal. Megjegyezte, hogy Magyarországbán Bécs cselszövényei nem vezetnek célra; pedig épen a cselszövények élet kellett volna elvenni tiszta, világos alkuval. *Clara pacta boni amici!* Midőn követelte, hogy az úrbériségről szóló törvény úgy maradjon a mint van, elégnek tartotta felszólítani a népet, hogy a földet ne hagyja műveletlenül, a mit pedig egy államférfiú sem tarthatott elégnek. Az alföldi földosztókon ugyan győzött a hazafias érzés, de a románokat, horvátokat, szerbeket utóbb a reactió első sorban valóban *communisticus* hitegetésekkel nyerte meg a maga céljainak. Pillanatnyi sikert ért el, de mint államférfiú az Ausztriával való érintkezésben lehetetlenné tette magát, midőn a második leiratot a trónnal és a hazával szemben lázasztó gúnynak, könnyelmű játéknak nevezte. Szerinte ezt azok űzik, kik Ausztriában ismét bürokratiát akarnak, Pesten pedig — a helytartótanács módjára — postahivatallá szeretnék tenni a ministeriumot. Nem gondolnak az uralkodó-ház jövőjével, a polgárvérrrel,

mely ily eljárás után patakokban folyhat, és semmibe sem veszi a királyi szó szentségét. Dolgaink még mindig illetéktelen emberek, Lajos toborozói, a Hartigok, Windisch-Grätzek és egy, a kit megnevezni is untát (Wirkner) stb. beavatkozásától függenek; a miniszterek helyett még mindig a megbukott Apponyi¹ és az erdélyi — tehát a magyar ügyekben szintén illetéktelen — kancellár, báró Jósika Sámuel adnak tanácsot. Bizik a nádorban, hogy sikerrel jár; de ha nem, vessenek számot magukkal a baj okozói, mert ő Apponyit, Jósikát, Wirknert hazatéréssel vadolva, száműzetési kívánja. Madarász László a rendelet ellenjegyzőjét, Zsedényi Eduardot is, mint rossz tanácsadót, II. Ulászló törvénye értelmében akarta büntettetni. Ezt azonban ép úgy mellőzték, mint másik indítványát, hogy az ország megnyugtató végett a királynak 24 órát adjanak újabb válasza: a két javaslatot pedig változatlanul fentartották, mihez a főrendek még az este járultak.

Pozsonyban az ifjúság a sétatéren elégette a királyi választ; a rendelet ellenjegyzőjét pedig, Zsedényit, Meskő báróné házában halálra kereste, miért Széchenyi és Deák a márczius 30-iki ülésen keményen meg is rőtta a magánháza nyomulokat. Pesten, hol a ministerium megerősítésének megtagadásáról szállongó első hírek is nagy elkeseredést okoztak, Perczel Mór a márczius 28-ikán Csányinál tartott értekezleten a városi állandó bizottságot a nemzeti convent összehívására kívánta felszólítani, a mit azonban még Irinyi is csak a nemzeti kívánságok határozott megtagadása esetére tartott szükségesnek. Most azonban, midőn 30-ikán erről a megtagadásról értesült, a pesti nép fegyvert akart fogni s — mivel ez a leirat gyalázatos csalás —, maga az egyik kijelölt minister, a miniszerelnöktől a rend fentartására küldött triumvirátus egyik tagja, Szemere, indítványozta előtte annak kimondását, hogy a haza veszélyben van. Minden polgárnak, kivétel nélkül, be kell lépnie a nemzetőrségbe, s a boltokban minden puskaport hatóságilag le kell foglalni. Egész nyíltan követelték az önálló hadsereget és a mindenben független ministeriumot. Nyáry Pál indítványára pedig elhatározták, hogy, ha az udvar nem enged, ideiglenes kormányt alakítanak, s a haza ellenségének nyilvánítanak mindenkit, ki e kormánynak nem engedelmeskednék. A hogy Petőfi aznap írta, valóban »föltámadott a tenger, a népek tengere« s megmutatta, hogy »habár felül a gálya s alul a viznek árja, azért a víz az ur«! Másnap már közkézen forgott a királyokhoz intézett másik költeménye is, melyben megírta, hogy »bármit mond a szemtelen hízélgés, nincsen többé szeretett király«. Nem lázit, mert nincs erre szükség: mért rázná meg erőszakosan azt a fát, melynek gyümölcse már túlérve, rothadásban van? Ha megérik a gyümölcs, fájáról magától a földre hull alá.

¹ Ez tévedés; mert márczius 16-ikától Apponyi egészen visszavonult a közügyektől. Ezt a föltevést április 5-ikén maga Apponyi is visszautasította, kijelentvén, hogy követett politikáját őszintén alárendelte a tények erejének.

Becsben 30-íkan Ferencz Karoly főherczeg csakugyan újabb értekezletet tartott, melyen Batthyányt kivül Deák, Eötvös és Széchenyi miniszter-jelöltek s a kancellaria részéről Szögyény László és Bartal György vettek részt. A miniszterek és Bartal az országgyűlés kívánatainak teljesítését követték; a nyomban utánuk megkérdezett Hartig és Jósika azonban ezt, főkép a pénz- és hadügyministerium teljes hatáskörére nézve, most is elleneztek. Most lett volna tehát helye, hogy a kijelölt magyar és a már működő osztrak miniszterek közös tanácsban igyekezzenek megállapodni a közös ügyek legfőbb kérdéseire nézve. A nádor és a jelöltek azonban egyenként tárgyaltak a főherczegekkal s igyekeztek eloszlatni aggodalmaikat.

Az országgyűlésen, melyet feloszlatni e pillanatban annyi lett volna, mint átengedni a tért a pesti forradalomnak, márczius 31-ikén már csakugyan bemutathatták a királynak ugyanaznap kelt újabb leiratát. Ez a kancellariát és a kamarát forma szerint elejtette ugyan, de kijelentette, hogy addig is, míg az »összbirodalmat« közösen érdeklő állami költségek iránt a jövő törvényhozás a királylyal együtt intézkednék, az udvartartás, a közös diplomácia és a magyar hadsereg költségeinek fedezése tekintetében ideiglenesen kell intézkedni; elismerte, hogy a honvédelmi szerkezet s a hadi-ajánlatok (az újonczok megszavazása) körül való rendelkezés a törvényhozáshoz, és a rendes katonaságnak az országban való elhelyezése és béke idejében való alkalmazása a királyi helytartónak a felelős ministerium útján gyakorlandó kormányzatához tartozik; ellenben a magyar hadseregnek az ország határain kivül való alkalmazását, valamint a katonatisztek kinevezését függővé teszi saját királyi elhatározásától s e dolgokban a személye körül levő magyar minister ellenjegyzése mellett intézkedik.

Zászló- és kendőlobogtatással, kardcsörtetve, éljenezve fogadták követek és hallgatók a királynak most ellenjegyzés nélkül kiadott leiratát, mely a ministerium függetlenségével együtt látszott elismerni Magyarország függetlenségét.¹ Batthyány ismét kész volt elvállalni a ministerium megalkutását s fölterjeszteni a már ismert névsort. Deák Ferencz elismerte, hogy ezzel a leirattal mindent megadtak, a mit papíron adni lehet; a többi a nemzet dolga. A polgárháború veszedelme elmúlt. A jövő országgyűlés feladata, hogy hiteles adatok s a pénzügyminister előterjesztése alapján törvényt készítsen, a közös költségekben (udvartartás, külügy, hadügy) hazánk mennyivel vegyen részt; az udvar ellátásáról azonban egy ideiglenes összeggel már most kell gondoskodni. Madarász örült, hogy a leirat nem is említi az államadósságokat, mert Magyarország maga e részben

¹ Az 1848. évi 18. sz. törvény 18. §-ában azt mondta Majlátnak, hogy a ministerialis rendszerben, vagy a most 1848-ban állott, a teljes hatalmú nádorral és a magyar hadsereggel elegendő biztosítékot lát Magyarország önállósága, de nem elegendőt a monarchia fennállására nézve; abban, a most fennállóban kívánnak elegendő garantiát találni Ausztriára, de nem elegendőt Magyarországra nézve. Felségárulást követne el, ha az egész 48-at változatlanul ajánlaná. Deák beszédei, IV.

szeplőtelen, szűz ország, a más adósságát pedig nem vállalta magára: helyén látja azonban, hogy a közös költségek egy részét fizessék. Kossuth is arra figyelmeztetett, hogy Magyarországnak és Ausztriának ugyanaz

Ferencz Károly főherczeg.

(Egykoru könyomat ő felsége hitbizományi könyvtárában.)

lévén az uralkodója, »ebből oly kapocs és viszony következik, melynél fogva némi közös intézkedések mindaddig kikerülhetetlenek, míg a pragmatica sanctio kapcsa fennáll. Ha e szempontot, hogy t. i. nem az elszakadás, hanem a pragmatica sanctio terén állunk, szem elől nem tévesztjük.

fel fogjuk találni a kello tájékozást.* Közös tehát az udvartartás, a diplomácia s ideiglenesen, t. i. a honvédelem rendszerének kidolgozásáig, a hadügy költsége. Beszédének ez a része örökös bizonyosság, hogy Magyarország legfőbb adalmibbnak tartott embere a legváltáságosabb körülmények közt sem zarkodott el attól, a mit az intézmények tartósságára nem számító udvar határozott alakban fölvetni nem mert, vagy nem akart, a közös ügyek tárgyalásától s egy ennek megfelelő új alapszerződéstől. »Hogy az 1848-iki törvényhozás akkor nem ért rá gondoskodni a közös ügyekről — szól tizenkilencz esztendő múlva Deák Ferencz¹ — azt minden ember tudja; az első lépésben fennakadt erre nézve; különben erről bizonyosan gondoskodott volna... Elmulasztotta a törvényhozás, mert nem volt ideje,² mert nem engedték tenni.« S valóban nem volt ideje, mert a közös ügyekről a király, elég homályos és határozott alakban, először csak márczius 28-ikán tett szót; április 2-ikán április 10-ikére már kitűzte az országgyűlés berekesztésének idejét; április 7-ikén jelezte, hogy az államadósságokból háromszáz millió forint elvállalását kívánja, és csak április 8-ikán hagyta helyben a felelős minisztériumról szóló törvényt, mely a 2. §-ban világosan kimondta a »birodalom« kapcsolatának fenntartását, a 13. §-ban pedig csupán annyiban érintette a közös ügyeket, hogy az egyik minisztert a király mellé rendelte s megbizta, hogy befolyván mind-azokba a viszonyokba, melyek a hazát az örökös tartományokkal közösen érintik, azokban az országot felelősség mellett képviselje. »Ha a 13. §. kifejezését az életre bizták volna, a végrehajtás módszere (a mire elég a két parlament, a két ország ministeriuma) megalakult volna épen úgy, mint más országokban, melyekre ily doctrinák kifejtésénél hivatkozni szokás, pl. Angliában, és akkor láttuk volna át, miben leendett a paragraphatim körvonalzásra szükség.«³ Több világosság mindenestre elment volna ebben a közös ügyeket egyedül érintő pontban, mely a szoros értelemben vett külügyekre nem vonatkozott, mert az 1848-iki törvényhozás sokkal gyakorlatibb volt, hogysem egy külügyet két külön minisztériumra bizzon.⁴ A kik szerint a külügy is a király személye mellett levő miniszterre tartozott, szintén elismerték, hogy a törvény e részben hiányos, melyet önmaguknak kellett volna pótolniok. A *pragmatica sanctió*t szabatosabban ki kellett volna fejtetni a közös ügyek kérdésében, különösen a kölcsönös védelemre, a külügyekre s főkép az államadósságokban a papirjognál fogva nem kötelező, de gyakorlatilag elkerülhetetlen részesedésre nézve. A rendek gyűlése

* 1867. január 31-ikén a 67-es bizottságban. V. ö. 1867. márczius 28-iki híres beszédének szövegét a képviselőházban mondott.

² A közös ügyek dolgában kiküldött 67-es bizottság 1867-ben január 28-ikától márczius 6-áig (17 ülésben), a képviselőház márczius 20—30-ikáig s a főrendiház április 2-ikén, összesen 18 napon át tárgyalt.

³ *Magyarországi Hírlap*, 1867. január 30-iki beszéde.

⁴ *Ibid.* 1867. január 31-iki beszéde.

ettől — mint Deák és Kossuth márczius 31-iki beszédet tanúsítja — nem vonakodott, s a hirhedt 13. §-ban utalt is rá; de, mint sok egyelőben, csak az elvet jelölte ki, s egy lépést sem tévén az alkotmányos Ausztriával való tárgyalásra, a népképviselőkre hagyta a nép terheit óriási módon növelő kérdés megoldását.

Ez a megoldás elmaradt s ebben rejlik Ausztria és Magyarország későbbi háborújának egyik főbb, talán éppen a legfőbb oka.

Kossuth elég érthetően figyelmeztette az udvart, hogy őszinte legyen ígéreteiben s engedményeiben, mert különben a nemzetnek a másik eshetőségre, az elszakadásra kell gondolnia. Ő maga, az egyszerű polgar — saját vallomása szerint — »néhány órában abban a helyzetben volt, hogy keze döntőleg határozott az ausztriai ház sorsa felett s most is, ha kimondaná e leiratra: nem kell, polgárvér folyna e szava után«; de »vissza kell borzadnia a polgárvértől, s forrón óhajtja, hogy a kik itt vannak s kik itt nincsenek, egyenlően érezzék e szent kötelességet, hogy ily körülmények közt polgárvért ontani a legnagyobb bűn volna, mit ember elkövethet«. ¹ »Ha a nemzetben van elég erő valósággá érlelni azt, a mit e papiroson bir, tartsa meg az erőnek azt a nemes mérsékletét, melyben fekszik a szabadság diadala.« Ismétli, az lesz a Habsburg-ház második megalapítója, ki népeinek alkotmányt ad, s e népek szeretetében találja föl legerősebb támaszát.

Roppant hatást tett ez a beszéd; mindenki érezni vélte, hogy a leirat és ez a beszéd döntött Magyarország békéje fölött. A demokratának azt a dicsekvését azonban, hogy ez a tizenöt milliónyi nemzet nem engedi királyát ulászlói szegénységben tengődni, ² nem mindenki tudta összeegyeztetni a miniszterjelöltnek azzal a lovagias felbuzdulásával, hogy jöjjön magyarjai közé a király és győződjék meg arról a hűségről, mely nem pusztá szó, mert a magyar férfiasan szilárd s őszinte tud lenni nemcsak szabadsága kivívásában, hanem fejedelme iránt való hűségében is. — Másnap (április 1-én) a rendek küldöttségének nevében Kossuth a nádort mint a nemzet megváltóját üdvözölte, ki oly tömérdek esemény közt egyedül tarthat számot arra a dicsőségre, hogy »a tegnapi nap, ha Isten is úgy akarja, e hont polgári vérözöntől mentette meg«. Vér valóban ömölhetett volna. Nyáry a márczius 19-iki leczke óta neheztelt ugyan, de Kossuth, ha csakugyan nem mérsékeltebb, mint azok, kik eleinte félve csatlakoztak

¹ Márczius 27-ikén már kijelentette, hogy lapot akar megindítani, de igen sikamlósának tartaná ezt a pályát, ha az, ki — bár törvényes formák szerint — repealre iktat, vagy pl. azt hirdeti, hogy szükséges a lengyel szabadságot helyreállítani, Ausztriától elszakadni, vagy Horvátországot Magyarországtól elszakasztani, már a büntetés sulya alá esnék. A bűn csak ott kezdődik, hol valaki a törvényes formákat elhagyva tettelegesen föltámad.

² Április 2-ikán az országgyűlés ideiglenesen három millió forintot szavazott meg az udvartartás költségeire.

hozza, a pesti közönségi bizottsággal, a nyilatkozott sok törvényhatósággal, a mindenütt szervezkedő nemzetőrséggel, feltétlenül már most megcsinálhatja a forradalmat; azonban elégnek tartotta, hogy teljesen törvényes téren maradván, Bócsben ismerjék ezt a hatalmát, mely igazi hatalom volt. A pesti közönségi bizottság többsége szintén megnyugodott a leiratban. «Láttam remegést, láttam sápadt arcokat — szólott Petőfi; — nem szeretnem továbbra is így látni nemzetemnek fiait; azért most lekötve kardomat, elnyugtatom, de össze nem töröm.»

IV. FEJEZET.

Az új alkotmány.

Az országgyűlés — az értekezleteket nem számítva — napjában kétszer-háromszor is tartott ülést, és buzgóságban a főrendek is vetekedvén a rendekkel, a tárgyalásokat türelmetlenül leső közönség a lapok egy-egy számában néha öt ülésről is olvashatott tudósítást. A demokrata szellem mindjobban terjedt. Kossuth márczius 28-ikán a «Tekintetes karok és rendek!» helyett az «Uraim!» megszólítást hozta divatba, a miben különben pár nappal (márczius 23-ikán) megelőzte saját vármegyéje, Pest. A demokrata érzelmek próbaköve azonban a népképviseletről szóló törvényjavaslat volt, melyet a rendek márczius 30-ikán, egy nap alatt letárgyaltak. A kérdést ugyanis a követek értekezletein annyira megvitatták, hogy most már, a nyílt ülésben, nem keltett nagyobb vitát; azóta azonban félszázados gyakorlat tanúsítja, hogy a gyors letárgyalással nem hamarkodták el a dolgot.

A javaslat a választó-képességet bizonyos censushoz kötötte; de Kubinyi Ferencz és Madarász László már akkor megtámadták azt, mint az egyenlőség akadályát s nagyobb hévvel és nyomatékkal sürgették az általános szavazatjogot, mint azok, kik nálunk évtizedek mulva foglalkoztak a kérdéssel. Andrassy Gyula velük szemben lord Russelre hivatkozott, ki szerint az általános szavazatjog a szabadság legnagyobb ellensége. A választás szerzett és nem velünk született emberi jog; de éppen azért nem helyeselte, hogy a nemes, mint ilyen, egyáltalán választó legyen. Mások is kikeltek az általános szavazatjog ellen, de az ellen is, hogy a nemesség ily általános szavazatjogot tartson meg. A rendek azonban megmaradtak az eredeti szerkezet mellett, a mi miatt a lapok önzéssel, szűkkeblűséggel, a márcziusi elvek megtagadásával vádolták őket.

Visszont a rendek a közönségre vethettek, hogy «vannak akadályok, nélkül bizonyos perczekben istenek sem küzdhetnek meg». Kossuth márczius 31-ikén a vallás dolgában tett indítványakor, azért ellenezte a zsidók

emancipációját, (mit Schnee ajánlott), mert a zsidókról ezekben a napokban a zsidók üldöztetése idejében, rendelkezni annyi volna, mint kőzúgó bombákat áldozatul dobni ellenségeik dühének.

Az osztályérdekek harezát keltette fel bizonyos tekintetben Kossuthnal. április 2-ikán tárgyalt javaslata is a megyei hatóság ideiglenes gyakorlásáról, mely a megyét máris a népképviselőt alapjára fektette. Kossuth megfogadta, hogy a mely pereczben ez országnak municipális szabadsága nem lesz, ő megszűnik annak polgára lenni. Azért, hogy Montesquieu valamire esküszik, ő nem esküszik; Párist ismerni Magyarországon nem akar, és számkivetné magát oly államból, hol összpontosítás uralkodik. X. Károly nem bukik meg, ha francia vármegyék vannak, mert ordonnanccai megtörték volna azok ellenállását. Hol nincs egyéb óvoszer, hol barrikádok határoznak, ott vagy szolgaság van, vagy anarchia: igaz szabadság soha. A nép, ha joggal ruházzák fel, ép úgy megválasztja nálunk is a nemesseket, mint Rómában megválasztotta a patriciusokat s a nemesség még soká megtarthatja befolyását, ha nem hozzák ellentétbe a néppel. Likább bukják a miniszteri törvény, mint a megye, ha a kettő csakugyan nem fér meg egymás mellett. Másnap Széchenyi arra hivatkozott, hogy, ha a nemesség önként bocsátotta be a jogok sánczaiba a népet, nem szabad azokból kiszorítani magát a nemességet. «Nagyon csalatkozik, ki azt hiszi, hogy e recsegő clepsydra rögtön tökéletes machinává változik, hogy a feudalismus mocharából, a provinciális alacsonyyságból egyszerre, rögtön s áldozatok nélkül kiszabadulunk és nagy nemzetté válunk.» Előtte a magyarság kifejtése annyira legfőbb dolog, hogy a nélkül neki szabadság, alkotmány, felelős ministerium sem kell; mert a nem-szabad nép egy kulcsfordítással szabad lehet; alkotmányt csinálni könnyű, de a nemzet, ha nemzetiségét veszti, egyenesen megsemmisül s megölik szellemét, ha teste megmarad is. A nemzetiség pedig, mint hajdan, most is a nemességben összpontosul; fenn akarja tehát tartani a nemességet, a megyéket: az amabilis confusiót.

Valóban felöltő lehetett, hogy mikor a központosító demokrácia diadalát üli a felelős ministerium kivívásával, ugyanazon ministerium tagjai a decentralisatio mellett két különböző fegyverrel harezolnak. Széchenyi aristokratikusnak, Kossuth demokratikusnak, de mind a kettő akarja a megyét; Batthyány ez ellenmondásra figyelmeztette is a rendeket, s elnök létére nyilvánosságra hozta a ministeriumnak olyan belső baját, melyet — parlamenti gyakorlat szerint — házilag kellett volna gyógyítani. Deak Ferencz fellépése az esti értekezleten lehetővé tette, hogy mind a két férfiú tagja maradjon a kormánynak; de az ország különböző ajku lakosai előn nyilvánvaló lett, hogy a magyar politikai élet irányadói csak most keresik annak a módját, a magyar nemzeti eszme conservatismusát miként egyeztessék a szabadság radicalismusával. Széchenyi, a nélkül hogy valaha conservatív lett volna, a gyökeres újításokban sem akarta eldobni a nemzeti eszmét; Kossuth azt hitte, a mindenkit nyelvkülönbség nélkül magába fog-

lalo szabadsag ugyis megteremti azt. Szerinte a szabadságnak olyan olvasztó ereje van, hogy a többi népfaj odaadja nemzetiségét is a megígért szabadsáért.

A márciusi napok Cloots Anacharsis szellemét sem tagadták meg. Nem kínaiaknak oltozva s indiánoknak vetkőzve, de Pestre, Pozsonyba is jöttek külföldiek, hogy a magyarok szabadságában a népek szabadságát üdvözöljék. Április 14-ikén kilencz bécsi ifjú Pesten ölelkezett a magyar egyetem hallgatóival. 14-ikén az országgyűlés is fogadta a bécsi egyetem küldötteit: a hazában lakó olaszok, francziák, angolok lelkes nyilatkozatokat irtak. Április 14-ken a nemzeti viseletben megjelent két lengvelt a pesti népgyűlés ünnepelte stb.

Fontosabb volt ennél, hogy német, oláh, szerb, tót sőt horvát vidékekről is érkeztek hírek, milyen általános örömet okozott a pesti tizenkét pont, a pozsonyi országgyűlés szabadelvű irányja.

Marosvásárhelyt márczius 23-ikén az oláh ifjak együtt ünnepeltek a magyarokkal: Janku Abrahám, Papiu Ilarianu, Dobra Péter, Buteanu János s mások, kiknek neve utóbb ismeretes lett a polgárháború történetéből, az első napokban testvériesen ölelkeztek velük. Az oláh lapok az unio mellett nyilatkoztak.

Márczius 28-ikén Kossuth a rendeket megnyugtató ügyekezett, hogy van ugyan Horvátországban néhány izgató, ki elszakadásra törekszik, de maga a nép mindenütt hálával, lelkesedéssel fogadja az országgyűlés lépéseit. A közös szabadság minden esetre kiegyenlíti a nemzeti különbségeket s ellenszenveket. Pár nappal azonban ezen nyilatkozat előtt, János főherceghez intézett levelében, Gaj Lajos, a nagy-horvát párt vezére, nem épen jótalanul nevezte Batthyány ministeriumát álkormánynak, mert ekkor még csak az elnök volt kinevezve: de semmi sem jogositotta föl rá, hogy annak anarchiával fenyegető, lázadó befolyását emlegesse, melynek »szükség esetében«
ellene kell állani. Még ekkor nem volt bizonyos, hogy Kossuth, ki a horvát vitát kiélesítette, tagja lesz-e a ministeriumnak, melynek elnöke. Batthyány, a nyelvkérdésben épen a horvátok érdekében foglalt állást. Kossuth különben márczius 22-ikén minden különösebb alkalom nélkül kijelentette, hogy a magyar nyelvet csak a Magyarországgal való érintkezésben kívánja s beleegyezik, hogy Horvátország belügyében horvát legyen a hivatalos nyelv: de a haza szent nevében kérte őket, tegyenek főre minden párttekintetet s a haza közös szeretetében olvadjanak egybe magyar testvéreikkel.

Párlersdorfi osztrák miniszter, pár nappal a magyar országgyűlés berekesztése előtt, sokkal mérsékelttebbeknek tartotta a magyar törvényjavaslatokat mint a minőket az osztrák képviselőktől várhatott. Anarchiától tehát, melyre csak ellenforradalom lehetne a válasz, ekkor még senki sem tarthatott.

Varasvármegye. épen a Kossuth és Osegovics közt kifejlett vita hatása alatt, már január 21-ikén pengetni kezdte az elszakadást: de voltakép

sem ő, sem az eszmét visszhangoztató többi vármegye nem érthetett alatta egyebet, mint az eddiginél sokkal szélesebb körű és nemzeti jellegű önkormányzatot. Az a »nemzeti gyűlés«, melyet a pestinek mintájára alakult zágrábi nemzeti bizottság március 25-ikére Zágrábba hívott össze, szintén hangoztatta, hogy »a magyar korona alatt szoros kapcsolatban kíván maradni a magyar nemzettel«. Pedig ezen a gyűlésen csak a túlzók jelentek meg. Írásba foglalt kívánságaik egy része olyan volt, melyet nemcsak Pest, hanem az országgyűlés is az általános szabadság feltetelei közé számított; egy másik része, mint a horvátok külön érdekének teljesítése, nem illekozott

Az alsó tábla ülése Pozsonyban.

(Egykorú metszet után.)

volna nehézségbe; némelyik nem is tartozott a királyra s törvényhozásra. volt azonban néhány pont, mely túlment a Magyarországgal való szoros kapcsolat határain. Ilyen, hogy Dalmáciát, Szlavóniát és a Határ-őrvidéket Horvátországgal egyesítsék, a mi azonban csak úgy mutatkozott veszedelmesnek, ha a szó szoros értelmében kívánják venni a nyomban követelt nemzeti függetlenséget s nemcsak az eddiginél szélesebb körű önkormányzatot értenek alatta. A független felelős ministerium s a nemzeti nyelvnek külügyekben való használata, a pénzügyeknek Magyarországtól való függetlenítése, a horvát ezredeknek horvát vezénnyelve, az évenkénti való országos gyűlésnek felváltva Zágrábban, Eszéken, Fiumében és Zárában

tartása¹ mind nagyban erősítette volna Horvátország különállását. Ha nem teljes különválas a czél, mint utóbb az 1868: XXX., 1873: XXXIV., 1880: LIV., 1881: XV., 1882: XL. és 1889: XL. törvényczikkek tanúsítják, részben alkut tárgyat képezhettek; de minden esetre az állami közösség elvének elismerése alapján kellett volna rendezni a közös és az önkormányzati ügyeket. Ezek a későbbi törvények tanúsítják, hogy Magyarország nemcsak jogainak megosztására volt kész, hanem arra is, hogy a viszonyoknak megfelelő külön jogokat nyújtson.

Késznek mutatkozott erre az akkori országgyűlés is, mely abban a hitben, hogy csak néhány izgatóval áll szemben, márczius 28-ikán a nádor és a miniszterelnök útján kiáltványban jelentette ki, hogy Horvátország nemzetiségét tiszteletben tartja. Másnap azonban a horvátok száztagú »küldöttsége«² már ott volt Bécsben, a király előtt; elkerülték tehát azt az országgyűlést, melyre minden kívánságuk tartozott, melyen ők maguk is képviselve voltak. A király nemzetiségök, nyelvök és önkormányzati joguk megőrzése iránt megnyugtatta, de figyelmeztette őket, hogy a Magyarországgal való kapcsolat gyöngítését meg nem engedi. Ausztria most az elszakadástól óvta Horvátországot, míg Kossuth magában az országgyűlésben említette, hogy a király márczius 31-iki kézírata nélkül Magyarország talán elszakadt volna Ausztriától. Egyrészt talán ez a magyarázata, hogy az udvar kéz alatt többet ígért a horvátoknak, mint a mennyit nyíltan ígérhetett; és hogy a király ápril 6-ikán Jellacsics József bárót csakugyan kinevezte Horvát-, Szlavón- és Dalmátország bánjává, vezérőrnagygyá és titkos tanácsossá. Kineveztetése nem kerülhetett a magyar miniszterium elé, mert ezt a király, annyi húza-vona után, csak másnap erősítette meg.

Ápril 8-ikán a kerületi ülés az újvidéki szerbek küldöttségét fogadta. Szonokuk, Kosztics Sándor, szent ígéretet tett nevükben, hogy a szerbek ezentúl egyedül csak Magyarorszáért s a magyarokért élnek, halnak. Előterjesztette az Újvidéken márczius 27-ikén (ó-naptár szerint 15-ikén) elfogadott 10 pontot. Kossuth kiemelte, hogy némely óhajításukat az országgyűlés megelőzte. A küldöttség valódi szándékai azonban jobban kitűntek a magánértekezleten, hol, nem nagyon elburkoltan, az 1790. évi illyr kancelláriához hasonló külön kormányt, nemzetiségük számára tehát külön területet sürgettek. Sztratimirovics Györgynek, ki azzal fenyegetőzött, hogy kérelmük megtagadása esetében máshol keresnek meghallgatást, a türelméből kifogyott Kossuth végre azzal felelt, hogy köztük akkor a kard dönt.

A tótok egyelőre várakozó állást foglaltak el; de Pázmándy az országgyűlésen már ápril 2-ikán veszélyesnek találta, ha a lipitói szellem elterjed és Pozsonytól Máramarosig tótul folynak a tanácskozások. Hiszen

¹ Kossuth-Horváthy tan a horvát tartománygyűlésen 1897 aug. 31-ikén úgy vélekedett, hogy 1066 óta nem választák az 1848. évi fölkelésnek, mert akkor is ép úgy, mint Magyarországon, a horvát paraszok és rendek is egy parlamenti testté egyesülhetnek vala.

utóljára a tótok külön parlamentet kívánnak s Magyarország határa többé nem a Kárpát lesz.

Valóban számolni kellett a XIX. századnak azzal az irányával, mely az állam alapjául nemzeti egyéniséget követelvén, szétbontani törekedett a különböző nemzeti elemekből alakult államokat s egyesíteni az államban a rokon, nemzeti elemeket, miket a múlt államalkotása egymástól elszakított.¹ Magyarországnak arra kellett törekednie, hogy a nemzetiségeket s a különböző vallásfelekezeteket egy minden ellentét elsimitására törekedő demokratikus alkotmányával nyerje meg az egységes magyar nemzeti állam eszméjének.

Jogokat követelt a társadalom, minden nemzetiség, minden vallásfelekezet; teljes lemondásra csak a demokratia szolgálatába szegődött rendiség állt készen. Magyar nemesnek lenni idáig annyit jelentett, mint a származást alárendelni az állam érdekeinek. A magyar nemesség úgy vélte, hogy magához emelte nyelv, vallás és származás különbsége nélkül az egész népet, midőn szentesítés alá terjesztett oly alkotmányt, mely a szabadság, egyenlőség és testvériség elvének megvalósítására törekedett. Ápril 5-ikén már fel volt terjesztve mind a 31 törvényjavaslat. A Ferencz Károly főherczeg elnöklete alatt tartott értekezletek azonban nagy akadályokat gördítettek különösen a népképviseltről szóló törvény elé. A főherczeg, továbbá Zanini hadügyminiszter mindenkép ellenezte a határőrvidéknek az országgyűlésen való képviseltetését, attól tartván, hogy az uralkodóház nem rendelkezhetik többé a békében mintegy 50,000, háborúban 91,231 főnyi határőrökkel. A nádor s Kossuthtal a miniszterelnök Bécsbe sietett, de úgy is csak nagy nehezen lehetett engedékenységre bírni a főherczegeket, kik kezes-séget kívántak a nádortól, hogy a törvényt senki sem használja föl az őrvidék katonai jellegének megszüntetésére. Ápril 7-ikén a király az osztrák ministerium közbelépése következtében István nádorhoz ellenjegyzés nélkül intézett kéziratában² az egész államadósság negyedrésznének (mintegy 300 millió forintnak), illetőleg ennek megfelelően 10 millió forint évi adónak elvállalását, vagy inkább a vége felé járó országgyűlésnek ez iránt való elvi nyilatkozatát kívánta. Jogra nem hivatkozhatván, a méltányra hivatkozott s arra a nagylelkűségre melyet a magyar nemzet minden fontos időszakban tanúsított. Ily előzmények után a király 8-ikán végre jóváhagyta a felelős ministeriumról s másnap a népképviseltről szóló törvényeket, a ministerium tégjait pedig megerősítette.³ Április 10-ikén a rendek kitörő örömmel üdvözölték a minisztereket, kik közül csak Mészáros, Szemere és Klauzál hiányzott. Nem két esztendőbe került, mint

¹ Grünwald, A régi Magyarország, 50.

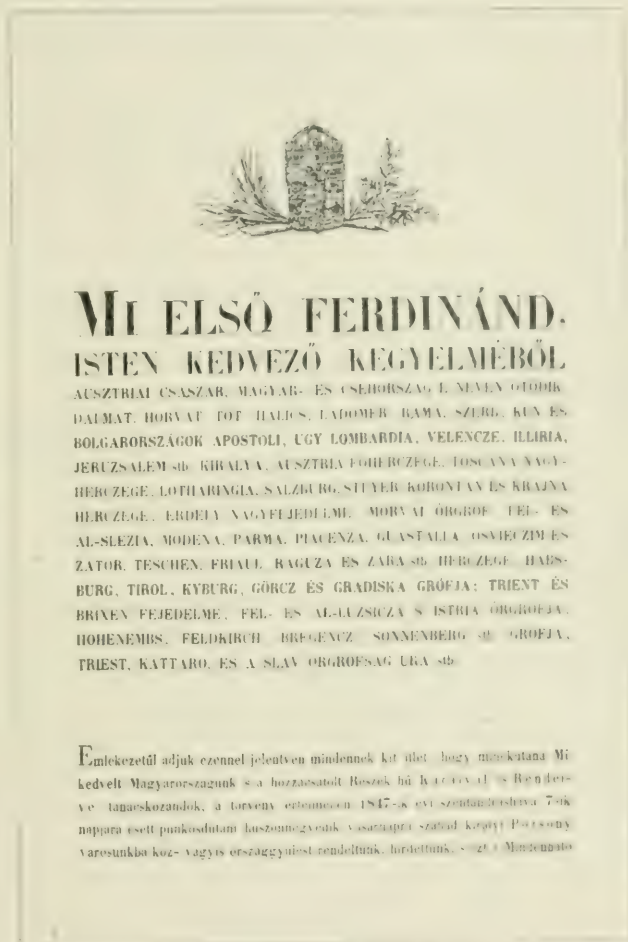
² Wiener Zeitung, 107. sz.

³ Batthyány megbízatásától a ministerium megerősítéséig 21 nap, tehát csak egygyel több telt el, mint (1894 december 25. — 1895. január 14.) a Bánffy-kabinet megbízatásáig. Az első esetben tehát nem annyira az idő hosszasága, mint az új alkotmány válsága okozta a nemzet izgatottságát.

A királyi család a rendek és a közönség lelkeült éljenzéi közön távozott, a főrendek és a követek pedig saját hazukba mentek, hogy együttes ülésben hallgassák meg az ápril 11-iken szentesített törvényeket!

Mint az előbeszédben kifejtették, a király iránt való tántoríthatatlan hűségük s a haza iránt való szent kötelességük érzetétől vezelve, figyelmüket azokra fordították, miket halaszthatatlanul megkívánt az ő magyar népek jogban és érdekekben egyesítése, az ország törvényes önállása, függetlensége, a *pragmatica sanctio*² által vele válthatatlan kapcsolatban álló tartományok iránt való törvényes viszonya, a nemzet alkotmányos életének a kor igényei s a körülmények sürgős volta által szükségelt kifejtése s a szellemi erők és anyagi tehetség lelkesült összehangzásának ez alapokon való élenkítése.

Törvénybe iktatván tehát (I. t.-cz.)

Az 1847/48-iki törvények első lapja.

¹ Gr. Dessewffy Emil 1861 ápril 23-ikán a képviselőházban fölemeltette, hogy a törvénynek közökén forgó példányai s az országgyűlési irományok közt feltalált szöveg közt különbség

van. Az országgyűlés az országos levéltárban őrzött szöveget fogadta el hitelesnek.

² Révész Imre a képviselőházban 1861 május 31-iken megjegyezte, hogy az előszóban s a sajtóvétségekről szóló egyik §-ban elég fataliter s »minden bizonynyal sajtósegtelenül« először említik a *pragmatica sanctio*t. Gyulai Pál Kossuthot vádolja (Kossuth) és a *pragmatica sanctio*. Budapesti Szemle, XXVI. 152–3. l. hogy ezt a szót, valamint a III. t.-cz. 13. §-ában a közösen érdeklő viszonyok kifejezését először a 1847/48-iki törvénykönyvbe. Deák Ferencz 1861 június 4-iki képviselőházi beszéde szerint a *sanctio* *pragmatica* nevének használatával az 1848-iki országgyűlés nem követett el hibát s a törv.

József nádor emléké¹ és becikkelyezvén (II. t.-cz.) István főherczegnek nádorrá történt választását², a független felelős magyar ministerium alakításáról szóló III. t.-czikkel azonnal bevezették a régi alkotmány átalakítását, a miben az a leglényegesebb, hogy a király ezentúl csak uralkodjék, de ne kormányozzon. A III. czikk 38 pontjában ugyanis kimondták, hogy a király személye szent és sérthetetlen, s az a nádoré is abban az esetben, mikor a király távollétében, mint királyi helytartó, a korona egységének s a birodalom kapcsolatának épségben tartása mellett a végrehajtó hatalmat a törvényes alkotmány ösvényén teljes hatalommal gyakorolja. A király s helytartója a végrehajtó hatalmat a Budapesten székelő független magyar ministerium által gyakorolják s rendeleteik csak ministeri ellenjegyzés mellett érvényesek. Hivatalos eljárásáért minden minister felelős. A ministerium egy elnökből, és ha az maga tárczát nem vállal, 8 miniszerből áll, kiket megerősítésre az elnök terjeszt föl. Az elnököt a király távollétében a nádor nevezi ki.³ Az egyik minister folyvást a király személye mellett tartózkodik, befoly mindazokba a viszonyokba, melyek a hazát az örökös tartományokkal közösen érintik s azokban az országot felelősség mellett képviseli. A többi 7 szakosztály: 1. belügyek; 2. országos pénzügy; 3. közmunka, közl. eszközök, hajózás; 4. földmívelés, ipar, kereskedelem;⁴ 5. vallás, közoktatás; 6. igazságszolgáltatás és kegyelem; s 7. honvédelem. A király vagy kir. helytartó távollétében az elnök vezeti a tanácskozásokat. Aláírt rendeletéért az illető minister felel. A király, királyi helytartó, vagy a miniszerelnök vezetése alatt a megszüntetett helytartótanács, kancellária s kamara elnökeiből Budapesten államtanácsot állítanak fel⁵ s a m. kir. udv. kancellária előadó tanácsosaiból a király személye körül levő ministerium mellett két államtanácsot szerveznek, melyek a királynak fenntartott jogokra nézve (főpapok és zászlósurak kinevezése, kegyelmezés, a nemesség, czímek, rendek osztogatása) tesznek javaslatot. A törvényhatóságok törvényes hatósága, a bíróságok szerkezete megmarad. A minisztereknek mindkét táblán ülésük és szólásszabadságuk van; kívánatra ott megjelenni s felvilágosításokat adni, irataikat a tábla határozatára annak vagy a bizottságnak bemutatni tartoznak. Csak akkor szavaznak, ha a háznak tagjai. Meghatározott esetekben feleletre vonhatók. Az alsóház általános szavazattöbbségével vád alá helyezettvén, ügyükben a

megemlékezés akkor sem volna hiba, ha azelőtt azt a szót egy magyar publicista sem ejtette volna is ki; de ezt a szót 1790 október 5-ikén a rendek már tényleg használták feliratukban.

¹ Mellőztek teltát Somsichnak 1847 november 17-ikén a nádor családja megadományoztatása iránt tett javaslatát.

² A nádorválasztást az 1867: VII. t.-cz. felfüggesztvén, Magyarországhban ez volt az utolsó nádorválasztás.

³ Ezt az 1867: VIII. t.-cz. módosította.

⁴ Ezt az 1889: XVIII. t.-cz. módosította.

⁵ Az államtanács kérdése az 1867: VII. t.-cz. intézkedése után is függőben maradt.

felsőház 36 tagjából alakított bíróság ítél. Az évi költségvetést s a számszámadást az alsóházban évenként bemutatni kötelesek.¹

A IV. t.-cz. az országgyűlés évenként való tartását rendelte el. Az országgyűlést a király minden évben — lehetőleg a téli hónapokra — Pestre² hívja össze s a törvényeket ezentúl az ülések folyama alatt is szentesítheti. A képviselőket a három évig tartó egész országgyűlésre választják. A király az ülősszakot meghosszabbíthatja s az országgyűlést három év előtt is feloszlathatja, három hónap alatt azonban újat kell összehívnia. Az ülősszakot befejezni, az országgyűlést feloszlatni csak a költségvetés előterjesztése s elintézése után szabad.³ A felsőház elnökét a király nevezi ki, az alsóházét a képviselők táblája választja. Mindkét ház ülései nyilvánosak. Az alkotandó házszabályok végrehajtása az elnök feladata. Az elnök a hallgatóságot vagy annak valamely tagját kétszeri megintés után el is távolíthatja. A rend fenntartására terembiztosok, esetleg teremőrök ügylenek.

Az V. cikk az országgyűlési követeknek népképviselőt alapján való választása iránt intézkedik. Az eddigi választók szavazatukat továbbra is megtartják. Választó továbbá, a törvényesen bevett vallásokra való tekintet nélkül, a nőket kivéve, minden bennszülött vagy honosított lakos, ki legalább 20 éves, atyai, gyámi vagy gazdai hatalom alatt nem áll, nincs fenytve hűtlenség, csempészet, rablás, gyilkosság, gyűjtogatás miatt s városokban 300 forintos háza, egyéb községekben egynegyed telke van, vagy önálló kereskedő, gyáros és legalább egy segéddel dolgozó kézműves, vagy ha egyébként legalább száz ezüst forint a jövedelme. Jövedelemre nem tekintve választó minden doctor, sebész, ügyvéd, mérnök, akadémiai művész, tanár, tudóstársasági tag, gyógyszerész, lelkész, segédlelkész, községi jegyző és tanító, továbbá minden eddigi városi polgár. Választható minden 24 éves és magyarul tudó választó.⁴ Az ország (Horvátországot s a végvidéket is oda értve) 377, Erdély (ha csatlakozik) 69 követet küld. Kik fejenként 5 forint napidíjat s évi lakbért (400 forintot) kapnak. A törvény többi része a választás módozataival foglalkozott, s oly intézkedéseket tett, melyeknek némi változtatásáról és kiegészítéséről először csak az 1874 : XXXIII. és 1875 : II. t.-cz. gondoskodott.

¹ Az 1867 : VII. t.-cz. e törvénynek a nádor, mint királyi helytartó jogkörére vonatkozó 2., 3., 9., 11., 17., 19., 24. és 38. pontjait eltörölte.

² A törvény hol Pestet, hol Buda-Pestet ír. Nagyobb következetlenség, hogy a IV. t.-cz. 1. §-a az ország rendéinek összehívásáról szól. Ezt Pest város közgyűlése április 20-ikán helytelennek nyilvánította.

³ Jórészt ezen fordult meg az 1848 október 3-iki kir. rendelet visszautasítása. E törvényt az 1867 : X. t.-cz. módosította.

⁴ Ez ellen a nemzetiségek utóbb ép úgy felszólaltak, mint a magyar nyelvnek a megyei tanácskozásokban való használata ellen is (1848 : XVI. t.-cz. 2. szakasz 3. pont). De mindez nem új dolog, csak régiebb törvényeknek (1830 : VIII., 1840 : VI., 1844 : II. t.-cz.) következése.

Az ország egysége érdekében a VI. t.-cz. elrendelte Kraszna-, Közép-Szolnok- és Zaránd vármegyék, Kővár vidéke és Zilah városa, tehát az u. n. Resznek visszacsatolását, illetőleg az 1836 : XXI. t.-cz. haladéktalan fogantatását; a VII. t.-cz. pedig, az erdélyi országgyűlés beleegyezésének feltétele mellett, kimondta Magyar- és Erdélyország egyesítését egy kormányzat alatt, a nemzetegység és jogazonosság tökéletes jogalapján. Erdélyt — a Resznek nélkül — a magyar országgyűlésen 69 szavazat illeti s érvényben maradnak Erdélynek a magyarországiakkal nem ellenkező külön törvényei és szabadságai.¹

A közjogi és politikai álláspont kifejtése után a törvények különös gondot fordítottak a közgazdasági kérdésekre.² Céljuk, hogy elhárítsanak minden akadályt a gazdasági fejlődés útjából, hogy emancipálják a népet s hogy letegyék azokat az alapokat, melyeken erős középosztály — a modern kultúra előmozdítója — fejlődhetik. Kimondták a közös teherviselést (VIII. t.-cz.), az úrbér és az azt pótló szerződések alapján eddig gyakorlatban volt szolgálatok (robot), dézsma és pénzbeli fizetések megszüntetését (IX. t.-cz.) olykép, hogy a magán földesurak kármentesítését a közgazdák előtt igen is virágosan hangzó kifejezéssel »a nemzeti közbecsület védőpajzsa alá helyezték«. A törvényhozás 1848 november 7-ikén kénytelen lévén elhalasztani az ez ügyben szükséges intézkedéseket, csak, húsz év múlva (az 1868 : XXIX. t.-cz.-ben) tette teljesebbé a törvényt, midőn a robotot és dézsmát a szőlőbirtokon is eltörölte. A X. t.-cz. a tagosításról, legelő-elkülönzésről és faizásról szolt. Táncsics már 1848 augusztus 10-ikén a törvény eltörlését indítványozta: nem fogadták el, de a most megigért erdőtörvényre 31 éven át kellett várakozni (1879 : XXXI. t.-cz. V. §. 1890 : XIX. t.-cz.). A XI. t.-cz. azokat az ügyeket, melyeket idáig a földesúri hatóságok intéztek, részint a szolgabírákra, részint a megyei törvényszékekre, az árvaszéki és bírói számadások megvizsgálását pedig a megyei számvevőszékekre bizta. A XII. t.-cz. az úrbéri megszüntetett magán úri javadalmakat államadóssággá változtatta át. A kármentesítés tökéje a megbecsülendő évi haszon húszszoros értéke: s ennek fejében a birtokos államkötelezvényeket nyer, melyeknek kifizetésére a kincstári fekvő javakat kötötték le. Ezt a törvényt — az 1848 december 23—30-iki meghíúsult kísérletek után — teljesebbé az 1871 : XLIV. (az irványokra) és LIII., továbbá az 1877 : XII. t.-cz. tette, míg az italmérést az 1888 : XXXV. t.-cz. egészen az állam részére váltotta meg, a mi már az első években 18—19 millió forint évi jövedelmet biztosított. A XIII. t.-cz. megörökítette az egyházi rendnek a haza oltárára letett azt az áldozatát, hogy a papi tizedről minden kárpótlás nélkül lemondott s

¹ Dósa Elek ezeket már 1848 július 12-ikén egybegyűjtve küldte föl Deák igazságügyminiszternek. *Tört. Lapok*, I. 703.

² Tóth. Az 1848-iki törvények közgazdasági momentaírói. Tanulmányok, I. 246—256.

együttal a papi tizedet örökre megszüntette. Csupán a magán családok kezébe jutott papi tizedek után ígért kárpótlást s gondoskodni kívánt a jövedelmeket vesztő kisebbrendű papok ellátásáról. A XIV. törvényeziklikben 500,000 forint alaptőkével felállították a hitelintézetet, mely első sorban az országos kármentesítésre igényt tartó volt földesurat részesíti úrbéri hasznávétele tőkéjének megfelelő kölcsönben. Végre a XV. törvényeziklikben elvileg kimondták az ősiség eltörlését s ennek alapján elrendelték a polgári törvénykönyv kidolgozását. Ez utóbbi azonban nem készült el s az ősiség megszűnését mai napig az 1852 november 20-ikén kelt nyílt parancs szabályozza.

Ezek a törvények teljesen szabaddá tették a földet és a parasztot s megteremtették az igazán egyéni birtokot. A nemes és paraszt jószág egyaránt hitelképes lett. De a telekkönyv s a kataster csak az absolutismus idejében, 1855-ben tetőzte be 1848-nak ezt az alkotását; maga a törvényhozás behatóbban először csak az 1875: VII. t.-czikkben foglalkozott ezzel a kérdéssel.

Közigazgatási tekintetben fontos a XVI. t.-czikk a megyei hatóság ideiglenes gyakorlatáról. Ez a megyéket is a népképviselőt alapján rendezte, bennük állandó bizottságokat alakított,¹ ezekben s a közgyűléseken Magyarországon a magyar nyelvet tette a köztanácskozás nyelvévé, a kapcsolt részeknek azonban megengedte anyanyelvük használatát. A XVII. t.-czikk értelmében a megyei tisztválasztások a törvényhozás újabb intézkedéséig szünetelnek s a helyettesítésekről odáig a főispánok gondoskodnak.² A XXIII. törvényeziklik a szabad királyi városokról szól, minden irányban biztosítván önkormányzatukat. A községi választásokra nézve a XXIV. t.-czikkben ideiglenesen intézkedett s az előbbi törvényt a szepesi tizenhat városra s a rendezett tanácsú városokra is kiterjesztette. A XXV. és XXVI. t.-cz. a Jászkún- és Hajdú-kerületek, a XXVII. Fiume és Buccari szabad tengerkereskedési területek közigazgatását szabályozta.³ A XXVIII.-ban a nádori méltósághoz kötött hivatalokra (Pestmegye főispánsága, Jászkún-kerületek főkapitánysága) helyetteseket rendeltek, mivel a nádor, mint királyi helytartó, személyében sérthetetlen lévén s időnkint felségjogokat gyakorolván, a ministerium alatt álló tisztségeket nem viselhet. A XXIX. t.-cz.

¹ 1861-ben a megyék bizottságai az 1848-ból még életben lévő tagokkal kezdték meg működésüket; a megüresedett helyekre a régi tagok választottak újakat. Mintha csak a hosszú parlamentet 18 évi szünet után összehívó Monkól vették volna a példát.

² Az átmenet idejére a törvényhozás 1867 márczius 8-ikán ezen törvények némely intézkedésének felfüggesztésével vagy módosításával utasította a ministeriumot. Lásd különösen Tomcsányi Józsefnek a főrendiházban 1867 márczius 11-ikén mondott beszédét.

³ Báró Bánffy Dezső miniszterelnök 1897 október 14-ikén a képviselőházban erre hivatkozva mondta, hogy, midőn a törvény Fiumének mint törvényhatóságnak ügyet rendezi, Fiumét lehetetlen oly értelemben tekinteni corpus separatumnak, hogy az harmadik tényező is legyen. 1848 augusztus 31-ikén Jellaicsics Fiumét önhatalmulag csatolta Horvátországhoz. A hovatartozást legújabbán az 1868: XXX. t.-cz. 66. §-a döntötte el.

az ország közhivatalnokaira nézve meghagyta, hogy a törvény útján kívül csupán a bírák legyenek elmozdíthatatlanok. A felelős ministerium a XXX. t.-cikkben fölhatalmazást nyert, hogy a közlekedés előmozdítására már megkezdett vasutakat és vízszabályozásokat folytassa és elősegítse, más vonalakra nézve tárgyaljon, Budapesttől a határokig hat új vonalat tervezzen s alapot alkosson, melyből 8 milliót vasutak építésére, kettőt pedig vízszabályozásra fordítson.

Hadügyi tekintetben fontos a XXII. t.-cikk, mely a személyes és vagyonbátorságot, a közcsend és belbéke biztosítását a nemzetőrségre bízta, ezt az intézményt a ministerium hatósága alá helyezte s a fővezér és a törzstisztek kinevezését a nádornak s a ministeriumnak tartotta fenn. Így függetlenné tette a sorkatonaságtól, sőt hallgatagon az ellen s a zsarnoksággal szemben is alkalmazhatóvá igyekezett kiképezni. Erre mutat, hogy a benne való részvételre anyagi és erkölcsi census mellett kötelezett minden birtokost, előírta az állami fegyverekre való felügyelet módját és szabályozta a szolgálatot. Ezt a törvényt az 1867 : XI. t.-cz. sem törölte el, csak felfüggesztette s az 1886 : XX. t.-cikkben úgyszólván helyettesítette a népfölkeléssel; 31. §-ának azt az intézkedését pedig, hogy tagjait testi büntetéssel fenytetni nem szabad, csak az 1871 : LII. t.-cz. terjesztette ki az egész polgárságra. Nálunk a nemzetőrség eszméje nem volt olyan forradalmi jellegű, mint más államokban. A francia háborúk óta minden nagyobb városban divatoztak a polgárőrségek, melyek most általános és nemzeti jelleget nyertek.

A nemzeti nyelv és nemzetiség védelmére deczember 18-ikán javasolt törvény elmaradt, de a XXI. t.-cz. visszaállította ősi jogaiba a nemzeti színt és az ország czimerét, mely mellett azonban a kapcsolt részek a maguk színeit és címereit is használhatták. A nemzeti műveltségnek erős fegyvere lett a sajtótörvény (XVIII. t.-cz.), mely az előző vizsgálatot örökre eltörölve, helyreállította a sajtó szabadságát és kimondta, hogy gondolatait sajtó útján mindenki szabadon közölheti, terjesztheti. Szigoruan körvonalozta a sajtóvétségeket s ügyökben az ítéletet nyilvános esküdszékekre bízta. (Az első esküdszékeket azonban a ministerium csak 19 év múlva, 1867 május 17-ikén alakíthatta meg.) Politikai napilapoktól 10,000, ritkábban megjelenőktől 5000 forint biztosíték letételét követelte s megállapította a fokozatos felelősséget. Szabályozta a könyvnyomdák és könyvkereskedések föllállítását s a házaló vagy zugkönyvárulókat rendőri felügyelet alá helyezte. Ehhez a törvénycikkhez, mely a közvéleményt a maga idejében éppenséggel nem elégitette ki, utóbb a nemzet szinte aggodalmasan ragaszkodott.¹

¹ Ismeretes, hogy ha az 1878 : V. t.-cz. 259-262. §-a, bár nem az eljárásra nézve, hatályos volt, helyezte is ennek 11-12. §-ait, 1897-ben a bűnvádi perrendtartás életbe lépésénél szülő törvényjavaslat 16. §-a, mely a magánbeesület ellen sajtó útján elkövetett vádokat az esküdszékek hatásköre alól kivonni s rendes bíróságok elé vinni

A gondolat szabadságának másik hatalmas eszlőzet, a magyar egyetemet a XIX. törvényezikk a közoktatási miniszter hatósága alá rendelte és kimondta az oktatás és tanulás szabadságának elvét.¹ A XXXI. törvényezikk a színházakat a hatóságok rendőri felügyelete alá rendelte ugyan, a színművek előadását azonban felszabadította az előleges cenzura alól. Végre a XX. t.-cz. a vallás dolgában behozta a tökéletes egyenlőséget és viszonyosságot, de csak a bevett felekezetekre nézve, melyek közé mostantól fogva az unitárius vallást is számították.² Megbízta a minisriumot, hogy e felekezetek egyházi és iskolai szükségleteinek állami fedezetéről törvényjavaslatot készítsen s hogy mielőbb egybehívja a görög nem egyesülteknek 25 egyházi és 75 világi tagból álló egyházi gyülekezetét.³

Sok van e törvények közt, melyek évek óta foglalkoztatták a törvényhozókat; több, a melyet behatóan tárgyaltak ezen az országgyűlésen: jelen alakjában azonban, midőn a fősúlyt az elvek körvonalazására vagy egyszerű kimondására s nem a részletekre fektették, a legtöbb márczius 18-ikától április 8-ika közt keletkezett. Innen van a sok ideiglenes rendelkezés ténye és a rögtönzés vádja.⁴ Azóta félszázad mult el, a magyar nép államéletének egyhuszad része; harminczkét év óta majdnem folytonosan együtt ült a parlament, de egy lényeges pontot sem törölt el az oly elszármítottak mondott alkotásból; legfeljebb felfüggesztette, a mit többé nem illeszthetett be a viszonyok keretébe. Oly tisztelettel tekint a nemzet ez alkotásra, mint azelőtt Szent-István alkotmányára, mint a modern magyar alkotmány alapjára. Mérsékelt jellegét már akkor, a szentesítés előtt pár nappal, kiemelte

kívánta, csak igen hosszas (június 1-től augusztus 9-ikeig terjedő keserű parlamenti esata után lehetett törvényt. Az esküdtbírósnak kiterjesztését a képviselőház valamivel előbb, 1897 május 26-ikán fogadta el.

¹ Ennek az elvnek köszönhetni a magántanárok intézményét. Az első magántanárok, Horvát Árpád a diplomatikára, Gelenczey Pál a természettanra s Petzwall Ottó a mértanra, április elején, tehát még a törvény kihirdetése előtt, nyerték képesítésüket. Pesti Hirlap, 1848. 301. 1.

² A zsidók emancipációját márczius 31-ikén Kossuth indítványára, a nép hangulata miatt, elhalasztották. A polgári és politikai tekintetben való egyenjogusítást az 1867. XVII. s a zsidók és keresztények közt való házasság jogát az 1894. XXXI. törvényezikk mondta ki.

³ Erre a törvényre támaszkodva, a katolikusok szintén fölvetették autonómiájuk kérdését. A Gyulafejevárott, Kováts Miklós püspök elnökle alatt, 1848 augusztus 27—31-ikén egyháziakkal és világiakkal tartott gyűlés részletes javaslatokat tett az önkormányzat ügyében s azokat szeptember 14-ikén fel is terjesztette a nádorhoz: a viszonyok azonban teljes 20 éven át megakadályozták a kérdés tanulmányozását. (Forster Gyula a Budapesti Szemlében, XCII. 38—46.)

⁴ Ezzel szemben gróf Andrássy Gyula 1861 február 4-én Zemplénmegye közgyűlésén megjegyezte (Beszédei, I. 119.), hogy e törvényekben «alig van olyan, mely, habár más formában is, szerződéses és törvényes küzdelmek tárgya nem volt volna. Minden minden egyes pontja, lényegében legalább, régi törvényeinkben feltalálható és mint minden nép sarkalatos törvénye, hosszas és nem régen megújított küzdelem tárgya volt.»

Pillersdorf osztrák minister. Egy esztendő múlva (1849 április 14-ikén) Kossuth a függetlenség kimondásának indítványozásakor erős meggyőződését nyilvánította, mit április 19-ikén kiemelt a függetlenségi nyilatkozat is, hogy ezt a törvénykönyvet nem revolutio szülte: a nemzet csupán régi jogait biztosította benne. S valóban ment maradt az a forradalom minden szenvedélyétől. A jogait jól ismerő nemzet önérzetes nyilatkozata volt az egész, — igazi declaration of rights.¹ Mint jogainak kinyilvánításában az angol, most a magyar nemzet sem új jogokat szerzett, csak a kormányzatra nézve állította össze tisztábban és korszerűbben azokat, a mik régtől fogva megillettek.² Tisztába hozták és a kor igényeihez alkalmazták, miket az ország evek, sőt századok óta, mint alkotmányának s törvényeinek szelleméből szorosan következőket, folyvást sürgetett; de a nemzet és fejedelem közt való viszonyokat illetőleg lényegben újabb jogokat nem teremtettek s a személyes uniót sem ezek a törvények hozták be.³ Ez a törvénykönyv Magyarország közjoga történetében a legfontosabb mozzanat, mely nélkül a kor igényei s a fejlődő eszmék hatalma a magyar alkotmányt rég elsőpörte volna. Ezt az átalakulást — Deák Ferencz szerint⁴ — a történelem Kossuth nevével köti össze. »Daczára a bekövetkezett szerencsétlen eseményeknek, művének ez a része fennmarad és fenn fog maradni, míg nemzetünk él és országunk áll; s ahhoz a nemzet emléke és hálája lesz mindig csatolva.«⁵

Aggódalomra nem az adott okot, a mi a törvényben volt, hanem az, ami nem volt benne. Deák 1866 deczemberében is azt mondta Beustnak, hogy nem ezek a törvények szülték a veszélyeket, hanem azoknak ármányai, kik e törvények következtében elvesztették illetéktelen befolyásukat Magyarország kormányára s most vissza akarták nyerni ezt a hatalmukat.

Andrássy Gyula gróf szerint⁶ sem a 48-iki törvények elfogadásában, hanem azok meg nem tartásában van a forradalom kitörésének oka. A törvény tisztán belügyi kérdésekkel foglalkozott, de pl. a legfőbbek közé tartozó nemzetiségit csak melleleg érintette. A *pragmatica santio* megalkotása óta jog szerint is bizonyos kapcsolatban állt Magyarország Ausztriával s most, midőn ez pár nap óta maga is az alkotmányos országok sorába lépett, alkalmoszerű lett volna minden kétséget kizáró módon meghatározni,

¹ Salamon szerint azonban (Bp. Szemle, XXVII. 39.) a 48-iki »teremtés« még csak a kezdetig haladt.

² A képviselőház felirata 1861 június 21-ikén.

³ A képviselőház második felirata 1861 augusztus 8-ikán.

⁴ A képviselőházban 1867 márczius 28-ikán.

⁵ Klauzál 1861 május 22-én a képviselőházban tartott egyik beszéde szerint nagy mértékben felidőnyünk köszönhetjük a 48-iki törvényeket, melyek »habár utánuk a nemzetre nem volt nyitva a szűzvegyedés következtet, mégis örökké legkedvesebb ereklyéi leendnek nemzetünknek«.

⁶ 1861 május 23-iki beszéde.

ELŐ
MAC
MINIS

AZ ELSŐ MAGYAR
(Székely Be)

Az Athenaeum nyomása.

R MINISTERIUM.

h kőrajza után.)

miben áll voltaképp a két alkotmányos és független ország dualismusa. Százados gyakorlat követelte a közös védelmet, az állandó katonai szövetséget s nem jog, de politikai tekintet az államadósságokban való részvétel. Azonban a királynak április 7-ikén az államadósságok ügyében kiadott kézírata egyáltalán nem is került a rendek elé. Ha a ez és a hadügy iránt való elvi nyilatkozat belejöhét az 1848. évi alkotmányba, két évtizedes rázkódtatások után nincs szükség az 1867 : XII. törvényezikk áldozataira. A védelem rendszerének megállapítása a személyes uniót tisztábban megőrizhette volna, mint később lehetett.

Egy dicsősége mindenkorra megmarad az 1848. évi alkotmánynak, a magyar arisztokratia valóságos nemeslevelének.¹ Az, hogy az aristokratikus alapot a demokratikussal cserélte föl s hogy a nemzetet közelebb vitte az emberiség általános nagy eszméihez. A nemesi és földbirtokos rend méltóan, sőt dicsően végzé be az utolsó országgyűlést, mely még csak az ő elemeiből áll. Megszűnt élni, midőn reá épen érdemes lett; megkezdte a nép életét.² »Az előbb külön jogú és így külön érdekű osztályokra szétszakadt népnek jogban és kötelességben, polgári állás és nemzetiség különbsége nélkül való egyesítése és az innét fejlődő érdekesség, kölcsönös bizalom és egyesítés hazánk minden ajkú fiainak kitűnő sajátját képező jogérzéssel, hon- és szabadságszeretettel párosúlva, a nemzetet nagy veszélyekre szilárdították meg.« Ezt a vallomást nem a pillanat hevében, hanem 13 évi »temérdek szenvedés« után, akkor tette Ghyczy Kálmán, mikor a törvények szentesítőjének, V. Ferdinándnak születése napján, 1861 április 19-ikén, elnöke lett annak a képviselőháznak, mely az 1848. évi törvényekre nézve a restitutio in integrum, a teljes visszaállítás elvét vallotta.

V. FEJEZET.

Az első felelős ministerium.

»A törvényhozás dicsősége nagy; újjáteremté a hazát vérnek ontása nélkül; a végrehajtóké még nagyobb leend, ha a hozott törvények veszélyes rázkódtatás nélkül vitetnek át az életbe.« Így szólt április 23-ikán a belügyminister, midőn a törvények végrehajtása végett utasításokat küldött a megyékhez.

Szemere és Klauzál, mint teljhatalmu biztos, már márczius 25-ike óta Budapesten volt, hogy annak izgalmas napjaiban valamelyes kormányhatalmat képviseljen. Április 13-ikán és 14-ikén a főváros fényesen ki volt világítva.

¹ Lonovics József érsek a főrendiházban, 1861 június 19-ikén.

² Szemere belügyminister 1848 május 2-ikán kelt körrendelete.

Az előbbi nap érkezett meg Deák és Eötvös, az utóbbi nap Batthyány, Kossuth és Széchenyi; Szemere és Klauzál már úgylis ott volt; Esterházyt és Mészároست ezutánra vártak. A közesendi bizottság, majdnem egy hónapi működés után, április 13-ikán feloszlott s 15-én Szögyén László alkanczellár is »derült homlokkal s nyugodt kedélyvel« rekesztette be a m. udvari kanczelláriának eddigi törvényes működését. »Helyébe — szölt — másnak, újnak, teljesebb életerővel bírónak s a kor igényeit inkább kielégítőnek kellett lépnie.« S ő mindnyájuk hazafiúi és alattvalói köteleességének tartotta, hogy a haza átalakult új kormányrendszerét s a kormány vezetésére a közbizalomtól kijelölt férfiak törvényes működését minden tőlük telhető erélyességgel, minden tartalék nélkül való őszinteséggel s legteljesebb készséggel támogassak és istápolják. A derék alkanczellár, ki »hazánk békéjéért, üdvösségéért a legközelebbi napokban is erélyesen működött s mindent megtett, a mi lehetséges volt,«¹ kijelentette, hogy ha az új kormány működését fényesebb siker s gazdagabb gyümölcsök követik is, a haza iránt való hűségben, az önzés nélkül való buzgó fáradalomban őket soha és senki sem fogja felülmúlni. »A magyarok istene — válaszolt szavaira gr. Teleki Ferencz, a kanczellária legidősebb udv. tanácsosa, — ezt bizton remélem, védeni fogja édes hazánkat minden vésztől, azt virágzóvá, boldoggá teendi; de az átalakulás áldozatok nélkül nem lehetséges; a szempillanat súlyos, melyben egy annyira szeretett bölcs vezértől elválni annyival fájdalmasabb.«² A m. kir. helytartótanács is ugyanaznap tartotta utolsó ülését s a kormány 16-ikán azzal a nyilatkozattal vette át az ország igazgatását, hogy az ügyeket nemcsak vezetni, hanem a további kifejlődést is előkészíteni és biztosítani kívánja.

Mögötte állt az egész ország, a nélkül, hogy az oly különböző elemekből alakult kormánynak terveit határozottan ismerte volna. Épen azért sokan az országgyűlés azonnal való összehívását sürgették; mások azonban a szünetet alkalmasnak tartották reá, hogy a ministerium az előbbi kormánnytól egész nyugodtan átvegye az ügyeket s az állami vagyont, előkészítse a legsürgősebb törvényjavaslatokat, rendezze a pénzügyeket, bevezesse az úrbírségből való kibontakozást, megszilárdítsa a maga hatalmát.

A ministeriumot elárasztották a hivatalkeresők. Csupán a pénzügy-ministeriumban 1350 folyamodó jelentkezett kisebb hivatalokra. A kik az északamerikai demokrátiát könyvekből ismerték, nem irigylhették ettől az elnökváltozással járó törvényes hivatalnok-kinevezést, ellenben sóhajtozhattak a francia állapotok után, hol a királyi hivatalnokokból másnap már köztársaságiak lehettek. A ministerium élt az 1848: III. t.-cz. 25. §-ában nyert jogával s nagy számmal tartotta meg a régibb hivatalnokokat, kiknek működését különben sem politikai, hanem közigazgatási szempontból kellett megítélnie. Nélkülözhetett volna-e pl. Duschek Ferencznek, mint osztálytaná-

¹ Gróf Teleki Ferencz beszéde a kanczellária utolsó ülésén, április 15-ikén.

² Mindkét beszéd külön-félfel nyomtatott íven. Szögyény Géza úr szives közlése.

csosnak, majd államtitkárnak rendkívüli tehetségeit, melyekkel most egy oly odaadóan szolgálta Kossuthot, mint előbb Metternichet¹ illyesmik miatt a kormány elég gyanúsításnak volt kitéve, a közigazgatást azonban csak ekkép lehetett megmenteni az átmenet nagyobb zökkenéseitől. A bécsi hadi tanácssal, kamarával és kancellariával, a budai helytartó tanácssal és kamarával stb. való leszámoláshoz az ügyek menetét ismerő erők kellett. A kormány tagjai maguk sem voltak tapasztalt hivatalnokok és diplomatai. Különben Kossuth nem ír rendeletben vezérezikket, mikor pl. felvilágosítást

Batthyány és Kossuth.
(Egykoru metszet után.)

nyújt az osztrák pénzügyministerium dohánybeváltási ügyében, s a minis- terelnök óvatosabban fogalmazza meg azt a közlését, melyben az országban mutatkozó agrárius, antisemita és nemzetiségi aggasztó, de mégis csak

¹ Duschek Kossuth terveinek hallatára egyszer elragadtatva kiáltott fel, hogy csak öt évig kormányozhassák az országot, paradicsom lesz belőle. Mit beszél öt esztendő- ről, — felelt rá Pulszky, akkor még főnöke; — örülünk, ha egy esztendő múlva nem vagyunk felakasztva. Pulszky, Életem és korom, II. 90. S valóban Pulszky volt az első, kit Bécsben még 1848-ban felakasztottak — in effigie. Julius 20-án Kossuth is mondta, hogy: »Ha Isten békét ad, három év múlva Magyarországot paradicsomná lehetne vált- toztatni.«

elszigetelt mozgalmakra utalva, a személy- és vagyonbiztosság fenntartására elégtelennek nyilvánítja az országban levő 18,000 katonát; tudatja, hogy a becsi hadügyministernél immár harmadizben sürgette a künnlevő magyar katonaság haza küldését s jelenti, hogy, ha törvényes kívánatát visszautasítják, megteszi a szükséges lépéseket.

Minden, vagy a katonaság visszaküldésének megakadályozása esetében a körvélemény kitörésével való fenyegetőzés, valóban nem tartozott a nyilvánosságra. Az orszagnak különben is kétes helyzetű 18,000 katonájával fenyegetni meg egy tizenötötannyi szuronyra támaszkodó hatalmat, bevallása a rendes mérkőzésre való képtelenségnek s mindamellett is bejelentése az elszakadásra való váagnak, a mi nagyon korai dolog volt, mert a hadsereg váratlan dislocatiója még béke-időben sem történhetik meg 2—3 hét alatt; hát még akkor, mikor egy része ellenség előtt áll!

Semmi esetre sem felelt meg a helyes kormányzat rendszerének, hogy az acták a nyilvánosságra kerüljenek s tartalmukat általánosan tudják,¹ még oly esetekben is, midőn — például a minisztertanács jegyzőkönyveinél — a legnagyobb óvatosságra volt szükség; de maga a közönség mind fenyegetőbben követelte a felvilágosításokat; pl. hogy mit akar tenni a ministerium a horvátok, az aldunai tartományok, a lengyelek stb. kérdésében s így elstetett és káros politikai nyilatkozatokra akarta kényszeríteni. Egészen más szempont alá esik, hogy Kossuth pénzügyminister már április 20-ikán közölte az 1847 november elsejétől április 7-ikéig terjedő pénztári kimutatást, az első magyar compte rendut. Ennek is elég tanulságos volt a tartalma. A nemzet János király halálától fogva igazi nemzeti kormány nélkül lévén, nem hivatkozhatott — mint legnagyobb átalakulásai közt is a francia — a kormányzat hagyományaira. Oly férfiaknak, kik erre a pályára kevéssel előbb még egyáltalán nem gondolhattak, egyenesen új kormányzati rendszert kellett teremteniök. S ha 19 év múlva, mikor már voltak kormányzati hagyományok, a ministeriumok irodai ügyekben még mindig csaknem teljesen tájékozatlanul kezdtek működni, el lehet képzelni, hogy 1848-ban még jobban nyilvánult a gyakorlat hiánya. »A roppant teendőt végigszemlélvén, — szölt az utóbb érkezett hadügyminister,² — csekély organizáló tehetséggel szomorodva állottam meg; becsületes, poszandéku lelkem csüggedett. Csupán természetes könnyűvérűségemnek köszönhetem, hogy kétségbe nem estem.«

Formaságokkal senki sem törődött sokat. Széchenyi már minister-ségének első napján utasította titkárát, Kovács Lajost, hogy az ő jótállására 50,000 forintot fizessen ki a pesti vasműgyárnak fegyvergyárrá való átalakítása végett. S egy 1—2000 főnyi csendőrcsapat alakításán leginkább a törte a fejét, a közlekedésügyi minister. Mindenki gondolhatta, hogy az

¹ Ugyan a minisztertanács 1847 október 25-ikén a képviselőházban.

² Magyarország, I. 32. 41. sz.

Gróf Széchenyi István 1848-ban.
(Egykoru könyomat T. Pap Zsigmond birtokában.)

ország ujjszervezésének és megnyugtatójának kérdése azon fordul meg, a kormány a pénz- és hadügy tekintetében megegyezésre juthat-e a bécsi kormánylyal, illetőleg innen és túl az alkotmányos tényezők belevonásával nyelbe ütheti-e a közjogi kiegyezést? Ezt annál inkább remélhette, mert I. Ferdinánd császár, a helyett hogy márczius 15-ikén tett ígéretéhez képest alkotmányozó gyűlest hívott volna egybe, április 25-ikén kiadta Ausztria részére a chartát, mely az alkotmány főbb elveit 59 pontban foglalta magában.¹ Bizalommal helyezte azt a birodalmához tartozó minden nép közös dotalma alá, remélve, hogy ennek következtében »a bizalom köteléke trón és nép között és a monarchiához tartozó országok között századok óta fennálló egység az ő közös jólétükre még szorosabban meg fog köttetni.«

Ausztriával szemben tehát tisztázni kellett helyzetét, melyet az osztrák ministerium nem akart elismerni, mert hivatalosan nem volt tudomása a változásokról.²

A ministerium a királynak még április 7-ikén kelt leirata értelmében azonnal foglalkozni kezdett az államadósságok kérdésével. Kijelentette, hogy az összehívandó országgyűlésen az államadósságok egy részének elfogadtatására törekszik; de kijelentette azt is, hogy ezek az adósságok nem közösek, mert Magyarország azok csinálásában nem vett részt s így elméletben nem is köteles résztvenni törlesztésükben. A kormány tehát nem a jog, hanem a méltány politikáját volt hajlandó követni, hogy vonakodásával meg ne renditse a hitelét s Ausztriát csődbe ne juttassa. Mérsékletében annyira ment, hogy ő viszont az osztrák kormánytól egyáltalában nem követelt számadást Magyarországnak évtizedeken át elköltött közjöveldelméért. Sőt a ministerium saját felelősségére is kész volt elvállalni a magyar királyi kamara kötelezettségeiből folyó adósságokat, csupán a többit nyilvánítván az országgyűlés elé tartozónak. Ezt az országgyűlést módjában állt a királynak akár azonnal is összehívni és ennek a kérdésnek letárgyalása után elhalasztani, hogy a ministeriumnak ideje maradjon egyéb sürgős előterjesztéseinek s javaslatainak nyugodt előkészítésére. A félhivatalos lapoknak afféle fenyegetőzései, hogy Magyarországot esetleg fegyverrel kényszerítik az államadósságokban való részesedésre, holott ezt maga a király is a nemzet nagylelkűségétől várta, talán csak tapintatlanok és bosszantók voltak; az osztrák pénzügyministernek az az eljárása azonban, hogy a magyar bányákban nyert aranyat és ezüstöt még mostan is Bécsbe akarta vitetni, hogy az osztrák gyárak számára vett dohány árát most is a budai királyi kincstárnál kívánta utalványoztatni stb., már szükségképpen visszatartásra vezetett, mert a magyar pénzügyek függetlenségét minden esetre meg kellett védeni.

¹ Hogy csak Ausztria részére, azt 1861 május 16-ikán az országgyűlésen Kubinyi Ferencz is kiemelte. Egészen közli a Pesti Hirlap.

² Pillersdorf minister, Handschriftlicher Nachlass, 101. Ugyanő (P. jegy alatt): Rückblicke auf die polit. Bewegung in Oesterreich. (Bécs. 1849.)

Kereskedelmének függetlenségét sem téveszthette szem elől. Magyarország és Ausztria közt a ministerium megalakulásakor még vám-sorompók voltak. Most a ministerium tárgyalásokat indított az osztrák kormányval, hogy a két ország vagy vámszövetségbe lépjen egymással, és pedig a nemzet vámszövetség mintájára; vagy ne akadályozza, hogy Magyarország a maga viszonyaihoz mért védővámrendszert alkalmazzon. Klauzál miniszter a szabad kereskedés híve lévén, azonnal felhagyni kívánt a prohibítív rendszerrel, fokonként lejobb szállítani akarta az ipar különböző ágaihoz mért védő vámtételeket s az osztrák kereskedelmi miniszterrel vállatve szeretett volna kieszközölni a külföldtől bizonyos kedvezéseket a két ország természetvényeire és készítményeire. Így a kereskedelembe elismert ugyan Ausztriával bizonyos közös érdekeket, de az ország kereskedelme függetlenségének sérelme nélkül.¹

Mindjárt kezdetben védeni kellett a hadügyekre való befolyást is. Április 16-ikán Mészáros helyettese, a miniszterelnök, meghagyta ugyan, hogy a budai, szebeni, pétervárad-i és zágrábi főhadparancsnokságok a törvények értelmében ezentúl egyenesen neki, illetőleg a magyar kormánynak engedelmeskedjenek, de báró Lederer Ignác altábornagy, budai főhadparancsnok is Bécsből kért rendeletet, midőn a ministerium a nemzetőrök — tehát a rendes seregtől teljesen független haderő — számára a rendes hadsereg fegyvertárából fegyvereket kívánt tőle. A Nemzeti Kör és a Forradalmi Csarnok ifjúsága, türelméből kifogyva, Lederernek május 10-ikén macskazenét rendezett, melyet azonban a készen tartott katonaság szétvert. Midőn ennek következtében a nép már utcza-i harcra készült, éjjel után a nádor eltiltatta a katonaságot a beavatkozástól, a kormány pedig vizsgálatot rendelt s a Bécsbe távozott Lederert felfüggesztette a főhadparancsnokságtól.²

Lederer makacssága annyival inkább feltűnt, mert a parancsnokságok időközben utasítást nyertek a magyar kormány iránt való engedmességre. A miniszterek közül az elnök, továbbá Esterházy és Eötvös Bécsben személyesen is jártak ebben az ügyben s a magyar katonaságnak haza küldése végett.

A király fenn akarván tartani hadserege összes kormányzatában s a rá vonatkozó rendeletekben a »szükséges« egybefüggést, május 7-ikén meghagyta, hogy az osztrák hadügyminiszter a magyar seregnek külföldön való alkalmazása ügyében csak a magyar ministerium, különösen a

¹ Klauzál Gábor és Trefort Á. a képviselőházban 1861 május 22-ikén. Az önálló vámterület eszméjét törvény alakjában először kifejezve báró Bánffy Dezső miniszterelnök 1897. dec. 6-ikán terjesztette a képviselőház elé. Javaslat az 1867: XII. t.-c. 68. §-án alapúl. Az 1848. évi államférfiak tehát ebben a kérdésben sem túloztak.

² Kossuth utóbb az országgyűlésen (július 21.) megvallotta, hogy három hónap alatt semmi sem okozott a ministeriumnak annyi bajt, mint »az a gyermekies haszonlatanság s a legjobb esetben semmi jóra nem vezethető pajzánság«, hogy Lederert, a nyolczvan éves hőst, macskazenével bosszantották.

magyar hadügyminister¹ előleges meghallgatásával intézkedjék, mivel az erre vonatkozó rendeleteket csak a magyar hadügyminister adhatja ki s a magyar katonai ügyek kormányzata tekintetében a magyar főhadparancsnokok egyébként is csupán a magyar ministerium alatt állanak. Az egész monarchia hadügyét illető fontosabb intézkedéseiről viszont a magyar ministerium is előlegesen, a nem olyan fontosakról pedig utólag értesítse az osztrák ministeriumot.

Ezzel megtette maga a király, a mit az országgyűlés elmulasztott, hogy értelmezte az egy hónappal azelőtt szentesített III. törvényczikk 6. és 8. §-ait, melyek Magyarországnak a hadügyekre való befolyását csak a legnagyobb általánosságban érintették. A ministerium első és legégetőbb feladata, hogy Ausztriával az interimet rendezze, ennyiben mégis sikerült.

A második a törvények végrehajtása volt, és pedig »veszélyes rázkódtatások» nélkül. Szervezni a belügyeket, önkormányzatra tanítani a népet, megértetni vele most nyert politikai jogait, felállítani a nemzetőrséget, Erdély visszakapcsolásával növelni az állam hatalmát, megnyugtanni a társadalmat és a nemzetiségeket.

A kormány egyik bizottságot a másik után küldte ki, hogy kellő körültekintéssel járhasson el a törvények végrehajtása vagy előkészítése tekintetében. Az átmenet munkájában mindenkire különös súlylyal nehezedett a felelősség érzete; csak így történhetett, hogy az a ministerium, melynek tagjai közt a megyeiségnek olyan apostolai voltak mint Kossuth és Szemere, legjobban buzgott a központosítás mellett. Jó és pontos közigazgatásra lévén szükség, azonnal gondoskodni kellett a megyék megbízható igazgatásáról.

Ösztönszerűleg is érezte a magyar kormány, hogy a vármegyék tekintélye veszélyesen megingott, mielőtt a saját magáé megszilárdulhatott volna. A törvényhatóságok elvesztették a törvényhozásra való befolyásukat, mert nem adhattak többé követutatisításokat, különben sem ők választván ezentúl a követeket. A megyei tisztviselők ideiglenesen megmaradtak ugyan állásaikban, de a megyék a népképviselőt alapján szerveztetvén újra, ide-oda ezek az állások kisiklanak a nemesség kezéből, mint kisiklik kétségtelenül az igazságszolgáltatás is, tehát az a legfőbb két eszköz, melylyel a nemes vármegye a népet idáig rendben tartotta. A nádor most elbocsátotta az összes főispáni helytartókat s április 20-ikán, 22-ikén és 26-ikán 27 új főispánt és 2 főkapitányt nevezett ki, egyebek közt Kővárvidékébe, melyet a Részekkel együtt az április 23-ikán, báró Wesselényi Miklós elnöklete alatt kinevezett ötös bizottságnak kellett visszacsatolnia. Elkezdődött a kormánybiztosok kiküldése is. Tarnóczy Kázmért rendelték Pozsonyba, hol oly időben, midőn a mintaképül vett franczia köztársaság ministeriumában

¹ A honvédelmi ministert ezentúl maga a király is így nevezi; az oldala mellett álló miniszternek azonban nem adta meg a külügyminister címet, melyet a magyar politikai életben szétléré használtak.

két zsidó ült, a zsidókat üldözték és raboltak. A kormánynak valóban nem volt szabad megengednie a faj- és az osztálygyűlölet kitorését, a sajnálat- és vagyonbiztosság megingatását. Midőn, Széchenyin kezdve, mindenképpen a francia convent történeteit olvasta, a szabadság beesületét féltőknek Párizs névére Lyon juthatott eszébe, melyet a convent kitorúlt a városok sorából, mert a szabadság ellen harczolt. Az erély annyival inkább elkelte volna, mert a zsidóüldözések néhány más helyen, pl. Székes-Fejérvárott s magában a fővárosban is ismétlődtek; a kormány azért már 20-ikán korlátozta a gyülekezés szabadságát, másrészt azonban, tekintettel az izgatott hangulatra, a zsidókat ideiglenesen fölmentette a nemzetőri szolgálat alól. Viszont április 20-ikától éppen azért siettetette a nemzetőrségnek mindenütt való szervezését, hogy legyen végre valamilyes ereje a rend fenntartására. A városok jó példával jártak elől; a mágnások is tüntetőleg álltak egy sorba a paraszttal. De nem volt fegyver,¹ nem volt szervezet, tehát fegyelem sem volt elég.² Mindamellett a sorkatonaság visszajöveteléig a kormány a rend biztosítását a nemzetőrségben, valamint a nép felvilágosításában kereste. E célból a törvényeket német, szerb, horvát, román és tót nyelvre fordíttatta és Táncsicsnak a törvényeket minden hazai nyelven magyarázó katekizmusát országszerte osztogattatta.

A szabad sajtó, mint azt ápril 28-ikán már a belügyminister is elismerte, új mozgást, új életet teremtett.³ Az értelmi erők nagy sokaságban tolultak arra a térre, mely az imént még tele volt korlátokkal, s most egészen megnyílt a versenynek. A szabad sajtót a kormány is a nemzet szabadsága föltételének, valóságos hatalomnak és fegyvernek, oktan, álnok és könnyelmű ember kezében azonban átoknak tekintette. Az 1848: XVIII. t.-cz. ha igen szigorúnak tartják is, módot ad minden képzelhető nézet elmondására: a vétségek megítélésére is a közvéleményt, az esküdtszéket hívja föl. »Kell lenni hatalomnak az államban, mely minden fölött van; és ez a törvény. Ezt ne lehessen büntetlenül megszegni senkinek és soha.« Kiadta tehát (ápril 28—29.) az esküdtszékekre vonatkozó utasításokat. A kormányt nem kevésbé bosszantotta »egy sereg fiatal és nem fiatal újságírónak hangos, de üres declamatioja, kik úgy szólnak, mintha ők volnának egyedül az egész nép és pedig erős nép: folyvást energiát, hatalmas, erős

¹ Salamon szerint (Bp. Szemle, XXVII. 42.), kasza és lélekfa a nyakorlatlanok kezében s fölfegyverkezett hadak ellen, alig több a piszkafánál. 1848-ban egy úr szintén ilyenformán nyilatkozván, gazdatisztje megjegyezte, hogy ő ugyan nem tud vívni, de azért megküzd vele. Megkísérelték s a karddal szabályosan védekező urat a botlós hadonázó nemzetőr hatalmasan oldalba vágta. »Hja, egy!« »Hát így, a botot lehet!« A nemzetőrökkel utóbb a hadjáratban sok baj volt, de többször derekasán megállták helyüket.

² Ismeretes a két koma adomája. »Jobbra nézz!« »Ebnek parancs!« »Csak balra is balra nézek!«

³ Az 1848—49-ik évi sajtóról Ferenczy József, A magyar hírlapirodalom története 466—487. Bibliographiája Szinnyei Józseftől: Vasárnapi Ujság, 1866. évi 20. sz.

fellépést emlegetnek: mindent keveselnek, gáncsolnak s akarva felejtik, hogy az energia támogatására hangos szó nem elég. Oda anyagi erő is kell. Ez pedig, fájdalom, nincs és teremteni sem igen lehet a jelen körülmények közt.»¹

A lapok száma 33-ról néhány hét alatt 86-ra emelkedett, a mi különben csak tizenkettő részre a mostaninak. A kormány lapja, a »Közlöny« sem volt szaraz hivatalos újság, a pénzügyminister pedig »Kossuth Hírlapja« címmel a legnagyobb terjedelmű politikai napilapot adta ki, ötezer előfizetőt alkando izgalom hatása alatt tartván. Annyi esztendő után forgatva a Pesti Hírlapot, érdekes tapasztalni, a doctrinair-lapot az események napról-napra mint ragadják előbbre a forradalom terén. Kezdetől fogva azon a téren mozgott a szabad sajtó első igazi terméke, Pálffy Albert Márczius Tizenötödikéje, míg utóbb Madarászék Népeleme, melyet Vas Gereben Népbarátja igyekezett ellensúlyozni, valósággal a terroristák hangján irt, kivált mióta a Radikállappal és a Reformmal egyesült. A vidéken is egyre-másra keletkeztek a hírlapok, melyek közül egyik-másik valósággal bele-dolgozta magát a forradalmi, majd a köztársasági hangulatba. Még a szépirodalmi, sőt a szaklapok is a politika szolgálatába szegődtek. Jókai, Pálffy, Bajza, Erdélyi politikai lapokat szerkesztettek, Arany és Petőfi politikai cikkeket közöltek s velők Vörösmarty, Garay, Lévyay, Szász Károly, Czuczor, Sárosy, Lisznyay, Tompa, Vajda forradalmi dalokat írtak, melyekből egész anthologia került ki.² Ezek a dalok és a hírlapok cikkei rendkívül hatottak a közvéleményre és nagy részök volt az izgalomnak kitörésig való fokozásában.

VI. FEJEZET.

Délszláv mozgalmak.

Az alig egyhónapos ministerium minden gondja közt legnagyobbnak tartotta a szláv népeknek kitöréssel fenyegető mozgalmát.³ A horvátok meztagadták a ministerium elismerését, elszakadásra készültek s a délszlávokkal új ország felállítására törekedtek. A szerbek felzendültek, halálra

¹ Deák 1848. ápril 30-iki levele. Beszédei, II. 53.

² Összegezítve Áldornál, A forradalom költészete. Pest, 1867. A forradalom költészetről I. Vadnay Károly tanulmányát Beöthy Irodalomtörténetében, II. 624—653.

³ Ezek mozgalmak legújabb feldolgozása Thim Józseftől: Délmagyarország önvédelmi harca (Bp. 1887.) Ugyanő adja ennek a küzdelemnek repertoriumát: M. Könyvtársulat, 1893. 102—121. V. ö. Wachsmuth, Gesch. des Illyrismus (Lipsee, 1849.); Vetter, Az 1848—49-iki szerb támadás (Házánk, IV—XI. kötet); Zuban Gliša, Borba Srba s Magyarima (A szerbek harca a magyarokkal. Belgrád, 1850.) Risztics, Szerbia és a szerb mozgalom (Házánk, VI.); Asbóth, Teleki, Vukovics, Mészáros, Zambelly emlékiratai stb.

keresték a magyarokat és németeket, úgy hogy már királyi biztost és rendi katonaságot kellett oda küldeni. Közhit szerint a megbukott régi osztrák rendszer hívei titokban már csak azért is támogatják őket, mert visszakívánják hatalmukat, de legalább is így akarják az országot az államadósságok egy részének elvállalására s a közös ügyek rendezésére szorítani; de voltaképp maga Bécs sem birt már ezzel a mozgalommal, melyről nem tudhatta, hová vezet.

A szerbek aránylag csekélyes eszközökkel láttak munkához. Harmincz szerb április végén Karlóczáról körlevelet intézett a szerbekhez. kiknek részére, az 1790. évi törekvések emlékezetének hatása alatt, Bács-megyéből, a csajkások kerületéből, a temesi «bánságból», Szerémmegyéből, a péterváradi ezred kerületéből és Baranyamegyéből alakítandó tartományban nemzeti önállóságot és függetlenséget követelt, mely a nép kebeléből választandó nemzeti főnök, a despota igazgatása alatt Magyarországgal csupán személyes unióban, Horvát-, Tót- és Dalmátországgal pedig védő- és dacz-szövetségben éljen.

Ennek a tartománynak 905¹/₂ négyszög mértföldön összesen 2.115.020 lakosa lett volna,² kik közt 676.780 volt a szerb (32⁰/₁₀₀) s velük együtt a többi (horvát, tót, bolgár, montenegrói és cseh) szláv 738.552, vagyis az egész népességnek nem egészen 35 százaléka. A magyarok (388.588) és németek (402.140), ha nem számítjuk is hozzájuk a 14.825 zsidót, együttvéve (790.728) többen voltak s az oláhok (561.405), kik egyházilag éppen most akartak különválni a szerbektől, maguk is tekintélyes számot képviseltek. A mellett sehogysem látszik valószínűnek, hogy közel 23.000 horvát egy szerb tartományban akarjon élni és Szerémmegyét a péterváradi ezred kerületével együtt hajlandó legyen odaengedni ugyanakkor, mikor maga is egy Nagy-Horvátországról álmodozott. A lapok és a papok igazgatása azonban megtermette gyümölcsét, s az újvidékiek kérésére Rajacsics érsek ápril 20-ikán május 13-ikára Újvidékre ki is hirdette a nemzeti gyűlést. Nagy-Kikindán a karlóczai körlevél magyarázgatásával Radák György már ápril 24-ikén lázadásra ingerelte a kikindai népet, mely csak haszonbérrelte, most azonban örök tulajdonúl felosztani követelte a 4 város és 4 falu határára terjedő szabad kerület kincstári földeit. Kiszorították a Hannover-huszároknak a városban tanyázó századát, két huszárt agyonvertek, agyonveréssel fenyegették az urakat, a magyarokat és a németeket. két szerb urat megöltek. Zendülésüknek így inkább communista, mint nemzetiségi jellege volt.

A kormány az első vér kiontásának hírére a Hannover-huszárok élén Kiss Ernő ezredest és — mint királyi biztost — Csernovics Pétert, a leggazdagabb szerbet, az egész Délmagyarországra, Bácsra és Aradra kiterjeszt-

¹ Deák ápril 30-iki levele. Beszédei, II. 52—53.

² Az adatokat Fényes Elek nyomán állítottam össze: Magyarország Irod. 1847. I. k. Horváth Mihály (Függetl. harc. tört., I. 137.) némileg más számokat említ.

tett hatalomkörrel azonnal Kikindára küldte s a parasztlázadást lecsillapította. Csernovics rögtönítelő bíróságot hirdetvén, öt zendülőt felakasztatott, harvanat fogságba küldött a komáromi várba, s a vagyonpusztításért kárpótlast adatott.¹ A kincstári földekre nézve azonban minden a régiben maradt egészen 1876-ig, midőn a kikindai szabad terület a XXXIII. t.-cz. értelmében Torontálmegyéhez csatoltatván, ezeket a földeket a lakosság örök áron megvette. Nagy-Kikinda ezen mozgalom elnyomása után csak kényszerítve vett részt a lázadásban.

Ó-Becsén ápril 26-ikán a nép szintén föllázadt. Néhány más község is zavargott s a magyar anyakönyveket szétszaggatta; a királyi biztos azonban a katonaság segítségével mindenütt helyreállította a rendet s május 9-ikén Újvidekről a szerbeket a szabadság és a haza szeretetére buzdította. Azonban elmulasztotta összefogdosni a fő bujtogatókat s nem tudta kieszközölni, hogy a szerbek az érsektől hirdetett nemzeti gyűlés helyett a kormánytól Temesvárra május 27-ikére kitűzött congressuson jelenjenek meg. Megengedte, majd, — midőn a körülményeket időközben mégis gyanúsoknak találta — eltiltotta ugyan az érsek nemzeti gyűlését, rendeletét azonban a szerbek, kikhez fegyveres szerbiaiak (ú. n. servianusok) is csatlakoztak — nyilvánosan elégették s Újvidék a rögtönítelő bíróság hatása körébe esvén, május 14-ikén Karlóczára mentek át gyűlést tartani. A gyűlést maga Rajacsics érsek nyitotta meg istentisztelettel s lelkesítő beszéddel, melyben a nemzetek függetlenségére, nemzeti hőseik követésére, a császár iránt való bizodalomra buzdította híveit. Papjainak gyujtó szónoklatára őt a szerbek azonnal patriarchának, Suplykác István ezredest pedig vajdának (despotának) kiáltották ki. A gyűlés tagjai megesküdték, hogy le nem teszik fegyverüket addig, míg végzéseiket a király meg nem erősíti. Kimondták, hogy a szerb nemzet az osztrák ház és a közös magyar korona alatt politikailag szabad és független. Alkatrészei a már említett vidékek. A szerb vajdaság a szabadság és egyenlőség alapján szoros politikai szövetségbe lép Horvát-, Tót- és Dalmátországgal. Ezt a 48 tagú nemzeti bizottság (národni odbor) készíti elő, mely szükség esetében a nemzeti gyűlést is összehívja. A királyt kéri, jelentse ki az oláhok nemzeti szabadságát és egyenlőségét is. A magyar ministeriumtól május 27-ikére hirdetett egyházi gyűlést nem tartják meg. A nemzeti ügy költségeit az odbor a nemzeti pénztárból fedezze; gondoskodjék határozatainak a király elé való terjesztéséről s a horvát országgyűlésen a szerb nemzeti érdekek képviseléséről.

A magyar-, sőt a szerbországi szerbek szintén május 15-ikétől számítják nemzeti öntudatra való ébredésüket.²

A náder azonnal engedelmségre intette Rajacsicsot, ki azonban

¹ A kikindai lázadásra nézve l. Pesti Hirlap, 1848. 377. 390—91. 399. 406. 410.

² Jovan Janko, Szerbia és a szerb mozgalom Magyarországon. Hazánk, VI. 647.

szerbül azt válaszolta, hogy a szerb nemzet az országgyűlésnek megfelelő önálló gyűlést tarthat, a mit már meg is tartván, ezért nem kell Temesvárra mennie; a mit pedig tett, a nemzet akarataiból tette. Patriarchává választatása ellen hiába tiltakozott Arad-, Bihar-, Temes-, Krassó- és Torontálmegyék oláhságának Budapestre küldött 37 képviselője; hiába jelentették ki, hogy a szerbektől ezután el akarják választani egyházukat; az uralkodóház szorult helyzete, a magyar kormánynak a kezdet nehéz

Rajacsics karlóczai érsek.
(Egykoru könyomat után.)

ségeivel való küzködése és a szövetségesül óhajtott Horvátország forradalmi állapota a szerbeket a végsőre bátorította. I. Lipót szabadságlevele, II. Lipót illyr kancelláriája hihetővé tette V. Ferdinánd szerb vajdaságának valósulását is.

Horvátország a délszláv államok szövetségében vezérszerepre számított. Végre sem lehetett oly könnyen felejteni, hogy Horvátország a magyar tengerparttal és Fiumével 1815-től 1822-ig a Habsburgoktól teremtett illyr királyság tagja volt, s remélni lehetett, hogy ezt a még meglevő illyriai

(mely most csak Karinthiát, Krajnát, Görzöt, Triestet és a velencei Istriát foglalta magában). Horvát-, Tót- és Dalmátországgal, valamint a most keletkező szerb vajdasággal kiegészítve, egy 2115 négyszög mérföldnyi területű orszaggá növelik. Igaz, hogy a szerbek még hajlandók voltak elismerni Magyarország felsőségét, míg az ellen a horvátok nyíltan izgattak: s igaz, hogy Illyria és Dalmátország, emez éppen Magyarország jogának sértésével, Ausztria alatt állott. De a horvátok küldöttsége Bécsből azzal a benyomással tért vissza, hogy Magyarország egységének nemcsak szabad, de kell is csorbulnia, ha Ausztria egységét állítják vele szembe és hogy ha ebbe az egységes Ausztriába belekényszerítik Magyarországot, helyet talál abban az új délszláv állanszövetség is. Gaj Lajos kiadta tehát a jelszót, hogy Magyarország függetlenségével szemben az uralkodóház érdekében Horvátországnak kell az ellenforradalom élére állania. De még magyarellenes osztrák lapok is honárulásnak mondták egy déli szláv ország kiszakítását, mely megsértene régi népszerződéseket s a most kivívott szabadságot elseprő polgárháborúra vezetne. Végveszéllyel fenyegetne ez a törekvés minden pártot s a martalék után leselkedő közellenséget, az oroszot hozná a házára, kancsukájával és bilincseivel együtt.¹

Gyűlésekben, lapokban s mindenütt Gaj szellemében hatalmasan folyt már az izgatás, midőn megérkezett Jellacsics az új bán. Kineveztetése tudvalevőleg a magyar ministerium megerősítésének bevárása nélkül történt; a magyar kormány azonban — mindenütt az engesztelődés politikáját követve — már azzal is elismerte őt, hogy nevét bevette az április 11-ikén szentesített törvények záradékába, noha ezt a királyi helytartó csak egy minister ellenjegyzése mellett rendelhette volna el. Azonban már április 12-ikén Pozsonyban tartott első tanácsülésében aggasztónak tartotta a bán magatartását s fölkerlte a nádort, eszközölné ki a királynál a bán megintését.² Április 19-én a horvát viszonyok megbeszélése s a tartományi gyűlés ügyében latin levélben Budapestre hívatta ugyan, de ő Zágrábban eznapi már beiktatás és eskütétel nélkül is megkezdte működését. Maga elé idézte a magyarérmelmű Túrmező 24 bíráját és, a királyi helytartó jogaival nem törődve, rögtönítélő bíróságot állított azok ellen, kik a nemzetben akármilyen módon a király, haza és nemzetiség pártolói ellen lázítani mernének.

Mialatt a ministerium, a törvényhozást megelőzve, április (20-ikán) kimondta, hogy Horvátországban horvát lesz a közigazgatás nyelve, s hogy a ministeriumban külön horvát osztályt állít fel, a bán április 25-ikén Horvát- és Tótországnak, valamint a magyar tengermelléknek Magyarországgal való közigazgatási kapcsolatát megszüntette, a közigazgatás fejének önmagát nyilvánította, a közjövendelmeket pedig magához küldetni rendelte.

Minden végre Budapesten is figyelmet keltett. A Radikál-körnek április

¹ Oesterreichische Zeitung, május 2.

² A ministerium tanácsulésainak jegyzőkönyvei töredékben a M. Nemz. Múzeumban. Regestája Zichy Antalnál, Gróf Széchenyi István, II. 180. s köv. II.

29-ikén az erdélyi küldöttek tiszteletére rendezett lakomáján¹ Weisselényi Miklós keményen kikelt a szerbek és horvátok ellen, kik belekapaszkodnak a szabadság robogó diadalszekerének forgó kerekeibe. Akar muszka önkény, akár szláv szabadelvűség győz, a magyar szabadság s nemzeti let megsemmisül. A hon veszélyben van; fegyverre tehát minden magyar, s ki e hon hű fia! Másnap a Kör föl is szólitotta a ministeriumot, hogy mivel az országgyűlést azonnal összehívni nem lehet, gondoskodjék országos toborzás útján önkéntes hadsereg különösen pedig tűzérség felállításáról, a nemzeti adakozások megindításáról s a nép, különösen az oláhok felvilágosítása végett bizalmi férfiak kiküldetéséről, a hűtlen Jellacsicsot pedig mint honárulót fogassa perbe.

A ministertanács május 1-én csakugyan foglalkozott a horvát ügyekkel. Másnap a nádor és a ministerelnök erőlyes lépések sürgetése végett Bécsbe indultak. Hitték, hogy Gaj és Jellacsics pártja ellen, az udvar őszintesége esetében, lesz erejük alkalmazni a törvények szigorúságát. Tudták, hogy a Magyarországból kiszakított szláv földet az egységes birodalom sem mondhatná magáénak. Bécsben éppen ismét tüntetett a nép s Ficquelmont-t május 5-ikén lemondásra kényszerítette. Ezzel és báró Lebzelternnek külügyministerré kineveztetésével egyidőre gyöngült az orosz befolyás, mely idáig a szláv törekvéseknek kedvezett. Másnap a király Jellacsicshoz intézett kéziratában kijelentette, hogy a Magyarország koronája alatt egyesült tartományok kormányának egységét királyi szavához és koronázási esküjéhez képest a törvények értelmében határozottan és rendithetetlenül fenntartani akarja és soha sem engedi meg, hogy a magyar korona tartományai közt fennálló törvényes kapcsot önkényes rendeletekkel s egyoldalú határozatokkal tágítsák. Utasította tehát a bánt, hogy a kormányzat minden ágában szorosan engedelmeskedjék a királyi helytartónak s a magyar felelős ministeriumnak; a nádort pedig felhatalmazta, hogy szükség esetére királyi biztost küldjön Horvátországba, ki erőlyesen elnyomjon hasonló merényleteket.

Erre annál nagyobb szükség volt, mert a kormány május 8-ikán a magyar tengerpart biztosítására ágyúkkal ellátott haderőt rendelt ugyan ki, de nem merte azt Horvátországon keresztül küldeni, hogy ki ne tegye az elfogatás veszélyének; másnap pedig már arról értesült, hogy Pozsega-megye nyíltan kimondta Magyarországtól való elszakadását. Ily körülmények közt a nádor május 11-ikén Horvátország elszakadásának megakadályozására, a panasznak meghallgatására s a kedélyek megnyugtatasára báró Hrabovszky János altábornagyot s péterváradi hadparancsnokot királyi biztosul küldte ki, s a bánnak (május 10-ikén) három napi határidőt tűzött ki törvénytelen nyilatkozatainak s rendeleteinek visszavonására. A horvátországi hatóságokat mindezekről értesítvén, a rögtönítelő bíróságot meg-

¹ Pesti Hirlap, 1848. 388. l.

adta ugyan, de csak könnyes bűntényekre korlátozva, s meghagyta, hogy a rendelet kihirdetése vegett minden törvényhatóság közgyűlést tartson s hogy a nádornak, ministeriumnak és a királyi biztosnak engedelmességek. Jellacsics nem felelvén a kormánynak, a nádor május 14-ikén utasította Hrabovszkyt a bán elmozdítására, főbb párthiveivel együtt való hűtlenségi és honárulási perbe való fogására, valamint azon részek sorkatonasága s nemzetőrsége parancsnokságának átvételére.

Hrabovszkynek, pénz és hadsereg nélkül, nagyon szálnalmas szerepet jutott. Zagrab városa május 15-ikén felolvastatta ugyan a nádor rendeletét, de csak maga a bán akadályozhatta meg annak elégetését. A nép beérte a nádor és a ministerek arcképeinek elhamvasztásával. A bán azonnal meghagyta az önkéntesek gyűjtését s felszerelését, azonkívül a nemzetőrség, sőt szükség esetében az egész nép fölkelését. Összeíratta a rendelkezésre álló pénzt, fegyvereket, hadi készleteket; bizottságokat rendelt a sereg szervezésének előmozdítására, meghagyta a magtárak s a gabona-szállító hajók lefoglalását s június 5-ikére tartományi gyűlést hirdetett. Magához hívatta a papokat, hogy utasításokkal lássa el őket a nép felirgatására; ő maga a népet azzal igyekezett megnyerni, hogy a robot és a földesuri szolgálatok alól »báni hatalmánál fogva« fölmentette. A magyar erzműl turmezeieket május 25-ikén lefegyvereztette s nemsokára őrséget állított fel az egész magyar határ hosszában. A határőrökkel ugyan mint bán nem rendelkezhetett volna, de rendelkezett mint márczius 28-ikán kinevezett altábornagy és határőrségi parancsnok. A király, a magyar korona egységére hivatkozva, elutasított ugyan, de nem dorgált meg egy újabb küldöttséget, mely a »hárommegy királyság« számára külön alkotmányt és külön minisztériumot kért; de ez nem csüggesztette az ellenforradalom erélyes vezérét, ki teljesen tisztában volt feladatával.

Ellenben Hrabovszky csak papiros-golyókkal harczolt ellene. A királynak a bánhoz intézett kéziratára hivatkozva, az állam egysége iránt hűségre szólította föl a népet, biztosította nemzetisége s nyelve tiszteletben tartásáról, szerelmének orvoslása végett tartománygyűlést hirdetett s a bánt Belovárra maga elé idézte. A bán azonban megakadályozta kiáltványának terjesztését, neki pedig tudtára adatta, hogy csak mint császári altábornagyot s nem mint királyi biztost engedi be Horvátországba.

Hrabovszky utánozni akarta, a mit valaha, éppen a Dráva partjánál, Imre király cselekedett. Fegyver nélkül ment a lázadók táborába, hogy meglássa, ki meri kezét fölkent királya képviselőjére emelni. Belováron azután a bán állítólag oly iratokat mutatott neki, melyekben maguk az uralkodónak tagjai intik, hogy szervezze az ellenforradalmat s ne engedelmességek a király ellenkező parancsainak. Olyan eszköz, a melyet már I. Jakab és XVI. Lajos is használt a maga személyének fedezésére.

Mialatt a bán Horvátországot minden irányban beutazta s mindenütt buzdított, lelkesített és parancsolt, azalatt Bécsben május 15-ikén újabb forra-

dalom tört ki, mely kikiáltotta az általános szavazatjogot s az egyházas országgyűlést. I. Ferdinánd császárnak sikerült az, a mi nem sikerült XVI. Lajosnak: titkon elhagyhatta fővárosát, hogy megirízható helyről zabolázza meg annak forradalmát.

Azt az erélyt és lázas munkásságot, melyet az ellenforradalom előkészítésében Jellacsics és Rajacsics tanúsított, az igazi tetterőt a magyar nép idáig még Kossuthban sem tapasztalta.¹ A kormány rendelkezett, tett-vett ugyan, de a már jóformán szervezett lázadás elfojtására még mindig nem tudott teremteni eszközöket. Pedig nem lehetett kételkednie, hogy Ide-stova Ausztriával is meg kell mérkőznie.

Végre május 17-ikén »a mindinkább fenyegető körviszonyokat tekintetbe vévén,« elhatározta, hogy »a királyi trón és a haza védelmére« haladéktalanul egy tízezer főnyi és tíz zászlóaljból álló nemzetőrséget állít fel három évi szolgálati idővel, a sereg kiképzését a hadseregből önként átlépő tisztekre és altisztekre bízva, általában véve a sorkatonaság kétszeres zsoldját adja meg, a lovas ágyútelep nemzetőreit egy harmaddal jobban fizeti a rendes tüzérségnél. A sorkatonaságot felhívta, hogy a nemzetőröket testvéreinek tekintse s hogy kiképeztetésükre mindent elkövessen. A budapesti nép másnap (május 18-ikán) nagy utczai tüntetéssel mutatta ki bizalmát a kormány iránt.

A ministerek elhatározták, hogy a nádor, valamint Széchenyi és Eötvös miniszterek által megkérik a királyt, költözzék Budapestre s azt tegye székvárosává; utasították Esterházyt, hogy kötelességehez képest mindig az udvarnál tartózkodjék. Fölhívták a székely szekeket és székely határőri ezredeket, hogy még a két ország egyesítése előtt siessenek a szegedi táborba, báró Puchner erdélyi főhadparancsnokot pedig, hogy — tekintettel a veszedelmes körülményekre — ezt ne akadályozza. Tudatták a nemzettel, hogy a királyhoz fölterjesztést tettek az országgyűlésnek július 2-ikára való összehívása végett. Felszólították hűségre a haza és a király iránt, továbbá az önkéntes hadseregbe való belépésre s arra, hogy adakozzék a haza szükségleteire. A nádor viszont megfogadta, hogy teljes hatalmát erős kezekkel kívánja gyakorolni s kérte ehhez a nemzet bizalmát. »Isten, ki megvédte a magyart eddig, velünk lesz ezután is.«²

Innsbruckban a nádor és a ministerek biztató feleletet kaptak. Az udvar hajlandónak mutatkozott a leköltözésre, ha a nemzet 40,000 katonát szavaz meg az olasz forradalom leverésére. Mivel azonban attól lehetett tartani, hogy, ha ennyi katonát kivisznek az országból, a nemzetiségek

¹ Petőfi a május 12-iki népgyűlésen kijelentette, hogy nem a hazát, nem önmagát, de még a kutyáját sem bizná rá s a convent összehívását sürgette.

² Papp Dénes, Okmánytár, I. 135—144. A »Márczius Tizenötödike« azt híresztelve róla, hogy őt »ideiglenes királyllyá« tették, a ministerium a lap ellen már május 20-ikán elhatározta a sajtóper megindítását. (Ez lett volna Magyarországon az első sajtóper.)

nyíltan föllázadnak, vagy pedig, hogy az olaszok leveretése után Ausztria egész erejét Magyarország ellen fordítja, a ministeriumnak Innsbruckban levő tagjai, hazulról nyert újabb utasítás következtében, kijelentették, hogy a hadi segítséget az országgyűlésen csak úgy hozhatják szóba, ha az udvar az ujonczok megszavazása után azonnal leköltözik Budapestre s ha Jellasicscsal és a horvát mozgalommal szemben már most a legerélyesebben föllép. A kormány tulajdonképen csak általában véve volt hajlandó biztositást nyújtani a külvédelemre nézve, Lombardiával és Velenczével segédkezet adni oly békére, mely megfeleljen az uralkodó méltóságának, az olasz nemzet jogainak, szabadságainak és méltányos kívánságainak. Egyébként pedig hangoztatta, hogy Olaszországot megtartani nem lehet s hogy mennél inkább késlekedik a király a kiegyenlítéssel, annál nagyobb veszteséget fog szenvedni.¹

A király május 29-ikén megdicsérte magyarjainak századok óta állandóan tanúsított s a mostani viszontagságok közt is megmutatandó hűségét; kijelentette, hogy az országgyűlés megnyitására családjával együtt az országba megy s ott hosszasabban marad; István nádor királyi helytartóságát kiterjesztette Erdélyre is, teljes hatalommal látván el őt úgy polgári, mint katonai ügyekben; a bánnak pedig meghagyta, hogy az 1791: LVIII. t.-cz. világos rendelete ellen június 5-ikére hirdetett országos gyűlést azonnal tiltsa be s közelebbi felvilágosítás és — ha lehet — a horvátországi zavarok békés kiegyenlítése végett — Innsbruckban 24 óra alatt megjelenjék.²

Időközben, május 25-ikén, végre átvehette Mészáros Lázár a hadügy-ministerium vezetését. Tekintélyét növelte, hogy június 8-ikán tábornoki rangot nyert. A ministerium már azelőtt is intézkedett, hogy külföldön, kivált Belgiumban és Poroszországban, fegyvereket vásároljanak, s az összes magyar fegyverműveseket szerződtette az állam részére. Hrabovszky parancsnoksága alá rendelte a Zanini olasz ezredet, Eszéknél a Dráva mentén 5000 főnyi sorkatonaságot állított fel Ottinger vezérőrnagy vezérlete alatt s a Dráva vonalán teljes hatalmú királyi biztossá nevezte ki Csányi Lászlót, ez időnek egyik legrokonszenvesebb emberét, kinek a horvát viszonyokat alaposan földerítő jelentéseivel a ministeriumnak május 20-ika óta elég alkalma volt foglalkoznia. A Dráva jobb partján a horvátok szemmel tartására ő szervezte a nemzetőrséget.

A május 17-ikén kelt fölhívás értelmében megindult a tiz nemzetőri zászlóalj toborzása. Főkép tanult vagy tanuló ifjak jelentkeztek. Már ekkor megtörtént, hogy még a szerzetesek is beállottak s hogy a tanárok tanítványakkal együtt vétették föl magukat. Később, mikor ebből a nemzetőrségből a honvédség kifejlett, 13—14 esztendőös fiúk is berimánkodták magukat

¹ Kossuth, Iratok, II. 353.

² Az időnkéki Papp Dénesnél, id. m. I. 157—160.

a katonák közé. Így lett gyermekkorában honvéd Than Károly, Vastagh György, Vadnay Károly, Zlinszky István stb., utobb megannyi fő, tudós és művész.¹ A földművesek, ha itt-ott nagyon hangosán szólítottak is polgár-

Mészáros Lázár.
(Egykorú könyomat után.)

társaknak előbbi földesuraikat s ha néhol tanakodtak is a földosztásról, az első felszólításnál csekélyebb számban jelentkeztek. Rövid időn együtt

¹ Budapesti Hírlap, 1892 november 16. Tört. Lapok. 1895. 13. 14. 106.

volt 53 gyalog- és 96 honvédszázad.¹ Báró Baldacci Manó ezredes azonban, kit a ministerium még május 1-én megbízott a nemzetőrök szervezésével, nemcsak rendes fegyverekkel nem láthatta el a nemzetőröket, hanem június 15-ikén fel is szólította őket, hogy saját fegyvereiket »a fenyegetett országrész rendelkezése alá bocsássák«.²

Ugyanekkor megszűnt a toborzás is; a kívánt erő együtt volt. De még mindig nem lehetett rávenni az osztrák hadügyministert, hogy ezt az erőt a külföldön levő magyar ezredek hazabocsátásával növelje vagy legalább magyarokkal cserélje ki az itt levő osztrákokat. Így történt, hogy pl. a Württemberg- (most 6. számú) huszárok második százada Fiáth Pompejus hadnagy, majd a szintén hozzájuk állt Lenkey János kapitány vezetése alatt május végén haza szökött Galicziából. Ezt ugyanazon ezrednek még négy más százada követte.

A nép úgy fogadta őket, ahogy Petőfi írta a »Lenkey század«-ban:

»Vitéz jó testvérek, üdvözlünk ezerszer . . .
Beszeljen akármit a hadügyminiszter!«

A hadügyminister vizsgálatot rendelt ez ügyben, mert a fegyelmetlenség terjedésétől tartott. Június elsején a Vérmezőn az osztrák ezredek is fölesküdték ugyan — Magyarországon állomásozásuk idején — az alkotmányra, az olasz Ceccopieri-ezred azonban ezt csak a hadügyminister olasz beszéde után tette meg, tíz nap múlva pedig a nemzetőrökkel egy olasz tolvajsága miatt összeveszvéen, a Károly-kaszárnyában a nemzetőrökre tüzelt. A nép meg akarta ostromolni a kaszárnyát, de a hadügyminister katonasággal vétette azt körül, ágyúkat szegeztetett ki reá, s a nádor és Széchenyi közbejöttével végre is fegyverük letevésére bírta az olaszokat, kiket azután Komáromba küldött s a főbb bujtogatókat haditörvényszék elé állíttatta.

Úgy hitte, ezt kell tennie a haza szökött huszárokkal is; a közvélemény nyomása alatt azonban végre is kijelentette,³ hogy vétségekkel a csataterén kell jóvátenniök. Valósult az ifjú, deli Fiáth sejtelme;⁴ ő volt ezredének első tisztje, ki egy hónappal a hadügyminister kijelentése után, ott esett el (augusztus 19-ikén) a harc mezéjén.

A magyarság egyesülni, a délszláv-elem elszakadni törekedett. Csakhamar kitűnt, hogy Magyarországnak is van Véndéje, Croatia; s ennek is vannak Charettejei, van Laroche-Jaqueleinja. Horvátok, szerbek a mozgalom elején valóban eszmények után indultak; azt hitték, védeniök kell nyelvüket, nemzetiségüket a magyarok elnyomása ellen. Az általános

¹ A honvédszázadok száma csak 1849-ben emelkedett 146-ra L. erre nézve Hegyesi A harmadik honvédszázadai tört. 287.

² Csikó. Magyarország függetlenségi harca, I. 50.

³ Az országgyűlés július 18-iki ülésén.

⁴ »Lenkey «-től» című cikkem a Pesti Naplóban, 1884 szeptember 15.

zürzavarban ezt a nemzetiségi öntudatukat használta a reactio ürügyül, hogy kitűzze az absolutismus zászlaját.¹ A horvátoknál Jellacsicsban, Gajban, a szerbeknél Rajacsicsban, Sztratinovicseban akadt igen jó használható vezetők. A másik végletet amott knézies, Jozipovics, emitt Damjanics, Vukovics képviselte. A horvát és szerb nép zömét e két véglet között kell keresnünk. Ez a zöm Magyarország törvényeinek keretén belül is el tudta volna intézni viszállyait; most azonban mindinkább azoknak befolyása alá került, kik — nemzetiségük lételet kockáztató politikával — az uralkodónak egy másik államához, Ausztriához csatlakozva, bizonyos politikai előnyöket szolgálataik jutalmául s nem a magyar alkotmány bővítésével akartak elérni.

Ausztria nem utasította vissza a hozzá forduló nemzetiségeket, kiknek megsegítésére — saját belső bajai közt — egyelőre csak titkos ígéreteket adhatott. Mennél jobban mozogtak a horvátok és szerbek, annál inkább remélhette, hogy a magyarok a vele való kiegyezésben keresik a belső lázadás elnyomásához szükséges osztatlan erőt; de egy nagy Horvátország vagy egy önálló szerb vajdaság neki sem tetszhetett; sehogysem, ha egységes Ausztriát akart s akkor sem, ha megnyugodnék a dualismus gondolatában. Legkevesebb őszinteségre éppen a nemzetiségekkel szemben volt oka.

Jellacsics bán június 4-ikén valóságos diadalmenetben tért vissza Horvátországba; másnap — a király s a ministerium tilalmával dacolva — a törvénytelenül megnyitott horvát országos gyűlésen² letette hivatalos esküjét a szerb »patriarcha« kezébe. Példátlan eset volt ez, mert a bánok idáig mindig katolikus módon esküdtek, de most bizonyosságot kellett adni a horvát-szerb szövetségről, s a mellett egy kicsikét hódolni a kényszerűségnek is, mivel a zágrábi katolikus püspök nem jelent meg.

Székfoglalójában a bán örült, hogy ő az első, ki szabadságot hirdethet a nép szabad képviselőinek. Tanácskozásuk legfőbb tárgya az, hogy rendezzék viszonyaikat a királylyal, hogy fenntartsák a kapcsolatot Magyarországgal, melynek koronája az övék is, és hogy eloszlassák a magyarok iránt a törvényhozás és közigazgatás tekintetében »is« taplalt gyűlölséget; mert hiszen csak nem harcolhatnak velök örökké. Nyolczszaz éves kapcsolatuk békét javasol; de a magyaroknak meg kell érteniök, hogy elmúltak azok az idők, mikor az egyik nép a másikon uralkodik. Csak olyan kormánynak hódolhatnak, mely őket alkotmányuk alapelvei szerint igazgatja; nem vethetik tehát alá magukat a mostani magyar kormánynak, mely nem áll törvényes kapcsolatban a királylyal, sőt ezt magától függővé tette s alapjaiban rendítette meg a birodalmat. Visszautasítja azt a vadat, hogy ő a pragmatica sanctio ellen fondorkodnék s az oroszszal szövetsé-

¹ Ignjatovics Jakab a képviselőházban, 1861 június 1-jén.

² Ezen horvát országos gyűlés okmánytárát kiadta Pejakovics István: Aktenst. zur Gesch. des kroatisch-slav. Landtages vom Jahre 1848. (Bécs, 1861.)

keznék: de igenis rokonszenvez a szláv nemzetiségekkel ha nem is kormányaikkal; ebben a kölcsönös vonzalomban találja nemzetiségök leg-erősebb biztosítékát. Eppen azért fájlalja, hogy dalmát testvéreit itten még nem üdvözölheti: de bizik bennük, hogy ők is rajta lesznek az unión, mely most csak szóban él.

A bán beszédéből az tűnt ki, hogy a kiegészítés főfeltételének a magyar ministerium lemondását tekinti; olyan áldozat, melyet ez, mint Batthyány. Innsbruckban erről még nem tudva, pár nap múlva nyíltan kijelentette, mindenesetre meghozott volna, ha bizhatik a bán nyilatkozatainak őszinteségében. De már másnap kiviláglott, hogy Jellacsics szavai csak politikájának eltakarására szolgáltak.

Kukuljevics Sakcinski Iván ugyanis június 6-ikán, midőn az országos gyűlés megkezdte rendes üléseit, megkérni indítványozta a királyt, hogy — mint I. Lipót idejéig történt — Szlavónia és Dalmátország fővezérévé is kinevezze a bánt, ki megérdemli, hogy nemzete istenitse. Ha a király meg nem erősíti a bán minden tettét, védeni fogják magukat minden méltatlanság ellen, bárhonnan jön is az. Kimondta tehát, hogy esetleg a királynak sem fognak engedelmeskedni. Most azonban éppen arra kérte őket Rajacsics, hogy a szerb küldöttséggel együtt járuljanak a király elé; egyesüljön a két testvérnép s ne vegyék a horvátok erejük csökkenésének, ha a Szerémséget a helyreállított szerb vajdasághoz csatolják; mert ennek a fejében erkölcsi befolyást szereznek a Bácskára s a »bánság«-ra is.

A horvátok azonban fejtegetni kezdték, hogy hiszen Magyarországból sohasem volt szerb vajdaság, hogy a bán és a vajda egymáshoz való viszonyát előbb még rendezni kell s hogy a Szerémség el nem idegeníthető része Tótországnak. Gaj, ki sikert csak a szerbekkel való egyesülésben keresett, néhány hazafias szóvirág alá takarta a kérdést, mire a gyűlés elfogadta Kukuljevics indítványát.

Ehhez képest a horvát tartománygyűlés kijelentette, hogy a mostani magyar kormányt el nem ismerheti, hanem Horvátország részére a bán elnöklete alatt külön felelős kormányt kér; a hadi kereskedelmi és pénzügyeket továbbra is a bécsi kormány kezelje, de minden ágban alkalmazzon egy-egy horvát felelős államtanácsost; hivatalos nyelv csupán a szláv legyen; belügyi kérdéseiket az egyesült országok gyűlése, a külügyeiket az osztrák középponti országgyűlés tárgyalja; a három országot tényleg egyesítsék; Magyarország nemzeteivel a *pragmatica sanctio* értelmében barátságos viszonyukat a szabadság, egyenlőség és testvériség alapján fenntartani hajlandók, ha kívánságaik teljesülnek s ha Magyarországnak a monarchiával szemben való állása meg lesz határozva; a politikai és igazságügyi tisztviselőket a király jóváhagyása mellett a bán nevezze ki; a pereket ne Magyarországba felebbezzék, hanem külön főtörvényszéket állítsanak; Alsó-Szlavóniát Fiume, Buccari és Vinodol kerületeivel kapcsolják Horvátországhoz.

Kívánataik kieszközlésével báró Kulmer Ferenczet bízták meg; azután megválasztották a szerbekhez csatlakozó innsbrucki küldöttség, másnap pedig a magyarországi viszonyok kérdésében alakított bizottság tagját s ezzel a bán a gyűlést elnapolta.¹

A bán vádolni készült Innsbruckban, holott a magyar kormány őt mint valami Canossába várta oda. A király már június 10-ikén kiáltványt intézett a horvátokhoz és szlavenokhoz, melyben szemökre vetette, mennyire csalódott bennök és abban a férfiúban, kit élökre ő maga nevezett ki, és a ki most nyíltan megtagadta az engedelmességet a törvények iránt. Azonban a mint a király személye szent, szent a törvény is: ő esküt tett az élő Istenre, hogy magyar koronája épségét, az alkotmányt és a törvényt mind maga megtartja, mind másokkal is megtartatja; s ő megtartja királyi esküjét. Ezért küldte ki báró Hrabovszkyt, hogy Jellacsicsot letegye báni méltóságáról s katonai tisztségéből, őket pedig visszatartsa a vele való érintkezéstől s az elszakadástól. Nemzetiségüket és szabadságukat biztosítja, igazságos kívánataikat teljesíteni fogja; ne hajtsanak tehát azokra, kik hazájukat rabszolgaságra és végtelen nyomorra akarják juttatni, hanem, mint azelőtt, maradjanak hívek a hazához. A határőröknek is megparancsolta, hogy ne a felfüggesztett Jellacsicsnak, hanem Hrabovszky királyi biztosnak engedelmeskedjenek. Ezt a kiáltványt a kormány négy nyelven 160,000 példányban terjesztette.

Mialatt a horvátok és szerbek vegyes küldöttsége Innsbruckban járt, itthon a szerbek ideiglenes kormánya, a fő odbor, Sztratimirovics György elnöklete alatt lázas munkához látott. A vezér 26 esztendő volt s eszébe jutott, hogy Napoleon is 26 esztendő korában vállalkozott oly feladatra, melynek sikerében önmagán kívül csak igen kevesen bíztak. A magyar kormány ugyan május 26-ikán Csernovics mellé Vukovics Sebő személyében második királyi biztost is nevezett ki s a biztosok sok fegyvert koboztattak el, szaporították a nemzetőrséget, elnyomtak néhány lázító szerb lapot s ellenőrizték a postát; de a várak csekély őrségén kívül alig állt rendelkezésükre több mint 6000 katona. Ennyivel is el lehetett volna még nyomni június első felében a lázadást, ha a Versecz, Beeskerek, Becse és Kikinda közti igenis hosszú vonalon nem osztják szét a hadi erőt; így azonban a fölkelők jól megerősítették a nagy és kis római sánczek közt levő háromszöget, azonkívül Perlaszváros, Alibunár és Karlócza körül is tábort ütöttek. Báró Piret altábornagy, temesvári főhadparancsnok, csak lanyhán támogatta a magyar kormányt, melynek a határőrvidékre különben sem volt befolyása; a megfigyelő hadtestnek megtiltotta a határőrvidékbe való benyomulást, a lázadók szétszórását s nem engedte meg, hogy Kiss Ernő huszárezredes, Csernovics rendeletéhez képest, Újvidék ellen nyomuljon. Sőt a péterváradí főhadparancsnokot, báró Hrabovszkyt, június 10.

¹ A zágrábi tanácskozásokról l. Kemény Zs. cikkeit: P. Hirlap. 1848. 89. 90.

a fő odbor egyenesen föl is szólította a magyaroktól fenyegetett szerbek megsegítésére; mit az altábornagy azzal viszonzott, hogy csendre és békére intette őket. Kijelentette, hogy Szerbia s politikai szerb nemzetiség sehol sincs Magyarország s a monarchia térképén.

Az odbor Karlocczáról azonnal Pancsovára költöztette a nemzet pénz- és levéltárát, magát allandósította, újból fegyverkezésre szólította a szerbeket, s másnap elhatározta, hogy nem tárgyal többé Hrabovszkyval. Most már az altábornagy türelme is elfogyott: június 12-ikén egy zászlóalj (39. sz.) Dom-Miguel- gyalogsággal, egy század lovassággal s egy ágyúúteggel meglepte, több ponton felgyújtotta s elfoglalta, de aztán ismét odahagyta Karloccat, melynek védelmében mintegy 60 szerb esett el és sebesült meg, 70 pedig fogságba jutott. A magyaroknak 6 halottjuk s 5 sebesültjük volt. Ez utóbbiak közt Weinhengst hadnagy dicsőségének tartotta, hogy első volt, ki szíve fölött sebet kapott a haza védelmében: hasonló dicsőség illeti meg Halassy Gáspár hadnagyot is, ki jobb karján megsebesülván, balkézével harczolt tovább.

Ekkor jelent meg gróf Nugent Albert, arra szólítván föl Hrabovszkyt, hogy engedelmeskedjék neki, mint a bántól Szlavónia s a végvidék részére kinevezett királyi biztosnak. A zimonyi csajkások az egész péterváradi ezreddel együtt erre azonnal hódoltak az odbornak, mely továbbra is Karlocczán maradt: 15-ikén csatlakozásra birták a titeli csajkásokat s letették és elfoglalták parancsnokukat, Mollinary alezredest. A király, június 10-iki felszólítását 16-ikán ismételve, a csajkásokat s a határőröket hiában intette hűségre. Ep ily hiábavaló volt Orosz- és Francziaországnak Szerbiához küldött figyelmeztetése, hogy ne avatkozzék a magyarországiak ügyébe.

A kragujevaczi szerb szkuptsinában, melynek eloszlása után Szerbiában tíz álló esztendeig nem tartottak nemzetgyűlést, július 11-ikén Vucsics Tamás kibuktatta ugyan a kormányból Knityánint, Jankovics Eleket és Zubánt, de szövetkezett a kormányban maradt Garasanin Illéssel; s így ha Vucsics mérsékletre intette is a gyűlés tagjait, Karagyorgyevics fejedelem kormánya többé nem állt ellen a nemzet kívánságának, s ha nem is nyíltan, ettől az időtől fogva nem gátolta a magyarországi lázadók megsegítését. Garasanin belügyi államtitkár és Knityánin állott a nemzeti bizottság élére. Mivel a belgrádi kormány Hrabovszky felszólalása után sem gátolta izgatásaikat, néhány hét múlva mintegy 10—12,000 elszánt servianussal (szerb, bosnyák és montenegrói harczossal) növelték a lázadók számát. Ezek a servianusok főkép a megyékkel szemben foglaltak állást s nagy részük van benne, hogy a polgárháborúból valóságos fajháború lett.

Csernovics, a szerb küldöttségnek Innsbruckból való visszatértéig, június 18-ikán fegyverszünetet kötött az odborral, mely azonban ezt a lázadás erősítésére s arra használta, hogy egyes községeket csatlakozásra kényszerítsen. A szentimihályi és szomszédos hű románokat folytonos zaklatásaik és nyílt átadásuk ellen július 1-jén a katonaságnak kellett megvédenie.

Ebben a csatában esett el az első magyar tiszti, graf d'Orsay őrnagykapitány. A község leégett, elpusztult, de mindvégig hű maradt. A szerbek Fehértemplomot is a fegyverszünet idején, június 20-ikán kényszerítették hadiszereinek kiadására s tartalékszázadának a lázadókhoz csatolására; német és román lakosait azonban, kik bírónak magát a királyt hiták föl, a legvéresebb körülmények közt sem tántoríthatták el. Olyan nemes példa, a mit követett a végvidék legtöbb román s valamennyi német és tót lakosa: egy egyszerű tanító, Vörös Mihály, Debeliácsa elszigetelt magyar lakosait is meg tudta óvni a kishitúségtől. Egy volt román néptanító, Murgu Euthym, június 27-ikén a »bánsági« és aradi románok népgyűlésén kimondatta, hogy a románok saját tiszteik vezetése alatt készek a magyar haza védelmére fegyvert fogni. Ennek fejében a ministerium utóbb Temesvárra és Versceczre az ő jelöltjeiket nevezette ki püspök-helyetteseknek s megengedte, hogy községi dolgaikban saját anyanyelvüket használják. Murgu és Appel tábornok tartotta vissza a karánsebesi ezredet és Krassó-megyét a szerbekhez való csatlakozástól.¹

A belügyminister június közepén abban bizott, hogy azzal a roppant hatalommal szemben, mely Varasdtól Krassó havasáig 2½ millió magyar, német, román és tót kezében van, semmit sem tehet 378,000 szerb és 73,000 horvát; hogy tehát a szerbek mielőbb kiábrándulnak s ismét jo testvérek lesznek. A ministerek, ha ilykép meg akarták is nyugtatni a közönséget, magukban azon töprenghettek, a szerbek vagy horvátok akasztják-e föl őket, ha Budapestre jöhetnek, vagy az ottani népnek esnek áldozatul; mert Deák szerint is »ezek mind a könnyen megtörténhető dolgok sorába tartoznak«. Mindenünnen ellenség fenyegette az országot; s fegyvert, kölcsönt nem lehetett szerezni, a közjövelmek egyre csökkentek, adót alig fizetett valaki. A király aláírt mindent, de a katonaság alig engedelmeskedett, s így nem lehetett kételkedni, hogy álnokság van a dologban.² A király most is éppen aznap (június 16-ikán) intette hűségre a csajkásokat és határőröket s biztosította őket vallásuk és nyelvük védelméről, midőn Jellacsics és Rajacsics a vegyes küldöttséggel Innsbruckba érkezett. Jellacsics már másnap vissza akart térni, midőn meghallotta, hogy Ferencz Károly főherczeg őt csak mint magánszemélyt és a magyar külügyminister jelenlétében kívánja fogadni. Esterházy azonban értekezvén János főherczeggel, ki Batthyány kérésére csak a napokban vállalkozott, hogy békítő útra indul Horvátországba, belenyugodott, hogy Jellacsicsot nélküle is fogadja Ferencz Károly; a királynál való fogadtatás azonban 19-ikén az ő jelenlétében történt. A király tudára adta Jellacsicsnak, hogy engedelensége mélyen sértette s a vizsgálattal meg is bízta Hrabovszkyt; de mégis a békés kiegyenlítést óhajtván, inti őt, hogy János főherczeg közben-

¹ Krassómegyére nézve becses adatok vannak Kanitz S. 1848—9. évi naplójában. Közli a Tört. Lapok 1895—6. évi folyama.

² Deák 1848 június 15-ikén kelt levele. Beszedei. II. 55—7.

járásával állítsa helyre a két ország kapcsolatát. A küldöttségnek magának azt felelte, hogy törvénytelen gyülekezetük választásait és végzéseit nem hagyhatja helyben, de kész teljesíteni törvényesen, a magyar országgyűlés, magyar ministerium és saját nemzeti gyűlésük útján beadandó igazságos kívánatukat.

Jellacsics Esterhazynak megígérte, hogy, ha neki személyes elégtételt szolgáltatnak, hazája jogait pedig biztosítják, kötelességének tartja Magyarország java előmozdítását. A horvát kérdés megoldásának módját

János főherceg.
(Egykoru metszet után.)

azonban nem a magyarokkal való egyezkedésben, hanem az uralkodóház lekötelezésében kereste. Radetzky tábornagy az olasz csatáerről éppen ekkor kért segítséget. Félni lehetett, hogy, ha nem kap, Carlo Alberto Bécsből diktálja a békét; ha pedig Olaszország elvész, Ausztria nem kerülheti ki a pénzügyi bukást. De meg jól tudhatta az udvar, hogy, ha Jellacsicsot a magyarok kívánsága szerint elejti, ez minden valószínűség szerint élére áll a nagy-horvát mozgalomnak s akkor azután Horvátország nemcsak Magyarországtól, hanem a dynastiától s vele Ausztriától is elszakad. Jellacsics ügyesen használta helyzete előnyeit. Ferencz Károly s a többi főherczeg előtt kitűnő argumentum ad hominem lehetett, hogy bizonyos

ellenszolgálatok fejében 50,000 horvát katonát ajánlott fel;¹ többet, mint a mennyit a magyar kormány mindenféle kikötések mellett ígért.

Mindez és a hánnak Bécsben a közbenjáró János főherczeggel, egyuttal azonban az osztrák ministeriummal folytatott tárgyalásai s az a alkylásmenet, melyben őt a vizsgálat alatt álló bánt, a bécsi helyőrség tisztjei kitűnteték. — szándékainak őszintesége iránt Magyarországbán sem a kormányt, sem a közönséget nem nyugtathatták meg. Viszont

¹ Wekerly a levelezésben 1848 július 21-ikén.

Horvátországot a király június 10-iki kéziratának a bán innsbrucki látogatása előtt történt közzététele¹ hozta újabb izgalomba. Június 21-ikén az újból megnyitott tartománygyűlésen már orosz segítségről,² az «aruló sváb király» (Ferdinánd) letételéről beszéltek, a bán visszatértéig 6 tagú ideiglenes kormány alakítottak s midőn a bán (június 29-ikén) valóságos diadallal bevért, őt dictátorrá kiáltották ki, július 2-ikén pedig 12 pontban foglalták össze János főherceg számára kívánataikat. Főbbek: a június 10-iki királyi kéziratok megsemmisítése, a békealkudozásokba a szerbeknek bevonása, a horvát országos gyűlés és a karlóczai szerb congressus törvényességének elismerése, felirataiknak kedvező elintézése, Szlavóniából s Kikindából a magyar sereg visszahívása, Szlavóniában a hadaknak a bán alá való rendelése; kívánták, hogy a bán és az országos gyűlés ne az el nem ismert magyar ministeriummal, hanem a magyarok, németek, tótok és oláhok vagy pedig az országgyűlés bizalmi férfjaival semleges területen alkudozzék, a király ismerje el nemzetekül a horvát, szlavón (?) és szerb nemzetet, hagyja jóvá báró Kulmernek horvát külügyministerré történt választását s a magyarok bocsássák szabadon az elfogott szlovákokat. Végre kijelentették, hogy e pontok visszavetése a polgárháborút s talán a birodalom végső veszedelmét jelentené.

Jól gyanította tehát a prágai középponti bizottság, hogy a délszlávok és a magyarok közt borzasztó népháború van kitörőben; de június 12-ikén Windisch-Grätz hg. véresen leverte a prágai forradalmat s vele a szlávok függetlenségi törekvéseit. Jellacsics, 19,253 km² polgári és 23,282 km² katonai területen »a nép akaratából« immár korlátlan úr, az innsbrucki és a prágai események hatása alatt elhatározta, hogy szakít a nép ábrándjaival, lelkesedését azonban fölhasználja, hogy akarata ellen is megmentse a királyt, de minden esetre a dynastiát és a monarchiát. A katona a polgár fölé került; de a polgár most mint katona mentette meg kis hazáját attól a kalandos politikától, hogy orosz segítségre, panszláv biztatásokra hajtva, ne vállaljon közösséget a Balkán-félsziget apró államaival, hanem, ha már a magyarral békülni nem akar, szorosan csatlakozzék Ausztriához s ily szoros csatlakozásra kényszerítse Magyarországot is. Hú társa, báró Kulmer, tárcza nélküli minister lett az osztrák ministeriumban s így érdekeit Bécsben folyton képviselhette. Június 29-ikén az osztrák ministerium is felszólította a magyart, ügyekezzen minden áron kibékülni Jellacsicscsal, különben nem maradhat semleges vele szemben: pár nappal előbb Ausztria új császári helytartója, János főherceg tudatta, hogy nem mehet le Horvátországba, de Bécsbe idézte a bánt; egyezkedés végett tehát küldjön oda ő is valakit.

¹ Június 19-ikén egyszerre jelent meg a Közlönyben s a Wiener Zeitungban, mi magat Batthyányt is meglepte. L. Horváth, Függetl. harcz. I. 226—7.

A horvát-orosz rokonszenvre nézve I. Bludow grófné és Chomjakow levelezéseit: Russisches Revue, 1879.

A ministerium azonban a király s a kormány tekintélyének lealázását látta most már a lazaónak nyilvánított Jelacscicsal való egyezkedésben és csak a törvényesen egybehívandó horvát országos gyűléssel kívánt tárgyalni.

Igy a közbenjáró előtt állott mindakét fél nyilatkozata. Bizniok lehetett abban a komoly férfiúban, kit az első német parlament csak pár nappal azelőtt, június 20-ikén személyes felelősség nélkül való Reichsverweserré tett, hogy a parlamenttel s felelős ministeriummal együtt megteremtse a német egységet. De éppen ez a választás egyúttal gátolta is a főherceget, hogy egész odaadással foglalkozzék a magyarok és horvátok kibékítésével; július 12-ikén már átvette a német szövetség kormányzását. Sok minden másképen történik Németországban, ha legszentebb kincsüket a németek nem egy jelentéktelen és olyan férfiúra bizzák, ki mint testestől-lelekestől osztrak és Habsburg, egyáltalán nem törődött az ő egységekkel;¹ és sok minden másképen történik itthon, ha a horvát bán most és nem negyedszázaddal azelőtt írja meg ezt a magyar érzelmű német versét:

Üdvözöllek édes hazám,
A hol összefűz igazán
Honszeretet ifjat, vénet,
Hogy növelje híred, fényed!

Egyelértés szép csillaga
Ragyogj mindig, mindenhova
Magyarország népeinek,
Erős frigyben hogy éljenek!²

VII. FEJEZET.

Unio Erdélyvel.

A magyarok egyik hazája, Magyarország, azon a ponton állt, hogy nemzetiségei egységesből szövetséges állammá alakítsák át, vagy éppen elszakadjanak tőle, midőn nemcsak oldala mellé állt, hanem egyesült is vele a magyarok másik hazája, Erdély, melyet ugyanaz a veszedelem fenyegetett.

Magyarországot Páris és Bécs, Erdélyt Páris, Bécs, Pozsony és Pest gyulasztotta cselekvésre. Az első három még csak azt a hatást tette, hogy Kolozsvár népe gróf Teleki József kormányzó neve napján (márczius 18-ikán) a katonabandával a Rákóczi-t is eljátszatta; Pest forradalmának, az unio sürgetésének híre 20-ikán gróf Bethlen Ádámmal már eszmét adott az ellenzéknek s másnap a városi gyűlés³ Méhes Sámuel és gróf Bethlen János indítványára feliratot intézett a főkormányzékhoz a nemzetőrség felállítása, az országgyűlés összehívása, az unio, köztelhivselés, egyenlőség, szabad sabb stb. törvénybe iktatása végett. A kormányzó hazafiasan válaszolt s a

¹ Flathe, Restauration und Revolution. 559.

² Jellacscics, Eine Stunde der Erinnerung. Zágráb, 1825.

³ Magyarországi Tört. Lapokban, I. 1053—55.

nép fáklyásmenettel tisztelte meg őt és az ellenzék két vezérét; de lesüllyesztette fáklyáit, midőn elhaladt a conservatívek háza előtt.¹

A lelkesedés magával ragadta Maros-Vásárhelyt s a magyar városokat is; a magyar és oláh vármegyék közül 13 s az öt székely szék márczius végén, ápril elején egyhangúlag az unió mellett nyilatkozott. A székely határőrezredek tisztsége ugyan tartózkodó, sőt néhol rideg maradt,² de Udvarhelyszék 30 tagú küldöttsége megjelent Kolozsvárt, ott a főkormány-széktől ápril 9-ikén az országgyűlés összehívását kérte, a mit az meg is tett harmadnap. Éppen a magyar országgyűlés berekesztésének napján írta össze a rendeket május 29-ikére, mit utóbb a király is helybenhagyott. Erre az »utolsó« országgyűlésre Kolozsvár ápril 18-ikán István nádort kérte kiküldeni királyi biztosul. Küldöttségét a nádor szívesen látta s megbízta, hogy maga helyett lehetőleg a trónörökös, Ferencz József főherceget küldeti.³ A főváros egy hétig ünnepelte a testvériséget ajánló küldöttséget; a tiszteletére rendezett utolsó lakomán azonban (ápril 29-ikén) Erdély s Magyarország nagy fia, Wesselényi, már kikiáltani kényszerült, hogy »a haza veszélyben van«.⁴

Az uniót, melyet Erdély rendei már 1790-ben sürgettek, s a Részek visszakapcsolását a magyar országgyűlés nemcsak kimondta, hanem emezt az ápril 23-ikán kinevezett bizottság csakhamar foganatosította is. Amazt Erdély hozzájárulásától tette függővé; a magyarok és székelyek lelkesedtek ezért az eszméért s eleinte a szászok és oláhok sem elleneztek. Leményi János balázsfalvi g.-kath. püspök ápril 6-ikán még csak idegen ármánytól félt;⁵ az oláh, vagy — ahogy ezentúl mindinkább nevezni kívánták — román nemzetiségi mozgalmakat azonban első sorban éppen az ő környezetéből kivált emberek indították meg. Barnutiu Simon, az elmozdított balázsfalvi tanárok eszes és tüzes vezére, márczius 25-ikén köröztetni kezdett névtelen fölhívásában román nemzeti congressust követelt; kívánta a jobbagyság eltörlését, az egyéni és nemzeti szabadságot; oláhok is lehessenek tisztviselők és országgyűlési követek s örökre átkozott legyen az az oláh, ki belemenne az unióba, míg el nem ismerik az oláht politikai nemzetül. Balázsfalván még aznap, Marosvásárhelyen Jancu Ábrahám lakásán márczius 27-ikén volt az első értekezlet, melynek tagjai elhatározták, hogy tűzön-vízen keresztül, életük legnagyobb veszélyeztetésével is elmennek ápril 30-ikán a balázsfalvi népgyűlésre, melyet Pumnul Áron tanár hitt össze. Ápril 3-ikán

¹ Balázs Sándor, Márczius 15. 1848. Kolozsvárt. Függetlenség, 1884, 74. szám. Erdélyre főforrás Kővári László, Erdély Tört. 1848—49-ben (Pest, 1861.) és Jakab Elek, Szabadságharcunk történetéhez. (Budapest, 1880.) Igen sok becses anyag az erdélyi múzeumban s a kolozsvári ereklye-múzeumban.

² Jakab a Tört. Lapokban, 1892. 52—54. és Kővári, id. m. 14.

³ Tört. Lapok, II. 1102—5.

⁴ Beszéde: Pesti Hirlap, 1848. 388. l.

⁵ Tört. Lapok, I. 347—48.

Abrudfalvan, 5-ikén pedig Topánfalván tartottak népgyűlést. Általában véve azt követelték, hogy a románokat Erdély negyedik nemzetétől s a görögkeleti vallást törvényesen bevettnek ismerjék el. Olyan dolgok, amiket tulajdonképen már is elfogadott a pozsonyi országgyűlés, midőn kimondván az uniót, a román nemzetiséget a nemzetek közé, vallását a vallások szent könyvébe iktatta.¹

A főkormányzók ugyan betiltotta,² de nem akadályozta meg a balázsfalvi gyűlést, mely várakozásra intette, de egyúttal erejének megismeresére tanította a népet. Ez a nép főképen csak az iránt érdeklődött, hogy a szomszédos magyarországi megyékben már nincs, nála pedig még mindig van robot; s nem gondolt reá komolyan, hogy sok egyéb bajjal együtt ezen is segítne az unio kimondása. Míg ő maga a május 15-ikére újból kihirdetett balázsfalvi gyűléstől földosztást várt, annak a gyűlésnek előkészítői éppen az unio meggátlását tekintették nemzetiségi politikájuk legfőbb céljául. Maguk sem tudhatták még, osztrák és muszka zászlaikkal miként lelkesíthetnék fel a népet egy Dáko-Romániáért, midőn az annak alkotó elemei közé sorolt Moldvát és Oláhországot már is orosz beavatkozás fenyegette.

Május 15-ikén — talán nem véletlenül egy napon a karlóczai üléssel — a balázsfalvi réten — azóta a »Szabadság mezején« (Cîmpul libertatii) — nyílt meg a gyűlés, melyre 15—20, mások szerint 60—70,000 ember jelent meg. A gubernium Szabó Lajos tanácsost és gróf Bánffy Miklós főispánt küldötte kormánybiztosoknak, s a rend fönntartására Schurter tábornok alatt katonaságot rendelt ki. A gyűlés elnöke a népszerűtlen, de hazafiás Leményi János g.-kath. és a népszerű Siaguna András g.-keleti püspök volt. Mint szónokok, Barnutiu Simon, Baritiu György, Cipariu Timót, Topasiu János és mások arattak tapsokat. Barnutiu visszautasította azt a szabadságot, melyet a magyarok az állam egysége s a magyar nép hegemoniája föltételével kínáltak nekik. Igazi szabadság csak a nemzeti szabadság lehet. Mit használ a sajtószabadság, ha pörbe fogják s elítélik a románt, ki nemzete érdekeit védelmezi? Mit használna egy csupa románokból álló ministerium is, ha nem karolja föl a román nemzetet s annak érdekeit? Ki remélhetne román művelődést, mikor a magyarok szerint Magyarországon csak egy nemzet lehet? Mit használ a törvények előtt való egyenlőség, ha a bíróság előtt csak magyarul szabad beszélni? A jobbágytság eltörlését pedig meghozza az idők kényszerítése, akár unioval, akár a nélkül. Több nyelvű államban a nyelv egységét csak a zsarnokság kényelmessége s az az istentelen gondolat követeli, hogy a nemzetek szabadságát elrabolják azért, mert uralkodni akarnak rajtuk. »Nem megyünk — kiáltott — a magyar szabadság asztalához, mert ételei

¹ Altházy tábornok a képviselőházban, 1861 május 25-ikén.

² Lenkeyi levele Thököhöz ápril 26-ról. Tört. Lapok, III. 709—710.

meg vannak mérgezve: nem adjuk el az országot és nyelvünket, mert ha egyszer elvesztettük, többé vissza nem szerezhettük.» Másokultekben, mint a megelőző tanácskozásokban, a nép elhatározta, hogy kivanatait tizenhat pontban terjeszti egyrészt az erdélyi országgyűlés, másrészt az uralkodó elé.

Kívánta, hogy a román nemzetet mint ilyet elismerjék: számarának megfelelő arányban legyen képviselve az országgyűlésen, a polgári és katonai tiszti karokban: nyelvét megfelelő jogokban részesítsék s minden évben nemzeti gyűlést tarthasson. A román egyház legyen szabad és független, a többi erdélyi egyházzal egyenjogú. Állítsák helyre a román metropolitát, engedjék meg a zsinatnak évenként való megtartását és pedig az egyháziak mellett világiakkal is. A püspököket jelölés nélkül szavazattöbbséggel ez a zsinat válassza. Haladéktalanul töröljék el a jobbagyságot és a dézsmát. Legyen szabad a gondolat, az egyén, a gyülekezés. Állítsanak román nemzetőrséget román tisztekkel. A román papokat az állam fizesse. Államköltségen emeljenek román elemi és technikai iskolákat, gimnáziumokat, papnevelőket s egy román egyetemet a tanítás szabadságú elvének alapján; de a tanárokat a nemzet válassza s a tantervet is ez állapítsa meg. Erdélynek egy alkotmányozó gyűlés a szabadság, egyenlőség és igazság alapján új alkotmányt készítsen s az országban lakó többi nemzet a Magyarországgal való unio kérdését mindaddig ne tárgyalja, míg az országgyűlésen, mint alkotmányos nemzet, a román is meg nem jelenhetik; különben ünnepiesen tiltakozniok kellene az unio kimondása ellen.

Ez tehát az a nap, melyen — mint huszonöt esztendővel azután Muresianu énekelte — jövőjét a román megalkotta s összetörte igáját, melybe, Istent és jogot gyalázva, hajtották az emberek.

Ezen nap óta él a szent szabadság
S testvériség szivedben, oh román,
A mely örökre fennmarad közöttünk,
Ifjak haladván őseik nyomán.

Mivel az uniót a gyűlés nem vetette el föltétlenül, többi pontjának egy része pedig nem ellenkezett a közszabadsággal, az állami fizetéseknek sürgetése viszont az állami felügyeletre vezetett volna, s így a románok s a hivatalos Erdély között az alkotmányos úton való megegyezés éppen nem lehetett kizárva, azt az idegenséget, melyvel a magyarság a tizenhat pontot fogadta, nem maguk a pontok, hanem az azt kísérő beszédek és a zárt tanácskozásokról terjedező hírek okozták.¹ A további bonyodalmakat a most alakított »román nemzeti bizottság« okozta, melynek Siaguna és Barnutiú elnöklete alatt 23 tagja volt, azzal a joggal, hogy a Szebenben székelő bizottság időnkint kiegészíthesse magát s azzal a feladattal, hogy

¹ A balázsfalvi gyűlés egykoru román jegyzőkönyve (nyomtatásban) az erdélyi múzeum Apor-gyűjteményében.

a Bécsből és Kolozsvárról adandó válaszok tárgyalására annak idejében összehívja a román nemzeti gyűlést. A gyülekezés jogának ennyire való kiterjesztése az államban új államra vezethetett ugyan, de egészben a balázsfalvi kívánatok mérsekeltebbek és tárgyalásra alkalmasabbak voltak, mint a karlócaiak. A bizottság azonban nem szorítkozott a balázsfalvi pontokra, s nem törődött vele, hogy a kormányszék csakhamar feloszlatta, hanem izgatta és szervezte a népet.¹ Követeléseikben egyre túlzóbbak lettek, a mint értesültek a szerbek karlócai gyűléséről, a bécsi és prágai bonyodalmakról, a horvátok lázadásáról s a mint mind-nagyobb befolyást gyakoroltak rajok a szászok, kiket azelőtt elnyomók gyanánt gyűlöltek.

A szászok egyeteme Nagy-Szebenben már márczius 29-ikén feliratot intézett a «császár»-hoz, kijelentvén, hogy ők az osztrák császárság tartományi és népszövetkezeteinek a lehető legalkotmányosabb egységéért buzognak, az erdélyi alaptörvényekben biztosított *pragmatica sanctio*hoz ragaszkodnak, s kéri a közhazában alkotmányuk, nemzetiségük fenntartását, mert nincs forróbb vágyuk, mint hogy ezen érzelmeket a monarchia minden alkotmányos tartományának közös rendi országgyűlésén bebizonyíthassák.¹ Ekként először is a szászok kíváncsoztak be az egységes alkotmányos Ausztriába s mindenestre tudatosabban jártak el, mint a román parasztok, kik Balázsfalván Ferdinánd és Traján császárokat éljeneztek és szidták a magyarokat, kik Ferdinánd helyett Uniot választottak királylyá. Hogy megnyerje a szászföldön többségben levő románokat, az egyetem ápril 3-ikán kimondta a románok egyenjogúságát. Nagy izgatottságot keltett, midőn gróf Teleki kormányzó Szebenben május 3-ikán az egyetem küldöttségének kijelentette, hogy az unio, az ő felfogása szerint, kérdésbe már sem jöhet, hogy az állam nyelve csak magyar lehet s hogy Erdély közigazgatási beosztását módosítani kell. A szászok azzal válaszoltak, hogy — az eddigi német színek helyett — feketesárga csokrokat kezdtek hordani, az ifjú Rannicher Jakab pedig este feketesárga zászlóval lépett a színpadra s éltette az uniót — Ausztriával.² 6-ikán a nemzetőrség is éljenezte az osztrák alkotmányt, 10-ikén pedig az egyetem Binder József püspök vezetése alatt hódoló küldöttséget indított a «császár»-hoz, kérve, védelmezze meg a fenyegető veszedelem ellen; de mire ez június 4-ikén Innsbruckba ért, a helyzet sokban változott. Időközben, május 18-ikán, a szebeni népgyűlés is kérte a

¹ Jancsó, Szabadságharcunk és a dákóromán törekvések. 72—83. Baritiu, Istoria Transilvaniei. II. Sacerdotuliu Sándor püspökhelyettes jelentése báró Wesselényihez: Tört. Lapok, I. 379—381. Jakab Elek, id. m. 103—136.

² Az egykorú szász uniódal szerint:

Auf, auf ihr Brüder und seid stark,
Sprecht schnöder Willkühr Hohn;
Liebt euer theures Vaterland,
Liebt auch das schöne Ungarland,
Denn eine Union!

Schaart euch um euren Ferdinand,
Um ihn, den deutschen Sohn.
Hoch lebe unser Oesterreich!
Ein einig, mächtig Oesterreich!
Dies sei die Union!

(Az erdélyi múzeum Apor-gyűjteményében, 87. sz.)

»császár«-t, vegye le az uniót a napirendről s tegye át az országgyűlést más városba, hol szabadabban lehet tanácskozni.¹ Az uniót ellenző mozgalom azonban Szebenen kívül a szászok közt sem vert nagyobb hullámokat és remélni lehetett, hogy meghallgatják a lípeseieket, kik május 10-én öltöttek a magyarsággal való haladásra buzdították.

Május 21-éig megtörtént a Részek visszacsatolása s május 28-án gróf Bethlen János korelnök vezetése alatt megnyílt az erdélyi országgyűlés, melynek, a király felhívásához képest, éretten kellett tanácskoznia az unioról. A követek s a közönség hallani sem akarták a többi pontot. Báró Wesselényi kijelentette, hogy az unioról Magyarországnak már szentesített törvénye van; fölösleges tehát szót emelni érdekében. Báró Kemény Dénes azonnal felolvasta a készen tartott törvényjavaslatot és Szász Károly már most indítványozta, hogy népképviselőket küldjenek a magyar országgyűlésre.

Másnap, május 29-ikén, nagymise után, báró Puchner Antal altábornagy, mint királyi biztos, az Erdély színeivel diszitett trónról az országgyűlést magyar szavakkal nyitotta meg. A figyelemnek ez a jele, mit a Habsburgok Erdélyben először tanusítottak, óriási lelkesedést keltett. A megnyitás után Puchner távozott s a rendek nemzeti gyűléssé alakulva, azonnal megkezdték tanácskozásaikat. A magyar és székely szónokok föltétlenül, a szászok csak föltételesen pártolták az uniót s Wesselényi, Zeyk József és Szász Károly lelkes szavai sem változtattak zárkozottságukon. Az uniót most még inkább csak a hallgatóság kiáltotta ki. A 15 szász követ, nem tudva még, hogy Erdélyt a király éppen eznapi rendelte a magyar minisztérium alá, az ülés után esti 8 órától éjjél után 2-ig tanácskozott együtt, s 10 az unio mellett, 5 pedig ellene nyilatkozott.

»Unio vagy halál!« hangoztatta a nép az utcákon, midőn a követek másnap (május 30-ikán) a redouteba gyülekeztek. A gyűlés Wesselényi pár szaván lángra gyulva, tomboló lelkesedéssel éltette az uniót s a lelkesedés árja magával ragadta a szászokat is. Társai nevében Roth Ágoston brassai, majd Schmidt szebeni követ kijelentette, hogy a *pragmatica sanctio* fenntartása mellett pártolja az uniót, a többi szász követ pedig fölállással nyilvánította csatlakozását.

Benn a teremben s künn az utcán erre a hírre elemi erővel tört ki a lelkesedés. A nép látni kívánta a szász követeket és az ősz Leményi püspököt. Schmidt, kezében az unio zászlajával, reményét fejezte ki, hogy a három nemzet régi uniójába és ebbe az új unioba negyediknek fölveszük a románt is és hogy Erdély négy nemzete testvéries egyetértésben él együtt. A néptömeg különösen az ősz Leményi püspök iránt mutatta meg a testvériességnak azt az érzetét, mely szívét ebben a pillanatban csordultig

¹ Hundert Jahre sächsischer Kämpfe. (Nagyszeben, 1896.) 161—172. (Teutsch Frigyes czikke.)

töltötte. Teleki főkormányzó most már kimondta, hogy az országgyűlés az uniót egyhangulag elfogadta.¹

A tömeg lelkesedve járta be az utcákat; tisztelkedett a kir. biztos, a kormányzó, az országgyűlési elnök, főkép pedig Wesselényi előtt; este

Báró Wesselényi Miklós.
(Egykoru könyv az országos képtárban.)

laklyásmenetben újból fölkereste a kir. biztost, sőt magát a katonaságot is, mely lelkesedve fogadta. A testvériségnek igazi ünnepe volt ez.

¹ Hogy ez a legszigorúbb törvényesség határain belül történt, bővebben fejtegeti a képviselőház 1861 augusztus 8-án kelt felirata.

—Es az ido elfott, har nem lenne.
De nem is késón még, midón
A szent imádság meghallgatva lón,
Midón egygyé lett mind a két nemzet.

Időközben az országgyűlés végleg megszerkesztette és hitelesítette a törvényczikket. Csatlakozván az 1848: VII. t.-cz.-hez, kimondta az uniót s vele a teljes jogegyenlőséget; az erdélyi szavazatok számát azonban 60-ról 73-ra emelte s gróf Teleki József kormányzó elnöklété alatt huszonhetes bizottságot küldött ki, hogy a ministeriumot az unio megvalósításában segítse, illetőleg hogy az unio keresztülvitelére nézve részletes törvényjavaslatot dolgozzon ki a közös országgyűlés részére.

A teljes polgári és politikai jog megadásában (II. t.-cz.) benne volt már a románoknak negyedik nemzetül való fölvétele és ez és a többi kezükbe adta egyéb sérelmeik orvoslásának módját is. A szászok, a felbuzdulás első hevében, helybenhagyták ugyan követelik eljárását, a Siebenbürger Bote szerkesztője azonban mindjárt megindította az újabb izgatást, midón hírül vette, hogy Mihályfalván, a Küküllő mellett, hol a román nép erőszakosan elfoglalta az Esterházyak réjtjét, a karhatalmúl kirendelt székelv határőrök június 2-ikán a 3000 zendülők közül tizenkettőt lelőttek, kilenczet pedig megsebesítettek. A kormány ugyan szigorú vizsgálatot rendelt el, de ő úgy tüntette fel a dolgot, mintha a székelvek az oláhok ellen keltek volna fel. Titkon alkudozni kezdett a szebeni román bizottsággal, s egyre-másra gyűléseket tartott érdeklőkben. A június 6-iki népgyűlés a királytól a románoknak negyedik nemzetül való fölvételét s ezzel az unionak újabb tárgyaltatását kérte, 9-ikén pedig a szászok és oláhok közös népgyűlése kimondta a két nép örökös szövetségét.

Másnap azonban a király Innsbruckban már szentesítette az unionról szóló törvényczikket, mely — ahogy 14-ikén a ministerium írta az erdélyi rendekhez — »nagyságunk örök alapja;« olyan szövetség, mely »minden nyelvű és vallású népekre nézve a szabadság, egyenlőség és testvériség örökké szent elveit fogja hinni, vallani és alkalmazni«.

Az országgyűlés június 19-ikén vette tudomásúl az unio megerősítését, melynek törvényességéhez tehát szó sem férhetett; így fogta ezt föl utóbb az 1861. évi országgyűlés is, melynek második felirata szerint »a tettleges egyesülésnek mielőbbi végrehajtását megtagadni nem annyi volna, mint Erdélyt nem egyesíteni Magyarországgal, hanem annyi, mint azt Magyarországtól valósággal elszakítani; s ez a sanctio pragmaticával merőben ellenkezik.¹

Azonban az akkori erdélyi urak maguk sem látszottak tisztában lenni az unio kimondásának következményeivel. Pedig földadatokra maga a nádor

¹ Mikó Mihály, Nézetek az erdélyi törvényes állapot visszahelyezése tárgyában. Pesti Napló, 1867. 82—84. sz.

figyelmeztette őket, midőn — a királytól nyert teljes hatalmánál fogva — június 19-ikén megerősítvén a II. törvényczikket is, a törvényhozás többi kérdését áttétetni rendelte az egyesült országgyűlésre, hol azok »az örök igazság és méltány alapjain testvéri szeretettel és az emberi s polgári jogok s érdekek teljes kimelésével fognak megfejtetni«. Folytatták törvényhozó működésüket, mintha megbánták volna, hogy úgyszólván föltételek nélkül mentek bele az unioba s mintha irányítani akarták volna a közös országgyűlés működését.¹ Pedig június 23-ikán Innsbruckban Ferdinánd király is kijelentette a Siaguna vezetése alatt álló román küldöttségnek, hogy kívánataik nagy részét már megadták az immár Erdélyt is illető magyar törvények: a közteherviselést a VIII., a robot s tized megszüntetését a IX., a sajtószabadságot és az esküdtszéket a XVIII., a görög keletiek vallásának a többivel való egyenlőségét, papjaik, tanítóik állami fizetését a XX., a nép felfegyverzését a XXII. t.-cz. Gondja lesz rá, hogy nemzetiségüket külön törvény biztosítsa, s hogy számukra nemzeti iskolákat állítsanak: a ministerium meg fogja vizsgálni panaszait s a közigazgatás minden ágában megfelelő számban alkalmaz románokat. De elvárja tőlük, hogy hívek legyenek magyar koronájához s kerüljenek minden egyenlenséget, mert csak a polgártársaikkal való egyetértés biztosíthatja nekik a szabadság élvezését. »Ime, szeretett fiaim! — szólt június 30-ikán hiveihez Siaguna püspök² — kik még tegnap és tegnapelőtt a jobbagyságnak nehéz és szomorú súlya alatt nyögtetek, már ma szabad emberek vagytok, és polgárai az országnak, mint akárki... Adjatok forró köszönetet mindazoknak, kik kimondhatatlan igazságszeretettel titeket, rabszolgákat, szabad emberekké tettek, kik oly örömet okoztak nektek, melynél nagyobb — mint hiszem — az ég alatt nem nyerhetni... Legyünk testvérek egymás között, élvezzük több társnemzetekkel a közhaza javait, velük egyesült erővel védelmezzük hazánkat minden ellenségei ellen, valamint — hála legyen az égnek — a mult s jelenkor bizonyítja, hogy azt tettük is.«

Ezzel és Leményinek a románokhoz intézett szózatával, valamint más román papok és világiak hazafias nyilatkozataival a közös országgyűlésre való választások most már nyugodtan indulhattak volna meg. Az erdélyi országgyűlés azonban a szászok és románok kívánságait az unio-bizottsághoz utasítva, más kérdésekben mégis illetékesnek tartotta magát a nyilatkozatra, s június 23-ika után, midőn a II. t.-cz. szentesítése leérkezett, hivatlanul és szükségtelenül még kilencz törvényczikket alkotott.

Az egész törvénykönyv július 7-ikén, csak akkor nyert szentesítést, mikor június 20-ikán a belügyminister a haza belsejében s határain a szabadság ellen intézett törekvések szemmel tartására — gróf Széchenyi István

¹ B. Jósika Miklós, Levelek Kemény Zsigmondhoz. Pesti Hirlap, 76—93. sz.

² Korlevele: Tört. Lapok, I. 732—34. B. Jósika Miklós azonban már június 10-én így találta, hogy Siaguna püspök a legszigorúbb kérdőre-vonást úgy megérdemli, mint a szűz leány a koszorút. Pesti Hirlap, 1848. 558. l.

nem vállalkozván¹ — Vay Miklós koronaört már teljes hatalma királyi biztossá nevezte ki;² midőn július 4-én már a közös országgyűlés is megnyílt, s midőn a régi Erdély — a szászokat és románokat is oda érve — erre az országgyűlésre szintén megválasztotta a maga követeit.³ A ház július 6-án Nyáry Pál és a székely Pálffy János felszólalására tizedikéig bevárni határozta az erdélyi követeket. Július 10-ikén ezek végre megjelenén, a ház is megalakulhatott. »Magyar- és a velünk testvériesen egyesült Erdélyország összes népének szabadon választott követei ülnek itt — szolt az elnökké választott Pázmándy Dénes; — oly hatalom van, uraim, az önök kezében, melylyel soha magyar országgyűlés nem birt. Önöknek intésére a nép milliói fölkelnek és lehetetlen, hogy a hazát, melyet a nép mint tulajdont szoríthat kebléhez, egy szabadon választott képviselőkből álló ilyen ház erőyes intézkedései által a maga épségében és a népet szabadságában fenn ne tarthassa.« Valóban ez a feladat várt a két haza egyesült országgyűlésére.

VIII. FEJEZET.

Az első magyar parlament szeptemberig.

Külső és belső bonyodalmak izgalmai közt, a kormány minden beavatkozása nélkül⁴ választotta meg a nép a maga képviselőit. Horvátország távolmaradt, Szlavónia és Bácsmegye csak néhány kerületben választhatott, Erdély megkésétt egy kicsit. A márcziusi ifjak⁵ Petőfivel együtt egy-kettő kivételével kimaradtak a házból, a radikálisok, élükön Nyáry Pállal, gróf Teleki Lászlóval, Perczel Mórral, Madarász Lászlóval, 36-an voltak;⁶ a többi mind a kormányt készült támogatni. Négy földművesen s néhány papon kívül a nép 26 főurat, sok köznemet, 109 hivatalnokot stb. küldött a népképviselőten alapuló első parlamentbe. 415 képviselő jelent meg,⁷ sokan alig bizva a haza jövődjében; de készen küzdeni a sorssal, mely ennyiből még 22-nek⁸ engedte meg, hogy részt vegyen a nemzet megalakulásának ezredéves emlékün népén.

¹ Tört. Lapok, I. 366.

² 366/B. eln. sz. Kolozsvár jegyzőkönyve, 1848. 222. sz.

³ Kiemeli ezt a képviselőház 1861 augusztus 8-iki felirata is, midőn visszautasítja a július 21-én kelt leiratnak azt az állítását, hogy az unióról szóló törvényt tetteleg nem hajtották végre.

⁴ Ezt július 21-ikén az országgyűlésen Deák is kiemelte.

⁵ Névszerént felsorolja őket Jókai Mór a márcziusi ifjakról a Petőfi-társaságban 1898 január 6-ikán tartott felolvasásában.

⁶ Az első névszerénti szavazásnál 36 ellenében 233 volt a kormány többsége.

⁷ Szeremlei, Magyarország. krónikája, I. 142—7.

⁸ Tört. Lapok, 1896. 54. Ivánka Zsigmond számítása szerint 1898 januárjában már csak 19-en éltek: Sembery, a két Madarász, a két Perczel, Simay Gergely, Horváth

REINDEER

[illegible][illegible]

Kell. Rudolstadt, May 20. 1848

Óstrav Naádorf
K helysartó

Bebryz mini lar
Rumex acetosa

AZ 1848-ÍKI ORSZÁG

Bettenkötő: Károly egykorú könyvnyomdája

ULÉS MEGNYITÁSA.

József rajna után az országos képtarban.

A nemzetiségek megnyugtására s a kölesönös bizalom helyreállítására nagyban hatott volna, ha — ígéretéhez képest — a király személyesen nyithatja meg az országgyűlést; háromszáz esztendő óta az első, melynek az egész Magyarországot kellett képviselnie: s melynél több munka, több tárgy a francia convent óta még egyetlenegy törvényhozással sem várt.¹ A beteges király azonban már június 26-ikán teljes hatalmát helytartójává nevezte ki István nádort, feljogosítva őt nemcsak az országgyűlés megnyitására, hanem a törvények szentesítésére is.

Július 4-ikén a képviselők már »ott álltak a teremnek küszöbén, melyből a nemzet sorsa jön ki majd».² Aznap mindakét ház előleges ülést tartott, az ünnepélyes megnyitást azonban — a vígadó épületében — másnap, déli 12 órakor történt.³ István királyi helytartó, utalva a belső és külső viszonyokra, a király különös meghagyásából a trónbeszédben kiemelte, hogy a király »erősen és változhatatlanul el van határozva magyar királyi koronájának egységét s épségét minden külmegtámadás és belső szakadás ellen királyi hatalmával megvédeni s az általa szentesített törvényeket mindenkor sértetlenül fentartani; és hogy amint egyrésről a király a hon polgárainak törvény által biztosított szabadságát senki által csonkítani nem engedi, úgy másrésről mind ő maga mind királyi házának minden tagja szigorúan kárhoztatja azoknak vakmerőségét, kik bármely törvényellenes cselekvést, vagy törvényes hatalom iránt való engedetlenséget ő felsége legmagasabb akaratával megférhetőnek, vagy éppen királyi háza érdekében történhetőnek mernek állítani.«

A ministerium csak nagynehezen készítette el ennek a trónbeszédnek szövegét, a két ház pedig napokig várt a megalakulással, s így a válaszfelirati vita megkezdésével. Nyáry Pál 10-ikén (a szláv többségű első osztrák parlament megnyitása napján) fel is szólalt, hogy, midőn mindenünnen aggodalmas hírek érkeznek, a képviselők mint tehetetlen vén gyermekek ülnek ott; Patay József azonnal meg is tette az első interpellatiót, igaz-e, hogy a szerbekkel meghosszabbították a fegyvernynyugvást, mire nézve a belügyminiszter azonnal megnyugtatta, a hadügyminister azonban nem felelt. Végre a ház megalakult, Pázmándy Dénest választván elnöknek, Pálffy Jánost és Almásy Pált alelnöknek. Az új elnök lelkesen hangoztatta, hogy a sors akarata szerint e nemzetnek most kell kiérdemelnie nagyságát s küzdenie, ha kell, a támadó keleti és éjszaki barbarismus

Boldizsár, Kalauz Pál, Frideczky, Halasy, Tóth Lőrincz, Ostrovsky, Ujfalussy Lajos, Karlóczy Lajos, Bittó István, Zichy Antal, Fekete Lajos, Török Sándor.

¹ Deák beszéde 1848 ápril 6-ikán.

² Petőfi július 4-ikén az országgyűléshez. Pesti Hírlap, 99. sz.

³ Az országgyűlés tárgyalásaira nézve l. Pap Dénes, A magyar nemzetgyűlés Pesten, 1848-ban. (Pest, 1866.) Két kötet. A háznak nem volt külön nyomtatott naplója, s az iratokat sem gyűjtötték össze külön kötetbe, hanem csak a hivatalos lapban (a Nemlőny-ben) közöltek tudósításokat. (Ghyczy Kálmán a képviselőházban. 1861 ápril 19-ikén)

ellen. Hiszen ha az arisztokratia csatákat nyert, lehetetlen, hogy azokat elveszteni tudná az összes szabad nép. Azonnal be is jelentette, hogy Kossuth holnap indítványt tesz a haza védelme iránt. Nyáry Pál ugyan heves vitát keltett, a feliratot akarván első helyre tűzni, Madarász pedig Kossuth es Deák visszautasítását vonta magára, midőn eközben azt mondta, hogy a mult országgyűlés óta nagy részben ármány kezelte az országnak rea bizott képviselőit,¹ de a ház elfogadta az elnöktől ajánlott napirendet.

Másnap Kossuth betegen és kimerülve lépett a szószékre, hogy felhíja a képviselőket a haza megmentésére; mert a haza veszélyben van. Nagy vonásokban rajzolta a közállapotokat, az árulás, pártütés, reakció térfoglalását. Ugy találta, hogy Horvátország inkább sokalta, mint keveselte a nyert szabadságot s kezében fegyverrel kívánja vissza az abszolutismust. Még érthetlenebbnek mondta a szerb lázadást. Horvátország legalabb ország, ha csak kapcsolt ország is; de aki hazánk területén új országot akar alkotni, az oly pártütő, kinek a statarium kötelével kell felelni. A harmadik, mi készülre int, a Pruth mellett álló orosz sereg, a negyedik a bosnya ráják mozgalma. Ecsetelte az Ausztriához való viszonyt. Azt az osztrák ministeriumot, mely a magyartól pénzt követelt a lázadó horvátok számára s a semlegesség felmondásával fenyegetőzött, — a bécsi aula elfujta;² utóda még nincs, de ha lesz, sem folytathatja ezt a politikát, különben »a honunkban levő pártütést gyámolítgató Ausztriának lábához dobniák megszegett szövetségét s másikat keresnének, hivebbet«. Reméli, »ezt a szavát meghallják Bécsben is«.

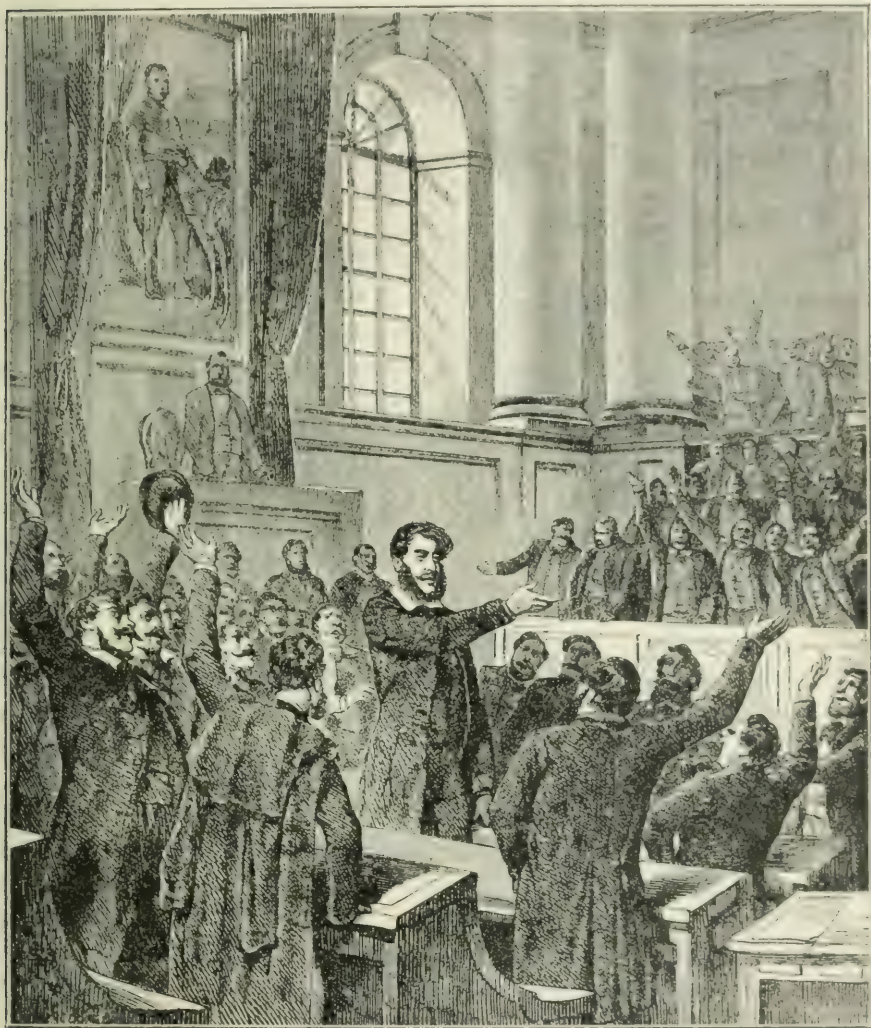
A haza fenyegető körülményei közt az angoloktól, francziáktól, németektől várhatnak ugyan rokonszenvet, de nem szövetséget. A veszély elhárítására az erőt önmagukban kell keresniök. Mondja ki a nemzet azt a nagyszerű határozatot, hogy koronájának, szabadságának, önállásának védelmére a legnagyobb áldozatokat is meghozza, szabadsága s önállósága sérelmével semmiféle alkuba sem bocsátkozik, de minden méltányos kívánságot kész akárkivel szemben is teljesíteni. A komoly, becsületes béke előkészítése végett emelje az ország hadierejét 200,000 főre; ebből azonnal állítson ki 40,000-et s adjon a hadi költségekre 42 millió forintot adóban és hitelben. A nemzet jövője ennek elhatározásától függ. A ministerium változhatik, de a hazának meg kell maradnia; s hogy akár ez a ministerium, akár egy másik megmenthesse, a nemzetnek erőt kell teremtenie. Azt kéri, adja meg a képviselőház a 200,000 főnyi katonát s az erre szükséges pénzerőt

»Megadjuk!» szólott felállva s kezét ég felé emelve Nyáry Pál, az ellenzék vezére, midőn az egyórás beszédben végkép kimerült Kossuth-

¹ Ezt a vádat júl. 20. Kossuth újból rágalomnak bélyegezte.

² A Pillersdorf-minisztériumnak július 8-ikán le kellett mondanía.

nak a mondatot félbe kellett szakítania. »Megadjuk!» kiálta esküre emelt kezekkel valamennyi képviselő. S a lelkesedés jobban betöltötte szívüket, mint hajdan a Vitam et sanguinem fölharsanásakor,¹ mert most nemcsak a finacziáról, hanem első sorban a hazáról volt szó.

Kossuth július 11-iki beszéde.

(Egykoru metszet után.)

Kossuth szemében könnyek csillogtak. Elmondta, hogy nem a ministerium iránt való bizalmat akarta megszavaztatni, hanem a haza megmentését. Kérni akarta őket, hogy »ha van valahol e hazában egy sajo-

¹ Wesselényi pessimismusa a felsőház július 14-iki ülésében más színben látta a dolgot.

kebel, mely orvoslásra, — ha van egy kívánság, mely kielégítésre vár: szenvedjen még egy kissé e sajgó kebel, s várjon még egy kissé e kívánság: ne függeszszük föl ezektől azt, hogy a hazát megmentjük. Ezt akarom még kérni, uraim! De önök felállottak mint egy férfiú s én leborúlok e nemzet nagysága előtt. És csak azt mondom: annyi energiát a kivitelben, mint a mennyi hazafiúságot tapasztaltam a megajánlásban: s Magyarországot a poklok kapui sem döntendik meg!»

Az elnök azonnal kimondta az egyhangú határozatot, mely egy ihletett pillanatban hadsereget és anyagi erőt teremtett a megtámadott nemzeti becsület védelmére. Július 14-ikén a felsőháziak is mindnyájan felállottak, midőn Wesselényi elmennydörögte, hogy készek életüket és vagyónukat áldozni a hazáért. Szébb és nagyobb áldozatról alig emlékezhettek a forradalmak történetei: s fogadalmát nemzet hivebben és lelkesebben alig váltotta be a magyarnál.

A 200,000 katona meg volt ugyan ajánlva, de még sarlót tartott kezében,¹ holott naponta aggasztó hírek érkeztek. A radicalisok mindinkább követelték, hogy a lázadókkal ne alkudozzanak, hanem menjenek át támadásra;² pár nap múlva pedig azt sürgették,³ hogy hamarosan intézzék el a legfontosabb ügyeket s azután minden képviselő siessen a maga kerületébe, hogy a népet fegyverre keltvén, a 200,000 katona mentül előbb együtt lehessen.

Sokan azonban aggódtak, hogy az első 40,000 katonának nem a lázadók, hanem az olaszok ellen kell mennie. Július 15-ikén Táncsics már a szószékről újságolta, hogy a Forradalmi Csarnokban elterjedt hírek szerint másnap Olaszországba indítják az újonczokat. Az előhívott hadügy-minister csak annyit felelt, hogy egy magyar katonát sem visznek ki, aki oda nem tartozik; de talán nem csupán Bernáth Zsigmond hitte, hogy a nép, melynek »keble a legtisztább forrás«, az izgató hírek terjesztése következtében ismételni fogja márczius 15-ikét. Lapok, röpiratok bizonyígtatták,⁴ hogy Magyarország a *pragmatica sanctio* értelmében sem köteles Ausztriát háborúiban segíteni. Kossuth, hínek hirlapja (»Kossuth Hirlapja«) szintén egész nyíltan foglalkozott a kérdéssel, a válaszfelirati viták első napján (július 20-ikán) mint miniszter is tartózkodás nélkül foglalkozott az olasz segítség ügyével. Nem törődött vele, hogy a június 10-iki kézirat kibocsátása fejében a kormány már elég határozott ígéreteket tett a királynak, ki azonban, mit »sajnálattal kell megemlítnie«, idáig nem tett lépést, hogy akaratáról a *dynastia* valamely tagja élőszóval világosítsa föl a horvát népet. Az ő magyarázata szerint a ministerium ígérete csupán intelem

¹ Sembery a képviselőházban, július 13-ikán.

² Petay u. ott.

³ Dezse János július 18-ikán.

⁴ *Új Magyar Szemle*, Pragmatica, (Pest, 1848. N. 8-r.) 25 lap. Szabó Béla, A magyar forradalomnak statusjogi és monarchiai állása a *pragmatica sanctio* szerint. (Pozsony, 1848. sz. XVI és 166 lap.)

akart lenni az olaszokra, hogy, mivel a bécsi kormány Magyarország nemzetiségeit csak úgy hajlandó lecsöndesíteni, ha az ország segítséget ad az olaszok ellen, ne feszítsék túl a húrt; igyekezzenek becsületes békét kötni, különben be kell avatkozniok. Pedig neki még a lelke is örül, ha az olaszok győzelmeiről hall s e közben feledni tudja azt is, hogy ezek a győzelmek sok jó magyar vitéz életébe kerülnek. Ha pedig annak idejében minden áron vissza akarták volna hozni az ott levő 10–12,000 magyar katonát, vissza kellett volna hinniok a 35,000 horvát, szerb harczost is és azóta Jellacsics talán Budán ülne.

Kossuth ministertársa, Eötvös is hangoztatta, hogy az olasz háborúba való avatkozás kérdése európai fontosságú, talán fontosabb, mint akármelyik, a melyikről Magyarország törvényhozásának határoznia kellett. Megoldásától függ a *pragmatica sanctio* értelmezése, a Magyarország és Ausztria közt való szövetség szabatos megállapítása. Eötvös szintén lelkesedett az olasz szabadságért, de Károly Albert támadására csak ürügy a szabadság; a cél Ausztria egyes részeinek, utóbb talán Fiumének is elfoglalása s így e külső támadás visszaverése minden esetre érdekében áll Magyarországnak. Most az a kérdés, részt vegyen-e benne: ellenben Horváth Boldizsár szerint az, el akarják-e ismerni diplomacice, hogy Magyarország az ausztriai dynastiának kiegészítő része, vagy nem. Kossuth újból felszólalt, hogy a *pragmatica sanctio* vitatásától, mi végzetes lehetne, a figyelmet egyenesen az olasz kérdésre térítse.¹ Szerinte segítséget tényleg csak akkor kell adnunk, ha Ausztria támogatásával Magyarország jogait, egységét, békéjét csakugyan sikerült biztosítani; s a segítséget még akkor is csak úgy adhatjuk meg, ha Ausztria az alatta maradó olaszoknak a monarchiában lehető legnagyobb szabadságát biztosítja. De ha az olaszok a segítség felajánlásának nyomása alatt sem hajlanának békére, akkor a magyaroknak, kiknek békére van szükségök, igenis támogatniuk kell az osztrák császárt.

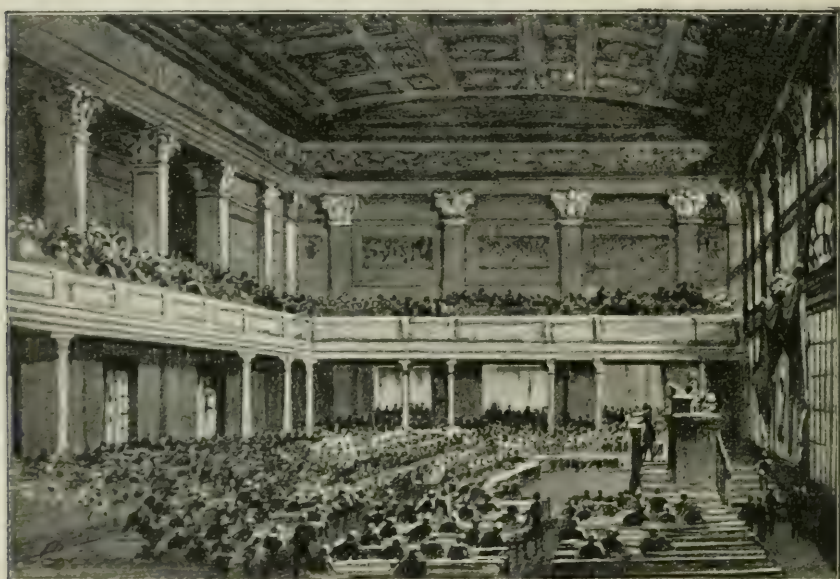
S midőn Nyáry Pál indítványára a ház magát Kossuthot bizta meg, hogy a feliratnak ide vonatkozó részét megszerkeszsze, a miniszterelnök s az igazságügyminister kénytelen volt felszólalni, hogy Kossuth felvilágosításának csak egy része menjen be a feliratba, a másik egyszerű határozat maradjon.

Igy három miniszter szólt a negyedik ellen, mire másnap Kossuth a házban kijelentette, hogy csak a saját véleményét nyilvánította: most pedig felolvasta a ministerium felvilágosítását, mely szerint a föltétlenül adandó segítséget nem lehet az olasz nemzet szabadságának elnyomására fordítani; a lombard-velencei olasz nemzet pacificatiojára önálló kormányzat mellett Ausztria oly szabad alkotmányos intézményeket ajánljon meg, a minők csak összeférnek a monarchiai országlással. Ha a békét ez alapon

¹ L. erre nézve Deák nagyon jellemző nyilatkozatát a képviselőház 1867 márczius 28-iki ülésén tartott beszédében.

nem lehetne megkötni, a ministerium a segélynyújtás fejében megkísérti, hogy az ausztriai birodalom biztosságának megfelelő stratégiai vonalat jelöljenek ki. Az e vonalon belül Ausztriához eső olasz részek mindenestre teljesen szabad és liberális, alkotmányos intézményeket, önálló nemzeti kormányt nyerjenek: a magyar segítséget pedig Ausztria csak akkor vehesse igénybe, ha az olaszok még erre, a szabadságukat biztosító egyeségre sem hajlanának.

Perczel Mór helyesen jegyezte meg, hogy a ministeriumnak ez a politikája se nem nyílt, se nem egyenes, se nem igazságos. Nemcsak Kossuthnak, hanem a kormánynak is szólt Deák Ferencz megjegyzése, hogy a magyar államférfiaknak meg kell szokniok, hogy többet hallgassanak el, mint a

A képviselőház belseje 1848-ban.

(Egykoru rajz után.)

mennyit kimondanak, s hogy a ház egyes tagjainak minden kérdésére ne mindig feleljenek: mert egy tapintatlan kérdésre adott felelet kockáztatja a dolog kimenetelét. Kossuth, ki tudhatta, hogy a ministerium és saját politikájának őszinteségében ennyi szövevényes föltétel után nem bizhatnak sem Bécsben, sem Innsbruckban, őszintén megvallotta, hogy nem való sem diplomatának, sem miniszternek, mert nem követi azt a szabályt, mit a világnak minden minisztere követ. A ministerium többet mondott, mint kellett volna: most már csak az a kérdés, a ház az eddigi felvilágosítások alapján akar-e bizalmat szavazni?¹

¹ *Tessék már most taglalnai, a hogy tetszik. — szólt, — de én egy szó felvilágosítást többé e tárgyban nem adok és fölhívom a házat, hogy az eddig nyert fölvilágosítások nyomán határozzon.*

Nem ez volt a kérdés; de a háznak igen nagy többsége fölállt, hogy kijelentse bizalmát, mire a zajongó kisebbségnek, mely a ministeriumot a ház szabad akaratának korlátozásával vádolta, odakiáltotta: torpáljon el az olyan minoritás, mely így violentálni akarja a dolgokat! Kossuth, ki tapintatlan volt az uralkodóházzal szemben, az volt e pillanathon a képviselőházzal szemben is; és a kisebbséget csak Deák és Szechenyi felszólalásai tették ismét nyugodtabbá. Kossuth is elmondhatta volna, mint egykor Danton, hogy nem mint minister szolt, hanem mint forradalmi minister; s mély értelme volt annak az éppen most tett, de már 1841-ben is használt¹ kijelentésének, mely azután szálló ige lett, hogy a politika az exigenciák tudománya. Azért nem akarhatta, hogy az olasz kérdést jogi s nem politikai szempontból tekintsék. Rá nézve Carlo Alberto semmi V. Ferdinánd pedig királya, kinek hűséget esküdött s ezt a hűséget meg is tartja. A segítséget azonban nem a dynastia akármely tagjának szép szemei iránt való rokonszenvből adják meg, hanem azért, mert ezt a politikát szükségesnek tartják a haza fenntartására.

A felirati vita bő alkalmat nyújtott megítélni azt a tájékozottságot, melyet az első magyar parlament tagjai a külügyi kérdésekben tanúsítottak. Ezt a vitát már csak azért is meg kellett indítani, hogy a ház lemondani ne látszassék a külügyek ellenőrzésének jogáról. Egyik szonok a másik után kelt föl, hogy elmondja nem ritkán előkelő színvonalon mozgó beszédét. Már talán obstructiótól lehetett tartani, midőn a vita negyedik napján egyszerre 71 szonok törölte magát. A ház 233 szavazattal 36 ellenében elfogadta a válaszfeliratot s így helyeselte a ministeriumnak a horvát s az olasz ügyben követett politikáját is. Másnap küldöttség útján nyújtották át a válaszfeliratot a nádornak, mint királyi helytartónak, július 25-ikén pedig a két ház 45 tagú bizottságot választott, hogy Innsbruckból hű magyarjai közé hijja a királyt, kitől öt nap múlva az osztrák országgyűlés követelte, hogy visszatérjen Bécsbe.

Bécsben ekkor négy elem küzködött egymással. Az egyik a dynastia, a szabadság, a jövő érdekében a német egységhez szított. A másik, a reactio, a régi hatalmat akarta helyreállítani. A harmadik, a ministerium. Magyarország haderejével és pénzével kívánt rendelkezni. A negyedik, a szláv elem, szlávva szerette volna alakítani a monarchiát. A magyar képviselőház az elsővel rokonszenvezett, és a kormány már július 19-ikén utasította Németországba küldött követét, Szalay Lászlót, hogy igyekezzék oly szövetséget kötni, mely Magyar- és Németországot kölcsönösen egy száz-ezer főnyi hadsereg kiállítására kötelezze, s hogy a két állam állandó követséget tartson egymásnál. Möhring a frankfurti parlamentben július 22-ikén maga is utasítani kívánta a német kormányt, hogy haladéktalanul

¹ Tóth Béla, Szájról szájra, 76. Kossuth a képviselőházban 1849. febr. 1. 22-ikén is használta ezt a kifejezést. Közlöny, 1849. 108. l.

lépéseket tegyen a magyar szövetség megkötésére, a parlament pedig felállással mutatta ki rokonszenvét a magyarok iránt, mit ezek, Gorve s főkép Teleki László lelkes szavaira, augusztus 3-ikán a képviselőházban hasonló tüntetéssel viszonzottak.

A német egységet Budapesten mint Magyarország függetlenségének biztosítékát kezdték tekinteni.¹ Ha Bécs Frankfurtból kap parancsokat, V. Ferdinánd csak Budán lenne igazán souverain. S ha maga a király nem jöhetne, tekintélyének legkisebb csorbitása nélkül ifjabb királylányá koronáztathatná Ferencz Józsefet. Ezt fejtegette Kossuth — egy személyben minister, pártvezér és hirlapíró — a maga hirlapjában. Minden esetre máskép alakúlnak a dolgok, ha a király — legalább egy időre, a törvény értelmében is — az országban lakván, bebizonyítja a nemzettel való egyetértését s nem osztrák, hanem magyar tanácsosaira hallgat. A legtöbb bonyodalom idáig is abból keletkezett, hogy az udvari körök egyáltalában véve nem ismerték a magyar viszonyokat, a nemzeti törekvéseket; pedig, ha — mint 1741-ben, szintén vészes körülmények közt, a kurucz világ emlékeinek akkor még élénk hatása alatt — a nemzeti szellem szabadon nyilatkozhatik, a világ ismét csodálhatja vala a magyarok dynastikus érzületét.

A dynastiát azonban, ha Olaszországban győzött is, komolyan aggasztotta, hogy 11-ikén a magyarok állítanak önálló hadsereget, augusztus 6-ikán pedig Németország követeli a hódolat esküjét az osztrák seregtől. Nyílt ellenállásának ideje még nem jött el, de gyanítani lehetett, hogy hatalmas eszközét nem adja könnyedén oda sem a németeknek, kik Ausztriát beolvasztani akarják, sem a magyaroknak, kik Ausztriától alkalmasint elszakadni vágnak. Ezeknek a király augusztus 8-ikán szóval s egy hét múlva írásban csak annyit ígért meg, hogy szeptember 17-ikén személyesen fogja berekesztetni az országgyűlést és szentesíteni a törvényeket, egyúttal azonban kijelentette, hogy megvédi a nemzetet azok ellen, kik királyi parancsainak, a törvényeknek és a törvényes hatóságoknak engedelmeskedni még mindig vonakodnak; továbbá, hogy Horvátország s a katonai határörvidék hatóságait, mivel a két ország közt való villongásokat békés úton kell kiegyenlíteni, eltiltotta Magyarországot határainak megtámadásától s átlépésétől és hogy egész hadseregét utasította a zendülők legyőzésében való buzgalomra, kitartásra.

A hadsereg egyik altábornagya, Jellacsics ki július 20-ikán utoljára értekezett egy másikkal, Hrabovszkyval, július 27-ikén, tehát a királyi válasz kelte előtt két héttel. Bécsben járt, hol a katonák ismét küldöttségekkel és fáklyászenével üdvözölték. Útjának ürügye az volt, hogy János főherczeggel, mint közbenjáróval, még egyszer megbeszélje a kibékülés föl-

¹ Erről a kérdésről L. Szalay László. Magyarország s a német központi hatalom 1848-ban. Pesti Napló, 1861. 226—7. 231. 238. 244. 250. sz.

tételeit. A magyar pénz-, had- és külügyeknek az osztrák minisztertanács biztatása, a horvát nemzetiségnek és nyelvnek a közös magyar országgal való egyenlő léven a magyarral teljesen egyenlő jogúvá tétele s a magyarországi szerb nemzet kívánatainak teljesítése volt az ő három kívánsága. Talán a másodikot kivéve, Gaj Lajos ezek közül vajjon melyikert lelkesedhetett? De hiszen Gaj Lajosnak is háttérbe kellett már vonúlnia, mióta Horvátország katonai dictatura alá került. Ehhez járult, hogy júliustól fogva a horvátok mindegyik kép segítette a szerbeket, kik a polgárháború megindításának herostratosi dicsőségére hivatkozhattak.

Július 11-ikén, épen a 200,000 honvéd megajánlásának napján, a kragujevaczi szkuptsina Szerbországot a szerbek magyarországi lázadásával szemben semlegesnek nyilvánította ugyan. Karagyorgyevics Sándor fejedelem azonban, trónját Obrenovics Mihálytól feltétlen, alattvalóit nem gátolta a lázadókhoz való csatlakozásban. A Versecz ellen (épen a semlegességi nyilatkozat napján) intézett támadásban szerbiaiak is résztvettek: őket tehát szintén sújtotta az a teljes győzelem, melyet rajtuk Blomberg ezredes aratott.

Rajacsics patriarka azonban azt hirdette, hogy csak most kezdődik még voltaképen a polgárháború s július 15-ikén, mint a szerbek ideiglenes kormányzója, oldalán karddal vonult be Pancsovára, hogy a szerbeket föllelkesítse. Épen aznap Kiss Ernő ezredesnek, 8-ika óta a bánsági hadak vezérének, két század lovassal és öt század gyaloggal 8000 lázadó és 22 ágyú ellen még sikerült ugyan megvédenie Écskát s másnap Futaknál, harmadnap pedig Földvárnál a kisebb számú magyarok még sikerrel harczoltak, de báró Bechtold altábornagy 14-ikén 3100 emberét Szent-Tamas alól visszarendelte a szerbek elől, s így a nagy nehezen megtalált új fővezér első föllépte vereséggel végződött.

Schiffner őrnagy augusztus 6-ikán Neuzinánál véres győzelmet aratott ugyan, Maderspach kapitány pedig augusztus 19-ikén megoltalmazta Fehértemplomot, s a derék város, melynek őrzését augusztus 22-ikén egyelőre a kassai 9. honvédzászlóalj »vörös sípkásai« vették át, füstölgő romjai közt is megtartotta a hazához való hűségét, de augusztus 19-ikén Bechtold a vezérek (Wollenhoffer, Kolowrat, Bakonyi) hősiessége mellett is vereséget szenvedett Szent-Tamas és Turia alatt s augusztus 22-ikén elesett Új-Moldvabánya. Sztratimirovics lemondása után a szerbek Rajacsics patriarkát¹ ideiglenesen fővezérül is megválasztván, a magyarok s a magyarokhoz hű németek és románok ellen már-már keresztes háborúra készülődtek.

Szentkirályi Mór, ki Csernovics Pétert július 24-ikén váltotta fel a királyi biztosságban, az öt nappal azelőtt a délvidékre hirdetett rogtan-

¹ Rajacsicsot István nádor augusztus 2-ikán felfüggesztette érseki és metropolitai hivatalától.

bírósgot kérlelhetetlen szigorúsággal alkalmazta ugyan, de márczius óta egyáltalán nem rokonszenvezvén a magyar ügyek fejlődésével, csüggetegsége sehogy sem emelhetette az idegen származású tisztek hazafias lelkesedését. Semmi sem emlékeztetett benne a convent biztosaira.¹

A képviselőház ilyen hangulatban kezdte augusztus 16-ikán tárgyalni a katonai erő kiállításáról szóló törvényt, a király pedig augusztus 20-ikán ily viszonyok közt hagyta meg Mészáros hadügyministernek, hogy a Magyarországon állomásozó osztrák ezredek helyébe hozassa haza — Olaszországot kivéve — a magyar ezredeket. A törvény tárgyalása közben a miniszerelnök jónak látta figyelmeztetni a szónokokat, ne feledkezzenek meg arról, hogy oltalmat mindannyian attól a seregtől várnak, melyet most hajlandók lepiszkolni és gyalázní. Többen emlegették, hogy a katonaság egyetért a lázadókkal; hogy az alvidéki lázadás csak neve szerint rácz, voltaképen pedig a bécsi kormánytól támasztott forradalom. Perczel Mór augusztus 19-ikén ezzel hozta összeköttetésbe a déli csatatéren történt veszteségeket s a lehető legnagyobb árulást látta a dologban; a miért különben a ház — heves vita után — rosszalását fejezte ki, s így nem lépett át arra a legforradalmibb térre, melyre — saját vallomása szerint — Perczel hívogatta.

Kossuth (augusztus 21-ikén) maga is óvta attól az ellenzéket, hogy a históriát úgy gombolyítsák, mint mások tették ötven év előtt; ne emlegessék a conventet, s Isten mentse meg őket, hogy karrikaturái legyenek egy nagyszerűségnek. Perczel olyasmit akart, mint a francia nép, mely felzúdult azonnal, mikor a braunschweigi herczeg seregével szemben az első csatát nem nyerhette meg. Ha ők is követik ebben a francziákat, majd akad egy Robespierre, ki a katonai árulók s a veszélyes polgárok ellen guillotinet alkalmaz.²

A törvényt augusztus 23-ikán az alsó- s 29-ikén a felsőházban is elfogadták. Kimondták benne, hogy az ország rendes katonaságának számát, a határőrökön kívül, 200,000 főre emelvén, 40,000 gyalogost és 4300 lovast azonnal kiállítanak, ugyanannyit pedig az első felhívásra készen tartanak s a körülményekhez képest folytatják az újonczállítást. Sorozás alá esik — némi kivétellel — minden 19—22 éves polgár, kik 4 esztendeig tartoznak szolgálni s nem vállhatják meg és nem helyettesíthetik magukat. Ezt a sereget egyelőre csak a belső béke helyreállítására lehet használni. A kiállítandó újonczokból kiegészítik az eddigi sorgyalogezredek 3. zászlóaljait s 2—2 tartalék-századát, valamint a huszárezredek 4. osztályait s 1—1 tartalék-századát;³ a többiből új

¹ Csengeri, Jellemrajzok, 71.

² Közlöny, 75. sz. 373. 1.

³ Ezt a részt a ház augusztus 21-ikén 226 szóval 117 ellenében fogadta el; Vörösmarty is a többséggel szavazott. »Habár ott volna valamennyi, itt kéne lenni teneked, majd reá Petőfi. »Nem én tépem le homlokodról, magad tépted le a habért!«

ezredeket alakítanak, melyeknek ügyvezetési és vezényleti ügyeit, feladatait ruhája és jelzése magyar lesz. Utóbb, a mint a körülmények engedik, a már meglevő magyar ezredeket is magyar labra állítják s az új ezredekkel egyesítik. A katonaságot föl kell esketni a király, az alkotmány s a magyar nemzet függetlensége iránt való hűségre. A botbüntetést elfeledték sőt!

Másnap (augusztus 24-ikén) Kossuth már beteresztette az 1848. évi II. felére s az 1849. évre szóló költségvetést amazzal 28.845,507 forint kiadás mellett 18.718,777 forint hiánynyal, emitt 62.222,368 forint kiadás mellett 45.863,310 forint deficitte.² Mind a két esetben a hiányt csaknem az utolsó krajczárig a hadügyi és nemzetőrségi szükségletek okozták. A hiány eltüntetése végett a pénzügyminister 61 millió forintnyi hitelt kért, olykép, hogy ez összeg erejéig nem kamatozó pénzjegyeket boesíthasson ki. Azoknak, kik az első magyar budget-vitában a franczia assignaták sorsára s arra figyelmeztették, hogy a magyar papirok még annyi biztosítékot sem nyújthatnak, nyaktílokat pedig csak nem állíthatnak a forgalom biztosítására, megjegyezte, hogy az assignaták csak azért okoztak bajt, mert kibocsátásukban nem tartották meg a határt s hogy mégis volt sikerük, mert végre is megmentették a hazát.

Augusztus 28-ikán törvényjavaslatot nyújtott be továbbá az 1848. évi november és december hónapokra kivetendő adóról a hon eddig adómentes osztályainak 1848 második felére kivetett 4 millió forintnyi adójáról; ugyanazon időre a rendkívüli jövedelmi adóról; a rendkívüli pálinka-adóról; a régi Erdély közadójáról; az ország folyó félévi közszükségeinek fedezésére szóló 16 milliónyi hitelről; a mellékadókról, a hová számította a birtokváltozás után fizetendő lajstromozási díjat, a bélyegdíjat, pálinka-, italmérési és dohányadót; az 1849. évi adókulcsról a föld-, ház-, kereset- és személyadót, a távollévők adóját s a törvényhatóságok házi adóját illetőleg; az *adó kivételéről és behajtásáról*. Az alsóház ezeket a javaslatokat szeptember elsejéig tárgyalta s el is fogadta, mihez a felsőház is járult.

Időközben a két ház más törvényeket is alkotott. Nevezetesen a kincstári javakon eszközlendő magyar telepítésekről szóló, melyet Kossuth július 26-ikán terjesztett be, a ház pedig július 31-ikén megszavazott; és rendkívül fontos a népoktatásügyi törvény,³ melyet Eötvös július 24-ikén nyújtott be. A ház azt augusztus 4-ikén általánosságban, 10-ikén pedig részleteiben is elfogadván, kimondta, hogy az állam mindenütt köteles népiskolák állításáról gondoskodni. Behozta az iskolakényszeret, az ingyenes

¹ Görgei utóbb mégis alkalmazta a botbüntetést, a miért a 10. honvédelmi társulat Beszterczében fel is lázadt. Görgei István. id. m. I. 158—161.

² 1896-ban a magyar állam tényleges bevétele 527.250.000 s az összes kiadása 507.613.000, a fölösleg 15½ millió forint volt. Az állam vagyona ebben az egyetlen esztendőben 3 millió forintnál többel (65 millió forinttal) gyarapodott, mint a mennyire akkor a kiadás egész előirányzata rugott.

³ Bővebben írtam erről a Család és Iskola 1897. 16. számában. 154—155.

oktatást, a községek iskolai adóját (az államinak 5%-át), hol felekezeti iskola nincs, a közös iskolát, az iskolaszéket, a tankerületi felügyelő bizottságokat, megkövetelte a tanítói okleveleket, megállapította a tantárgyakat, a tanítás nyelvét a többség nyelvét tette, a magyar nyelvet azonban mindenütt tanítani rendelte. Olyan intézkedések, melyeket két évtized múlva, teljesen nyugodt körülmények közt, az 1868 : XXXVIII. törvénycikk is ismétel, csupán a magyar nyelv kötelező tanításának kimondását hagyván az 1879 : XVIII. t.-cikkre.

A népoktatási törvény a forradalom legnagyobb alkotásai közé tartozik. A mirol a 12 kívánat közt a márcziusi ifjak megfélekedtek, most megtette a nemzet. Minden oldalról lázadástól, külső támadástól fenyegetve, a képviselők egy egész hetet áldoztak 19 rövid paragrafus megvitatására, kepesek lévén megszakitni még a 200,000 honvéd kiállításáról intézkedő javaslat tárgyalását is. Nem hiába hivatkoztak egyesek Poroszországra; úgy látszott, hogy, ha a hős honvédek ezt a mostani hadjáratot megnyerhetik, minden következő hadjáratot a néptanítókkal akarnak megnyeretni.

A háznak ezen s egyéb javaslatok meghányásában kifejtett buzgó-sága annál nagyobb figyelmet érdemel, mert hiszen, a rendiséggel szakítva, saját viszonyait is most kellett rendeznie. Beöthy Ödön már az első nap, július 4-ikén, magában a felsőházban vetette föl, 8-ikán pedig meg is tette indítványát a felsőház rendezése iránt, mit elvben el is fogadtak, mire Zichy János 1861 április 16-ikán figyelmeztette is a főrendeket, de mi csak az 1885 : VII. t.-cikkben valósulhatott. Madarász László július 12-ikén a képviselőházban már egyenesen a felsőháznak, mint a nemzet akaratával össze nem férő intézménynek eltörlését javasolta ugyan, indítványát azonban július 26-ikán önként visszavette.¹ A képviselőház az országház tervezetével sem kívánt még most foglalkozni, ellenben július 13-ikán tárgyalni kezdte s július 17-ikén el is fogadta a francia minta után készült házszabályokat,² melyeket azonban később, midőn a viták szenvedélyesebbek lettek, nem tartott meg elég következetességgel. Fábián Gábor két hónap múlva (szeptember 22-ikén) már több rendet, nyugalmat és illemet kívánt, hogy valami idegen a parlamentet kávéháznak ne nézze.³ Sokan egyáltalán úgy találták, hogy a parlamentarismusnak még ezek a formái is csak töredékek s hogy semmi sincs bennök a parlamenti szellemből. Egyes ministerek az

¹ A felsőház pauzál — írja naplójában Waltherr Imre augusztus 1-én. (Hazánk, IX. 247.) — Jobb is, egy hosszú, órák álmához így szoktunk készülödni. Beöthy Ödön 1840 márczius 24-ikén ismételte ugyan, hogy jelen alakjában nem véli fenntarthatónak és fenntarthatónak a felsőházat, de mivel az mégis konstituált hatalom, óvást tesz a törvényhozás minőben intézkedése ellen, mely a felsőház hozzájárulása nélkül történik. Közlöny, 1840, 224. 1.

² Ezeket 1861 április 16-ikán a felsőház is alapul fogadta el. Az alsóház kérdésbe sem vonta.

³ Waltherr (id. h. 354.) még decemberben is kaszinóhoz hasonlítja a képviselőházat, jól értem: baggyolós és komolyság

egész ministerium tudta nélkül terjesztettek elő törvényjavaslatokat. A kormánynak óriási többsége volt ugyan, de nem volt parlamentárius kormány-pártja¹ s az ellenzéket sem tartottak parlamentarisznak, mert nem gondolt komolyan politikájának diadalára, a kormány megbuktatásával a vesztés és felelősség átvállalására, hanem beérte ganeszkodással, a törvényjavaslatok módosításával.

A ház azonban, bár nem mindig ragaszkodott a maga szabályához, a legizgatóbb híreket hallva is elég nyugodtan tárgyalt, a nélkül, hogy az utcára egyáltalán figyelt volna. Remélhette tehát, hogy had- és pénzügyi törvényeit a király szentesíteni fogja. A király már augusztus 14-ikén visszavonta az ideiglenesen István nádorra ruházott királyi jogok s így a törvények szentesítése iránt való hatalmat is. A kormány megbízásából tehát Batthyány és Deák augusztus 28-ikán Bécsbe ment, hogy kieszközölje az aznap a felsőházban is elfogadott had- és pénzügyi törvények szentesítését. Magyarországra újból meghívja a királyt, s arra indítsa, hogy a magyarországi összes katonai parancsnokokat engedelmességre intse a magyar kormány iránt, Jellacsicsot pedig tiltsa el az ország megtámadásától s őt fegyvereinek letételére bírja.

Mialatt azonban a miniszterek Bécsben még kihallgatást sem kaptak a királytól, Jellacsics megbízásából augusztus 31-ikén Bunyovác zágrabi alispán megszállta s Horvátországhoz csatolta Fiumét. Ugyanaz nap a király Schönbrunnból a bécsi ministerium nevében arra szölitotta fel a nádot, küldene néhány minisztert Bécsbe az osztrákok, magyarok és horvátok közt való viszályok kiegyenlítése ügyében. Kijelentette, hogy a bécsi alkudozásokban részt kell vennie Jellacsicsnak vagy meghatalmazottjának is, hogy Magyarországnak azonnal be kell szüntetnie Horvátország ellen való készülődéseit, visszavonnia a bán és a metropolita ellen tett intézkedéseit, végre hogy az őrvideket ideiglenesen a bécsi hadügyminister vezetésére kell bízni. Csak így lehet mentül előbb meggátolni a polgárháború undokságait.² Együttal közölte vele a bécsi ministerium emlékiratát, mely a két országnak a *pragmatica sancti*óból folyó viszonyait kívánta tisztázni. Sturm kérdésére Doblhoff miniszter az osztrák parlamentben már augusztus 8-ikán felvette azt a keztyűt, melyet Kossuth dobott eléje. Tiltakozott a *reactio*, a tervtelenség, jellemtelenség, politikátlanság vádjá ellen. A világ-szellem készíti a politikát; nem juthat messzire a magyaroknak a mini-

¹ Széchenyi az Ullmann-házban saját költségén fényes klubhelyiséget rendezett be, de ezt Batthyány és Deák következetesen kerülte. Kovács, id. m. II. 120.

² »Jellacsicsnál — írta Wessenberg már nyugalmazott minster — a lemmérsékeltebb és legelőzékenyebb érzületet találtam a magyarok, az állítólagos ellenség iránt.« (Arneth, id. h.) Ebben a felfogásban, a tájekoatlanságban rejlik az osztrák ministerium magatartásának oka. Mind Kossuth, mind Jellacsics a *pragmatica sancti*ra hivatkozott; úgy hitte tehát, jogában áll találgatni, vagy éppen el is dönteni, melyeknek van igazsága.

steri padokon vagy a szöszéken gyártott politikája, mely távol (Németországban) keres szövetségeket s odahagyja a közelben levő természetes szövetségeit. Az osztrákok nem árúlják el a németek ügyét, mert maguk is testestül-lelkestül németek. Tisztelik minden népfaj elidegeníthetetlen jogait és fölényt nem akarnak kicsikarni sem az egyiknek, sem a másiknak számára. Fő czéljuk minden osztrák nép egyesítése. Nem erőszakolt egyenlőségre, hanem a történeti fejlődésnek, a viszonyok okszerűségének és a keblük érzésének megfelelő egyenlőségre törekszenek.

Doblhoff tehát nem akarta elismerni, hogy csonka ministerium azért nem kell a magyaroknak, mert Ausztriával szövetséget, de nem egybeolvadást akarnak; s hogy a szabadságot nem egy töredék, hanem az egész ország sürgeti. Pedig ezzel Doblhoff épp oly kevéssé lett volna forradalmi, mint az angol Pitt, ki annak idejében még örvendezett is, hogy Amerika fölkelt. »Három millió ember, — szolt, — kinek kebléből a szabadság minden érzete úgy kihalt, hogy önként rabszolgává hagyná magát tétetni, a legalkalmasabb eszköz lenne arra, hogy bennünket is leigázzanak.«

Az az emlékirat, melyet a ministerium az osztrák parlamentnek már ekkor bejelentett s melyre augusztus 31-ikén V. Ferdinánd hivatkozott, kifejti, hogy Magyarország és Ausztria a Habsburgok alatt boldogan éltek ez év elejéig; a *pragmatica sanctio*¹ azt a kapcsolatot, melynél már tudni sem lehetett, melyik félt illeti a hegemonia, még szorosabbra fűzte s Ausztria neve alatt Magyarország is az európai nagyhatalmak közé lépett. Háborúikat közösen viselték s Magyarország, ez a »boldog tartomány«, soha sem vonta ki magát a közös költségek alól. Még az idén, 1848 márczius 14-ikén is azért kért a magyar országgyűlés magának és a monarchia többi tartományának alkotmányt és felelős kormányt, hogy biztosítsa a monarchiának Magyarországgal való erős egybeolvadását és atyafiságos egyetértését. Másnap azonban a magyar rendek küldöttei már »eltávoztak ezen belső testvéri összeköttetés lelkétől« s a független ministerium iránt való kívánataikat a kereskedés, közmunkák, had és kincstár ügyeire is kiterjesztették. Végre önálló külügyet is követelvén, a király személye mellett levő ministeriumot külügyministeriummá akarták átalakítani, Németországgal pedig egyenes diplomatiái összeköttetésbe lépni.²

¹ Révész Imre országgyűlési beszéde szerint (1861 május 31.) az osztrák ministerium most először ragadta meg az alkalmat, hogy a 48-iki törvények érvényét épen a zavarosan fellogott, magyarázott és alkalmazott *pragmatica sanctio*ból igyekezzék bebizonyítani. 1848 december 2-ikán a trónlemondásban, 1849 márczius 4-ikén az új osztrák alkotmányban, 1860 október 20-ikán a császári diplomában stb. már az osztrákok is erősen emlegetik a *pragmatica sanctio*t, »melyről őseink és korábbi királyaink oly sokáig és oly híven hallgattak«.

² Dósa Dániel szerint (A közösügek genesise. Pesti Napló, 1867. 35. sz.) az 1744 : XI., 1791 : XVII. és 1848 : III. t.-cz.-ben letett intézmény nagyobb *praejudicium* nélkül menetett addig, míg a titkos államkancellária vagy a külügyminister csak a

Mindezekből a bécsi ministerium szerint kitűnik, hogy az 1867. márcziusa, a magyar ministerium felállítása óta történt változások a *pragmatica sanctio*val ellenkeznek, az országia s az egész birodalomra nézve károsak, az uralkodónak pedig jogában sem állt, hogy az összes birodalom ezen részének ily engedményeket adjon.¹ Az Auszriától különvált Magyarország politikai képtelenség. A történeteket tehát a *pragmatica sanctio* értelmében átnézni,² a monarchia egységét biztosítani, a *pragmatica sanctio* célját elérni, a közös államkormányt pedig helyreállítani szükséges.³

Batthyány és Deák ebben a kérdésben tárgyalt ugyan az osztrák ministeriummal, de csakhamar be kellett látniok, hogy itt nem alkutól és szerződésről, hanem föltétlen megadásról, a márczius előtti állapotokra való visszatérésről van szó. A közös ügyek kérdésében megkezdett munkát a pesti országgyűlés csakugyan nem folytathatta. Ellenei fegyverrel támadták meg a kezdetet s a szükséges fejlesztés helyett védenie kellett a meglevőt. A munka megakadván, az áprilisi törvények hiányait éppen azok lobbantották szemére, kik a hiányok pótlásában fegyverrel gátolták.⁴

200 évvel azelőtt az angol s még nem is 60 esztendeje a francia forradalom kérdése szintén a körül forgott, kit illet a had- és pénzügy? Most Magyarország volt abban a helyzetben, hogy parlamenti hadseregéről s a parlament ellenőrzése alatt álló pénzügyről kellett gondoskodnia. De Magyarország helyzete súlyosabb volt amazokénál: mert neki nem csupán a királynak a hatalom megszokott eszközeihez való ragaszkodása, hanem egy szövetséges állam féltékenysége ellen is kellett küzdenie. Ausztria nem paritást, nem dualismust, nem mellé-, hanem alárendeltséget akart. A szeptember 4-iki királyi kézirat Magyarország koronája épségben tartására, egyúttal azonban az összes monarchia érdekeinek ápolására intette

felettünk is uralkodó háznak ministere volt; de e törvények a magyar nemzetre nézve azonnal a legvészesebb *praejudiciummá* váltak, mihelyt az osztrák örökös tartományok alkotmányt kaptak s az ő ministerükké vált volna az államminiszter is.

¹ Klauzál Gábor 1861 május 22-ikén a képviselőházban helyesen jegyezte meg, hogy, midőn az osztrák ministerium azon okból vonta kétségbe az áprilisi törvények érvényességét, mert a szentesítés az ő beleegyezése nélkül történt, egyúttal tanúságot adta, okiratban ki sértette meg először a *pragmatica sanctio*t.

² Ezt követelte sokkal utóbb az 1860 október 20-iki és az 1861 február 26-iki diploma, valamint az 1861 július 21-iki leirat is. A *revisio* azonban csak 1867-ben történt meg.

³ Kossuth Deákhöz 1867 május 22-ikén intézett híres nyílt levelében azt állítja, hogy lényegében ez az ultimátum éppen azt követelte, a mit az 1867. évi közöségi munkákat az ú. n. birodalmi egységnek és nagyhatalmi állásnak áldozatul hoz. Ha csakugyan azt követeli, Batthyány és Deák tárgyalásai kétségkívül több eredménnyel járnak, a Kossuth levelében említett visszautasítás csak e tárgyalások megghiusulása után következett be. Kemény (Pesti Napló, 1867. 124. sz.) figyelmeztette is Kossuthot szeptember 22-ikén a képviselőházban tartott beszédére, melyben — az osztrák parlament részéről való visszautasítás után — közös ügyekről szólt.

⁴ Deák a képviselőházban 1867 márczius 28-ikán.

Jellacsicsot. Visszahelyezte tehát őt minden méltóságába, mert az áltatásokkal szemben meggyőződött a dynastiához és az összes monarchiához való hűségéről, ragaszkodásáról; arról, hogy a magyar ministerium meghallgatása után kibocsátott rendeleteinek eleget tenni iparkodott, hogy fel-ségsértően soha sem akart ellene szegülni parancsainak s nem törekedett felbontani azt a kapcsolatot, mely Magyarország részeit századok óta oda köti magyar koronájához s melynek jövőre is a közjó alapjául és gyarapítására kell szolgálnia.

Ez a kézirat nem azt jelentette, a mit utóbb az 1849 márczius 4-iki alkotmány akart, hanem egyszerűen az 1847-es állapotot; nem a beolvasztott, hanem az idővel beolvasztható Magyarországot. A magyar és osztrák ministeriumnak különben mindjárt márczius után arra kellett volna törekednie, hogy világosan megmondja, mit ért *pragmatica sanctio* alatt. Az osztrák ministerium ezt meg is kísérlette augusztus 31-ikén leküldött emlékiratának függelékében. Deák előtte 1848-ban sem tarthatott más elő-

adást a magyar közjogból, mint Lustkandlnak 1865-ben.

»A magyarok sok dolgot adnak nekünk, — panaszkodott báró Wessenberg, osztrák külügyminister szeptember 3-ikán;¹ — zavarban vannak s ezért minket okolnak.« Voltak ele-
gen, kik az osztrák

gazdasági minister
Deák Ferencz

Deák Ferencz aláírása.

ministeriumnak a márcziusi alkotmány revideálása iránt támasztott követelését nem tartották túlzottnak; de ezek is csak annyiban kívántak engedni, amennyiben azt, majdnem két évtized tapasztalataival gazdagabban, az 1867: XII. t.-cz. tette. Csak az alakot kellett volna megtalálni s a képviselőház még augusztusban is óriási többséggel szavazza meg az Ausztriával való kiegyezést. Szeptember 4-ikén túl, midőn Jellacsicsot a király ministeri ellenjegyzés nélkül igazolta, s midőn e miatt Esterházy

¹ Arneth, Johann Freiherr v. Wessenberg. Két kötet. (Bécs, 1898.) Szerinte az osztrák ministerium magatartása mindig engesztelő és közbenjáró volt, azt akarván, hogy Magyarországot mind szorosabban fűzze az összes monarchiához. Azonban hiába várta a magyar ministeriumot, hogy a közös ügyeket tárgyalja az osztrák tanácsosokkal; Deák e meghiúsult kísérletek után lépett föl az ismert emlékirattal. Ellenben Deák előtt bevallotta, hogy két osztrák ministerium van; egy látható, melynek ő is tagja s egy láthatatlan, mely az udvari körökben működik. Ettől származtak a horvát és szerb izgatások; de ezekre az ő hatalmuk nem terjed ki. »Ezen ármányok és azoknak cselszövényei-
k minden áron vissza akarták szerezni elvesztett hatalmukat, idézték elő a bizalmatlan-
ságot, az elkeseredést, majd a polgárháborút.« Deák beszédei, IV.

A PESTI VIGADÓ

Az 1848-iki országgyűlés helye.

(Azt Rudolfi palazáról k szült könyvomat után.)

benyújtotta lemondását, ennyi önmegtagadást az áldozatra legkezebb résztől sem lehetett remélni.

A monarchia megdöntésére még a radicalisok vagy demokraták sem törekedtek. Köztársaságról itt-ott csak a parlamenten kívül állók beszéltek, odabenn még azok sem, kikben némelyek egy jövődó rémuralom embereit gyanították. Békéltető eszközül különben nem emlegették volna annyit a király lejövetelét, a nádor hazafiságát, János főherczegnek a horvátoknál való közbenjárását. Ezekben a nehéz napokban, midőn Bécsből még mindig nem érkezett hír Batthyány és Deák küldetésének eredményéről, Kossuth az aludni nem tudó István főherczeget azzal vigasztalta, hogy, ha kitör a harc Ausztriával, nekik, a minisztereknek, vérpad lesz talán a sorsuk, de neki, Istvánnak, a korona jut. A reactio emberei nem sokáig hagyják trónján V. Ferdinándot s mivel utódot tőlük a nemzet nem fogadhat el, még dynastikus szempontból is jobb, ha a megüresedő trónba a nádor ül s nem várja be, hogy abba valamely idegent ültessenek, ki talán ellensége a Habsburgoknak. S két Habsburg alatt nagyon jó szomszéd lehet Ausztria és Magyarország. Ha az országgyűlés látni fogja, hogy a bécsi udvarral megalkudni nem lehet, VI. Istvánt oly lelkesedéssel fogja magyar királylyá kikiáltani, mint ahogy ösanyjának kiáltotta a moriamurt.¹ S ha István nádor meg nem emlékezik atyjának tett esküjéről, Magyarország még mint secundogenitura is hű marad a dynastiához. De már minden esetre súlyos kísértések előtt állott.

IX. FEJEZET.

A szeptemberi napok.

Négy fal között, az osztrák ministerium emlékirata következtében, már szóba jöttek a dynastiát közről érdeklő bizonyos eshetőségek, de a kormány s az országgyűlés idáig még a megpróbáltatásoknak e napjaiban sem hagyta el a *pragmatica sanctio* alapját. Olyan komor jelentés után azonban, a melyet a ház elé Kossuth szeptember 2-ikán a polgárháború terjedéséről tett, valóban készen kellett állni »nagy határozatokra és eltökélésekre«. Kossuth erre s nem — mint a hír rebesgette² — az államadósságok elvállalására hívta föl szeptember 4-ikén a képviselőket. A nélkül, hogy bemutatta volna a király augusztus 31-iki kéziratát s az osztrák ministerium emlékiratát, mégis, mintegy erre válaszolva, utalt

¹ Kossuth, Irataim, II. 266—69. Wesselényi már szeptember 5-ikén írja Wesselényi Farkasnak, hogy Kossuth testőrökkel akarja magát körülvétni s vagy elfogatja, vagy magyar királylyá kiáltatja ki a nádort.

² Waltherr naplója. Hazánk, IX. 338.

a ministerium helyzetére. A kormány csak úgy menthetné meg a hazát, ha mindazok a hatalmak, melyeknek kifolyása, őszintén gyámolítának. Ez nem történt. A királyt öt honapon át kérték, lejövetelével adja meg az új alkotmány alapján kinevezett kormánynak az erkölcsi támogatást. Hiába kérték. Párttűtés és zendülés tört ki, mely a fejedelem nevében működött. A hadseregnek a király engedelmisséget parancsolt a magyar kormány iránt, de a király környezete a parancsok sikerét meghiusítani törekedett s bizonytalanságba hozta a hadsereget a király valódi szándékaira nézve. Nagy része kimondta, hogy nem küzd a horvátok és határőrök ellen, kik vele idáig egy zászló alatt harczoltak; s a ministeriumnak nem volt módjában a sereg átalakítása, mert a törvények megkötötték.

Vagy szabad kezét kell tehát engedni, vagy ideiglenes kormányt alakítani, mely rendkívüli eszközökhöz nyulhasson, hogy megmentse a veszélyben levő hazát. A ministerium augusztus 29-ikén utólagos jóváhagyás reményében elrendelte a hadügyi törvény végrehajtását s a visszalépő Szentkirályi helyébe Beöthy Ödönt küldte le a táborba kormánybiztosul, hogy felállítsa a hadsereget. A lemondott Bechtold helyett ideiglenesen a hadügyminister vette át a vezényletet.

A nemzettel rút, ocsmány játékot űznek. Ezt egész Európa előtt föl kell tárni egy manifestumban, a magyar népet pedig fölhívni a haza megmentésére. Tisztába kell jönni a dynastia és Ausztria valódi szándékaival. S mivel a ministerek Bécsben nyolcz nap alatt sem tehettek semmit, országos bizottságot kell küldeni a királyhoz s egyenesen megkérdezni, meg akarja-e menteni a veszélyben levő hazát?¹ Végre bizottságot kell választani a Horvátországgal való megegyezés előkészítésére.

A két ház elfogadván ez indítványokat, másnap megválasztotta az Európához s a nemzethez szóló nyilatkozat s a horvátok ügyében eljáró bizottságokat. A száznegyven tagú küldöttség 6-ikán ért Bécsbe; de semmi jót sem várván tőle, Kossuth ugyanaz nap már forgalomba hozta az öt forintos pénzjegyeket, a melyeket a szentesítés alatt álló törvény értelmében bocsátott ki, a toborzást pedig azonnal elkezdte. A király csak akkor, szeptember 8-ikán fogadta a küldöttségeket, midőn már Jellacsics igazoló kézírata nyilvánosságra jutott.

Pázmándy Dénes, a képviselőház és a küldöttség elnöke, figyelmeztette a királyt, hogy Magyarország szabad ország, melynek alkotmányos szabadságát, önállását, függetlenségét a koronázáskor ő is esküvel biztosította, az áprilisi törvények szentesítésével pedig régi kívánatait teljesítette. Az ország több részében kitört párttűtés azonban a király nevében tör a szabadság és önállás ellen, és ebben egy reactionális törekvés támogatja.

¹ Szeptember 8-ikán az Egyenlőségi Társulat is elhatározta, hogy Perczel Mór alatt honvédhadsereget állít s hogy az események szemmeltartására közjóléti-bizottságot szerez. Ennek működését azonban Hajnik rendőrfőnök már 10-ikén betiltotta. (Perczel, Petőfi Sándor élete, III. 269–270.)

A két hónap óta együtt ülő törvényhozás most azt kívánja, hogy a király is segítse őt a trón és a haza megmentésében. Engedje haza az ellenség előtt nem álló magyar hadsereget, hogy az a ministerium rendelkezése szerint védje a hazát. Parancsolja meg, hogy a Magyarországon álló mindennemű hadsereg harcöljön a pártütők ellen. Rendelkezzék, hogy

Pázmándy Dénes.
(Egykorú metszet után.)

Horvátország felszabadúlva a katonai zsarnokság alól, a magyar törvényhozás előtt szabadon nyilatkozhassék, a függő kérdéseket még ez országgyűlés az egyenlőség, testvériség, szabadság és közös alkotmányosság alapján óhajtván megoldani s kiegyenlíteni. A reactiót, mely czélul csak a maga hasznát tűzte ki, környezetéből necsak eltávolítsa, hanem a büntetést érdemlőket meg is büntesse. A már fölterjesztett törvényeket szentesítse s azonnal jöjjön le Budára, hogy a törvényhozás és kormány működését jelenlétével gyámolítsa és vezesse. A halogatás legkárosabb volna, a kivá-

natok teljesítésének megtagadása pedig megingatván a bizalmat, törvényes eszközökkel a ministerium a belbékét s rendet helyre nem állíthatná. Ha a király segít megmenteni a hazát, a nemzet tántoríthatatlan hűséggel fogja támogatni trónját.¹

Erre a nyílt és önérzetes beszédre a király csak annyit felelt, hogy betegeskedése miatt nem mehet le; a törvényjavaslatokat megvizsgálja, de ha azokra észrevételeket tenne, ne értsék arra, hogy a meglevő törvényeket félrevetni vagy megsérteni akarná; el van tökéelve, hogy megvédi magyar koronája birodalmának törvényeit, épségét és jogait; többi kívánságukat már részint teljesítette, részint — a legrövidebb idő alatt — a ministerium útján fogja tudatni szándékait.

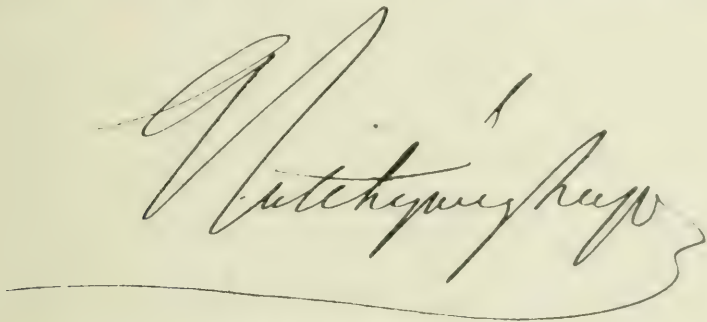
A küldöttség a palotából szótlanul, a városból a bécsi forradalmi jelvénynyel, a vörös tollal távozott; annál hangosabban fogadta otthon az utca, mely úgyszólván fel volt híva a szereplésre, s mely most Kossuth dictátorsága mellett kezdett lelkesedni. A ministerium már is csonka volt. Széchenyi nagy lelke szeptember 5-ikén elborult s orvosa, Balogh Pál, Döblingbe, dr. Görgen intézetébe szállította őt.² Esterházy 6-ikán lemondott s Bécsből eltávozott. 10-ikén a nádorhoz az egész ministerium benyújtatta lemondását, s az ügyek ideiglenes vezetésével Szemere Bertalant bizta meg. Másnap a nádor elfogadta a lemondást, és addig is, míg a király az új miniszterelnököt kinevezné, a kormányt saját kezébe vette.

Levelét azonban, mivel az Szemere ellenjegyzése nélkül jelent meg, Kossuth másnap (szeptember 11-ikén) a képviselőházban törvénytelennek nyilvánította: székét indulatosan tette vissza a ministeri asztalhoz, és miközben benn a képviselők, künn pedig a nép éljenezték őt, a helyzet s különösen a horvát ügy újabb fejleményeinek ismertetése után felhívta a házat, hogy a reactióval szemben, mely visszaél a beteg király nevével, mentse meg a trónt és a hazát. E végből, mivel Mátyás király törvénye az uralkodásban akadályozott beteg király helyettesévé a nádort teszi, jelentse ki a ház, hogy a nádor királyi helytartó a melléje adandó felelős ministerium útján átveszi az országlást oly dolgokra nézve is, mik különben a király aláírásával történnének, de a mikben elgyengült egészsége az ország határain kívül s belül akadályozná. Olyan kormány kell, mely érezze a maga állását.

¹ Horváth (id. m. I. 375—378.) ezt a beszédet az udvar kívánságára módosított vagy kihagyott részekkel együtt közli. A fogadtatásról mint szemtanú ír Kövály, Erdély Tört. 75—77.

² Grünwald Béla. Az új Magyarország. (Budapest, 1890.) — Iszonyú kockázatot a nagyság — mondá róla Apponyi 1892. február 22-én; — egy Zeüszre, ki olympusi nyugalomban élvezi istenségét, ezer Prometheusz esik, a ki kínokkal fizet emberfölötti szeccert. A képviselőház 1849 márczius 24-ikén, ha nem is vita nélkül, Széchenyit meghagyta a képviselők kezébe. — Azt a nagy szerencsétlenséget — szólt Bezerédi — mely azt a nagy terhet és benne a hazát érte, ne súlyosítsuk akármely határozattal, mely a jobb léleknek érzésével meg nem egyezik.

Valóban nem maradhatott a nép egy perczig sem kormány nélkül oly országban, hol — a rendkívüli helyzet bizonyosságául — egyszerre tizenöt királyi biztos működött. Az eddigi kormánynak helyén kell maradnia mindaddig, míg megbízója, a király, ezt a megbízást vissza nem veszi. Batthyány nyíltan megvallotta, hogy a ministeriumban nem volt egyetértés; mivel pedig a veszély pillanatában minden irány jobb, mint az iránytalanság, elég, ha egy emberre bizzák a felelősséget; felhívta tehát a házat, bizza meg Kossuth Lajost egymagát a kormánynyal. A ház az új ministerium megalakításáig valóban Kossuth, Szemere és Mészáros triumvirátusára bízta a kormányt, miről azonnal értesítette a nádort. A nádor kijelentette, hogy ebben bizalmatlanságot lát maga iránt s hogy levelét azért nem ellenjegyeztette, mert az csak a ház elnökéhez szóló egyszerű értesítés. Ő mint főherczeg és mint nádor nem lép, de a házat is kéri, ne lépjen a forradalom terére; ha bizalmatlanság uralkodik olyankor, midőn csak

Gróf Batthyány Lajos aláírása.

a legnagyobb bizalom segíthet, ő kész hazájának életét s mindenét feláldozni, ha (a miben azonban kételkedik) ily politikával megmenthetik a hazát.

A ház Kossuthot éljenezve oszlott szét, de másnap a nádornak is bizalmat szavazott s kijelentette, hogy akármily áldozatba kerül, minden ármánynyal és áldozattal szemben megmenti a trónt és a hazát.

Ez történt a vitam et sanguinem lelkes följajnlása után százhet esztendővel; s nem lehet tagadni, hogy most is a hazáról s a Habsburgok trónjáról volt szó.

Szeptember 11-ikén először s 12-ikén másodszor is megszavazta a ház, hogy addig is, míg a törvény szentesítettnek, helyesli az öt forintos pénzjegyek kibocsátását; a katonaság toborzását azonnal megkezdeti, az újonczokat mind a honvéd-zászlóaljakba soroztatja, a sereget egészen magyar lábra állítja, a rendes hadseregből a honvédséghez való átlépést megengedi stb. Sembery annak kimondását indítványozta, hogy a ház együtt marad mindaddig, míg a békét s törvényes rendet a nemzet önállásának és alkotmányos jogainak tökéletes biztosításával helyre nem állítják. De Brézé marquis nem volt jelen, hogy megvigye ezt a mirabeau

üzenetet királyának,¹ ki — ha csupán róla van szó — bizonyosan szintén azt feleli, hogy ha az urak maradni akarnak, hát csak maradjanak; István nádor azonban nem mehetett ilyen hirrel Bécsbe, mert ez annyit jelentett volna, hogy főherczeg létére ő maga áll a forradalom élére. István egészen e napig mindig a nemzet képviselőivel tartott, de Égalité Fülöp szerepére nem vágyhatott. Ha az indítványt elfogadják, a nádornak már ekkor vissza kell lépnie. Szerencsére, a felállással való szavazásnál nem tűnt ki a többség: mire pedig név szerint való szavazásra került volna a dolog, Deák Ferencz megjelent s felolvasta az 1848: VI. t.-cz. 7. §-át, mely szerint a mult évi számadások s az ez évi költségvetés előterjesztése, tárgyalása és elfogadása előtt az országgyűlést berekeszteni vagy feloszlítani nem lehet. Sembery tehát visszavonta indítványát s a ház — mérsékeltebb, mint az osztrák parlament, mely szeptember 13-ikán kimondta a permanentiát — a törvényesség terén maradt. De ez a szabálytalan tárgyalás is mutatta, hogy már nem sokáig lesz képes megőrizni nyugalmát

A nádor, ezekről értesülve, azonnal felszólította Batthyányt, hogy, mint kijelölt miniszerelnök, ideiglenesen vegye át a kormányt. Midőn az esti ülésben Kossuth fölhivadni kívánta a nádort, hogy az áprilisi törvényben nyert hatalmánál fogva alakítson rendes kormányt, Batthyány jelentést is tett megbízatásáról, mit a ház vegyes érzelmekkel fogadott; de midőn Kossuth megígérte, hogy támogatni fogja őt, ha mindenben nem érthetnének is egyet, mert most már nem kételkedik többé Magyarország önállóságában, a ház is megnyugodott a kormányválságnak ily módon történt megoldásában. De semmi esetre sem lehetett hajlandó elismerni Batthyány kormányát az osztrák kormány, mely már azt is sérelmül hozta fel, hogy Batthyány márczius 17-től április 7-ig hivatalosan működött; pedig akkor a király és nem a nádor kinevezettje volt.

Szükség volt az egyetértésre, mert Batthyány miniszerelnök mindjárt ezután bemutatta Csányi László kormánybiztos levelét, mely szerint Jellacsics kétfejű-sasos fekete-sárga zászlók alatt átkelt a Dráván, s ellenállásra sehol sem találván, Muraközt »örök időkre« Horvátországhoz kapcsolta, kedves barátjait és testvéreit, a magyarokat, pedig felszólította, csatlakozzanak hozzá, szeretett fejedelmük jogainak megvédésére.

A magyar vezér, gróf Teleki Ádám tábornok, erre és a magyar köztársaság kikiáltásának áhírére, a haditanács határozatából egészen Keszthelyig vonúlt vissza; ott pedig kijelentette Csányinak, hogy nem harcol a bán ellen, ki éppen olyan katona mint ő, Batthyányt törvényes miniszerelnöknek el nem ismeri, sőt át is megy Jellacsicshoz, ha Csányi ennek következtében a sereget nem élmezsné. Másnap (szeptember 13-ikán) Budapesten

¹ Palóczy László hivatkozott Mirabeau szavaira; mellékes, hogy az esemény napjúl 1789 június 23-ika helyett hamarjában augusztus 4-ikét említette.

a 62. sz. Turszky-czred egyik zászlóaljának legényei rendre betépték a magyar fekete zsinórjaikat és fölcaptak a Hunyady-zászlóalj honvédek közé. Batthyány hiába tiltotta zászlajuk elhagyását; ezzel, s a képviselőházban Perczel társadósára adott válaszával, mely szerint a főváros védelméről még nem volt alkalmja gondoskodni, csak újabb fegyvert adott a radikálisok kezébe hanyatló népszerűségének megsemmisítésére. A Neckerek sorsa ez.

Szeptember 11-ikén túl csak forradalmi lehetett a hangulat; de ő vissza akarta tartani nemzetét a forradalomtól s nem akart lelépni a törvényesség teréről. Kossuth szeptember 13-ikán, éppen az ő beszéde után, a legradikálisabb módon nyilatkozott erről a sokat emlegetett törvényességről, melyet a király, a katonaság és Jellacsics sérthet, melytől eltérnie azonban a nemzetnek még ily körülmények közt sem szabad. Pedig nem fog élni oly nemzet, melynek nem az az elve, hogy a ki téged hajít követ, hajtsd vissza azt menykövel. A zsarnokság legveszedelmesebb neme az, mely a törvény iránt való engedelmisségre hivatkozva rongja meg a törvényt s dönti meg az alkotmányt. Helyeselte ugyan Batthyáynak a Jellacsics támadásával szemben követett politikáját, de ha éppen ebben a beszédében mondta is, hogy Magyarország sorsát nem szabad az utcza zavargások terére vinni, tényleg oda akarták azt terelni a radikálisok, kik a nép s a katonaság segítségével Kossuthot miniszterelnökké szerették volna kikiáltani. Többen nyíltan kijelentették (szeptember 14-ikén) a képviselőházban, hogy a hazát csak Kossuth kormánya mentheti meg. De maga Kossuth indítványozta, várjanak még estig, míg Batthyány felelhet, Bécsben elfogadták-e föltételeit vagy sem. Ha azonban a király, vagy — betegségében — azok, kik nevét bitorolják, rögtön és tökéletesen nem azonosítják magukat Magyarország törvényeivel, akkor csakugyan tárgyalni kell azt a kérdést, miképen van az, hogy Magyarország királyának tábornoka fölkel a törvény ellen s mit kell tenni, mikor ez történik? Alkalmasint a fölött kell határoznia a nemzetnek, szolga legyen-e vagy szabad, tőrje-e vagy széttörje háromszázados jármát? Másnap (szeptember 15-ikén), midőn Batthyány bejelentette Teleki Ádám »árulásának« hírért, Kossuth az utcza zajongása közt javasolta, hogy maga a nádor vegye át a vezérletet s a képviselőház három biztosával már másnap a táborba induljon. Éjfélkor a küldöttség a ház éljenzése közt jelentette ki, hogy a főherczeg mint nádor és hazafi ismeri kötelességét és szívesen lemegy a táborba, de kívánja, hogy a ház a törvényes úton és formák közt maradjon.¹ Kossuth úgy találta, hogy az soha sem törvénytelen, a mit a törvényhozó test tesz, és így a nádor a törvényes úton maradás alatt csak azt értheti, hogy ki ne mondja a trónvesztést. Ha a nemzetet az árulás elveszti, a dynastia három hét alatt utána bukik.

¹ Lényegében éppen ilyesmit kívánt a táborba menő Kossuth 1849 márczius 25-ikén a képviselőháztól, mely másnap heves vita tárgyává tette szavait, de nem hivatalosan. 1848 szeptember 15-iki analogiára.

Másnap a nádor a táborba utazott, a képviselőház pedig fölhatalmazta őt, hogy még most is megkísértse az egyezkedést a horvátokkal, kiknek minden igazságos és méltányos kívánságát készek teljesíteni; sőt kijelentik, hogy az Ausztriával való kiegyenlítésre is hajlandók. A királynak szeptember 15-ikén adott s most felolvasott német válasza különben is szemére vetette a háznak, hogy két hónap alatt semmit sem tett a horvátok kibékítésére, ellenben szeptember 11-ike óta több törvénytelenséget követett el. Jellacsicsot csak akkor parancsolhatná vissza, ha a lemondott Batthyány, mint az új ministerium alakításával megbízott elnök, a király bizalmával találkozó névsort terjeszthetne föl. Batthyány kijelentette ugyan, hogy föltételei nem fogadtatván el, visszalép, de maga az ellenzék sem akarta, hogy Kossuth dictatúrájával a reactio már most forradalommal vádolhassa az országgyűlést. Politikai tapintatának köszönhető, hogy Batthyány mégis vállalkozott kormányalakításra. Nyáry Pál, Madarász László és Kossuth felszólalása után bizott benne, hogy az egész ház támogatja nehéz feladatában, midőn már a forradalom gátlója, Batthyány maga is gondolkozott róla, nincs-e itt a legutolsó s legelszántabb önvédelem ideje. Most azt vallotta politikájának, hogy vagy visszavonulásra, vagy magyar vérontására s a főváros ostromára kényszeríti Jellacsicsot. »Tehát védeni fogjuk a fővárost — kiáltott fel Kossuth — s ha úgy kerül a sor, fogunk állítani barrikádokat most az ellenség ellen, — a mikor kell, az önkény ellen: és nőink kezében nem fog hiányozni a forróvíz és olaj.«

A ház már előbb minden 127 polgár után 2 honvéd kiállítására kötelezte a megyéket s városokat, melyek így összesen 169,551 embert tartoztak besoroztatni. Batthyány lázasan dolgozott, hogy mennél több haderőt küldhessen a Dunántúl védelmére: a budai várat magyar katonák őrizetére bizta, s a fővárost délnyugaton elsánczoltatni kezdte; a polgárok, nők is önként ott dolgoztak a sánczokon. A sorkatonaság egy részében azonban nem sokat bízhatott. A házban szeptember 27-ikén mutatták be Komárom városának Mertz altábornagy, várparancsnok ellen a miatt beadott panaszát, hogy a várba törvény ellenére idegen katonákat fogadott be, s Komárom városa még aznap a lángok martaléka lett; állítólag osztrák katonák gyújtották fel.¹

De az országgyűlés most már szövetségeseket is keresett, még pedig az osztrák és a német parlamentben.

A bécsi nép, mely a márcziusi napok után elhidegedett a magyarok iránt, szeptember 6-ikán s a következő három napon tüntetett a magyar országgyűlés küldöttsége mellett, a börze pedig ellene, mert rosszúl fogadtatásának és Jellacsics igazolásának hírére papirjai egy százalékkal emelkedtek. Brestli bécsi követ az osztrák parlamentben szeptember 11-ikén először vettette föl a

¹ Komáromnak most előtérbe lépő történetére nézve főforrás Szinnyi József könyve: Komárom, 1848—49. (Budapest, 1887.) és Klapka, Emlékeimből. (Budapest, 1886.)

delegatio eszméjét, a magyar és az osztrák parlamentek küldöttségére ohajtva bizni Magyarország és Ausztria nemzetközi viszonyai rendezésének tervére.¹ Ugyanezen ülésén a horvátok nyilatkozatot nyújtottak be Magyarországgal való viszonyukról, Pollatsek képviselő pedig megkérdezte, azon helyzettel fogva, melyben Ausztria Magyarországgal van, a ministerium nem akar-e közbelépni a magyar-szerb háborúban, melyet a szerbek oly rémitő ember-telenséggel folytatnak s nem bünteti-e meg Ausztriának Magyarország ellen fondorkodó szerb konzulját, Meyerhoffert? — Szeptember 12-iken a bécsi clubok közös gyűlése a magyar-horvát ügyben nagy lelkesedéssel nyilatkozott a magyarok mellett, s a nép még azon este megbuktatta Doblhoff ministeriumát. Kossuth szeptember 15-ikén a képviselőháznak bejelentette, hogy Bécsből önkéntes legio jött, harcolni Magyarország szabadságáért: és parlamenti küldöttséget indítványozott küldeni az osztrák parlamenthez. Az alsóház 12, a felsőház 4 tagot választott ebbe a küldöttségbe, melynek a bécsi békekötés (1606) után kötött szövetséghez hasonló szövetségre, tehát a szabadság védelmére kellett fölhívnia az osztrákokat, egyúttal pedig kijelentenie, hogy kész a kölcsönös igazság és méltányosság alapján kiegyenliteni és rendezni a százados kapcsolatból és érdektalálkozásokból eredett viszonyokat, mire nézve az osztrák parlament is utasítsa a maga ministeriumát.

Bécs még Violand képviselőnek szeptember 16-ikán a horvát-magyar ügyre nézve magyarbarát szellemben tett interpellatiója hatása alatt állt, midőn 18-ikán a küldöttség oda érkezett. A nép s a hirlapirodalom általában véve rokonszenvesen üdvözölte. 19-ikén azonban, majdnem 12 óra hosszat tartó vitatkozás után,² 186 szóval 108 ellenében a parlament kimondta, hogy szabályai értelmében a küldöttséget nem fogadja, hanem felszólítja, hogy az elnökség útján írásban nyújtsa be kívánságát. Ezt azonban a pánszláv többségnek a küldöttség nem tette meg, mert csak az elsőre volt utasítása. Maguk a bécsi demokraták este 9 órakor fáklyásmenettel tisztelték meg a küldöttséget, mely azonban már tisztában volt vele, hogy Ausztriában a kiegyezést a törvényhozás egyik tényezője sem akarja, a néppel pedig csupán forradalmi téren szövetkezhetik. Annál keserűbb csalódás, mert Doblhoff bukásával az osztrák ministerium igazi vezére most már Bach Sándor volt, ki a torlaszokról került a bársonyszékbe. De még keserűbb tapasztalatokat kellett tennie a magyar parlamentnek, míg az 1867: XII. t.-cz. 25. §-ában s harmincz év múlva, 1897 október 21-ikén kimondhatta, hogy a közös viszonyokra nézve Ausztriának egyedül alkotmányos képviselőjével lép érintkezésbe. Olyan határozat, mely 1848 márcziusában

¹ A delegatio intézményét nálunk az 1867: XII. s Ausztriában az 1867 december 27-iki törvény alkotta meg. Az első ad hoc delegatio azonban már 1614-ben működött. Kemény a Pesti Naplóban, 1867. 98. sz.

² Ennek részletei: Pesti Hirlap, 1848. 901—902.

hozatva, egészen más eredményre vezetett volna.¹ Ez a visszautasítás vetette el a harcز véres kockáját, melynek következtében a haza és a monarchia szabadsága elveszett.²

A német parlament sem igazolta a hozzá kötött reményeket. Szalay Lászlót István nádor és királyi helytartó megbízó-levelének alapján János főherczeg mint Reichsverweser elismerte ugyan Magyarország követének, V. Ferdinand király azonban szeptember 7-ikén határozottan rosszalván Magyarországnak külön képviseltetését, Szalay megbízólevelét megsemmisítette: s így a tárgyalások itt is megakadtak.

Az osztrák és német parlamenteknek ez a hidegsége hat százsz követet arra birt, hogy szeptember 19-ikén lemondjanak a magyar képviselőségről.

Magyarország függetlensége nemcsak Ausztriára, hanem Európa számos államára nézve is zsebbe vágó kérdés volt; a pénzpiacok azért érdeklődtek, megfizetheti-e adósságát Ausztria, ha Magyarország megtagadja a fizetést? De meg Angol-, Francia- és Oroszországnak azért sem kellett a független Magyarország, mert ez — Ausztria beolvadásával — a hatalmas Németországot jelentette volna. A szlávok iránt érdeklődő Oroszország szívesebben látja Ausztriát trialismusban. Magyarország helyreállítása után Lengyelország helyreállításától tartott; hiszen a bécsi ministerium utóbb egyrészt épen azzal birta beavatkozásra Oroszországot, hogy a magyarok közt 60,000 lengyel harczol, kik azután természetesen magyar hadakkal kísértik meg Lengyelország függetlenségének kivívását.³

Nagyon érthető tehát, ha Oroszország — már fegyveres beavatkozása előtt — nagyon érdeklődött a szlávok, különösen a magyarországi horvátok, szerbek s legújabbban a tótok lázongásai iránt.

Nyitra megyébe szeptember 17-ikén és 18-ikán Hurbán József Miloszláv, Stur Lajos és Hodzsa Mihály vezetése alatt beütöttek a jobbadán Bécsben felfogadott csehek, hogy Szvatopluk Nagy-Morvaországának helyreállítására lelkesítsék a tót népet.⁴ A »tót nemzeti tanács« (Národná Rada Slovenská) valóban föllázított néhány ezer tótot s velük »nemzeti gyűlést« tartott, mely Hurbánt, Sturt, Hodzsát, Jaroszlávot stb. az »ideiglenes kormány« tagjaivá választotta. Batthyány azonban azonnal kormánybiztosúl

¹ Deák később, a nyugodt szemlélődés idejében, meg volt győződve, hogy ha az Ausztriával való kiegyezésnek 1867. évi módját akár szeptember 18-ikán, akár utóbb, október 8-ikán, akár a Windischgrätzhez küldött követség idejében, vagy Nagy-Sarló — Budavár fényes győzelmei után ajánlják is, a nemzet azt minden valószínűség szerint elfogadta. »És mennyi vér, mennyi szerencsétlenség, mennyi szenvedés lett volna megelőzve! Hol állanánk most erőben, tehetségben, fejlettségben, — hol állana a birodalom!« (1867 márczius 28-iki beszéde a képviselőházban.)

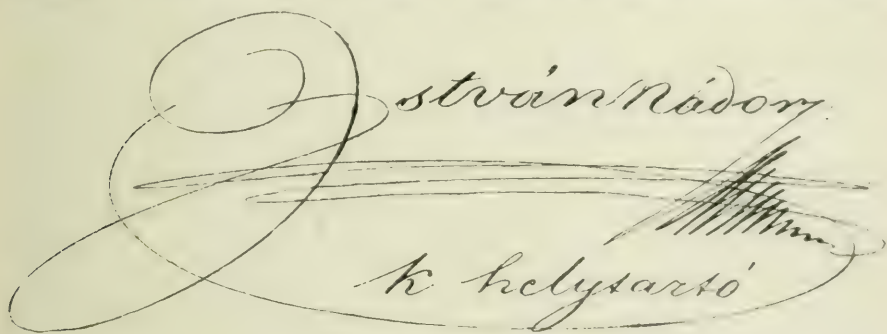
² Baró Lotvos a képviselőházban 1861 május 17-ikén.

³ G. Hoff herczeg nyilatkozata gróf Scherr Thoss Arthurnál: Budapesti Szemle, XXXVI. évf.

⁴ Az 1848. évi tót lázadásról l. Ivanov röpiratát. Ismerteti a Függetlenség, 1886. 190. 192. sz.

küldte a felvidékre báró Jeszenák Jánost, ki a Knöhr császári és királyi vezérőrnagy vezetése alatt álló osztrák katonákkal s a nemzetőrökkel minden nagyobb vérontás nélkül még szeptemberben elvonata az előlázadást s Hurbánt Morvaországba szalasztotta, honnan ez csak december 4-ikén ismételhette betörését. Hurbánnak nagy oka volt tehát el nem mennie arra a szláv országgyűlésre, melyet Jellacsics október 21-ikén Budapesten kívánt tartani.

»A német legyen német, a magyar magyar, a szláv szláv«, mondta volt Jellacsics szeptember 21-ikén tisztjeihez, midőn Szemes falunál a Balaton partján várakozott István nádorra, ki az ellenállásra nem talált bánál személyesen kívánt alkudozni. De mégsem a szláv eszme vezérelte őt a Balatonhoz. Tisztjeit biztosította, hogy semmi sem lesz a kibékülésből, ha a magyar ministeriumot bele nem olvasztják az osztrákba. Célja az egységes Ausztria helyreállítása, ha kell, a császár akaratának ellenére is. De nem mindenki hitte, hogy ez a végső célja s hogy valóban letett eszményeiről. »Ez a merész tábornok — vélte egy francia lap¹ — inkább

István nádor aláírása.

csak eszközül használja a kamarillát. Neki messzebb fekvő céljai vannak. Ő a szlávság zászlótartója. Valami sivár nagyszerűség rejlik abban a nyilatkozatában, hogy a császárnak huszonegy levelét dugta zsebre olvasatlanul s hogy akkor sem engedelmeskedik, ha még huszonegyet kap.» Ezt az új Odoaker azonnal megmutatta. Szeptember 19-ikén a király maga is örömét nyilvánította, hogy István nádor békíteni ment a táborba. Jellacsics e kézirat alapján ígért találkozót. De most azon szin alatt, hogy a Kisfaludy-gőzössel, melynek fedélzetén kellett a találkozásnak megessnie, a magyarok foglyúl vihetik, ő követelte a főherczeg partraszállását, mire a nádor sértődve távozott. Másnap (22-ikén) a vezérletet Moga János tábornoknak adván át, visszatért Budára, hol Batthyányval titokban közölte, hogy az udvartól táviratilag azt a kérdést vette, nem tartja-e helyen valónak az országból való távozást. S a nélkül, hogy a táviratot felmutatta volna, 23-ikán csakugyan Bécsbe távozott.

¹ Journal des Débats, 1848. október 12.

Senki sem gátolta benne: pedig a reactio idáig is csak az ő bennléte miatt tanúsított bizonyos habozást rég elhatározott szándékainak keresztülvitelében. Tudhatta, hogy István nádor vele szemben abban a pillanatban lehetne Magyarország kiralya, a melyikben neki tetszenék; s tartott tőle, hogy a nemzet ki is kiáltja azzá, a mint Jellacsics Budapest alá ér. Népszerűsége elől futott. De ez a népszerűség rögtön szétoszlott, a mint hire ment, hogy Bécsben még kihallgatást sem nyerve, a nádorságról (szeptember 25-ikén) lemondott. A nép hajlandó volt hinni, hogy felülkerekedett benne a főherceg, s hogy még a koronát is magával vitte; csak a hivatalos szemle nyugtatta meg. Az utolsó nádor úgyszólván száműzetésbe ment a nassaui Schaumburgba, hol 1867-ben, két nappal a második független felelős ministerium kineveztetése után hunyt el.¹ Pedig a második ministerium névsorát,² melyet Batthyány — a tárczák megnevezése nélkül — a képviselőházban 1848 szeptember 17-ikén bemutatott, Bécsben még neki kellett volna elfogadtatnia. Szeptember 19-ikén épen a király vádolta azzal a ministeriumot, hogy augusztus 31-ikén tett kívánatához képest nem ment Bécsbe tárgyalni a kiegyezés ügyében, holott majdnem két hétig nem fogadta annak oda ment két tagját, és 10-ikén az első ministerium lemondott. A királynak azt az akaratát, hogy a ház közvetlenül tárgyaljon az osztrák ministeriummal, most már (szeptember 23-ikán) a parlament nem teljesíthette. Míg Jellacsics ellenség gyanánt tör reájuk, alkudozniok nem lehet: az áprilisi törvényekhez pedig mindenkor és mindenben szorosan ragaszkodnak. Az osztrák ministerium emlékiratával szemben nyilatkozatot intéznek Európához, hogy meggyőzzék azt állásuk jogosságáról és törvényszerűségéről. A ház már 21-ikén kiküldött egy hattagú hadügyi bizottságot (Kossuth, Madarász László, Nyáry, Pálffy, Patay, Sembery), egyelőre azonban Batthyányval együtt vonakodott attól, hogy akár ezek, akár a még meg nem erősített ministerek kormányt alkossanak. Maga Deák is jobban bizott a királyi helytartótól kinevezett Batthyány törvényes tekintélyében: s Martinuzzi szavait idézte: qui habet socium, habet dominum. A ház — Kossuth indítványára — megkérdezte Batthyányt, meg van-e erősítve a ministerium, s ha nincs, a haza megmentésére irány-

¹ Legbővebb életrajza: Erzherzog Stephan von Oesterreich, Anders József altábornagytól. (Wiesbaden, 1895.) V. o. Erzlg. Stephans Briefe an W. Haidinger. (Bécs, 1897.)

² Ghyezy Kálmán, Szentkirályi Mór, gróf Erdődy Sándor, báró Vay Miklós, báró Kemény Dénes, báró Eötvös József, Mészáros Lázár. Deák nem vállalt tárczát, mert nem akarta azonosítani magát az udvar jelen politikájával. »Miként lehessek én — írta szeptember 22-ikén — azon hatalomnak ministere s eszköze, mely hazám ellen háborút folytat s mely a békeség feltétele gyanánt nemzeti önállásunk s alkotmányos szabadságunk leglényesebb részenek feláldozását követeli?» (Beszédei, II. 129.) Azt akarta kiemelni, hogy monarchiában ő csak a király ministere lehetne; de a királynak nem szolgálhat; a mi különben a mostani ministerekre nézve is állott, hacsak föl nem teszi róla, hogy később ideiglenes kormányban is, tehát dictaturát vagy revolutiót szolgálni.

zott intézkedéseinek sikeres végrehajtása körül nem kívánja-e igénybe venni a ház rendkívüli közremunkálását? A miniszerelnök egy állandó honvédelmi bizottság kinevezését fölöslegesnek s a maga állásával összehasonlíthatatlannak tartotta; de ha a ház rajta kívül bármely hatalmat szükségesnek vél, annak ő a maga hatalmát bármikor szívesen átadja.

A nádor távozása után azonban szeptember 23-ikán magához kérte a bizottságot, Kossuthot pedig föl szólította, menjen a nép fölkelésére az Alföldre. S Kossuth, ki egy héttel azelőtt még a főváros védelmére fektette a fősúlyt, szeptember 24-ikén először is Cegléden akarta föl hívni a népet tömeges fölkelésre. Rendkívüli lelkesedést keltve indítványozta, hogy hasonló czélból a képviselők is menjenek kerületeikbe, de az itt maradók szintén mindent megtegyenek a haza védelmére. A legtöbb képviselő a táborba akart menni s másnap a szelid Eötvös is azért nem javasolta tárgyalni a még fennlevő hűbéri viszonyok eltörléséről szóló javaslatot, mert most csak egy érdek, egy gondolat lehet: a haza és szabadság megmentése. Hiszi, hogy szabadságunk csak most lesz igazán állandó, mivel az nemcsak ajándék, hanem vérünkkel szerzett, megérdemelt tulajdon. Ezen nagy kérdés előtt minden más kérdésnek háttérbe kell szorúlnia.

S mint a hogy a senatus Cannae után köszönetet szavazott Terentius Varronak, megtette azt a magyar képviselőház is (szeptember 24-ikén) Mészáros Lázárral szemben, ki szerencsétlen volt (szeptember 21-ikén) Szent-Tamásnál, de hősnek bizonyult. Sőt a közvélemény gróf Teleki Ádámot is fölmentette már a hazaárulás vádja alól, midőn híre terjedt, hogy kész megküzdeni Jellasicscsal. A főváros néhány nap alatt több ezer embert küldött a táborba. Cegléden (szeptember 24-ikén) sok ezernyi ember éljenezte Kossuthot, midőn gyönyörű beszédében a haza veszedelmét ecsetelte; honvédek azonban csak kevesen csaptak föl. »Hosszú rabszolgaság nem szülhet hősokeket«, panaszkodott Kossuth egy bizalmas embere előtt; s ennek a pár szónak nagyobb hatása lett, mint a fényes szónoklatnak.¹ Egyszerre 800 honvéd, másnap még több jelentkezett. Harmadnap Cegléden, Abonyban, Nagy-Körösön, Kecskeméten 12,000 ember állott zászló alatt. Kossuth lelke Csongrád-megyében is 15,000-nek adott fegyvert a kezébe. Hiador szerint:

Háromszáz évig várt rád nemzedek:
Nem rég jövedl: s több század eleredl!

A magyar nép soha sem követett tömegesebben egy forradalmi vezért sem, mint Dózsa Györgyöt, midőn jogok nyeréséről — s mint Kossuthot, midőn nyert jogok meghálálásáról volt szó.

A király azonban (szeptember 22-ikén) remélte, hogy az ország népe inkább bizik királyra, mint a »lázítók« szavában.² Szeptember 25-ikén értesítette

¹ Tóth Béla, Szájrúl szájra, 82.

² Két kiáltványa a néphez és a katonasághoz: Wiener Zeitung, 1848 szept. 18. Különben a szeptember 22-ikétől 1849 december 31-ikéig kibocsátott királyi kézi okok

népét, hogy a polgárvér ontásának meggátolására gróf Lamberg Ferencz Fülöp altábornagyot nevezte ki magyarországi fővezérré, gróf Majláth Györgyöt pedig helytartóvá. Reméli, támogatni fogja a nép úgy őt, mint a birodalom különböző népei közt a *pragmatica sanctio*ban biztosított több százados viszony helyreállítására irányuló törekvését. A katonaságot az elhagyott zászlók alá való visszatérésre intette, Batthyányt pedig, kinek ministeri névsorát el nem fogadhatta, fölhevítve a kormány vezetésére, míg azt a ministerium alakításával megbízott báró Vay Miklós tőle át nem veszi. Batthyány megnyugvással fogadta Lambergnek egy »jó szellem« sugallatából történt kineveztetését; tudta ugyan, hogy ellensége a dolgok új rendjének, de jellemesnek és jó hazafinak ismerte. Már 27-ikén reggel a tegnap óta Jellacsics kezében levő Székes-Fejérvárra sietett, hogy értekezzen vele, s addig — a Vay megbízatását illető kéziratot kivéve — a király két kiáltványát nem is akarta megismertetni a házzal. De mégis elterjedt a dolog hire s éjjel 11 órakor a ház 31 tag kíváratára ülést tartván, Madarász László koholtnak nyilvánította mind a három iratot, Kossuth pedig, ki — az Alföldről visszatérve — nemzetőri ruhában, kardosan jelent meg, azt a magyar alkotmány eltörlésére irányuló első kísérletnek tartotta. A képviselőház a nemzethez, a hadsereghez és egyáltalán a fegyveres erőhöz intézett kiáltványában sietett is kijelenteni, hogy az 1848: III. tcz. 3. §-a ellenére ministeri ellenjegyzés nélkül megjelent királyi rendeletek érvénytelenek, s gróf Lamberg-et a főparancsnokságtól, a népet és katonaságot pedig a neki való engedelmességtől a törvény és alkotmány nevében eltiltotta.

Jog szerint teljesen igazsága volt a nemzetgyűlésnek; és csodálni alig lehet, hogy türelmének fonala elszakadt. De nem történik mindez, ha Kossuth az Alföldről, minden nagy elhatározás középpontjáról visszatérve, a nép lelkét magába szíva, épen a három rendelet fölolvásásakor nem toppan be a törvényhozó testületbe. S nem történik sok egyéb, ha Batthyány nem Székes-Fejérvárott keresi Lamberg-et, ki ugyanakkor és szintén hiában, Budapesten kereste őt. Ha a király vagy udvara csakugyan államcsinyt akar, Lamberg-et kétségtelenül Székes-Fejérváron át, tehát hadsereggel küldi Budapestre; Lamberg azonban Bécsből, vagy inkább Pozsonyból egyenesen és egymagában jött ide, mint a ki hazafias küldetést vél teljesíteni. Nem a kaszányákra támaszkodott, hanem megbízó levelére. Majláthtal, Batthyányval, Kossuthtal, sőt magával az országgyűléssel akart értekezni, mielőtt feladatához látna. Küldetésére ajánlta előkelő magyarokkal való rokonsága, a magyar történelemnek ismerete, magyar politikai kérdések iránt az országgyűlésen és az irodalomban tanúsított nagy érdeklődése, Magyarország irodalmi ismertetésére irányuló munkássága s az a körülmény, hogy a

gyűjteményét I. Sammlung der für Ungarn erlassenen allerhöchsten Manifeste und Proclamationen. (Buda, 1849—1850.) 8-r. I. k. XVI + 265 lap; II. k. XII + 63 lap. Ugyanez magyarul is megjelent.

hadügy magyarosításában mutatott buzgóságaért a magyar akademiában őt már 1843-ban tagúl ajánlották.¹

A képviselőház kiáltványa s Jellacsics elfogott s a bécsi kabinet egyetértését világosan bizonyító levelezése következtében felbőszült nép azonban a Budáról Pestre, Majláthhoz hajtato altábornagyot szeptember 28-ikán d. u. 2 órakor a hajóhídon meggyilkolta s holttestét a Károlyi kaszárnyáig hurcolta.² Este a várost kivilágították, hogy ha — hír sze-

Gróf Lamberg Ferencz.

(Egykoru metszet után.)

rint — Lamberg katonái érkeznének, a nemzetőrök az utczákon zavar nélkül sorakozhassanak.

A ház eltávolította az üléstermébe ródult kaszásokat, kik a veres kardját villogtató Kolosy György vezetése alatt mentek oda, rosszaságot

¹ Hadtört. Közl. 1895. 139—140. Az akadémia habottjai közt (Almanach, 1897. 224.) nincs felsorolva.

² Gelich, id. m. I. 223—226.

fejezte ki a nép bosszúja miatt, a várost felhívta a bűnösök kinyomozására,¹ s a miniszterelnök távollétében a honvédelmi bizottságnak Budapesten levő három tagjára, Kossuth, Nyáry és Sembery triumvirátusára bízta a hatalmat. A honvédelmi bizottság hat képviselő tagja (Kossuth, Nyáry, Pálffy, Patay, Sembery, Madarász László) mellé a felsőház a maga részéről báró Perényi Zsigmondot, gróf Esterházy Mihályt és báró Jósika Miklóst rendelte, a ház pedig az államtitkárokat is kinevezte a honvédelmi bizottság tagjaivá.

Igy minden hatalmat kezei közé ragadt az országgyűlés, melyet a király (szeptember 26-ikán) decemberig el akart ugyan napolni, de egyúttal biztosítani ígérte Magyarország épségét és törvényes szabadságát.

Az országgyűlés már előbb, szeptember 24-ikén tényleg félbeszakította törvényhozó munkásságát. Az egész hónapban voltakép csak egy törvényt hozott, (szeptember 13-ikán) és ez a közigazgatásnak Erdélyre való alkalmazásáról szólt. Az úrbériségi kármentesítés iránt az 1848 : IX. tcz. következtében szükséges intézkedésekről szólót (szeptember 18-ikán) szintén elfogadta ugyan, de a felsőház vonakodása következtében nem lett belőle törvény.² Pázmándy indítványára szeptember 15-ikén kimondták ugyan a szülő dészma eltörlésének elvét, a még fennlevő hűbéri viszonyok eltörléséről szóló törvényjavaslatot azonban, mely azt is magában foglalta s melyet 19-ikén kezdtek tárgyalni, 24-ikén már nyugodtabb időkre halasztották.

Az a körülmény, hogy rendeleteit a király még mindig Batthyányhoz intézte s hogy István lemondása után — ha miniszteri ellenjegyzés nélkül is — Majláth Györgyöt azonnal kinevezte királyi helytartóvá, hogy a ministerium megalakításával Vayt, a fővezérséggel pedig a magyar érzelmű Lamberget bízta meg, annak jele volt, hogy Magyarország alkotmányát mégsem akarja elkobozni, hanem beéri a felülvizsgálattal. Lamberg meggyilkoltatása után azonban többé senki sem bízott a békés megoldásban. A honvédelmi bizottság maga is anarchiától tartván, Batthyányt kérte a kormány folytatására, mert szerinte is csak ő tarthatja meg a hazát a törvényesség terén. Batthyány végre elismerte ugyan a honvédelmi bizottságot, ezt a teljesen forradalmi alkotást, de előbb Jellacsicscsal értekezett, hogy a kiegyezést megkísértlje. Ez nem sikerülvén, szeptember 28-ikán a sukorói templomban a képviselőház biztosainak (Ludvig Jánosnak és Repeczky Ferencznek) jelenlétében tartott szenvedélyes haditanácsban nemcsak megakadályozta, hogy lemondjon az új fővezér, Moga János altábornagy és tisztikara (enne gróf Teleki Ádámmal, a korábbi vezérrel), hanem meg is ígértette vele, hogy másnap útját állja Jellacsicsnak, ki pedig őt

¹ Irinyi ezt nem tartotta szükségesnek. Lamberg megöletésében csak formahibát látott; törvényes úton kellett volna halálra ítélni. (Szeptember 29-iki ülés.)

² Halász Boldizsár a képviselőházban december 4-ikén megszürgetvén a szeptember 18-iki törvény tárgyalásának befejezését, a felsőház december 6-ikán nem fogadta el az eredeti szerkezetet. Üzenetét a képviselőház december 13-ikán az osztályokhoz utasította. Az újabb ismételt tárgyalásokról l. alább.

most is átállásra szolitotta. »Ágyúim felelnek erre — szolt Moga — s ezután is ágyúim fognak felelni.« De meg akarta várni, hogy Jellaesics tegye az első ágyúlövést; mert ekkor császári lázadónak nyilváníthatja őt.¹

Alkalma nyílt reá már másnap, szeptember 29-ikén. S az eredmény, hogy a velencei tó északnyugati részén a fejérvár-budapesti országot mentén levő Sukoró felől Fejérvár irányában, Pákozd felé nyomta vissza az ellenséget. Sukoró 1848-ban annyit ért a magyarnak, mint Valmy 1792-ben, szintén egy szeptemberi napon, a francziának. Jellaesics ép úgy rájött, mint akkor a braunschweigi, hogy »ezek a sansculotteok nem szaladnak szét, mint barontfiak«. Másnap maga kért három napi fegyverszünetet. Moga a martoni-vásári főhadiszálláson megadta azt, hogy a sukorói győzelem hírére föl-lelkесedett budapestiek, czeplédiek, gümöriek, nógrádiak stb. segélyhadat magához vonhassa. A fővárosban még a zsidók, francziák és lengyelek is külön századokat alakítottak. Baranyában is fölkeltek tízezer magyar s Jellaesics hátában a nép mindenütt fölkelésre készült. A magyar sereg most már szigorúan büntette az ellenséggel czimborálókat. Görgei Arthur őrnagy a Csepel-szigeten halálra ítélte s október elsején Sziget-Újfaluban fel is akasztatta gróf Zichy Ödönt.²

Zichy Ödön a felsőház tagja volt, de a parlament tudta és ítélete nélkül kellett halnia, a mi gondolkodóba ejthette mindazokat, kik a parlament mindenhatóságáról álmództak s most még sem volt szavuk az ellen, hogy egy merész őrnagy egyszerre így túltette magát a törvényhozók sérthetensége elvén. »Igy vesznek el a hazaárulók«, jelentette Madarász László, a rendőrség ügyeinek vezetője, ez az eszes és forradalmi vérmérsékletű ember, kit Zichy kincseinek elkallódása miatt utóbb »gyémántos minister«-nek neveztek.³

Vásárhelyi hadnagy Zichynek két kincses ládáját, melyet Roth tábornoknak kellett volna átvennie, a magyar kormánynak adta át, a magyar és német lapok pedig mutatványokat közöltek Jellaesicsnak mintegy háromszáz elfogott leveléből,⁴ melyek kétségtelenné tették az osztrák kormánynyal való egyetértését. Borrosch képviselő szeptember 30-ikán ez ügyben az osztrák parlamentben kérdést tevén, Latour hadügyminister a eselek tapsai közt válaszolta, hogy a magyar ministerium nem küldvén, az osztrák ministerium valóban küldött 200,000 forintot a Jellaesics alatt álló osztrák hadak szükségleteire.

¹ Pálffy János a képviselőházban október 1-én.

² Az ítéletet I. Hazánk, III. 238. Ez esetről magát Görgeit: *Mein Leben und Wirken*, I. 8—29.

³ Kazinczy Gábor a képviselőházban 1849 márczius 17-ikén tett kérdést Zichy ingóságainak elárverelése ügyében, mi részben a vagyonelkobzás jogának általános bevezetésére vezetett.

⁴ Pázmándy elnök október 5-iki jelentése szerint csakhamar még 226 levelet fogtak el.

Ugyanaz nap mondta ki a magyar képviselőház, hogy a nép lelkesítése végett legnagyobb része a vidékre megy ugyan, sőt képviselőkből már alakult is egy nemzetőr-század; de a ház elnöke s egy töredéke (25—30 tag) a fővárosban marad, s ez, hogy a parlament önmagát feloszlatni ne látszassék, minden nap kétszer egybegyűl törvényeket nem hoz, de segíteni fogja a honvédelmi bizottságot, melyre — a miniszterelnök távollétében — a végrehajtó hatalom minden kötelessége nehezedett.

Ezek a szeptemberi napok oda érlelték a közelkeseredést, hogy ezt a határozatot a mérsékelt Deák indítványozta. S a mérsékletnek egy másik embere, Batthyány is épen e nap érkezvén Bécsbe, belátta, hogy Magyarországnak már most valóban önvédelméről kell gondoskodnia. »Non timemus, nec terremus!» Ki keresi köztük a septembriseuröket? De ki állhatott jót róla, hogy nem mások közt lappangnak az ilyenek?

MÁSODIK KÖNYV

*

AZ ÖNVÉDELEM HARCZA

Honvéd zászlótartó.
(Rajzolta Cserna Károly)

I. FEJEZET

A forradalom s a reactio.

BATTHYÁNY azt hitte, még elérhet vele valamit, ha Wessenberg osztrák miniszerelnöknek és külügyminiszernek elmagyarázza, hogy Magyarorszáiban törvény szerint nincs királyi helytartó, tehát nem is ellenjegyezhetné a különben sem vállalkozó Majláth kinevezését; nem ellenjegyezheti az országgyűlés elosztatásáról szóló rendeletet sem, mert az ellenkezik az 1848 : III. t.-cikkkel; de ellenjegyzi Vaynak miniszerelnökké való kineveztetését s támogatna egy másik királyi biztost, ki Lamberg küldetését teljesítené. Mert Lamberg meggyilkoltatása egyesek bűne, melyért nem lehet felelőssé tenni a nemzetet, s államszinyre nem lehet azt ürügyül használni.

Azonban arra használták. Bécsben mindenki hitte, hogy Jellacsics október elsején, legkésőbb másodikán bevonul Budapestre. S október 3-ikán, ebben bizva, a király az országgyűléshez leiratot intézett, melyet annak rendje, módja szerint

magyar miniszterelnök, de nem a másodikán már lemondott Batthyány ellenjegyzett. Új »csillag« a magyar politikai élet terén: báró Récsey Ádám tábornok, m. kir. testőrhadnagy, Jellacsics régi barátja, — a hogy maga írta — »miniszter-ellnek«.

A leirat fájdalmát nyilvánította, hogy a képviselőházat Kossuth és követői törvénytelenésekre vezették, s több törvénytelen határozatot végre is hajtottak. Egy ilyen határozatnak róta fel, hogy egy vad csoport meggyilkolta Lamberget. A közbiztosság és a törvény (!) fentartása végett tehát azonnal feloszlatta az országgyűlést, tőle, mint a királytól nem szentesített minden határozatát és rendeletét törvénytelennek, érvénytelennek s erőtlennek nyilvánította, Jellacsics bán és altábornagy, mint főparancsnok alá helyezte Magyar- és Erdélyország minden fegyveres erejét, az országot a béke és rend helyreállításáig hadi törvények alá vetette, Jellacsicsot teljes hatalmú királyi biztosul a királyi felség képviselőjéül küldte ki, kinek minden parancsa ép oly kötelező, mintha maga a király adná ki. Egyik főkötelességévé Lamberg gyilkosainak kinyomozását s megbüntetését tette. A közigazgatás folyó ügyeinek továbbvitelét ideiglenesen a miniszteri tisztviselőkre bízta. Az összes monarchia közös érdekeinek, egységének marandandó biztosítását és vezetését, minden nemzetiség egyenjogúsítását s ez alapon a koronája alatt egyesült országok és népek kölcsönös viszonyainak rendezését »minden részek képviselőinek« közremunkálásával s törvényes úton kívánta tárgyaltatni és megállapítani.

Radetzky augusztus 6-ika óta Milanóban, Jellacsics október 1-je óta Budapesten, kétségkívül erőt adhatott egy ilyen leiratnak, melyről senki sem titkolta többé, hogy egy felülről kiinduló forradalom műve; nem is hadüzenet már, hanem egy fegyverrel elfoglalt ország sorsáról való intézkedés. Jól sejtették ezt az osztrák szabadelvűek is, és harczra buzdították a magyarokat:

Wacht auf, wacht auf ihr Magyarén,
Es braust der Slaven wilde Fluth!
Zusammen müsst ihr euch nun schaaren
Mit längst bewährtem Heldenmuth!«¹

Ausztria azonban, mely máskor el szokott késni, most nagyon is korán jött egy »jó« gondolattal: a szláv népszabadság eszméjébe takart katonai erővel. Jellacsics nem Budapest, hanem — Bécs alá vonult.

Pákozd és Székes-Fejérvár közt csupán 1500 horvátot hagyván, október 1-jén hirtelen oldalt fordult s Moórón, Kis-Béren, Győrön² és Óváron át, valósággal szökve érkezett Ausztriába. A magyar sereg csak 2-ikán vette észre hirhedt »Flankenbewegung«-ját, mely különben megoltalmazta attól, hogy a nép bekeritse. Fejérvárott hagyott, s még most is rabolható őrségét

¹ Blätter der Freiheit. Grätz, szeptember 26., 67. sz.

² Itt a poládmester német beszédére magyarul válaszolt. Elnöki jelentés a képviselőházban, 1848 október 5.

így is maga a nép verte ki, s a magyar kormány az ausztriaiakat is a »rablók« ellen való fegyveres fölkelésre buzdította. A horvát tartalékcsapat, Roth és Philippovics tábornokok vezetése alatt, csak Székes-Fejervárnál értesülvén a deréksereg veszedelméről, hirtelen délfelé fordult; a nép azonban mindenütt elállotta útját, október 7-ikén pedig Ozora mellett (Tolnában) Perczel Mór ezredes és Görgei őrnagy (mostantól fogva szintén ezredes) őket 57 tiszttel és 6000 emberrel együtt fegyverük letételére kényszerítette. Nagy-Kanizsa alól Nugent tábornoszernagy, ki idáig száz csatában vett részt, most csata nélkül húzódott vissza a Muraközbe.

A Dunántúl s vele a főváros egy csapással megszabadult a veszedelemtől, s a nemzetet erélyének első nyilatkozása a maga erejének ismeretére vezette. Perczel október 17—18-ikán visszafoglalta s újból Magyarországhoz csatolta a Muraközt.¹ Ha Horvátországba átmegy, a rendet ott csekély seregével is helyreállíthatja. A nép meghívása nélkül azonban nem akart benyomulni, ellenben benyomult Stájerországba, és Burics tábornokot, ki oldaltámadással fenyegette, november 9-ikén Friedau mellett visszaszorította.

Perczelben sok forradalmi vérmérséklet volt, de még sem volt meg benne az a forradalmi tulajdonság, mely hajlandó mindent egy kockára tenni. Ha ő most előnyomul Laibachig s Bécs, Trieszt és Milano közt ezzel elvágja az összeköttetést, vagy legalább ez összeköttetés legfőbb vonalát, s ha megakadályozza, hogy Bécs Laibachon át közlekedjék Zágrábbal és Karlóczával, kétségkívül a legnagyobb zavarba hozza a dynastiát, mert az északi és déli hadsereg közt az összeköttetés hosszú időre megakadván, ha a magyar kormány utóbb helyteleníti is Perczel oldalmozdulatát, az osztrák hadak pedig kiverik is őt az örökös tartományokból, az olasz forradalom ez idő alatt mégis megerősödhetik, a felsődunai magyar sereg pedig már most képessé válik erélyesebb föllépésre. Perczel azonban magyar területre húzódott vissza, csupán határőrzésre szorítkozott, s még Magyarországgal való szabad kereskedésükben sem gátolta a horvátokat és stájereket.

A képviselőház a történetekért nem a horvátokat, hanem Jellacsicsot tette felelőssé. A horvát menekülteknek már október 4-ikén segílyt szavazott meg, a horvát foglyokat, kiknek száma a hónap közepéig tízezerre növekedett, a főváros erősítésére használta ugyan, de 6-ikán még a radikális Irinyi is ellenezte azt az indítványt, hogy velük mint hazaárulókkal bánjanak, sőt, a főbujtogatók kivételével, valamennyinek közbocsánatot kívánt adni. A ház már 5-ikén kijelentette, hogy Horvátország iránt méltányosan és testvériesen akar eljárni, s másnap helyeselte a honvédelmi bizottságnak a Jellacsics táborában szolgáló horvátokat hazatérésre intő felszólítását.

A reactiót azonban, ha megelégték is, nem térítették el szándékától a magyar sereg sikerei, vagy inkább Jellacsics sikertelenségei. A Bécs alá inkább futó, mint siető Jellacsicscsal csak azért is közölte az október 3-iki

¹ Ezt a honvédelmi bizottmány egyházi tekintetben már október 14-ikén a szombathelyi püspöki megyébe kebelezte.

leiratot, mert ennyit kockáztatva, úgy hitte, most már mindent kell mernie. Bécsben a király a nép s talán a palota forradalmától tartott. Jellacsics inkább csak erkölcsi vereséget szenvedett. Már futott, mikor október 1-jén Budapestről ő előre futottak meg egyes bankárok, kiket különben a védelemre elszántan készülő pestiek macskazenével búcsúztattak el; sőt elmenekült a közelet néhány tekintélyesebb alakja, pl. Eötvös József, Trefort Agoston is. Az országgyűlés még másodikán is azzal foglalkozott, ellenállhat-e a főváros Jellacsicsnak, kinek szökéséről csak 3-ikán értesült. De mi történik, ha a főhadparancsnokok s a várak parancsnokai az október 3-ikán kiadott rendelet értelmében föltétlenül Jellacsics alá helyezik magukat, megszakitják a magyar kormányval való minden összeköttetésüket, s ha felhasználják az örökös tartományokban nélkülözhető minden haderőt? Kilenccz oldalról támadhatnak akkor a magyar fővárosra és szétverhetik a prókátorokat, mielőtt minden erejét kifejthetné a forradalom.

Nyugatról a Duna két partján Windisch-Grätz herczeg és Jellacsics, északnyugatról, Morva felől Simunics tábornok, a Vág felső völgyén át a bányavárosok felől Götz tábornok, északról, Galiczia felől Schlik tábornok, keletről (Erdélyből) Puchner tábornok, délről a szerbek, délnyugatról a horvátokkal Nugent tábornoszernagy támadnának s az aradi és temesvári őrség a Maros, Tisza, Duna közének magyar erejét kötné le.

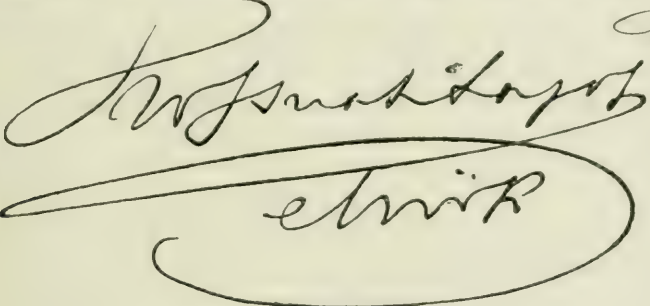
Ez a három utolsó és Simunics sietett is megtenni a magáét, azonban Hrabovszky — most már budai főhadparancsnok — előbb a honvédelmi bizottsággal közölte a hozzá is megküldött rendeletet; annak pedig szintén volt oka, hogy Bécsből a katonaság nem indulhatott azonnal a magyarok ellen.

Őt bécsi ezred október 5-ikén határozottan megtagadta, hogy Magyarország ellen Jellacsics fővezérlete alatt harcsozjon; Latour hadügyminister vértések és könnyű lovasok kíséretében mégis oda akarta őket küldeni. A nép fölszedte a városból kivezető Tabor-hidat, elverte az újraépítése s védelme végett kirendelt tűzéreket s hidászokat, torlaszokat emelt, a Graben és a Szent-István-temploma körül összevont katonaságot kiűzte a városból, gróf Baillet de Latour hadügyministert agyonverte s lámpára akasztotta,¹ a fegyvertárt elfoglalta, a benne talált 60,000 fegyvert szétosztotta s testvériséget esküdött a szabadságért küzdő magyarok iránt. »Magyarország szabadsága mindnyájunk szabadsága.« Az udvar, melyet az osztrák parlament hiába kért a Jellacsicsot teljhatalmú magyar királyi biztossá kinevezett manifestum visszavételére, Olmützbe futott, hátrahagyott nyilatkozatában kijelentvén, hogy jogait a nép ellen védeni fogja. Az önkényes uralkodókra XVI. Lajos ideje óta oly végzetes emez október 6-ikának első évfordulóján az udvar a magyarokon állt irtózatossá azért, hogy — irántuk lelkesedve — Bécs most menekülni kényszerítette.

¹ Vukovics Sebő kormánybiztos október 12-ikén Latournak temesmegyei birtokait befoglaltatta. E forradalom egykoru magyar leírása Pukolay Dánieltől: Október hatodika, szabadság meletti a bécsieknek és magyaroknak. (Budapest, 1849.)

A magyar képviselőház másnap már tudott a bécsi forradalomról, s hivatalosan is értesült a 3-ikai kéziratokról. Récsey október 6-ikán elkésve sürgette azok visszavételét, s 8-ikán elkésve mondott le a miniszterelnökségről; a ház a bécsi aula foglyát egyhangúlag pörbe fogatni kívánta, mint hazaárulót. Kimondta, hogy Récsey nem lévén Budapesten székelő miniszter, s az ő kineveztetését más miniszter különben sem ellenjegyezvén, a neve alatt kiadott királyi rendeletek érvénytelenek (1848 : III. t.-cz. 3. §.); az országgyűlést a zárószámadások és a költségvetés beterjesztése s tárgyalása előtt a király még miniszteri ellenjegyzés mellett sem zárhatja be s nem oszlathatja szét (1848 : IV. t.-cz. 6. §.); a királynak nincs joga az országot az ellenség kezébe martulékul adni, hadi törvények alá vetni, alkotmányát eltörölni, az országot Ausztriába olvasztani, törvényhozó hatalmát idegen törvényhozó testületre ruházni (1790 : X. t.-cz.).

Kossuth szerint elérték azt a percet, mikor nem tanácsos többé

az orsz. honvédelmi bizottmány.

Kossuth Lajos aláírása.

a nemzet türelmével játszani. Az ország ellenségeit semmivé kell tenni s e közben, de azután is számolni. Récsey pörében, mi első eset a magyar parlament történetében, a felsőház október 9-ikén egy 36 tagú parlamenti bíróságot küldött ki. S azután megmutatta, hogy lejárt az az idő, mikor az állam egy ember volt; nem engedelmeskedett a király feloszlató rendeletének; kimondta, hogy az állam a törvényhozó testület s együttmaradt. Ez volt első erélyes és leghatározottabb lépése.¹

»Isten kinyújtotta karját, kijelölni a gyors tettek idejét« — szól Kossuth. Egyszerűsíteni kellett a kormányzatot, de nem azt, melyet — a királyi kézirat szerint — ideiglenesen a lemondott Récsey vezetett volna, hanem azt, melyet ily súlyos időkben a nemzet maga alkotott. Ministerium nem lévén, a ház ideiglenesen a honvédelmi bizottságra bízott minden kormányzatot.² Egy elnök és két tag, tehát egy valódi

¹ Palóczy a képviselőházban, 1849 április 2.

² Szeremlei Samu, A honv. bizottmány keletkezése s a forradalom kitörése 1848-ban. (Pest, 1867.) 8-adr. 196 lap.

triumviratus, teljes felelősséggel, mint szoros értelemben vett honvédelmi bizottság, vezette az ország általános kormányzását és irányt adott a végrehajtással megbízott kilencz bizottsági tag munkásságának. A honvédelmi bizottság minden tagja működésének körét a három kormányzó jelölte ki, a többire csupán a szintén felelősséggel járó végrehajtás tartozott. Elnökké nagy lelkesedéssel Kossuth Lajost, az indítványozót kiáltották ki. A bizottság tagjai voltak: Szemere Bertalan és Mészáros Lázár volt miniszterek,¹ Nyáry Pal, Pálffy János, Patay József, Somsich Pongrácz, Madarász László, Semberly Imre és — a főrendek részéről — báró Jósika Miklós, idősb Pazmándy Dénes, báró Perényi Zsigmond és idősb gróf Esterházy Mihály. A szeptember 21-ikén szerény feladattal alakított bizottság tehát október 8-ikán átvette, s egészen 1849 május 2-ikáig vezette az ország szabadságának védelmét.

Igy tört ki teljes erővel a XIX. századnak és hazánknak legnagyobb szabadságharca, a magyar.² Október 8-ikáig a szó szoros értelmében nem lehetett forradalomról beszélni, csak átalakulásról: még pedig politikai és

¹ Mindamellett, hogy október 3-ika után a király el nem ismerhette Batthyány ministeriumát, Mészarost két hétig még törvényes hadügyministernek tekintette; legálább Olmutzban október 17-ikén még az ő ellenjegyzése mellett nevezte ki Weiler Antalt az 52. ezred ezredesévé. A többi tag közül 1898. elején még élt Madarász és Semberly.

² A magyar szabadságharc történetének főbb feldolgozásai: Horváth M., A függetl. harc története, 2. kiadás, 3 kötet. (Bpest, 1872.) B. J., Magyarország. függetl. harcának katonai története. 3 kötet, (Bpest, 1897.) Gelich R., Magyarország. függetl. harca, 3 kötet, (Bpest, 1884—85.) Görgey István, 1848—49-ből, 3 kötet, (Bpest, 1888.) Gracza Gy., A m. szabadságharc története. 5 kötet, (Bpest, 1893—98.) Jakab L., Szabadságharcunk történetéhez, (Bpest, 1881.) Kerekgyártó, Magyarország. tört. VII. kötet, (Bpest, 1874.) Marczali (a Legújabb kor történetében), Rüstow, Az 1848—49. magy. hadj. tört., 2 kötet, (Pest, 1866.) Szeremley Samu, Magyarország. krónikája az 1848—49. évi forr. időről. 2 kötet, (Pest, 1867.) Szilágyi S., A magyar forradalom tört. (Pest, 1850.) A m. forr. férfiai. (Pest, 1850.) A m. forr. végnapjai. (Pest, 1850.) Vargyas Endre, A magyar szabadságharc tört. (Bpest, 1879. és 1881.) Chownitz, Gesch. der Ung. Revolution. 2 kötet, (Stuttgart, 1849.) Cobden R., Ungarn. (Lipce, 1850.) Die magyarische Revolution, von einem Augenzeugen. (Pest, 1849.) Helfert, Gesch. Oesterreichs, 4 kötet, (Lipce, 1869—86.) Janothik-Adlerstein, Chron. Tagebuch der ung. Rev. 3 kötet, (Bécs, 1851.) Majláth, Gesch. des ung. Insurrectionskrieges. (Zürich, 1860.) Meynert H., Gesch. der Ereignisse in der öst. Monarchie in den J. 1848—49. (Bécs, 1853.) Senft. Ungarn und der ung. Unabhängigkeitskrieg. 2 kötet, (Drezda, 1850.) Springer, Gesch. Oesterreichs seit dem Wiener Frieden. 2 kötet, (Lipce, 1863—65.) Streckmann, der Freiheitskampf in Ungarn. (Berlin, 1850.) Balleydier, Hist. de la guerre de Hongrie en 1848—49. (Páris, 1853.) Boldényi (Szabó Pál), Pages de la Rev. Hongr. (Páris, 1849.) Irányi és Chassin, Hist. politique de la Rev. de Hongrie. (Páris, 1860.) Godkin E. L. The History of Hungary. (London, 1853.) stb. Továbbá különösen Kossuth, Görgei, Klapka, Asbóth, Danzer, Csetz, Máriássy, Mészáros, Teleki S., Vukovics, Boross Mihály, Szemere, Jókai, Pulszky Ferencz és Teréz, Körösy, Csutak, Madarász J., Walter Imre, Zambelly, Frankenburg, Vetter, Windisch-Grätz, Hubner, Beck báróné, Welden, Pimodan, Inkey, Batori Schultz Bódog, gr. Batthyány Kázmér, gr. Bánffy Dénes (előbbi Tóth Lőrincz, az utóbbi Marczali) közlésében, a Budapesti Szemleben 1850. és 1893. J. Busbach stb. emlékiratai, Jókai-Bródy-Kallós képek albuma, 1848-évi. (Bpest, 1898.) Nehány száz cikket sorol fel Szinyei: Hazai és külföldi folyóiratok repertoriuma. I—II. kötet, (Bpest, 1874. és 1885.) és Mangold Jas-

nem — mint a francziáknál — társadalmi átalakulásról.¹ A mi idáig tartott, azt nem a nép tette, hanem az értelmiség: az ország gyűlése és kormánya. A bilincseket azok törték össze, kiknek jogukban állt ez a szét-törés. Mikor azután »a törvény ígét a harezok riadója akarta elnemítani«, megint nem társadalmi rétegek és nem felekezetek álltak egymással szemben, hogy megsértett önérdékük gyűlöletével és »az erőszak diadalának bösz érzetével« küzdjenek az egykori álláspontok felett, hanem maga az egész nemzet szállt táborba; mert tudta, hogy az ő sorsa van koezán.²

Abban a chaosban, melybe az állam jutott, minden nemzetiség leszármolhatott volna a multakért: ethnographiailag való kikerekítését, a nyelvhatárok szerint való önkormányzatot, a hagyományoktól való teljes szabadulását egész bátran kereshette volna.³ De ha kezdetben hajlandó volt is erre, az ország lakosságának csak egyötöde állt nyílt lázadásban; az sem a teljes elszakadás gondolatával, hanem csupán azért, mert igen tágasnak találta a politikai nemzet fogalmáról adott értelmezést. Súlyt a lázadásnak az kölcsönzött, hogy Ausztria is teljes erővel fordult a magyar állam, a magyar politikai nemzet eszméje ellen, melyben lázadást látott az összbirodalomnak Magyarországbán mindenkor megtagadott eszméje ellen. A personalis unio, melyben a két ország élt, alkalmas volt a lázadás és a forradalom fogalmának összezavarására, a szerint, a mint a Lajtán innen vagy túl szóltak a dologról. Magyarország szabadsága s védelme érdekében a kormányt most már a király akarata ellenére, tehát forradalmi színezettel is meg kellett alakítani.

A ház valóban nem tehetett egyebet annál a mit tett. A nádor eltávozott; Batthyány, Vay, Récsey csaknem egy időben kapott megbízatást a királytól ministerium alakítására, ugyanakkor, mikor Jellacsics, kivel az ország, mint pártütővel, nyílt háborúban állt, hatalmat nyert arra, hogy törvények nélkül, felfüggesztett hatóságokkal, ostromállapotban kormányozzon. Ez a kapkodás jellemezte az udvart. Wessenberg külügyminister panaszkodott, hogy a Magyarországba küldött összes kiáltványokat tudta és megegyezése nélkül írják és nyomatják. »Jobbra-balra osztják a parancsokat, mikről semmit sem tudok. Így teljes képtelenség egy felelős minister.« A kormány nélkül való állapotban tehát a törvényhozásnak rendkívüli időkben, rendkívüli módokon kellett gondoskodnia a törvény és alkotmány

trownál: Jahresberichte. Néhány más fontosabb munkára külön is hivatkozom. Az adatokat rendszeresen gyűjtik a Magyar Nemz. Múzeum levéltára, az aradi, budapesti és kolozsvári szabadságharczi múzeumok, utóbbi »1848—9. Történelmi Lapok« czímmel külön közlőnyt ad ki.

¹ Pulszky szerint (Életem és korom. II., 193.) október közepéig sem Bees, sem Magyarország nem tudták még, mi a forradalom. Jobban szerettek volna bármi silány, de alakjában tisztességes kiegyezést a háború esélyeinél. De az udvar nem akart pakolni: akár akarták a magyarok, akár nem, forradalmiaknak kellett lenniök: forradalmiakkal pedig a korona nem egyezkedhetik.

² Kazinczy Gábor a képviselőházban, 1861 május 27-iken.

³ Kemény, Még egy szó a forradalom után, 155.

megvédéséről. Választott bizottsága azonnal felszólított minden várparancsnokot és várőrséget, hogy hét nap alatt multhatatlanul kitűzze a magyar nemzeti lobogót s írásban jelentse be hűségét Magyarországnak, engedelmes-ségét a honvédelmi bizottság iránt. A katonáknak a haza vagy az ural-
kodó-ház szolgálata közt kellett választaniok.

Mindamellett, hogy az osztrák-képviselőházban ugyanaz nap (október 8-ikán) már indítványt tettek a Habsburgok száműzetésére, a magyar képviselő-ház ugyanakkor, midőn erről értesült (október 10-ikén), Madarász László és Kossuth indítványára csak annyit mondott ki, hogy a nádor a legnagyobb veszedelem idején hagyván oda a tábort, minden viszony megszakadt közte és a magyar nemzet közt. A nádori szék betöltéséről »annak idejében« kivántak intézkedni. A nádorválasztást azonban az 1867: VII. t.-cz. is elhalasztotta arra az időre, míg a törvény a nádori méltóság hatása körét a felelős kormány elveivel megegyezően szabályozza; a mi nem történvén meg, az 1848 október 10-iki nyilatkozat óta a nádori szék üresen áll. Együttal megbizta az országgyűlés a honvédelmi bizottságot, hogy a kül-földön levő magyar hadakat haza hozassa, s hogy a »külföld magyarjai«-nak csupán 15 napot engedjen a visszatérésre. Ellenben szabadon bocsáttatta a szegedi várból, a magyarok igazi Bastillejából, az önkényes uralom ide-jében odazárt 480 olaszt, kik bíróság előtt soha sem állottak. Ezt arra hivatkozva tette, hogy a király a mult országgyűlésen kegyelmet adott minden politikai fogolynak. Az országgyűlés két háza október 10-ikén parancsot adott ugyan Moga altábornagynak a Bécs felé való előnyomu-lásra, de ezekben a napokban még katonai kinevezéseit a bizottság »a király és a haza nevében« adta ki, s a dynastiával való összeköttetést végkép megszakítani nem akarván, Pulszky Ferencz »külsügyi« államtitkárt, kinek lemondását a király október 4-ikén Récsey törvénytelen ellenjegyzésével fogadta el, egy hét múlva hivatala folytatására utasította. Volt főnökét, Esterházyt, az udvar azzal gyanúsította, hogy az angol államférfiakat, Ponsonbyt és Palmerstont akarja megnyerni Magyarország függetlensége eszméjének. A forradalmi kormánynak gondoskodnia kellett, hogy Európával Esterházy távozása után se veszítse el összeköttetéseit, s Nyáry október 24-ikén már jelentette is a parlamentnek, hogy lépéseket tett az angoloknál, francziáknál s »más« népeknél, talán épen a fenyegető orosz beavatkozás elhárítására.

Maga Bécs egészen az aula kezében volt. A demokraták már október 10-ikén felszólították a Jellacsics után nyomuló magyar sereget, hogy habozás nélkül lépjen osztrák területre. Másnap az osztrák parlament is kijelentett annyit, hogy ő sem tiltotta el a határuk átlépését, de következő ülésében, a magyar országgyűlés október 7-iki határozatának felolvasása után sem határozta el a magyarok behívását. Ennek következtében a magyar képviselőház (október 14-ikén) csupán önvédelemre kívánt szorítkozni. Mialatt tehát Auersperg és Jellacsics akadálytalanul körülzárhatták Bécset, az Ölműtzbbe menekült udvar általános bosszuló hadjáratra készült. A trón

s vele Ausztria valóban válságos helyzetbe jutott. A hogy egyik költeményében I. Lajos bajor király írja:

Már eljönni látszott Ausztria vége.
Gúnyosan beszéltek a gonoszak róla
S bukásáról a jó keseregve szóla.
Senki se' tudja, mi a kötelessége:
A trón s fejedelm szorongva kéri látt
Ki menti meg a végveszélyben Ausztriát?
Windisch-Grätz, Jellacsics, Radetzky !¹

A császár most, október 16-ikán, valóban a magyar indigenák közül való Windisch-Grätz Alfréd herceget,¹ a prágai forradalom elnyomóját nevezte ki, az olasz hadak kivételével, összes hadainak fővezérévé, másnap pedig tábornagygyá tette. Magyarországon ő kapta Jellacsics szerepét.² »A dolog — szolt Nyáry október 24-ikén a képviselőházban — ugyanaz, csak a személyek változtak. De ez utóbbinak személye veszedelmesebb, mert azokat a fegyvereket, melyekkel Jellacsics ellen vívhattunk, nem lehet Windisch-Grätz ellen is fordítani.« Mivel a herceg felszólította a Magyarországon szolgáló császári és királyi tiszteket, hogy táborába menjenek át és hozzá csatlakozzanak, a képviselőház (október 24-ikén) honárulónak nyilvánította, a ki parancsainak engedelmeskednék. A parlament már előbb (október 15-ikén) kimondta, hogy a hadsereget teljesen magyar lábra állítja, s hogy az ebben meg nem nyugvó, és a képviselőház ezen és következő parancsainak nem engedelmeskedő tiszteket elbocsátja.

A hadsereg megtisztításának ideje tehát, Kossuth szerint,³ megérkezett. »Sok szakács főz a tábor vezérleteinek konyháján: a sok követ, a sok biztos jobban tenné, ha haza menne.« 25-ikén pedig Moga parendorfi táborában távozásra intette azokat a tiszteket, kik nem akarnak feltétlenül engedelmeskedni a vezérnek, ha az Windisch-Grätz vagy Jellacsics ellen vinné is őket, és a kik lelkesedést nem éreznek a haza iránt. Cromwellt jó kétszáz esztendővel azelőtt egy ilyen határozott nyilatkozat tette a helyzet urává. Csak néhány tiszt jelentkezett kilépésre. Erélylyel szolt október 25-ikén a honvédelmi bizottság és a parlament elnöke Windisch-Grätz herceghez is. Figyelmeztette, hogy védelmébe vevén a pártütő Jellacsics hadát, »magát a Magyarország trónja, állami létele és törvényei ellen irá-

¹ A Windisch-Grätzek az 1655 : 119. t.-cz. értelmében nyertek magyar honosságot.

² A prágai »Centralblätter« szerint (Pesti Hírlap, 1189. sz.) a bán »régí magyar törvények« szerint a nádor helyettese lévén, Magyarországon őt illeti a rend helyreállítása, s így hadait nem rendelheti alá akármely osztrák hadvezérnek. Windisch-Grätz kineveztetése tehát az egyetlen törvénytelen lépés, melyet a magyar ügyben az osztrák kormány idáig tett; segítni lehet rajta, ha Jellacsicsot megerősítik jogában s újból kinevezik a Magyarországon harczoló sereg fővezérévé. Minden más rendelkezés törvénytelen, megtörése a magyar alkotmánynak és beláthatatlan következeseket von maga után. A szlávok tehát sejteni kezdtek, hogy többé nincs róluk szó.

³ Csányihoz, október 22-ikén. Aradi szabadságharcz-múzeum, Csányi-ltár, 3464. sz.

nyulo pártütés fejévé tette». Mondjon le törvénytelen szándékáról, fegyverezze le Jellacsicsot és hagyja abba Bécs ostromát. Ha megvalósítani akarná a hadi törvényszéki eljárásban nyilatkozó barbárságot, több mint tízezer foglyukkal szemben a magyarok is hasonló eljárást kényszerülnének követni. Válaszától függ, ellenségnek tekintsek-e. A hadi követeknek, Ivánka Imre ezredesnek és Dobay nemzetőrtisztnak azonban az osztrák fővezér október 26-ikan egész szárazon azt felelte, hogy forradalmiakkal¹ nem alkuszik. A hazatérő békekövetek közül Jellacsics Ivánka Imre ezredest, a jobb szárny parancsnokát, kibén némelyek a jövőendő hadjárat vezérét sejtették, elfogatta, és az osztrák kormányt őt Königrätz várába záratta.²

Windisch-Grätz üzenetéről még nem tudva, az ország római katolikus főpapjai is tanácskozársra gyűltek össze s elhatározták, hogy Hám János hercegprimást és Lonovics József egri érseket küldik Olmützbe figyelmeztetni a királyt, hogy a nevében támasztott lázadások nemcsak a hazát, hanem a trónt is veszélyeztetik; hogy a szentesített áprilisi törvények s a független kormány ellen intézett támadások kivesztik a nép szívéből a trón iránt való kegyeletet; fölhívni őt a polgárháborúval járó vérontás, vallási és erkölcsi elvadás szomorú következéseinek megfontolására: és inteni, emlékezzék meg koronáztatásakor tett esküjéről, újabb ígéreteiről s a feleletnek arról az iszonyú terhéről, melylyel a véres polgárháború királyi trónjára nehezedik. S ha a két főpap mindezt személyesen mondja el Olmützben, talán ép oly hatást érnek el, mint Szent-Gellért Aba Sámuellel, s azóta más főpapok más királyokkal szemben. A legconservativebb testület föllépése semmi esetre sem téveszthet el hatását. Mivel azonban Kossuth nem volt jelen s utóbb sem várt jót ettől a lépéstől, a honvédelmi bizottság s a püspöki kar október 28-ikan csupán Fogarassy Mihály skutarii czimzetes püspököt küldte Olmützbe. Fogarassy a határzár miatt csak elkésve, november 10-ike táján, oly időben érkezett az udvarhoz, midőn az Bécs elfoglalásában s a schwechati győzelemben elbizakodva, már föltétlen megadást követelt. Fogarassyt, mint egykori udvari káplánját, fogadta ugyan a király, s kérte őt is, társait is, imádkozzanak, hogy mielőbb elmúljanak ezek a nehéz napok; de az emlékiratot nem volt

¹ »Mit Rebellen unterhandle ich nicht.« Ezt a mondást Windisch-Grätz már a Bécs ostroma alatt már frankfurtiakkal, Welckerrel és Mosle ezredessel szemben is használta. L. Blum, Deutsche Revolution, 329. A rebellist nem egészen helyes (mint Tóth Béla is teszi. Szájruól szájra, 89. l.) lázadónak fordítani. Eötvös Károly helyesen jegyezte meg a Keptársulóságban 1890 május 28-ikan, hogy a szent korona tagja csak perduellis (pártütő) és rebellis (forradalmi) lehet, de nem seditiosus (lázdadó).

² Ivánka Imre, Négy havi szolgálatom a magyar hadseregben. (Budapest, 1881.) A pákozdi csatában a tábor körülöttei feleje közelgő horvátok szintén elfogták, de akkor az elfogatás körülményeiből erőtől Jellacsics lovagiasan szabadon bocsátotta. Windisch-Grätzről több Stiles, az Északamerikai Egyesült-Államok bécsi követe is hiába lépett közbe a magyarok érdekében. Kossuth, Irataim, III. 331.

szabad előterjesztene, s az udvar terrorismusától rettegve, a főpap nem merte föltánni a király előtt az ország szomorú helyzetét.

Válasz nélkül tért haza. Már előbb is eltűnt a békés kiegyenlítésnek minden reménye. De ebből nem az következett, hogy a honvédelmi bizottság a bécsi aulával szövetkezzék. Bécsben székelt még az osztrák parlament, s Krausz ministerium-alakítása késvén, ez is magához ragadta a végrehajtó hatalmat, vagy annak egy részét. Hadserege nem lévén, mint a magyarnak, elhatározásaiban nem lehetett olyan merész. Szláv többsége talán a szláv apostolt láthatta volna Jellacsicsban; de csak a menekülőt látta. »Az országgyűlés — szolt ehhez október 16-ikán a parlament — nem hitta be a magyarokat s épen oly kevésbé parancsolhatja ki.« Mivel azonban a magyar országgyűlés értesítése szerint a magyar sereg üldözi, míg le nem fegyverzi a sereget, a békének nincs más módja, mint hogy Jellacsics seregestül visszavonuljon hazájába; az országgyűlés a császár bemutatott felhívása értelmében csak ezután hívhatja föl a magyarokat megállásra. Ezt az ideiglenes semlegességet tisztelte is a magyar parlament, mely magának törvényt, tekintélyt követelve, nem sérthette meg egy másik parlament tekintélyét. Habozott, hogy ha az idealismus és az érzelmek politikáját követi, s a szabadságért lelkesedő bécsi népnek segítséget nyújt, az osztrák parlament a magyar sereg benyomulásában nem lát-e illetéktelen beavatkozást? Minden esetre gondoskodni kellett a Lajta vonalán megfigyelő hadtestről, mert azt mindenki tudhatta, hogy az osztrák sereg Bécs után Budapestre veti magát. Sőt a határok mentén jól lehetett volna alkalmazni ezt a még bővebb kiképzésre váró hadsereget Simunics Boldizsár tábornok ellen is, ki október elején a Sárosmegye felől tervezett berohanás helyett most (október 22-ikén) 5000 főnyi sereggel s 12 ágyúval a jablunkai hágon át Trencsén vármegyébe tört be. A legsürgősebb teendő minden esetre a szerb lázadás leverése lett volna, a mi most könnyebbnek is látszott, midőn gyámolítójuk, Jellacsics, távol volt, Latour hadügyminister, ki titkon segítette őket, lámpára került, s a menekülő udvar a maga közvetlen védelmére gondolt. Délen az udvarnak jó szövetségesei voltak a szerbek, kiket most Knityánin vezetett. Fejértemplomnál (augusztus 19-ikén és szeptember 3-ikán), valamint Szent-Tamásnál (szeptember 21-ikén) voltak a nevezetesebb mérközések. Knityánin, kit nemzete lovagiasnak, nyitnak és bátornak tartott, fegyelmezni törekedett ugyan servianusait, de nem gátolhatta meg kegyetlenkedéseiket. Suplikácز vajda, ki szeptember közepén mint vezérőrnagy tért haza az osztrák csataterőről, csakhamar átvette az összes »osztrák-szerb« hadak vezetését. A király október 3-ikán a maga magyar parlamentjének úgyszólván hadat üzenvén, Suplikácز 21,084 emberből és 104 ágyúból álló seregének Jellacsicssal egy időben kell vala támadnia és Szeged felé előnyomulnia; október 7-iken a szerb gyűlés is red, mint már megerősített vajdára, bizta a fővezérletet, a szintén megerősített patriarchára a politikai vezetést. De Jellacsics ekkor már Bécs alá húzódván

a szerbek a Tisza vonalán örökös magyar hadak áttörését, bekerítését s a temesvári őrséggel való közvetlen összeköttetés kivívását tűzték ki célul. E végből október 13-ikán egyszerre három helyen támadtak. Török-Becsénél azonban Csuha ezredes és a segítségére idején megjelent Damjanics. O-Becsénél Fackh ezredes visszaverte őket: Nagy-Kikindáról Nagy-Sándor József alezredes ugyan végre is kivonult előlük, de a kerületet megtartotta, mire a lázadók pár nap múlva a Temes mellékére húzódtak vissza. Arra az alhirre, hogy a szerbek észak felé nyomulnak, Szegeden szerb-üldözés tört ki s a tömeg, mely annyi rémes hirt hallott a lázadók kegyetlenségeiről, mézszárlásairól és rablásairól, most 60 szerb lakost vágott le vagy sebesített meg, sőt rabolt és fosztogatott is. A temesvári osztrákok, míg egyrészt mindjobban bujtogatták a lázadók szenvedélyeit, a magyarokat holmi szegénylegényeknek tekintve, Vukovics kormánybiztos és Kiss Ernő tábornok fejére 100—100 aranyat tűzték ki, a mint hogy Jellacsics sem becsülte többre Görgeit és Csányit fejenként 1000 forintnál. A szerbek azonban október 12-iki támadásuk balsikere óta pár hétig nyugodtan maradtak. A honvédelmi bizottság csak azután akart reájuk döntő csapást mérni, ha előbb Windisch-Grätzczel végezett.

Bécs ostromlói Moga vezetése alatt 48 ágyúval mintegy 36,000 főnyi magyar sereg, közte csak 16,000 rendes honvéd és huszár fenyegette. Ott volt a seregben az az 50 nádor-huszár is, ki Sréter Lajos kapitány és Desseffy hadnagy vezetése alatt Prágából »minden poklokön keresztül« hét nap, hét éjjel mondhatatlan veszedelmek közt vágott magának utat, hogy a Morva innenső partján, még az ellenség golyóinak füttyülése közt, örvöngő lelkesedéssel csókolja meg a haza földjét. A Baradlay Richard esete ez a Kőszívű Ember Fiaiban.

Erkölcsei erő minden esetre volt abban a seregben, melyben, míg szerencsétlen esése közben össze nem törte magát, egy Batthyány Lajos is mint köznemzetőr szolgált. Ez a lelkes sereg kétségkívül diadalt arat, ha október 8-ikán a futó Jellacsicsot osztrák területen azonnal megtámadja; de majd az egész októbert ott vesztegette el a Lajta mellett, a parendorfi táborban. Ha 17-ikén és 21-ikén ismételtén átlépte is ezt a Rubicont,¹ a honvédelmi bizottság parancsára mindannyiszor önként visszatért a balpartra. Harmadszor (október 28-ikán) már a fővezér javaslata ellenére történt a betörés, oly időben, midőn Windisch-Grätz, Auersperg és Jellacsics 60,000 főnyi serege már egyesült, s midőn a körülzárt bécsiek kirohanással többé nem támogathatták a magyarok működését. Bécszet védője, Bem lengyel tábornok, Szontágh Pál segítségével,² másnap szökve hagyta el,³ harmadnap

¹ Moga intézkedéseiről okt. 20. 21-re I. Aradi szabadságharc-múzeum. 4619. sz.

² Pulszky, Hítem és korom. II. 212-14. Ezért Szontágh Pált a győztes osztrákok egyévi vizsgálati fogság után kétévi várfogságra ítélték.

³ November 8-ikán már Pesten nyilvánkozott, hogy Windisch-Grätz ellen Magyarországon küzd tovább.

Ki nevezés

Az országos Honvédelmi Bizottmánytól

Görgei Arthur honvédi Tábornochnak.

Buda. Pesten 1848. Október 11^{én}

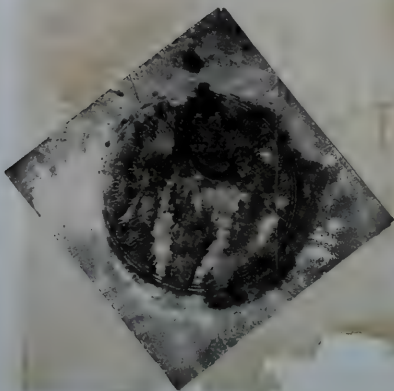
Tekintetbe véve önnek a Haza előtt telleg bebizonyított
hűségét, a harczmezőn ki mutatott vitézségét, hadvezetésre meg
kiváló képességét, és az országos Honvédelmi bizottmány
szemmel honvédi Tábornochnak nevezni ki, helyes birakománál
vállván Tábornochnak szilárd hűségétől hogy had
seregünkkel győzelemre vezérle, s a vezényletet teljes be
látásával engedélyesen intézendi, — Melleslegi / e. Október
ho 15^{én} számítván. —

Az országos honvédelmi bizottmány

W. Smok Lajos

Min. H.

Madarász László
bizottmány tag

GÖRGEI TÁBORNOKI KINEVEZÉSE

(Ez a dolog a Fegyvercsalád Levéltárában a Magyar Nemzeti Múzeumban van)

tartozlak, magokat jövődöben Koronánk természetes és törvényes örököse, Ő császári királyi Apostoli Felsége, I-ső Ferencz-József iránt kötelezletve lenni tekintsek és elismerjék. —

Melly királyi elhatározásunk és k. parancsolatunk közzététele után, azon hív alattvalóinknak, kik számdékainkat méltányolva, Velünk különböző hatásköreikben, készséggel és őszintén közremunkáltak, hálaérzetük azon tettekben nyilatkozott tanúságaiért, mellyek szívünket annyiszor megörvendeztették, ezennel érdemlett elismerésünket nyilváníjuk, a Mindenható Istenhez pedig, nem szününk meg éltünk fogytáig egyszersmind azon alazatos és buzgó könyörgéssel járulni, miszerint úgy szeretett Unoka Őcsénk, valamint Népeinek szívét, szandekait és akaratját mindég jóra vezérelve, uralkodásának korát, az igaz vallásosság és a jó erkölcsök erősödesse által, Isten előtt kedvessé; a küzjö minden nemű gyarapúlása által pedig, benn és künn hatalmassá, viragzóva és boldoggá, és ekköpen a jövö ivadékoknak, s a késö maradéknak örökre emlékezetessé lenni engedje, és áldásnak kimerithetlen kegyelem forrását, szétáraszsza Népeink és Házunk felett, kiknek valódi javát hordoztuk mindenkön szívünkön, és fogjuk ezentül is, a legmelegebb részvétellel, éltünk végperezáig, kísérni.

Kelt királyi fővárosunkban Ollmützban, December hó 2-kán az Úr 1848-dik, uralkodásunk tizennegyedik esztendejében.

Felküldve
Ferencz József
Király

pedig (október 30-ikán) Moga Schwechatnál, ausztriai földön „megvívta azt az ütközetet, melylyel Magyarország területe megőrzésének tartozott”.¹ Ebben az ágyúcsatában jobbadán újonczokból álló serege éljenekkel fogadta ugyan az első golyók sivitiesését, s „vitézségének elvitázhatatlan tanújeleit adta”; délután 3 órakor azonban felbomlott a rend, s a sereg, „miután látta, hogy Jellacsicsot az összes ausztriai sereg oltalmába vette, az ország földére visszavonult”.²

Bécs október 31-ikén kapitulált, megnyitván kapuit Windisch-Grätz herczeg bosszújának.³ Moga még aznap lemondott a fővezérségről, s helyébe Kossuth, mint a honvédelmi bizottság elnöke, az országgyűlés jóváhagyásának reményében azonnal kinevezte a tábornokká előléptetett Görgei Arthurt, a császári és királyi katona helyett a honvédet.⁴

Görgei egyénisége nem volt forradalmi, de pályafutása valóban forradalmi volt; gyors, ragyogó és szédületes, a végletek közt mozgó. A nádor-huszárok volt főhadnagya, a katonaságtól megválva, csak fél esztendővel azelőtt nősült, s a prágai vagy a pesti egyetem vegytani tanszékére vágyódott. A bécsi akadémia közleményei közt csak az imént érkeezett a kókuszdió olajának illó savairól. A nyáron belépett mint kapitány az első honvédségbe, s a köztfigyelmet a Csepel-szigetén Zichy Ödön felakasztatásával, majd a horvátok ozorai fegyverletételével vonta magára. A harmincz éves ifjú ezredes kiválóan megnyerte Kossuth bizalmát s most, midőn ellenezte ugyan az Ausztriába való betörést, de mint az előhad vezére mégis vitézül támadt, a visszavonulást pedig jól fedezte, Kossuth benne ismerte föl azt a férfiút, „kinek részére az isteni gondviselés nagy és fényes pályát jelölt ki, és a ki minden körülmény közt hű szolgálja marad a szabadságnak”.⁵

Most főhadiszállásán, a primás pozsonyi palotájában, egész buzgalommal irogatta a hadi parancsokat, ugyanazon zöld asztalokon, melyek mellett fél esztendővel azelőtt kihirdették a már is védelemre szorult törvényeket.⁶

¹ Az országgyűlés Európa népeihez 1848 december 4-ikén.

² U. ott. Kossuth nyilatkozata a futásról Görgeinél: *Mein Leben und Wirken*, I. 87—90.

³ A magyar képviselőház november 27-ikén részvétét nyilvánította a bécsi vértanúk, különösen Blum Róbert kivégeztetése miatt (H. Blum, id. m. 458—574. s a Nord u. Süd 1891. 35—36. számában.) Pár nap múlva (december 7-ikén a bécsi áldozatok száma a magyar Horváth Jánossal szaporodott. Pulszky, — a ki nyilvánosságra hozta Jellacsicsnak Latourhoz intézett leveleit — megmenekült, pedig „vesznie kell ezért, ha száz feje van is”. — (Unterreiter, Die Revolution in Wien. Bécs, 1848—49. VIII. 38.). A kivégzett bécsiekért 1848 december 18-ikán Pesten gyászmisét mondtak, 20-ikán pedig a képviselőház tanácstermében tartott ünnepen Tausenau, a bécsi demokraták híres szónoka, Horárik és Vasvári emlékbeszédet tartottak fölöttük. A bécsi menekültek közül sokan a magyar seregben küzdtek tovább a szabadságért.

⁴ A Görgeire vonatkozó irodalom teljes jegyzéke 1848—1894-ig Szinnyeynél, *Magyar Írók*, III. 1383—7. hasáb.

⁵ Beszéde a képviselőházban, 1848 november 9-ikén.

⁶ Görgei István, 1848—49. I. 23.

Maga lemondásával végződött a külföldi kalandozás kora, mely fontosabb csataterекről teljes három héten át vonta el a magyar sereg legjobb erőit. Ezeknek az erőknek egyesítésére, a seregredek, honvédek, nemzetőrök, önkéntesek egyenlő hadi kiképzetésére, a szigorú katonai fegyelem behozatalára kellett most gondolni: és pedig annyiaval inkább, mert előre lehetett látni, hogy Bécs eleste után a császáriak egyenesen Magyarországra törnek, hol a belső lázadás új erőt merit támadásukból. Simunics Boldizsár tábornok ugyan Kosztolányinnál a nyitrai nemzetőrökön és fölkelőkön október 28-ikán kivívott könnyű győzelme után Beniczky és Guyon Richard ezredes csekély hadai elől november 4-ikén már a Morva jobb partjára húzódott, de az ország egyes vidékein az osztrákok kezében levő várak mindmégannyi újabb küzdelem középpontjai lehettek.

A magyar várak parancsnokai a királylyal és az országgyűléssel szemben olyan dilemmába jutottak, mint 1642-ben az angol várparancsnokok. Komáromban olyasmi történt, mint akkor ottan Hullben; csak hogy itt báró Majthényi vitte a John Hotham szerepét, amennyiben a várat ő tartotta meg a parlament iránt való hűségben.¹ Lipótvár parancsnoka, báró Bibra Károly ezredes, nem ellenezte, hogy a magyar kormányról hallani sem akaró granicsár-őrséget báró Jeszenák kormánybiztos honvédekkel váltassa fel, azután azonban leköszönt, s Thanhoffer Ferencz honvéd-alezredes lett az utóda. Munkács várát² Laube Ferencz őrnagy hűsége és Szintay képviselő erélye biztosította a nemzet számára. A délvidéken — Hrabovszky távoztával — megint hazafias, és a magyar alkotmányhoz ragaszkodó altábornagy, báró Blagoevics Imre, egy magyar jakobinus (Szulyovszky) fogadott fia lett a főhadparancsnok. Egy ideig a legnagyobb zavarba hozta az október 3-iki rendelet, de 15-ikén már mégis elfogadta az országgyűlésnek Jellacsics főparancsnoksága ellen hozott határozatát miben talán része volt annak is, hogy márcziusban ő tartott számot a báni méltóságra; ennek következtében, a magyar őrség nagy lelkesedése közt, október 17-ikén magyar zászlót tüzetett ki Péterváradra, a délvidéknek e fontos erőségére, melynek különben, Hentzi tábornok távoztával, Zahn János altábornagy volt a parancsnoka. Példáját már másnap követte Eszék várában báró Jovics Sándor vezérőrnagy s Batthyány Kázmér baranyai fölkelőit maga is segítette az eszékvárosi lázadó szerbek elűzésében.

A közvélemény türelmetlenül látta mindezeknek a várparancsnokoknak egyideig való habozását: az utókor azonban nem találja érthetetlennek a cs. kir. tiszteknek ezt a habozását, tudván, hogy tetteért Jovics és Zahn sokáig raboskodott. Blagoevics csak úgy került ki elődjének, Hrabovszky-

¹ Meyer Darstellung der Ereignisse, wodurch derselbe, vorhin Commandant d. Festung Komorn, zu Wien kassirt worden ist. (Frankfurt, 1860.) L. különösen Szimyei ut. könyve.

² Lászlóffy. Munkács vára 1848-49-ben: Hazánk VIII. 81-96., 246-261., 352-353. l.

nak sorsát, a rablánczot, hogy a vizsgálat alatt meghalt. Bibra rangját vesztette s még Mertz Frigyes altábornagynak, Komárom parancsnokának is meg kellett válnia a hadseregtől.

A Dráva tövét s a Dunának egy fontos szakaszát védő várak hely-

Görgei Artur.

(Egykoru daguerrotypia Gyulai Pál birtokában.)

zete csak egyelőre nyugtathatta meg a magyar kormányt, mely teljesen elvesztette a Tiszántúl legfontosabb két várát. Temesvárt parancsnoka, báró Rukavina György altábornagy már október 10-ikén ostromállapotba helyezte, törvényen kívül állónak nyilvánította a székhelyét Makóra áttevő püspökhelyettest, Róka József kanonokot s midőn Murányi másodalispánnal

a megyei hatóság Verseczre költözött át, báró Ambrózy Lajos elnöklete alatt egy polgári bizottságot szervezett a közigazgatás vezetésére. Még nagyobb elkeseredést keltett Arad várának parancsnoka, báró Berger altábornagy, ki Blomberg erredes és Siliak vezérőrnagy unszolására már október 7-ikén lövetni kezdte a várost, melyet azután majdnem minden nap bombáztatott. Barnulatót keltett a városiak önfeláldozása, tiszteletet a várba szorult császári katonák hősisége.¹ Ez a két vár a polgárháború döntő tényezői közé tartozott: Temesvár mindvégig, Arad kilencz hónapon át kötötte le a magyaroknak igen tekintélyes erejét, melyet nyílt csatatéren oly kitűnően lehetett volna használni.

Erdélyben Puchner főhadparancsnok október 18-ikán kiáltványban figyelmeztetett mindenkit, hogy a budapesti rémuralomnak engedelmeskedőket haditörvényszék elé állíttatja. Ő az anarchiával és a terrorismussal szemben az alkotmányos császár megbízásából a rendet és békét akarja helyreállítani. Erre Nyáry Pál azt jegyezte meg (október 24-ikén) a házban, hogy 1789 óta a királyok és zsarnokok a népek szabadsága ellen sohasem éltek más fegyverrel, mint azzal, hogy a szabadságból állítólag eredő rosszakkal ijesztették őket. Mindig a guillotinera mutattak, mintha az elválaszthatatlan volna a szabadságtól. A ház kinyilvánította, hogy a kormánynyal együtt csak az 1848. évi törvényekben szentesített jogokat és szabadságot kívánja biztosítani, míg ellenei a népet a réginél is gyalázatosabb rabigába akarják szorítani.² Kossuth pedig november 9-ikén még Windisch-Grätz izenete után is emlékeztette a házat, hogy a nemzetnek a dynastiával vívott harczi idáig sohasem végződtek leveretéssel, hanem kiegyezéssel; s december 12-ikén is kijelentette, hogy nem mondja meg, republikánus-e, vagy monarchista, de védelmezni kívánja a hazát, e védelem közben nem zárván el annak az útját, hogy Magyarország ügyét a dynastiával kiegyeztesse.

II. FEJEZET.

A polgárháború kitörése Erdélyben.

Az új alkotmány áldásai Erdélyre is kiterjedtek s azt a sok hibát, a mit Erdély hét fő bűne, a három nemzet és a négy vallás, a maga kizárólagosságával három századon át okozott, a görögkeleti román többséggel szemben csak az unió tehette jóvá. Ez a többség most, mint román

¹ L. Arad a szabadságharcban. (Márki, Arad tört. II. k. 555—605. 1.) Margitay Gábor, Arad vesznapok (Bpest. 1899.)

² Deak nem fogadta el a kiáltvány szerkesztését, mert ahhoz sajtószerű stílus kell; törvénytervezőnek, ha parancsolják, szívesen készít. Így báró Kemény Zsigmondra bízták a megírást s ő a kiáltványt október 28-ikán be is mutatta.

és mint görökkeleti, az alkotmány sánczain belül állt: de oly sokáig volt azon kívül, hogy alig csodálhatjuk, ha nem tudta magát beletalálni új helyzetébe. Panaszkodott, hogy az uniót hozzájárulása nélkül mondták ki s követelte, hogy az ő hozzájárulásával újból tárgyalják, de szintén országgyűlésen. Magát a plebiscitumot nem emlegette, de népgyűlésein újra meg újra foglalkozott az unióval, melyről azt hitte, hogy csak a magyarságnak használ, csak azt erősíti. Nem vette figyelembe, hogy a magyar nemzet valósággal saját faja ellen dolgozott, midőn nem latolgatta, érdemesek-e a nemzetiségek a nekik adott nagy szabadságra, vagy sem, — nem fogják-e azt a nagy szabadságot a felszabadító nemzet ellen, az állam kárára használni. Ausztria dobta ugyan a háborgó elemek közé a »Gleichberechtigung aller Nationalitäten« hangzatos, de kellően maig sem értett jeligéjét;¹ de a románok maguknak követelték azt a dicsőséget, hogy Balázsfalván nemzetiségük egyenjogosítását követelve is át voltak hatva a hazai nemzetiségek iránt való szeretettől, s hogy őket mindig a század nagy eszméi: a szabadság, egyenlőség, testvériség vezérelték.² A magyar kormány, mely Erdélyt még június 14-ikén átvette, sok bajnak vehette volna elejét, ha Erdélybe a viszonyokat ismerő királyi biztost küld, s ha az unio-bizottságban helyet ad a románoknak is. A június 20-ikán kinevezett báró Vay Miklós akkortájt, midőn Erdély követői a magyar országgyűlésre siettek, július 6-ikán megkezdte a körútját, fogadta a hatóságok üdvözléseit; és mert mindenütt lelkesedéssel, vagy legalább is hivatalos tisztelettel találkozott, hinni merte, hogy Puchner főhadparancsnok támogatásával és, ha kell, a rögtönítélő bíróságok alkalmazásával minden rázkódtatás nélkül illesztheti be Erdélyt a magyar alkotmány keretébe.

De az új alkotmány, az új közigazgatás életbeléptetésének, a nemzetiségek megnyugtatójának módozatai voltaképp az unio-bizottságra tartoztak, mely gróf Teleki József erdélyi főkormányzó elnökle alatt Budapesten július 16-ikán kezdett tanácskozni.³ Az országgyűlésen megválasztott három tag (Leményi, Siaguna, Boheczel) mellé a ministerium még öt román hitt meg a bizottságba, az elnök azonban csak szeptember 23-ikán adott helyet nekik, mert nem lévén tagjai a volt erdélyi országgyűlésnek, ennek bizottságában törvényesen részt sem vehettek. Siaguna püspök⁴ s a bizottság több tagja kereste ugyan a megoldás módját, de a vezető férfiak előtt a szerb és horvát lázadás fontosabbnak látszott az erdélyi kérdésnél, melylyel nem voltak tisztában. Kitént ez augusztus 25-ikén, midőn báró Wesselényi Miklós a felsőházban törvényjavaslatot nyújtott be a románajkiak ügyében.

¹ Erről a kérdésről I. Eötvös, Ueber die Gleichberechtigung der Nationalitäten in Oesterreich. Pest, 1850. (Szerzőj névével csak az 1851. évi második kiadáson).

² A román comité 1896 február 6-iki manifestuma.

³ A bizottság eredeti okiratai a kolozsvári levéltárban.

⁴ Eletrajza Popeától és Slavicitól: Memorialul Archiepiscopului si Metropolitului Andreiu baron de Siaguna. (Szeben, 1889.) Két kötet.

Az országos bizottság szeptember 12-ikén a képviselőházhoz benyújtotta 20 §-ból álló munkáját Erdély uniójának keresztülvitele, illetőleg a magyar közigazgatásnak Erdélyre kiterjesztése tárgyában. Másfél millió román Dragos szerint csak hárman-négyen képviselvén, többen, pl. a szászok közül masnap Schmidt, sőt maga a miniszterelnök is a javaslatot az osztályokhoz kívánta utasítani; Pálffy szerint azonban Erdély elszakad Magyarországtól, ha csak egy napig halasztják is a dolgot; mert a még mindig fennálló kir. kormányshéket a reactio akármikor felhasználhatja. A ház aznap már csakugyan le is tárgyalta volna a javaslatot, ha Irányi¹ észre nem veszi, hogy határozatra többé nem képes; 14-ikén azonban a ház a javaslat határevő pontjait is elfogadta. Goos Károly szerint ez nem történt szabályos alakban, hat szász képviselő pedig oly szín alatt, hogy a ház különben is letért a törvényes útról, már szeptember 19-ikén lemondott a képviselősegről. Kossuth megfenyegette a »reactio szolgálatában álló árulókat«, hogy, ha tönkre kell mennie a nemzetnek, az árulók hulláin keresztül fog sírjába hanyatlni.² Pálffy Jánost akarta királyi biztosul küldeni Erdélybe, hogy a székelyek segítségével visszaszorítván a reactiót, megtanítsa a szászokat. Schmidt K. és Eitel F. szász követek felszólalása után azonban a ház beérte azzal, hogy szökevényeknek nyilvánította azokat, kik eltávoznának, mielőtt kerületeik helyettük másokat küldenének.³

A felsőház ugyan 22-ikén egy tiztagú bizottság elé utasította a hozzá átküldött unió-törvényt, de a hat szász képviselő már valóban eltávozott s egyenként szállingózott utánuk a többi is. 29-ikén a szebeni szék közgyűlése köszönetet szavazott »a nemzet és az összes monarchia érdekében megfelelő bátor eljárásukért«, semmisnek nyilvánította az uniót s kijelentette, hogy nem engedelmeskedik a magyar ministeriumnak. Ötödfél hónap múlva (1849 február 8-ikán) Bezerédj a képviselőháztól nem minden szemrehányás nélkül kérdezhetette, hogy a szász követekre nézve hozott végzés visszahozta-e a szász követeket, megtartotta-e nekünk a szász földet és mi hasznát vette Magyarország annak a végzésnek?

Feleltek a szeptember 14-iki törvényre a románok is. A balázsfalvi újabb gyűlés ugyan eleinte csak a rögtönítélő bíróságok eltörlését, a foglyok szabadon bocsátását, a vádlottaknak rendes bíróság elé állítását és azt követelte, hogy még meg nem erősített törvényt (pl. ujonczozásit) ne hajtsanak végre, hogy nemzetőrséget ők is állítsanak, a volt jobbágyságok s földesurasságok közt való viszályokban pedig magyar, román és szász polgárokból és parasztokból álló vegyes bizottság ítéljen. A szebeni szászok és a katonaság támogatásáról megbizonyosodva azonban szeptember 25-ikén

¹ Teutsch szerint (Hundert Jahre sächsischer Kämpfe, 186. l.) a szászok.

² A szászok felragadása nézve nagyon jellemző Czekelius K. Lajos röpirata: *Ungearn und Siebenbürgens Stellung zur Gesamt Monarchie.* (Bees, 1848.)

³ Ezt hozta föl példaképen Madarász László, midőn a ház 1849 február 8-ikán a tartózkodó képviselőkről tanácskozott.

már egyenesen kimondta, hogy az uniót s a magyar ministeriumot el nem ismeri, a császár és császári ministeriuma rendeleteit a főhadparancsnokság útján veszi. Nagy nép- és nemzetgyűlést, valamint új erdélyi országgyűlést

Bárá Vay Miklós.
(Egykoru könyomat után.)

követelt, melyen a magyar, szász és román követek a népesedés arányában jelenjenek meg. Az osztrák császári alkotmányt Erdélyre nézve elfogadta és sürgette, hogy románokból, magyarokból, szászokból a népesedés aránya-

ban összeállított s Bécsből utasítandó igazgató kormánytanácsot alakítanak. A szeptember 30-iki titkos ülésben azután Erdélyt prefecturákra s ezeket tribunátusokra osztván, ideiglenes nemzeti kormányt alkottak s október 12-ikére fegyverbe szőlítették a népet.

Ha a mihályfalvi eset után Jancu azonnal fegyvert fog, a magyar kormány még a rendes katonák segítségével verheti le őt, s a paraszt-lázadással egyszerre nyomhatja el a román nemzetiségi mozgalmat. A szebeni román nemzeti bizottságot azonban szász tanácsadók megóvták minden elhamarkodottságtól.¹ Előre lehetett látni, hogy az osztrákok és magyarok közt törésre kerül a sor s hogy ekkor a románok amazokhoz csatlakozva, mint a dynastia védői, ennek jóakarataira föltétlenül számolhatnak; de az igazán forradalmi románok óvakodtak attól, hogy a fölkelésnek reactionarius színezete legyen s tagadták azt is, hogy összeköttetésben állanak a szlávokkal. Már patakokban ömlött a polgárvér, midőn a frankfurti német birodalmi ministeriumhoz (november 16-ikán) benyújtott emlékiratában Majorescu János, a Duna-fejedelemségek forradalmi kormányának teljeshatalmú megbízottja, azt fejtegette, hogy a panslavismust csak egy szabad magyar állam s ezen túl keleten egy még erősebb román állam megalapítása s Németországgal való kapcsolata teheti ártalmatlanná. Magyarország (Horvátország, Szlavónia és Erdély nélkül) túlnyomóan magyar népeiséggel, sokkal boldogabb és erősebb lenne. A románok annál kevésbbé akarják kiirtani a magyarokat s annál kevésbbé kívánják eltemetni szabadságukat, mert csakis a velük való nemzetközi szövetségtől remélhetnek menekülést a panslavismus áradata ellen.² De ha így egyesek Dáko-Románia megalapítását épen Magyarország önállóságának és szabadságának érdekében ajánlgatták, az egész románság lelkesedését az osztrák katonaság Erdélyben is ép úgy kiaknázza, mint Horvátországban és Dél-Magyarországban a horvátokét és szerbekét.

Jellacsics szerepére itt Urbán Károly, a naszói második oláh ezred alezredese vállalkozott. Már szeptember 14-ikén kereken kijelentette a szomszédos törvényhatóságoknak, hogy tekintettel a románoknak lázadásig ingerelt ellenszenvére, a románokat nem a magyar, hanem az osztrák hadseregbe fogja besorozni; s a jelentkezőket azonnal föl is esketvén a császár hűségére, kivette őket minden magyar hatóság alól.³ Hasonlót tett Riebel József Ormagy Hátszeg vidékén, az I. oláh ezred területén. Október 10-ikén a román nemzeti bizottság már egyenesen fölszólította a magyarokat és székelyeket, hogy tegyék le a fegyvert, mert a románok élet-halálharcra szánták el magukat. Ugyanaznap a honvédelmi bizottság a magyar nemzet

¹ A román-szász nemzeti bizottság román-német jegyzőkönyveinek magyar kivonata kéziratban az aradi szabadságharc-múzeumban, Csányi-levéltár, 4645. sz.

² Ghica, Amintiri din pribegie, 129—145. és Jancsó, Szabadságharcunk, 117—121.

³ Gr. Bánffy Dénes, A hivatalosan szervezett oláh fölkelés: Budapesti Szemle, LIX.

karjának büntető hatalmával fenyegette a románokat, ha rögtön vissza nem térnek a törvények iránt való engedelmességre.

A székelyek, kiket Batthyány miniszterelnök június 28-ikán és a szerbek ellen küzdő Kiss Ernő augusztus 17-ikén hiában buzdított az anyaország magyarjainak megsegítésére, szeptember 17-ikén Háromszéken, az alcsernátoni gyűlésen kimondták végre, hogy életüket és vérüket áldozzák a szabadságért. Sepsí-Szent-Györgyön, Kézdi-Vásárhelyen azonnal megkezdtek a ládsák kovácsolását s Háromszéken mindenütt a hadi gyakorlatokat. Az erdélyi főurak egy része szép példáját szolgáltatva áldozatra való készségének. Gróf Rhédey Ádám egy mázsa ezüstöt adott, báró Kemény Pál minden ezüstjét, Haller Ferencz minden gabonáját odaadta a hazának, ez utóbbi maguknak a székelyeknek.¹ De általánossá csak akkor lett a mozgalom, midőn — Kolozsvárnak október 5-ikén kelt segélykérése után — Berzenczey László kormánybiztos nagy erélyvel látott a toborzáshoz. Erre a célra a kormánytól mindössze 150.000 forintot kapott s rövid időn mégis 1800 lovast állíthatott ki; a mi csak úgy történhetett, hogy 1200-an el sem vették a foglalt.² Most Vay akarata ellen is kihirdette a székelyek nemzeti gyűlését Agyagfalvára Udvarhelyszékbe. A székelyek — mintegy 40.000-en — fegyveresen jelentek meg. Elnökké választván gróf Mikó Imrét, hűséget esküdtek a király és az alkotmány iránt. Hasonlóra szólították fel a szászokat és románokat, de Berzenczey szavain föllekesedve, kimondták, hogy erőszakra erőszakkal felelnek. Azután Sombory Sándor huszárezredet fővezérré választván, mindjárt nemzeti honvédsereggé alakultak át s megtagadták a magyar kormánynyal meghasonlott főhadparancsnokság iránt való engedelmisséget.³

Maga az idáig óvatos és a magyar kormánynyal szemben udvarias Puchner ugyanis október 13-ikán a cs. és kir. katonaságot csupán saját parancsainak teljesítésére kötelezte és Szeben vidékére rendelte; 16-ikán a szebeni román nemzeti bizottságot törvényesnek ösmerte el, 18-ikán pedig, midőn még csak 11,410 katonája volt, közhírré tette, hogy mivel a nádor eltávozott, a ministerium lemondott, a honvédelmi bizottság pedig nem törvényes kormány. Erdélynek egyedül törvényes politikai és hadi kormányát mint főparancsnok ő maga veszi kezeibe s mindenkit hűségre és engedelmisségre int; a miért másnap a szebeni szászok és románok fáklyás menettel tisztelték meg. Báró Vay viszont október 21-ikén és 23-ikán most már maga is árulással és csalással vádolván Puchnert, ki nyíltan a kormánynyal egyetértésben járt el, alattomban pedig előkészítette a polgár-

¹ Csányi-István az aradi szabadságharcz-múzeumban, 4782. sz.

² Tört. Lapok, II. 1273—6.

³ Néhány újabb részlet Biró Sándor naplójában, Tört. Lapok, I. 896. Nagy S., Háromszék önvédelmi harca, 28—37. Bánffy emlékiratai, id. h. 373—4. Az október 17-iki gyűlés jegyzőkönyve kéziratban az aradi szabadságharcz-múzeumban, Csányi-István, 4776. sz.

háborút, mindenkit eltiltott a neki való engedelmességtől, népfölkelést hirdetett és kijelentette, hogy a kormányt tovább viszi.

Mihály vajda, Basta és Báthory Zsigmond ismét együvé került tehát s mint harmadfélszázada, az erdélyi ember megint válogathatott benne, melyikhez csatlakozzék? Alecsandri Vazul Desceptarea Românieija az erdélyi oláhokat is buzdította a hazáért meghalni, »pentru patria sa more« s ezóta éneklik máig is minden hazai oláh tüntetésnél Muresiamu ébresztőjét: »Destèptăte Române! din somnul cel de morte«:

»Ébredj román, ébredj föl halotti álmaidból,
A melybe sülyesztének a barbár zsarnokok!
Most, vagy soha! Teremtsd meg jövődő sorsod újból,
Melynek nyers ellenséged is meghajolni fog!«¹

A mozgalomnak azonban csak a főpapok csatlakozásával lett igazi ereje. Siaguna, ki október 8-ikán még rosszalta a román nemzeti bizottság terveit, most a Jellacsics szerepét játszó Urbán mellett Erdély Rajacsicsa lett. Október 19-ikén ő a katonai, Lemény 21-ikén a magyar kormány iránt való engedelmességre intette hiveit. Ezt tette október 25-ikén Vay is, most már nem a királynak, hanem a kormánynak biztosa. Viszont november 1-én a román nemzeti bizottság — vadembereknek nevezve Kossuth »terrorista« párthiveit — a néphez intézett hosszú s nem közönséges erővel fogalmazott kiáltványában kijelentette, hogy »a történelem, mely a világot igazságosan ítéli meg, s mely az okozatot nem választja el az októl, ennek a pártnak lelkét fogja terhelni a falvak és városok elpusztításával, a barbár öldöklésekkel, a gyermekek fölnyársalásával, az asszonyok meggyalázásával, az ország lakosainak megrontásával s mindazzal, amit a magyarok és székelyek elkövetnek s a mivel a felizgatott s tőlük tanult románok erre felelnek.« »Ők gyújtották meg a tüzet; s ki vádolhatja most a románokat, hogy ég a ház, melyet a magyar meggyújtott s kinek a vétké lesz, ha a magyar is odaég? Ők szakították fel a csatornákat, ők idézték le a boszuló ég záporát. Kinek a vétké, ha ők is belefuladnak?«

A románok, szerinte, egy magyart sem öltek meg, míg Vay föl nem akasztatta Betraneanu Sándort, míg ki nem fosztották Új-Zsukot, el nem pusztították Vajda-Kamarást. Betraneanu, Simunics és Papp Sándor tribunokat lázadásuk miatt Vay valóban már október 12-ikén kivégeztette, mire az oláhok másnap Balázsfalva vidékén öt, 15-ikén pedig Kis-Enyeden 141 magyart vágtak le s máshol is dúltak, kegyetlenkedtek. Október második felében az erdélyi lapok gyilkosságok, rablások, gyűjtogatások hireivel voltak tele. Azok a lázadók, kik az anyát gyermekei szemeláttára nyúlták, hiában mutattak az utak szélén fölállított akasztófákra, mint a

¹ A román forradalmi dalok közül többet l. Popu Reteganul Inimiórájában. (Szeben, 1885.).

magyar testvériség emlékeire; az elnyomott nemzetek föltámadásának elsőszünetét pedig — abban a november elsején kiadott kiáltványban — talán még sem kellett volna a zalatnai mészárláson kezdeni; mert az elnyomott nemzetek föltámadásában mindig van valami méltóságos, de nincs emberi tekintet, mi menthetné az ártatlan asszonyok és gyermekek legyilkolását, a védteleneken elkövetett vérengzéseket.

Október 23-ikán Zalatnát és Abrudbányát a lázadók felszólították fegyverük lerakására s a nemzeti zászló helyett a császári lobogó kitűzésére. Másnap Abrudbánya teljesítette Jancu kívánságát s azontúl féleszten-deig a románok védelme alatt élt; a zalatnaiak is alkudozni kezdtek Dobra prefekttel; midőn azonban a fegyelmezetlen lázadók egy része rabláshoz fogott, Nemegyei János bányatanácsos a nemzetőrséggel ellenállt, mire Moga József tribun serege minden oldalról reá rohant s az égő városból kiszorította.¹ Délkeleten Petrosány és Galacz közt a lázadóknak egy másik csapatja zárta el az útjokat, mire a magyarok letették fegyverüket oly kikötéssel, hogy bántatlanul kísérik őket Gyulafehérvárra. A fenesi hidon túl szabadban töltvén a hideg éjszakát, a menekülőket az oláhok reggel körül-fogták s adott jelre ölni, vágni kezdték, úgy, hogy ezerből csak 360-an maradtak életben.² A csapat azután az égő Zalatnát teljesen kirabolta. Sárdon (Alsófejérben) viszont mély kútba hányták s nagy kövekkel nyom-tatták le a meggyilkoltakat. Nagy-Enyedet hasonló sorstól ekkor csak Csutak Kálmán főhadnagy mentette meg, ki két század honvéddel és két század Mátyás-huszárral október 25-ikén Muzsinánál szétverte Prob Prodánunnak, Jancu alprefektjének 6000 főből álló csapatát, 28-ikán pedig Bánffy János őrnagy ugrasztotta szét Axente Szevérenek krakkai táborát, mely Tövisnél másodszer is vereséget szenvedett.³ Hunyadban Algyógy és Bokaj látta a legnagyobb pusztulást. Zarándban október 20-ikán kezdett mozgolódni az oláhság; 21-ikén a magyar urak már Arad felé menekültek, 22-ikén pedig a megye székhelye, Körösbánya, meghódolt Kosztán Makra

¹ Jancu a magyarokat okozza a »szerencsétlenség«-ért. L. Jancu, Axente és Bálint emlékiratait Moldovánál: A románság, I. 426—557. Ezzel szemben l. báró Kemény István Feketekönyvét: Tört. Lapok, 697—9., 705—7. Hazánk, I. 321—336., IV. 611—614. és Thim közleményét a Hazánkban, V. 390—1. Puchner egy magánlevelében (Gelich, id. m. I. 396.) már október 26-ikán írta, hogy a szörnyettek hírei kétségbeejtik, s hogy a zalatnai szomorú eseményeknél nagyobb a történelem még a tatárjárás idejéből sem mutathat fel. Ugyanaznap Erdély lakosait kiáltványban tiltotta el a gyilkolástól, gyujtogatástól és rablástól.

² Axente: »Ki dúlta föl Enyedet?« című közleményében (1890.) azt állítja, hogy megmentette volna Lukács Béla későbbi pénzügyminister családját. Ezzel szemben l. ennek 1890 szeptember 18-ikán tett nyilatkozatát (Erdélyi Híradó, 1890. 216. sz.), mely szerint: apját, anyját, öt testvérét gyilkolták meg Preszakánál; 130 sebesültet nagynehezen Urst János, metesdi g.-kel. pap mentett meg. Hogy más alkaiommal Axente megmentette volna Pogány György sógorát és hugát s a Splényieket, erre vonatkozólag l. Pogány György főispán s b. Splényi nyilatkozatait, u. ott, 217 sz.

³ Jancu szerint (id. h. 433.) a románok győztek.

lázadó hadának. A Körösbányáról haza utasított Brády-családot útközben megtámadták s tizenhárom tagját hat hozzátartozóval együtt 25-ikén lándsákkal, fejszékkel, vasvillákkal meggyilkolták.¹

Erdély keleti részén az agyagfalvi gyűlésből Sombory huszárezredes fővezérlete alatt Marosvásárhely védelmére sietett székelyek viszont Radnónál gróf Lázár Dénes alatt vertek szét egy román csapatot s Urbánt a szentiváni, radnótfáji és szászrégeni csatározások után Beszterczére szorították vissza; de nem tudták megakadályozni Gedeon altábornagyot, hogy 2000 rendes katonából, 6000 román s 700 szász lázadóból álló s két üteg ágyúval ellátott seregével november 5-ikén be ne vonuljon Maros-Vásárhelyre. A székelyek elkedvetlenedve oszlottak haza és Háromszéket kivéve rendre hódoltak az osztrákoknak, kiknek ügyét most Gedeon báró, Wardener és Urbán egyesült serege támogatta, mialatt a románokat katonailag maga a szebeni főhadparancsnokság szervezte s 15 legióra osztva, Ausztria XXXIII. hadtestének nyilvánította. Így, legalább papíron, 195,000 főre emelte az erdélyi román haderőt.

A román bizottság annyi embert nem tudott ugyan talpra állítani, de önkényesen 15-ről 22-re növelte a prefecturák számát. Egy prefecturában 100, egy tribunatusban 10 falú, a 22 prefecturában tehát 2200 falú volt s így magában foglalta az egész Erdélyt, hol 2266-ra rugott az önálló községek száma. Minden prefectura egy 13,000 (a második felosztás szerint csak 8—9000) főnyi legiót volt köteles a tribunok, vicetribunok, centuriók, vicecenturiók, decuriók és vicedecuriók alatt harcra küldeni. Október 25-ikén a főhadparancsnokság minden fölkelőnek 8 krajczár napi-soldot ígért ugyan, de a sereg jobbadán harácsolásból (néha valóságos rablásból) tartotta fenn magát. A román polgári és katonai igazgatás tényleg egybeolvadt, midőn október 30-ika és november 29-ike közt Fogaras vidéke s Hunyad-, Zaránd-, Küküllő- és Alsóféhérmegyék a főhadparancsnokság jóváhagyásával román közigazgatást nyertek. A magyar kormány mind szűkebb térre szorult. Kalotaszeg vidéke a bihari nemzetőrökkel erősödve, védte magát, de Losenau alezredes Nagy-Enyedet november 8-ikán, Felvinczet 200 székely megölésével november 13-ikán, Wardener és Urbán Dézst november 10-ikén és Szamosújvárt az ott nyert diadal után november 13-ikán, s Gratze Tordát november 14-ikén megszállotta. Ezzel egyidőben V. Ferdinánd (november 14-ikén) Erdélyben visszaállította a guberniumot s elnökévé gróf Mikó Imrét nevezvén ki, őt Windisch-Grätz császári fővezér s a szebeni főhadparancsnokság rendeleteinek végrehajtására s a nemzetőrök lefegyverzésére utasította. November 16-ikán Makray László és báró Bánffy János Szamosfalva és Kolozsvár közt visszanyomták ugyan Urbán hadait; mivel azonban a császáriak és a lázadók már minden oldalról

¹ Ez eset leírása: *Protocollum domus residentiae Körösbányensis*, (kézirat), 8—14. l. (Ismertettem az Alföldben, 1890. 296. sz.) Baternay, A zarándvármegyei oláh lázadás: *Tört. Lapok*, III. 516. stb. A Brády-családról I. Jókai elbeszélését is.

Kolozsvár felé nyomultak, 17-én báró Baldacci ezredes és Vay kormánybiztos erélytelensége¹ következtében Kolozsvár is meghódolt Urbánnak s lefizette a Puchnertől reá kivetett 200,000 forint sarcot, a csekély magyar sereg pedig november 25-ikén már Csucsáig huzódott vissza. November 21-ikén Katona Miklós őrnagy megszállta ugyan Dézst, hol azután a szatmári és szabolcsi nemzetőrökkel erősödött, 27-ikén azonban mégis megfutott Urbán közeledő serege elől,² mire 30-ikán Nagybánya is behódolt.

Igy tehát, az egy Háromszéket kivéve, Erdély teljesen az osztrákok és a lázadók hatalmába jutott és csak bihari területen, a csucsai szorosnál örködött felette egy maroknyi magyar had. A magyar urak jobbadán elmenekültek s Erdély, mely a fejedelmek korában Magyarország szabadságának legfőbb erőssége volt, készületlensége s lanyhasága következtében most egészen elveszettnek látszott a szabadság ügyére nézve. Gróf Mikó, az új kormányzó, Olmützbe sietett, hogy megmentse, a mi még megmenthető, a kormányt pedig, mint a főhadparancsnokság végrehajtója, a gubernium folytatván, már november 25-ikén elrendelte az általános lefegyverzést. Ezt báró Heydte dragonyos-kapitány, szász és román csapataiban bízva, még a hónap elején magától is keresztülvitte Udvarhelyszékben melyet november 16-ikán a hadikormányt elismerő széktisztek elfogadására kényszerített.³ Dorschner is behódoltatta Csíkot.

Ellenben »Háromszék a magyar élet-halál harcának legfontosabb perceiben — egy egykorú államférfiú nyilatkozata szerint⁴ — oly férfias szilárdsággal küzdött meg a vészteljes kísérletekkel, oly állhatatos férfiasággal mutatá fel az egyesült haza iránti szeretetének csalhatatlan jeleit, hogy a magyar történetnek Háromszék legközelebbi időszaka mindörökre fénylapjait képezendi.«⁴

Háromszék már november 12-ikén kijelentette, hegy védeni fogja magát, a főhadparancsnokság ellenben 16-ikán föltétlen hódolatot kívánt tőle. Gedeon altábornagy negyednap múlva Brassóban állt, Heydte százados a Hargitta nyugati oldaláról fenyegette a széket, Strava oláh határőrségi kapitány pedig a bodzai szoros felől meg is kísérlette a betörést.

¹ Történeti Lapok, 1893. 221.

² Csányi László szerint (1849 február 15. — Lásd Csányi leveleit az aradi múzeumban, 204. sz.) Udvarhelyszék ezzel oly hazafiatlan magaviseletet tanúsított, melylyel örökre meggyalázta magát. »A szabad székelynek az oláh csorda nevez tiszteteket! Gyalázatot, melyet soha semmi le nem mos Udvarhelyszék népéről! A nép oly hatalmas, hogy holmi Heydte-féle emberek neki nem parancsolhatnak, ha engedelmeskedni nem akar.« A bűnösöket eléri a bosszú igazság karja s »emlékük elvesz életükkel; de Udvarhelyszéke népén a gyalázat a magyar szabadság háborújának történetében századokra fog följegyezve állani; gyermekeik s unokáik fogják átkozni apáikat a gyalázatért, mely örökségként fog maradni rájuk s melytől nem szabadulhatnak meg.«

³ Csányi 1849 márczius 13-ikán kelt 532. számú levele ugyanott.

⁴ Nagy Sándor, Háromszék önvédelmi harca 1849-ben. (1897. 8r. 284 lap.) Ez a munka a hozzácsatolt 108 oklevéllel Háromszék hőskora történetének főforrása.

23-ikán a székgyűlésen Nagy Ferencz, Berde Mózsa és Dobay Károly a meghódolást ajánlottak s nem vették komolyan Gábor Áron kiszolgált káplárnak azt a biztatását, hogy lesz ágyújuk, öntik is már a fülei gyárában. A nép megnyugtatóására azonban kijelentették, hogy majd a 28-iki székgyűlésen határoznak, meghódolnak-e vagy sem? Háromszék maroknyi népe készült s az alig 30□ myriaméternyi területet valóságos fegyvergyárrá alakította át. A főműhelyt Kézdi-Vásárhelyen rendezték be. Szacsavay András és fia János az őrnagy lakásán puskaopt és naponkint egy mázsa salétromot gyártottak; Gabriányi József gyógyszerész Jancsó Józseffel s Bene József asztalossal gyutacsokat és lövőkupakokat készítettek.¹ Gábor Áron, saját tervei szerint és Thuróczy Mózes segítségével Hermányban, utóbb Kézdi-Vásárhelyen, Szentkereszten, Sepsi-Szent-Györgyön kezdte meg az ágyúgyártást; csakhamar hét, azután pedig 1849 június 20-áig még 63 (többnyire hatfontos) bronz-, réz- és vaságyút öntetett, a mihez a székekelyek anyagul 313 harangot hordtak össze; az asszonyok odaadták minden réz- és czintányérait. Még a gyermekek játéka is golyóöntésből állt.² A legszebb jelenetek közé tartozik ez az egész világ történetében.

November 28-ikára, a székülés napjára, a székek mindössze is csak 80,000 főnyi népességéből 12,000 háromszéki székekely — minden hatodik, hetedik ember, csupán a Jancsók közül 54 vitéz³ — zsoldárok, énekek zengése mellett vonult be Sepsi-Szent-Györgybe s Gábor Áron hat ágyúja rohogott utánuk. Még az este darabokra vagdalták Balázs Manót, a XII. zászlóalj őrnagyát, ki alkudozni mert Heydtevel, az ellenséggel. »Van ágyú, van puskaopt — mondta Gábor Áron az ülésen — még csak egy koppintás hiányzik az ágyú mozdonyán. Pénzre nincs szükség, mindenki lássa el magát élelemmel.« Másnap, 29-ikén, Heydte 4000 embere ellen Hidvég és Árapataka közt eldördült a székekelyek első ágyúja; a kik hozzáfértek, először összecsókták ezt az ágyút, a mestert, a ki készítette, elsütötte s azután szuronysegezve úzték vissza az ellenséget. Heydte december 2-ikán Köpecznél, 9-ikén pedig Felső-Rákosnál ismételte ugyan támadását, december 13-ikán azonban Gál Sándor ezredes teljesen kiverte a Rikán. Puchnernek Schurter tábornokot is Brassó vidékére kellett rendelnie, hogy a háromszékiek, kik Dobay és Sombory ezredesek s Nagy Imre alezredes alatt Földvár, Szent-Péter és Hermány közt már a százszok földén táboroztak, valamikép támadólag ne lépjenek föl.

Erdély, a kisebbik haza, elveszettnek látszott; de a becsület meg volt mentve.

¹ Bene két hónap alatt egymaga 91,106 gyutacsot, a sepsi-szentgyörgyi nő-közönség 111,560 töltényt gyártott.

² Z. Bodola Lajos, A székekely ágyúk története, Tört. Lapok, 1895. 136—8. és Szabó Sámuel, A székekelyi ágyúműhely, u. ott, 1893. 2—4. Jakab Elek, Szabadságharcunk, 500—523. I. Szerinte összesen 93 vas- és rézágyú készült.

³ Tört. Lapok, 1896. 93. 164.

III. FEJEZET.

A trónváltozás.

Windisch-Grätz támadását a magyar kormány csak tavaszra várta ugyan, november elejétől fogva azonban már komolyan készülődött fogadására. Erdély lázadása mindenesetre lekötötte erejének egy részét, de a szerbek és horvátok novemberben elég csendeszen maradtak. Nem látszott lehetetlennek, hogy kibékülnek a magyar kormánnyal, mely hajlandó volt minden tehető engedményre, csakhogy a délvidékről is az osztrákok ellen küldhesse hadait, melyek most csak portyáztak. Nagyobb csatát csupán Damjanics János vivott Strázsa (Lagerdorf) alatt, hol november 9-ikén 673 szerb esett el és pedig nem egy olyan, kit a Fáy Gyula miatt neki-búsult vörös sipkások a megadás után vágtak le. Erre a csatátérre küldte a kormány Rózsa Sándort is, ki korábbi rablásaiért kegyelmet várhatott, ha hősnek bizonyúl. Szegénylegényekből összeválogatott csapatával azonban nagy rablásokat, gyilkosságokat és kegyetlenkedéseket követett el, különösen november 15-ikén, midőn Asbóth Lajosnak, a bányakerület parancsnokának megbízásából Ezeres oláh falút verte föl. Ez alkalommal a görög-keleti templomot is meggyalázta, embereit egyházi ruhákba bújtatta s a misemondó ruhákba öltöztetett papot kikergettette a falúból. Ezért a kormány csapatostúl elbocsátotta őt, sőt Asbóth is kénytelen volt a bányák védelmét Bobics kapitánynak átengedni. Nem is lett volna tanácsos a nemzetiségi gyűlöletet még vallásos üldözésekkel is erősíteni, midőn Rajacsics — kinek példáját, de nemesebb irányban, maga a magyar kormány ajánlotta a magyar főpapok figyelmébe — novemberben, kereszttel a kezében, ismét bejárta a falvakat, hogy a vallás és szabadság védelmére buzdítsa hiveit. A szerbek azonban szívesen elkerülték volna egy téli hadjárat kellemetlenségeit, főleg mióta sejtették, hogy mint forradalmiak, orosz segítségre nem igen számíthatnak. Knityánin maga sem volt ellensége a békének, Suplikác pedig oda ment, a hová állították s a politikával keveset törődött. Knityánin november 18-ikán barátságosan fogadta Beöthy Ödön kormánybiztos küldöttét, Hankovics György kapitányt, Rajacsics azonban (november 20-ikán) egyáltalán nem akart alkudozni mindaddig, míg az ellene tett intézkedéseket vissza nem vonják s őt érseki méltóságába vissza nem helyezik; mire nézve különben Beöthy és Blagoevics altábornagy azonnal megnyugtatta.

Rajacsicsnak azonban ekkor már kezében volt V. Ferdinánd kézírata, mely elvárta hűségétől, hogy nemcsak nem érintkezik a pártütökkel, hanem hogy mindenkép gyámolítja is Windisch-Grätzet a rend helyreállításában, de minden szükségtelen elnyomás, bántalom és kegyetlenkedés

nélkül. A patriarcha tehát, kit 16-ikán Windisch-Grätz is figyelmeztetett, hogy Kossuth »jelenlegi szorultságában« ajánlatokat fog neki tenni,¹ ezeket a pontokat most azzal utasította vissza, hogy nemzeti lételük biztosítását a szerbek a császártól várják s hogy nem alkudozik akkor, mikor a győztes Windisch-Grätz százezer emberrel közeledik Pest felé a forradalom hydrája fejének letaposására. Mindamellett figyelmeztette az udvart, hogy, ha Bécsben tovább is halogatják a szerbek kérésének a teljesítését, a közkívánságnak engedve kénytelen lesz kibékülni a magyarokkal, kik ekkor, velük szövetségben, minden erejüket a császáriak ellen fordítják. A magyar-szerb béke esetében pedig Jellacsics seregének görög-keleti többsége sem harcolna tovább.

Azonban Windisch-Grätz november 12-ikén épen ezt a napot, 26-ikát tűzte ki a magyar szolgálatban álló császári hadaknak is, hogy büntetés nélkül visszatérhessenek a császári zászlók alá; s azt hitte, ereje ekként nevezetesen növekedik. November 6-ikán a király különben is értesítette az egész országot, hogy Windisch-Grätzet küldi a pártütő és hazaáruló Kossuth és hívei »szemtelen« lázadásának leverésére, másnap pedig felszólította a földművesnépet, melyet biztosított a robot és tized alól való fölmentésről, csatlakozzék a császári királyi hadsereghez és segítse ezt a rend helyreállításában. November 13-ikán Windisch-Grätz is a király iránt való hűségre intette az egész lakosságot. Harmadnap mulva (november 15-ikén) Kremsierben (Kroměříž), Morvaország egyik városkájában, az oltmüti érsek nyaralójában folytatta üléseit a bécsi Reichstag s nem lehetett kételkedni, hogy most már egészen keze ügyébe esvén az udvari reactionak, ennek terveihez hajlandó lesz megadni az alkotmányos keretet, a november 21-ikén kinevezett Schwarzenberg-ministerium pedig (Stadion, Bach, Bruck stb.) sietni fog a végrehajtással, természetesen az »összes monarchia« szellemében.

Mindezekre először is a feldunai magyar királyi hadsereg nevében (november 26-ikán) Csányi fő kormánybiztos és Görgei tábornok válaszolt. Igaz ügynek tartván Magyarország esküvel szentesített alkotmánya védelmét, az alkotmányt minden megtámadás ellen öntudattal védni ígérték. Nincs ugyan párja a történelemben oly esküszegő árulásnak, de a nemzet még mindig páratlan lovagiassággal tiszteli királyát s óhajtja a fejedelem s a nemzet közt való alkotmányos viszony helyreállítását. Mivel azonban a reactio ármányai a nemzet és király közt lehetetlenné tett minden törvényes érintkezést, a hadsereg a nemzet képviselőiben ismeri föl azt a hatalmat, mely törvényesen egyedül intézkedhetik Magyarország ügyei fölött; tökéletesen jogszerű kormányznak tekinti tehát e hatalom kifolyását, a honvédelmi bizottságot, melynek parancsait továbbra is teljesíteni fogja s a felelősségben ezzel együtt részt követel magának.

¹ Hazánk, VI. 557.

A királyi hadsereg tehát a leghatározottabban nyilatkozott a parlament mellett; s ezzel az udvar szemében egyúttal a katonai lázadást proclamálta, mert a magyar sereg magvát a császári királyi ezredek tették. Maga a parlament november 29-ikén szólt a magyarokhoz, németekhez, tótokhoz, oláhokhoz, rácokhoz, horvátokhoz »az elárult közös haza nevében, melyet a királyt környező cselszövők gonosz hálával körülkerítettek.« Különösen arra figyelmeztette a népet, hogy a nép szabadsága nem királyi ajándék; »ha van áldozat a szabadságban, a volt nemesség részén van, a királyén semmi.« Összefoglalta, márczius óta az udvar mennyi hitszegést követett el; mint bűjtogatta a nemzetiségeket a magyar nemzet ellen, melyet kiáltványaiiban mégis lázadónak, a háború kezdőjének nevez. Az olmützi kéziratokat semmiseknek nyilvánítva, felhívja a népet, segítse az országgyűlést a hon megmentésében tántorithatatlan hazaszere-ttel. Windisch-Grätzet s mindazokat, kik a hazát s ennek szabadságát, függetlenségét, önállását megtámadnák, ellenségeknek nyilvánította.

December 4-ikén az országgyűlés nyilatkozatot intézett Európa népeihez is.¹ Böven elmondván a forradalom okait s a küzdelem eddigi történetét, figyelmeztette a népeket, hogy a Magyarország ellen kezdett harcz az absolutismus harcza a népszabadság ellen, a reactio harcza az 1848-iki európai eszmék ellen; hogy tehát ők sem nézhetik közönyösen a magyarok veszedelmét s azt, hogy a katonai zsarnokság Ausztriát miként sodorja vissza az absolutismus ösvényére. Ha Európa megtagadja tőlük rokonszenvét és közbenjárását, a világbékét s az európai államokat vesze-delem fenyegeti.

Madarász László aznap már megtette indítványát, hogy a ház semmiseknek és érvényteleneknek nyilvánítsa az ellenjegyzés nélkül kiadott olmützi rendeleteket, alaptalan rágalmaknak a bennük foglalt vádakat. A ház ezt december 5-ikén meg is tette s egyúttal honárulóknak mon-dotta mindazokat, kik e rendeleteket bujtogatók végett terjesztik.

V. Ferdinánd azonban, ki Madarász szerint ezekkel az iratokkal a pusztá önkény és zsarnokság terére lépett, ekkor már nem volt Ausztria császára s többé Magyarországon sem uralkodott.

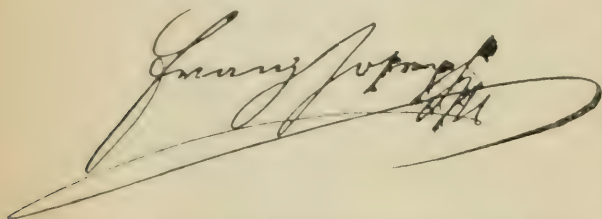
A király, ki az első francia forradalom idejében (1793 április 19-ikén) született s a második (júliusi) forradalom idejében nyerte el Magyarország koronáját, a harmadik (februári) forradalom hatása követ-keztében, nem minden ellenzés nélkül, csakugyan levetette biborát s hatal-

¹ A manifestum iránt többen adtak be javaslatot. Goroveé a Pesti Hirlap szerint (1848. 1143. l.) alapos rüpirat, Ágostoné bátor nyilatkozat, Asztalosé szép vezérezikkk. Gyakorlati eredménye egynek sem igen lehetett; Svájc és Olaszország a múlt évben szintén minden különösebb haszon nélkül árasztotta el nyilatkozataival Európát. »Sokkal jobb volna — a Pesti Hirlap vezérczikkirója szerint — ha manifestumok helyett battériákra és szuronyokra gondolnánk.« 1861-ben az országgyűlés már csakugyan eljutott odáig, hogy manifestumokról még beszélni is fölösleges.

mából még annyit sem tartott meg, mint Rudolf király a Habsburgok első nagy palotaforradalma után.

December 2-ikán Olmütz »királyi főváros« érseki palotájának koronázó termében, I. Ferdinánd kijelentette, hogy fontos okok következtében a császári koronát leteszi már december 1-én nagykorúnak nyilvánított unokaöccse, Ferencz József főherczeg javára s ennek részére mind ő, mind Ferencz Károly lemondott a trónhoz való minden jogáról. Az erre vonatkozó okiratokat felolvastatván, azokat azonnal aláírta s aláíratta a többiekkel is,¹ kik részben csak most értesültek elhatározásáról.

Ferdinánd — az oklevél szerint — uralkodása 13 esztendejére tiszta öntudattal tekintett vissza; csak akkor töltötte el mély és sajgó fájdalom, midőn birodalma némely részében, névszerint Magyarországon lázadás tört ki. Szeptember 22-ike és november 7-ike közt kiadott leiratainak eredménytelensége arról győzte meg, hogy népei boldogságán szíve óhajta szerint immár nem képes munkálkodni; azért elhatározta, hogy leteszi császári és királyi koronáit; s mivel öccse, Ferencz Károly is lemondott a pragmatica sanctio értelmében őt megillető jogokról, a korona

Ferencz József 1848 december 2-ikán kelt aláírása.

s a vele összekötött minden jog, hatalom és méltóság minden birodalmukban Ferencz József ausztriai főherczegre és magyar királyi herczegre szállt át alkotmányosan, törvényesen, tettelesen és

valóságosan. Ferdinánd tehát mindenkit örökre fölmentett a hűség és engedelmesség kötelező ereje alól s minden hatalmát és koronáját átruházta a hűség, engedelmesség és hódolat kötelezettségével együtt unokaöccsére, törvényes és alkotmányos örökösére, I. Ferencz Józsefre. Elismerését nyilvánította hű alattvalói iránt, kik szándékainak megvalósításában támogatták; s élete fogytáig könyörög, hogy szeretett unokaöccse és népei szívét, szándékait, akaratát Isten mindig jóra vezérelje, uralkodásának korát Isten előtt kedvessé, benn és künn hatalmassá, virágzóvá és boldoggá tegye.

Ferencz József főherczeg Schwarzenberg herczeg ellenjegyzése mellett birodalma minden népével még aznap tudatta, hogy a lemondások és a pragmatica sanctio értelmében I. Ferencz József név alatt trónra lépett.² Elismerve a szabad és korszerű intézkedések szükségét és nagy becsét,

¹ Az 1861 április 6-ikán megnyílt országgyűlés elé csak a nagykorúsításról és a két lemondásról szóló száraz jegyzőkönyvet terjesztették. Hitelesítette báró Vay Miklós kancellár 1861 április 1-én. Eredetije a régi országos levéltárban. Lásd Századok, 1897. 697.

² A magyar lapok eleinte I. Józsefnek nevezték.

Magyarország népeihez.

A mindenható Isten — a szabadság — a népek Istenének nevében! Amen.

Magyarország népei szabaddá lettek a mult martiusi napokban.

A szabadságot a nemesség adta meg. Ő hozta ezen áldozatot.

A királyt nehezen lehetett arra bírni, hogy a nemesség ezen dicső, de igazságos áldozatát neve aláírásával szentesítse.

De az országgyűlés elhatározott magaviselete, s a szabadságukért felkelt népek fenyegető állása megrettenték őt, s így irta végre alá azon törvényeket, melyekben a népek szabadsága biztosítva van.

Aláírta, nem szíve sugallatából, hanem azért, meri féltette trónját a nép méltó bosszujától.

Aláírta, mert gonosz tanácsosai azzal kecsegtették, hogy majd ha fordul a kocka, megszegheti esküjét, s erőszakkal megsemmisítheti azon törvényeket, melyeket aláírt.

És ez, a mi itt mondaték, nem gyanúsítás! — a kormány erről hiteles adatokkal bír; — minden világosságra jött.

A nádor, kit karjaitokon hordátok, kinek diadalmenetét az országon át a nép rokonszenve, s az áldás imái kísérték, hűtlenül megszökött, — de itt maradt írományai közt a mondottak világos bizonyosságai megtalálhatók.

S hogy igaz, a mit nektek Isten színe előtt mondunk, eléggé bizonyítja, hogy szabadságunk eltiprására hárított zsoldosok által kilencz oldalról támadtatunk meg.

Becsődítettek a szerb rablók a magyar nép leggyilkolására.

Felhuszítottak a vad ráczok, kiknek a haza legdúsabb vidéke jutott lakásul, a magyarok kipusztítására.

Felbujtogattak, de hála Istennek! többnyire siker nélkül, honunk tót ajku népei.

Hurbán gaz tót papot császári hadvezérré tették, ki alávaló czinkosaival a rablócsordájával gyilkol, pusztít, gyujtogat az országban, s akadnak tiszték a császári hadseregben, kik nem pirulnak az emberi nem e szennyétől parancsokat fogadni. —

Császári hadvezérek vezetik az emberiségből kivetkőzött, gyáván-duhós oláh csapatokat, kik gyávák a harcban; de ha a fegyvertelen magyarokra találunk, a legkikeresettebb kegyetlenséggel, vad ordítások és hatókák közt ölök rakásra.

A vér fagy meg ereinkben, kezeinkben a toll reszket, ha a leplet fel kell azon iszonyokról emelnünk, melyeket e baromnál aljasabb csorda véghezvitt.

Ámde nektek, testvéreink! tisztán kell látni, s nektek tudni kell, mikép bánik azon uralkodó család veletek, melynek minden tagját meggazdagítottátok, s melynek trónját annyi veszélytől megóvtátok. —

Halljátok, és borzadjatok! — Csak néhány példányt hozunk fel ezer helyett, melyekkel undorodunk tollunkat megfertőztetni.

Erdélyben a duhós oláhság egy egész, védtelen, fegyvertelen családot — a Brádi család — hitet meg-ingató istentelenséggel koncolta le, — tizennégyen veszték el Brádiak, — egy öreg apától kezdve az utolsó unokáig; ezek legkisebbikét, egy csecsemőt. elevenen vetettek a sirba, hol nem legyilkolt, hanem halálig kintzett szétmarcangolt szülőinek buzhódt testei közt 3 nap és három éjen át hallották baldoktő sirását, a nélkül, hogy e hianak szíjai közt egy könyörülő lélek a kinok illy legiszonyubbjának véget vetett volna.

Közép-Szolokban b. Huszár Zsigmondnak, leirhatlan kínzások után, oláh inasa fejét lenyeste nyakáról, s Urbánnak vitte ajándokba, ki e rémisztő istentelenségért kormánybiztosnak nevezte ki.

De elég! óh honom népei! elég — — a szív roped meg e szörnyűségekben.

És ily népet, e vad és gyáva csordát, a császár kedves híveinek nevezé!

Nem csendül-e meg e gyermek, e szegény gyermek sirása fületekben: kit atyjának, anyjának, testvéreinek összehurcolt vérző tetemeire vetettek a mély sírgödörbe! s éhen hagyták meghalni?

És te Isten! a népek Istene! nyugosznak-e villámaid, s ki nem merült-e békétüresék! — Te a népek Istene, te az igazság Istene vagy, s mennyköveid le fognak csapni e hóhérok közé.

És ezen embereket, kik elevenen sütkérik meg fürészelik ketté embertársaikat, kik a ma született gyermeket atyja kapujára szegzik: császári királyi tábornokok vezérik — — I s nincs e zsoldos seregben egy tiszt, egyetlen, ki lábaikhoz dobva kardbojját, undorral s iszonynyal fordulna el tőlök.

Irtózat! Irtózat!

— És újra mondjuk: e véreket a császár kedves hiveinek nevezi, megdicséri, irántal ragaszkodásukat magasztalja, s biztatja őket, hogy eddigi pályájukon tovább is haladjanak; hogy öljék, kinozzák, gyilkolják a tehetlen öreget, a gyámoltalan némbert s ártatlan gyermekeket, kiket az üdvözítő magához hívott, s kiké a mennyeknek országa.

Illy harcot vívott a császár, kit saját tanácsnoki ledobtak trónjáról, miután felhasználták; illy harcot vív Magyarország népei ellen a gyermekcsászár, kit e gaz tanácsosok a trónra kényszerítettek, hogy minden kegyeletet, mely valaha e néphez az uralkodó ház iránt volt, végkép kiirhassanak.

Oh ha ez emberekben, kik így boríták el vérell, pusztítással e szegény ártatlan hazát, egy csep vére van még az emberi érzelmenek — lehetetlen, hogy alvásra hajthassák fejüket a nélkül, hogy az ő istentelenségök miatt leggyilkolt ártatlanok árnyékai fülükbe ne szullogják az örök kárhoznakat kinjait.

Mert tudjátok, Magyarhon népei! miért tették ők mindezeket? miért uszítottak benneteket egymásra? miért pártoltak a vad rablók csoportjait, s küldték be '9 oldalon zsoldos népeiket?

Talán feltámadt az ország a király ellen? — nem, sőt mindig arra kérte, jöjjön Budára lakni, uralkodjék hű népe felett, és mi szeretettel fogjuk őt körülvenni.

Talán új jussokat akartunk tőle kicsikarni? — nem; mi csak azt kívántuk, tartsa meg a törvényt, a ti szabadságotok törvényét, melyre megesküdött. De e kívánságra fegyveres hűszegéssel felelt.

Talán el akartuk a királyt kergetni? — nem, sőt mikor a bécsiek feltámadtak s ő félelmében a messze hegyek közé szökött; midőn az egész világ elhagyta, mi nem hagytuk el; kértük, rimánkodtunk neki, jöjjön közünkbe, a magyar nép megőrzi őt minden viszontagságtól; de ő nem jött, nem fogadta el kérésünket, — hanem gyilkosokat bérlett, Magyarország törvényeinek, a ti szabadságotoknak, eltiprására.

Vagy talán nyomorogni hagyta az ország a királyt nem gondoskodott királyi széke fényéről? nem, — három ezerszer ezer — azaz három millió forintot rendelt neki a nép adójából eszlendőnként udvari tartási költségeire — annyi pénzt egy eszlendőre, a mennyivel háromszor becsületes embert örökre boldoggá lehetne tenni.

Miért támadták meg tehát az országot?

Cselekedtek azért, mert a törvényt, melyet aláírt a király, gerenda volt szemökben; mert tudták, hogy ha e törvény erejében megmarad, sem életetek, sem érszenyetek felett nem rendelkezhetnek, mivel a törvényekben az van, olvassátok el, és higgyétek saját szeméiteknek: hogy az ország kincsei s a haderő felett nem idegen önkény, hanem ti, az oszves nép, fogtok képviselőitek által rendelkezni, kik előtt a magyar miniszterek is minden teitkéről felelősek.

Mert tudták, hogy ha e törvény áll: akkor kényök kedvök szerint nem parancsolhatnak száz meg száz ezer ujczsot sok évi szolgálata a császár hadseregébe, hogy azokat messze idegen földre hurczolják s általuk idegen népek szabadságát elnyomják.

Mert tudták, hogy ha ti, a nép, képviselőitek s minisztereitek által rendelkezhettek a véres verejéltökkel fizetett adó felett: akkor nem zsebelhetik be az ország minden kincsét, nem emelhetik az adót kedvök szerint, nem tehetnek nagyobb árt a sóra, hogy a szegény népek zsebéből irtózatol összegekre növekedett adósságaikat kifizessék.

Mert tudjátok-e, hogy a császárnak mennyi adóssága van? — tudjátok, hogy egy ember, ha 600 évig élne, s reggeltől éjfélig számolná a pénzt — ki nem számolhatná?

S e rémítő őszveget szerette volna a császár nyakatokba róni.

S most istentelen vezérei betörnek az országba, s hazug ajkakkal intik a népet: maradjon nyugodtan, mert ők nem akarják a népet bántani.

Miért mondják ezt? mert tudják, hogy a nép győzhetetlen, ha felkél rettenetes erejében, — mert tudják, hogy a nép lehellete elfujhatja őket e haza földéről, — mint a szél elfujja a szemetet. — Azért akarják a népet gyáva semmit tevésre beleragtatni.

De hát nem tudjátok-e, hogy a ki az országot akarja elfoglalni, a népet akarja elfoglalni? — mert az ország maga eszméletlen föld; az önkény jármát nem a föld, hanem a nép fogja hordani.

Az ország szabadsága a nép szabadsága; ha az ország szabadságát fegyverrel eltörlék, a népet tették szolgává, a nép szabadságát törlötték el.

És még azzal is hitegetnek, hogy a császár nem akar benneteket újra robot és dézma alá vetni; — könnyű azt nem akarni, a mi lehetetlen; — ám de ne higgyetek az ámitó szónak. A zsarnokok csak addig türik a nép szabadságát, míg nem érzik elég erőseknek magokat, hogy azt elvegyék.

Lássátok alánkfiai!

A király a múlt tavaszkor többféle törvény megtartására adta esküvel erősített szavát, nemcsak a robot eltörlésére, — együtt hozta az országgyűlés ezzel a többi törvényeket is: hogy t. i. ezen népnek vérével, penzével Bécsből nem szabad önkény szerint rendelkezni, s hogy mindnyájan egyenlő polgárok vagyunk. Alig múlt el négy hónap, és már megszegtek e törvényeket. A király megírta a ti képviselőiteknek, hogy ezen törvényeket nem fogja többé megtartani, s azt akarja, hogy a magyar vérell, a magyar pénzzel tovább is csak ő rendelkezzen; s mert ebben az ország meg nem egyezett, irtó háborút kezdett ellenünk. — Négy törvény közül három már megszegtek: hiszik-e, hogy a negyediket is meg nem szegik, mihelyt legyőzzék?

Aztán mit értek vele, hogy a robot megszűnt, ha más uton utolsó falat kenyereteket elveszik a német adósság fizetésére?

Im itt van ok, miért nem szerették Magyarország szabadságát, miért követtek el mindent, hogy előbb egymás ellen uszítsák a hon testvérlakosait, ezután fegyveres erővel rontsanak az országba, hódítsák meg népeit, vessék katonai zsarnokság alá, s rendelkezzenek életök s vagyonuk felett.

De él az örök Isten és nem hagyta el népét! — sőt keze világosan működik, mert ennyi csel, ármány, ellenség, s ennyi istentelenség mellett is, még mindenütt sikerül ellenségeink előé hasonló, sokszor nagyobb erőt kiállítani!

De még nehéz napok állanak előttünk — dicső, de nehéz napok; s mi, a nép képviselői s a kormány, mely azoknak kifolyása, azon hatalomnál s roppant felelősségnél fogva, melyet gyenge vállaink csak állatok támogatva viselhetnének el — felszólítottunk benneteket, sőt saját hatalmatok magasztosságában, melyet kezeinkbe letettetek — rendeljék

Hogy keljetek fel tömegben, Magyarország népei! mindenütt, mert az ellenség közelg, — alakuljanak mindenütt a kormány által kijelölt vezérek alatt önkényes szabad csapatok az ellenség kiirtására; a nép pedig mind azon vidéken, melyet az ellenség fenyeget, keljen fel tömegben, s csatlakozzék a hazát védő csapatokhoz.

Értsétek meg a kormány szavait jól: mi nem kívánjuk s nem akarjuk, hogy az ellenség fegyverei ágyui elébe álljatok, mi nem akarunk mészárszékre vinni benneteket, sőt kinyilatkoztatjuk, hogy ez által csekély szolgálatot s néha kárt tennétek az országnak.

A felkelt népek rendeltetése nem az, hogy az ellenséggel homlokosban szembe szálljon, hogy azba csatába elegyedjék, hogy ágyui által magát összelövesse: hanem egészen más — de oly mi által tiszterre hasznosabb szolgálatot tehet, s neki nem kerül sem annyi veszélybe, sem annyi fáradságba.

Igyekszetek az ellenség előtt az utakat, hidakat elrontani, a hegyzorosokat elzární éjnek idején; ti, kik minden bokrot ismertek vidékeitekben, rohanjátok meg oldalt, hátul, gyujtsátok reá a házakat, szedjétek el podgyászt, — hol rabolni mennek csapatjai, álljátok el útjokat, szóval: csináljátok az ellenségnek annyi kárt, a mennyit csak tehettek.

De mutassátok meg azt is, hogy ti nem rabló csorda, nem rácz és oláh haramiák, hanem férfiak vagytok, kik a hon védelmére keltetek fel: ne bántások a védtelent — kárt egyedül csak az ellenségnek tegyetek; legyetek a nép őrangyalai, az ellenség pedig rettegjen tőletek. —

Ez azon szolgálát, melyet az ország képviselői, s a kormány vár tőletek — nem más — nem több, s kit ily csatláozás közben netalan szerencsétlenség érne, s kenyérkeresetre s további szolgálatra, lábát vagy karját veszítve, képtelen lenne: annak az ország választást enged e három közül:

1. vagy becsületese ellátás holtig.
2. vagy 10 hold örökös földbirtok.
3. vagy 1000 pengő forint. —

A nép — és ezt esküvel mondhatjuk nektek barátink — győzhetetlen, ha együtt tart, — ha szándéka erős, hazáját megvédeni, — mit tehet 10, mit 100 hadsereg a nép milliói ellen, a nép ellen, mely az ellenségnek sem éji, sem nappali nyugtot nem ad, — a nép ellen, mely előle minden élelemszereteket eltakarít, — a nép ellen végre, melynek ha milliói felkelnek, hotokkal szétverhetik az ellenséget.

Azért az Isten s a haza szent nevében, ti Magyarhon dicső népe — testvércink, — keljetek fel tömegben, roppant növekedett hadseregünk segítségével tizannyi ellenséget kiürthet, a mennyi ellenünk tört. —

Fel kasszára, villára! merre az ellenség megy sötét tomegeiteket pillantsa meg, — jobbra, balra, előre, hátra, — mint az árvíz fogjátok útait körül, — aztán váljatok szét, siessetek gyűlihelyeitekre, s mikor az ellenség nem is álmodja, torjatek egy csapatjára, egy egy podgyász-vonalára, — hogy a mig ti itt megjelenvé, ott szétszórva folytonosan foglalatokodtatjátok, — vitéz seregeink rajtok üssenek és semmivé tegyék őket.

Fel Isten nevében ti a nép millió! — velünk a jó ügy igazsága, velünk az Isten!

Kelt Pestén december 22én 1848.

Az országos honvédelmi bizottmány nevében

Kossuth Lajos s. k. elnök.

Imperiali Apostoli Felsége,
I-s

valóinknak, kik szán-
delnünkállak, hálaérzetük
azok, ezennel érdemlett
elhatáig egyszeremind azon
alá mint Népeinek szivét,
szaga és a jó erkölcsök
erőn és künn hatalmassá,
virákezetessé lenni enged-
je, it. kiknek valódi javát
hor végperczéig. kísérni.

kodásunk tizennegyedik
esz

Fer

Mi ELSŐ FERENCZ-JÓZSEF.

ISTEN KEDVEZŐ KEGYELMEBOL AUSZTRIAI CSASZAR, MAGYAR,

CSEH, DALMAT, HORVAT TOT, HALICS, LADOMER, RAMA, SZERB, KUN ES BOLGAR ORSZAGOK APOSTOLI, UGY LOMBARDIA, VELENCE, ILLIRIA, JERUZSALEM stb. KIRALYA; AUSZTRIAI FOHERCZEGE, TOSCANA NAGYHERCZEGE; LOTHARINGIA, SALZBURG, STEYER KORONTÁN ES KRAJNA HERCZEGE, ERDELY NAGYFEJEDELME, MORVAI ÖRGROF, FEL- ES AL-SLEZIA, MODENA, PARMA, PIACENZA, GUASTALLA, OSVIECZÍM ES ZÁTOR, TESCHEN, FRIAUL, RAGUZA ES ZARA stb. HERCZEGE; HABSBURG, TIROL, KYBURG, GORCZ ES GRADISKA GRÓFJA, TRIENT ES BRIXEN FEJEDELME, FEL- ES AL-LAZSICZA S ISTRIA ÖRGROFJA; HOHENEMBS, FELDKIRCH ÖREGENCZ, SONNENBERG stb. GRÓFJA, TRIEST, KATTIARO, ES A SLAV ÖRGROFSÁG URA stb.

Miután Fenséges Nagyóatyánk, Ő Felsége I. Ferdinánd Császár, Magyar es Csehországok e néven Ötödik Királyjának, mai napon kelt legmagasb Manifestumában kimondott indító okoknál fogva tetszett, az Ausztriai öszves Birodalom Uralkodói szekeröl, következésképp a vele válthatlanul öszvekapcsolt Magyarország Koronájáról is lekoszólni, es mintán a Mi, a pragmatica Sanctiohoz képest szabályozott, es az Ország törvényeiben meghatározott Örökösödés rendén uralkodásra hivatott Fenséges edes Atyánk, Ferencz-Károly, Ő császári királyi Fensége, koronáhozói jogáról egyszersmind ünnepélyesen lemondott, — természetes es törvényes örökösödési jogunk erejével, egyéb Birodalmaink kormányai mellett, ezennel a Magyar- es Erdély-Országok feletti uralkodást is átvettük.

Most midőn, ha szívünk vonzalmát követhetnők, első es teggedvesebb királyi tisztünknek azt tartanók, öszves törekvésünket magyar Népeink boldogsága es jóléte bekés öregbítésére fordítani, ezen szándokuuk valósitása — melly jövendő uralkodásunk hatásai jellemezze, — fájdalom, a jelen pillanatban lehetetlenné vált.

Egy vétkes pártfelekezet fondorkodása, melly Felséges Eldődünk minden aiyai intéseit es komoly parancsait kigúnyolva, mintán a legmegvetendőbb eszközökkel nyílt lázadás támogatott, es pártitűkkel szövetkezve hiv hadseregeinket megtamadni mereszlette, hazaárulói ellenszegülésében, a Király es Haza szentesített nevével visszaelve, folyvást megmarad, azon fájdalmas meggyőződéshez vezérel Bennünket, hogy Magyarország es Erdély jó érzésű lakosainak nagy többsége, Kiralya iránti öröklött hűségét es ragaszkodását nem képes tanusítani, mielőtt a pártitűk zsarnoki nyomása alól a fegyver erejével ki nem szabadjutatik.

Melyen elkeserülve a melloznetten szükség ezen parancsa miatt, melly a királyi kötelességek legnehezebbikét tűzi Előnkbe, nyugodt lelkiismerettel fogunk még is annak teljesítéséhez, mert csak ezen úton mutatkozik Nekünk, — a legközelebbi idők sajnálatra méltó eseményei után — annak reménye, hogy Magyarország Istentől Reánk bízott Népei számára, a béke malasztjait, minden nemzetiségek elismerését es biztosítását, es azok jólétének felvirágzását állandósíthassuk.

Ezen czélból mindenek előtt elhatározva erezzük Magunkat, Felséges Eldődünk által November 6-kán es 7-kén kiadott határozatokat es rendeleteket egész terjedelmekben fenntartani, es minden Hatóságokat azok mulhatatlan tellesítéséért, a legszigorubb felelősséggel tartózkodónak nyilvánítani.

Meghagyjuk ennel fogva, a lázadás megzabolázására Felséges Eldődünk által, a császári királyi hadseregek főparancsnokának kinevezett es teljes hatalommal felruházott

I. Ferencz József trónralépési kiáltványa.

bizalommal lép arra a pályára, melynek összes birodalma üdvös átalakításához és megifjításához kell őt vezetnie. »A valódi szabadság, a birodalom minden népének egyenjogosítása és minden állampolgár törvény előtti egyenlősége, valamint a népképviselőknek a törvényhozásban való részvétele alapján, újra felvirul a haza régi nagyságában, de megifjodott erőben, mint rendíthetetlen épület az idők viharában, mint tágas lakóház különféle nyelvű törzsek számára, melyeket atyáink kormánypálczája századok óta testvéri kötelekben tart együtt.« Homálytalanul őrzi meg koronája fényét, esonkíthatatlanul a birodalmat; de kész megosztani jogait a nép képviselőivel, remélve, hogy a birodalom minden országát és törzsét egy nagy államtben egyesítheti.

Minden intézkedést megtett, hogy midőn a birodalom egy részében a polgárhaború még most is ég, a törvény iránt való tiszteletet mindenütt helyreállítsa. A nagy alkotmánymű sikerének első feltétele a fölkelés lecsillapítása és a belső béke. Bizalommal számít ebben a részben minden népképviselőnek okos és őszinte közremunkálására, valamint a mindig hű földmivelők ép eszére. A kipróbált, hű és bátor sereg továbbá is tántoríthatatlanul védi a hazát és a szabad intézményeket. »Ausztiria népei! — fejezte be kiáltványát. — Atyáink trónját komoly időkben foglaljuk el. Nagyok a kötelességek, nagy a felelősség, melyet a gondviselés ránk rótt. Isten oltalma fog kísérni bennünket.«

A magyar országgyűlés december 7-ikén foglalkozott a császári okiratokkal, akkor is csupán a Csányi László főkormánybiztostól a honvédelmi bizottsághoz küldött nyomtatványok alapján. A békére hajlók nevében báró Wesselényi Miklós az előleges tanácskozások alkalmával azt javasolta, kétes végű háborúban ne kockáztassák a nemzet politikai életét, hajoljanak meg a kéanszerűség előtt, fogadják el a bemutatott okiratokat, ismerjék el királyul I. Ferencz Józsefet s igyekezzenek kibékülni vele. Kossuth azonban sietett lerontani szavainak hatását. Figyelmeztette a képviselőket, hogy békét most már összes alkotmányos jogaikról lemondva sem nyernének, mert a reactio egész nyíltan törekszik minden alkotmányos és nemzeti jog megsemmisítésére. Ha vesznie kell a nemzetnek, jobb, ha fegyverrel kezében, magát főrvényesen védve hal, mint gyáván meghódolva. Indítványára másnap mind a két ház kijelentette, hogy Magyarország soha sem volt az ausztiai birodalom része, hanem független ország, melyek saját alkotmánya van s melyet saját törvényei szerint kell kormányozni. Ezen a függetlenségen és önálláson alapúl az ausztiai háznak Magyarországon a *pragmatica sanctio*ban meghatározott rend szerint való uralkodása. Az ausztiai császári trón iránt közelebb tett tisztán családi intézkedések tehát a magyar királyi székre a magyar országgyűlés hozzájárulása és előleges beleegyezése nélkül egyáltalán nem vonatkozhatnak. Hogy azonban a magyar alkotmányt és függetlenséget jelenleg annyi felől fenyegető veszedelmek közt a hallgatást a nemzet jogainak sérelmével félre ne magya-

rázzák, kijelentik, hogy a magyar királyi szék a nemzet előleges megegyezése nélkül csak a koronás király halálával üresedhetik meg.¹ ebben az esetben a törvényes örökös a nemzettel koronázási hitlevelet kötni, az ország törvényeire, alkotmányára megesküdni s magát Szent-István koronájával megkoronáztatni köteles. Némi jogot a koronázás előtt is gyakorolhat ugyan, de csak a törvények értelmében és csakis a koronás király halálát követő időkben. Minden más változás egyedül a nemzet akaratát kifejező országgyűlés beleegyezésével történhetik. Ily beleegyezés nélkül a fejedelem életében senkisémmé tulajdoníthat magának királyi jogokat s még kevésbé változtathatja meg az örökösödés rendjét családi magán-egyeztetésekkel, e nélkül maga a fejedelem sem mondhat le a királyi székhöz kötött jogairól és gyöngesége esetében csak a nemzetnek van joga intézkedni az ország ideiglenes kormányzatáról. A királyság kétoldalú szerződésen alapul s így a királyi szék betöltéséről az országgyűlés hire, tudta és megegyezése nélkül egyoldalúan senki sem intézkedhetik. Mivel az Oltmützbén december 2-ikán mégis megtörtént, az országgyűlés a nemzet nevében mindenkinek meghagyta, hogy bitorlásnak tekintsenek minden hatalmat, melyet az országgyűlés el nem ismert s hogy hazafiúi szent kötelességüknek ismerjék megóvni és megvédeni a hazát minden idegenszerű bitorlástól, avatkozástól és ellenséges megtámadástól, különben a hazaárulás bűnébe esnek.

Ez a határozat voltaképp csak elvi kijelentést tartalmaz, minden személyes él nélkül. Alig bizonyítja valami jobban az országgyűlés nyugodtságát, mint az, hogy vezére, Kossuth, december 12-ikén is a dynastiával való kiegyezés mellett nyilatkozott s hogy a későbbi (1861. és 1867. évi) országgyűlések is a december 7-iki határozat szelleméhez ragaszkodtak.

V. Ferdinánd lemondása palotaforradalom műve volt s a magyar közvélemény sohasem hitte el, hogy Ferdinánd az osztrák császárságról önként s nem ismerte el sohasem, hogy ezzel együtt a magyar koronáról is érvényesen és törvényesen lemondott volna.² V. Ferdinánd erről nem adott ki külön okiratot s lemondásáról Magyarországot külön nem értesítette. Lemondását a magyar közjog szempontjából alaki tekintetben legalább is hiányosnak kellett tekinteni, mert Magyarországot nem lehetett Ausztria gyűjtőneve alatt érteni, nem lévén az az osztrák császárság tartománya; külön koronája, külön alkotmányos önállása volt s a magyar király csak a nemzet tudtával és hozzájárulásával mondhatott volna le a magyar trónról.³ Ha senki sem kételkedett is azon, hogy Ferdinánd egyúttal Magyarország trónjáról is valóban lemondott, közjogilag ezt aényt mégsem lehetett elismerni s törvényes királyának a nemzet 1867-ig a

¹ Madarász József a december 7-iki ülésen megjegyezte, hogy megürülhet hűtelenség (a tróntól való megfosztás) következtében is.

² Gróf Csáky Tivadar a képviselőházban 1861 május 17-ikén.

³ Az 1861. évi első és második felirat.

hradsini várpalotába visszavonuló Ferdinándot tekintette.¹ Innen van, hogy 1861-ben némelyek egyenesen ő vele s nem megnevezett utódával akartak újból érintkezni. Ide járult, hogy ez az utód kiskorú volt s ha V. Ferdinánd őt egy nappal előbb nagykorúsította is, egyoldalú intézkedését az országgyűlés nem volt köteles elfogadni. Az 1485 : VII. és 1681 : L. törvény-cikk értelmében a kiskorú vagy hanyag király helyettese a nádor s tekintettel az 1848 : III. törvénycikkekre, ezt illette volna a kormány az új uralkodó nagykorúságáig még abban az esetben is, ha a lemondás a törvényhozás mindakét tényezőjének megegyezésével történik.²

Ehhez képest az országgyűlés mind 1861-ben, mind 1867-ben az elv fenntartása mellett legalább a formai hiányok megszüntetését sürgette. I. Ferencz József, ki akkor 12 és fél esztendő óta már tényleg uralkodott, 1861 április 6-ikán az országgyűlés elé terjesztette a két lemondást, de június 21-ikén kelt leiratában visszautasította az azoknak »állítólagos« alaki hiányai iránt támasztott »ürügyet«, kijelentvén, hogy az »ausztriai császárság és minden alatta egyesült királyság« neve alatt kétségkívül ott van Magyarország is; trónra lépését ennek népével is tudatta, az »erre vonatkozó új okmány kiállításának szüksége tehát az e részben alkotandó törvénycikk által önként megszűnik«. Erre nem következhetett más, mint az országgyűlés tiltakozása és (augusztus 21-ikén) feloszlata. A koronázási hitlevél tárgyában kiküldött választmány azonban 1867 május 31-ikén magáévá tette az 1861. évi országgyűlés álláspontját, vagyis pótlólag kívánta beterjeszteni a Magyarországhoz külön intézendő lemondási okiratokat, hogy azokat az országgyűlés tárgyalhassa, törvénybe iktathassa s ekképen az ország utólagos hozzájárulását is kifejezze; tiltakozván egyúttal a lemondások általánosságából Magyarország alkotmányos önállásának csorbitására vonható minden következtetés ellen. Az Andrássy-ministerium a maga részéről is elismerte a formahiányokat s ezeknek oly hosszú idő után való pótlása és az 1861. évi országgyűlés határozatának foganatosítása végett törvénybe iktattatni rendelte a lemondások tényét³ a kívánt óvással s a jövőre nézve azon jognak fenntartásával, hogy a lemondás mindenkor Magyarország külön értesítése mellett és hozzájárulásával történjék. A két ház június 1-jén elfogadta ezt a javaslatot s megalkotta az 1867 : III. törvénycíkket »ő császári és apostoli királyi felségének V. Ferdinándnak a trónról és főséges császári királyi főherczeg Ferencz Károlynak a trónöröklésről még 1848. évben történt lemondásaikról«, mely egészben véve igazolta az 1848 december 7-ikén hozott határozat nyugodt és teljesen törvényszerű első részét. Nem lehet tehát mondani, hogy ez a határozat egyáltalán lehetetlenné tette volna az új uralkodóval való kibé-

¹ Kubinyi Ferencz a képviselőházban 1861 május 16-ikán.

² Németh Albert u. ott május 22-ikén; Prónay József június 11-ikén.

³ De (és ebben van az eltérés) nem magukat a lemondásokat, melyeket, Magyarországhoz intézve, különben is újra kellett volna fogalmazni.

külést s nem üres beszéd az országgyűlésnek négy hónap múlva a függetlenségi nyilatkozatban (1849 április 19-ikén) tett az a kijelentése, hogy »ha ezen trónváltásra a magyar nemzet megegyezését törvényes úton kéri s ha az ifjú herceg a magyar alkotmány fenntartására esküt tenni ajánlkozik, a magyar nemzet nem késett volna őt, mielőtt kezét polgárverbe mártotta, diplomatikai kötések alapján királyának elfogadni és Szent-István koronájával megkoronázni«.

Mivel erről most szó sem lehetett, a honvédelmi bizottság azonnal új eskümintát alapított meg, mely szerint a katonaság egyszerűen csak az alkotmányra tett hitet. Midőn pedig aggodalom támadt, hogy a korona talán nincs is helyén s vele »valaki« pártkirályllyá koronáztathatja magát, az országgyűlés december 9-ikén tizenkét tagú küldöttséget bízott meg a koronatarató láda megvizsgálásával.¹

Pár nap múlva (december 10-ikén) a felsődunai magyar hadsereg nevében Görgei és Csányi kijelentették, hogy királyul csak azt ismerik el, kinek fején ragyog Szent-István koronája, melynek birtokáról az országgyűlés tudta és beleegyezése nélkül senki sem rendelkezhetik; hogy tehát alája vetvén magukat az országgyűlés határozatának, szent kötelességük védeni és oltalmazni Magyarország törvényes függetlenségét és a nemzet alkotmányos jogait.

IV. FEJEZET.

Két dictátor.

»Ki bírja legyőzni egy nemzet millióit, ha az vállhoz vállat vetve, nem akarja magát legyőzetni?« S Kossuth december 16-ikán guerilla-harczra lelkesítette nemzetét. Magyarországnak kevés volt a rendes katonája s a nép nem tódult tulságosan a zászlók alá; csak később jött rá, a nemzet bukása után, mikor már elfogyott a Kossuth Lajos regimentje, hogyha még egyszer izen Kossuth, mindnyájan elmennek. Most még sokan maradtak otthon és foglaló nélkül nem szívesen mozdultak ki a falúból.² Népdalok kevesebb számban termettek, mint a kurucz időkben s inkább az értelmiségnek, a városiaknak szólt a költő buzdítása: »A sikra, magyarok! Fegyvert ragadjatok! Hazánkat újra meg kell váltani!«

¹ Ürményi Ferencz koronaőr december 13-ikán jelentette a felsőháznak, hogy a kilenczedik kulcs az udvarnál lévén, a korona ládját nem lehetett felnyitni; december 18-ikán feltörték a ládát s mindent rendben találtak, mit másnap a képviselők házának is bejelentettek.

² Vadnay Károly, Beöthy Irodalomtörténetében, II. 630.

De Vörösmartyból nem lett Rouget de l'Isle: magyar Marseillaise-e¹ nem hatott.

December 14-ikén Petőfinek egy csatadalát magában a képviselőházban olvasták fel: »Trombita harsog, dob pereg: kész a csatára a sereg!« Aznap (december 21-ikén) jelent meg az a Pesti Hirlapban, a melyiken Kossuth Hirlapja a Czuczor Gergely Riadóját² közölte: »Sikolt a harczi síp: riadj, magyar, riadj!« Röpiveken, lapokban egymást érték a harczi és a köztársasági dalok; Hiador (Jámbor Pál) egymaga rövid idő alatt három füzetre valót adott ki. A templomokban is felhangzott az ének a »Jertek keresztény lelkek« dallamára:

Isten, ki annyi vész közt megtartád hazánkat,
Jer most is oltalmunkra s vezérelj csatánkat;
Az élet és halálnak sorsát te intézed,
Csak tőled vár szerencsét s áldást magyar néped.
Uram, segíts meg!³

Mészáros Lázár, a Schlick ellen küldött új fővezér, Petőfi harczi-dalának bemutatásakor az országgyűlésen reményét fejezte ki, hogy felülmúlják Pompejust, ki azzal dicsekedett, hogy lába minden dobbantására ötvenezer ember áll ki. Csak ne kövessék Pompejust, a ki semmit sem tett.

Az országgyűlés (december 20-ikán) elhatározta, hogy arany táblára iratja a hősök neveit, érdemkereszteket készített a vitézeknek, gyászmiséket mondat, istentiszteleteket tartat az elesettekért s tölgykoszorúval ékesíteti a dicsőségesen lobogó zászlót. »Seregeink, vezéreink vitézsége oly hősies, hogy minden csapat leonidási harczra képes.« A magyar népért, a szabadságért olyanok is véreznek, kik (mint Guyon, Pusztelnik) magyarul sem tudnak. E szabadság és az igazság nevében, a haza érdekében és azon hősök iránt való hálából is föl kell a népnek kelnie. Égesse össze mindazt, hová fejüket hajthatnák ellenei.⁴ A harangok hangja, mely idáig áhítatra hívott, ágyukká öntve, a dicsőség mezejére, az ellenséget halálra hítja s fülébe dörög: »Ne bánts a magyart.«⁵

Nem Vörösmarty vagy Petőfi, hanem a kormány elnöke, Kossuth lett a szabadságharcz Rouget de l'Isleje, a ki versek helyett szónoklatokban, kiáltványokban fokozta a nép szenvedélyeit. Tőle kellett olvasni a hadi tudósításokat, hogy a csüggedők felbátorodjanak.

¹ Elszavalta november 6-ikán a Radikál-körben Lenkey János tiszteletére rendezett lakomán.

² »Riadó« czimvel Windisch-Grätz betörésének hírére Erdélyi János is irt a Marseillaise dallamára énekelhető költeményt; de ezt a Márczius Tizenötödike csak 1849 április 24-ikén közölhette.

³ Apor-gyűjtemény, 77. szám.

⁴ Kossuth a képviselőházban, december 20-ikán.

⁵ U. ö. december 19-ikén a vácziakhoz, kik december 12-ikén összes harangjaikat ágyúöntésre ajánlották fel. Az ágyúkra Kossuth Zrinyi jelégjét öntette.

S a nép kezdett tódulni a zászlók alá. A megyék jobbjára több ujonczot állítottak ki, mint a mennyit kivettek rájuk.¹ Az apa nem törte fejét, mint szabadítsa ki fiát a katonasor alól; apa, fiú, néhol talán az unoka is együtt akartak harcolni. Az iskolák többnyire üresen álltak, az egyetemen csak hadi tudományokat adtak elő, az orvosiakból csupán annyit, a mennyi a csatatéren és a tábori kórházakban szükséges. Deczember közepéig közel 100,000 katonája volt az országnak.

Kossuth nyilvános dicsőreteitől mennyire különbözök azok az észrevételek, melyeket a feldunai hadsereg vezére, Görgei november elejétől deczember közepéig ismert 351 levelében tett a hadseregről!²

Görgei nem tévesztette szem elől, hogy fiatal hadsereget vezet, melynek legnagyobb része számos tiszttel együtt ujoncz. Tökéletlenségük, szolgálatbeli gyarlóságaik iránt tehát, a mennyire lehetett, elnézéssel viseltetett, mert túlságos szigorral többet rontott mint használt volna.

A sereg újjáalakításának nehézségeitől nem rettent vissza. »Ha parányi életem belevesz is — vigasztalta magát már november 17-ikén — becsületem örökre fennmaradand, a történelem örködvén felette.« A veszély nagyságának tényezőit inkább saját feleinek rossz hazatíságában, mint az ellenség túlnyomó számában látta. Pozsony, Nyitra, Trencsén, Mosony és Sopron megyéket, ha nem is a nyílt ellenszenv, legalább a legrútabb semlegesség megannyi melegházának tekintette. A történetre hivatkozott, hogy az akaratban való egység nélkül az enyészet felé siető szervezetek megmentésére gondolni sem lehet. Magyarország kedvéért sem vesz a világ folyása más irányt. Másoknak kell megítélniök, oly közel áll-e már Magyarország a végveszély széléhez, hogy csak egy erős dictatura keze mentheti meg az elbukástól.

A polgár, ki egy hadsereg vezére lett, így kezdett politizálni vezér-ségének már második hetében; s viszont a honvédelmi bizottságnak, ennek a magyar Hofkriegsrathnak, elnöke hajlandó volt beavatkozni a hadvezetésbe is, anélkül, hogy a felelősséget viselné. Szeptember óta tényleg Kossuth volt az ország kormányzója; parlamenti mindenhatóságával igazi dictátor, már csak azért is, mert a felelősséget nem kerülte ugyan, de joggal és szigorúan nem is lehetett azt ellene alkalmazni. Ugyanakkor, mikor Windisch-Grätz katonai dictaturát gyakorolt, olyat, mely előtt vetélytársa. Jellacsics is engedelmesen meghajolt, Magyarországon szintén katonai

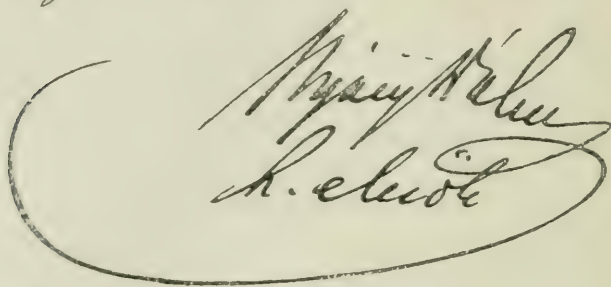
¹ A késlekedőket Répásy Mihály tábornok deczember 27-ikén sietésre nógatta.

² Szemelvények Görgei Arthurnál (Mein Leben, I. 99—112) és Görgei Istvánnál. (id. m. I. 27—50.) Az utóbbinak gyűjteményében Görgeinek összesen 858 levele van, melyből 179 a magyar. A szolgálati nyelv vegyesen magyar és német volt, mert ha Kossuth november 5-ikén meghagyta is, hogy a hadseregnél a parancsokat s intézkedéseket magyarul kell kiadni, Görgei ezt az átmeneti időben, az ellenség előtt nem tartotta foganatossátnak. Más tábornokok (pl. az aradi vértanúk közül Damjanich és Vécsey) is többnyire németül leveleztek, mert jobban ismerték a német katonai kifejezéseket.

dictatura kellett volna: mert deczembertől fogva csak hadi szerencséről lehetett szó, nem a törvényesség kérdéséről, ha ezt az országgyűlés mindvégig hangoztatta is. Görgei nem mondta ki nyíltan, de kétségtelen, hogy katonai dictaturát akart; a mikor először emlegette, Magyarország még nem volt az ő táborában, mint Ausztria a Radetzkyében s a Windisch-Grätzében; de az események csakhamar oda vezették. A főhadnagyokból, kapitányokból lett tábornokok talán még nem váltak be korlátlan hatalmú polgári és katonai vezérekné: de ha már Kossuth, mint a honvédelmi bizottság elnöke s az országgyűlés teljes hatalmú megbízottja, ellenmondás nélkül rendelkezett, mivel Cromwell vagy Napoleon módjára nem minden-
kiben egyesülnek a polgár és katonai legfényesebb tulajdonságai, legalább elismert fővezért kellett volna kineveznie.

Görgei, a felelőtlenség kérdésének fölvetője, tiltakozott az ellen,¹ mintha ő maga már Pozsonyban dictátor akart volna lenni. Nem ismerte

országos honvédelmi bizottság

Nyáry Pál aláírása.

elégge az ország szokásait, erkölceit, törvényeit, közigazgatását; őt magát pedig még az ország nem ismerte. Szerencsés izgatónak és népszerű embernek tartotta Kossuthot, de meg volt győződve, hogy szerencsétlen dictátor lenne belőle. Kossuthoz írva, mégis kire gondolhatott másra, midőn dictaturát emlegetett?

Deczemberben az országnak tényleg nem volt felelős kormánya. A képviselőház november 26-ikán elhatározta, hogy a honvédelmi bizottság tagjai ministeri fizetést húzzanak; mit azonban ezek nem fogadtak el, mert nem akarták magukat ministereknek tekintetni, hanem csak egyes kormányzati ágakkal foglalkozó bizottsági tagoknak. A ház tehát deczember 19-ikén a követi díjon felül a ministeri fizetéshez alkalmazott napidíjakat szavazott meg nekik. Így kiviláglott, hogy ez a napidíjas kormány nem valami más név alatt működő ministerium, hanem a törvényhozó testület kifolyása, hogy tehát a ministeri felelősség elvét sem lehet reá

¹ Görgei, Mein Leben. I. 116—7.

alkalmazni. Mint bizottság, a ház rendeletei értelmében intézkedik, anélkül, hogy a kormányzat egyes ágait tagjai közt a ministeri tárczáknak megfelelően osztotta volna szét. A ház, az ország fenyegetett helyzetét tekintve, most nem bocsátkozott sem a felelősség kérdésének bolygatásába, sem a kormányzás tárgyainak osztályzásába, vagy a tagok számának meghatározásába. Ez körülbelül annyit jelentett, hogy a bizottság elnökét dictatornak tekinti. A bizottság, saját lelkiismeretén s a törvényeken kívül, semmi mástól nem függött s tizenkét tagja csak együttvéve érezte magát felelősnek; sőt így sem egészen, mert hívókra talált az a képtelen tanítás, hogy maga az országgyűlés, a bizottság kiküldője kormányoz. Épen e miatt rebesgették némelyek, hogy a ház a kormányzásba avatkozván, a convent szerepére vágyik. Pedig a tény az volt, hogy október 3-ika s még inkább december 2-ika után a király helyébe a népföltség elvénél fogva az országgyűlés lépett s a ministerium helyett más alakú kormányt szervezett, mely amannak felelősségét örökölte.¹

Kossuth megnyugodott oly collegiális jellegű kormányban, mely — mint az egykori helytartótanács — legfeljebb egy személynek, a hallgatagon kormányzóul elismert elnöknek volt felelős. A rendkívüli időkben mindjobban gyakorolta a biztosok által való rendelkezést is, ekként mind több és több képviselőt tévén lekötelezettjévé;² s december 14-ikén magát a házat arra kérte, hogy ezekben az átmeneti időkben mindaddig, míg bizik a kormányban, általános határozatokat ne hozzon. Elvi kérdések fejtegetésével most nem lehet vesződni, mert ez meghasonlást okoz, pedig egyesülni kell a haza megmentésének nagy gondolatában. A ház csak az ellenség megverése után rendelkezék a kormánnyal. Akár köztársaságot, akár más egyebet akarnak, a pártok most egyesüljenek, hogy legyőzhessék az átkozott reactiót, mely nyíltan kimondta, hogy eltörli az alkotmányt s az országot a birodalomba olvasztja.³ Csak két tárggyal foglalkozzék az országgyűlés: a kármentesítéssel, s a büntetőtörvénykönyv átnézésével.

December 15-ikén alakult meg a bizottság, hogy javaslatot készítsen a kármentesítés dolgában, melynél nagyobb közgazdasági feladat még nem hárult egy országos bizottságra sem. Rendszeres munkát kellett készítnie, hogy még nagyobb veszedelem ne legyen a hazában. 19-ikén a bizottság már elkészült munkálatával s fedezetül az államjóságot és a közalapo-

¹ Halász beszéde a képviselőházban 1849 február 8-ikán. Irányi beszéde február 9-ikén.

² 1849 február 28-ikán egyszerre 22 képviselő volt kormánybiztos. (Az igazoló bizottság 867. sz. jelentése: Közlöny, 1849. 219—222.)

³ Az osztrák parlament baloldala már december elején közzétette programját, mely szerint Ausztria öt nemzetiség (lengyel-osztrák, cseh-osztrák, szlavón-osztrák, német-osztrák és olasz-osztrák) szövetséges államból állana. Csatlakozhatnának az országgyűlésen nem képviselt »tartományok« is, pl. Horvátországot és Szlavóniát könnyen oda lehetne illeszteni a szlavón-osztrák tartományba.

kat jelölte ki. A ház december 23-ikán megkezdte a tárgyalást s folytatta azt egy egész héten át, a hazát fenyegető veszélyek közt nem minden önzés nélkül vitatkozván arról, mennyi kárpótlást kapjanak a birtokosok oly államtól, melyért küzdeni és melyet megmenteni kell.¹ Mivel ez már egyszerű zsebkérdés lett, melynek megoldásához nyugodtabb idők kellettek, Dedinszky és Deak indítványára a ház december 30-ikán a tárgyalást boldogabb időkre halasztotta.

Ha ezen a héten a ház egyszer-másszor képtelen lett határozatra, az csupán az érdekelt felek taktikájából, az obstructio egyik fogásaképen történt, mert még mindig együtt volt 230—240 képviselő,² kétannyi, a mennyi 40—50 év múlva egy-egy kérdésben szavazott. Csonka parlamentről tehát szó sem lehetett s annak határozatait senki sem támadhatta meg a jelenlevők számának csekélysége czimén. A viszonyok követelték, hogy a ház jobbadán csak bizottság gyanánt működjék, mely a kormányt szabadjára hagyja s így a dictatura egy nemét engedje gyakorolni.

Azonban Kossuthból, ki még most is gyönyörködni tudott kanári madara csicsérgésében, a dictatura minden eszközének birtokában sem lett volna igazán terrorista, pedig Windisch-Grätz a rémuralom fejét látta benne. »Ugyan kit bántottunk mi idáig?« — kérdezte utóbb Kossuth.³ »Igaz, hiba az eredményre nézve, hogy nem tettük.« Hitték a képviselők is, hogy keresztül kell menniök a francia forradalom néhány tünetén, mert hiszen szintén forradalomban élnek; a szabadságra törekvés pedig olyan szent czél, hogy annak elérésében az eszközökben sem mindig szükséges a legnagyobb szigorral válogatni. Volt, aki igazolni tudta Robespierret, mert az a vér, melyet a szabadság érdekében Franciaországban kiontott, bizonyosan felért azzal a vérrel, melyet úgy kíméltek meg, hogy a honárulóknak megkegyelmeztek. A terrorismust nem tartották a szabadság elnyerése eszközének; az idők szelleme is más volt mint a francia forradalomban. Magyarországon sem dictátor, sem conventi biztos nem merné utánozni a lyoni, touloni, nantesi verfürdőket. Óvtak a rémuralomtól, mely egy vagy más alakban Franciaországban is szolgásra vezetett; s rémuralommal vádolták éppen az osztrákokat, kik kihirdették, hogy mint lázitót lövik agyon, kik hatalmukat el nem ismerik. Rémuralmat a tulzóbbak is csak visszaszorulásképen, akkor akartak, ha nem volna más mód a haza megmentésére.⁴

Kossuth nemcsak rémuralmat nem akart, de sokáig még dictaturát sem. Azért is kívánta együtt tartani az országgyűlést, hogy legyen elismert,

¹ Deák a képviselőházban, 1848 december 30-ikán.

² Például december 29-iken Palóczynak egy éltárgyban beadott indítványát, melyet most százszor tüzték ki szavazásra, 105 szó ellenében 129 szóval vetették el.

³ A képviselőházban 1849 január 13-ikán.

⁴ Pálffy János, Madarász László, Kazinczy Gábor és Bernáth beszédei u. ott, február 3-ikán. Nyáry Pál beszéde február 8-ikán.

legalább a nép előtt elismert hatalom, mely határozatot hoz: mert ha tagjainak csekély száma következtében nem hozna, helyébe szükségképen dictatornak kellene lépnie. Lehet, hogy törvénytelenül, nem hatalomra vágyva, tolná föl magát, hanem kötelessége érzetéből, a nemzet megmentése végett, ha fejével játszanék is. Majd akad, a ki elmondja, hogy «non servavi legem, sed juro, quod servaverim rempublicam». Ő magában erre nem érzett hajlandóságot; többször ismételte, hogy nem kíván megragadni ilyen törvénytelen hatalmat; de megtörténhetik, a mit Brumaire 18-ika után az ideiglenes consulátus egyik tagja mondott, mikor azt kérdezték tőle, milyen ember az a Napoleon? Azt felelte rá: «Vous avez un maître!» Akadna valaki, a ki ura akarna lenni a nemzetnek.¹ S vajjon az a színeskedés volt-e ez, melylyel Caesar tolta vissza az Antoniustól nyújtott koronát? Vagy a hatalom czimét, Cromwell módjára, valóban nem becsülte többre kalapja tollbokrétájánál? Ehhez talán valóban Cromwellnek kellett volna lennie, katonának s államférfiúnak egyszerre. Amaz nem volt és szigorú bíráló² ennek sem tartották. Lelkesedését, szavának hatalmát elégtelennek vélték arra, hogy kivívja és biztosítsa egy nemzet szabadságát. De jobb volt Cromwellnek nem lennie, mint Monkot túrnie. Lelkesedése, szónoklatának ereje, népszerűsége dictatori czim és tulajdonságok nélkül is kezébe adta a szabadságért való küzdelem vezetését.

Az országgyűlésen 1849 tavaszán az ősz Palóczy bátran hivatkozhatott reá, hogy Kossuthot, a mint az események emberévé vált, a képviselőház karolta fel s állította egyező akarattal oda, hová meghitta őt a szabadság istene. S nem volt egyetlen alkalom, egy eset, egy határozat, hogy páratlan bizalommal nem támogatta volna. Mert felőgván az idő kívánatát, megismerte az idő emberét s tudván, hogy csak egység s egyetértés mentheti meg a hazát, kész volt mindegyik tagja e nagy czélnek egyéni véleményét feláldozni.³ Ha dictaturáról egyáltalán szó lehet, Kossuth parlamenti dictaturát gyakorolt.

A »tartomány«-nak azonban bevallott dictátora is volt: Windisch-Grätz Alfonz herceg, az ellenforradalom legöntudatosabb embere. Az új császár teljes hatalommal küldte őt a magyarok leverésére, két nappal azután (december 15), hogy a herceg tudatta a magyarokkal a cs. kir. hadsereg benyomulását. Ugyanekkor az osztrák ministerium a kemsieri parlamentben elég érthetően körvonalazta Windisch-Grätz feladatát. Helyreállítani (jobban mondva megteremteni) az alkotmányozó gyűlésen képviselt és a magyar koronához tartozó országok szerves kapcsolatát, egyenjogúvá tenni bennük minden nemzetiséget, egyúttal azonban megalapítani és megszilárdítani a monarchia egységét és elválaszthatatlanságát.

Windisch-Grätz küldetése, melyet Bécsben a magyar országgyűlés

¹ Kossuth a képviselőházban 1849 márczius 25-ikén.

² Pl. Csengery Antal, Jellemrajzok, 131.

³ Palóczy 1849 ápril 2-ikán.

Herzeg Windisch-Grätz.

(Egykorú könyomat Ő Felsége hitbizományi könyvtárában.)

december 7-iki határozata után elkerülhetetlennek láttak, II. József politikájának feltámadása volt. Az egységes Ausztriáért rajongva, a szövetséges államok alkotásában az erős Ausztria bukását látva, Windisch-Grätz teljes hatalommal már előbb ezért vállalkozott a prágai és bécsi fölkelés elnyomására; s újból dictátorrá tétetve, most is ezért indult Magyarország ellen. Állambontó erőt tulajdonított a demokráciának, mely fölkelesekre vezetett; és kimondván egyszer, hogy az ember a bárónál, a nemes a hercegnél kezdődik, mint igazi feudális nagyúr, habozás nélkül csatlakozott az aristokratikus párthoz,¹ melytől egyedül remélte Ausztria fennmaradását, sőt teljes mértékben való kifejlését. Egy magyar jellemzője² őt magasztalja azért, hogy az elhatározó pillanatban erős kezekkel ragadta meg a multat a jelennel összekötő fonalat, uralkodó-házának törvényes jogát, melyet a tömeg gyöngesége, rövidlátó szenvedélye és meggondolatlansága, ellenséges hatalmak léha alatomossága szétépéssel fenyegetett; és abból a fonalból erős kötél lett, mely a viharokkal daczolva, az állam hajóját biztos révhez erősítette.

Windisch-Grätz meg volt győződve, hogy csak egy terrorista-párttal áll szemben³ s hogy maga a nép azonnal a »király« mellett nyilatkozik, amint ennek hadai benyomulnak. Kossuth »lázasának« leverésével szükségesnek tartotta Magyarországon a régi alkotmány helyreállítását, az áprilisinek azonban eltörlését. Jósika Samu és Szécheny Antal szavára hallgatva, nógatta Schwarzenberg miniszterelnököt, hogy az ifjú uralkodóval külön kiáltványban is biztosítsa a magyar rendi alkotmányt;⁴ de a miniszterelnök már ekkor az egységes Ausztriáért rajongott. Főképp mikor a kremsieri parlament — a magyarokkal tartó bécsivel ellentétben⁵ — 80 millió forintot szavazott meg a magyarok s olaszok ellen. Windisch-Grätz a forradalom állambomlasztó hatását főképp abban látta, hogy az egységes hadsereget ketté osztotta. A rendes hadseregből 26 zászlóalj gyalog és 59 század huszár, összesen 41,769 ember állott a »lázkodók« szolgálatába. Ezzel szemben a Magyarország ellen küldött osztrák sereg egész erejét 49,118 gyalog és 7236 lovas katonára, összesen 56,354 emberre és 258 ágyúra becsülte.⁶ Számíthatott gróf Nugent tábornagy 5442 gyalog

¹ Helfert, Gesch. Österreichs, I. 64.

² Gr. Szécheny Antal, Vaterland, 1862 márczius 22-ikén. A »Köztársasági Lapok« Széchent már 1848 októberben a hazaárulók közé sorolta.

³ Jókai az események hevében azt írta, (Közlöny, 1849. február 10.) hogy Windisch-Grätz, a reactio vezére, a többinél jobban nem azért dolgozik Magyarország leigázásán s a néperdekek felfogatásán, mintha ő volna a legjobb hadvezér, vagy legjobban gyűlölné a magyar nemzetet, hanem mert a dynastia — 20 millióval tartozik neki s ezt szeretné megkapni.

⁴ Marczali, Legujabb kor tört., 692.

⁵ Enthüllungen, 223.

⁶ Der Winter-Feldzug, 4. és 14. B. J. a függetl. harc katonai történetében (I 149.) Windisch-Grätz hadát 36,911 gyalogosra, 6202 lovasra, 802 utászra és mintegy 8000 tüzérre, összesen 52,000 emberre teszi.

és 973 lovaskatonájára is, a mennyiben a főszereg előnyomulásának hírére Perczel odahagyta a Muraközt és így Nugent szabadabban mozoghatott; de nem számított az erdélyi és a »bánsági« hadakra, melyeket a magyarok egészen lekötöttek. A »koblenzi tábor« majdnem egyedül gróf Pálffy Mórból állt; még Zichy Pál gróf is Görgei táborába ment s a nyargoncz-tisztek vezetője lett ugyanazon Görgei mellett, ki bátyját felakasztatta s vele egy időben őt is a vádlottak padjára ültette. A hűséges báró Jósika Samu kifakadt az osztrák ministerek ellen, kik rendelkeznek Magyarországgal, mielőtt meghódították volna; pedig még II. Ferdinánd is csak fehérhegyi győzelme után tépte szét a csehek szabadalom-levelét. Windisch-Grätz serege a magyarságra egyáltalában nem számíthatott, sőt a nemzetiségekre sem föltétlenül. A ruthének nem tartottak vele, a tótok csak részben, a horvátok csupán a rendes hadseregben kívántak szolgálni, a szerbek nagy arát akarták szabni szövetségüknek; csak a szászok és románok mutatkoztak mindenre készeknek. Windisch-Grätz, keleti Magyarországot úgy szólván külön területnek tekintvén, meg volt győződve, hogy túlnyomó erővel áll szemben. Ez a túlsúly azonban csak a magyarok nagyobb erkölcsi erejében nyilatkozott. Az osztrák sereg fölszerelésének szinte hihetetlen hiányait majdnem ugyanazon hat hét alatt kellett pótolni, a mikor a magyarok is lázasan dolgoztak újoncz seregük szervezésén és fölszerelésén. Mindent összevéve, az osztrákok jól szervezett erejét (a románok nélkül) 125, legfeljebb 150,000, a magyarok rögtönzött seregét közel 100,000 főre tehetjük.¹ Deczember 16-ikán, midőn az osztrák derék sereg Bruck és Rohrau közt átlépte az ország határát, még egyáltalán el sem lehetett képzelni, a dictátorok közül melyik lesz a helyzet ura: Windisch-Grätz-e, vagy Kossuth?

V. FEJEZET.

A téli hadjárat a főváros megszállásáig.

Deczember 15-ikén Windisch-Grätz derékhada Hainburg és Bruck közt mintegy 20 kilométer hosszú vonalon állt a magyar határszélen. A balszárnynon. Hainburg és Farkasvölgye közt a Dunára támaszkodva, Kempen altábornagynak csak 5500 embere volt; a közepet Schwarzenberg Ödön herczeg altábornagy 14.000 emberrel Prellenkirchenben alkotta; a jobb szárnynon Brucknál, a Lajta mellett, Jellacsics 11.500 embere táborozott.² A »bán,« deczember 10-ike óta egyúttal Dalmátország polgári és katonai kormányzója,

¹ 21 seregtag, 53 honvéd, 20 önkéntes, 4 idegen- és 1 utász-zászlóalj, 78 huszárszázad és 250 ágyú.

² A téli hadjárat leírásai osztrák szempontból: Der Winter-Feldzug 1848—9. in Ungarn. (Bécs, 1851.) Grüll, Die k. k. österr. Armee in den Jahren 1848—9. nach d. k. k. Feldakten u. officiellen Quellen. (Bécs, 1858—60.) Starck, Beitrag zur Gesch. des Winterfeld-

nem mint dictátor és fővezér, hanem mint szerencsésebb vetélytársának, Windisch-Grätznek hadtestparancsnoka, december 16-ikán reggel 8 órakor 15 foknyi hidegben kelt át a Lajtán. Caesarnek a Rubiconnál akadt Labienusa: Jallacsicsot a Lajtánál egy magyar -em figyelmeztette, hogy neki, a magyar zászlóstúrnak, nem szabad harezolni hazája ellen; sőt talán czéltudatosság is volt benne, hogy az első magyar várost, Sopront, épen egy magyarral, Petrichevich-Horváth alezredessel foglaltatta el.

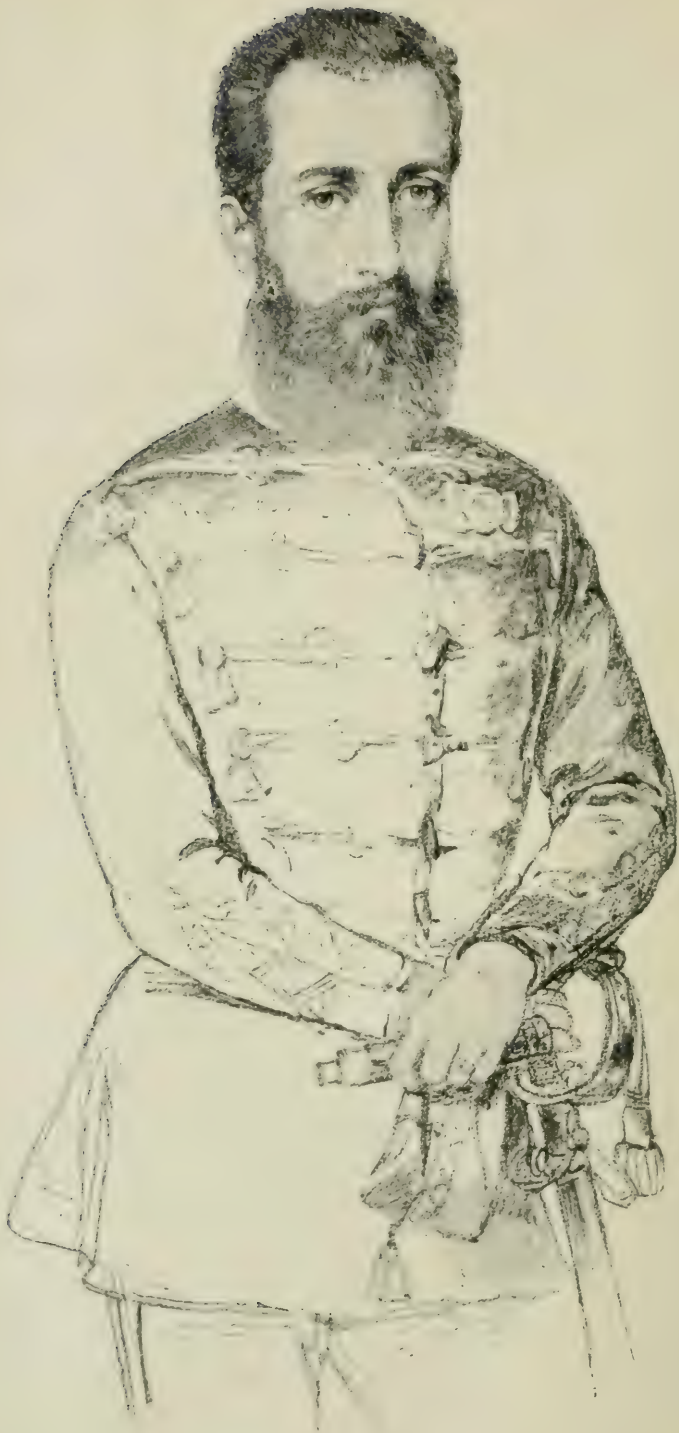
December 16-ikán d. e. 11-kor a 31.000 emberből álló hadoszlop már megtámadta s rövid ágyúcsata után elűzte Zichy Lipót alezredesnek a parendorfi halmokon álló csekély hadát.

Pozsonyban, Görgei főhadiszállásán, ekkor már tudták, hogy az osztrákok balszárnyának egy elkülönített csapata a morvaországi Hodolínból (Gödingből) a Kis-Kárpátok gyöngén őrzött nádasí hádján átkelven, egyenesen Nagy-Szombatra vetette magát s ezt Guyon ezredes hősi védelme után december 14-ikén elfoglalta. Most már bebizonyult, a mit Görgei a honvédelmi bizottsággal szemben ismételve hangoztatott, hogy a Soprontól Nádasig terjedő mintegy 120 kilométernyi vonalat alig 30.000 emberrel valóban nem lehet megvédeni. A legközelebbi föladat tehát az volt, hogy a magyar sereg zöme hamarabb legyen Magyar-Ovárnál, mint az osztrák sereg. Görgei 16-ikán éjjel az összpontosításra kijelölt Óvárra sietett és 18-ikán a hajóhid szétrombolása után Aulich Lajos ezredes is odahagyta Pozsonyt, hová a Wrba gróf vezetése alatt álló második hadtest néhány csapata aznap délután 3 órakor ellenállás nélkül bevonulhatott.

Görgei Mosonynál (18-ikán) visszaverte ugyan Jellacsicsnak kémsszemlére küldött csapatait, de csatát csak Győrnél akart vívni, hová a Muraközből Perczel seregét is várta. Windisch-Grätz nem engedte meg Jellacsicsnak, hogy nyomon kövesse Görgeit, mert attól tartott, hogy ez a győri sánczok mögül, új csapatokkal — első sorban a komáromiakkal — erősödve, könnyen visszavetheti csupán 18 zászlóaljból álló erejét. A honvédelmi bizottság 18-ikán különben is népfölkelésre és szabad mozgó (guerilla) csapatok alakítására hitta föl az országot, különösen pedig Komárom-, Győr- és Veszprém-vármegyéket. Komáromban a Csallóköz moesarai, Győrben maga Győr, Veszprémben pedig a Bakony kínálkozott a guerilla-harcz alapjául. Ezt a támadást nem várhatta be Windisch-Grätz. December 22-ikén tehát Pozsonynál a II. hadtest is átkelven a Dunán, másnap 33 zászlóalj indult a magyarok ellen.

Görgei az ellenség lassúsága következtében egy hetet nyert ugyan, de a mint a parndorfi támadás után feladta azt a tervét, hogy a Duna bal oldalán vonuljon vissza, most, a jobb partra szorítva, s Győrről a remélt segítséget nem találva, az egész Felső-Duna vonalát sorsára hagyni készült.

zuges in Ungarn. (Bécs, 1859.) Helfert, Der ung. Winter-Feldzug. (Prága, 1876—86.) A magyar munkáit l. a forradalomról szóló művek közt. Görgei parancskönyvei s egyéb iratai többnyire a Magyar Nemzeti Múzeumban elhelyezett családi levéltárban vannak.

Guyon ezredes.

(Barabás Miklós egykorú rajza után.)

előbbre valónak tartván Buda, mint Győr védelmét. Kétségkívül gondolnia kellett arra is, hogy ha — Kossuth kívánságához képest — legalább tíz napig védi Győrt, ezalatt az osztrák hadak és a fölkelők más irányban is Buda felé nyomúlhatnak s a főváros elesik, a fősereget pedig az ellenség bekeríti. Windisch-Grätznek Pesten az volt a célja, mint a braunschweigi herczegnek egykor Párisban: összefogni a prókátorokat, hogy csakugyan vége legyen már az országgyűlésnek s vele a rebbellióknak. Ez pedig új erőt nyert a népfölkelésben, mely a Duna balpartjától Erdélyig mindenütt a legnagyobb gyorsasággal és igazi lelkesedéssel szervezkedett. Kossuth jobban ismerte a forradalom természetét, midőn támadásra, mint Görgei, midőn visszavonulásra és védelemre gondolt s megismételte a rossz-emlékű győri hátrálást. Sajátságos, hogy, mialatt Windisch-Grätz egy lépést sem tett előre, míg a háta mögött álló vármegyéknek polgári és katonai kormányait császári szellemben nem szervezte,¹ a magyar fővezér a tősgyökeres magyar vidék lanyhasága és rosszakarata ellen panaszkodott. Mivel azt sem remélhette, hogy Győr kiterjedt s a folyók befagyása következtében könnyen megközelíthető műveit a maga csekély erejével megvédeheti, már 27-ikén reggel 9-kor odahagyta Győrt, melyet az osztrákok — saját nagy meglepetésükre — ellenállás nélkül szállhattak meg. Gróf Pálffy Mór őrnagy Olmützbe vitte a város kulcsait s a táborszernagy este a fényesen kivilágított városban üttette föl főhadiszállását.

Görgeit az ellenség nem üldözte kellő nyomatékka, csak Ottinger lovasai érték utól Bábólnánál a Görgei Kornél ezredestől vezetett gyöngye utóhadat, melyet pár pillanat alatt szétszórtak.

A honvédelmi bizottság most már »a bevehetetlen« Vértess-hegység nagyjából megerősített átjáróinak védelmére utasította Görgeit, kihez Nagy-Szombat alól folyton hátráló hadosztályával 28-ikán Gallán Guyon ezredes is csatlakozott, míg Perczelnek, ki 5620 emberrel és 24 ágyúval előbb Pozsony, majd Győr irányában kereste a fősereget, a Vértess és a Bakony közt levő móri horpadás északnyugati lejtőjét kellett biztosítania. Görgei azonban, kinek január elsejéig alig lehetett derakas támadástól tartania, itt sem várta meg Perczelt, s a mesziről intézkedő kormány parancsát félretéve, a tata-budai úton a Vértess északkeleti oldalán levő Bicskére vonult vissza. Másnap délután itt értesült, hogy Perczelt, ki a sereg nyomát hangulatát győzelemmel akarta emelni, Móránál Jellacsics tökéletesen megverte. 400 emberét levágta, ezret elfogott, a többit pedig megszállasztotta, úgy, hogy hadosztálya romjait Perczel csak napok múlva szedhette össze.²

¹ Nyitrát Vietorisz József, Győrt és Mosonyt gróf Zichy Bódog, Pozsonyt gróf Zichy Ferencz, Sopront Rohonczy Ignác királyi biztosok kormányára bízta. A pozsonyi katonai kormányzó Kempen altábornagy, a soproni Burics tábornok lett.

² P. (Görgei István), A móri csata. (Pest, 1867.) s Görgey István, 1848- és 1849-ből (I. 89—97.) először tisztázta Görgeit azon vád alól, mintha Perczelt föl akarta volna áldozni Mórán.

Mialatt Jellaesics győztesen fordult északkeletnek ugyanazon úton, melyen negyedfél hónappal azelőtt vereséget szenvedett, s Windisch-Grätz többi hada is akadály nélkül, de óvatosan nyomult a főváros ellen, most már Szilveszter napján maga a honvédelmi bizottság is visszavonulásra és arra utasította Görgeit, hogy a főváros alatt, de a főváros kimelésével bocsátkozzék csatába. Görgei a folytonos hátrálásban elkedvetlenedett, a nélkülözésektől s a 20 foknyi hidegtől elgyötört seregével a Tárnok-völgye mögé húzódott s főhadiszállásul Promontort választotta.

A magyar kormányt Windisch-Grätz már 29-ikén törvényen kívül állónak nyilvánította, s a legszorosabb felelősség terhe alatt hagyta meg a hatóságoknak és községeknek, hogy a honvédelmi bizottság tagjait elfogják. Rögtönítélő bíróság útján kivégzéssel fenyegette mindazokat, kik tőlük a a legesekélyebb parancsot is elfogadják s tűzzel, vassal készült elpusztítani minden községet, mely a cs. kir. hadsereg ellen vallamit tenne vagy azt épen meg is támadná. Másnap pedig az elfogott magyar harcosokat nem mint hadifoglyokat, hanem mint rebelleket rendelte tekinteni.¹ A bécsi minister-tanács annyira bizott a herczeg győzelmében, hogy már december 27-ikén emlékiratot készített Magyar- és Erdélyországnak a »monarchiá«-ba való olvasztása iránt; s Windisch-Grätznek kellett (december 30-ikán) figyelmeztetnie, hogy a katonai kerületekre való felosztás életbeléptetését az ország teljes alávetése, lefegyverzése és pacificatioja után való időre kell halasztani.

A Dunántúlt már is elveszítettnek lehetett tekinteni. Északnyugati Magyarország még hű volt; Hurbán és Frischeisen ezredesek december 4-ikén a jablunkai hágón át betörték ugyan, az onnan levezető Kisucza és a Vág összefolyásánál fekvő Budetinnál azonban Beniczky és Querlonde mozgócsapai ellen csatát vesztvén, ismét a hágó déli oldalára, Csáczára s onnan december 13-ikán Teschenbe vonultak vissza. Götz tábornok a Windisch-Grätz-től nyert segítséggel csak december 30-ikán ismételte a támadást, s január 3-ikán Budetinnál viasszorítván Beniczky és Querlonde csapatait, hadiműködésének czélpontjává a bányavárosok megszállását tette. Beniczky tehát megmaradt csekély erejével is biztosíthatta a Vág völgyét, annál is inkább, mert Simunics Lipótvár ostromával sem tudott boldogulni. A föld népe semmiben sem járt kezére. A tótok hazafiságáról maga Windisch-Grätz állított ki bizonyítványt, midőn december 30-ikán figyelmeztette Stadion Ferencz ministert, hogy »a tótok még (kivált északnyugaton) nem ébredtek nemzeti öntudatra, sőt több vidéken a fölkelőkkel tartanak s általában véve egészen semlegesén és közönyösen viselik magukat a jelen küzdelemben«.

Északkeleti Magyarországra december 6-ikán a duklai hágon át mint-

¹ L. erről Madarász László beszédét a képviselőházban, 1849 márczius 2-ikán A honvédelmi bizottság csak márczius 26-ikán rendelt el némi visszatartásokat az osztrák hadifoglyokkal szemben. (L. Jósika Miklós beszédét a felsőházban márczius 27-ikén) A hadügyminister ugyanaznap tett jelentést az ügy állásáról a képviselőháznak, mely az eddigi emberies bánásmódot megvilágító eljárást április 3-ikán helyeselte.

egy 8000 emberrel tört be gróf Schlick Ferenc lovassági tábornok, Windisch-Grätz legügyesebb, legmerészebb és leglovagiasabb alvezére, a gácsországi hadtest parancsnoka.¹ Pulszky Sándor ezredes Eperjest odahagyva, Kassa védelmére készült; Budamérnél azonban december 11-ikén vereséget szen-

Perczel Mór.
(Egykorú könyomat után.)

vedett,² mire Kassa azonnal behódolt s lefizette a reá kirótt 60,000 forintnyi hadisarczot.³ December 18-ikán, Miskolczon Mészáros hadügyminister vette

¹ Hadjáratáról l. különösen Koeziczka, Der Winter-Feldzug des Graf Schlick'schen Armeekorps 1848—9. (Olmütz.)

² Hazánk, IV. 721—732.

³ A jóval kisebb Köszegtől gr. Althan alezredes decz. 27-én 100,000 frtot harácsolt.

át a vert sereg vezérletét. Szemere Bertalan pedig a népfölkelés rendezését. Schlick nem várta be Mészáros támadását, hanem eléje indult s december 28-ikán Szikszonál visszanyomta seregét, mely jó rendben vonult Miskolcra, Schlick pedig az irtózatos hidegben visszatért Kassára, hol újév napján mindahárom dandára egyesült.

Jobb hírek csak a délvidékről és Erdélyből érkeztek. Amott a szerbekkel november 30-ikán újból elkezdődtek az ellenségeskedések, midőn Maderspach Ördöghidjánál szétvert egy 2500 főből álló lázadó csapatot s ezzel egyelőre ismét biztosította Fehértemplomot. Kiss Ernő tábornok (december 5-ikén) a Temes vonalát védő tomaseváci sánczok ostromával nem boldogult, ellenben Damjanich (december 12-ikén) a károlyfalvi és alibunári sánczokat véres csatával elfoglalta, a jankováci éjjeli csatában (december 15-ikén) Knityánint bámulatos hősiességgel visszaverte, az áruló falut fölégette s lakosai nagy részét kard élére hányatta.¹ Szárcsánál még aznap egyesült Kiss Ernővel, ki éppen akkor szállotta meg az akkor már üresen talált Tomaseváczot. A föladat most a Temes torkolata vidékénél Pancsova s a Marosnál Arad bevétele lett volna; Kiss Ernő tábornok azonban arra a hírre, hogy Leiningen osztrák vezérőrnagy (december 14-ikén) Új-Aradnál megverte az Arad várát ostromló Máriássy ezredes seregét s az őrséget élelemmel látta el, a temesváriaknak egy másik osztálya pedig a Felső-Berzavánál Bogsánt s vele a bányavidék egy részét is megszállotta, Aradot sorsára hagyta. Ekként teljes két hetet engedvén az ellenségnek készülődésre, csak az év végén (december 28-ikán) indult Pancsova alá, hol éppen előtte való nap hunyt el Suplikács István cs. tábornok, ugyanaz nap, melyen a császár megerősítette őt a szerb vajdaságban, Rajacsicsot pedig a patriarchaságban. A szerbek iránt tehát Ausztria nyugodt lehetett; ennyi fejedelmi kegy után azok nem hagyhatták cserben.

Az év végén a dynastia még Erdélyre is számított. Erdély határán Czetz János őrnagy vezérlete alatt december elején csupán 12,150 gyalogos és 2385 lovas katona állt 25 ágyúval. A ruházat, felszerelés, élelmezés rossz volt, a hangulat nyomott. A kormány föltétlenül vissza akarta foglalni Erdélyt, mely a régibb szabadságharcokban Magyarország függetlenségének legfőbb biztosítója volt s mely nélkül most sem lehetett el, ha az ország védelmét a magyar alföldről kellene intéznie, Az erdélyi »hadsereg» parancsnokául tehát december 1-én a lengyelek szabadságharczának történetéből ismert Bem József tábornokat, az osztrakenkai hőst nevezte ki s rábízta, hogy Erdélyt a legrövidebb idő alatt visszafoglalja.² Bem már 16-ikán

¹ Gergey Károly, A jarkováci éjjeli harc: Tört. Lapok, 1897. 68—9.

² Hadjárataról l. különösen Czetz, Bem's Feldzug, Hamburg, 1850. (Lengyelül Posen, 1854., magyarul Komáromy Ivántól); u. ö.: Emléklapok az 1848—9. magyar függetl. harcokból. (Armenia, 1892.) Bauer őrnagy, Bem tábornok főhadsegédének hagyományai 1848—9-ből. Pest, 1871. Várady G. Bem diadalútja reggelén. (Ország-Világ, 1892.) Makray, Bem levelezése Kossuthittal. I. a szabadságharcz ált. forrásait. Igen sok adat van az aradi Csányi-levéltárban.

átvette a vezetést Szilágy-Somlyón; pár szóból álló beköszöntőjében katonáitól föltétlen engedelmességet követelt s agyonlövással fenyegette az engedetlenkedőt. Windisch-Grätz hg parancsa értelmében Puchnernek is épen eznapi kellett megkezdnie a támadást és Nagyvárad felé előnyomulva támogatnia az osztrák főserlegnek Bruck felől való betörését. — Wardenertábornok és Urban ezredes azonban Riezkó ezredestől Csucsánál már 19-ikén vereséget szenvedett, minek következtében amaz Bánffy-Hunyadig, emez pedig Nagy-Almásig vonult vissza.¹ Másnap Csetz és báró Kemény Farkas őrnagy Zsibónál és a szurdoki magaslatnál Binder őrnagy osztrák hadait és Mikás ügyvéd oláhjait szalasztotta meg; maga Bem szintén megindult Nagybánya felől. December 23-ikán Dézsnél megverte Jablonowsky dandárát és Csetzczel egyesülve, az ellenségből odahagyott Kolozsvárra karácsony napján ellenállás nélkül vonult be. A menekülő Wardener báró másnap szívszélhűdésben Tordán meghalt, hová Bem most Csetzet küldte, míg Kolozsvárt Tóth Ágoston őrnagy őrizetére bízván, ő maga 4000 emberrel és 18 ágyúval Urban és Jablonowsky ellen indult. 29-ikén már megverte őket Bethlennél, 31-ikén elfoglalta Beszterczét, Riezkó pedig a lázadás egyik fő fészket, Naszódot; január 3-ikán a borgói szoroson át Bukovinába nyomta Urbánt,² sőt hadának egy részével Bukovinába is követte s Vatra-Dornánál (január 5-ikén) megverte őt, mire azután Tihuczára vonult vissza, hogy onnan induljon Erdély déli részének megtisztítására.

Erre annál nagyobb szükség volt, mert több kisebb esetpaté után a székelyek már Háromszékben is csüggedni kezdtek, sőt a Sombory vezetése alatt Földvárnál december 24-ikén Gedeon altábornagy ellen vívott csatát elvesztvén, december 28-ikán az árapataki szerződésben már készeknek nyilatkoztak hűséget esküdni, s fegyvereiket — a határőrség kivételével — letenni. Bem győzelmeinek hírére a székelyek újra fegyvert ragadtak s még lelkesebben küzdtek a szabadságért; ellenben a magyarokra újabb elkeseredéssel támadtak a szászok és románok, kiknek Bem december 27-ikén minden politikai vétekért általános bocsánatot hirdetett és fegyvereik átadására, valamint a törvényes kormány iránt való engedelmességre intette őket.³ A törvényes hatalmat december 19-ike óta az erdélyi részekben s a fejedelemség korában oda tartozott területeken, mint kormánybiztos, Beöthy Ödön képviselte.⁴

Bem amnesztiájára mintegy feleletképen nyílt meg Nagy-Szebenben december 28-ikán a görög-katholikusok és görög-keletiek közös tanácsko-

¹ Rákosi István a Tört. Lapokban, 1895, 1—2. sz.

² Néhány helyreigazítás Szentgyörgyi Józseftől: Tört. Lapok, 1895. 12—13. sz. és Szabó Páltól: u. ott, 113. l.

³ U. ott, 1893. 204. l.

⁴ Báró Vayt erdélyi kormányáért előbb a magyar, utóbb az osztrák kormány vonta felelősségre, s ez utóbbi 1852 augusztus 14-ikén halálra ítélte, de az uralkodó 4 évi várfogságra kegyelmezte meg. Fogságában irt naplója töredékét közli Lévy József Budapesti Szemle, 1898. 253. sz. 1—14.

zása, mely, mint nemzeti gyűlés román országuł akarta szervezni és kinyilatkoztatni Erdélyt. Ebben ugyan megakadályozta Puchner katonai kormánya, de így is elég nagy árát szabta segítségének, midőn a császártól engedélyt kért egy 15.000 főnyi mozgó őrség föllállítására, 50.000 fegyvert kívánt a románok számára, követelte a román nemzeti bizottság (köznyelven a román kormány, guvern românescu) megerősítését s azt, hogy a birodalom románjai közösen választhassanak maguknak egy nemzeti főnököt.¹

Az év utolsó napján azután a szebeni Landesvertheidigungs-Ausschuss szász és román tagjainak egy része Puchner altábornagy felszólítása következtében abba a ferde helyzetbe jutott, hogy a magyar »lázadók« ellen Bukarestből Lüders Sándor Nikolajevics tábornoktól, a Moldva-Oláhországban álló orosz had vezérétől kérjen segítséget. A bizottság, ha kelletlenül és aggódva is, valóban behitta az oroszokat.

Ez a segítség volt arra rendelve, hogy Ausztriára nézve fölöslegessé tegye a szászokat és románokat, kik vele szemben most kezdtek igazán követelő módon föllépni; de mindenesetre jellemző, hogy keleten a nemzetiségek az osztrák katonai kormány gyöngeségének érzetében épen aznap fordulnak idegen hatalmassághoz, midőn az ország fővárosában a kormány és az országgyűlés a győztes osztrákokkal szemben arra szánja el magát, hogy a haza védelmét a vidékről, a magyar alföldről folytatja.

Deczember 31-ikén Kossuth a két ház együttes ülésében előadván a katonai helyzetet, a országgyűlést és a kormányt a fővárosnál jobban megvédett Debreczenbe kívánta áthelyezni. Egyiknek sorsát sem szabad függővé tenni egy csata elvesztésétől. Budapest talán elvesz; de vele még nem vesz el az ország, mint nem vezett el, midőn Buda százötven esztendeig volt a török kezén. Folytatni kell a nemzet igazságos harcát és kormányzását. »Ott fekszik Magyarországnak tulajdonképeni ereje« — mondta volt Mészáros is, kit beszéde elején a türelmetlen kisebbség mint árulót kívánt börtönbe küldeni. — »Ott, a Tiszán túl vagyunk erősek. Ott az éghajlat és a terület velünk harcolnak; ott lakik a valódi magyar! Az osztrákok, ha addig nyomólnak, ott sírjokat fogják találni.« Az országgyűlés, több heves felszólalás után, kimondta az átköltözést; az országgyűlésen pár napja megjelent Bathhyány javaslatára azonban azt is, hogy küldöttséget indít Windisch-Grätzhez, mely őt Magyarország szabadságának, becsületének s jólétének megóvása mellett fegyverszünetre, vagy békekötésre szólítsa fel. A küldöttségnek esetleg I. Ferencz Józsefhez is el kellett volna mennie. Ezzel az országgyűlés ép oly kevésbé akarta Magyarország királyul elismerni a császárt, mint nem kívánta elismerni 1861-ben sem,² azzal, hogy hozzáfordult, mint a ki Magyarországgal szemben a dynastia igényeit képviselte s a hatalmat ez igények fejében gyakorolta is. 1861-ben azonban az ország-

¹ Janesó, Szabadságharcunk. 108. Mindez az 1849 február 25-ikén kelt »nemzeti« kérvényben határozottabban s részletesebben kifejtve, u. ott, 109.

² Urményi József a képviselőházban 1861 június 1-én.

nak egy megvert, 1848 utolsó napján ellenben egy győzelmes Ausztriával volt dolga; az 1848. évi törvények alapján való egyezkedést még amaz sem volt hajlandó elfogadni, legalább szóba se engedte hozni a *restitutio in integrum* elvét; hogyan lett volna hajlandó erre mostan? Nem csoda, ha egyesek úgy találták,¹ hogy a kormány és az országgyűlés Szilveszter napján igen is kiesett a római senátus szerepéből, midőn Brennus megjelent, de a következtetések igazolták, ha Kossuth csakhamar² hivatkozni mert a kérlelhetetlen történelemre, mely az országgyűlés határozatát helyeselni fogja.

Batthyány és pártja, a mennyiben ilyenről szó lehetett, legjobban szeretne volna, ha csak a kormány megy Debreczenbe, az országgyűlés pedig helyén marad, mert azt remélte, hogy így megszűnik Kossuth egyéniségének varázsa s I. Ferencz József elismerésének alapján megtörténhetik a kiegyezés. Ilyesmire gondolhattak akkor is, mikor az osztrák sereg még valahol Pozsony alatt állt. A költözködő Budapesten azonban minden ilyes remény csak önáltatás lehetett. Akármily gyöngye alapon kezdték is építeni az egységes Ausztriát, a munkát nem lehetett azonnal abbahagyni, a mint mások megint szóba hozták a régi alapon való továbbépítést. Az egységes Ausztria nem csupán tüntetés-számba ment Magyar- és Németországgal szemben, hanem olyan politikai eszmény is volt, melyet kétszáz esztendő óta a legdicsvágyóbb Habsburgok mint dynastikus, sőt nemzeti feladatot kívántak megvalósítani. Windisch-Grätz táborában keresni a független Magyarország alkotmányának biztosítását, annyit tett, mint az egységes Ausztria absolutismusa ellen nyilatkozni, tehát szinte követelni az elutasítást.³ Windisch-Grätz Bicskén 1849 január harmadikán Batthyányt egyáltalán nem s a küldöttség többi tagját is (Majláth György országbíró, Majláth Antal grófot, Lonovics József érseket, Deák Ferenczet) csupán mint magánszemélyeket, fogadta el, nem ismerhetvén el oly országgyűlést, melyet a király fölösztatott. Kimondta, hogy a legkiterjedtebb hatalma van az ország lecsöndesítésére. Hadműveleteit semmi esetre sem szünteti be az ország föltétlen hódolata (unbedingte Unterwerfung) előtt és csak azután engedheti meg, hogy küldöttség menjen a király kegyéért könyörögni. A vele szemközt álló párttűző seregtől követeli, hogy elvonúljon előtte, lerakja fegyverét s a császárnak hűséget esküdjék. Tudják, hogy el birta nyomni a fölkelést Bécsben, hol százezernyi fegyveres állott vele szemközt, háta mögött pedig a magyar fölkelők. Itt is fegyveres erővel emeli érvényre a törvényes hatalmat. A küldöttséggel különben udvariasan bánt, de csak harmadnap (január 5-ikén) bocsátotta haza.⁴

¹ Mészáros, id. m. II. 5.

² A képviselőházban 1849 január 9-ikén.

³ Ezt Ujházy László is hangoztatta a felsőházban 1849 márczius 19-ikén.

⁴ Csengery Antal, Deák F. előadása nyomán: Budapesti Szemle, 1878. 36. sz. V. ö. Hazánk, II. 163—6. A küldöttség jelentését 1849 január 4-ikéről a képviselőház január 13-ikán, a felsőház márczius 19-ikén tárgyalta.

A helyzet majdnem az volt, mint Lengyelorszáé, midőn Szuvarov orosz hadai már előzöltek, hogy megsemmisítsék a múlttal szakító 1791 május 3-iki alkotmányt s Bulgakov orosz követ hidegen figyelmeztette Szaniszló királyt, hogy föltételekről szó sem lehet. A szuronyokra támaszkodó hatalom mindenütt egyforma. Az országgyűlés tudta, hogy nem kap más feleletet: de midőn újabb erélyes védelemre készült, ezzel a békeajánlattal el akarta hárítani magáról a további vérontásért való felelősséget. Hatarozatot meghozván, 1848 Szilveszter éjszakáján, csaknem pontban 12 órakor fejezte be a fővárosban tartott utolsó ülését.

Újesztendő napján a kormány, az országgyűlés tagjai, a hivatalnokok s a menekülők zsúfolásig töltötték meg a Debreczen felé menő vonatokat, melyek a szokottnál többször közlekedtek s napokon át új meg új kivándorlókat szállítottak. A menekülők szekerei az országutakat is ellepték, igazi népvándorlás volt ez. Székhelyet kellett teremteni oly alföldi városból, mely idáig a középpontiság egyetlen föltételével sem dicsekedhetett: mindent helybe kellett szállítani, hogy ne kormányozzanak levéltár nélkül, ne hadakozzanak fegyver nélkül, ne fizessenek bankó nélkül. Az ellenség a fővárost fenyegette. Debreczenre pedig mindenki csak a 12-ik órában gondolt, akkor, mikor már hivatalos pontossággal való becsomagolásról, nyugodt költöztetésről szó sem lehetett. Egyik örök érdeme a nemzeti kormány hivatalnokainak, hogy ebben az igazi zürzavarban megőrizték hidegvérüket, kötelességük érzetét s megmentettek annyit, a mennyit éppen lehetett. Ez azonban a kisebb rész volt. Hiszen pl. Vetter helyettes hadügyminister volt az utolsó, aki Budapestről elmenekült s a legszükségesebb iratok nagy részét mégsem vihette magával, pedig legtöbb ideje maradt a csomagolásra s nem töltötte tétlenül azt a néhány napot. Hogy ne lettek volna később következtelenségek, hiányok a rendelkezésekben, mikor Debreczenben a hivatalnokok a megelőző acták nélkül kényszerültek dolgozni?

Néhány millió forint ára anyagot, kelmét, fölszerelést stb. ott kellett hagyni a fővárosban: ott maradtak a 24 fontos ágyúk, a miknek Arad és Temesvár ellen olyan jó hasznát vehették volna. Le kellett mondani az éppen ekkor elkészült 6 puskaaporos malomról, mely végre segíthetett volna a töltények hiányán. A fegyvertárnak, hadiszereknek csak egy részét vihették át Debreczenbe. Odaveszett az a takarékpénztári alap és pénzkészlet (2,000,000 ft.) mely a kétforintos papírpénz-jegyek fedezésére szolgált; de elvitték a papírpénz sajtóját és a már kész, vagy készülőképben levő pénzjegyeket. A mentésben legtöbb érdeme van Csányi főkormánybiztosnak, Vetter tábornoknak és Duschek államtitkárnak.

Meglepető gyorsasággal lévén kimondva a menekülés halaszthatatlansága, az állam tisztviselőinél, ha lehet, még nagyobb zavarba jutottak a maradni nem akaró magánosok. Kik vagyoni állapotukat előre nem igen rendezhették. Városi élethez szokva, valamennyien még vastagabb téli felöltővel sem látták el magukat. A 20° R. hidegben fagyoskodó, a vasúti

kocsikban összezsúfolt utazók sejthették, hogy Pestre ugyan aligha térnek vissza vörös tollal. A haza sorsa mindnyájuk szívét szorongással töltötte el.

Kossuth azonban azzá tette Debreczent, a mivé Gambetta Bordeauxt: a nemzeti erő és lelkesedés kimeríthetetlen forrásává. »Bárhol van a kormány e hazában — szölt Kossuth január elsején a nemzethez intézett kiáltványában, — mindenütt Magyarországon van, mindenhol Magyarország népe és érdekei közepette.» Mire az ország az átköltözésről értesült,¹ Windisch-Grätz már a főváros ura volt.

A katonák torkát nagyon égette az a púncs, melylyel koczingatva köszöntötték Kossuth, s a kormány és az országgyűlés tagjai az újesztendőt kinn, a pesti pályaházban, midőn teljes három órahosszat kellett várakozniuk az első vonat indulására. Az urak akkor már-már arra gondoltak, hogy a vasúti tisztek Windisch-Grätz zsoldjában állanak és szándékosan késleltetik az utazást. Valószínűleg nemcsak késleltette, hanem meg is akadályozta volna azt Görgei, ha idejében s nem csupán az újesztendő napjának délutánján értesül a rohamos menekülés tervéről. A katonák sohasem bocsáthatták meg Kossuthnak s a kormány tagjainak, hogy a veszedelem közeliésekor minden felhívás és a néphez intézett minden bátorítás nélkül, éjszaka tűntek el a középpontról.² Görgei, ki győri visszavonulása óta legfőbb okot szolgáltatott arra a csüggetettségre, mely hatalmába kerítette a lelkeket, ötödnapra már nyílt kiáltványban róttá meg a honvédelmi bizottságot, hogy nem tartván ki hőiesen a veszély közelében, nem igazolta azt a bizalmat, melyet loyaltásába helyeztek, s hogy a fővárost megfoghatatlan okokból elhagyván, egyidejűleg pedig a hadsereg tudta és beleegyezése nélkül küldvén Windisch-Grätzhez békekérő bizottságot, a hadsereget és a népet a legbizonytalanabb helyzetbe juttatta. Görgei már azelőtt tanácsolta a kormánynak, hogy, mielőtt Győr vagy Budapest ostromára kerülne a sor, a Tisza mögé költözzék: hiszen nemcsak Győr, vagy Budapest előtt, hanem Debreczenben vagy máshol is meg lehet halni.³ Ha mindamellett Windisch-Grätz megérkeztéig maradt s azt akarta, hogy a jobb parton Buda alatt Görgei döntő csatát vívjon, de úgy, hogy vereség esetében a balpartra húzodhassék, akkor, útra készen állva, mégis be kellett volna várnia ezt a döntő csatát: maradnia, ha győz a sereg: s ha vesz, menekülnie a vasúton, mely elég gyors arra, hogy Windisch-Grätz se érhesse utól. Maga a sereg azonban, vereség esetében, kétségtelenül odavesz, mert a még alig befagyott Dunán keresztül csupán egyetlen egy vonalon, a csak félig kész lánczhidon át kisértette volna meg a menekülést.

Görgei másnap (január 2-ikán) reggel bement Pestre, hogy megtudja

¹ Kossuth Beöthy erdélyi főkormánybiztost Kerezagrol csak január 5-ikén értesítette a kormány székhelyének megváltoztatásáról. Csányi-ltár, 3556. sz.

² Mészáros, id. m. II. 7.

³ Görgei, Mein Leben, I. 138.

Kossuthtól, mit akar tulajdonképen: döntő csatát minden kockázattal, vagy azt, hogy a sereg megmeneküljön; akarja-e vagy sem a főváros kimélését? Ha egyiket sem akarja külön-külön, inkább lemond a vezérségről. Mivel az elnök akkor már nem volt a fővárosban, egyenesen a hadügy-minister helyettesét, Vetter tábornokot szólította fel a vezérlet átvételére. Abban egyeztek meg, hogy haditanács döntsön a további eljárás iránt. A Csányi főköormánybiztos elnöklete alatt még aznap tartott haditanácsban¹ csak Perczel nyilatkozott a mellett, hogy Buda alatt döntő csatát vivjanak. A tanács tisztelettel félretette Kossuth rendeletét; meghagyta, hogy Görgei, mint ezentúl is vezér, vonúljon át Pestre, onnan pedig Vác felé kanyarodva a Vág völgyében Simunics ellen működjék; ha pedig vereség érne, Komáromban vesse meg a lábát. Így kellett elvonnia az ellenség figyelmét a Debreczenbe vivő legrövidebb úttól, melynek védelmét, illetőleg a kormány menekülésének fedezését Perczelre bízta. A két seregnek ütközet nélkül kellett odahagynia a fővárost. A tanács kijelentette, hogy abbahagyván a szerbek ellen való küzdelmet, az ott levő haderőt gróf Vécsey vezetése alatt a kormány új székhelyének védelmére a Tisza középső szakaszához rendeli. Mészáros, Perczel és Vécsey seregének vereség esetében Debreczent jelölte ki az egyesülés helyéül.

Görgei ehhez képest Vác felé márczius 3-ikán megkezdte az elvonulást a nélkül, hogy ebben az ellenség komolyan gátolta volna; csak utóhadát támadta meg Téténynél, de ennek sem árthatott. Többet ártott az a vakhir, hogy Érdenél az ellenség már átkelt a befagyott Dunán; mert ennek következtében Görgei főserege már az éjjel átvonult Pestre. Budán csak egy gyöngye utóhad maradt, holott az ellenség komoly támadásra készült, meg sem álmodván, hogy védetlenül állanak a délen ásott sánczok. 5-ikén reggel Perczel utóhadai is odagyták Budát, hogy Pesten át Szolnok felé húzódjanak. Az ostromlásra készülődő Wrba altábornagyot Buda város küldöttsége erről még az éjszaka értesítette, s felhitta a bevonulásra. Pestváros szintén kitűzte a fehér zászlót s Rottenbiller Lipót polgármester vezetése alatt egy küldöttség nyújtotta át Windisch-Grätznek a kulcsokat, melyeket a herczeg fia, Alfréd őrnagy, Olmützbe vitt I. Ferencz Józsefhez.

Délután 1 órakor az osztrákok 28 zászlóalj gyalogsága és 43 lovas-százada 186 ágyúval zeneszó mellett vonult be az egyik oldalon, míg a másik oldalon a kormány részéről Csányi úgyszólván utolsónak hagyta el a fővárost, s elutazása után azonnal elrontatta a pest-szolnoki vasút egy részét.

Windisch-Grätz, ki a királyi várpalotában szállásolt, olyanformán akart elbánni Budapesttel, mint október 6-ika után Béccsel.² Először is

¹ Tagjai: Csányi főköormánybiztos, Vetter, Görgei, Perczel, Répásy, gr. Lázár tábornokok, Klapka és Kollmann ezredek, Pusztelnik és Bayer vezérkari őrnagyok.

² Kossuth szerint (a képviselőházban január 9-ikén) a hadsereg harcz nélkül épen azért vonult ki a fővárosból, hogy azt Bécs sorsára ne juttassa.

Buda és Pest 1848-ban.
(Sandmann könyvemata után.)

Battyhány Lajost fogatta el, ki mint békekövet befejezván működését, társai példáját követve, nem ment Debreczenbe, hanem sógorának, gróf Károlyi Györgynek palotájában tartózkodott.¹ Ezzel örökre befejezte politikai pályáját az a kiváló férfiú, a kinek épen azért kellett áldozatul esnie, mert hazáját szerette. Az ő neve volt az első, mely az 1861. évi országgyűlés megnyitásával könyvet csalt a magyar urak szemébe és a ki iránt, 12 esztendei szenvedés után ismét szabadon nyilatkozhatván, a tisztelet és hazafiúi hála először nyert kifejezést.² Hrabowszky és Moga altábornagyok, Jovics és gróf Lázár György tábornokok, báró Wiedersperg Alajos őrnagy, gróf Károlyi György, Léway egri kanonok, Czuczor a Riadó költője s néhányan már is fogságba jutottak, hogy a január 7-ikén Trattner ezredes elnöklése alatt alakított katonai és politikai központi vizsgáló bizottság előtt igazolják magukat. Windisch-Grätz nyomozó leveleket küldetett szét a forradalom vezérférfiai ellen; Lázárt és Wiedersperget a hónap közepén tíz évi várfogságra, Szöl József őrnagyot pedig halálra ítélte. Ez nagyon is megcsappantotta a volt császári tisztek kedvét, hogy a január 12-ikén nekik ígért közböcsánatot igénybe vegyék s a magyar zászló alá, csapataikhoz, mind többen visszatértek. Pázmándy Dénes, a képviselőháznak január 5-ikén lemondott elnöke,³ Szentkirályi Mór⁴ s a felsőház több tagja önként hódolván, bántatlan maradtak. Országgyűlésre nincs többé szükség. Maga Windisch-Grätz ugyan barátjával, Szögyényvel együtt, az 1847. évi állapotokra való visszatérést pártolni tudta volna s a magyar nemzetiséget nem szívesen áldozta volna fel a szláv törekvéseknek, egy bécsi félhivatalos lap azonban már is megírta, hogy az uralkodónak fölösleges volna magát megkoronáztatnia, mert nincs többé magyar alkotmány, Magyarország tabula rasa.

VI. FEJEZET.

Görgei és Dembinszky.

A negyvennyolczadiki események maguk után vonták a negyvenkilenczediki küzdelmeket, mint a támadás maga után vonja a védelmet, a hódítás vágya a függetlenség vágyát.⁵ A hódító már január elején semmivé tette volna a függetlenséget, ha élni tud az alkalommal. Windisch-Grätz

¹ Csányi Fülöp-várt 1849 február 15-ikén értesült, hogy W. haditörvényszék elé állíttatja Batthyányt. Csányi-Istár, 4180.

² Gróf Kásterházy Mihály korelnök a felsőházban 1861 ápril 6.

³ Pázmándy pöréhez: Hazánk, III. 334. 7. és Budapesti Hirlap, 1898. 74. sz. Ügyét a házban először 1849 február 8-ikán Madarász László hozta szóba.

⁴ Csengery, Jellemrajzok, 72.

⁵ Aradány Gyula a képviselőházban, 1861 május 23-ikán.

Budapest megszállása után rögtön előnyomulván Szolnok. Schlick pedig Kassa hódolata után Tokaj felől, teljesen meglephették volna Debreczent, mielőtt az erdélyi és «bánsági» hadak segítségére mehettek volna.

Windisch-Grätz azonban, kiről pedig Napoleon legyőzője, Wellington herezeg monda, hogy Napoleon óta az ő hadjárata volt legjobban kigondolva és végrehajtva,¹ azt hitte, hogy a főváros eleste után alig számolhat többé komoly ellenállásra, a mint Csehországban is vége volt a forradalomnak Prága s Ausztriában Bécs elfoglalásával. Szolnokra a Tisza vonalának szemmeltartására csak Ottinger s a Tisza-Duna közébe, a szerbekkel való összeköttetés biztosítására, Jellacsics néhány dandárát küldte ki, akik ellen Klapka és Perczel hadai is legendóknak látszottak.

Windisch-Grätz csak 6-ikán értesült róla, hogy Görgei Vácz felé fordult: de Wrba altábornagy alatt utána küldött osztrákai már nem találták ott s hiányos felszerelése miatt az osztrák sereg csak napok múlva folytathatta az «üldözést»-t. Ugyanaz nap, melyen Windisch-Grätz Budapestre bevonult, Görgei Vácztól a feldunai hadsereghez szózatot intézett, melyben álláspontját világosan megjelölte. Szüksége volt rá. Előtte való nap Budapesten a tisztek tömegesen köszöntek le: négynek kivételével lemondtak a Vilmos-huszárok fél-ezredének tisztjei is, sőt a legénységet is fegyverletételre izgatták, midőn Mezey Károly alszázados hirtelen átvette az ezred vezényletét s elfogatással fenyegette korábbi feljebbvalóit. A lemondók közt voltak gróf Lázár György és báró Wiedersperg tábornokok, valamint Zichy Lipót, Zichy Pál grófok is, kik Istenre kérték Görgeit, ne engedje magát eszközül használni önző dicsvágyak tisztátalan céljaira, ne tartson a hamisjátékosokkal, ne rohanjon a bizonytalanba, a törvénytelenbe, a merő forradalomba és a szerencsétlenségbe.²

Házilag nem végezhetvén el a dolgot, Görgei nyíltan lépett föl. Kijelentette, hogy azért fogadta el a feldunai hadtest vezetését, mert az ország ügyét igazságosnak, a háborút a legigazságosabbnak tartja. Hibáztatta önmagát, hogy katonai dolgokban engedelmeskedett a honvédelmi bizottságnak, mely fonák rendeleteket adott ki: de törvényesnek tartotta azt, annál inkább, mert annak nevében működött az V. Ferdinándtól kinevezett Mészáros hadügyminister is. Azzal, hogy a bizottság a fővárost megfoghatatlan okokból hirtelen odahagyta s az ellenséges sereg főparancsnokához békekövetséget küldött, igen sokat kiábrándított abból, mintha továbbra is Magyarország alkotmányos szabadságának védelméről volna szó, és az önzés gyanújába esett. Hogy tehát a hadsereget megóvja a teljes feloszlástól, öntudatát megszilárdítsa s némileg elesüggedt bátorságát föllevenitse, felhívására (egy másik okiratban) kinyilatkoztatta a «királyi magyar feldunai hadtest», hogy hű maradván esküjéhez, az V. Ferdinánd szentesi-

¹ Marczali, Legújabb kor, 699.

² Görgei István, id. m. I. 108—120.

tésével ellátott alkotmányt megvédi, védeni fogja minden külső ellenség ellen; ugyanily elszántsággal küzd mindazok ellen, kik éretlen köztársasági

Görgei Arthur.

(Barabás egykoru rajza után.)

kísérletekkel akarnák megdőnteni az alkotmányos királyságot; mint az alkotmányos monarchia elvének hive, csak a felelős magyar hadügy-

ministertől, vagy annak önmaga által kinevezett helyettesétől törvényes úton érkezett parancsoknak engedelmeskedik: végre az ellenséggel kötött bármi egyességet csak úgy ismer el, ha biztosítja az egyrészt Magyarországnak azt az alkotmányformáját, melyre a hadsereg felelszűdött, másrészt pedig a hadsereg becsűletét.

Erre az utolsó pontra nézve Görgei még nem tudhatta, hogy Windisch-Grätz minden alkudozást visszautasított. De azt sem tudhatta, mert az országgyűlés zárt ülésben tárgyalt, nem volt-e utasítása ennek a küldöttségnek a föltételes vagy föltétlenül való meghódolásra azon uralkodóval szemben, kit négy héttel azelőtt az országgyűlés bitorlónak nyilvánított. Olyan urak, kik kérni menve, még sétatálcájukat is az előszobában hagyják, talán kevesebbet érhetnek el mint azok, kiknek alkudozás közben is kard van az oldalukon. Görgei tehát, majdnem minden közösséget megtagadva a kormánnyal, abban bízott, hogy az ellenség komolyabban alkudozik vele, a királyi hadsereg vezérével.

Ha nem lehet a forradalomnak II. Rákóczi Ferencze, azt hitte, lehet Károlyi Sándora. Windisch-Grätz, a mint a váci nyilatkozatról értesűlt, remélte is, hogy ez a régi császári tisztek visszatérésének útját akarja egyengetni. Görgei nem ismerte ugyan el I. Ferencz Józsefet, de V. Ferdinánd hívének s monarchistának vallotta magát. Minden esetre volt benne egy kis önámítás, ha közvetlenül csak V. Ferdinánd kinevezettjének, Mészáros hadügyministernek kívánt engedelmeskedni. Hiszen Mészáros királyi megbízatásának ideje rég lejárt, helyettese, Vetter, pedig egyáltalán nem kapott ilyen megbízatást. Mi történik, ha mind a kettő lemond? Kinek engedelmeskedik akkor? A mennyiben azonban Mészáros és Vetter mint hadügyministerek a honvédelmi bizottság nevében rendelkeztek, nekik engedelmeskedni mégis csak annyi volt, mint a honvédelmi bizottságnak engedelmeskedni. Ezt azonban Görgei a sorok közt köztársasági törekvésekről s a mellett — mint Rakovszkyék és Okolicsányiék II. Rákóczi Ferenczet — önzésről vádolván, bizonyos eshetőségekre nézve valósággal bejelentette, hogy fegyverét ellene fordítja. Találgatni lehetett, melyik fondorlat a veszedelmesebb: az a politikai-e, melyről ő a tényleges kormány embereit gyanúsította, vagy az a katonai, melynek számai mostantól fogva az ő kezeiben futottak össze.

Nyilatkozatának az a haszna volt, hogy újra nyugodttá és egységesse tette a feldunai hadsereget,¹ másrészt pedig némi időt szerzett a magyar sereg és kormány rendezkedésére, mert mostantól fogva Windisch-Grätz napról napra várván a hadsereg s talán — ennek nyomása alatt — az országgyűlés föltétlen hódolatát, egyelőre felfűggesztette a komolyabb ellenségeskedést. Várta a hadsereg fegyverletételét s Görgei gondolt is reá,

¹ Tiszafűreden Szemerét arról igyekezett meggyőzni, hogy kiáltványának egyetlen, pillanatnyi célja az ingadozó tisztek együttartása volt.

nem lett volna-e jobb Vácztól inkább erre buzdítani a sereget.¹ Pedig föllépése a kormányt valósággal megdöbbsentette. Kossuth, ki benne Schwechat után a gondviseléstől küldött hadvezért sejtette, január 13-ikán a képviselőházban, jó vezérek után sóhajtozva, a maga nagy hibájául ismerte el, hogy nem tudja felfogni, mi az az árulás és hogy emberről nem képes föltenni annak lehetőségét; egy hét múlva azonban hinni kezdte, hogy Görgei közel áll az áruló nevezethez, ha már is nem az.² Megindult a találgatás és a gyanúsítás, hogy elhallgasson az első nagy eredményekre, kitérjön a sikertelenségekre. A tiprott hőst a nemzeti hiúság áldozata gyanant³ tüntetik föl mindazok, kik váczi kiáltványában a mérsékletnek s a törvényességnek ugyanazt a szellemét keresik, mint Széchenyi és Deák politikájában.⁴ De a haza nehéz viszonyai közt Vácztól Görgeinek is csak annyit lehetett volna mondania, mint Leuktra alatt Agesilaosnak: aludjék ma a törvény és csak holnap ébredjen újra! Deák visszavonult, Görgei a katonaság élén tartott a tényleges kormánynak leczkét a törvényességből és a politikai tapintatból; melyik forradalomnak nincsenek hasonló borús jelenetei? De midőn arról van szó, ki legyen felelős a veszélyben levő hazáért, a mérséklet és a tapintat valóban a legritkább tulajdonságok közé tartozik. Thebae még Leuktra győzelmes hősét is feleletre vonta; mi jót várhatott az a vezér, ki folytonosan visszavonulván a Duna jobb oldalán, most állt éppen útja kezdetén, hogy ugyanazon folyónak a bal partján előnyomulva keressen győzelmet? A váczi kiáltvány ellenszenves megnyitó volt, mint akár a Bethlen Querela Hungariaeja; de csakugyan vele kezdődött a nemzet igazi szabadságharcza.⁵ Windisch-Grätznek föltétlen hódolatot követelő rendeletei talán gondolkodóba ejtették volna a kisebb hitűeket, kik lejtőn látták a debreczeni kormányt; de a végletek közt ingadozóknak is határozottan kijelölte az egyetlen még lehetséges irányt, melyet Görgei proclamációja majdnem az aranybulla záradéka szellemében jelölt meg: jog a fegyveres ellenállásra s azután hódolat a jogot elismerő királynak. A magyarság, akár Debreczen, akár Vác körül sorakozott, mégis csak a nemzet szabadságának ügyét szolgálta.

Az országgyűlés működését a menekülés csak egy hétre szakította félbe. Január 8-ikán Debreczenben csak 145 képviselő volt együtt. Csonka parlament idáig, melynek még elnöke is lemondott, két alelnökét más köte-

¹ Görgei, Mein Leben, I. 194.

² Levél Szemerehez, 1849. január 19-ikén. Kossuth és Szemere levelezéséből, melyet Lendvai G. szedte a nemz. múzeumban helyezett el, kitűnik, hogy Kossuthot főképp Szemere ingerelte Görgei ellen. Kossuth, Horváth Mihállyal beszélgetve (Függetl. harc. II. 212.) még egy hónap múlva is lehetőnek tartotta, hogy Görgei áruló; Asztalos képviselő pedig február 2-án is fölhívta Görgei egyik leglelkesebb védőjének, Csányinak figyelmét Görgei álnokságaira. (Csányi-Istár, 648 f. 705. sz.)

³ Gyulai Romhányija, IV. 22.

⁴ Legutóbban Elemér, Görgei, 19—23.

⁵ A kiáltvány védelme Görgei Istvánnál, id. m. I. 120—144.

lességek tartották vissza s a jegyzők karát csak Záborszky képviselte. Egy újabb hét múlva azonban már megkétszereződött a képviselők száma: s a nagy többség megjelenvén, elmúlt az aggodalom, hogy — Pázmándy elnök, Batthyány és Szentkirályi ügyis az ellenség kezében lévén. — Windisch-Grätz összeszedje a kiesinyhitűeket s egy ellenparlamentet tálkoljon belőlük össze, mint jó kétszáz esztendővel azelőtt I. Károly király tette Oxfordban, vagy ahogy II. Rákóczi Ferencz idejében is két országgyűlés állott egymással szemben: egy nemzeti és egy királyi.

Baró Perényi Zsigmond.
(Rajzolta Barabás Miklós.)

A felsőház tagjait Perényi elnök még január 27-ikén is hiában biztatta megjelenésre, első ülését csupán márczius 12-ikén tarthatta meg, akkor is úgy, hogy nem jelent meg egy herczeg sem, a püspökök közül csupán 2, a főispánok közül 4 (köztük b. Josipovich Antal, zágrábi főispán), s a grófok és bárók közül csupán egynéhány, úgy, hogy még ekkor is kettő hiányzott a határozathozatalnál megkívánt számból, csupán 18-an

lévén együtt. Számos főúri család tagjai közül az egyik rendesen a magyaroknál szolgált, a másik a császáriaknál, hogy maga a család fedezve legyen, bárhová hajlik a győzelem.

A debreczeni parlament¹ január 9-ikén Palóczy korelnök vezetése alatt az ev. ref. kollégium nagytermében kezdte meg nyilvános üléseit és május 31-ikéig a képviselőház 58, a felsőház pedig 22 ülésben lankadatlan erélylyel fáradozott az ország szabadságának megmentésén.²

A nemzet erős, — mondta Szacsвай Imre, Nagyvárad lelkes követe, midőn a házban (január 13-ikán) felolvasták a békekövetség jelentését. Erősebb most, mint volt valaha; mert százados elpuhulása után oly erőt fejtett ki néhány hónap alatt, minővel nemzet a történetben nem dicsekedhetik.

Ha néhány százezer aristokrata ezer éven át megtartá a nemzet életét, meg a szabadság anyagát — kérdezte Asztalos — most, midőn milliók lettek szabadok, most veszítse-e el nemzeti országos életét? « De szívből harcolni csak úgy lehet, ha az ember látja, hogy béke lesz a vége. Amerika még az Anglia ellen vívott legvéresebb harcokban is követeket tartott, kiknek lesniök kellett az alkalmat, hogy békét köthessenek. A magyarok bizonyos körülmények közt nem kívánnak oly eredményre jutni, mint Amerika; hanem ha azok többet tudtak elérni, ők meg kevesebbet kívánnak s így könnyebben elérhetik céljukat. Bezerédj tehát a békekövetség megbizását nem akarta visszavenni. Felszólalása mutatta, hogy az immár rab Batthyány békepártja még Windisch-Grätz üzenete után sem vesztette el reményét, de ez is, mint az egész nemzet, csak az áprilisi törvények alapján volt hajlandó békélni. Idáig az országgyűlés még a szerencse perczeiben sem lépett le a kényszerített védelem teréről. I. Ferencz József trónralépése, Windisch-Grätz üzenete azonban, a föltétlen hódolat, a nemzet bizonyos halála. «De az a halál — szólt Kossuth, — mely a harcz végén reánk vár, nem bizonyos; mert van Isten az égben és a nemzetben erő és ha élni akar, élni fog!» A képviselők mind felálltak s fölemelvén kezeiket, lelkesülten esküdtek meg, hogy együtt maradnak a harcz utolsó perczéig. S ha még máshová kell húzódniok, magukkal viszik, mint a classikus népek. házi isteneik szobrait, keblükben a hazafiságot és azt az határozott szándékot, hogy Magyarországot meg kell menteniök. Kossuth tudta, ki is mondta, hogy fejével játszik néhányadmagával; de megtette indítványait s a nemzet elhatározta, hogy országos lételet, függetlenségét, alkotmányát és nemzetiségét utolsó emberig, utolsó csep véréig tovább is védelmezni fogja; a gyáván megfutókat, kivált a tiszteket, mint hazaárulókat, halállal bünteti, épp úgy mint a nép zsarolóit; a kormány mindazt, mit a nép kiszolgált, adóban fogadja el, vagy készpénzben fizesse ki; a mit most ki nem fizethet,

¹ Erre nézve legjobb forrás Pap Dénes műve: A parlament Debreczenben 1849. Lipcse, 1870. Két kötet, 8r., 267 és 265 l.

² Január 18-ikán már háromezren voltak.

azt a nemzeti becsület oltalma alá helyezi s majdan a törvényes kamatokkal együtt téríti meg.¹

Az országgyűlés elhárította magáról a háború miatt való felelősséget; Kossuth bűvös szavainak hatása alatt állott; de olyan erős volt a nemzetben a jog érzete, hogy Kossuth nélkül is mindent megtett volna a honvédelmére. A kis Tolnavármegye is azt válaszolta a hódolatra intő Nugentnak, hogy királyul akkor ismeri el I. Ferencz Józsefet, ha megesküszik az 1848. évi törvények megtartására s magát az ország által megkoronáztatja.

Egy külföldi lap azonban azt beszélte, hogy a nemzet Kossuthot akarja megkoronáztatni, a másik, hogy köztársasággá akar alakulni.² A január 13-iki ülés nem szüntethette meg a találgatásokat; mert nem mondta ki, hogy valóban nem törekszik egyébire, mint az áprilisi törvények megvédésére, s hogy nem megy-e tovább, ha Windisch-Grätzet legyőznie sikerül. Még a radikálisok is óvtak a túlzástól, s Nyáry nem hiában kívánta,³ hogy ha az ország tavasszal, a szerencse pillanatában, egy kissé mámoros volt is, most már, a veszedelem pillanatában, tisztábban kell látnia. Ne sarkantyúzzák a Don Quixotteok a népet, mint valami Rosinanteot, ne álljanak elő örökös gasconadokkal, milyen vitéz, milyen legyőzhetetlen a nép, ne bolondítsák minduntalan, hanem mint képviselők tegyenek is már érte valamit. Ne hitessék el vele, hogy a németekkel van bajunk. Hiszen éppen a német parlamenthez intézett nyilatkozatunk bosszantotta fel az osztrák kamarillát, mely inkább akar szláv lenni, csak hogy német ne legyen. Ostobaság ijesztő vázúl állítani a nép elé a németet, mely szent név Európában: a műveltség és a szabadság eleme. Hiba a multban történeteket egyenesen a király és az uralkodóház nyakába vetni; a dynastia és a kamarilla sohasem erősödik önkényessé, ha jogait a magyar arisztokratia a néppel már százestendővel ezelőtt megosztja. Mivel pedig csak egy szervezett hatalom van, az országgyűlés, ne beszéljenek külön a kormányról, mert hiszen a ház néhány kiküldött által kormányoz. Nincs nagyobb veszedelem, mint ha egyes ember szavát Isten igéjének tartják. A kormány a ház kezében van; tehát kormányozzon.

Kossuthot, míg élt, valóban körülvette az ellenmondások köde, melyben gyöngye mécsvilágként pislogott a múltó vélemény; de a halál zord szellője szétfúttá a ködöt, eloltotta az apró lámpát és fölkelte a történelem napja. Ennél a napnál végre látni lehetett, hogy az egyenjogú polgárokból alakult szabad nemzet képvisellete döntő hatalom,⁴ s hogy még az izzó szenvedélyek napjaiban sem volt helyes Kossuth nevét szembeállítani ezzel a döntő

¹ Ez ülésnek 792—4. sz. határozatait Kossuth január 16-ikán küldte el Beöthy erdélyi kormánybiztosnak. Csányi-ltár, 3615. és 4848. sz. Hunfalvi Pál január 14-ikén a házban azt vitatta, hogy határozatot egyáltalán nem hoztak.

² Nyáry Pál a képviselőházban, 1849 január 13-ikán.

³ U. ott, január 18-ikán.

⁴ Gróf Apponyi Albert a képviselőházban 1894 márczius 23-ikán.

hatalommal. S legkevésbé volt helyén az a gyanú, hogy az országgyűlés monarchiát akar talán, de Kossuth köztársaságot. Tíz esztendő múlva, midőn a körülmények ismét alkalmat nyújtottak Kossuthnak a cselekvésre, még mindig azt vallotta, hogy a kormányformának megválasztása az ország függetlenségének kivívása után következik.¹ A mit a vele sok tekintetben összehasonlítható Lamartine mondott, hogy szemében a kormányforma csupán a körülmények kérdése, ugyanazt állítja itt Kossuth is, a ki jóval azelőtt kimondta már, hogy a politika az exigenciák tudománya, de a nélkül, hogy ez exigenciák határát valaha kijelölni törekedett volna.² Hazája részére azonban még ezekben a legzivatárosabb napokban is legmegfelelőbb kormányformának tartotta a monarchiát, élén olyan fejedelemmel, kit mindenki tisztelt; s ha néhány szenvedélyes köztársasági utóbb minden áron köztársaságot akart is, ő ezt egész erejéből ellenezte. Neki tehát nem szólhatott Görgei váci leczkéje az éretlen köztársasági kísérletekről. Abban a parlamentben, mely Szent-István koronáját magával vitte Debreczenbe, fölemlítették az ő királyságra való törekvéséről szállongó híreket, melyek nemcsak a külföldön találtak hitelre, mint Nyáry mondta, hanem a belföldön is. Mint sokkal utóbb az osztrák parlamentben megjegyezték,³ a nép valóban úgy tisztelte őt, mint egy királyt: »és ezt mint magyar hazafi, népének szabadságáért küzdve, meg is érdemelte«.

A nevek tisztelete nem halt ki a magyarok szívéből. De Vác és Debreczen, Görgei és Kossuth nem lett egymás megrontására, gyűlöletére hívó jelszó. Nagy tettek nagy nevekhez és névtelenekhez fűződtek; s nálunk a legnagyobb név viselője hajolt meg a névtelen hősök,⁴ a névtelen fél-istenek, a honvédek előtt.

Az osztrák hadseregben egységes volt a vezérlet, s ha Schlick némi hajlandóságot mutatott is önállóságra, Windisch-Grätz korlátlanul és ellenmondás nélkül intézte az összes hadműveleteket. A magyar sereg csak 1848 december 15-ikén nyert fővezért Mészáros Lázár hadügyminister személyében: de ez a fővezérség névleges volt, csupán a Schlick ellen működő hadtestre korlátozva. Mészáros, midőn január 4-ikén Schlick ellenében Kassánál csatát vesztett, nyolcz nap múlva ettől az árnyék hatalomtól is megvált s Debreczenbe sietett a hadügyministeriumba, hol hazájának többet használhatott.

Egyébiránt december 21-ikén a kormány megbízásából Teleki László gróf Párisban Dembinszky Henrik gróffal, »a lengyel Xenophonnal« már meg is kötötte a szerződést,⁵ melynek értelmében a lengyel szabadságharcnak

¹ Regaldi a Rivista Contemporanea-ban, 1859 márcziusi füzet.

² Lengyel, Jellemrajzok, 120.

³ Dr. Pacak 1894 ápril 6-ikán. Az angol is így látta Cromwellben Olivér királyt.

⁴ Névtelen fél-isteneknek Kossuth először 1852 november 12-ikén nevezte a honvédeket; névtelen hősöknek 1868 júliusában. (Tóth Béla, Szájruól szája, 80—1.)

⁵ Kemény Zsigmond szerint (Béksicsnél, id. m. 106.) Kossuth attól tartva, hogy Görgei az ő megbuktatására törekszik, az iránt csak Debreczenből írt volna Telekinek.

ezen egyik vezére veszi át a magyar szabadságharcz vezetését.¹ Dembinszky január 20-ika táján érkezett Debreczenbe s Kossuth február 1-én értesítette a hadakat, hogy őt nevezte ki fővezérré.²

A magyar hadsereg azonban még akkor sem egyesült s minden

Gróf Dembinszky Henrik.
(Egykoru könyvomat után.)

hadtest-parancsnok a maga belátása szerint működött, nem sokat törődve a csataterectől messze eső debreczeni kormánynak egyszer-másszor meg-

¹ Dembinszky lepecsételt iratai az orsz. levéltárban vannak elhelyezve. Ő maga Párisban már 1849-ben kiadta emlékiratait (Mémoires sur la guerre de Hongrie) s hátrahagyott iratai alapján Danzer A. is közzétett egy művet (Dembinszky in Ungarn. Bécs, 1873. Két kötet. Magyarul Törs Kálmántól: Budapest, 1874.) Erre Görgei — Demár János név alatt — a Budapesti Szemlében (1875.) hosszú czáfolatot közölt.

² Csányi-ltár, 34—41. sz. Első napiparancsa február 4-ikén kelt.

kísérlett parancsaival. Csak az anyagot várta tőle. S valóban a kormány érdeme, hogy Budapestről Debreczenbe való hedsrája után a hadak fölcserelése és ellátása feltűnőbben sehol sem akadt meg; mert Nagyváradot valóságos arzenallá alakította át. Ezt a vidéki várost, mely akkor még kívül esett a kereskedelmi forgalom főbb erein és gyáripára éppen nem volt, kézműipara is csak kevés, mintegy varázsütéssel egy kis Birminghammá változtatta át, melynek áldott munkássága szerelte föl seregeinket s adott fegyvert és mindennemű hadiszert dicső honvédeinknek hősiességeik kezébe.¹ Rombauer Tivadar igazgatása alatt a fegyvergyár a nagyváradiban, Lukács Dénes alezredes (Ferencz József tüzérségi tanára) vezetése mellett az ágyúöntő-intézet a szomszéd Pecze-Szent-Mártonban kezdett működni. Lukács Sándor állt a főruházati bizottság élén. Nagy élelmezési raktárt és tábori sütőműhelyt is rendeztek be. Maga a ministerium pedig az eddiginél jóval tökéletesebbé tette a hagsereg nyilvántartását.² Egységet azonban a harcztéren való működésbe csak a január 2-ikán Budapesten tartott haditanács hozott.

Görgei ennek értelmében vonult Vácra. Onnan 15 zászlóaljjal, 23 huszárszázaddal és 72 ágyúval január 6-ikán indult Lipótvár felszabadítására, az osztrákok (Wrba Vácra visszaterítve, Csórics altábornagy vezetése alatt) 9 zászlóaljjal, 8 lovas századdal és 36 ágyúval követték s 11-ikén utóhadával Ipolyságnál össze is csaptak.³ Ugyanakkor Görgei előhada a Zsitva mellett Verebélynél bukkant Simunics előhadára. Így Görgei két tűz közé szorult, a harmadik irányban pedig Götz tábornok a jablunkai hágón át délnek Privigyéig, a Nyitra felső völgyébe jutott és most már egyenes összeköttetésbe léphetett Simunicsnak a Nyitra középső folyásánál levő hadaival. Görgei nem folytatta tehát útját északnyugat felé, hanem lemondván Lipótvarról (melyet Ordódy ezredes 1312 emberrel és 38 ágyúval február 2-ikán fel is adott az osztrákoknak), lemondván arról is, hogy a Zsitva és Alsó-Nyitra völgyén délnek kanyarodva, Komáromban foglaljon állást, Léváról északkeletnek Selmeczbányára fordult s január 14-ikén azt és a bányavárosokat (Bélabányát, Körmöczbányát, Besztercebányát stb.) megszállotta.⁴

Fáradt seregeit azonban nem szállásolhatta el télire, mert Götz és az újra betört Hurbán északról, Simunics nyugatról, Csórics pedig délről Szélakna, Selmecz és Hodrics körül támadtak (január 21-ikén), mire Görgei Besztercebányán akarta egyesíteni hadait. Aulich Körmöczbányáról a Szkalán át⁵ egy elhagyott hegyi ösvényen és egy II. Rákóczi Ferencz idejéig fogva bedőlt alagúton át roppant erőfeszítések közt jutott el Besztercze-

¹ Kossuth levele Nagyvárad városához, 1867 október 3.

² Bővebben Gelich, id. m. II. 216—229. és Hegyesi, Biharmegye 1848—49-ben, 120—9.

³ Kossuth gr. Vécseyhez január 23-ikán. Eredetije a tábornok özvegyénél.

⁴ Ekkor kelt néhány parancsa a Csányi-levéltárban, 4752—4753., 4756. 4763. sz.

⁵ Neki a hegycsúcs legmagasabb (1266 méternyi) csúcsáról Laurinnak nevezik.

bányára, hová a többi hadon kívül Beniczky 4000 főnyi újonez csapata is megérkezett. Görgei többnyire tót újonezokból két új zászlóaljat alakított s a durva bánásmód miatt lázongó X. zászlóaljat drakói szigorról térítette vissza az engedelmességre. S ez mostantól fogva éppen oly híven és lelkesen követte őt, mint a lázongó oroszok Svájcban a szentgotthardi sirásás jelenete után Szuvarovot, kire ez az egész felvidéki visszavonulás emlékeztet.

Görgei 700—800 ember veszteséggel érte el azt a célját, hogy a Tisza mögött alakuló és felvonuló magyar hadakról csakugyan elvonja Windisch-Grätz figyelmét. Most azonban Mészáros a Tiszát s vele Debreczent fenyegető Schlick ellen sürgetve hitta Tokaj felé s Görgei engedelmeskedett. Délkeletnek a legrövidebb úton (Besztercebánya, Zólyom, Losonez, Rimaszécs, Miskolc felé) nem mehetett, mert könnyen olyan kelepczébe kerülhetett volna, a melyből éppen most szabadult ki; elhatározta tehát, hogy Lőcse, Eperjes és Kassa felé kerül, Schlicket Galícia felől elvágva teszi meg az utat és úgy egyesül Klapkával, Mészárosnak a Schlick ellen való küzdelmekben utódával. Ki volt ugyan téve annak a veszedelemnek, hogy eddigi üldözői és Schlick két tűz közé szorítják, de a tót vidéken mintegy tüntető menetet rendezve, még ketté is osztotta csekély seregét; az egyiknek (Aulich, Kmety vezetésével) az Alacsony-Tátrától északra a Fehér-Vág, a másiknak (Guyon, Piller alatt) az Alacsony-Tátrától délre a Garam völgyén fölfelé kellett haladnia. Annál nagyobb feladat, mert a bányavárosokban megmentett államjavakat, arany- és ezüst-rudakat, készpénzeket, rezt, ónt stb. is több száz kocsin vitte magával. Ő maga az északi csapattal tartott. Január 26-ikán 20° R. hidegben majdnem 24 órai folytonos vesződés után kelt át a sereg a csak 1010 méter magas, de a hó és jég miatt lovakkal, ágyúkkal akkor csaknem járhatatlan stureczi hágón, a Garam és a Vág vizválasztóján. 27-ikén, 28-ikán Rózsahegyen pihent, hol Windisch-Grätz küldötte (Renkey nyug. kapitány) kegyelemmel s anyagiakkal kecsegtette, ha seregét az osztrákokhoz vezeti át; Görgei a váci kiáltvány egy példányával válaszolt, ezzel bizonyítván, hogy nyilatkozatát helytelenül magyarázták. A két sereg Kisócztól kelet felé ismét egyesülve folytathatta útját. Schlick seregéből Kieseletter őrnagy támadt először, a maroknyi csapat iglói éjjeli rohamát azonban (február 3-ikán) Guyon nagynehezen visszaverte. Görgei Guyont bizta meg azzal is, hogy keresztültörjön a Szepesből Sárosba vezető branyiszközi hágón, melyet Schlick seregéből Deym tábornok és Kieseletter 1800 emberrel és 4 ágyúval őrzött. Február 4-ikén Lőcsén Görgei tisztikara fényes bált rendezett¹ s másnap reggel Szepesváraljáról Guyon 3760 emberrel és 24 ágyúval indult Branyiszko ellen. A hágó csak 758 m. magas és jó kocsúút vezet rajta keresztül; a csapatnak azonban a

¹ A bált Görgei születése napján, vagy inkább annak nyolczadán belül adták, mert a vezér Toporcson (Szepesben) 1818 január 30-ikán született.

sziklás, jeges és mély hóval borított lejtőkön kellett támadnia. Guyon és a kereszttel mint egy Capistrán előljáró Erdösi Imre kegyesrendi pap,¹ déltől éjfélig mégis diadalra vezették a jobbadán ujonczhadat,² mely a hőiesen védekező osztrakokat 23 erős állásból kivervén, Eperjes felé nyomta vissza. Az osztrakokat Schulzig altábornagy Schlick táborába vezette, Guyon pedig (február 6-ikán) bevonult Eperjesre. A hágón ma szép emlék örökíti a szabadságért harczoló magyarok egyik legszebb hadi tettét, mely a felső-dunai és a felsőtiszai hadsereg egyesülését lehetővé tette.³ A 33. zászlóalj büszkén lobogtathatta zászlaján azt a szalagot, melyet Görgeitől »Branyiskó 1849. február 5-ikén» felirattal kapott. Hiba volt azonban, hogy Görgei csak 9-ikén követte Guyont s így időt engedett a dél felől is szorongatott Schlicknek a rendezkedésre. Azt ugyan meggátolta, hogy Schlick a Szepességben a magyarok nyomában járó Götzcel és Jablonovszkyval egyesüljön, mire azonban (február 10-ikén) bevonult Kassára, Schlick előhada már délnyugati irányban, a Sajó forrásvidékén, Szin táján járt és úgy látszott, a legrövidebb, de legbajosabb úton akart egyesülni Windisch-Grätz seregével. Ezt jól gyanítván Dembinszky, Klapkát Miskolczra rendelte, hogy a Sajó völgyén fölfelé nyomulva vágjon elébe Schlicknek.

A Tisza balpartját Szolnok és Tisza-Füred közt január végéig Perczel jóformán egymaga védte. A hónap közepén seregét 15,000 emberre kiegészítvén s 40 ágyúval ellátván, délnyugat felé fordult s január 26-ikán Szolnok és Czegléd megszállása után egészen Irsáig nyomult; ekkor azonban, midőn már Windisch-Grätz is komolyan készülődött ellene, Dembinszky, az új fővezér visszahitta. Perczel lemondott és seregét, a szolnoki hid leégetése után, a Tisza balpartján maga Dembinszky vezette Polgárig, hol a jobbpartra átkelvén, Klapka hadtestének fővezérletét is átvette.

Klapka, Mészáros távoztával, január 12-ike óta állt a Hernád völgyében 10,000 emberrel és 30 ágyúval működő hadtest élén. Schlick, hogy megelőzze Kassa ellen várható támadását, január 22-ikén maga támadta meg őt: a Tarczal és Bodrog-Keresztúr közt vívott csatát azonban elvesztette. Így el sem foglalhatta a tokaji átjárót, mely utat nyitott volna neki Debreczen felé. Klapka mindamellett attól tartva, hogy Schlick, ki Schulziggal Miskolcznál egyesült, túlszárnyalja, január 30-ikán a Tisza baloldalára húzódott, még a hidat is fölégette maga után s Rakamaznál örködött. Másnap Schlick néhány zászlóaljjal a Tisza jegén át megtámadta ugyan,

¹ Guyon iratai alapján Szokolai Viktor: Hazánk, III. 153—6. Ambrus, Paphonvédek albuma, I. 57—9.

² »Utánam fiúk, itt az Isten!» szölt Erdösi tótul a felvidéki katonákhoz. (Saját elbeszélése.)

³ A branyiskói csatáról: Magyar Hírlap, 1850. 99. sz. Moháry Gyula a Kassa és Vidékében, 1876. 21.; Treskó János, Székely József, Erdösi Imre, F. K. a Vasárnapi Ujságban, 1880. 9., 12. sz.; a 33. z. a. egy tisztje a Pesti Naplóban, 1880. 199. Több-
cziik a Tört. Lapokban.

de ő a kísérletezőket visszaűzte, február 1-én pedig egész hadtestével átkelt, hogy nyomon kövesse a Kassa felé vonuló Schlicket. Itt Dembinszky két-felé osztotta Klapka seregét. Az egyiknek élén 7500 emberrel és 15 ágyúval heves szövéltás után Klapkát Schlick követésével bizta meg s ez osztály 8-ikán Hidas-Németinél némi szerencsével harczott is a visszavonulók ellen; a másik osztályt (Kazinczyt és Máriássyt) Schlick menekülése útjának elvágására Miskolcz és Putnok felé rendelte. Dembinszky utóbb oda vezényelte Klapkát is, ki Kassán 10-ikén már személyesen találkozott Görgeivel.

Görgei legalább is oly fontos stratégiai pontnak tekintette Kassát és Eperjest, mint Schlick s innen bármikor összeköttetésbe juthatván a felső-tiszai hadsereggel, egyrészt Galiczia, másrészt a Szepesség felé kívánt örködni. Götz és Jablonovszky ugyanis Kassa irányában készültek előre nyomulni, a hadtestük parancsnokságát átvevő Ramberg altábornagy pedig néhány napig való veszteglés után elő is nyomult, ha most már nem remélhette is a Schlickkel való egyesülést.

Schlick üldözésére Görgei Pillert és Guyont küldte, kik február 13-ikán Szinnél, a Bodva és Jolsva összefolyása közelében, megszalasztották az utóhad egy részét. Másnap Dembinszky, ki Miskolcztól a Sajón fölfelé jött, Tornaljánál oldalba fogta a Kriegerntől vezetett utóhadat, mely hosszas ágyúcsata után Putnok felé húzódott vissza. Pedig Schlick egész erejével hajlandó volt döntő csatát elfogadni; Dembinszky alvezérei azonban a kitűzött helyre és időre nem jelentek meg, ő maga is eléggé elkészt s így a kedvező alkalom elröpült. Schlick Tornaljától Putnok és Losonc irányában csakhamar minden nagyobb nehézség nélkül összeköttetésbe juthatott Windisch-Grätz főseregével és Simunics hadait is magához vonta.

Ilyen sikertelenség csak növelte azt a rosszkedvet, melyet az keltett, hogy a feldunai hadtestet — a többi hadtest módjára — hadosztályivá degradálva Görgeit a hadügyministerium február 12-ikén Dembinszky alá rendelte. Görgei 14-ikén felhitta tisztjeit, fogadják ezt a látszólag megáláztatást olyan hideg vérrel, mint a milyennel ő, mint hadtestparancsnok, lemond a maga önállóságáról, engedelmeskedvén az országgyűlés határozatának s önként alávetvén magát Dembinszkynek, a »mint mondják, háborúban megőszült, méltó hadvezérnek«.

Ez a még Kassán tett nyilatkozat annyiban jóvátette ugyan a váczit, hogy Görgei immár nyíltan elismerte úgy az országgyűlés, mint egy fővezér tekintélyét, de a nyilatkozat hangját és alakját most is csak a forradalmi idők szokatlanságai menthetik. Annál veszedelmesebb jelenség, mert Klapka türelme is fogyatékán volt az ország viszonyait nem ismerő, idegen és határozottan forradalmi fővezérrel szemben. Nem pusztán személyes ellenszenv vagy sértett hiúság, hanem valóban a hadsereg sorsa iránt való aggodalom okozta, hogy Görgei és Klapka lehetetlenné akarták tenni Dembinszkyt. Kossuth már február 23-ikán sajnálattal hallotta az engedetlenség hírért; fölhitta Dembinszkyt, hogy minden engedetlent hadi

törvényszék elé állítson; mert »az engedetlenség lázadás; erre pedig halál van mondva«. Együttal azonban figyelmeztette, hogy egy siker több fegyelmet teremti, mint egyheti szervezés. Görgelével amúgy is egyesülvén, a tamadás megkezdésére buzdította. »Csak egy nyert csata, aztán minden jól van.« Maga Dembinszky is azzal buzdította Görgelét az egyesülésre, hogy »a Szepesség szelleme, valamint az egész országé is, csak egy nagy nyert csata után emelkedhetik föl«.

Dembinszky a Tisza jobb partján Szolnok felé ügyekezett (odatartott a délvidékről Damjanich és Vécsey is), hogy ezt a várost Karger dandártól visszavevén, onnan működjek az ellenség fő ereje ellen és hogy azt a fővárostól elvágván, a Tiszánál mérjen reá döntő csapást.

A délvidék kiűritésére a magyar hadak január 16-ikán kapták meg a parancsot. Nagy-Becskekerekről Kiss Ernő kezdte meg, kinél több vagyont II. Rákóczi Ferencz óta senkisémet áldozott a szabadságért; most országos főhadparancsnokká nevezetvén ki, Damjanich János folytatta a szomorú katabázist.¹ A mint azonban Módos és Zsombolya irányában Arad felé haladt, a magyarok is szekerekre rakták az asszonyokat, öregeket, gyermekeket, a betegeket, vagyunkájukat és a legszükségesebbeket s a szerbek bosszújától tartva, mintegy negyvenezeren télvíz idején oda hagyták házaikat, hogy a Maros jobb partján keressenek oltalmat. Egész népvándorlás volt ez; és Kün-László idejének nyomorúságai látszottak felújulni. Maga Damjanich már január 24-ikén Új-Arad alatt volt,² hol egy hét múlva seregének minden része egyesült. A Maroson a csálai erdő alatt vert két hidon ő maga január 31-ikén kelt át Aradra a gyalogsággal, február 3-ikán pedig Nagy-Sándor József a lovassággal s Erdélybe Bem megsegítésére Hrabovszky őrnagyot csupán 4500 emberrel küldvén, Szolnok alá indult, hogy Vécseyvel egyesüljön.

Vécsey Károly gróf akadályozta meg, hogy Esterházy Sándor gróf tábornok a Bácskában vezérlete alatt álló sereget a magyar kormány iránt engedetlenségre, a Bácskából való kivonulás megtagadására bírja. Az izgatók (Esterházy tábornok és Nádosy ezredes) megszöktek, a tisztek közül többen lemondtak, Vécsey azonban, mint rangban legidősebb tábornok, átvette a vezérletet s Verbászról január 20-ikán megindulván, 24-ikén már Szegedre ért táborával. »Míg Magyarország áll — írta hozzá Kossuth³ — az ön nevét minden becsületes ember mély tisztelettel említi, mint a legnemesebb hazaszeretet és férfias erő magasztos példáját.« Az aldunai hadsereg megmentésére a honvédelmi bizottság január 27-ikén újból kifejezte köszönetét s Vécseyt a haza hálájára méltónak nyilvánította.

A délvidék védelmét a kormány gróf Hadik Ágost ezredesre bízta,

¹ A szerbeket kiirtással fenyegető kiáltványa koholt.

² Margitay, Aradi vésznapok 47—50. Kovách Ernő kézirati naplója, 31—34. Damjanich január 30-iki rendeleté az aradi szh.-múzeumban. Ez ellen Hegyesi, id. m. 95—97.

³ Nemzet levele (Debreczen, január 23.) eredetiben a tábornok özvegyénél. Kossuthot Vécsey Pnyzensky Gyula lovas kapitány által értesítette a történetekről.

kinék a kivonuláskor alig 4000 főből álló hadosztálya február végére meg-háromszorozódott. Rajta kívül a magyarság még csak Eszék és Pétervárad őrségére támaszkodhatott. Ez a sereg azonban nem menthette meg Zentát, hol Trtkovics Mihály szerb őrnagy február elsején kezdte meg remuralmát, mely azután hat hétig tartott; minden nap akasztatott magyarokat, még a templom előtt álló keresztre is; lövette, máglyára vitette őket, az apát a

Gróf Vécsey Károly.
(Egykoru könyomat után.)

fiúval, a fiút az apával vágatta le s a Szentháromság szobra körül garma-dába rakatta a kivégzettek fejeit. Nem az a forradalmi örület ez, mely Challiert vezette Lyonban, hanem a legfőkétebb fajgyűlölet, mely büntetni kívánta a zentai nemzetőröket, kik a mult esztendőben a kikindai lázadás elfojtására az elsők közt jelentek meg.¹

¹ Tört. Lapok, 1896. 4. sz. 1893 óta obeliszk örökíti a fegyvertelenül elvezett áldozatok emlékét.

A szerbek új vajdája, Theodorovics tábornok, egyszerre küldött hadakat Arad és Szeged ellen. Ez utóbbit február 9-ike óta ő maga szorongatta,¹ 11-ikén azonban Hadik Szőregig nyomta vissza. Ellenben ugyanaz nap Zombor a lazadók kezébe esett,² Eder ezredes pedig Eszék várát Trebersburg osztrák tábornoknak február 13-ikán negyedfél heti ostrom után szabad elvonulás föltétele mellett föladta; pedig 4500 embere, 2400 mázsa puskapora s három havi elesége volt.³ A képviselőház (február 26-ikán) becsuteleneknek és hazaárulóknak nyilvánította a feladásban részes tiszteteket mindaddig, míg a hadi törvényszék előtt magukat nem igazolják.

A Duna mellett már csak Pétervárad és Újvidék volt a magyarok kezében és Szabadkát is csak Gál alezredes bajmoki győzelme (márczius 5-ikén) mentette meg a szerbek pusztításaitól.

Az ú. n. bántásban a magyarok és a németek csak ott maradtak menten a szerbek bosszújától, hol vagy maguk szervezkedtek, vagy a temesvári osztrák főhadparancsnok védelme alá helyezkedtek. Rajacsics a Tisza mindkét oldalán már oly biztosan érezte magát, hogy székhelyét Nagy-Beeskerekre tette át s addig is, míg valóban külön hercezet kapnának,⁴ mint patriarcha és regens, valóságos független szerb vajdaság gyanánt kormányozta a délvidéket. Csakhamar csalódva rebbent föl álmódózáiból. Knityánin haza készült s márczius elején haza is ment 12,000 főnyi szerb segítő-csapatával; a határőrvidéket az osztrákok a régi módon szervezték, a szerb zászlókat osztrák zászlókkal cserélték föl, a nemzeti törekvéseket mindenütt háttérbe szorították, Theodorovics seregével pedig föltétlenül rendelkeztek. Segitnie kellett az osztrákoknak, hogy fölmentvén az ostrom alól Arad várát, onnan és Szeged felől támadhasson az osztrákok déli serege Debreczenre, míg Windisch-Grätz maga északnyugatról támad. Gläser altábornagy vezérlete alatt az osztrákok, szerbek és románok február 8-ikán már el is foglalták Arad városát s Pécskáig nyomták vissza Gaal Miklós honvédtábornokot; Boczkó Dániel kormánybiztos azonban sétapálczával. Asztalos Sándor százados pedig karddal és zászlóval a kezében újabb rohamva vezette a XXIX. zászlóalját, mire a többi is neki-bátorodván, kemény utczaiz harc után kiverte a rablásba merült szerbeket, majd az osztrákokat is.⁵ Kossuth Dobóra s az egriekre emlékeztető jelenetnek mondta ezt.⁶

Arad városa a szerbektől megszabadult, de annál bővebben hulltak reá Berger bombái. Februárban általán inség, rablás, pusztulás lett a délvidék

¹ Vukovics Sebő Csányihoz Szegedről, február 9. Csányi-ltár, 3445. sz.

² Hazánk, III. 299–301.

³ Meszáros és Madarász L. a képviselőházban, 1849 február 26.

⁴ Kanitz naplója. Tört. Lapok, 1896. 33.

⁵ Márki, Arad tört. II. 574–8. U. ott a reá vonatkozó irodalom. Arad évenként megüli az utczaiz harc emlékét.

⁶ Arad város jegyzőkönyve, 1849. 73. sz.

része; a menekülőkre, az ott maradt magyarokra s a magyarság híveire egyaránt nyomor várt; a kormány azonban elég erősnek érezte magát, hogy ezt a területet most feladván, majdan ismét visszahódítsa és begyógyítsa az ejtett sebeket, ha egyesült hadaival Szolnok táján döntő diadalt arat az osztrákokon.

Mig Damjanich és Vécsey észak felé nyomult, Dembinszky nyugat felé haladva kereste ezt a diadalt. Mióta Colloredo előhadának egy részét, melyet gróf Coudenhove őrnagy vezetett, Dessewffy ezredes Kompoltnál (február 18-ikán) a Tarna mellett megverte és egészen Hatvanig nyomta vissza, megíúsult Schlicknek az a terve, hogy Colloredo Hatvan, ő pedig a Sajó völgyén lefelé haladva, Putnok felől Miskolcznál két tűz közé szorítsa Dembinszkyt. Midőn Schlick 8000 emberrel mégis folytatta útját, 21-ikén Sajó-Szent-Péternél Dembinszkynek két akkora seregét találta magával szemben. Visszafordult tehát és erőltetett menetek után elérvén Rima-Szombatot, megint helyreállította a fősereggel megszakadt összeköttetését. Másfélnap mulva Dembinszky a pesti úton délfelé indult, hogy a Bükk- vagy a Mátrahegység déli részén szálljon szembe a Budapest felől várható ellenséggel s kivívja az annyira óhajtott győzelmet. Windisch-Grätz Jellacsicsra bízván a főváros, a Közép-Tisza és Szolnok védelmét, a Budapestről Hatvanon át Miskolcra vezető úton haladt előre és Schlicknek is meghagyta, hogy Rima-Szécs felől Pétervásáron át Gyöngyösnél csatlakozzék hozzá. Klapka hadtestéből azonban Máriássy és Dessewffy február 24-ikén Pétervásárnál reggel 4 órakor meglepte s vad futásra kényszerítette Schulzignak Schlick alá rendelt hadosztályát. Diadallal tért vissza Klapka egri táborába, mely azonban már másnap a Tarna vonalához, Verpeléhez és Kápolnához mozdult előre, mivel Dembinszky, ki főhadiszállását Egerbe tette át, Klapka, Répássy és Görgei hadtestének felhasználásával, ütközetre készült. Körülbelül 49,300 főnyi seregéből azonban február 26-ikán csak 17,000, másnap 4—5000 emberrel több volt együtt. Vele az ellenség 18,696 gyalogost és 2974 lovast állított szembe.

»Egy fölkelő ország közepén — írta Windisch-Grätz február 25-ikén a császárhoz — a csata eldöntését egy számban erősebb ellenség ellen csupán a csekély haderő vitézségére bízni, mint a tapasztalás tanítja, egészen egyenlő szám és egymáshoz hasonló vitéz csapatok mellett is¹ kétséggé teszik apró esélyek a kimenetelt.« Elhatározta azonban, hogy másnap megtámadja a magyarokat, kik nagyobb erejüket nem vonták össze kellően, a mi azonban nem egészen a fővezér hibája. Dembinszkyt meglepte, hogy Windisch-Grätz Gyöngyös felől oly gyorsan nyomult a Tarna ellen s Windisch-Grätzet, hogy ezt a vonalat Dembinszky már megszállta. Az osztrákok Kápolna vidékén február 26-ikán támadtak, mielőtt Dembinszky és

¹ Görgei és Bayer február 26-ikán arra intette Dembinszkyt, hogy ne számítson a magyar csapatok vitézségére és kitartására. Gelich, id. m. II. 422.

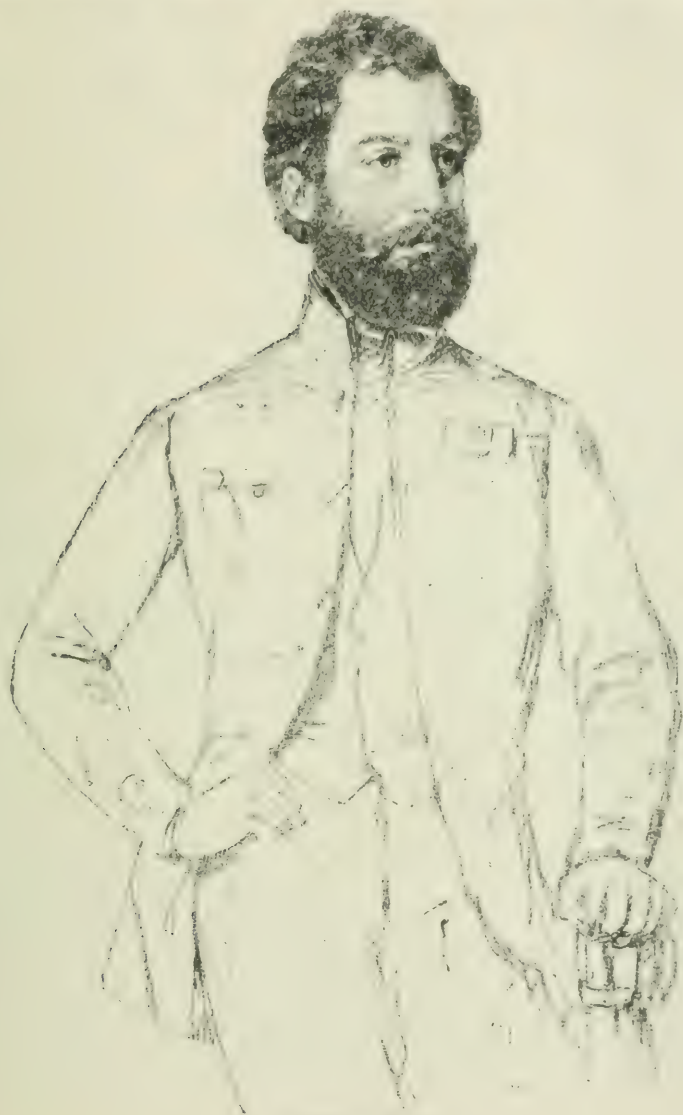
Görgei a csatatéren megjelenhettek volna. Máriássy megtartotta ugyan a folyó jobb partján Kompolt és Tótfalu közt elfoglalt állását, Pöltenberg azonban sikertelenül rohanván meg a deprői erdőt, a balpartra Kerecsend, Szekulics pedig Wyss és Schwarzenberg ágyútüze elől a kompolti erdőből Kál felé húzódott vissza. Este felé Schlick is bevette Dessewffytól a siroki szorost. Másnap a középén maga Windisch-Grätz támadt; vele szemben Dembinszky vette föl a harczot, melynek tegnap csak a végére érkezett meg. Bekerítettetni nem engedte ugyan magát, de Kápolnát a legnagyobb hősiség mellett sem tarthatta meg. Rendkívül hosszas harcz után Schlick is elfoglalta Verpelétet. Az üldöző vértésekkel szembeszálló Koburg-es Lehel-huszárok összecsapása a hadi történelem legfényesebb jelenetei közé tartozik. A jobb szárnyat azonban Görgei nem hozhatta többé rendbe. Dembinszky elrendelte a visszavonulást, melyet teljes rendben végzett, mert Aulich négy század huszárral visszaverte az üldöző ellenséges lovasokat, Guyon és Kmety pedig másnap délig megtartotta a kerecsendi tetőt, honnan az ellenség ágyúzása közt rendben követte a fősereget. A csatátért 1200 magyar és 369 osztrák holtteste borította.¹ Maga Kossuth a képviselőházban (márczius 1-jén) a lipcei második naphoz hasonlónak találta ezt az állapotot, mert még nem döntötte el a csatát. Harmadnap (február 28-ikán), midőn M.-Kövesdnél az egész sereg egyesült, Dembinszky nem engedte meg a támadást, pedig a Miklós-huszárok a Kmetyt Szihalomtól idáig üldöző vasasokat a tábor szeme láttára megszalasztván, a harci kedvet s a bosszú érzetét egyaránt fölbresztették.² Rendre utasította Görgeit s az összes hadtest- és hadosztály-parancsnokokat, kik terveinek közlésére szólították fel. Seregét az Eger folyócska mellett, a Tisza és a Mátra alja közt pihenő szállásokra kívánta elosztani, innen akarván megvédeni a Tisza poroszló-füredi átjáróját s vele a Debreczenbe vezető utat. Windisch-Grätz támadást várt; de midőn értesült Dembinszky képtelen elhatározásáról, másnap (márczius 1-jén) délben őt Poroszló felé a Tiszától elvágni törekedett. Wrba délután 4 órakor Farnosnál utol is érte Klapka hadosztályát, de 3 órai ágyúharcz után sem akadályozhatta meg, hogy a magyarok rendben át ne keljenek az Eger balpaltjára. Klapka Poroszlóig a csak 12 kilométernyi, de roppant rossz utat teljes három óra alatt tette meg. Másnap itt egyesült az egész sereg, melylyel Dembinszky most már csakugyan átkelt a Tisza baloldalára, Tisza-Füredre, hová a kormány székhelyét is áttenni ohajtotta.³ Görgeire bizta, hogy Kmety és Pöltenberg hadosztályaival Poroszlón fedezze a visszavonulást. Görgei azonban, bekerítéstől tartván,

¹ Kossuth híres és gyakran kinyomatott imáját a kápolnai elesettek fölött Ádándon Csapody Pál kancelyában Koboz István, a kolozsvári 1849. évi kiadás czimlapján (Aporgyűjtemény 100. sz.) tett egykorú kézíratos megjegyzés szerint Eszényi Károly írta.

² Újabb adatok a mezőkövesdi csatáról: Tört. Lapok, 1893. II. 18.; 1894. 2.; 1895. 15.; 1896. 17. és 20. sz.

³ Klapka, Emlékeimből, 99.

saját felelősségére, szintén átkelt a Tiszán. A fővezérnek egymással ellenmondó parancsai közt eligazodni nem tudván, terveit pedig nem ösmervén, mint hadtest-parancsnok kötelességének tartotta, hogy hadteste veszélyes helyzetében önállóan határozzon s minden felelősséget magára vállaljon

Máriássy János.
(Barabás egykoru rajza után.)

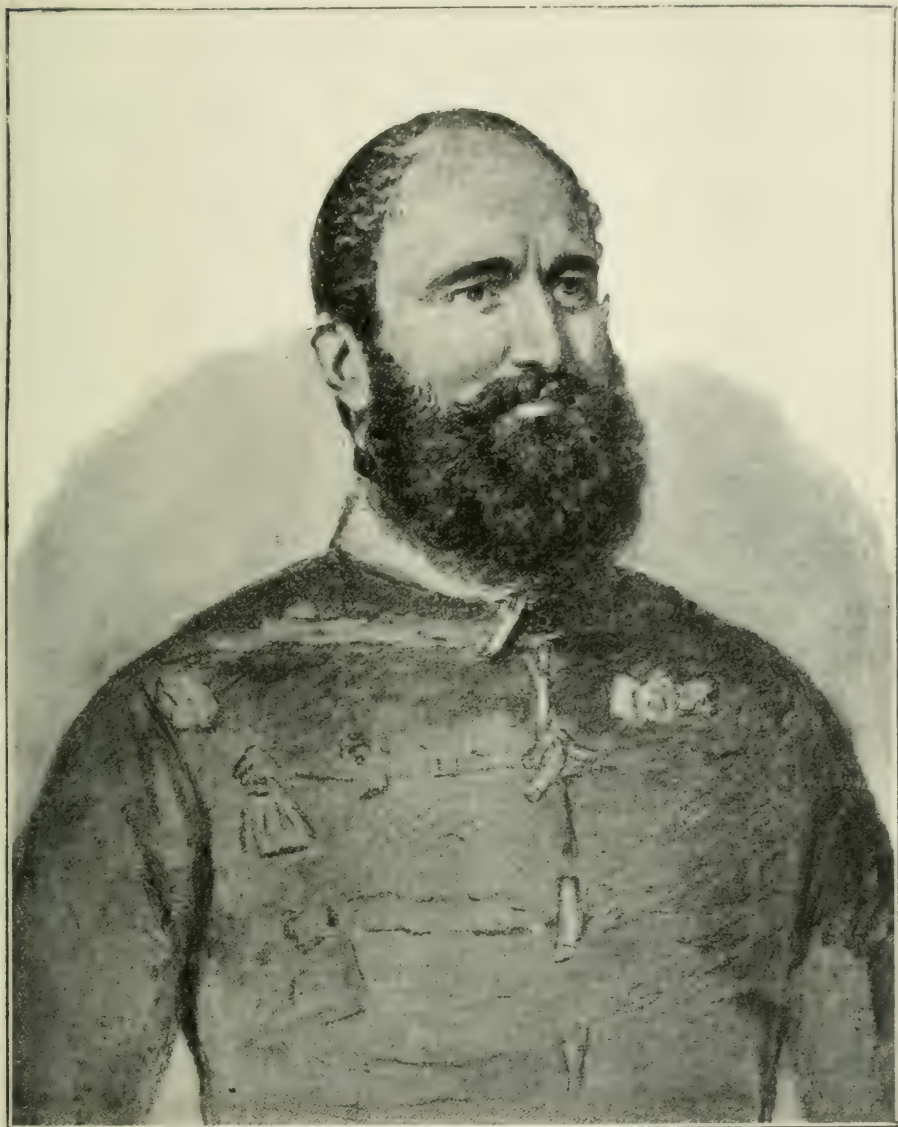
egy magyar hadi törvényszék előtt. Dembinszkynek valóban haditörvényszék elé kellett volna őt állitania, mint Windisch-Grätz tette Wrbnával, ki Görgeinek ezt az átkelését nem merte akadályozni, s ezzel a döntő pillanatot elszalasztotta. Windisch-Grätz Poroszló és T.-Füred közt nem szán-

hatván el magát defilé-harczra, a jászberény-kecskeméti vonalon felállított I. hadtest erősítésére sietett, hogy a főváros ellen indulható magyar seregnek Czibakhaza vagy akár Csongrád felől való támadását felfoghassa. A Tisza hidját az osztrákok ellen Czibakházánál sokáig csak Mesterházy alezredes csekély csapata őrizte, február 24-ikén mégsem sikerült Jellaicsnak a hídfő ellen intézett támadása; gróf Leiningen őrnagyot elfogta ugyan, de ezt is megszabadította zászlóalja és pedig párját ritkító hősiességgel. Másnap megérkezett Damjanich a hídfőhöz, Vécsey pedig márczius 2-ikán a szomszédos Tisza-Földvárra: két nap alatt tehát megtörténhetett volna a tiszafüredi táborral való egyesülés és egyesült erővel indithatták volna meg Szolnok ellen a támadást, úgy, a hogy azt Dembinszky február 26-ikán tervezte.

Mig azonban Füreden Klapka és Görgei komolyan föllépni készült Dembinszky ellen, Damjanich és Vécsey, ha Fabius Cunctatort sejtettek is benne, parancsa értelmében támadtak, pedig alig volt tizezer emberük. Damjanich, a hídfő őrzésére csekély katonaságot hagyván, márczius 4-ike éjjelén a hidon át Tisza-Várkony alá ment, hova a vezsenyi révén át Vécsey is elküldte Knézics őrnagyot egy zászlóaljjal s a két szláv ment, hogy »megtartsa azt az esküt, melyet uruk, királyuk a magyarok alkotmányára tenniök parancsolt«.¹ Hajnalban már csatarendben állt a sereg Várkony és Tószeg közt, hogy délfelől törjön Szolnokra, mialatt Vécsey keleten a hidon át ront reá. Damjanich feltűnés nélkül közeledett egészen Tószegig, honnan jó darabig csak ágyúval és puskatúzzal folytatta a csatát Karger tábornok ellen. 11 órakor azonban rohamra vezette derékhadát, melynek törzstisztjei megannyi hősök voltak: Kis Pál ezredes, Leiningen alezredes, Kökényessy és a »rettenthetetlen« Bobics őrnagyok. A harmadik zászlóalj a legirtózatosabb kartács- és puskatúzzal behunyt szemekkel, szurony-szegezve foglalta el a kertek alatt, a sóraktárak tájékán felállított 6 ágyút, Krain őrnagy a Ferdinánd-huszárokkal 5 ágyút kerített hatalmába, a vörössipkások (a IX. zászlóaljbeliak) szurony-szegezve kergették el a lovas-ságot. A délnyugaton kifejlett heves utczai harc közben Vécsey huszárai is áttörtek a Tisza hidján. A két tűz közé szorított Karger észak felé kívánt menekülni; a Zagyva hidján át azonban csak kétségbeesett küzdelem után vergődhetett keresztül. Ez maga is eredmény volt Kargerre nézve, mert ha Vécsey idejében elállatta huszáraival az errefelé (Rékasra) vezető utat, mint a hogy Damjanich elállatta az abonyit, egész serege fogságba jutott volna. Nagy-Sándor huszárai már csak a visszavonulást fedező dragonyosokat vághatták. Ottinger dandára, mely Abonyból csak délután két óra tájban jelenhetett meg Szolnok alatt, már csupán enyhithette az üldözés hevét, a magyar huszárok elől azonban neki is vissza kellett vonulnia és csak a visszavonulását fedező négy vértess század fogadott el velük kézi viadalt. Karger dandárának romjai Abonyban egyesültek Bellegarde

¹ Bobik G. szótár Knézics élettrajzában: Varga, Aradi vértanúk albuma, 54.

és Hartlieb hadosztályainak egy részével. 673 embert és 800 foglyot, 11 ágyút, 20 lőszer- és tärkocsit, 300 lovat stb. vesztek a szolnoki ütkö-

Damjanich János.
(Egykoru metszet után.)

zetben,¹ mely a magyaroknak 300 halottjukba került. A sebesültek közt volt Puchly huszár-alezredes és 12 sebbel a testén Szilvay Károly száza-

¹ A szolnoki csatáról a rá vonatkozó irodalommal együtt, l. különösen Hegyesi. A harmadik zászlóalj, 103—120. l.

dos.¹ A magyar és osztrák halottakat Damjanich egyszerre, de külön sirba, katonai tisztelgések közt temettette el, az élőknek pedig köszönetet mondott. »Fiúk! — szólt a III. zászlóaljhoz, melyből egyetlen egy rohamban 52 vitéz esett el — büszke vagyok rátok. Ti az ördögöt is megveritek. Megérdemeltetek, hogy mindnyájan tisztetek legyetek. De hol volna akkor az én zászlóajám? Azután atvette az egész (ezentúl III.-nak nevezett) hadtest parancsnokságát, mire Vécsey sértődve vonult Debreczenbe; a kormány őt, a ki Szolnoknál elmulasztotta a teljes siker biztosítását, Temesvár és Arad ostromzáránál alkalmazta. Az országgyűlés azonban köszönetet szavazott mind a két vezérnek. Damjanich arra a hírre, hogy az ellenség Czeglédnél gyülekezik és döntő csatára készül, márczius 9-ikén odahagyta Szolnokot, a hidat fölégettette maga után s ismét Cibakházára vonult. A Tiszán való átkelő pontot még szükségtelenebbül adta fel, mint Görgei az imént Poroszlónál. »Látom — szólt Dembinszky, midőn Vécsey eléje terjesztette Damjanich ellen való panaszát — Magyarország ügye tönkre megy, de nem külellenség, hanem belviszályok következtében és — mint az ily viszonyokban rendszeren — nem becsülettel.«

A magyarok legnagyobb veszedelme azonban az a régen lappangó gyűlölet volt, mely Tisza-Füreden időközben teljes erővel kitört Dembinszky és az alvezérek közt. Márczius 3-ikán a tisztikar Szemere honvédelmi bizottmányi tag jelenlétében nyíltan kijelentette, hogy nem bizik többé Dembinszkynek sem rehatóságában, sem jószándékában s új fővezér választását sürgette. Heves jelenet után Szemere ideiglenesen csakugyan felfüggesztette Dembinszkyt, ki azonban helyettesének, Görgeinek, mint legrégibb tábornoknak, vonakodott átadni a parancskönyveket.

Kossuth Debreczenből azzal a szándékkal sietett a táborba, hogy a »lázadó«, az »áruló« Görgeit föbelöveti; amint maga Görgei is elismerte, hogy megérdemli a golyót; az elnök azonban, megértvén az elkeseredés okát, megróttá ugyan a tisztikar magaviseletét, egyébként azonban helybenhagyta a haditanács végzését. Dembinszky beérte ennyivel; katonai hírnevét azonban sokkal többre becsülvén, mint hogy vezetni kívánjon oly hadsereget, mely iránta bizalmatlanságát kijelentette, a fővezérségről lemondott, de azzal a kijelentéssel, hogy kész a kormánynak továbbra is szolgálni. Önzetlen és nemes elhatározását márczius 9-ikén a képviselőház éljenzéssel fogadta. Az elnök abban a meggyőződésben tért vissza Debreczenbe, hogy az összes sereg fővezére iránt való bizalom hiányát pótolja az az egyetértés, melynek fennmaradásában a Görgei és alvezérei részéről hallott nyilatkozatok alapján reménykedett. Biztosította a hazát, hogy a hadsereg vezérei engedelmeskednek s egymás közt egyetértenek. A fővezérséggel azonban nem Görgeit bízta meg, kinek katonai dictaturájától félt, hanem a rangban legidősebb

¹ A történeti teljesség kedvéért kiemelt Lahner jelentése (Nagyvárad, márczius 8.) a Csányi-ltárban. 571—592. sz.

Vetter Antalt.¹ Őt, valamint Görgeit és Perczelt márczius 9-ikén Debreczenben elsőként gyanánt díszesítette föl az országgyűléstől alapított katonai érdemrend osztályával, melyet megküldött Bemnek, Kiss Ernőnek, Damjanichnak s Guyonnak is. Vetter elfogadta, az elnök tisztes ünnepén sáros csizmában megjelenő Görgei most visszautasította a felajánlott 200,000 frtos nemzeti jutalmat, később pedig a nemzeti jutalmul felajánlott gödöllői uradalmat s kijelentette, hogy beéri vele, ha a hadjárat győzelmes befejezése után a budapesti egyetemen a vegytan tanára lehet.²

VII. FEJEZET.

Bem és Csányi Erdélyben.

Bem lengyel volt, mint Dembinszky, de siker kísérte lépteit s Erdélyben, melyen két hét alatt győztesen haladt végig, senki sem tekintette idegennek. December 27-ikén Erdélynek mind a három nyelvén kihirdette, hogy ismét életbe lép a szabadság, melyet a magyar állam alkotmánya biztosít. Fátyolt vetett a multakra s kegyelmes bűnbocsánatot adott. O-cszendő napján éppen akkor vonult be Beszterezére, mikor Mikes Kelemen gróf kivégeztette Berthleff tácsi szász tanítót, ki Urbánhoz folyamodást irt egy magyar asszony nevében. »Fejével felel — rivált reá a nyílt utcán — hogyan bánik a polgársággal!« A magyarok lengyel vezére testvériséget kínált szásznak, románnak. A szászok valóban fátyolt vetettek a múltra: január 6-ikán, midőn már az oroszokat behítták s midőn báró Puchner a birodalom egységével és a nemzetek egyenjogosításával keesegtette őket, osztózni kezdtek a magyarok örökségén; Besztercze vidékéhez tartozóknak nyilvánították a kolozs-, torda- és dobókamegyei szász falvakat, Segesvár és Medgyes székeihez csatolták a küllőmegyei 13 szász és román falut.

A románok is újból mozgolódtak. Január 5-ikén Popovics Dénes prefekt Szászvárosra hadisarcot vetett s már 9000 forintot szedett össze, mikor megérkezett a szebeni főhadparancsnokság tilalma; ³ Tordán Czetz alezredes másnap már részletes javaslatot dolgozott ki a föllázadt románok ellen

¹ »Dembinszky nagy bakokat lőtt, azt tagadni nem lehet — irta Csányi, Görgei barátja, márczius 14-ikén.« (Leveleskönyve, 496. sz.) »Ha az osztrák okosabb, úgy baklövésai következtében a magyar seregek egy nagy részének vége van. Mintha nem is tartotta volna figyelemre érdemesnek az öreg úr a térismeretet! De másrésztől kétséget nem szenved, hogy a táborban korteskedések történtek Görgei részére; és ezért jó, hogy Vetter lőn a fővezér; különben a tábori korteskedés egészen oda aljasul, hol a megyei állott. Egyébként Görgei csatlakozása, mint mondják, katonai szempontból remek volt.

² Görgey István, id. m. II. 9. 124. Vele szemben Kemény Beksicsnél, id. m. 103—4.

³ Báró Bémer Károly bánffy-hunyadi térparancsnok jelentése a hunyadmegyei lázadókról, január 6. Csányi-ltár, 3494. sz.

követendő eljárásról,¹ de parancs nélkül még sem merte megsegíteni a segélykérő nagyenyedieket, s midőn mégis küldött félé század honvédet, a szerencsétlen várost már elérte végzete. Axente Szevér január 8-ikán meghagyta az enyedieknek, hogy gondoskodjanak 1000 vadász és 5000 lándzsás befogadásáról; egyúttal átkutattatta a házakat, mert híre járt, hogy Torda felől magyarok érkeztek. A hír valótlannak bizonyult, de Axente elállotta a Felvincz és Torda felé vezető országútat. A toroczkaí úton Prodanu alprefekt, a szomszédos Muzsina papja örködött s megnyugtatta a polgárokat, kik a város felgyújtása ellen oltalmat kértek. Ejjel 11 órakor azonban csapatával ő maga rohanta meg és gyújtotta fel a várost. A 15 foknyi hidegben az utcákra menekült magyarokat ölette, vágatta s még a templomokba tudulókat sem kímélte. Axente,² ki a tüzet a csombordi hegyről nézte. Sálka Simon tribunt 150 vadászszal, saját állítása szerint, oltani küldte ugyan s a városhoz csak másfélóránnyira álló Losenau császári ezredet is segítségül szőlította: de saját embereit is elkapta a rablás vágya. Losenau pedig részvétlen maradt. Leégett az egész város, a Bethlen-kollégium nagy részével, a gazdag könyvtárral és gyűjteményekkel együtt. Néhány száz lakos vérben, fagyban Torda, Felenyed, Újfalu és Csombord felé menekültek, valami 1200-an napokon át farüggyekkel táplálkozva téngették életüket a szomszéd erdőségekben.³

Csetz alezredes, ki Tordát a XI. zászlóaljjal⁴, négy ágyúval s némi lovassággal tartotta megszállva, január 9-ikén csak félé század honvédet küldhetett segítségükre; a lángtenger láttára ez is visszafordult.⁵ Harmadnap érkezett oda Inczédy László őrnagy vezetése alatt egy csak egy nappal előbb alakult 230 főnyi honvédszázad néhány lovassal és nemzetőrrel,⁶ kik a még füstölgő romok közül előhitták az elrejtőzötteket, az erdőkből haza vezették a bűdosokat, kiknek némi fölsegítésére az országgyűlés január 26-ikán Szász Károly államtitkár és Nagy-Enyed hirneves tanára beszéde után száz-

¹ U. ott, 3492. sz.

² Szerepléséről ő maga Moldovánánál, *A románság*, I. 485—7., s *Ki dulta fel Enyedet?* című papírában (1890.) Ezzel szemben l. különösen Bárány Kemény Gábor, *N.-Enyednek és vidékének veszedelme*, (Pest, 1863.) 153., Gyalui Farkas az Erdélyi Híradóban 1890. 216. sz., *Tört. Lapok*, 1896. 48—9. és 62. l. és Turgyán Adorjántól Jancu, *Budapesti Hírlap*, 1897. 357. sz. 37. l.

³ Nagy-Enyed pusztulására nézve l. b. Kemény Gábor és Szilágyi Farkas (Nagy-Enyed. 1891.) külön monographiáit s b. Kemény Istvántól a *Fekete könyvet*. (*Tört. Lapok*, III. 707—9., 713—6., 721—5., 729—734.) Bodola Sámuel egyh. főjegyző tudósítása a Csányi-levéltárban 1424 1907. sz. a. Axente, Ki dulta föl Enyedet? (1890.) Laureani, *Die Romanen* (Bécs, 1890.) bevallja, hogy az oláh gyilkosokat Grazzi cs. kapitány s Winkler és Novák hadnagyok vezették.

⁴ A XI. zászlóalj története a *Tört. Lapokban*, III. 503. s. köv.

⁵ *Tört. Lapok*, 1892, 102.

⁶ Ez egyben kelt jelentései január 19—13. a Csányi-levéltárban 3507., 3509., 3510. és 3513. sz. a.

ezer forintot szavazott meg.¹ De a szerencsétlenek többé nem akartak ott maradni. A mint összeszedte őket Inczédy, továbbá Perczi és Alsó Sándor százados,² kiket néhány lelkes főúr (báró Kemény István, gróf Toldy Lajos, Paget János, báró Wesselényi Ferencz, Szilvássy Miklós stb.) támogatott, a védettebb Tordára és Kolozsvárra húzódtak. Ez utóbbi helyen még február 2-ikán is 2500 menekült tartózkodott. A sanyargatott Bánffy-Hunyad szive-

Bem.

(Barabás egykoru rajza után.)

sen látta őket vendégekül; ellenben a jómódú Szamosújvár csak hivatalos sürgetésekre fogadott be százat.³ A bujdosók csupán júniusban tértek haza, hogy feldúlt házaikat újraépítsék.⁴

¹ Közlöny, 46—47. l. Kossuth február 4-ikén rendelte el az első segély szétosztását. Csányi-ltár, 103—116. sz. Magát az országgyűlési határozatot Duschek február 10-ikén küldte meg. U. ott, 239. sz.

² Ez utóbbinak jelentése január 18-ról u. ott, 3523. sz.

³ Csányi leveleskönyve, 13. és 116. sz. Csányi-ltár, 560/606. sz.

⁴ Csányi-ltár, 3925., 4900., 5101., 5104. sz.

Puchner altábornagy elfogatta és becsukatta ugyan Prodanut, ennyi romlás okozóját, a többi prefekt és tribun azonban folytatta a dúlást és pusztítást. Bálint Szimion¹ az aklosi táborból² január 14-ikén az Aranyosba nyíló Jára völgyébe csapott le, a felgyújtott Jára faluban 121 magyart levágott, feldúlta Szent-Lászlót és Kisbánya magyar lakosait is gyilkolta.³ Január 18-ikán már Szamosújvár kért segítséget az oláhok ellen, s ugyanazonnap Beöthy fő kormánybiztos figyelmét Szászváros tanácsa felhitta a falyanként gyülekező oláhságra, mely Kolozsvárt akarja meglepni.⁴ Aranyosszék is fegyveres erőt és rögtönítelő bíróságot sürgetett a havasi mócok ellen, kik Felvinczet kirabolták és felgyújtották, azonban tíz nap múlva a statárium kihirdetése után, (január 25-ikén) a székből lakó oláhokat már lefegyverezte.⁵ A Körös és Szamos vonalán a magyarok egész januárban aggodalomba éltek; Kolozsmegyében 29-ikén a kapusiak és bánffy-hunyadiak egész éjjel talpon voltak, sőt némelyek már az erdőkbe húzódtak, mert egy nagyobb oláh csapat betörését várták.⁶

»Szegény Erdély! — sóhajtott Csányi László, ki mint fő kormánybiztos január 31-én váltotta fel a beteges Beöthyt. — Én nem hiszem, hogy ennél most szerencsétlenebb ország legyen. Elborzad az ember a hallottakon, tapasztalván, mily vadálattá tud aljasulni az úgynevezett Isten nemes teremtménye; és mindez az osztrák lovagias tisztek vezérlete alatt!« Fegyveres erő alig lévén Erdély nyugati részén, a lázadók ellen egyelőre csak úgy lehetett küzdeni, hogy betiltották a vásárokat, a hol eleséget vásárolhattak volna.⁷ Csányi meg volt ugyan győződve róla, hogy egy zászlóalj jól felszerelt vadász »képes lenne az oláhoknak ezrekre gyűlt csordáit is eloszlatni,« de egyelőre mégis óvatos vigyázattal akarta kísérni a szerencsétlen belviszonyokat, mert tüzesebb működéssel könnyen megsza porithatnák a havasokban tartzkodó »oláh csordák« számát. Szerinte »Szeben bevétele leend Erdélyre nézve a kellő intézkedéseknek tengelye.«⁸

Bem, ki január 12-ikén még Beszterczén táborozott, valóban Szeben bevételét tűzte ki célul és január 21-ikén már ott is állt Szeben alatt. Ezt a gyorsaságot a székelyek ügyében beállott fordulat teszi érthetővé.

A háromszéki székelyek békekövetei újesztendő napján báró Heydte

¹ Saját jelentése Moldovánál: A románság, I. 527—9.

² Kiss János főhadnagy január 16-án kelt jelentése a Csányi-ltárban, 3518—9. sz. Schöneck Ferencz őrnagy január 17. és 20. U. ott, 3523. és 3531. sz. Biró Pál M.-Létáról január 18. U. ott, 3595. sz. Ugron István a járai menekültek ügyében. U. ott, 4389. sz.

³ Itt magyar jelentés szerint is 800 embere volt. Csányi-ltár, 3724. sz.

⁴ Csányi-ltár, 3597. és 3661. sz.

⁵ U. ott, 3699., 3714., 3718—9., 3721., 3723. sz.

⁶ Csányi Kossuthhoz január 31-én. Csányi leveleskönyve, 4. sz.

⁷ Ezt először Matskásy Pál kolozsmegyei főispán javasolta január 31-én, utóbb Kemeny Ignác február 15-én. Csányi-ltár. 55/66., 207/232. sz. Leveleskönyv, 45. sz.

⁸ Csányi leveleskönyve, 32—33. sz.

császári meghatalmazottal megállapították a béke pontjait,¹ másnap Aradpatakán a felek a szerződést kölcsönösen kicserélték, 3-ikán elfogadta azt Háromszék állandó választmánya, 5-ikén megesküdött rá — vagy, Csányi szerint,² »megbolondult« — Sombory Sándor ezredessel a határőrség egy része, 6-ikán Puchner, mint erdélyi fővezér, megdicsérete és állhatatosságra

Csányi László.
(Egykoru könyvomat után.)

intette a székelyeket, 7-ikén hűséget fogadott 86 falú 2 — 2 képviselője, 10-ikén a törvényhatósági bizottság némely része: 15-ikén megjött a két hírmondó,³ hozta Bem sikereinek hírét, kolozsvári kiáltványát és azt a rendeletet,

¹ Közli Nagy Sándor: Háromszék övédelmi harcza, 53—56.

² »Zombory ezredes megbolondult, Dorschner megszökött a penztárral — írta február 2-án: — ezek rossz emberek voltak: szerencse, hogy többek a székelyek menekültek.«

³ Matskásy Antal, Gyárfás Károly.

mely Dorschner helyett Gál Sándor ezredest teszi Csíkszék parancsnokává, s Gál Sándor 16-ikán Kézdi-Mártonfalváról néhányad magával bement Kézdi-Vásárhelyre,¹ a hol már a piacon várta a XII. zászlóalj, a Kossuth-huszárokkal, önkéntesekkel, néhány a rejtekből előkeresett ágyúval, fölzendült a Rákóczi-induló, kibontották a nemzeti zászlókat s újra fölesküdték a szabadság oltalmára. Csikban, Háromszékben pár nap alatt 10,000 székely állott fegyveresen, követni készen a védelemnek, sőt a támadásnak azt a módját, melyben vezérei báró Rauber Károlynak, az orlái határőrök volt ezredesének szentiványi kastélyában úgy szólván napról napra, a harcban edzett, de nyíltan nem szereplő házigazda tanácsai szerint megállapodtak.² Hiába vágyott Heydte és Gedeon az árapataki szerződésben a Gábor Áron ágyúira: hiába kívánták, hogy megint harangot öntsenek belőlük; sőt újabb harangok vándoroltak Kézdi-Vásárhelyre, hogy több legyen az ágyú. A székelyek is azt hitték, a mit egy esztendő múlva a sziléziai lengyelek hittek, kiket a poroszok Schleswig-Holsteinba küldtek. »Hiába erőlködnek, Bem mindnyájukat le fogja győzni. A harangok ezer év óta hirdetik megjelenését. Hallják csak! Nem mondják-e folytonosan: Bem! Bem! Bem!... Nevét hangoztatják és fogják hangoztatni mindörökké!«³

Bem január 12-ikén indult el Beszterczéről s harmadnap már meg szállta Maros-Vásárhelyt, honnan az osztrákok kardcsapás nélkül távoztak.⁴ 2850 gyaloggal, 640 huszárral és 28 ágyúval merete megkísérteni a székelyek és szászok földének visszahódítását.⁵ Forró Elek ezredes,⁶ kit Maros-Vásárhely főparancsnokává tett, gróf Teleki Elek és Bíró Mihály marosszéki kormánybiztosokkal azonnal ujonczozni kezdett s január 21-ikén Jeney József őrnagy már föl is eskette az első vadászzászlóaljat; Kossuth pedig intézkedett az erdélyi sereg jobb élelmezéséről s megrendelte, hogy Erdélyből minden kardot, puskát, pisztolyt, nyeret Bem táborába vigyenek;⁷ Bem azonban nem várta be mindezt. Már 16-ikán megkezdte előnyomulását s másfélórai ágyúzás után Vámos-Gálfalvánál, másnap pedig Szőkefalfvánál visszanyomván Puchner hadait, éjjel Balázstelkén halt. 18-ikán bevonult Medgyesbe, mely hódoló küldöttséggel fogadta, minek hírére Schurter tábornok Brassóból a töröcsvári szoros felé vonult vissza, s maga Puchner Szebenből a pénztárakat a vöröstoronyi szorosban helyeztette biztosságba. Szebenből, Brassóból a román bizottság tagjai is menekültek.

Bem 19-ikén egy napot pihent Nagy-Selyken s másnap Nagy-Csűrre

¹ Orbán Balázs, Székelyföld, III. 190.

² Kövári László szíves közlése.

³ Michelet, Lengyel- és Oroszország, Ford. De Gerando Antonina. 32.

⁴ Tört. Lapok, 1892. 74. l.

⁵ Besztercze-nagyszéchenyi útjának naplója, Kurz Antaltól: Hazánk, I. 258—260. Jakab Elek, Bem tábornok irataiból, u. ott, 253—266.

⁶ Életrajza: Tört. Lapok, 1893. 27., 31., 37. l.

⁷ Január 17-ikén 3625, 18-ikán 3593. sz. a. a Csányi-ltárban.

érkezett. A Tordáról oda rendelt Czetet azonban nem találta ott, mert ez naponként 18–20 órát haladva is, a balázsfalvi esatározás következtében némileg megkésétt s ez este a közelben ugyan, de Vizaknán állott. Bem és Czetz együttvéve is csak 3200 gyalogost, 6 század lovasot és 28 ágyut állíthatott szembe Puchner 7000 gyalogjával, 1200 lovasával, 4000 nemzetőrrel s 30 tábori és számos vár-ágyújával. Január 21-ikén reggel 7 órakor mégis Nagy-Szeben vára alá nyomult. Az első ágyúlövés megölte gróf Mikes Kelemen ezredest, kit Bem a maga utódának szánt,¹ mire Bem kissé hátrább vonult s heves ágyúzást kezdett. 11 órakor, midőn öt ágyút az ellenség már elhallgattatta s az osztrákok balszárnya előnybe jutott,² Bem épen elrendelte a visszavonulást, midőn végre megérkezett Czetz Vizakna alól s a balszárnycsapatot visszaszorította. Az osztrákok erős ágyú- és puska-tüze elől azonban Bem 1 órakor újból elrendelte a visszavonulást, egy huszárszázaddal s ismételt kartácstűzeléssel igyekezőn visszatartani Losenau ezredet a hevesebb üldözésben. Szelindek alól Losenau valóban vissza is fordult s este 8 óra után a magyar sereg Szelindeken pihenhetett ki fáradalmait.³ Másnap, 24-ikén, az osztrákok három oldalról támadták ugyan, de visszaverte őket s egy hétig ezután nem is háborgatták. Petőfi, ki 25-ikén érkezett a táborba, irigylte azt a dicsőséget, melyet a maroknyi hős sereg még szerencsétlenségében is növelt s rajongva tekintett a »búsuló lengyel«-re, a forradalmi vezérek eszményképére. A mi Kosciuskónak volt Niemcewicz, az lett Bemnek Petőfi: segédtsíztje,⁴ költője, bizalmasa. Keblén viselte arczképét, melyet maga rajzolt és szívében a hőst, úgy ahogy látta az első csatában (január 30.), melyben vérkereszt-ségét nyerte.⁵

A tábori élet vigságai közt azonban Bem ép úgy gondolt helyzetének javítására, mint a mennyire Puchner törekedett azt rontani. Puchner Gedeon dandárával erősödött ugyan, de most már, midőn szemtől-szemben állott az oroszgyűlölő lengyel vezérrel, kinek elkobzott javait a császár épen ekkor tájban adta Szobotevinszki tábornoknak, komolyan dolgozott az orosz segítség megnyerésén. Erre az első lépést újabban Brassó tette. Midőn január 20-ikán ennek tanácsa nevében Albrichsfeld János főbíró és Roth Ágost főjegyző a segítséget szorgalmazta, Schurter tábornok, »a körülmények nyomása alatt,« azt »a legsürgetőbbben« ajánlta ugyan Lüders orosz tábornok figyelmébe, Puchnerhez intézett fölterjesztésében azonban a »szép és dicséretes« határozat foganatos voltában nem bízott. Puchner a

¹ Tört. Lapok, 1892., 23.

² Gr. Esterházy Kálmán, történetíró, jelenleg orsz. képviselő, ekkor vesztette el jobb karját. L. erről Ellenzék, 1898. 53. sz.

³ Vesztése 57, az osztrákoké 94 halott. Az osztrákok 1020 ágyúlövést tettek.

⁴ Az elesett Térey helyett.

⁵ Ferenczy, Petőfi. III. 313–6. Mezei, Visszaemlékezés a szabadságharcra : Vasárn. Ujság, 1880. 15. sz.

kerelmet (január 23-ikán), valóban ad acta tétette.¹ Azonban csaknem egyidőben vette Schwarzenberg hg. osztrák minisiterelnök levelét (január 20-ról), melyben öyja ugyan az oroszok behívásától, de ha már behitta, a felelősség végleges elvállalása mellett fogadja őket barátságosan, minden egyebet a két udvar diplomatiájára bízván; s most kapta meg Timoni oláhországi osztrák ügyvivőnek Bukarestből január 22-ikéről kelt értesítését is,² hogy Szent-Pétervárról futár érkezett. A czár helyeselte, hogy Lüders Brassó és Szeben felhívására nem adta meg a kért segílyt: de utasította, hogy megadja, ha azt maga a hadparancsnok kérné. Lüders, ki seregével január 12-ike óta különben is a déli határok közelében tartózkodott, Puchnernek a városoktól kért segítség ügyében január 27-ikén valóban kijelentette, hogy a segítséget a saját nevében kell kérnie. Európa — szerinte — nem magyarázhatja félre a czárnak azt a jóakarátát, hogy a már-már elnyomottaknak pártoló karját nyújtja, mert ez nem politikai okokból s nem is azért történik, hogy egy független állam belügyeibe avatkozzék. Egyedül emberies jóindulatból s önként határozta el, hogy egy nép védelmére küldje seregeit, a fegyveres haramiák ellen.

Puchner altábornagy időközben Pfersmann tábornokot bizta meg, hogy mig ő a csatatéren vezérkedik, vezesse a főhadparancsnokságot. Tehát Pfersmannnak kellett magára vállalnia a felelősséget³ s írásban behívnia a segítséget, mit azonnal meg is tett. Skariatín orosz ezredes január 28-ikán figyelmeztette ugyan, hogy a megígért 11 gyalogzászlóaljból, 8 kozák századból és 24 ágyúból álló segítségnél többet nem küldhetnek, ha tehát többre volna szüksége, ne kockáztassa az orosz fegyverek becsületét: arra a hírre azonban, hogy a székelyek 15,000 emberrel közelednek, február 1-jén a haditanácsból maga Puchner ismételte a kérelmet. Február 2-ikán a dunai fejedelemségekből Engelhardt tábornok már bevonult Brassóba,⁴ Skariatín pedig február 4-ikén Szebenbe.⁵

Megtörtént tehát, amit a magyar politikusok nemcsak az országgyűlésen és a lapokban, hanem még a vármegyékben is előre láttak: az oroszok valóban beavatkoztak. Már a márcziusi napokban gyanították, hogy a Magyarország és Ausztria közt vitás kérdés, magának az ország alkotmányának és függetlenségének kérdése is. Oroszország magatartásán fordul meg.

Egy az aldunai határszélről október 11-ikén kelt levél már figyelmeztet

¹ Agricola (Jakab Elek), Az első orosz betörés Erdélybe: Pesti Hirlap, 1883. 89-91. sz.

² Levele a Csányi-levéltárban, 4614. sz.

³ Salmen Ferencz, szász comes, január 23-ikán még a behívás mellett volt; a románok azt a január 21-iki győzelem után nem tartották szükségesnek. (A román bizottság márczius 4-iki nyilatkozata.)

⁴ Hírtét közöl róla Vida százados K.-Vásárhelyről február 11-én. Csányi-ltár, 4387. sz.

⁵ Brassóba 2680 gyalog, 450 uhánus és 190 kozák, 8 ágyúval, Szebenbe 1690 gyalog és 160 kozák, 6 ágyúval. (Hundert Jahre, 200.)

tetett, hogy Oláhország nem végső célja az orosz hódításnak; az oroszoknak az a céljuk, hogy Magyarországra és Ausztriába nyomuljanak s hogy a rácز rablókkal és az osztrák reactionariusokkal Magyarországon és Ausztriában az ifjú szabadság megsemmisítésére egyesüljenek. Október 18-ikán Bécsben már az oroszok beavatkozásának tulajdonították, hogy előtte való nap a magyar sereg Bécs alól a magyar parlament parancsára visszafordult. Ez utóbbinak október 24-iki ülésén Riskó Ignác indítványt is tett, hogy az orosz beavatkozás megakadályozására diplomaiiai lépéseket tegyenek; a mire Nyáry Pál azt felelte, hogy az angoloknál, francziáknál s más népeknél már tett lépéseket, de ilyesmivel nem jó s nem is akar lármát ütni.¹ Az angol diplomacia, mint azt a magyar szabadságüggyről 1850-ben közzétett levelezése tanúsítja,² valóban érdeklődött a kérdés iránt, mely különösen Ferencz Károly főherczegnek 1848 december elején Szent-Pétervárra tett utazásával s a szászoknak és románoknak december 31-iki segítségkérése után öltött fenyegető jelleget, mert, mint ismeretes, januárban a czár megadta a részben való segítséget s február elején hadai már Erdély legnagyobb két szász városában állottak.

Február 4-ikén, midőn Gál Sándor a székely sereggel Dobolynál átkelt az Olton, Szentpéter és Hermány közt egy ismeretlen ellenséggel találkozott. A Kossuth-huszárok kapitánya, Horváth Ignác volt az első, ki kardot emelt Engelhardt oroszaira, kikkel a székelyek, első sikertelen rohamuk után, öt órahosszat vitézűl harcoltak, a kitűnően működő ágyúk fedezete alatt azonban a nagyobb erő elől végre is vissza kellett vonulniok; s 5000 emberrel és négy ágyúval Hidvég, Barót, Köhalom, Udvarhely és Segesvár irányában, csak február 11-ikén indulhattak újból Bemhez, kit (február 15-ikén) már Medgyesnél csataközben találtak.

Ugyanaznap (február 4-ikén), melyen a székelyek először mérkőztek meg a kozákokkal, Puchner is szorongatta Bemet, ki február 1-jén Szelindekről Vizaknára ment át³ s ott megerősített állást foglalt el. Február 4-ikén itt 7387 gyaloggal, 772 lovassal s 30 ágyúval támadta meg őt, ki csak 1930 gyalogost, 375 lovast és 24 ágyút állithatott vele szembe. Négy órai ágyúzás után, Zsurmay huszárőrnagy, hogy megelőzze a balszárnny megkerülését, lovasrohammal és szuronyszegezve vetette vissza az osztrákok derékhadát, melynek üldözésére most a derékhaddal Bem is elhagyta a biztos sánczokat, sőt ágyúit is előre toltá.⁴ Puchner azonban, ki csak

¹ Pesti Hirlap, 758—9., 930., 997. és 1000. l.

² Correspondence relative of the Affairs of Hungary 1848—9. A parlament elé terjesztve, 1850 aug. 15. és 1851. febr. 23. (Ismereti a Magyar Hirlap, 1851. 444—5. sz.)

³ A felső erdélyi hadsereg napiparancsainak jegyzőkönyvét február 1-től július 4-éig egész terjedelmében közli Szabó Sámuel. (Nagy, Háromszék önvédelmi hareza. V—LXXVI. lap.)

⁴ „Száz lépéssel előbbre!” parancsolta már előbb egy tüzérkapitánynak, kinek elfogyott a töltnye. S az üres ágyúk előrobogása a meglepett ellenséges szakaszt golyó nélkül is megszaszaltotta.

most látta, mily maroknyi sereggel van dolga, szuronyszegezve fogadta és vissza is verte támadását s a balszárnnyat is megszalasztotta. Bemet Simonyi Simon őrnagy néhány honvéddel és a bécsi legióval kivágta ugyan az ellenség szuronyai közül, de most már általános lett a futás, melyet a Vizakna utcáin megtorlódott ágyúk és társzekerek gátoltak. A csatában s üldözés közben 349 magyar esett el és 132 sebesült meg. Másnap mintegy 300 halottat (köztük néhány sebesültet még élve) az osztrákok behányattak a 300 méternél mélyebb sóaknába, honnan hatnak a holttestét egy felhőszakadás (1890 július 3-ikán) teljesen ép állapotban hozta felszínre, meztelenül, a hogy a győzők a mélységbe dobták őket. Több mint négy évtized múlva magyar költők lelkesedtek, hazai és külföldi tudósok érdeklődtek a hősök iránt, kik ágyúdürgés közt szálltak alá, égdürgés közt kerültek vissza. Ma két kis emlék örökíti a vesztett csata 300 áldozatának honszeretétét.¹ Az osztrákok már akkor katonai diszszel temették el halottjukat.

Bem, ki irat- és pénztárán kívül 13 ágyút és 11 töltény-szekeret is elvesztett, február 4-ikén este csupán 1500 emberrel és 8 ágyúval vergődhetett el Szerdahelyre, hol a gúlákba rakott fegyverek körül csupán pár órát pihenvén, éjfél után 2 órakor indult Szászsebesre. Oda arra a hirre érkezett, hogy Adorján tűzérőhadnagy vezetése alatt 2 ágyú és 150 ember földözéssel előre küldött betegeit és sebesültjeit, Bartels ezredes vezetése alatt, a gyulafejevári osztrákok s maguk a városiak részben legyilkolták.² Bem kiverte ugyan Bartelst, a hűtelen várost azonban nem engedte kirabolni. Ebéd után már Losenau ezredes ellen kellett védenie a kerített várost. Február 6-ikán, midőn Puchnernek egész serege a vár alá érkezett, a megadásra szólító békekövetséget azzal utasította vissza, hogy nem alkuszik oly sereggel, mely a magyar békekövetet ³ elfogatta. Az e közben eltelt órát azonban a Szászváros felé való visszavonulás megkezdésére használta, s nagyobb baj nélkül elérte Szászvárost, honnan az oláh lázadókat kikergette.

Csányi ugyanaznap (február 6-ikán) kiáltványban figyelmeztette a közönséget, hogy Bem Seben alól csak azért vonul vissza, hogy a Maros völgyében segédcapatokat vonván magához, nagyobb erővel térhessen vissza. Álhireknek tehát ne adjon hitelt s bizalommal nézzen egy jobb jövő elé. Az álhirek terjesztőit különben, mint az ellenség czimboráit, haditörvény-szék elé állitással fenyegette.⁴

¹ Szentkatolnai Bakk Endre, Az 1848—9. szabadságharcz alatti események Vizaknán. Budapest, 1880. (A tárgyra vonatkozó irodalommal.) Ugyanő, A vizaknai honvédsir és emlékoszlop: Tört. Lapok, 1892. 7. és 1894. 3. sz. Szóts Géza, A vizaknai honvédek, 1890. Imreh Sándor, A vizaknai csata és visszavonulásunk Piskiig: Vasárn. Ujság, 1891. Petőfi Vizaknán: Petőfi-Muzeum, I. P. Szathmáry Károly, A vizaknai csata: Vasárn. Ujság, 1890.

² Utóbb Péterfalva alatt a sebesültek kísérőit is elfogták. Kádár József a Tört. Lapokban, 1893. 1—2. sz.

³ Ivánka Imrét Schwechatnál.

⁴ Leveleskönyve. 81. sz.

Attól tartva, hogy a székelyek azonnal szétfutnak, a mint meghallják Bem veresége hírét, azonnal futárt küldött parancsnokukhoz, Kiss Sándor alezredeshez, hogy fegyelmet tartson, embereit szétmenni ne engedje, költséget nem kimélve, kerestesse föl Bem tábornokot s ha lehet, csatlakozzék hozzá.¹ Bemnek pedig megírta, barátságosan ugyan, de határozottan, hogy ignoráltatni nem engedi magát, ha elismerte is, hogy Bemnek, a nagyon bizonytalan utak miatt, idáig még alig is lehetett alkalma érintkeznie vele. Együttal megküldte neki a szász pénztárak jegyzékét, hogy szerencsés győzelem esetében tudja magát mihez tartani a hadisarcz kivetésében és »ne keressen egyhelytt bornyút a bika alatt, máshelytt pedig a tehénfejést is elmúlaszsza«.

Saját vallomása szerint ezer szép tervet készített agyában Erdélyt illetőleg; »de ha az öreget továbbá is paszorgatja Puchner, úgy eloszlanak azok, mint álmok.« Nagy fordulatot csak Arad bevételétől, vagy inkább az ott elfoglalt Gaal Miklósnak ideküldésétől várt, a mi »Isten-áldása lenne«.²

»Igen tisztelt barátom — írta Csányi február 6-ikán Kossuthnak a vizaknai csata hírére,³ — már magamnak is bosszúságomra szolgálnak Kasszandra sajátságai. Alig olvastad el leveletem, melyben Bem szelessége felett aggodalmamat nyilvánítottam, már is azt kell írnom, hogy ő megveretett és Déva felé visszavonulásban van . . . Azonban elég ügyes lesz ő ismét összeszedni táborát és valahol olyan positiót foglalni, melyben részére a mozgásban levő segédseregeket bevárhatja és már ekkor okulva két pofoncsapáson, Szebent, hiszem, hogy nagyobb erővel támadandja meg. Csak az a baj, hogy itt minden kicsiség a kétségbeesésig hangolja le az embereket; Kolozsvár már ma ismét bolond.« »Ha elárult hazánk — írta másnap Szatmármegyéhez — és kiirtással fenyegetett fajunkon kölcsönös erőfeszítéssel nem segítünk, úgy elvesztünk.« »A magyar haza veszélyben van — írta február 11-ikén a székelyekhez. — A magyar faj kiirtása ellenségünknek célja.« Török, tatár sohasem dúlta oly kegyetlenül Erdélyt, mint most a szász és a tőle felbujtatott oláh. Még a Basta korabeli nyomoruságot sem hasonlíthatni a mostanihoz, midőn császári katonaság segíti a rablókat. Midőn az erdőkből összeszedett menekült enyvedieket elfagyva, megdermedve Kolozsvár felé hozták, szászok, oláhok, császári katonák a félholtakra ütöttek s életüket csak a kiséret vitézsége menté meg. Ebből láthatja, olvashatja minden magyar, mi vár reá. A székelyeket sem kimélik meg. »Ne higgyetek a kigyónak. Most még nem bánt; de ha sikerül urává lenni Erdélynek, a sor elkövetkezik a székelyekre is.« Urává azonban csak úgy lehet, ha az erős székelyek, Attila óta az ország lakói.

¹ U. ott, 83. sz. Egy székely tiszt Forró alezredes táborán át vitte Kisshez.

² Kossuthhoz, február 6-ikán, 84. sz. A Bemhez irt levél tartalma csak ebben maradt fenn.

³ U. ott, 84. sz.

összetett kezekkel nézik, testvéreiket mint gyilkolja a szász, oláh, német katona. A székelyeknél jobban senki sem érezheti a németek zsarnokságát: ismerik a mádélalvi esetet, a mely ismétlődhetik Erdély elfoglalása után. »Várhattok-e pártolást a német vagy oláh országgyűléstől? — — — Tán eddig is elkéstetek. — Egyes embereknek, de nemzeteknek sorsa is sokszor egyes időpontoktól függ: egy napi késedelem örökös szolgaságot hozhat egy nemzetre.«¹ Biztatta őket, keljenek föl és csatlakozzanak Bemhez, kivel Arad felől 7500 magyar katona 16 ágyú kíséretében kíván egyesülni.

Bem nem számított ugyan ekkora segítségre, de mégis bizott benne, hogy Arad felől erősítést kap. Türelme azonban most sem volt ennek a bevárására. A mint arról értesült, hogy a Vizakna alól, a Maros felől várható segítség fölkeresésére más úton előre küldött báró Kemény Farkas Dévát megszállta, a február 5-ikéről 6-ikára menő éjjel rajtaütő Solomon tribunt visszaverte, s Beke őrnagy csapatával előőrseit a piskii hidig tolta előre, magához rendelte ugyan őket Szászvárosra, február 7-ikén reggel azonban nélkülök is elfogadta a csatát. Maroknyi népével s két ágyúval órákig tartotta magát s lovagló-ostorával vágta szembe az osztrák katonát, ki oda mert menni ahhoz az ágyúhoz, melyet ő maga kezelt. Középujjának ellövetése után visszavonult ugyan, de megmentette ágyúit és csapatával, melyet Dobay és Makray őrnagyok² időközben rendeztek, jó rendben vonult Déva felé. Itt egyesült vele az aradi táborból Hrabovszky őrnagy vezetése alatt 12 ágyúval küldött 4500 ember; s épen jókor. A kicsiny sereget kimerítette az a küzdelem, melyben »négy nap dörgött az ágyú Vizakna és Déva között«.³ Vér öntözött ott minden talpalattnyi földet. Négy hosszú nap alatt olyan rettentő vad csatát csatáztak, »minőt a messzelátó nap csak nagynéha lát«. Megtettek mindent, a mit a becsület kívánt; tizannyi ellenségben azonban győzniök nem lehetett. Elpártolt tőlük az Isten és a szerencse: de velük maradt Bem, a vitéz vezér, a dicső tábornok, kinek lelke nagyságát⁴ könnyes szemekkel bámulta Pindaros, néma áhitattal szemlélte a sereg.

Bemnek valóban nem kellett Pindaros után sóhajtoznia, mint Nagy-Sándornak; a forradalom költője, ki már két hónapja akasztatni kívánta a királyokat, előtte kész volt meghajtani térdét, ha volna ember, kit mint Istent imádkozhatna. Bemnek olyanforma szerencséje volt, mint Augustusnak, kit Horatius és Virgilius dicsőített, Tacitus nem gondolt rá, Plutarchostól irt életrajza pedig elveszett. Bemet az oknyomozó történetírás

¹ Leveleskönyve, 77., 147. sz.

² Ugyanaz, ki kiadta Bemnek Kossuthnal váltott leveleit.

³ Petőfi költeménye a Márczius Tizenötödike február 19-iki számában. A Közlöny február 17-iki számában prózában is leírta e négy nap történetét.

⁴ Miközben Déván összeroncsolt hüvelykujját levágatta, a sereg dolgában a legnagyobb hidegvérrel intézkedett.

elhanyagolta, a rideg hadtudomány elítélte; a nép lelkébe azonban úgy ment át, a hogy dicsőségét Petőfi belélehelte s a hogy a forradalmi szellem az első pillanattól fogva rajongott a hőséért, kinek szabadság és dicsőség kellett, nem hatalom és elsőség. Egy Tacitus hailgatása, vagy egy Plutarchos könyvének lappangása még mindig kevesebb veszteség, mint elveszteni olyan történelmi eszményt, melyet maga a nép teremtett magának. Hogyne győzne? Bem a vezére, a szabadság régi bajnoka; Osztrólenka véres csillaga bosszuálló fényvel jár előtte. Az ősz vezér fehér szakállá mint fehér zászló lengedez: a kivitt diadal után a békeség jelképe. Utána a hazának ifjúsága, mint a hogy a tenger hullámai kísérik a vén zivatart. Két nemzet egyesült bennük: a lengyel és magyar, egy célra törve hatal-

A piskii harcztér.
(Rajzolta Székely Árpád.)

masabb minden nemzetnél. Az a céljuk, hogy összezúzzák a közös bilincset; s összezúzzák, ha a koronás haramia légióként küldi is eléjük bér-szolgáit. Számára a pokolba azoknak a holttestéből építenek hidat.¹

Ez Bem. Semmiféle kritika, semmiféle történelem nem teszi mássá, mint a milyennek ismerte az a sereg, a mely követte. Február 9-ikén Piski alá érkezett, hol a Sztrigyen átvezető hidat Kemény Farkas csapatai már harmadnapja tartották megszállva s most reggel 8 órától védelmezte Herle cs. tüzérkapitány 18 ágyúja ellen. Kalliány tábornok, a beteg Puchner helyettese és Stutterheim báró dandárai s az oláh fölkelők Pád és Répás irányában a dombokon várták az ágyúk feleselésének eredményét. Kalliány a gyalogság egy részével 10 órakor rohamot intéztetett a hid ellen, melyről

¹ Petőfi, Az erdélyi hadsereg.

Bem Czetz tábornoknak már tegnap megmondta, hogy, ha az elvész, Erdély is elvész. Az első rohamot a XI. s részben az LV. honvédszászlóalj nemcsak visszavetette, hanem, a hidon s a jégtől zajló Sztrigyen előretörve, Bemnek Nagy-Szebennél elvesztett két ágyúját is visszafoglalta. Egy másik roham azonban visszavetette a honvédeket, az osztrák sereg zöme pedig közelebb nyomult a hidhoz, melyet Herle közelebb vágatató ágyúi most kétfelől kartácsoltak. Gyilkos tűzök elől a hidon át rohamra vezetett Mátyás-huszároknak vissza is kellett fordulniok. Magyarok és osztrákok tolongtak a hidon, midőn Dédács felől Czetz 1 lovas- és 1 gyalogzászlóaljjal s egy üteggel megérkezett. A Bianchiak fehér kendőt lobogtattak, mit a magyarok arra magyaráztak, hogy át akarnak állni; csak akkor látták a cselt, midőn az osztrákok körülvelték Czetzet és Keményt s kardjukat követelték. Czetz néhány perczig tartó tüzelés után az ellenséget szuronyyal a tulsó partra kergette át s a jobbpárti hidfőnél foglalt állást. Ez az egyetlen roham több mint 200 osztrák életébe került; maga a vitéz Losenau ezredes is halálosan megsebesült. Bem, ki sebláza miatt kissé elkésve érkezett, egész (most már mintegy 8000 főnyi) erejét a tulsó parton állította fel, s így körülbelül egyenlő erők küzdöttek egymással.¹ A visszavonuló osztrákokat a magyarok nyomon követték, a visszavonulást fedező báró Buseck cs. alezredes azonban és maga a Szászváros felől betegen is megjelent Puchner zavarba hozta a bihari lovas-nemzetőröket s velük az egész sereget, melynek erős tűzben kellett visszavonulnia a hidon. »Ne fuss magyar, ne fuss! — kiáltott Bem a futókra. — Ha nincs hid, nincs haza!« A futókat azonban Czetz és Bethlen Gergely gróf a Szent-Andrásnál álló székelekkel és huszárokkal visszafordították. Bem csakhamar teljes rendben fogadta üldözőit, kik heves ágyúzás után megkezdték visszavonulásukat, mely a magyarok rohama következtében csakhamar futássá fajult. A tulsó parton a Bianchiak utolsó állomását, a félnapig tartó harcban annyiszor szereplő fogadót is elfoglalván,² Pádig kergették az ellenséget, mely 129 halotton kívül 555 embert vesztett sebesültekben és eltűntekben; azonban a magyarok vesztesége sem igen volt kevesebb; az elesettek közt volt a hős Horváth Miklós százados is.³ Az osztrákoknak Gyula-Fejérvárott, a magyaroknak sokkal utóbb azon a helyen emeltek emléket, ahol Bem ágyúi állottak.

Bem, a helyett, hogy Szebennek indult volna, mint azt az osztrákok is gondolták, a székelekkel igyekezett egyesülni s Maros-Vásárhely felé

¹ Bemnek 6700 gyalogja, 1000 lovasa és 28 ágyúja, Puchnernek (a különítmények nélkül) 7357 gyalogja, 772 lovasa és 30 ágyúja volt. (Gelich, id. m. III. 76.)

² Falában most is sok golyó látható. (A vasútállomástól félórára van.)

³ Báró Eglöfstein jelentése a piski csatáról február 14., b. Kemény alezredes részletes jelentése február 15. (két melléklettel) Tordáról. Csányi-ltár, 205. és 208. sz. Könyvekben és folyóiratokban számos cikk jelent meg e csatáról. Horváthról néhány érdekes adat Mártonffy Ignácztól: Bem-album, 244—254.

vette útját. Szász-Sebesnél oldalt hagyta Puchnert, ki csatát remélt s Alvinczról elkergetvén az ellenséget, Gyula-Fejérvár őrségének szemeláttára északkelet felé fordult s a 400—500 méter magas emelkedéseken át roppant erőfeszítéssel már 11-ikén este Bervére ért, hol Czetet ezredessé nevezte ki, Keményt pedig a betegekkel és társzerekkel Kolozsvárra küldte. Ő maga 15-ikén vonult be Medgyesre, melyet üresen talált. Zsurmay és Perczi őrnagyok ugyanis, kik Vizaknáról — Bemtől elszakadva — a székelyekhez igyekeztek, február 9-ikén kiűzték onnan báró Heydte őrnagyot,¹ ki most Segesvárra vonult; arra a hírre azonban, hogy Gál Sándor székelyei 15-ikén este megszállták Udvarhelyt, onnan is megfutott.²

Forró Elek ezredes, ki a mult hónap végén Maros-Vásárhelyt vadász-csapatot alakított,³ a székelyek előcsapatával már 16-ikán megszállta és megerősítette Segesvárt, hová most már Kiss Sándor alezredes, márczius 5-ikén pedig Gál Sándor ezredes egész székely hadereje is megérkezett és egyesült Bemmellel.

Bem február közepén, a székelyekkel való összeköttetést biztosítván, Szeben ostromára akart sietni, a Besztercze felől érkező hírek azonban tervének elhalasztására kényszerítették. Csányi fő kormánybiztos február 3-ikán még arra utasította Riczkó besztercsei ezredest, szedje össze azokat a fegyvereket, melyeket az Urbán táborából megszökött több száz oláh határőr Radna, Borgó és Csikszék havasaiban az esztinákban rejteget. Miközben azonban Riczkó egy kitörhető újabb lázadás megelőzése végett pár nap alatt csakugyan 1300 katona- és 500 vadászfegyvert szedett össze,⁴ Urbán a helyett, hogy Bukovinából a borgói szoroson, a Tihucza völgyén ereszkedett volna alá, 22 fok hidegben, rettenetes hóban megkerülte az 1607 méter magas Miroszlávát, s február 5-ikén hajnalban Borgó-Marosényban meglepte s 11 tiszttel, három század Sándor-gyaloggal, 44 Koburg-huszárral, 74 lóval és két ágyúval együtt elfogta s Bukovinába vitte át Koffler honvédőrnagyot. Kötönnően sikerült csínyje után Malkavszky altábornagy most már nagyobb erővel ismételte a támadást s mielőtt Majthényi András Feketetőről a határok megerősítésére oda érkezhett volna,⁵ február 12-ikén Borgóig nyomult. A csekély számú székelyek visszavonultak s nem hitték el, hogy azok az oroszok, a kiket láttak, voltakép muszka ruhába bújtatott szászok, és oláhok.⁶ Riczkó ezredes azonnal odahagyta Beszterczét és Szamos-Újvár felé igyekezett menekülni; már február 10-ikén oda kérte küldeni a segítő sereget, Urbán azonban február 18-ikán Beszter-

¹ Ezt Csányi február 14-ikén még nem tudta. Leveleskönyv, 192.

² A népdal szerint: »Három alma, meg egy fél: Úgy fut Heydte, mint a szél!«

³ Csányi-ltár, 15. sz. (Január 30-ikán).

⁴ Csányi leveleskönyve, 31. és 131. sz.

⁵ Csányi-ltár, 146 165. és 153 173. sz.

⁶ Tört. Lapok, I. 220.

czétől délnyugatra Szeredfálvánál meglepte a beteg¹ Riczkót, ki a harcban 3 tiszttel együtt elesett, 250 embere és 3 ágyúja pedig az ellenség kezére került.² A futók egy részét Baudessin gróf főhadnagy huszárai vágták le. 55-öt pedig a szépnyiri, sajókereszturi és kajlácsi szászok adtak át Urbánnak.³ A futókat a Kolozsvárról elősiető Tóth Ágoston ezredes szedte össze. Urbán azonban eltűnt előle. Tóth mégis folytatta előnyomulását s február 23-ikán maga Bem is megindult Besztercze felé, hova már előbb 3500 gyalogot, 350 székely huszárt és 14 ágyút küldött előre.⁴ Besztercze február 26-ikán ellenállás nélkül hódolt s másnap, mindamellett, hogy az osztrák haderő egy lovasezreddel gyarapodott,⁵ Borgó-Prund irányában Urbánt és Malkovszkyt is Bukovinába szorította vissza.⁶ Urbán megérdemelte a Lipót-rendet, melyet merész guerillahadjáratáért kapott, fáradságokban és betegségekben kimerült seregével azonban újabb kísérleteket négy egész hónapig többé nem tehetett.⁷ Mindamellett Gál Sándor márczius 8-ikán már sürgette az ország határainak megerősítését, harmadnap pedig Majthényi báró Bukovinába való betörést javasolt.⁸

Bem azonban nem foglalkozott most ilyen kalandos tervekkel. A magával hozott segítő-hadat is a határok védelmével megbízott Tóth Ágoston alezredes alá rendelvén, a hadiszerek dolgában személyesen járt Dézsen. Nagybányán és Kolozsvárt. A székelyek iránt már eléggé nyugodt lehetett. Csányinak még február 12-ikén oda beküldött 12 biztosa folyton lelkesítette a népet s Marosszékből Dósa Elek, Udvarhelyszékben pedig Horváth János kormánybiztosok, Csányinak az udvarhelyszékiekhez (február 15-ikén) intézett kemény felhívása után, rövid időn helyreállította a törvényes kormány tekintélyét. Mindamellett is csupán Háromszékben nyilvánult oly erő kifejtés, kitartás és hazafiság, melynél többet kívánni már nem lehetett.⁹ Pedig Erdély sorsa a piski győzelem után attól függött, a székelyek mikor s milyen erővel csatlakoznak Bemhez. Ha Erdélyből kivethetik az ellenséget, a vérmesebbek hite szerint Bem seregével Magyarországon is a legrövidebb idő alatt bevégezhetnék az osztrák háborút.¹⁰

¹ Február 16-án betegséget jelentett. Csányi-ltár, 264/292. sz.

² U. ott. 385/422, és 654/711. sz. Veér Farkas főispán és Jeney őrnagy jelentései Riczkó vereségéről és haláláról. Riczkó végrendelete u. ott, 394/431. sz.

³ U. ott, 334/369. sz.

⁴ Csányi Bethlenben Asztalos Pálhoz február 25-ikén éjjel 11 órakor irt levelében remélte, hogy közelebb valószínűleg összeütköznek Urbánnal. U. ott, 4641. sz.

⁵ Tóth Ágoston jelentése Beszterczéről márczius 1. Csányi-ltár, 445. sz.

⁶ Márczius 3. Csányi tudósítása Kolozsvárról. Leveleskönyv, 325. sz. Márczius 5. Tóth ezredes tudósítása, Csányi-ltár, 477/522. sz. Mike Sándor Kolozsvárt márczius 10-én irta le a csaták történetét. U. ott, 556/601. sz.

⁷ Mikó Mihály és Gál Dániel jelentései ugyanott 903/1028. és 1367/1806. sz.

⁸ U. ott, 588/635. és 665/722. sz.

⁹ Leveleskönyv, 158., 166., 204. és 224. sz. V. ö. Csányi-lt. 455., 507., 557. sz.

¹⁰ Csányi Gaal ezredeshez, február 17. 230. sz.

Márctzius elsején esteli 10 órakor már meg is érkezett Bem Medgyesre, hogy Szeben ellen nyomuljon, mikor — nem csekély meglepetésére — arról értesült, hogy Puchner támadolag készül föllépni. Vezérkari új főnökének, Maroicsics őrnagynak ösztönzésére Puchner 7750 gyaloggal, 926 lovassal és 36 ágyúval kereste az összeköttetést Urbánnal, kinek vereségéről még nem értesült. Bem egész ereje 7560 gyalogra, 1420 lovasra és szintén 36 ágyúra rugott, mintegy 1300 emberét azonban Segesvár őrzésére és más feladatokra kellett fenntartania. Van der Nüll ezredesnek Kis-Kapus és Medgyes közt márctzius 2-ikén kezdett támadását tizennégy órai csatában visszaverte ugyan, másnap azonban, midőn Kalliany tábornok egész erejével támadt, heves csata után Medgyes falai közt kellett oltalmat keresnie. Bem, ki a sebesülteket s foglyokat nem számítva, a két napos csatában 400-nál több vitézét veszítette el,¹ még az éjjel kivonult a városból, melyet másnap az üldözésre nem gondoló osztrákok szálltak meg. Bem márctzius 5-ikén reggel ért Segesvárra, hol csatára készült.² Midőn azonban Puchner, attól tartva, hogy az újabb orosz segítséggel erősített Brassóra veti magát,³ délnek, Szent-Ágota felé nagyot kerülve akarta őt Brassótól s a Székelyföldről elvágni, — Bem márctzius 9-ikén rögtön ismét délnyugatnak fordult s oly gyorsan haladt, hogy Medgyesen át, melyet 4 ágyúval Perczi alezredes 1500 emberére bízott, már márctzius 11-ikén délután 3 órakor Nagy- (sűr) alatt állt. »Segélje Isten Szeben bevételére Erdélyben elszórt seregeinket — irta aznap Csányi⁴ — tizennégy nap alatt megalapíthatnók Magyarország jövőjét.« Az osztrákok, kik 9-ikén üresen találták Segesvárt, csak most látták be végzetes tévedésüket, melyet azonban többé a legnagyobb sietség mellett sem tehettek jóvá.

Pfersmann osztrák tábornok két gyalogzászlóaljjal s némi lovas-sággal és Skariatín orosz ezredes 1960 gyaloggal, 120 kozákkal és 6 ágyúval Szebenről északra csatarendben várták Bemet. Magában a városban Alberti kapitánynak Medgyesről ide vonult katonaságán kívül 2 zászlóalj nemzetőr állt. A magyarok fáradtan és rongyosan érkeztek meg,⁵ tűzérőségük azonban rögtön megkezdte a csatát, majd a gyalogság vette át a támadást. Kiss Sándor huszáraitól támogatva, este 7 óra tájban az ellenséget a várat védő sánczok mögé szorították s Bem magát a várost és a várat kezdte lövetni. A sötétség s hadai kimerültsége következ-

¹ Az osztrákok vesztesége, saját adataik szerint, 50 halott (!), 221 sebesült, 248 eltiűnt, összesen 519. Magyar adatok szerint majdnem ennyit veszítettek csupán halottakban.

² Saját tudósítása márctzius 6-ikáról Csányi-ltár, 529/574. sz. Előterjesztése onnan a sereg élelmezése és felszerelése tekintetében márctzius 8-ikán 595.643. sz.

³ Viva marosvásárhelyi térparancsnok márctzius 7-ikén jelentette, hogy Bukarestből Brassóba egy orosz hadosztály érkezett. U. ott, 1218/1545. sz.

⁴ Tóth Ágostonhoz. Leveleskönyv, 438. sz.

⁵ Kivált a Koburg-huszárok voltak rongyosak. U. ott, 543¹/₂. sz.

tében azonban már-már lemondott a rohamról,¹ midőn Bethlen Gergely egy különítménnyel hirtelen megjelent és székelyei, a XI. zászlóaljjal együtt, forradalmi dalok éneklése közt nyomultak előre. Este 10 órakor Bem serege már a piacon állt: az ellenség a lakosok egy részével a vöröstoronyi szoros felé menekült. A győzelem 40 magyarnak életébe került. Elesett 200 orosz, foglyul esett 129 osztrák s a magyarok kezébe kerültek a kórházak 850 sebesülttel, továbbá 21 ágyú, egy millió puskatöltény, 6000 ágyugolyó, 5000 kisebb fegyver, sok puskaapor, élelmi- és ruhakészlet. S a mi fő, Szebennel elbukott az erdélyi ellenforradalomnak, a szász és román lázadásnak középpontja. A polgárok közül csupán Benigni József, a Siebenbürger Bote igazató szerkesztője esett el. A győztesek kiszabadították elfogott bajtársaikat, de nem tettek kárt a szebeniek személyében és vagyonában.² Szólt a zene, gyűjtött a Rákóczi és csufolódott a gúnydal.

Most már »ebünk sánta se bajunk«, mint Csányi írta, midőn Bem márczius 10-ikén tudatta vele szándékát: 11-ikén az ellenséget megtámadni, 12-ikén Szebent bevenni, a viszonyokat ott rendezni, az Erdély biztosítására szükségképp itt maradandó sereg vezényletét Czetznek átadni, a többivel Magyarországra vonulni. Csányi lehetetlennek tartotta Szeben ily rögtön való bevételét;³ Bem azonban előbb bevette, mint ahogy ígérte.

Kalliany tábornok, ki 12-ikén az Oláhországba siető Puchnertől átvette a vezérletet, meg akarta ugyan kísérteni Szeben visszavételét, arra a hirre azonban, hogy Engelhardt orosz tábornok Brassót odahagyni szándékozik, Skariatint pedig az osztrákokkal együtt a vöröstoronyi szoroson át tényleg Oláhországba vonult vissza, Brassó körül készült összevonni az osztrák haderőt. Bem Szeben védelmét 2000 emberrel Bánffy János ezredesre bízta, s javára fordítván az ellenség újabb hibáját, Czetz ezredes azonnal Brassó ellen küldte. Czetz márczius 16-ikán Fenyőfalva és Felek közt az Olt hidját őrző osztrákokat elkergetvén, másnap megszállta Fogaras várát, melyet Strava kapitány odahagyott, s itt egyesült az utána siető Bemmel.⁴ A 7200 gyalogból és 1050 lovasból álló sereg 26 ágyúval a Perzsányi-hegység s a Keresztény-havasok közt 18-ikán Vledényig nyomult előre. Az 1294 méter magas Nagy-Feketehegy (Zeidner-Berg) északkeleti

¹ Bem levele Szeben bevételéről s az oroszok visszavonulásáról, márczius 13. és márczius 16. Csányi-ltár, 4323. s 3416. sz.

² Márczius 17-ikén figyelmeztette is Kossuth Bemet, hogy a szent ügy érdekében ne bánják igen nagylelkűen a hazaáruló szászokkal. (Hundert Jahre sächsischer Kämpfe, 192.) Csányi márczius 24-ikén meghagyta a szebeni térparancsnokságnak, hogy a Puchner szállásán talált taktikai könyveket és térképeket jegyzék kíséretében Kolozsvárra küldje (Leveleskönyv, 628. sz.), a rendjeleket azonban Bem udvarias levél kíséretében egy tiszttal visszaküldte magának Puchnernek. (Asbóth emlékiratai, II. 25—26.) Bem Szebenben Ziegler polgármesterhez szállt, ki azelőtt 6000 frtot tűzött ki az ő fejére. »Lássa, szólt, én most magam szolgáltatom át önnek magamat; fizesse ki tehát nekem a pénzt.« (U. ott, 24.)

³ Leveleskönyv, 496. sz.

⁴ Bem jelentése Fogarasból, márczius 17. U. ott, 3417. sz.

oldalán leereszkedvén a Bárczaságra, 19-ikén, nevenapján. Feketeheaiomnál visszaverte az osztrákok előhadát, mely 207 halottat és sebesültet veszített, mire 20-ikán hajnalban az oroszok, az osztrákok fedezete alatt, odahagyták Brassót, hová Bem, a tanács hódolatának fogadása után, este négy órakor, zeneszóval vonult be.¹ Másnap Szabó Nándor alezredes a tömösi szorosban az osztrákoknak Van der Nüll vezetése alatt álló utóhadát megverte, 186 emberét levágta és visszanyomta Oláhországba, hova a töresvári szoroson át Heydte is menekült. Azután Kiss ezredesre bízván a tömösi- és töresvári szorosok szemmeltartását, 23-ikán Bem visszafordult Szebennek, ott a vöröstoronyi szorosban Skariatint, ki Bánffy seregét gyakran háborgatta, márczius 26-ikán megverte s egy darabon még Oláhországban is üldözte, mire a szoros védelmét Ihász Dániel alezredesre bízta.²

Bem tehát egy negyed év alatt, Déva és Gyula-Féjérvár erősségeit kivéve, Erdélyt megtisztította két hatalmas császárnak, az osztráknak és az oroszoknak hadaitól, melyek négy hónapon át magukra hagyták a fölbujtatott oláh lázadókat. Mint hajdanában annyiszor, Erdély ismét készen állt, hogy sereget küldjön az anyaország szabadságának védelmére.

VIII. FEJEZET.

A szent tavasz.

Márczius idusának első évfordulóján a Rákóczy-harang Debreczenben a nagytemplomba szólította Kossuthot és a képviselőket. Odakinn az utcán dörgött az ágyú, szólt a zene, odabenn pedig a szívek Istenhez emelkedtek, ki egy napon elültette a szabadság fáját s azután védelmezé sötét századokon át vihar és rossz szellem ellen. »Egy világot borít már a fa lombjaival; tavaszod kinyitá a századokon át fogamzott bimbókat. Tartsd meg, uram, e szabadságnak fáját s engedd, hogy a kiomlott ártatlan vérért a kinszenvedett népeknek dúsan teremje meg gyümölcsseit.«³

Ünnepeltek az ország sok helyén, a táborokban¹ is és nem siratták a szent halottakat, kiknek vére volt a szabadság keresztvize, halálhörgése bölcső-éneke; hanem örültek, hogy végre egy a lélek, egy a szív, a kar: ha valaha, most győz a magyar!⁴ De csak Kossuth hitt a forradalomban, a hadseregben s önmagában. »Egy antik, tiszta jellem — irta róla

¹ Németh László kormánybiztos jelentése a brassói győzelemről. Csányi-lt. 3472. sz. Pacz József tudósítása Csányihoz ápril 4. U. ott, 1191/1493. sz. Gál Sándor Csik-Szeredán ápril 7-ikén leírja a márcz. 11-iki és 20-iki győzelem megünneplését, U. ott, 1270/1639. sz.

² Ihász jelentése márczius 28-án. U. ott, 4374. sz.

³ Kossuth imája a Közlönyben. Székely József a Tört. Lapokban, 1893. 70.

⁴ Petőfi, Márczius 15-ike, 1849.

Görgei: — kár, hogy nem katona!«¹ A hadsereg, vagy inkább annak minden egyes része jobbadán a maga külön vezéreihez ragaszkodott; ezeknek a vezéreknek kezében volt a haza sorsa. »Ezért egyre van szükségünk: egyetértés egymás közt és az elnökkel. Én részemről szilárdan el vagyok határozva ezen egynek érdekében minden áldozatra. S ez, ime, hitvallásom.« — »Tisztelt elnök úr! — írta másfél hét múlva² — csatlakozzék hozzám és menjünk, haljunk meg két tiszta akaratú vértanúként ez árva honért, ha azt hiúság- és önzésteljes hydraszerű ármánytól megszabadítani nem tudjuk.«

Kossuth, kinek személyes bátorságát annyiszor kétségbe vonták, márczius 25-ikén az országgyűlésen szintén kimondta, hogy »a ki jó hazafi, legyen mátyás, ha kell, a hazáért«; mert »most már nincs más hátra, mint harcz és a harcz végén a nemzetnek szava: önállás, függetlenség!« S ülés végén azonnal a táborba indult.

Vetter, az új fővezér, a török-szent-miklósi táborban márczius idusán fogott az új hadműveletekhez, melyeknek az volt a céljuk, hogy mialatt Görgei a Mátra alján vonja magára az ellenség figyelmét, Vetter három hadtesttel Kecskemét és Nagy-Kőrös irányában töri keresztül s a fővárostól is elvágja az ellenség zömét.

Görgei márczius 15-ikén kelt át Tokajnál a Tiszán, hogy Mező-Kövesd és Eger felé nyomuljon; Vetter 35,000 emberrel és 150 ágyúval 17-ikén Czibakházánál kezdte meg előnyomulását Nagy-Kőrös felé és — harmadnap ismét ott volt Czibakházán, a Tisza balpartján. Márczius 8-ikán ugyanis Schlick, Wrba és Jellacsics hadtest-parancsnokok »a seregben nem igen szokásos módon«³ erejének összevonására szólítván fel Windisch-Grätzet, 12-ikén Jellacsics az I. hadtesttel Kecskemétet, Wrba a II.-ikkal Nagy-Kőröst és Schlick a III.-ikkal Czeglédet szállta meg, úgy hogy e rövid vonalon 41⁴/₆ zászlóalj, 56 lovasszázad, 222 ágyú és 11 hidvonat volt elhelyezve, a miről Vetter csak most kapott némi értesítéseket. Windisch-Grätz 21-ikén ki is fejezte elégtelenségét a multkor őt leczkéztető alvezéreknek, hogy elszalasztottak »ily szép alkalmat« a magyarok megsemmisítésére.⁴

Másrészt nyugtalanította az a hír, hogy nemcsak a Tarna felől fenyegeti veszedelem, hanem hogy az Ipoly felső völgyéből is futva érkezett Vácra Almásy osztrák ezredes, kinek csapatából Beniczky Lajos ezredes Losoncznál márczius 24-ikén 213 embert vágott le. A mellett Asbóth Lajos ezredes tovább is tüntetett a czibakházi hidnál. Ha tehát a magyar sereget fárasztotta a nagy-kőrösi séta, meg lehetett az az elégtétele, hogy a ropant sáros alföldi úton az osztrákoknak is olyan meneteket kellett ten-

¹ Tiszafüred, 1849 márczius 10. Görgei István, id. m. II. 1—2.

² Kerecsenden, márczius 22. U. ott, 46. Kossuth felelete Gelichnél, id. m. III. 27—30.

³ Winter-Feldzug, 357—58.

⁴ U. ott, 385.

niök, melyeket — jobb hirszolgálat mellett — könnyen elkerülhettek volna. Márczius 25-ikén Vetter is azért választotta főhadiszállásul Tisza-Füredet, hogy az északnyugatra a Tiszán át onnan vezető országúton csatlakozzék Görgeihez, ki a jobbsparton már az Eger völgyéig, a kápolnai csata színteréig hatolt előre. A támadást ott kellett volna kezdeni, a hol azt, majdnem egy hónapja, a kápolnai csata után abbahagyták.

Kossuth, Vetter, Görgei, Damjanich, Klapka és Aulich 27-ikén Tisza-Füreden találkoztak. Vetter szózatot intézett a sereghez, melyben azt az új harcok előestéjén kitartásra és erőfeszítésre lelkesítette;¹ azonban a nagy-kőrösi séta miatt Damjanichsal való kellemetlen szóváltása következtében epelázba esett, úgy hogy hat hétig súlyos betegen feküdt Debreczenben, a hová átszállították. Kossuth az így épen a támadás küszöbén támadt zavarban maga akarta átvenni a fővezérletet, olykép, hogy Klapka legyen vezérkarának a főnöke. De midőn a többi tábornok előtt megkérdezte őt, a csatatéren, hol tanácskozásra nincs idő, előfordulhatnak-e oly katonai routinet föltételező rögtönös rendelkezések szükségai, melyek lehetetlenné teszik, hogy — avatatlansága mellett — maga vigye a fővezérletet, Klapka azt felelte, hogy lehetnek ily esetek, tehát hogy nem tanácsos azt tennie. Évtizedek mulva, midőn azt hitte, hogy annyi tanulás és kutatás után a hadtudomány minden ágában otthonos, sajnálta, hogy hajlott a Klapka tanácsára; mert ha nem enged, »a haza nem veszett volna el.«² Kossuth csakugyan Klapkát bizta meg a vezérkar ügyeinek ideiglenes vezetésével. Első dolga volt, hogy a Tisza posványjaiból az egri országút töltésére vigye ki a hadsereget, a mi márczius 29-ikén meg is történt. Az egyesült négy hadtest ereje most már 45¹/₂ zászlóaljból s 631¹/₂ lovas-századból, összesen 52,310 emberből, 184 ágyúból és egy röppentyű-ütegből állt.³ Kossuth, kit az egri nép 30-ikán fáklvászenével és szónoklatokkal fogadott, 31-ikén reggel Vetter betegségének idejére Görgeit tette e tekintélyes haderő ideiglenes fővezérévé s megállapodott vele, hogy az első feladat Komárom fölmentése legyen, mire az osztrákok, hogy Ausztriától el ne vágják őket, kétségkívül úgysis odahagynák Budapestet.

Komáromot, Lipótvár megvétele után, Simunics altábornagy 15,000 emberrel és 42 ágyúval szorosabban körülvetve, márczius 19-ikétől 26-ikáig pedig naponkint lövette. Bárány István várparancsnok, Kosztolányi ezredes, a sereg parancsnoka, Török Ignác ezredes az erősítési művek vezetője s Makk alezredes tüzérparancsnok nem tudtak fegyelmet tartani s a polgárok januárban a debreczeni kormányt a vár feladásával fenyegették, ha rendet nem csinál a várban. Puky Miklós, az új kormánybiztos, február

¹ Csányi-ltár, 4774. sz.

² Kossuth, Irataim, I. 104.

³ Gelich, id. m. III. 41—50. I. B. J. (Breit József), Magyarorsz. katonai tört. II. 36—40. Klapka (Nationalkrieg. I. 305—8.) 42,000 embert említ. Az I. hadtestet Klapka, a II-dikat Aulich, a III-dikat Damjanich, a VII-diket Görgei vezette.

4-ikén elfoglalván hivatalát, mindent elkövetett a helyzet javítására, a Majthényi helyébe kinevezett Török ezredest is mindenképen gyámolította. Marcius 30-ikan Welden tábornaszernagy, Bécs főhadparancsnoka, személyesen vette át az ostrom vezetését, másnap pedig levélben előbb megadatra szolítván fel az őrséget, minden oldalon támadást intézett a vár ellen, de mindamellett is sikertelenül, hogy Makk alezredes feltűnően elhanyagolta a tűzérőseget, miért s egyéb gyanus körülmények következtében a kormánybiztos őt utóbb elfogatta.

Welden már 36 nagy ágyúval törette a várat, midőn Görgei megkezdte előnyomulását. Görgei és a Gödöllő felől közelgő Schlick előhadi közt már ápril 2-ikán volt csatározás: a huszárok visszavonulásával azonban Parrot tábornok megszállotta Hatvant, míg Schlick hadtestének zöme Aszodnál töltötte az éjszakát. Másnap Gáspár András ezredes, ki a VII. hadtest parancsnokságát átvette, Hort és Hatvan közt találkozott Parrot dandárával, melyet viasszasoritott ugyan, de most Schlicknek egész hadteste állt vele szembe. Mivel azonban az ellenség jobbszárnyának megkerülésére Árokszállás felé küldött III. hadtestből Wisocky hadosztálya Csány felől idejében megjelent, Schlick fokozatosan visszavonult. Hatvan keleti részén Pöltenberg hadosztálya ellen véres utcái harcztot kellett vívnia. Kalchberg osztrák kapitány azonban egy gyalog-századdal megvédélmezte, majd lerombolta a Zagyván átvezető hidat, mire a magyarok a Zagyva balpartjáról az üldözést csak ágyúikkal folytathatták. Schlick, 202 embere elvesztésével, Aszódra, másnap pedig Gödöllőre huzódott. A hatvani csatában elesett 150 magyar hősiességét a város közepén most emlékkő hirdeti. Gáspárt, ki ezzel a győzelemmel nyitotta meg az áprilisi diadalmas hadjáratot, Kossuth tábornokká nevezte ki.

Windisch-Grätz Vácra Csorics altábornagyot és Czeglédre Jella-
csicsot szintén Gödöllőre rendelte, hogy egyesült erejével döntő csapást
mérjen a magyarokra, vagy legalább elejét vegye Vác felé való nyomu-
lásuknak. Damjanichnak és Klapkának Árokszállás felé megindított had-
testeiben azonban most Jászberényen át Nagy-Káta felé siettek, hogy Jella-
csicsot külön ütközetre kényszerítsék. Erről a sok kockázattal járó
mesterfogásról sejtelve sem volt Windisch-Grätznek, ki csak Vác ulti-
mára gondolt, s ekkor még azt sem tudta, hogy Görgei lett a főparancs-
nok. Jellaicsics I. hadteste április 4-ikén délelőtt a nélkül ért a Tápió
mellé, Szecső és Kóka vidékére, hogy csak sejtelve is lett volna a
magyarok közeledéséről; Rasztics vezetése alatt álló utóhadát tehát délelőtt
11 órakor Tápió-Bicskénél egész váratlanul érte a tábornokká kineveze-
téséről még nem értesített Klapka hadtestéből Dipold és Bóbics támadása.
Az osztrákok azonban szuronyaikkal ismételve visszaűzték a huszárokat s
mindamellett, hogy Sebő Alajos huszárezredes párviadalban megölvén
Riedeser Ármán gróf huszárnagyot, a horvátok egy részét megszalasztotta,
a Sternberg-dandárral erősödött osztrákok elfoglaltak 10 ágyút és elfogtak

AZ ISASZEGI ÜTKÖZET.

(Hegyi Arthur festménye.)

125 magyart, úgy hogy a Tápió hidját hatalmukba kerítvén, maga Klapka és Batori Schulz Bódog is csak bajosan menekülhetett. Most azonban az időközben megérkezett Görgei vette át a vezetést s Damjanich hadtestéből Wisocky ezredes hadosztályára bízta a hid visszafoglalását. Szikszay Lajos (utóbb szilágymegyei alispán) kezében a dicsőségért mindenkor versengő vörös sapkások lobogójával,¹ Kiss Pál, a vörös sapkások alezredese és gróf Leiningen őrnagy csakhamar elkergették az ellenséget, mely az üldözés hevét Bieske felgyújtásával akarta mérsékelni; délután 5 órakor a csata véget ért s az ellenség, Nagy-Sándor huszáraitól csak gyengén üldöztetve, minden ponton visszavonult. Ez a győzelem a magyaroknak 800 emberébe s 4 ágyújába² került, s így többet veszítettek, mint az osztrákok; megvolt azonban az a haszna, hogy Windisch-Grätz a

Isaszeg.

(Rajzolta Székely Árpád.)

Hatvan felé való támadás helyett most már Komárom és Budapest biztosítására gondolt. Lichtenstein herczeg altábornagynak négy lovasszázaddal és 2 röppentyű-üteggel Hatvan felé tett kémszemléje különben is vereséggel és 53 osztrák halálával végződött.

Másnap Windisch-Grätz, erejét nagyon is szétosztva, kezdte meg visszavonulását Aszódról. Csorics altábornagyot Vácra, Jellacsicsot pedig a főváros felé rendelte. Jellacsics április 6-ikán nagypénteken déli 11 órakor csakugyan el is érte Isaszeget, Schlick pedig Gödöllőt. Görgei úgy intéz-

¹ Hegyesi Márton a III. zászlóalj történetében legendának nyilvánítja, hogy ez a dicsőség Földváry Károlyt, a III. z.-a. kitűnő őrnagyát illetné.

² A 10 elfoglalt ágyúból 6 beszegezve került vissza a magyarokhoz. A bieskei csatára nézve I. Éder József dr., Tört. Lapok, 1895. 19—20., Kléger József és Urasi József u. ott, 41—42. s Hoffmann Adolf, u. ott, 71—72.

kedett, hogy mialatt Gáspár a VII. hadtesttel az ellenség balszárnyát foglalkoztatja, az első három hadtest az osztrákok jobbszárnyát Isaszegen át támadja meg s így az egész osztrák sereget elvágja a fővárostól és észak felé szorítsa. Gáspár elővédője, Kmety hadosztálya, a gödöllői országúton délután fel egykor bukkant Schlick hátvédőire, az Auersperg vértésekre; de beérte azzal, hogy lekösse Lobkowitz herczegnek ellene küldött hadosztályát. Gáspár hadteste épen Bagig, Gödöllő közelébe jutván, az ő javára bármikor beavatkozhatott volna.

Windisch-Grätz maga is inkább azon volt, hogy segítséget küldjön dél felé: hol Klapka időközben szintén megtámadta Jellacsicsot. Klapka, épen 29. születése-napján, a Királyerdőn át az ott fakadó Tápió völgyén fölfelé nyomult, Jellacsics azonban Schulzig hadosztályával visszanyomta Zákó és Bóbics dandárait s az üldözést csak a miatt hagyatta abba, mert ezalatt Damjanich megszállta a Királyerdőnek a Rákos patakára néző északnyugati szegletét. Nagy-Sándor huszárai pedig négy üteg védelme alatt az izsaszegturai út északi oldalán magát a falút s Jellacsicsnak a falún túl, a Rákos jobb partján majdnem tizezer lépés hosszan felállított seregét tartották szemmel.

A két részről egyideig száz ágyú felelgetett egymásnak; végre Damjanich támadni készült, azonban Lichtenstein herczegnek a gödöllői vadaskert felől váratlanul megjelent hadosztálya elől jobbszárnyával kissé beljebb vonult az erdőbe, hol alkonyatig négy rohamot vert vissza. Klapka az ágyútűz elől a balszárnyával elég rendetlenül húzódott az erdő belsejébe, midőn Aulich a második hadtesttel, Bayer ezredes törzskari főnöktől küldve, Damjanich és Klapka hadteste közt felállt; a végre megjelent fővezér, Görgei pedig, kit nem egy tekintetben nyom a mulasztás vádja, újabb támadásra tüzelte Klapkát, ő maga pedig személyesen átvette a közép vezetését. Az immár 33,000 főnyi túlnyomó erejű magyar sereg arczvonala 14,000 lépés hosszú volt. Az égő Isaszegtől északra Ottinger lovastámadása meghiúsult ugyan, Fiedler és Kisslinger ágyúi és Montenuovo ezredes lovasai elől azonban Nagy-Sándor huszárainak is hátrálniok s egy ideig még az őket ellenségnek néző Aulich-tüzérek ágyúzását is tűrniök kellett. Klapka azonban most már előrenyomult. Az égő Isaszegből kiszorította az osztrákokat, mire Jellacsics Gödöllő felé vonult vissza, a nélkül, hogy Klapka üldözte, vagy, mint Bayer ezredes kívánta, bekerítése végett északnyugati irányban, Kerepes felé mozdult volna előre. Damjanichot Lichtenstein egészen éjfélig lekötötte, midőn Jellacsics visszahúzódásáról értesülve, maga is visszavonult a gödöllői vadaskertbe. A magyarok győzelme mindenesetre teljesebb lett volna, ha észak felől 15,000 emberével Gáspár is beavatkozik, s ha az I. hadtest gyalogsága egy részének csakugyan puska és nem homok van a töltényében;¹ 800 magyar vérének a patakzása azonban így is diadalhoz

¹ Ez a tölténygyártásnál alkalmazott horvát foglyok bosszúja volt. Görgey István, id. m. II. 113—114.

Földváry Károly.
(Barabás egykoru rajza után.)

juttatta a magyar sereget,¹ mely másnap, 7-ikén Windisch-Grätz elhagyott főhadiszállásán. Gödöllőn óriási örömmel üdvözölte Kossuthot. »A dicsőség napjait éljük — szölt az elnök a honvédelmi bizottsághoz intézett hadijelentésében. A nemes honfiak vérén vásárolt (?) babérokkal a haza szabadsága fog felvirágozni. . . . Előre! Ez az allelujah, melylyel üdvöztönk feltámadásának napját a szabadság oltára előtt üdvözljük.«

Másnap, Krisztus feltámadása napján, Kossuth Isten és a nemzet nevében a népet a haza védelmére, a hazáért s népért küzdő hadsereg szaporítására, a vagyonosabbakat ujonczok fogadására, a törvényhatóságokat toborzásra buzdította. Ha jó hazafiak, 14 nap alatt a magyar hadsereg százezer fővel szaporodik; és a magyar nemzet győzhetetlen lesz.

Husvétkor Windisch-Grätz már ismét ott állt a fővárosban, melyet a Rákos torkolatától a Csepel-sziget északi csúcsáig félkörben fölállított seregével erőlesen készült védeni; idevárta Wohlgemuth tábornoknak a Duna balpartján segítségére indított hadtestét; a fővárosiak pedig a Gellért-hegyről kémltek, jönnek-e már a honvédek a Rákos felől, — husvét valóban a megváltás napja-e? Husvét másodnapján fel is tűnt Czinkota és Rákos-Keresztur közt Aulich, Fót és Mogyoród közt pedig Gáspár hadteste; de mind a kettőnek csak tüntetés, vagy inkább az volt a feladata, hogy elvonja az ellenség figyelmét Klapka és Damjanich hadtesteiről, melyeknek Váczon át kellett megkezdeniök Komárom felszabadításának művét.

Vác városát a súlyosan beteg Ramberg altábornagy helyett Götz tábornok vezetése alatt a Götz és Jablonovszky dandáraiból alakult Ramberg-hadosztály (7500 ember, 27 ágyúval) tartotta megszállva. Götz a helyett, hogy sokkal előnyösebb helyen, az északi oldalon állott volna csatarendben, a várostól délre, a Hétkápolnánál fogadta el azt a csatát, melylyel Damjanich április 10-ikén d. e. fél tizkor megkinálta. Damjanich be sem várva hadainak teljes felvonulását, a Gombás-patak hidja ellen rohamra küldte Wisockynak a balszárnyon álló hadosztályát, a Wasák azonban, sőt eleintén a vörössapkások is meghátráltak a kartács-tűz elől, s a különben vitéz lengyel legio felmondta a szolgálatot. A III. zászlóalj első rohama is megghiusult; a másodikban azonban Földváry Károly, ki alól két lovat kilőttek, gyalog állt hős csapata élére, mely szuronysegezve foglalta el a hidat s a városba is betört. Götz még egy óráig állta meg a helyét; azután Jablonovszkyt a Duna és Naszáli-hegy közt levő szoros kijáratának védelmére előre küldvén, elrendelte hadtestének visszavonulását, melyet a véres utcai harcban két zászlóaljjal személyesen fedezett. A küzdelemben halálos sebet kapván, a vezénnyet Jablonovszky vette át s erős ágyúzással akadályozta meg Damjanichot az üldözésben. A csata kezdetén a magyarok feladták

¹ Az isaszegi csatáról l. különösen Rüstow, id. m. I. 338—347., Görgei, Mein Leben, I. 317—327., Klapka, Nationalkrieg, I. 316—327. és Emlékeimből, 242—247., Winterfeldzug 448—457., Horváth, id. m. II. 368—375., Gelich, id. m. III. 216—225., B. J. id. m. II. 61—69. Kápolna a Budapesti Hirlapban, 1889. 95. sz. stb.

azt a tervet, hogy Klapka Hartyánból a Naszáli déli ágazatain keresztül a verőcezi utat elállja s vele a visszavonulás vonalát elzárja. Ezt a feladatot csupán Bobics dandárára bízták, mely azonban egészen ellenkező irányba, a pencezi útra tévedt: így nyitva állott a Duna mellett vezető út, melyen Jablonovszky Szobig s az Ipoly völgyén fölfelé, még azon éjszaka Szalkáig haladt, hol az Ipoly hidját fölégette maga után. Az osztrokok a váci csatában 343 embert vesztek: két annyit, mint a magyarok. Görgei, ki főhadiszállását Gödöllőről még az éjjel Vácra tette át, teljes katonai diszszel temettette el a sebeiben meghalt hős ellenséget, Götz tábornokot. Görgei a hős Földváryt azonnal dandárnokká akarta kinevezni: ő azonban egyszer s mindenkorra kijelentette, hogy nem akar egyéb lenni, mint a III. zászlóalj parancsnoka.

A fővezér a honvédekhez intézett napiparancsában elismerte, hogy dicső tettek hirdetik mindnyájuk vitézségét, bátorságát. Mint hősök fogtak a haza megszabadításának szent művéhez és mint hősök fogják azt bevégezni. »Nagy dolgok történtek már; de még nagyobbaknak kell történniök, hogy szép hazánk igazán szabad és szerencsés legyen.«

Hatvan, Bicske, Izsaszeg és Vácz veszített csatái lehetetlenné tették Windisch-Grätzet. Ő, ki másfél hónappal azelőtt azzal kecsegtette az olmtüzi udvart, hogy a kápolnai csatában halálos csapást mért a forradalomra, odáig engedte fejlődni a dolgot, hogy már Bécs ostromáról is beszéltek. A fővezér, hogy ezt, vagy inkább Komárom fölmentését megakadályozza, az április 12-ikén tartott haditanácsban a mellett volt, hogy a főváros védelmét Hentzi tábornokra bízván, az egész haderő a Duna balpartján, Esztergomon át igyekezzék Görgei elé kerülni, mit azonban a haditanács nem helyeselt; de Windisch-Grätz sem fogadta el Jellacsicsnak azt az indítványát, hogy, mialatt Jelacsics egy hatalmas déli hadsereggel s a szerb és más felkelőkkel a Tiszán Szeged táján átkelve támad Debreczenre és Nagyváradra, azalatt az északi hadsereg Budapestet és Komáromot fedezné és csak a döntő pillanatban nyomulna szintén Debreczen felé. A herceg azonban még 13-ikán este is csak arra gondolt, hogy másnap döntő csapást mér Aulichnak a főváros alatt álló hadtestére s azután Komárom fölmentésére indul, hol összesen 81 zászlóaljat, 84 lovasszázadot és 3333 ágyút akart összehozni. Éjfél után (április 14-ikén reggel fél kettőkor) gróf Wrba őrnagy, a császár szárnysegéde, már meghozta Windisch-Grätznek a fővezérségtől való fölmentését, mire ő a következő éjszaka azonnal Olmützbe indult. Onnan 22-ikén tudatta a megtevést, de »különben oly nemes érzelmektől lelkesített« nemzettel, hogy leteszi az uralkodótól nyert teljes hatalmát. Két nap múlva elbúcsuzott a hadseregtől is,¹ mely nagy és világraszóló érdemeket szerzett, a mennyiben vezetése alatt annyit tett a társadalmi rend fenntartására s a törvényes

¹ Mindkét igen érdekes oklevél: Winterfeldzug, 511—3.

állapot helyreállítására, hogy ezzel magában véve is el multhatatlan a neve a történelemben.

„Ausztria sorsától függött Európa és a társadalom sorsa — szolt a Maria Terénia-rend 11 tagja egy év mulva az uralkodóhoz.¹ A lázadás fektelen meresszéggel emelte föl fejét felséged virágzó államaiban is és Windisch-Grätz hg., nem törődve azokkal a sebekkel, miket rajta a nép dühe ejtett.² felszólítatlanul állt a csapatok élére. . . . A jó ügy győzött; felséged trónja meg volt mentve, s a megrendült ország új, sohasem ismert erővel emelkedett föl a romok közül, hová a külföld temetve vélte. Oly tények ezek, mikkel Windisch-Grätz neve olthatatlanul egybefűződött s vele a sziklakeménységű hűség, hajthatatlan lélek és nagy érdem emlékezete mindenkorra egybe lesz kötve.«

Az a Jellacsics azonban, ki ezt a diszbeszédet fogalmazta, most a fővezérseget báró Welden Lajos táborszernagy megérkezéséig átvevén, azonnal megmásította Windisch-Grätznek az április 14-iki támadásra kiadott rendeletét s azon volt, hogy az osztrák sereg zömét a Dunántúl vonja össze. A mint azonban a szolnoki csata bizonyos tekintetben igazságot szolgáltatott a majdnem hasonló körülmények közt bukott Dembinszkynek, a nagysarlói csata szintén a mellett szolt, hogy Windisch-Grätz terve szerint Esztergomnál a Garam völgyébe átkelve, valóban eléje kellett volna vágni Görgei seregének.

Jablonovszky altábornagy az Ipoly völgyéből április 12-ikén Kéméndnél a Garam jobbpartjára ment át, s 13-ikán csak egy lovas századot rendelve a zselizi átjáró őrzésére, hadosztályával 14-ikén Kálnáig sietett előre, hol a Váczi Ipolyság és Léva irányában haladó magyar seregnek át kellett kelnie a Garamon. Jellacsics azonban őt innen ismételt felszólalása után is visszarendelte Kéméndre, hová 16-ikán egyszerre érkezett meg Wohlgemuth altábornagygyal, kinek a 16,000 gyalogból, 2200 lovasból és 57 ágyúból most alakított garmelléki (IV.) hadtest parancsnokságát kellett átvennie. Welden táborszernagy, az új fővezér, kívül aznap Pozsonyban érkezett, a Léváról Komárom felé vezető utak védelmét bízta rá s másnap maga is Esztergomba érkezvén, Csoricsot szintén magához rendelte. Jellacsicsot pedig a főváros környékén álló Aulich megtámadására utasította. Így az I. és III. hadosztály, a többfelé próbált hidverés miatt megkésve, 18-ikán Kálnánál s másnap a VII. hadtest odább délen Szent-Györgynél akadálytalanul kelhetett át. Wohlgemuth az átkelés és eleségszerzés zavarására 19-ikén hajnalban küldte Strasdil dandárát Nagy-Sarló megszállására. Klapkának ott levő különítménye vissza is vonult, reggel 9-kor azonban Klapka egész erejével megjelent, s oda-rendelte Wisockyt és Knézicsot is. Leiningen és Kiss Pál dandárai, Kazinczy

¹ Radics, Die Fürsten zu Windisch-Grätz: Oest.-Ung. Revue, XVI. (1896.) (35.)

² Felesége életét a prágai fölkelésben egy golyó oltotta ki.

hadosztályától támogatva, szuronynyal a helységig üzték s heves útczái harc után onnan is kivetették Strasdilt, ki időközben Dreyhann dandarával erősödve, is hiába kísérelte meg Nagy-Sarló visszafoglalását. Dipold dandárát ugyan, mialatt Klapka derék hada és balszárnya (Wisocky) győzelmesen harczolt, Herzingernek délnyugatról támadó dandára a hől-vényi erdőbe szorította, a mögötte álló Bobics-dandár s különösen Voigt tűzérőhadnagy heves ágyútűzének védelme alatt azonban azonnal rendez-

Pöltenberg Ernő.
(Egykoru könyomat után.)

kedett, Guyon tábornok pedig, ki csak mint néző volt jelen, hamarosan a dandár élére állván, visszaverte és a nagysarlói erdőbe kergette őket. Félnégy tájban Damjanich és Klapka ez erdős dombok ellen, az erős kartács-tűzzel nem törődve, szuronytámadást intéztek és pedig annál lelkesebben, mert a valahára elkészült szentgyörgyi hidon át Gáspár hadtestével vágatva jöttek Pöltenberg huszárai is, hogy oldalt támadják Wohlgemuthot. Az osztrákok azonban megfutottak s az ágyúktól és Nagy-Sándor és Pöltenberg huszáraitól üzetve, Érsek-Újvár felé menekültek. A vasasok csupan

Málasnal fordultak még egyszer szembe. Annál váratlanabb volt, hogy Teuchert és Theissing dandárai egyszerre épen ellenkező irányból, az ütközet hevében majdnem teljesen odahagyott hölvényi erdő felől újból támadtak. Klapka azonban gyorsan ellenük fordult s alig egyórai kemény küzdelem után, melyben a 47. zászlóaljjal különösen Inkey Kázmér őrnagy tűnt ki, az ellenséget délnyugati irányban. Wohlgemuth futó hadteste után kergette.¹

A szabadságharcznak ebben az odáig legvéresebb ütközetében, hol egymással egyenlő erők álltak szemben, az osztrákok, saját vallomásuk szerint, 900 embert, a magyarok adatai szerint kétannyit vesztek négy ágyúval s egyéb zsákmánynyal együtt. Az elesett 600—700 honvéd emlékére Barsvármegye közönsége 1896 április 19-ikén szép gránitobeliszket állított.

A magyar sereg másnap azonnal folytatta útját Komárom felé, melynek várába Jászfalun és Szent-Péteren át április 22-ikén reggel Klapka előhada be is vonult. Guyon, ki előtte való nap 60 százarral jutott be oda s a várparancsnokságot azonnal átvette, ezt és a Vág hidja előtt tábornok üti I. és III. hadtestet ágyúdörgéssel üdvözölte. Komárom az északi oldalon fel volt mentve s megmenekült maga a város is, mely az ostrom közben ismételve leégvén, polgárai azon időkből a cigánymezőn sátrakban és bódékban húzódtak meg. Most újra visszatértek házaik füstös omladékaiba.

Welden azonban, az új fővezér, most már valóban Pozsony alatt akarta összevonni minden erejét, melyet ő maga 57,800 gyalogra és 5650 lóvasra, összesen 65,450 főre becsült. Több mint 10,000 embere azonban betegen feküdt s a rossz ételmezés és rongyos ruházat, a kedvezőtlen időjárás és a sok fáradalom többi katonáját is erősen megviselte. Bizott azonban a hadsereg hagyományos szellemében és 343 ágyújában.

Valahára meggyőződén, hogy Aulich napokon át csak tüntetés és nem komoly támadás végett áll a főváros alatt, április 24-ikén minden katonaságát kivonta a fővárosból, kivéve a Hentzi Henrik tábornok alatt Budavár védelmére hagyott 4 zászlóaljat s némi lovasságot és tüzérséget; mire a lakosság azonnal kitűzte a nemzeti zászlókat s ezrével tolongott a rákosi táborba, hogy megvendégelje a honvédeket. Aulich, ki a Dom Miguelekre s a Württemberg-huszárookra bizta a főváros őrzését, kiáltványában nyugalomra intette a népet; biztatta, hogy a diadalmasan közelítő magyar sereg meghozza a szabadságot, függetlenséget és a békét. Budapest igazi lelkesedéssel látta a bevonult magyar katonaságot. Koszorúkkal, virágokkal halmozta el a vitézeket. Egy úri hölgy a nemzeti színház előtt ezek szemeláttára megcsókolta egy közhuszár kezét; magában a nemzeti színházban este már megszólaltak a »szabad hangok«, a Hymnus és a Talpra magyar; a Márczius Tizenötödike pedig, a Debreczenben megjelenőtől egé-

¹ Klapka, Nationalkrieg, 338—347. és Emlékeimből. 248—252.

szen függetlenül, még aznap folytatta pályafutását s a helyett, hogy »Nem kell táblaliró-politika«, »Borúra derű« lett a jelszava.

Welden ápril 25-én már Győrbe tette át főhadiszállását, és a Komáromot ostromló Simunicsnak is meghagyta, hogy az ostromágyúkat és löszerkészletet hajókra rakatva, Gönyő felé szállíttassa s onnan egy részét Sopron, más részét pedig Pozsony felé küldvén tovább, Komárom elöl maga is szálljon el. Ebben senki sem akadályozta 26-ikáig, midőn végre elkészülvén a dunai talpashid, Görgei Simunicsot megtámadta. Éjjel után 2—3 óra közt Kiss Pál már megrohanta és szuronynyal elfoglalta Monostort, Schulz Bódog pedig Új-Szőnyt s így három órai heves esata után bevették a jobboldalon levő összes sánczokat, hét ostromágyúval együtt, Dipold pedig, ki elől a Liebler-dandár Ó-Szőnyt önként odahagyta, az utóhadból fegyverletételre kényszerített két század Deutschmeistert.

Az általános előnyomulás, Görgeinek megjelenésével, reggel 6 órakor kezdődött, de igen lassan ment a dolog, mert az ostromlótól ázott fűtőárkokat, sánczokat stb. előbb el kellett egyengetni, hogy a lovasság és tűzértség akadály nélkül mozoghasson. A tulajdonképeni esata csak 9 órakor kezdődött s délig változó szerencsével folyt, a középen Damjanich és Schlick, a balszárnyon Klapka (vagy inkább Dipold) és Liebler s a jobbszárnyon Görgei és Simunics közt. Délben Schlick, ki, mint rangban legidősebb tábornok, a fővezérletet átvette, általános támadást parancsolt. A balszárnyon Nagy-Sándornak 16 század huszárral és a lengyel dzsidásokkal, a 47. honvédszászlóalj és egy 12 fontos félüteg támogatása mellett, az osztrákok jobbszárnya ellen intézett rohamát Kisslinger és Montenuovo lovasdandárai teljesen meghehiztették. A középen Görgei hat zászlóalj élén akarta kivetni Lederer dandárát az ácsi erdőből, de új meg új rohamokkal sem érhetette el célját. Mivel pedig a VII. hadtest késlekedése és Schlick lovasságának sikere következtében veszélyeztetve látta azokat az eredményeket is, melyeket Damjanich a jobbszárnyon ért el, 1 óra tájban a hídfő előtt vontatta össze s onnan még két órahosszat folytatott ágyúcsatát. Amnyiban győztesnek tekintette magát, hogy Schlick 3 óra után, mikor mindakét fél ágyúi kifogytak a töltésekből, a Czenczó-patak bal oldalára húzódott, másnap pedig Győr felé folytatta útját, míg Görgei, az éjjel valahára megérkezett VII. hadtest csatlakozása következtében, valóban a helyzet ura lett. Az ellenség 1200 halottat és 1000 foglyot vesztett a komáromi csatában, s 600 honvéd életének az árán Komárom teljesen főlzabadult az ostrom alól.¹ Görgei ugyan a részletekben nem egy gáncsnak tette ki magát, de nagyban és egészben véve gyorsan és dicsőségesen megoldotta feladatát. Nem egészen négy hét alatt nyílt tereken, nagy tömegek ellen vívott hat nagy csatában az európai hadtudomány színvonalán állónak

¹ Ebben a csatában négy Dessewffy tűnt ki. »A rómaiak — szólta Iványi (Varga, Vértanúk albuma, 81.) — beszélnek Fabiusokról és Cremera-patakról; ilyenforma epizódja van a komáromi csatának a Dessewffyekre nevezve.«

mutatta be vezérletét. Hiába hasonlította Welden osztrák fővezér¹ a magyarokat olyan tanulatlan vívókhoz, kik »néha«, ámbár »véletlenül« a szabályos vívókat is megsebezhetik. Tűzértségük, hová csupa tanult emberek: mérnökök, technikusok állottak be, már is felülmúlta az osztrákokét; ágyúcsataik a szakemberek bámulatát keltették föl; az azokat rendesen nyomban követő szuronytámadások és lovasrohamok pedig lelkesedésre ragadták Európát: a tegnap még osztrák kapitányokból lett magyar tábornokok pedig a maguk józan eszével pótolták hadvezéri tudományuk hézagait. A vezéreknél s »a vezéreknél nagyobb« közkatonáknál egyszer-másszor elfogyott a puskapor, de nem fogyott el diadalaik igazi forrása: a lelkesedés, az erkölcsi erő.

Diadalok híre érkezett az ország többi részéből is. Kossuth a komáromi hadjárat megindításával egy időben Délmagyarország visszafoglalását is meg akarta kísérelni. Ott márcziusban már voltakép csak Pétervárad volt a magyarok kezében;² februárban Csuha Mihály tábornok, ki Blagoevics és Zahn altábornagyok betegsége alatt a csak négy zászlóalj gyalogból és félszázad huszárból álló őrség parancsnoka volt, a nemzetőrök segítségével Újvidék környékén még némi sikereket ért el és midőn Mamula ezredes (Nugent hadtestéből) 2500 rendes katonával s 29 ágyúval a déli oldalon február 25-ikén magát a várat is ostrom alá fogta, segédével, Vas István főhadnaggyal megakadályozott néhány tisztet a kiszökésben,³ az altisztek pedig meggátolták a Bakonyiak egy zászlóaljának átpártolását. Blagoevics, ki most újból átvette a vár parancsnokságát, az ellenség sokszoros fölhevítései és izengetései után már hajlandó volt a feladásra; Csuha tábornok és a tisztek azonban ezt nem akarták tenni mindaddig, míg a magyar ügyek állásáról hiteles híreket nem nyernek. Fackh Oszkár huszár-főhadnagy tizenharmad magával vállalkozott reá, hogy nemcsak híreket hoz, hanem — ha lehet — fölmentő sereget is. »Minden poklokon keresztül« vágván magát, Szeghegyen márczius 25-ikén találkozott Perczel Mór tábornokkal. Perczel egy héttel azelőtt nyert megbízást a Bácska megtisztítására. A szentiváni és a szőregi sánczokból, valamint Zentáról már is kiverte a lázadókat, a lelkes gróf Batthyány Kázmér országos biztos nemzetőreivel pedig épen tegnap egyesült, hogy Pétervárad fölmentésére siessen. A 6000 gyalogból s 600 lovasból álló kis sereg 24 ágyúval Ó-Verbász és Kula közt áttörvén a szerbek vonalán, márczius 27-ikén ellenállás nélkül, valóságos diadalmenetben vonult be Újvidékre és Péterváradra. Ott a főhadparancsnokságot azonnal megszüntette, a vár és a vidék kormányát a várparancsnokra (Csuha lemondása után Perczel Miklós ezredesre) bízta, az idegeneket és gyanusakat eltávolította s az erősséget élelemmel és más szükségesekkel ellátta. Mivel azonban a szerbek újból gyülekeztek és

¹ Welden, Episoden aus meinem Leben, 88.

² Bozó Manó (ekkor őrnagy), Pétervárad 1849-ben. Hazánk, XI. 294—315.

³ Néhai Vas István mérnök elbeszélése. Az esetet Horváth (II. 406.) szintén említi.

Knityánint is megint segítségül hitták, márczius 30-ikán visszatért kiskéri táborába, a környéket hódoltatta, ápril 3-ikán pedig a bevehetetlennek híresztelt Szent-Tamást, melyet 14 ágyúval Bosznics és Sztefanovics vezérlése alatt 4000 szerb védett, 31 $\frac{1}{2}$ órai ostrom után bevette és felgyújtotta. Földvály Sándor, a szegedi önkéntesek őrnagya volt az első, ki a magyar

Földvály Sándor.
(Barabás egykoru rajza után.)

lobogót kitűzte. A szerbek 2000 embert vesztettek, tizannyit, mint a magyarok, kik irgalom nélkül vágták a férfiakat, az égő város lángjai közül azonban megmenteni igyekeztek a nőket és gyermekeket. Perczel másnap és harmadnap lerontatta a rettegett sánczokat s ugyanezt tette Goszpodinczénél a római sánczokkal is, melyekre az ápril 7-iki rohamban először ismét Földvály Sándor tűzte ki a nemzeti zászlót. Délután 4 órakor

innen is futott az ellenség, mely 500 embert, 8 ágyút és sok fűlszerelést veszített. Ha nem pihen itt két napot s az északkelet felé való portyázással nem vesztegeti az időt, hanem egyenesen a titeli fensik ellen fordul, mielőtt ott Knityánin 8000 embert vonhat össze, kétségkívül elfoglalja a bacs megyei fölkelésnek ezt az utolsó menedékét is; az ápril 12-ikéről 13-ikára menő éjjel véresen verte ugyan vissza a szerbek kitörését, de Knityáninnal szemben most már nem érezvén magát elég erősnek, visszavonult Ujvidékre, hol harmadnap vette a honvédelmi bizottság felhívását, hogy a temesi vidék visszahódítása végett Bemmelle egyesüljön.

A mint tehát seregét rendezte s Ó-Becsét (ápril 19-ikén) elfoglalta, Adánál ápril 21-ikén minden nagyobb akadály nélkül átkelt a Tiszán, megszállta (23-ikán) Mokrint és Nagy-Kikindát, szuronynyal vette be (24-ikén) Basahidát, és Melenczéig kergette Theodorovics tábornokot, ki Nagy-Becs-kereket is feladta. Ennek következtében Rajacsics patriarcha ismét Sztratimirovicsot tette fővezérré, ő maga pedig Zimonyba menekült; Sztratimirovics azonban föladta ezt a vidéket és seregének romjaival Titel vidékére húzódott, némi csapatot csupán a Temes védelmére hagyván. Perczel Becskerek elfoglalása s a tomasováci, jankováci, uzdini és opovai kisebb győzelmek után, május 10-ikén Pancsovára is bevonult s így véget vetett a szerb lázadásnak; mert Titel vidékén már inkább a császáriakkal való küzdelem várt reá; a szerb lázadók nagyobb része Szerbországba menekült.

Maga Bem, a mint Déva és Gyula-Fejérvár körülzárásáról intézkedett, 8 zászlóalj gyaloggal, 6 lovas-századdal és 30 ágyúval Hátszeg felől kiindulva, ápril 15-ikén kelt át a Vaskapun, másnap megvert Vajslovánál két oláh határőr-zászlóaljat, harmadnap bevonult Karánsebesbe, 19-ikén pedig Lugosba, honnan Leiningen ezredes 1500 emberrel és 6 ágyúval Temesvár felé menekült. Itt csatlakozott Bemhez Bánffy ezredesnek Erdélyből Facseton át jövő 2000 embere, mire Bem 9000 főnyi hadával Rékason át, tehát Temesvárt oldalt hagyva, Freidorfra ment, ő maga pedig Zsombolyára sietett, hogy Perczellel közös eljárásban állapodjék meg. Freidorfra visszaérkezve, hallotta, hogy erdélyi ellensége, Malkowsky, mintegy 12,000 emberrel és 36 ágyúval Oláhországból ápril 22—25-dike közt most már a temesi vidékre tört s május 4-ikén Mehádiát több községgel együtt megszállván. Fehértemplomon át Theodorovics számára némi segédcsatatot küldött. Mivel azonban Bem egyik alezredese, Károlyi, május 8-ikán már Fehértemplomig nyomult s harmadnap ott Bem is egyesült vele, Malkowsky visszahitta csapatait s május 15-ikén körülbelül ugyanazon az úton, melyen jött, ismét Oláhországba tért vissza s negyven napon át nem is gondolt új vállalatra. Bem tehát Orsováról másnap önrzetiesen jelenthette a kormánynak, hogy a »bánságot«, Isten segítségével, nagyobb áldozatok nélkül visszahódíthatta. Csak Temesvár és Arad maradt az ellenség kezében; hős védőik — Temesvár báró Rukavina, Arad pedig báró Berger altábornagyok vezetése alatt — tudni sem akartak a meg-

adásról s az első mindvégig, az utóbbi pedig még jó ideig lekötötte a szabadságharcosok erejének egy jelentékeny részét.

Míg Görgei a Duna felső részén, Perczel a Bácskában, Bem pedig Délmagyarországban és Erdélyben egyik győzelmet a másik után arattak, a felvidéken Hurbán mozgolódaásaival s Raimberg kísérleteivel szemben a Szemere Bertalan felhívására alakult védősereg szintén jelentős sikereket ért el. Oroszhegyi Józsa guérilla-esapata Kassa vidékét csakhamar megtisztította Hurbán embereitől, ápril 7-ikén Egressy Gábor kapitány, a jeles színművész, minden nagyobb nehézség nélkül megszabadította tőlük Eperjest. Beniczky ezredes pedig Bártfa felé űzte őket. Az ápril 10-ikén Galicziából betört Barkó tábornokot Podharingnél szintén megsebezttették.

Május elérkezett és cser, tölgy csak a magyar vitézek fejére temették leveleiket.

IX. FEJEZET.

A békepárt.

Két hónap óta a honvédek minden ponton győzelmet arattak. Győzelemről győzelemre szállva, azt hihették, hogy Welden nem ismételné Windisch-Grätznek félesztendővel azelőtt kimondott elvét s hajlandó volna alkudozni velük, »a lázadókkal«. A most esztendeje szentesített törvényekért, a szabadságért harcoltak: megverték a törvények lábbal tipróit; úgy hitték, ezeknek a törvényeknek alapján innár békét köthetnek s mehetnek haza, vérrel áztatott földeik művelésére, leégett házaik fölépítésére, nyomorgó családaiik könyeinek letörlésére. A katona heteken át sem látott ujságot s a lapok száma különben is megfogyatkozott.¹ Tábornokaira s a debreczeni képviselőkre bízta a politizálást. Kötelessége hű teljesítésében észre sem vette, hogy a politikai események fejlődése mindinkább elzárta előle a békés kibontakozás útját.

Egy párt, a debreczeni országgyűlés békepártja, mégis hitt ebben a kibontakozásban.² Nem akart minden áron egyezkedni, mint sokáig ádolták, hanem a törvényeknek legalább is olyan tiszteletben tartása mellett, mint az nem is másfél századdal azelőtt történt, midőn az ónodi függet-

¹ Osztrák hivatalos jegyzék szerint 1848 második felében Magyarországon 20 német, 21 magyar, 2—2 szerb és oláh, 1—1 horvát és tót, összesen 47 lap jelent volna meg. (Apor-gyűjtemény, 101. sz.)

² Erre nézve l. különösen Kovács Lajos, A békepárt a forradalomban. (Budapest, 1883.) Beksics, Kemény Zsigmond, a forradalom és a kiegyezés. (Bpest, 1883.) Függelék: Kemény emlékirata, 56.—154. Irányi Dániel, Megjegyzések Kemény Zs. emlékirataira. (Bpest, 1883.) Ez ellen Hunfalvy Pál: Budapesti Szemle, 1883. Kazinczy Gábor a Hazánkban, I. 95. s köv. II. Kovács Lajos, A debreczeni pártok és az Esti Lapok. U. ott, I. 196—201.

lenségi nyilatkozatra mégis a szatmári béke következett. Igaz, hogy ott II. Rákóczi Ferencz volt s emitt Kossuth Lajos lenne az áldozat.

Budapesti kísérletei után ez a párt¹ január 13-ikán próbált először szerencsét a debreczeni parlamentben. Kész volt harcolni oly leplezett dictatura ellen, mely kerülte a felelősséget; de még mindig nem szervezkedett, ha Madarász László forradalmi pártjának, az úgynevezett flamingóknak² magatartása aggasztotta is. Jókainak a »Közlöny« február 9—10-iki számában irt cikkeiről, melyekben az alkotmány és törvények biztosítása mellett a békét ajánlotta, Madarász József megkérdezte a kormányt, magáévá teszi-e azok szellemét? Madarász László, a kormány egyik tagja, sietett kijelenteni,³ hogy nem teszi: Kossuth azonban, a kormány feje, február 12-ikén jóformán megtagadta a forradalmiakkal való közösséget. Kijelentette, hogy a kormány védeni kívánja ugyan a hazát igazságtalan megtámadás ellen, de e védelem közben nem zárja el annak egyetlen útját sem, hogy Magyarország ügyeit a nemzet jogai, becsülete és szabadsága alapján úgy egyenlítsék ki, mint a körülmények szerint legtanácsosabb. Nem nyilatkozott, egyénileg köztársasági-e vagy monarchista; de megakarta akadályozni, hogy a hivatalos lapban a kormány nézeteivel ellenkező cikkek jelenjenek meg. A képviselőház ugyan már február 3-ikán ellene nyilatkozott annak, hogy a Közlöny szerkesztője mellé felügyelő bizottságot rendeljen, miben Bezerédj, a béke-párt embere, a censura leg-sújtóbb nemét látta rejleni, de Nyáry Pál, a kormány tagja, egy hét mulva már báró Jósika Miklóst nevezte meg, mint a lap felügyelőjét. Ezzel azonban csak a hivatalos közlöny semlegessége volt biztosítva. A február 14-én újból megindult Márczius Tizenötödikének s a Debreczeni Lapoknak hangját és irányát korlátozni nem lehetett, a béke-párt azonban azt hitte, hogy törekvéseit ellensúlyoznia kell. Különben sem lehetett el közlöny nélkül. Február 22-ikén tehát a Közlönytől megválni kényszerült Jókai Mór szerkesztésében megindította az Esti Lapokat. Ennek két első számában a lap, vagy inkább maga a párt, mintegy programképen, kimondta, hogy nem gyűlöli annyira ellenségeit, mint a mennyire szereti hazáját s hogy ily drága kincset sem magának, sem másnak nem enged kockáztatni. Minden hazafinak kötelessége lévén, hogy nevelje a kormány erejét és hatását, fenntartani törekszik a kormány tekintélyét; csak a kormány egy tagja se tegye lehetetlenné ezt a törekvését. Nem tarthat forradalminak oly kor-

¹ Tagjai: Kovács Lajos, Almásy Pál, Nyáry Pál, Kubinyi, Kemény Zs., Kazinczy Gábor, Zengő Károly és József, Bethlen János, Pálffy János, Barta, Bezerédj, Mészáros L., a Lónyayak, Gorove, Szász K., Szunyogh Rudolf, Hunfalvy Pál, Simon Rudolf, Bittó István, Horváth Boldizsár, Zichy Antal, Somogyi Antal, Ivánka Zsigmond stb.

² Főbb tagjai: Madarász László és József, Irányi Dániel, Dobolyi Sándor. A képviselőházon kívül, a Márczius Tizenötödike szerkesztőségében Pálffy Albert rendőrtanácsos és Csernátony Lajos, Kossuth titkára. Flamingóknak kalapjuk veres tolláról nevezték őket.

³ Nyilatkozatának története Kovács Lajostól: Hazánk, I. 198.

mányt, mely bevallott politikája szerint ez 1848-iki törvények alapján védi a megtámadott hazát. Az alkotmánynak és a nemzetiségnek ezt az önmagát védő harcát csak azok a tulzók nevezik forradalomnak, kik — azzá akarják tenni.

»Az a szerencsétlen békepárt! — írja Görgei, a békepárt elnökjelöltje, egy hónappal a program kiadása után.¹ — Semmi békét, de

Báró Jósika Miklós.
(Egykoru könyvomat után.)

nyaktilót, nyaktilót!» Madarász László a békepárt egyik tagjával valóban a guillotine alatt akart számolni.² Korlátlanul uralkodott az egyenlőségi körben, hol őt a tiszta kezű Robespierrenak tartották; a honvédelmi bizottság őt tevéen a postahivatal és a rendőrség főnökévé, 66 hivatalnokát flamin-

¹ Márczius 22-ikén. Gelichnél, id. m. III. 33.

² Kemény Beksicsnél, id. m. 75.

gókból válogatta össze s ezzel a törzskarával föltétlenül rendelkezett.¹ Valóságos rendőrminister gyanánt viselkedett, aki cabinet noirt rendezett be, feltörette még a képviselők leveleit is, és útlevel nélkül őket sem engedte ki Debreczenből, mindaddig, míg e miatt meg nem támadták; a posta élén állván, akadályozta a béke-párt lapjának szétküldését, az országgyűlésen a kormány és Kossuth nevében többnyire ő nyilatkozott stb.² Január 13-ika után határozottan ő állt a békeellenző, az engesztelhetetlen párt élére; már február 3-ikán politikai bíróság föllállítását indítványozta azok ellen, kik a ház korábbi határozata értelmében a honárulás bünébe estek. Az alakuló félben levő békepárt tagjai akkortájtban erős czélzásokat tettek a rémuralomra s legalább a képviselőket kívánták kivenni a tervezett politikai bíróságok hatásköréből. A rögtönítélő hadi s polgári vegyes bíróságokról szóló javaslatot azonban a kormány február 8—13-ikáig letárgyaltatta és el is fogadtatta. A február 13-iki törvény tehát megteremtette az új bíróságokat, melyeket közönségesen vésztörvényszékeknek neveztek.³

Csakhamar kitűnt, hogy Madarászek, ha a vésztörvényszékekkel nem teherlik, másképp akarják megtisztítani a házat. Madarász József már január 22-ikén s február 8-ikán indítványozta, hogy a Debreczenben meg nem jelent képviselőket, mint hűtleneket és gyávákat, törüljék. Egyes képviselők azonban még most is szállingóztak Debreczenbe s előre lehetett látni, hogy, ha a seregnek kedvez a szerencse, még többen jönnek vissza, hogy szavazatukat a kiegyezés és a béke érdekében adják be. Visszatérésük tehát a békepárt szaporodását jelentené. Madarász Lászlónak kétségkívül igazsága volt, hogy Pázmándynak, Szentkirályinak és másoknak, kik Windisch-Grätz előtt hódoltak, Debreczenben nincs helye; azt sem lehetett tagadni, hogy az ilyenek megbízó-levelének meghagyása vagy megsemmisítése egyaránt veszedelmes. Megtörténhetnék, hogy belőlük Windisch-Grätz csakugyan ellenparlamentet alkot, mely azután önmagát kiegészítve, a jogosság némi látszatával határoz. Viszont elég tanulsággal szolgálnak a különböző parlamentek történetei, mit tesz a képviselőt kihallgatás nélkül, mint árulót, megfosztani mandátumától.

A purificatio kérdését el is halasztották február 27-ikéig, midőn ismét tárgyalták Madarász Józsefnek azt az indítványát, hogy törüljék a képviselők névsorából, kik február 10-ikéig Debreczenben meg nem jelentek. Győzött Irányi felfogása, hogy a souverain nép köpviselte a souverain hatalom, melynek tehát joga van egyes tagjairól határozni a törlés kimon-

¹ A debreczeni rendőrminiszteri hivatalnokok életrende: Vasárnap ünnepelni, hétfőn megpihenni, kedden nem dolgozni, szerdán mulatozni, csütörtökön aludni, pénteken készüldni, szombaton kérdezní: mit fogunk dolgozni?*

² Csányi Madarásról. Csányi-ltár, 4640. sz.

³ Bővebben szól a vésztörvényszékekről Hegyesi Márton: Hazánk, III. 83—94. és Biharmelye 1848—49-ben, 130—143. A javaslat teljes szövege Pap Dénesnél: A parlament Debreczenben, I. 65—67.

dása és az új választás elrendelése tekintetében. Azóta ismét többen jelentek meg, kiket törölni kellett volna; viszont egyes kerületek a képviselőház elnökének felhívása nélkül is választottak, ami ismét ellenkezett a parlament jogával és gyakorlatával,¹ s a mellett a vörös tollasok számát szaporította volna, mert a Debreczenbe való választásra csak a forradalmibb szellemű kerületek határoznák el magukat.

A galambok (a békepártiak) azonban többé nem akadályozták a flamingók tervét, sőt maguk állottak a purificatio élére, olyképen, hogy a törölteket se tegyék ki a politikai halálnak, de ha lehet, még a távol levő flamingókat is igazolják, mert tőlük mégis több mérsékletet várhattak, mint az ezentúl választottaktól. Madarász László nem csinált belőle titkot, február 27-ikén nyíltan kimondta, hogy Magyarország parlamentjének legelhatározottabb lépései közé tartozik, midőn kijelenti, hogy a képviselőnek a vész pillanatában is a törvényhozás helyén kell maradnia. Madarász József radikális szerkezetén Tóth Lőrincz, Irányi Dániel és Palóczy László enyhítettek s a ház (február 28-ikán) végre is ez utóbbinak módosítását, azt fogadta el, hogy a magukat nem igazolókat ne töröljék, hanem lemondottaknak tekintsék s hogy ne bizzák a kerületekre, akarnak-e helyettük mást választani, hanem erre egyenesen utasítsák őket.² A békepárt most már remélhette, hogy a szászok újra választván, bizonyosan békepárti lesz mind a 22 követük.

Mialatt az igazoló bizottság dolgozott, a békepártiak olyan hajsztát indítottak a rendőrminister ellen, mint a girondeiak Dantonnal szemben, hogy mint sikkasztót tegyék képtelenné a kormányban és a parlamentben. A mit Danton ellen 1792 október 10-ikén Cambon minden alap nélkül kezdett, s a miben sokáig mégis hitt a világ,³ az 1849 márczius 17-ikén jobban sikerült Madarászszal szemben Kazinczy Gábornak. Február 27-ikén, midőn Abonyi István indítványt tett, hogy a kormány a ház engedelmé nélkül ne nevezhessen ki új hivatalnokokat, a magas napidíjakat pedig szüntesse meg, Madarász László, találva érezvén magát, maga indítványozta, hogy a kormány számadásainak megvizsgálására a ház bizottságot küldjön ki, a mi márczius 1-jén meg is történt. Madarász akkor csak némely kormánybiztos hiányos számadásaira czélt: Kazinczy most az ő saját ügyét is ezen bizottság elé kívánta terelni. Márczius 17-ikén megkérdezte a házban, azok a

¹ Például Komárom vármegye maga rendelt új választást a renegát képviselők helyett a csallóközi és udvardi kerületekben. (Tóth Lőrincz február 27-iki beszéde.)

² A két napi tárgyalás a Közlönyben, 141—148.

³ Teljes igazolása Aulardnál, *Études sur la révolution française*. (Páris, 1893.) 137—169. Nálunk szintén sokáig fognak még abban hinni, hogy a békepártiak báró Stein Miksa ezredessel, hadügyministeri osztályfőnökkel egyetértve a Debreczenben állomásozó Zaniniak szuronyai közt külföldre akarták kísértetni Kossuthot, hogy aztán lépéseket tehesenek a kiegyezésre, s hogy minden készen is volt már, de az utolsó pillanatban elvesztették bátorságukat.

különböző ékszerek és egyéb ingóságok, melyekre a Közlönyben a rendőrmíniszter árverést hirdet, a Zichy Ödön gróftól lefoglalt javak közé tartoznak-e? Madarász kijelentette, hogy igenis oda tartoznak; de a hirdetés hibásan említi ékszereket, azt pedig példátlanak találta, hogy valamely parlament árverést tárgyaljon. Kazinczy viszont azt mondotta példátlanak, hogy egy embert, kit a hadi törvények értelmében felakasztottak, még jószágainak elkobzásával is büntessenek; a jószágelkobzást csak politikai bíróság mondhatja ki. Madarász nem tért ki az elv vitatása elől, de a kérdés személyes vonatkozásait sem akarta elsimitani s egyenesen felhitta a házat, hogy ha bűnösnek találja, s a kormánynak még ily kicsiségekben sem enged szabad kezet, rendeljen ellene vizsgálatot. Kovács Lajos maga is csak a vagyonbiztonság elvét emlegette, midőn az eladás ellen tiltakozott; a ház azonban hosszabb vita után végre is tudomásul vette Nyáry Pálnak, mint a kormány egyik tagjának azt a felvilágosítását, hogy csak a nem tartható tárgyakat adják el. Kazinczy Gábor a beszédet kísérő zajra már most megjegyezte, hogy igen gyanús az olyan ügy, melyről nem lehet szabadon szólni; de azonnal előadta a kérdés másik részét is; igaz-e, hogy a Zichy ingóságjáról szóló eredeti leltár elveszett, hogy az ingóságokat magában foglaló szekrényt Debreczenben nem azok nyitották ki, a kik azt Budapesten lepecsételték s hogy az ingóságok egy része hiányzik? Madarász kijelentette, hogy a leltár Budapesten az országos levéltárban maradt, hogy a ládát a pénzügyminiszterium két s a rendőrség egyik küldöttje nyitotta fel; van-e hiány, biztosan nem tudhatja; de tudja, hogy megvan az a 19 gyémánt, melyet Görgei maga hozott be, az ezüstöt pedig az ő helyeslésével a pénzügyminiszterium beolvasztotta. A ház ezt a feleletet minden vita nélkül vette tudomásul s vizsgálatról szó sem volt.

A gyanú azonban fennmaradt; s mialatt a két párt lapjai hevesen támadták egymást, a közönség is érdeklődni kezdett, honnan telik Madarásznak olyan nagyúri életre, miért váltja be bankóit aranyra, stb. Madarászt mint gyémántos ministert kezdték emlegetni s titokban gyűjtögettek ellene az adatokat, hogy döntő csapást mérjenek reá a parlamentben. E végből azonban elő kellett készíteni a többséget, melylyel most még, Kossuth nevével takarózva, Madarász László, az Esti Lapok szerint »a sas szárnyai alá bújt ökörszem«, csaknem föltétlenül rendelkezett.

Márczius 23-ikén a ház a távollevők igazolásával foglalkozott s 24-ikén olyan képviselőket is igazolt, kiket az előtte való nap ejtett. Kétségkívül kínos jelenet volt, midőn egy Széchenyi István is arra a pontra jutott, hogy politikai halottnak nyilvánítsák;¹ a ki mellett valaki felszólalt — s a galambok még a flamingók mellett is turbékoltak — azt rendesen igazolták, úgy, hogy csak azokat ejtették el, kik mellett senki sem beszélt. Az egész tanács-

¹ Horváth B., Besze, Bezerédj, Kazinczy, Tóth Lőrincz felszólalása után a ház márczius 24-ikén törölte Széchenyit a nem-igazolt képviselők sorából.

kozás valóban inkább csak a *bon plaisir* jellegét viselte;¹ de a mérsékelt győzelme így is valószínűleg megdöbbenetette Kossuthot, mert láthatta, hogy Madarász László az ő ügyét a képviselőházban többé nem képviselheti. Attól félt, hogy Madarász egyéni tekintélyének rohamos hanyatlása következtében megszűnik az eddigi pártfegyelem, hogy sokan átesapnak a békepárthoz, mely most már az igazolt képviselők visszatéréseivel rövid időn többségre juthat. A *verificatio* kérdését tehát kabinetkérdésnek tekintvén, személyesen jelent meg a vasárnapra (márczius 25-ikére) szokatlanul összehítt képviselőházban. Kijelentette, hogy csak úgy maradhat a kormányon, ha többsége van a házban. Attól tarthat, hogy, míg a táborban jár, ez a többség megváltozik; ilyen meglepetésnek azonban ki nem teheti sem magát, sem a nemzetet, sem a hadsereget. Hivatalos kötelességének csak úgy felelhet meg, ha a ház távollétében is követi az ő mostani politikáját, vagyis ha visszatérve ugyanezt az országgyűlést találja itt. Ha a ház közben ellenkezőt határozna, be kellene nyújtania lemondását.² Nem akar azoknak megbízottja lenni, kik csak most szállingóznak Debreczenbe, mikor ismét derülni kezd s kik nem osztóván a többivel a veszély napjaiban, bensejükben nem is érezhetik, minő kincs az, melynek megóvására hivatottak. Biztosítsák őt, hogy ugyanezt az országgyűlést találja itt. Különben elveszíti azt a nyombusát, hogy a népnek s a nép egy tekintélyes részének, a hadseregnek képviselete; megtárgulhatnak irányában az engedelmesség kötelei, minek azután polgárháború lehetne a vége. Azután a békepárt feje, Kovács Lajos felé fordúlva, heves vádat emelt a sajtó (az Esti Lapok) ellen, mely a kormány egyik tagját olyasmikkel vádolja, mik miatt, ha igazak, nem maradhat az a kormány tagja; — ha pedig nem igazak, büntetni kell a vádlót. Ki fogja nyomtatni az ügyre vonatkozó iratokat s esküdszéket állít föl, mely a törvények értelmében ítéljen. Irányi erre azonnal felhatalmaztatni kívánta Kossuthot, mint a honvédelmi bizottság elnökét, hogy a szükséghez és a körülményekhez képest az országgyűlést más helyre tehesse át. A követek megütődtek, mert attól tartottak, hogy Kossuth ezzel a ház elnapolásának, vagy éppen elosztatásának jogát is magának tulajdoníthatná; de meg példátlan lett volna, hogy a kormány egyik tagjának ily gyűlöletes ügyében kiküldött parlamenti bizottság³ vizsgálatát a parlament felosztatásával akasszák meg. Ivánka Zsigmond kérdésére azonban Kossuth a rémlátókkal szemben sietett kijelenteni, hogy ő maga nem vágyik hatalomra, arra pedig éppen nem, hogy a törvényhozás felett gyakoroljon jogokat. Sőt felhitta a házat, hogy ezt a jogát ne is engedje át senkinek se, székhelyét csak saját határozatából tegye át máshová, és csak saját akaratából adjon helyet egy

¹ Kállay Ödön február 24-iki megjegyzése.

² 1848 december 14-ikén tudvalevőleg szintén azt kívánta, hogy a ház az átmeneti időkben ne foglalkozzék elvi jelentőségű dolgokkal.

³ Tulajdonképen a Kubinyi Ferencz elnöklete alatt a kormány számadásainak megvizsgálására még márczius 1-jén alakult bizottság, hová Madarász ügyét is utasították.

új törvényhozó testületnek. Még Debreczenben ki kell jelentenie akaratát a márcziusi olnmützi manifestummal szemben s intézkednie az ideiglenes kormányról: ha az együttmaradásra nincs elég elhatározottsága, akkor majd akad valaki, a ki a nemzetnek ura kíván lenni; de az nem ő lesz.

Kossuth majdnem Cromwell módjára leczkértette meg a parlamentet; de az országgyűlés szétrobbantására nem ő gondolt először, s eszébe sem jutott, hogy Madarász fejét Kovács Lajos fejével váltsa meg. A békepárt észrevette, hogy Madarász ellen emelt megsemmisítő vádja igen kellemetlenül érintette ugyan, de nem gátolta meg Kossuthot, hogy segítségére siessen egy embernek, ki ez idő szerint még tagja a kormánynak, melynek alkintélyétől látszott függeni a nemzet küzdelme s vezére egy pártnak, mely egy elég homályosan jelzett forradalmi határozatban legjobb segítségére lehevert. Marat-t senkisé is szerette, de Maratval mindenki számolt. Épen azért kellett elbuktatni Marat-t, hogy többé senkinek se kelljen számolnia vele. Megemlékeztek Kossuth szavairól, hogy »nem minden láz a szabadság érdekében történik és hogy egy nemzet, midőn a szabadság kivívására törekszik, legkönnyebben jut a szolgaság jármába, ha tullép a korlátokon.¹

Kossuthnak a táborba távoztával tehát a békepárt azonnal megújította a harczot, és pedig Madarász bevallott szövetségese, Kossuth ellen is. Már másnap (márczius 26-ikán) meg akarta akadályozni, hogy az elnök egyéni nyilatkozata jegyzőkönyvbe jöjjön; a ház méltóságát sértőnek mondta, hogy a ház az elnök visszatértéig esetleg meg ne változtathassa politikáját, vagy hogy megsemmisítse a két utolsó ülésben hozott határozatait. Töperczér Ödön indítványára a ház sok keserűség után² kimondta, hogy Kossuth beszédének második (a verificációra vonatkozó) részét nem veszi fel a jegyzőkönyvbe. Szeptember óta az országgyűlés, a gépies protokolizáló parlament³ Kossuthnal szemben először mutatkozott önállónak. S annak mutatkozott április 2-ikán is, midőn Gorove megtette interpellatióját, igaz-e, hogy a hadseregben bűjtogatások történnek s hogy ott az országgyűlés tagjait rágalmazzák?

A kérdés éle Kossuth ellen irányult, mert Nyáryhoz a táborból irt levelében vizsgálatot rendelt az iránt, hogy a seregben elterjedt hírek szerint⁴ Debreczenben párt alakult az ellenséggel a hadsereg tudta nélkül való egyezkedésre s hogy a békét az Esti Lapok szerint meg is köthetik, ha egyebek közt Olaszország legyőzésére Magyarország 40,000 katonát ad Ausztriának. Nyáry Pál, a kormány ideiglenes elnöke, maga is a békepárt tagja, kijelentette, hogy erről szó sem lévén a laphan, pusztá pletykák alapján a vizsgálatot el sem rendelte. A ház tudomásul vette a választ, Bárczy azonban ebből az alkalomból, elég váratlanul, a sajtó féktelenkedéseire irányozta a

¹ Kossuth 1848 június 11-én. Idézte báró Bánffy minisiterelnök 1898 január 3-ikán.

² Palóczy elnök megjegyzése.

³ Így nevezte a Márczius Tizenötödike, 39. sz.

⁴ Erről különösen Kemény Beksicsnél, id. m. 121.

képviselők figyelmét. Kossuth már márczius 25-ikén tartott híres beszédében irtózatossá találta a sajtó működését, melytől borzadnia kellett. „Kinek keblében ez a szó: haza, magasabb, mint a személyes elégtétel az önértelmek iránt”. A sajtó egy része az országgyűlés és a honvédelmi bizottság ellen fordult s oly mértékben izgatott az egyetlen szervezett hatalom ellen, hogy egyesek már a vésetörvényeknek az országgyűlés ellen izgatásokról szóló §-át akarták vele szemben alkalmazni. Valóban aggodalomra adhatott

Nyáry Pál.

(Egykoru könyomat után.)

okot, hogy midőn leghevesebben folyt az ellenséggel való küzdelem, némely lap az országgyűlés felosztatását követelte, mert ilyen aristokratikus szellemű parlament fel nem fogván, meg sem valósíthatja a nép érdekeit, ha idestova alkotmányozó testületté kell átalakulnia. Háttha itt is convent jön a constituante után? S háttha ekkor itt is olyasmi történik, hogy népszerűséget hajhásznak a hírlapokban s névtelenül árulóknak kiáltanak ki olyanokat, kik útjában állanak ennek a népszerűségnek? A convent követte, itt is

követheti a lapokban adott példát s résztvesz a népszerűség árverésében. Az árverést a convent tagjai a hírlapokban kezdték s mind magasabbra, hihetetlenül magasra verték az árakat, hogy egymást meghaladják; el is jutottak arra a térre, mely sirja volt a Girondenak, sirja a jakobinusoknak,¹ de sirja egyúttal a szabadságnak is.² A sajtó szabadsága azonban megengedi, hogy vádoljon egyes embereket, sőt egész testületet is; csak történeti igazsággal, a vádak egyenes megnevezésével tegye azt, ne az alacsony rágalom fegyverével.³

A sajtó ügyében különösen Szacsvay Imrének és Kazinczynak ápril 2-ikán a legelőkelőbb parlamenti modorban tartott szónoklatait lelkesedéssel fogja ismertetni a magyar sajtószabadság története, ha valakinek végre eszébe jut annak a megírása; ezúttal a ház napirendre tért a méltóságát sértő cikkek felett s még féktelenkedéseiben sem korlátolta a sajtó szabadságát. Ezt választotta a teljes eltiltás helyett.

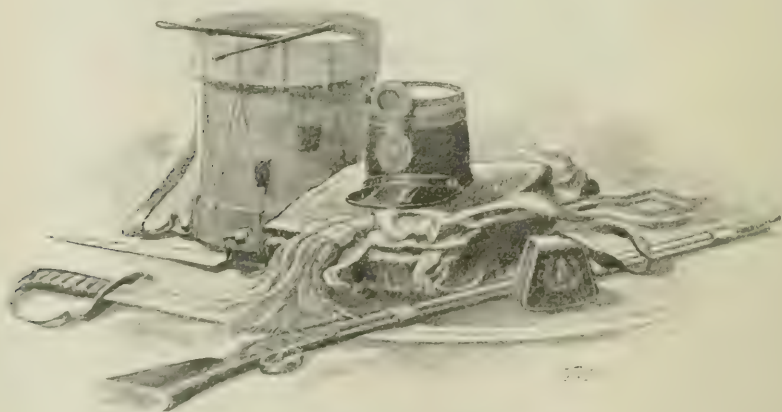
A békepárt azonban épen akkor vesztette el lába alól a talajt, a mikor legerősebbnek érezte magát, s midőn legjobban megvonta a »mi és ti« közt való határokat.⁴ Az olmützi államcsinyre a debreczeni államcsiny következett.

¹ Madarászék talán inkább voltak jakobinusok, mint Kazinczyék girondeiak. A girondeiak köztársaságiak, a békepártiak királyiak; azok háborút, ezek békét akartak; azok páratlan terrorizmusnak estek áldozatul, ezeknek hajuk szála sem görbült meg. »A girondeiak a forradalmi éneket hangoztatva mentek a halálba, a békepártiak theázni jártak suttyomban Szunyogh Rudolphoz« stb. Irányi, Megjegyzések, 22—23.

² Kazinczy beszéde a képviselőházban ápril 2-ikán.

³ Szacsvay Imre u. ott.

⁴ Irányi ellenében Kazinczy Gábor u. ott.

Honvéd felszerelés.
(Rajzolta Cserna Károly.)

HARMADIK KÖNYV

*

A FÜGGETLENSÉGI HARCZ

Április 14-ike allegóriája.
(Kajzolta Dörre Tivadar.)

I. FEJEZET.

A függetlenség kimondása.

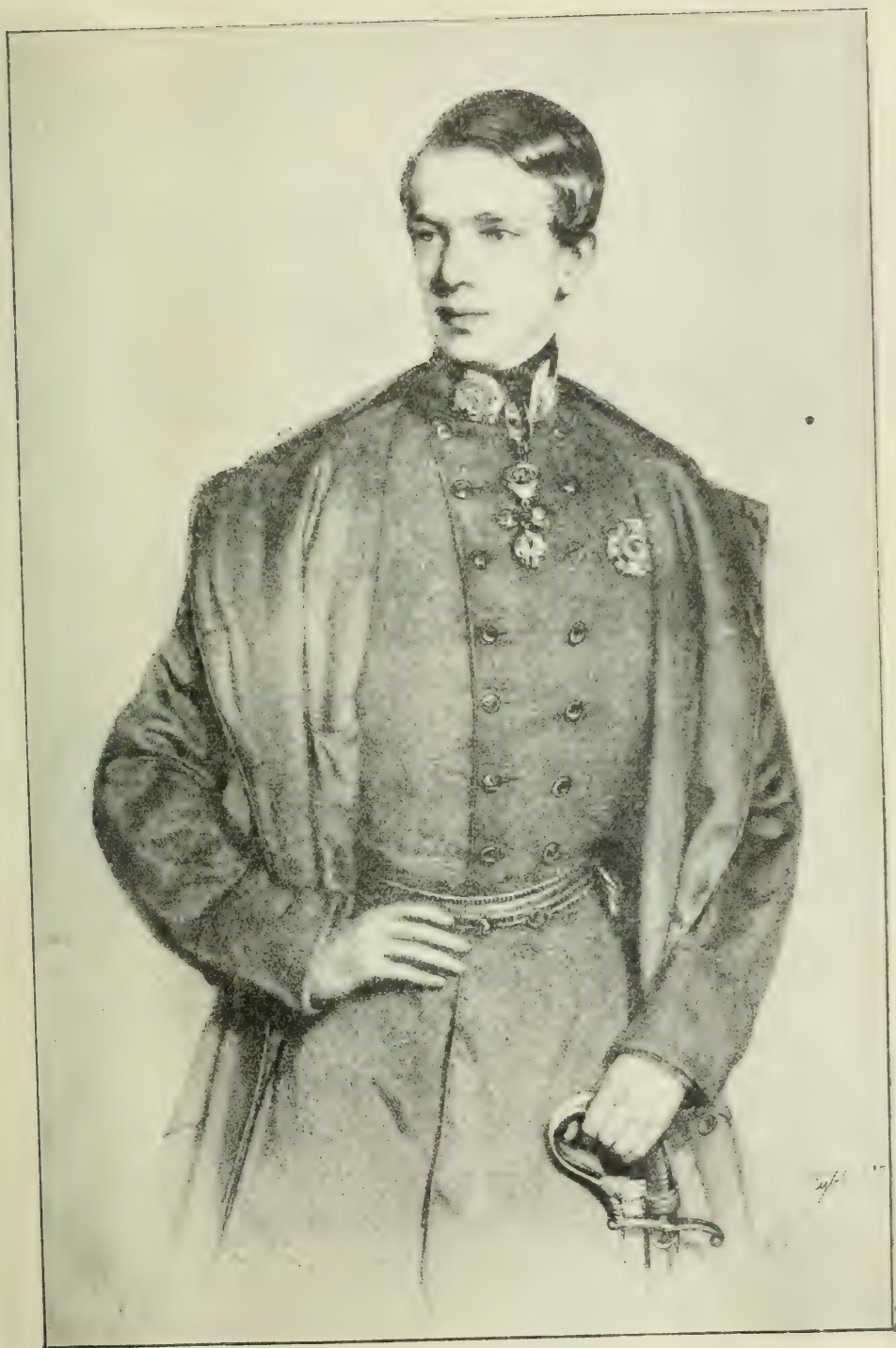
AKÁPOLNAI csata napján Hübner báró megjelent Windisch-Grätz herceg előtt s rábeszélte, hogy ne akadályozza a krem-sieri országgyűlésen kidolgozott alkotmánynak charta alakjában való kiadását. Windisch-Grätz az udvarhoz olyan tudósítást küldött, hogy megnyerte a kápolnai csatát, megtörte a »lázadó csordák« erejét s néhány nap múlva Debreczenben lesz. A »lázadás« leveretése miatt érzett örömeben már Te Deumokat mondatott. Schwarzenberg herceg miniszterelnök érkezettnek hitte azt a pillanatot, hogy egy alkotmánynak nevezett chartában megteremtse az egy és oszthatatlan Ausztriát s vele a korlátlan uralmat.

Marcezius 4-ikén jelent meg a birodalmi alkotmány,¹ melynek 128. §-a közül az az első, hogy az ausztriai császárság koronatartományai közé tartoznak a dalmát, horvát és tót királyság, a horvát tenger mellék, Fiume városa a hozzá tartozó kerülettel, a magyar királyság, Erdély nagyjefelemeség (belefoglalva a szász földet és az ismét bekebelezett Kraszna-, Középszolnok- és Zarándmegyéket, Kővárvidéket és Zilah városát) a határvidékekkel. Ezek az osztrák részekkel együtt teszik a szabad, önálló, osztatlan, felbonthatatlan alkotmányos ausztriai örökös monarchiát, hol minden népfaj egyenjogú s minden népfaának sérthetetlen joga van nemzetisége és nyelve fentartására, művelésére. Az egész birodalom egy vám- és kereskedelmi terület. A császárság s a koronatartományok czimerei és színei a régiek maradnak. A birodalom s minden egyes tartomány koronája a *pragmatica sanctio* és az ausztriai házi szabály értelmében örökös a Habsburg lotharingiai házban. A császár, mint ilyen, koronáztatásakor megesküszik az alkotmányra; ő hirdeti ki a törvényeket, s felelős minister ellenjegyzése mellett bocsátja ki a rendeleteket.

A polgárjog egy az egész birodalomban; a törvény előtt mindenki egyenlő. A községeknek és tartományoknak önkormányzatuk van. A császár a birodalmi ügyekben a birodalmi országgyűléssel, a tartományiakban a tartománygyűlésekkel együtt gyakorolja a törvényhozó hatalmat. A birodalmi gyűlés két házból áll s a császár meghívására rendszerint Bécsben minden tavasszal összegyűl; a felsőház tagjait a tartománygyűlések 10, az alsóház tagjait a mintegy százezer lélekből álló kerületek 5 évre választják utasítások nélkül. Magyarországnak és korábbi részeinek törvényhozását az illető tartományok gyűlései mielőbb átvizsgálják, hogy kellő összhang legyen a birodalom minden részében; míg ez nem történik, az ú. n. birodalmi ügyek tárgyalásaiban e tartományok követői részt nem vehetnek.

A magyar királyság alkotmányát a császár annyiban tartja fenn, a mennyiben a birodalmi alkotmánynyal ellenkező »szabályai« erejüket veszti. A tartományban divatozó nyelvek egyenjogúságát a köz- és polgári élet minden viszonyában czélszerű intézkedésekkel biztosítják. A szerb vajdaság egyházi közösségének és nemzetiségének fentartását ígérte. A horvát és tót királyságok stb. a birodalom keretén belül teljesen függetlenek a Magyar-királyságtól. Dalmátországgal a csatlakozásra nézve törvényesen kell tárgyalni. Erdély Magyarországtól függetlenül minden nemzetének egyenjogúsága alapján új tartományi szabályt nyer. Az alkotmány a maga keretén belül fentartja a szász nemzet jogait. A határvidékek katonai szervezettel közvetlenül a birodalom végrehajtó hatalmának igazgatása alatt maradnak. Birtokviszonyaikban a birodalmi polgárokkal ugyanazon jogokat élvezik.

¹ Közl.: *Sammlung der Manifeste*, 48—72. 1. Magyarúl Gelich, id. m. III. 108—125. Kivonatban a Közlöny márczius 18-ikán a 61-ik számban ismertette.

I. Ferencz József 1849-ben.
(Eybl egykoru könyomata után.)

A végrehajtó hatalom az egész birodalomban egy és oszthatatlan s azt a császár, kit kizárólag illet, felelős miniszterek által gyakorolja. A tartományokat helytartók igazgatják. A császár és a végrehajtó birodalmi hatalom mellett birodalmi tanács áll, melynek tagjait, tekintettel a birodalom különböző részeire, a császár nevezi ki.

A biroi hatalmat a közigazgatástól önálló állami törvényszékek gyakorolják. A bírói csak bírói ítélet alapján lehet elmozdítani. A birodalom s tartományok közt keletkezhető vitás kérdések, a politikai jogokon ejtett sérelmek, a miniszterek és helytartók ellen emelt vádak, összeesküvés, merénylet, felségsértés és honárulás esetei a Bécsben székelő birodalmi törvényszék elé tartoznak.

Minden birodalmi adót és díjat csak törvényesen lehet kivetni. A költségvetés a birodalmi gyűlés elé tartozik. Az államadósságért a birodalom kezeskedik.

A hadsereg katonai törvényhatóság és katonai törvények alatt áll, de az alkotmányra is fölesküszik. A nemzetőrséget külön törvény szabályozza.

Az alkotmány módosítására a két ház tagjai három negyedének jelenléte és ezek két harmadának beleegyezése szükséges.

Ezt az alkotmányt a császári manifestum szerint az tette elkerülhetetlentül szükségessé, hogy a császár magyarországi hadainak diadalai után most már megvalósítsa élete feladatát, Ausztria egységének nagy művét, annak alapköveit tartósan biztosítsa, s egyúttal teljesítse azokat az ígéreteket, melyeket I. Ferdinánd s trónraléptekor ő maga is tett. Egyúttal befejezettnek nyilvánította a kreamsieri országgyűlést, mely a charta kihirdetése után márczius 7-ikén azonnal szét is oszlott. »Talán azért verték szét — kérdezte Gorove ápril 2-ikán a debreczeni parlamentben, — mert a népjogokat oly nagy tiszteletben tartották? Korántsem; hanem hogy a dynastiának, Windisch-Grätznek és oligarcha-társainak szabadabb kezei maradjanak a népjogok semmivé-tételére.«

Ugyanaz a ministerium, mely annyira visszaélt császárának bizalmával, hogy neki, a 18 éves ifjúnak, ki előtt hosszú élet állt, minden kényszerítő körülmény nélkül¹ ajánlt ilyen, nemcsak az alkotmányos Magyarországot, hanem az alkotmányos Ausztriát is elkeserítő »alkotmányt«, harmadfél esztendő múlva saját alkotására önmaga mondta a legsújtóbb ítéletet, midőn a császárral teljesen más alkotmányt léptetett életbe; mert kitünt, hogy a márcziusi diplomát »sem alapjában nem lehet az osztrák császárság körülményeihez alkalmazni, sem pedig rendeleteinek összefüggésében kivinni.«²

A márczius 4-iki alkotmány merőben ellenkezett a magyar alkotmánnyal, melyet — épp úgy mint az 1861 februári pápens — teljesen elnyelt;

¹ Urmasi József a képviselőházban 1861 június 1-jén.

² Az 1851 deczember 31-iki diploma bevezetésében.

a békepárt lapjának szerkesztője, Jókai Mór, utóbb¹ megvallotta, hogy ezen feltolt alkotmány következtében a magyarországi közvetítő pártok a közvetítés minden alapját elvesztették s át kellett adni betolyasukat a minden áron harcolni kívánók kezébe.

Magyarországon rendkívül felháborodott a közvélemény az ország függetlenségét ily cynikus módon megsemmisítő intézkedésre; a dolog azonban csak márczius 18-ikán kezdett elterjedni,² mikor a magyar hivatalos lap ismertette. Ez irattal a debreczeni parlamentnek nem volt alkalma hivata-

Jókai Mór 1849-ben.

(Saját rajza után.)

losan foglalkozni; Kossuth márczius 25-ikén az egészet csak mellékesen hozta szóba. »Azt gondolom — mondta, — hogy a nehéz leélt napok sora megtanithatta volna azokat, kiknek e részben tanulsagra volna szükségök, hogy ezt a nemzetet nem könnyű dolog könnyedén kitörölni az élő nemzetek sorából.« Jelezte, mennyire fölháborította ez a hír a hadsereget, mely idáig királynak nevezte magát; s kimondta Kossuth, hogy most

¹ A hatvanhetes bizottság ülésében, 1867 január 29-ikén.

² Kossuth Bemhez márczius 17-ikén éjfélkor írt levelében először említi a dolgot; de még a magyar korona területéről beszél. Makray, Levelek. I. 4.

már nincs más hátra, mint harc és a harc végén a nemzetnek jelszava: önállás, függetlenség! A történetírás a gyalázat bélyegét sütné a nemzetre, ha nem fejezné ki akaratát az olmützi manifestummal szemben. A márcziusi alkotmánynyal az uralkodó széttepte a kétoldalu szerződéseket, széttepte a *pragmatica sancti*ót, mert megsemmisítette az abban biztosított magyar alkotmányt, feldarabolta az országot és fegyverrel igyekezett azt meghódítani. A válasz csak az lehetett, hogy a nemzet maga is tépje szét a szerződésnek az ő kezei közt levő példányát.¹

Kossuth szavaiból a békepárt megértheté, hogy az olmützi manifestumra válasz az önállás és függetlenség kimondása akar lenni; azt a harmadfél hetet azonban, melyet Kossuth a táborban töltött, nem használta föl kellően, hogy megelőzzön oly nyilatkozatot, melyet visszavonatnia minden esetre bajosabb lenne. A képviselőház 6, a felsőház 5 ülést tartott Kossuth távollétében: és ez idő alatt ápril 5-ikén egy nyilatkozat alapján már szervekedett is a köztársasági párt; s ha ápril 2-ikán Gorove kissé keményebben leczkéztette is meg az álrepublikánusokat, a házban nyíltan semmi sem történt egy várható államcsíny megakadályozására; sőt a békepárt a tavasz beköszöntével már Szunyogh Rudolf theájára sem igen szomjazott. Egyetlen gondolata Madarász László elejtése volt; s mert ez pusztán olyan hatalmi kérdésnek látszott, mely a kormány elnökének bukását is maga után vonhatja, a békepárt magára vethetett, ha, többségre jutását megelőzni akarván, Kossuth jobban sietteté az Olmütznek adandó választ, mint azt a politikai eszély javasolta. Ha a békepárt annyira tiltakozott az ellen, hogy utolsó beszédében a házat Kossuth úgyszólván eltiltotta a politizálástól, még leveretésének kockáztatásával is szóba kellett volna hoznia a márczius 4-iki charta 68. §-ának azt a kijelentését, hogy a magyar törvényhozást a birodalmi alkotmányhoz való alkalmaztatás céljából át kell nézni; nem azért, hogy egy jogtalan és lehetetlen kívánatnak meg akarjon felelni, hanem hogy bizonyos alkudozásra való készséget olvasson ki belőle. Sőt amennyiben tudhatta, hogy a dynastia ezzel az V. Ferdinándtól felosztatott országgyűléssel, különösen pedig Kossuthtal szóba nem állhat, egy nem V. Ferdinándtól összehívott új magyar országgyűlésen pedig a magyar nép nem képviselgetheti magát, most neki magának kellett volna sürgetnie egy nemzeti convent összehívását, mely teljesen függetlenül intézkedjék a nemzet és a dynastia dolgában. Azok a vereségek, melyek az osztrákokat az elhamarkodott charta kibocsátása után egymás után érték, s azok a válságok, melyek Ausztria nagyhatalmi tekintélyét és pénzügyeit egyaránt fenyegették, éppen ezekben az időkben remélni engedték, hogy a dynastia mégis jobbnak tartja bonyodalmainak házilag, mint egy máskülönben el nem hárítható külső beavatkozás roppant árán való elintézését. Kossuth április elsején maga írta Bemnek, hogy az osztrák talán csak azért akarja Komáromot

¹ T. sz. Kálman a képviselőházban 1861 május 16-ikán.

néhány más erősebb ponttal elfoglalni, hogy onnan békéltető ajánlatokat tehessen; de ő a nemzet részére a legnagyobb erőfeszítés díját, a tökéletes önállóságot és függetlenséget követeli.¹

A honvédek minden ponton győztek; de nem lehetett titok, hogy az oroszok erdélyi diverziója után már is folynak a tárgyalások egy általános jellegű orosz beavatkozás iránt s hogy a mortarai és novarai (márczius 23—24-iki) diadalmok és a lemondott Károly Albert fiával, Viktor Emánuel szárd királylyal kötött béke után Radetzky győztes hadai új erővel indulhatnak Magyarország elfoglalására. A dolgok még nem fejlődtek ide, midőn márczius 18-ikán a czibakházi táborba Kossuth megvívén a márczius 4-iki alkotmány híret, Vetter, Damjanich és Klapka egyetértettek vele abban, hogy erre az országgyűlésnek válaszolnia kell: az újdonság közvetlen hatása alatt azonban a válasz módozata még szóba sem jött.² Egy hét múlva Kossuth az országgyűlésben kimondotta, hogy a válasz csak harcz lehet s a harcz végén önállás, függetlenség. Másnap a tiszafüredi táborban volt az elnök s a debreczeni izgalmak után a felelet kérdését most már Görgei előtt is szóba hozta.³ Görgei kijelentette, hogy I. Ferencz Józseffel a törtétek után valóban erkölcsi lehetetlenség alkudozni, hanem az 1848. évi törvények helyreállításának föltétele mellett V. Ferdinándot kellene visszaültetni trónjára. Bővebben kifejtette nézetét Gödöllőn ápril 7-ikén, midőn Kossuth a szolnoki, hatvani, bicskei, szenttamási, nagyszombati és isaszegi győzelmek lelkesítő hatása alatt négyszemközt először hozta szóba előtte a függetlenség kimondásának szükséges voltát. A nemzet türelme szerinte kimerült s a feltolt alkotmány megtorlását sürgeti. A külföld a szerint fogja becsülni a nemzetet, a milyen feleletet ad. Angol-, Francia-, Olasz-, Török- és Németország, sőt maga Ausztria is csak arra vár, hogy Magyarország kimondja a maga függetlenségét s annál bővebben segíti azontúl, mennél tartózkodóbb volt idáig. Lengyel- és Törökországgal védő- és daczsövetséget köthetnek, s Magyarország győzelmei újabb forradalomra bátorítják Európa elégedetlen népeit. Nemcsak a maguk, hanem a mások szabadságáért is kell küzdeniök. Ha a magyarok most hallgatnának, félig-meddig elismerni látszanának a feltolt alkotmányt. Erélyes nyilatkozat emelné a nemzet önérzetét, egyesitené a még határozatlan pártokat s gyorsitaná a

¹ Makray, id. m. 15—30.

² Klapka a Magyarorszában, 1881 márczius 5. Kossuth szerint (Irataim, II. 275.) ez Török-Szent-Miklóson történt, s a hirt nem ő hozta, hanem a vezérek mutatták neki a manifestumot s hogy ezek után a Habsburgokkal alkudozni többé nem lehet, mit Klapka nem említ. Ez ellen szól Hegyesi, A II. zászlóalj tört. 122.

³ Irataim, II. 276. Szerinte ez Klapka jelenlétében történt, de Klapka és Görgei is hallgat róla. Görgei szerint (Mein Leben, II. 9.) Kossuth először csak Gödöllőn, ápril 7-ikén közölte vele politikájának fő irányát: mindamellett képzelhetetlen, hogy Kossuth tévedett volna a füredi beszélgetés tényében s inkább csak lapsus calami, ha egyuttal füredi megállapodásokról szól; mert megállapodásokra (ha nem is a vezérekkel, de önmagával szemben) csak Gödöllőn juthatott.

bizonyos győzelmet.¹ Görgei figyelmeztette, hogy szó helyett tett kell, tette pedig Magyarországon kívül senki sem vállalkozik: annál többen arra, hogy a tettektől visszatartsák. S ha elszakadhat is az ország Ausztriától, mégis csak győnge állam lesz, mikor még a hasonlíthatatlanul kedvezőbb viszonyok közt élő Törökország is szomszédainak kegyelmére van utasítva. Az ellenséget megverték, de csak a legnagyobb erőfeszítéssel s ügyük igazságában bizva. Az Ausztriától való elszakadás már nem volna igaz ügy: azontúl nem a törvény mellett, hanem a törvény ellen kellene harcolniok: nem önvédelmi, hanem támadó háborút folytatniok. Ezzel oly tömérdek érdeket sértenének, hogy míg maguk napról-napra gyöngülének, a szomszéd államokban Ausztria természetes szövetségeseiket találja ellenők, az európai egyensúly háborgatói ellen. Márczius 4-ikére elég feleletet adnak az eddigi győzelmek, melyeket a törvényes király (V. Ferdinánd) és az általa szentesített alkotmány érdekében vittak. Meg van győződve, hogy a sereg most is hódolattal fogadná V. Ferdinándot, ha az egyszerre védtelenül és fegyvertelenül lépne is eléje. Kossuth hirtelen abba hagyta az értekezést.² Pár óra múlva azonban az egybegyűlt tábornokok előtt ismét szóba hozta a dolgot, de inkább csak gyaníttatta, mint kimondta, hogy a nemzet felelete valóban a függetlenség elhatározása lesz.³ Nagyobb aggodalmak nem nyilvánultak; úgy látszik, az egész értekezlet Kossuth szavai s egyéniségének hatása alatt állott. Ez a hatás nem lehetett múló fellobbanás, mert senki sem dicsekszik vele, hogy azon öt nap alatt, a meddig Kossuth még a táborban maradt, Kossuthot más elhatározásra akarta volna bírni. Pedig a tábornokok a politikát egyáltalán nem tekintették csupán a képviselők kiváltságának. Sőt öt napon át a vezérekkel, törzs- és főtisztekkel, különösen pedig a láttára mindig lelkesen éljenző legénységgel való folytonos érintkezés a különben is lobbanékony Kossuthot könnyen abba a reménybe ringathatta, hogy a sereg nemcsak nem ellenzi, hanem egyet is ért vele az elhatározó lépésre nézve.

¹ Kossuth szavai Görgeinél: *Mein Leben*, II. 9—10.

² Így Görgei, id. m. II. 12. Kossuth ellenben (*Irataim*, II. 276.) azt állítja, hogy V. Ferdinánd visszahelyezésének lehetetlenségéről meggyőződve Görgeit, ez is megegyezett az elszakadásban, mit azonban a következők egyáltalán nem tanúsít, hacsak a néhány óra múlva tartott értekezleten s azután való halogatását nem tekintette beleegyezésnek.

³ Görgei István (id. m. II. 128—9.) azt vitatja, hogy Kossuth a főkérdést, a függetlenségi nyilatkozatot elhallgatta; a dolog valószínűleg úgy történt, hogy Kossuth utalt az országgyűlésen tehető ilyes indítványra s tudni akarta, hogy ha azt valaki megteszi s az országgyűlés esetleg elfogadná, mit szólna hozzá a sereg. Klapka mondja ugyan, hogy Kossuth Gödöllőn ugyanoly értelemben nyilatkozott mint Czirbakházán (*Magyarország*, 1881 márczius 5-iki szám), de hozzáteszi, hogy Görgei hallgatva félreállván, a többiek nem elleneztek Kossuth nézetét; ő legalább a függetlenségi nyilatkozat kibocsátásában nem látott olyan veszedelmet, a mi már úgy is nem fenyegette volna az országot; de ha fel-szólalásával Görgei alkalmat ad alapos megbeszélésre, talán megváltoztatják nézetüket s egyhangúlag ezen terv ellen nyilatkoznak. De Görgei tért nyitott vezérei egyéni nézetének, hogy Kossuth a hadsereg valódi hangulatát lássa.

Április 12-ikén tért haza a táborból, s a nélkül hogy a honvédelmi bizottságot teljesen tájékoztatta volna,² tehát úgy, mint kilencz hónappal azelőtt az olasz ügyben, az április 13-ikán összehívott zárt ülésben úgy tette meg indítványát, mintha a kormány állana háta mögött. Egyenesen azt javasolta, hogy az országot független és önálló európai államnak nyilvánítsák: hogy a Habsburg-Lotharingiai házat az uralkodásból örökre kizárják s minden polgári jogtól megfoszszák; hogy más államok, sőt az osztrák örökös tartományok irányában is békét és barátságot hirdessenek, s hogy addig is, míg az országgyűlés a jövődi kormányrendszert megállapítaná, az ország igazgatását ideiglenesen egy kormányzó-elnökre és a mellé rendelt felelős ministeriumra bizzák.

A többség, mely az ülés kezdetén azt hitte, hogy Kossuth I. Ferencz József ellenében V. Ferdinánd és egy ideiglenes kormányzóság mellett nyilatkozik, elfogódva hallgatta a jámbor találgatásoknak véget vető indítványt. Valóban az hatott-e reá, hogy, ha ő nem mondja ki a függetlenséget, a sereg kiáltja ki azt, a minek azután polgárháború, a képviselőház szétveretése, katonai dictatura volna a következése? Valóban hitte-e, hogy a nép követeli a tróntól való megfosztást, vagy, a külföldről lapokat alig kapván, a diplomacziái ügyvivők levelezéseibe pedig nem tekinthetvén, csakugyan elvesztette tájékozottságát az európai ügyekben? Azt a veronai ismeretlen congressust, mely az osztrák-olasz ügyek elintézése közben Magyarországot, mint tartományt dobna oda Ausztriának, képesnek tartotta-e arra, hogy számoljon a függetlenség bevégzett tényével s még el is fogadja Magyarország követeit? Mintha a veronai congressus az európai egyensúly érdekében a jogfosztás és a trónvesztés szélsőségeivel szemben előreláthatólag nem inkább a múlt évi status quora való visszatérést tarthatná a megoldás helyesebb módjának!

Történt elég felszólalás, de nem az indítvány lényege, hanem időszerezése ellen; s ha igaz, hogy titkos szavazás mellett húsznál több képviselő nem nyilatkozott volna Kossuth indítványa mellett,² valóban megfélemedtek a haza üdvéről mindazok, kik ezt az üdvösséget a saját fejüknél kevesebbre becsülve, mindenféle kifogással — mint július óta más döntő pillanatokban is annyszor — csak halasztást akartak; de midőn szavazásra nem bocsáthatták a kérdést, végre is azt a szint adták a dolognak, hogy a kihirdetett nyílt ülésben Kossuth a zárt tanácskozmány megbízásából teszi meg indítványát.

Ugyanez a gyöngeség fogta el őket másnap is, mikor a főiskolában, szokott termükben egybegyűlve, lezügták Drágos Jánosnak azt az indítványát, hogy a nagy fontosságú ülést a nép ezreinek jelenlétében a nagytemplomban tartsák meg; midőn azonban Kossuth megjelent, Besze János

¹ Nyáry, a kormány tagja, ápril 13-ika reggelén még csak annyit tudott, hogy Kossuth valami indítványt akar tenni a dynastia ellen. Kemény Beksicsnél, id. m. 123.

² Kemény Beksicsnél, id. m. 123.

indítványára mégis átmentek oda, hogy »hirdessék a valót ezek és ezek előtt«. De ha parlamenti csíny történt is, midőn az elnök az átvonulásra vonatkozó határozatot úgy mondta ki, hogy azt csak kevesen hallhatták, annak a »tekintélyes kisebbség«-nek, a békepártnak tüntetően helyén kell maradnia, s nem menni át a nagy templomba, hol a vezetést a nép szenvedélye vehetné át. Azonban átvitte őket féltékenység vagy kíváncsiság; s Kovacs, Kemény és Zeyk Károly is kiment, legalább a templom elé, megfélekedzván arról, hogy a római senatus nemcsak a sella curulison ülve tudta bevárni ellenségét, hanem egyszer-másszor a tribunusok követeléseivel szemben is mutatott hasonló bátorságot és eltökélést.¹

Almássy Pál elnök a nagy-templomban csak akkor nyitotta meg az ülést, mikor meggyőződött, hogy a képviselők elfoglalták helyeiket. Komolyságra intvén a hallgatóságot, a szót a kormány elnökének adta át.

Kossuth előrebocsátotta, milyen sikereket aratott a nemzet, melyet pedig a külső támadás és a belső lázadás teljesen készületlenül talált. Ellenség fegyvere igazságos harcaiban sohasem igazhatta le a nemzetet, mely azonban túlfeszített nagylelkűsége következtében mégis mindig elvesztette harcának gyümölcsét. Most oly lelkesedett, hogy nemcsak a régi, hanem talán egy új ellenséggel is diadalmasan mérkőzhetik meg. Elérkezett tehát annak az ideje, hogy szabaddá, függetlenné tegyék Magyarországot s kimondják Isten, a világ, Európa és a nép előtt, hogy valóban szabadok és függetlenek akarnak lenni.

S a leirhatatlan erővel kitört lelkesedésnek csillapultával, elmondta azokat a szavakat, a mik miatt 45 esztendő múlva fölthantolt sirjából »nem kelhetett ki az engesztelődés pálmája.« A Cajus Mucius szavai! »Velem rendelkezhetik Isten akármin az életben. Bocsáthat reám szenvedést. Bocsáthatja reám a vérpadot. Bocsáthatja reám a bürökpoharat, vagy a száműzetést. De egyet nem bocsáthat reám sohasem. Azt nem, hogy én valaha az ausztriai háznak alattvalója legyek. Azt nem bocsáthatja reám az Isten sem; mert az embernek, ki el van határozva valamire, bár láncozókba szoríttatnának minden tagjai, mindig marad elég ideje meghalni tudni, ha magát másképp meg nem mentheti.« De most mégis higgadtan, szárazon igyekezett csoportosítani azokat az adatokat, melyek a 48-iki törvényeknek nem annyira lényegét, mint történetét nyújtván, bizonyítják, hogy azok a törvények nem a forradalom következtései s viszont azokat, melyek az ausztriai ház hitszegését tanúsítják. De midőn a nemzet a jogos önvédelem teréről mégsem csapott át a forradalom útjára, nem tartozik-e most a szabadságharcban elhunyt testvérek szent emléke iránt azzal a kötelezettséggel, hogy a miért ők elvérzettek, annak jutalmát vegyék a nemzet számára? Hiszen más nemzetek annak kimondásán kezdték szabadságharcaikat, hogy nem akarnak többé rabszolgák lenni. E szó kimondá-

¹ Kemény (Bekicsinél, 124.) ezt tagadja, pedig a Gracchusok története ellene szól.

sának itt az ideje, s a nemzetnek a maga népfelsége akaratával szentesítnie kell az ausztriai ház és a nemzet közt fennállott kapocs elszakítását; ki kell mondania, hogy a nemzet, mint önálló, független hatalom lép Európa nemzetei közé, hogy utolsó csepp vérét is kiontja a szabadságért, s hogy Európa róla nélküle nem intézkedhetik. Öt pontba foglalta össze indítványát. Mondja ki a nemzet, hogy Magyarország szabad, önálló és független európai állam, területe feloszthatatlan és sérthetetlen; hogy az uralkodóházat trónvesztettnek, kirekesztettnek és száműzöttnek nyilvánítja; hogy az európai államokkal jó szomszédságban élni s velük szövetkezni kész; hogy addig is, míg a nemzetgyűlés a kormányzat rendszerét minden részletében megállapíthatná, az országot ideiglenesen és felelősség mellett a kormányzó-elnök a maga mellé választandó miniszterekkel igazgatja; s végre hogy mindezek kinyilatkoztatását egy háromtagú bizottság készítse el. Különösen utolsóelőtti javaslatával foglalkozott; s míg maga visszavágyódott a szerény és szegény magánéletbe, óvta a nemzetet, hogy más határozzon a sorsa felett mint a törvényhozás, és hogy a hatalomra feltolakodni engedjen valakit. A kormány emberei tetteikért még fejükkal is készek legyenek felelni. Magyarország jövődjő szabadságának, jólétének s boldogságának alapja letételére, egyúttal azonban az indítványok bírálatára intette Kossuth a képviselőket. A hatalmas beszédet követő éljenzés csillapultával az elnök is felhívta őket hozzászólásra. Közfelkiáltással azonban azonnal elfogadták általános tárgyalásra az egészet és csak a negyedik pontnál támadt némi vita. De midőn Szász Károly szabatosabban kimondatni kívánta, hogy a törvényhozást

*Öt indítvány minden magyar a szabadság hívének először minden
magok közötti szabadság letételével elfogadják és a
saját jogukra és egyaránt mindenki jogára
módszerrel. A. M. J. J. J.*

Adm. J. J. J.

Az ápril 14-iki ülés jegyzőkönyvének záradéka.

(Eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában.)

csak önmaga oszlathassa fel. Bernáth és Madarász László beszéde után éppen a bekepart thea-estélyeinek gazdája, Szunyogh Rudolf javasolta, hogy változatlanul fogadják el Kossuth indítványainak ezt a részét is, mire elfogadták valamennyit.

Igaz-e hát az a vád, hogy ápril 14-ikén Kossuthal szemben nem volt helye a szabad szónak s hogy a képviselők a nép terrorismusa alatt állottak? Ez a nép komoly volt: kétszeresen komoly, mert Isten házában és a haza templomában, nem a Jeu de paumeban érezte magát. S ha nagyszerű volt a labdaházi eskü, mely az utca rongyos népének esküszavával vegyült, valóban senkit sem tölthetett el félelemmel ez a templomi közönség, mely a követek háta mögött ülve, beszélni hagyta a képviselőt, akár a maga papját s nem vágott a szavába, csupán lelkes éljenekkel jutalmazván őt, mit a másik teremben is megtehetett. És ha a meggyőződés igazi bátorsága vezette volna az ellenpártot, ha már egyszer ájtott, s ha Cajus Muciusnak hinak valakit, kinek »nec ad mortem minus animi est, quam fuit ad necem«, — épen itten, a templomban emelte volna föl óvatosságra intő beszédét, melyet a józanészű és vallásos nép végighallgat s talán helyeslésével is támogat s melyben, ezen földél alatt, a flamingók sem akadályozzák, ha még olyan népgyűlés jellege volt is ennek az országos ülésnek. És ha csakugyan olyan nagyon rekedt volt Kossuth, ha a beszédéhez rosszul választott hely miatt valóban elrontotta szavai hatását az innen is, onnan is jövő viszhang, ha csakugyan hidegen hagyta közönségét, s nem igaz a hivatalos meg a többi lap tudósítása, hogy szónoklatát a közönség helyenként leirhatatlan lelkesedéssel fogadta, úgy mi akadályozhatta a bekepartiakat abban, hogy egy kissé jobban választván meg a szónoklatuk helyét, legalább megkisértsék lerontani egy készített beszédnek kárbavesztett szóvirágait?¹ Ha csak annyit tesz meg valaki, hogy a határozat-hozatalhoz szükséges képviselőket megszámláltatni kívánja,² ezt az ünneprontást és prózába való átcsapást kétségtelenül rossz néven veszik tőle, de a házszabályok értelmében mégis megteszik: s ha csakugyan nincs jelen több 160—170 képviselőnél, vagy megakasztják a határozat kimondását, vagy idejében és a maga helyén előre törvénytelennek tüntetnek föl egy ezzel daczolva hozott határozatot.³ Egyébiránt annak idejében

¹ A beszédről Kemény, A forradalom után, 184. és Mészáros, II. 178—9.

² Gróf Batthyány Kázmér utóbb kérdésbe vonta, a nemzet teljesen és törvényesen volt-e képviselve Debreczenben? (Budapesti Szemle, 1893. júniusi és júliusi füzet.) Kovács Lajos szerint (A bekepart, 86.) az előtanácskozásban részt vett 160 képviselőből nem volt több a templomban 40-nél, a bekepartiak be sem tértek a templomba; holott a bekepartí Szunyogh utóbb szónokolt is.

³ Kemény szerint (Bekicsicsnél, id. m. 128.) április 14-ikén nem országos ülés, hanem népgyűlés volt, hol lehetetlen vála bármiféle ellenmondás. »Ezt a revolutio barátai és ellenségei egyaránt bevallani fogják.« Salamon Ferencz (névtelenül írt röpiratában, Magyarország 1849-ben és 1866 után, 80.) megjegyzi, hogy ha a minoritás határozottan sorompóba lép meggyőződése nyilvánításával, legalább is valószínű, hogy közel jövőben lehetet-

KOSSUTH LAJOS.

(Barabás 1849-iki rézmetszete után.)

nem kérdezték, hányan kiáltották el, hogy vitam et sanguinem. Utólag most is csak egy eltiport kisebbség, a békepárt kutatta, hányan tagadták ezt meg mindörökre a dynastiától, mely idáig annyiszor számolt mind a kettőre.

Magának a függetlenségi nyilatkozatnak szerkesztésére a ház Kossuthot, Szaecvyt és a békepárt részéről Gorovét küldte ki, mire Madarász László azonnal indítványozni akarta, hogy a határozat V. pontja értelmében kormányzó-elnökké Kossuthot választják. Mielőtt a hitelét veszített ember megtehetette volna indítványát,¹ a képviselők határtalan lelkesedéssel egyhangúlag kiáltották ki az ország kormányzójává Kossuth Lajost. Kossuth el is fogadta a választást, oly időkhben, midőn nincs helye sem az elbizakodottságnak, sem a szerénységnek, hanem mindenkinek tennie kell

Kossuth kormányzóvá választása.

(Egykoru metszet után.)

azon a helyen, a hova állítják. Kormányzó lesz tehát, míg akarják, míg a kormányrendszert végkép meg nem állapítják, míg a nemzet tökéletesen biztosítva nincs. De az örökkévaló Istenre és saját becsületére esküszik, hogy azontúl csak szerény és szegény magánpolgár akar lenni.

lenné teszi magát annyi jeles fő, ki még hasznos szolgálatokra reserválhatta magát. De a hárszabályokra hivatkozni nem jelentett annyit, hogy a felszólalók fejét mindjárt levágja a nyaktíló (Debreczenben csak kendertilók voltak), ellenben egy okos szó, ha a tizenkettedik órában ejtik is ki, sokkal több jeles főt mentett volna meg a golyótól és a kötélről.

¹ Másnap a ház a jegyzőkönyvből kihagyatni rendelte Madarász indítványát, mert azt nem is hallották és felesleges is volt, a mennyiben közakarattal kiáltották ki Kossuthot. Közlöny, 300.

A gyűlés, melynek határozataihoz a felsőház még aznap járult,¹ Kossuthot és a függetlenséget éljenezve oszlott szét. Es ez a két név valóban mindörökre összeforrt a történelemben. Míg emlékirataiban Rákóczi maga is találgatja, ő vagy Bercsényi indítványozta-e a Habsburgoknak a trontól való megfosztását, Kossuth pár hónap múlva száműzetésének első keservei közt is nyíltan megvallotta, hogy ezt 1849-ben ő tette, a függetlenséget ő proclamálta; és mindhalálig ezen proclamációja alapján maradt. Sokan vettek részt a dynastiától így elszakított haza védelmében olyanok, kik az indítványára ápril 14-ikén hozott határozatot a legpolitikátlanabb, legidőszertlenebb, leghaszontalanabb, legesztelenebb, legvégzetesebb és legerőszakosabb rendszabálynak tekintették; ilyenek jellemezte azt emlékirataiban gróf Batthyány Kázmér is, pár nap múlva a Kossuth-kormány külügyministere, míg annak hadügyministere, Görgei Arthur, már azokban a napokban sem csinált titkot belőle, hogy kárhoztatja s ha lehet, visszavonátja az egészet.

Sajnos eseménynek mondta jóval utóbb, Beust osztrák miniszterrel beszélgetve, Deák Ferencz is az április 14-iki nyilatkozatot;² egyaránt helytelen lépésnek tartotta politikai és jogi tekintetben; mert hiszen a kétoldali szerződést egyik fél sem tekintheti teljesen felbontottnak csak azért, mert azt a másik rész megsértette; ellenben követelnie kell, hogy megtartsa a másik fél is. A dolog földerítése végett és nem mentségül tette hozzá, hogy április 14-ikét márczius 4-ike, oly nap és oly okmány kibocsátása előzte meg, mely egy tollvonással eltörülte Magyarország alkotmányát, önállóságát, teljesen félretéve a *pragmatica sanction*nak azt a részét, mely ez alkotmányt és önállóságot biztosította.

A békepárt, mely a tettet megelőzni nem tudta, ennek a tettnek következtében mint párt egyszerűen megsemmisült; közlönye³ ápril 14-ikét a magyar nép ujjaszületése napja gyanánt üdvözölte. »Mi a békét szeretjük. — szólt — de nem a halál alakjában; s ha a nemzet életének egyedüli feltétele az, hogy küzdjön, legyen bármi hosszú a küzdelem, elfogadjuk... Erőnk kevés, de egészen a hazáé.« És két hét múlva⁴ kimondta, hogy nem kell a trónra semmiféle Napoleon, Koburg vagy Leuchtenberg, magyar pedig épen nem; — a királyválasztás viszálykodással iárna, menekülést csak a köztársasági kormányforma nyújt.

Április 14-ike óta az egész parlament egyetlenegy párt gyanánt állt Kossuthi kormányzó háta mögött; mert a 30—40 tagból álló békepártiak is arra szánták el magukat, hogy egyelőre elismerik az »államcsinyt« s már csekély számuknál fogva sem tiltakoznak ellene, hogy ezzel föl ne

¹ És pedig a képviselőházi határozatok hitelesítése előtt. A nyilatkoztatkészítő bizottságba Horváth Mihály püspököt és Hunkár Antal főispánt küldte ki.

² Deák beszédei, IV. 149. A beszélgetés 1866 december 20-ikán történt.

³ Jókai Mór cikke. Esti Lapok, 44. szám.

⁴ Április 30-ikán a Pesten kiadott 1. számban.

nyokunk egyetemes és önálló független Európai státusok sorába igmük; s a későbbi Habsburg Lothringeni házat Isten és világ előtt trónvesztettnek nyilatkoztatjuk: erkölcsi kötelességünknek ismerjük ezen elhatározásunk indokait nyilvánítani, miszerint tudva legyen az egész miveltt világ előtt, hogy e lépésre a halálág üldözött magyar nemzetet nem tultott elbizakodás, s nem forradalmi viszketeg; hanem a türelem végső kimerültsége s az önfentartás kénytelensége vezeté:

Három száz esztendeje mult, hogy a magyar nemzet, szabad választás által az osztrák házat, kétoldalú kötések alapján a királyi széke emelé.

Es e három század nem egyéb mint a folytonos szenvedés három százada.

Isten ez országot a jólet és boldogság minden elemeivel megátlotta. Közel 6000 négyszegmértöldnyi területe sokszerü bőségben van enaraszva a felvirágzás forrásaival, tizenöt milliónyi népe, kebelében hordja az ifu erőt s fogékonyaságot, hogy Európa keletén a népszabadságnak és civilisationnak hatalmas tényezője, s Európa békéjének mint hajdan öre volt, úgy jövőndőben biztosítója legyen.

Soha egy dynastiának háladatosabb feladat nem jutott az Isteni gondviseléstől, — mint jutott a Habsburg Lothringeni háznak Magyarországon.

Eleg volt volna nem akadályoznia természetes kifejlődését, s most Magyarország a legvirágzóbb országok között állana.

Elég volt volna nem frigyelnie a mérsékelt alkotmányos szabadságot, melyet e nemzet egy ezredév viszontagságai között feltékenyen megőrizgetett, s királyai iránt a példátlan hűség kegyeletével azonosított; s a Habsburg Lothringeni ház a magyar nemzetben, trónusának rendithetlen támaszát még sok időig feltalálhatá.

De ezen dynastia, melly egy uralkodót sem mutathat fel, ki népei szabadságában kereste volna erejét és dicsőségét, a magyar nemzet irányában firól fira a hitszegés politikáját követé, s vagy nyílt erőszakkal azon dolgozott, hogy ez országot törvényes önállásától, s alkotmányos szabadságától megfosztva, a már előbb minden szabadságból kivetközletett császári tartományaival, egy közös szolgaságba összeolvassza; vagy ha e részben a nemzet törhellen vigyázata által magát gátolva érezte, minden igyekezetét oda fordítá, hogy Magyarország erejében elszibbasztva, kifejlődésében feltartoztatva, a császári tartományoknak gyarmatul szolgáljon, miszerint azok Magyarországból, s annak rovására minél több hasznót huzhassanak, s e haszon által képeessé tétessenek azon terhek elviselésére, mellyekkel rájuk az alkotmányaiktól megfosztottakra a pazar gazdálkodású császári uralkodás akadály nélkül nehezedett; s nehezedett nem alattvalóinak érdekében, hanem a korlátlan uralkodás Európa szerio terjesztésének, s a népek szabadsága elnyomásának érdekében.

Több ízben történt, hogy e zsarnok rendszer ellenében, mellynek minden lépését vagy nyílt erőszak, vagy bűnös ármány és cselszövény bélyegzé, a magyar nemzet, önfentartása végett fegyveres védelemhez volt nyulni kénytelen.

Es bár diadalmasan harczolta az igazságos védelem harczait, erejének használatában mindig öly mérséklett, a királyi szó iránti szöketben mindig öly bizakodó volt, hogy győzelmes fegyverét azonnal letette, mihelyt királyai a nemzet jogait és szabadságait egy újabb alkukötéssel, egy újabb esküvel biztosították.

De hiában volt minden újabb kötés, minden újabb királyi eskü az uralkodó ház ajkairól egy újabb hitszegés kezdete volí, s a magyar nemzet országos életének megsemmisítésére intézett politikája sohanem változott háromszáz éven át.

Hiában ontá vérét nemzetünk ezen házért valahányszor az veszélyben forgott; hiában áldozott e dynastiának család érdekéért annyit, mennél többet nemzetem áldozott soha királyaiért; hiában felejté tulzott nagy

tiának családí érdekeit annyit, mennyit többet nemzet-nem áldozott, soha királyaiért: hiában felejté tulzott nagy lelküessel minden újabb ígértnél a multak' sebeit; hiában ápoli kebelében oly törhetlen hűséget királyai iránt, mely még a szenvedések között is a vallásosságig emelkedett; a Habsburgi, s utóbb Habsburg-Lothringeni ház uralkodása Magyarországon utódlól utódlra a folytonos hitszeges historája maradt.

Es a magyar nemzet mind e mellett tiszteletben tartá a kapcsolatot, mely őt két oldalú kötésekkel ezen dynastiához kötötte, s ha most az önfentartásnak természetes köteleességénél fogva e hitszegő háznak trónvesztését és száműzését elhatározza, ezen igazságos ítéltre csak azon tapasztalás által volt indítható, hogy a Habsburg-Lothringeni ház kérelhetlenül összeküldött Magyarország Statuséletének kiirtására, és önmaga tépt. szét azon kötelekeket, melyek őt a magyar nemzethez csatolták, mit Europa előtt nyílt kérdéssel be is vallott:

Több ok van, mely Isten és világ előtt minden nemzetet feljogosít, hogy a felette uralkodott dynastiát trónjáról száműzze. Illyenek

ha az ország ellenségeivel, rablókkal, pártütőkkel a nemzet elnyomására szövetkezik:

ha az esküvel szentesített alkotmány, s országos statusélet eltörlésére fegyveres erőszakkal támadja meg a lativalóit, kik ellene fel nem lázadtanak:

ha erőszakkal eldarabolja, s megcsontítja, az ország területi épségét, melyet fentartani megesküdött:

ha idegen fegyveres erőt használ saját alattvalóinak legyilkolására, s törvényes szabadságuk elnyomására.

Minden egyes ok elég bün arra, hogy a dynastia a trónt elveszítse.

A Habsburg-lothringeni ház példátlan hitszegéssel mind ezen bünt, együtt és egyszerre követte el, s elkövette a magyar nemzet status élete eltörlésének határozott szándokából, elkövette annyi árulás, annyi rablás, gyújtogatás, öldöklés, kegyetlenség, a népiognak oly lábbaltapodása kíséretében; hogy e bűneinek historája felett elborzad az emberiség.

Alkalmul ezen hitszegésre az osztrák háznak, azon törvények szolgáltak, melyek az ország alkotmányának biztosítására a mult 1848-ki tavasszal hozattak.

Ezen törvények pedig a honpolgárok belső viszonyaira vonatkozó gyökeres reformokkal ujja teremtek ugyan az országot — mert eltörlték a hűbéri adózásokat s papi tizedet, a népnek nyelvre s vallásra való tekintet nélkül képviseleti jogot adtak az előbb aristocratiai szerkezetű országgyűlésen, letették alapját a jogegyenlőségnek s eltörlték az adómentességek privilegiumát, visszaállították az erőszakkal elnyomott sajtószabadságot, s vissza-éléseinek fékezésére eskütszéki institutiót alakítottak, de bár, a februári francia forradalom által előidézett szellemi rázkodtatás következtében, az austriai birodalomnak csaknem minden tartománya forradalomban, s a dynastia egészen gyámolatlan volt; a hű magyar nemzet nem igyekezett ezen körülményt arra felhasználni, hogy a király ellenében új meg új jogokat szerezzen a nemzetnek, hanem megelégedett azzal, hogy nemzeti szabadságát, önállását és függetlenségét a ministeri felelősségre alapított közigazgatási rendszer által, újabb meg újabb királyi hitszegések ellen biztosította.

De azon önállás és függetlenség melyet ez által biztosított, nem volt új szerzemény, hanem régi, s törvény és királyi eskük által folytonosan fentartott jog, mely még azon jogszerű viszonyon sem változtatott legkevesebbet is, melyben Magyarország az osztrák császári birodalom irányában állott.

Magyarország ugyan is Erdélylyel s minden egyéb hozzá tartozó részekkel, és tartományokkal, az osztrák császári birodalomba soha bele nem olvadt; hanem mindig önálló, független, szabad ország volt, még azután is, hogy a pragmatica sanctio elfogadásával a magyar királyságra nézve szintazon örökösödési rendet állapította meg, mely az uralkodó háznak egyéb országaira és tartományaira nézve meg volt állapítva.

Világos bizonyosság erre magának a pragmatica sanctionnak azon törvénybe igitása, mely által a magyar koronához tartozó országok területi épsége, s az ország önállása, függetlensége, alkotmánya és szabadsága határozottan fentartattak.

Világos bizonyossága ennek az, hogy a trónörökösök, a pragmatica sanctio után is csak akkor lettek Magyarország törvényes királyai, ha a nemzettel koronázási alkukötésre léptek, s annak és az ország alkotmányának és törvényeinek megtartására megesküvén, szent István koronájával megkoronáztattak.

A koronázási alkukötésekben pedig mindig befooglaltatik, hogy a trónörököségi rend mellett is Magyarországnak minden jogai, szabadságai, törvényei és egész alkotmánya sérthetetlenül fentartandók.

Egyetlen egy volt a pragmatica sanctio óta a Habsburg Lothringeni házból eredett trónörökösök között II-ik József, ki ezen alkukötést alá nem írta, az alkotmányra meg nem esküdött, s koronázatlanul halt meg. De épen azért a magyar királyok sorában meg sem jelenik, s minden tettei és rendeletei érvénytelenek.

Utóda II-dik Leopold csak illy koronázási alkukötés, eskü és koronázás mellett ülhetett a magyar királyi székhelyre, mely alkalmattal a királyi esküvel szentesített 1790-ki 10-ik törvényben utoljára világosan kijelentetett, hogy Magyarország szabad ország, egész kormányformájára nézve független és semmi más országnak avagy népnek alá nem rendelt, hanem saját önállósággal és alkotmányával bíró, s ennél fogva saját törvényei és szokásai szerint kormányzandó.

Igy esküdött meg és lett királyi 1790 után I-ső Ferencz is, ki midőn a romai császárság megszűntével az osztrák császári címet felvette, tömérdek törvényszegése között, annyi tartózkodással még is bírt, hogy nyíltan elismerne, miként Magyarország a hozzá tartozó részekkel és tartományokkal az osztrák császárság részét képező nem tartozik: amint hogy amattól mindig külön vámvonal által el is volt, és van különítve.

Igy esküdött és lett királlyá végre azon V. Ferdinand is, ki a múlt évi törvényeket a pozsonyi országgyűlésen szabad akaratból szentesítette, de esküjét mi hamar megszegvén, a magyar nemzetnek az önálló nemzetek sorából kitérésére, családja többi tagjaival összeesküdött.

Pedig a magyar nemzet a hűségnek pietásával ragaszkodott e hűszegőhöz. A múlt évi márcziusi napokban is, midőn császári birodalma felbomlásnak indult, midőn Olaszországban fegyvereit egymást követő veszteség érte, midőn császári lakában minden perczben az elűzetéstől remegett, — a magyar e körülmények kedvezései közt sem kívánt egyebet, mint hogy biztosítsák az alkotmány, és biztosítsanak azon ősi jogok, melyekre az osztrák házból 14 király és ő maga is megesküdött, de mind annyian hitőket szegtek.

És midőn e régi jogok új biztosítékul a minisleri felelőség törvényét szentesítette, és a magyar minisztereket kinevezte, a magyar nemzet lelkesedéssel körölte körül ingadozó trónusát.

E vésznapokban is — mint már több ízben — az osztrák házat a magyar hűség mentette meg.

De még le sem röpített az eskü ajkairól, már összeesküdött családjával, s öröklött absolutizmusai vágyai bűntudataival a magyar nemzetet semmivé tenni.

Öszeesküdött pedig főleg azért, mert minisleri felelőség inatitúciója mellett, Magyarország önálló alkotmányos kormányzatát, a bécsi cabinetnek nullificálnia többé nem lehetett.

Magyarországot előbb egy Budán székelő kormányzóik igazgatta, magyar királyi Helytartó Tanács név alatt, melynek elnöke a nádor vala, — ennek is világos törvényekkel meghagyott kötelessége volt a magyar alkotmányt, önállóságot, és törvények szentségét megőriznie, — de mivel collegialis forma mellett a személyes felelőség semmivé lészen, ezen kormányzóik kezéből a bécsi cabinet lassankint minden hatalmat kivón, s azt igazgató kormányzóik állásából, a király nevével takarózó udvari önkény postájává süllyesztette.

Igy történt aztán, hogy bár Magyarország törvény szerint önálló kormányzattal bírt, még is az ország pénzével, s a nép vérével idegen czölökre az absolutisticus bécsi cabinet rendelkezgetett, kereskedelmi érdekeinket a népeket kizsákmányoló császár érdekeinek egyoldalulag alá rendelte, elzárta a világ forgalom érintkezéseitől, s határakat gyarmati helyzetbe süllyesztette.

Ez az, mit a ministerialis kormány formának behozatala jövedőre meggátlandó, s a papírosan hervadó országos jogokat, a királyi esküt valósággyá érlelendő vala. —

Ez, és különösen az ország pénzével s a nép vérével önkényes rendelkezhetőség lehetlenítése volt az ok, miért hogy az uralkodó ház hűszegően elhatározá, hogy istentelen bűjtogatásokkal Magyarországot vérbe lángba borítsa, s midőn a belső erő minden kötelekeit e szerint megszállgatnia sikerülend, a belső háboruban vérző országot fegyveres erőszakkal eldarabolja, a magyar nemzetet az élő nemzetek sorából kitérítse, s az eldarabolt országot, önállóságtól megfosztva az osztrák birodalom statushalamázába beolvassza.

E czéljának kiviteletét azzal kezdte meg, hogy a ministerium alakítása közben egy osztrák tábornokot, a törvény elleni pártütés zászlójának a magyar koronához tartozó Horvátországban feltűzése végett, azon ország banjává nevezett.

És pedig azért szemelte ki a pártütés kezdetül Horvátországot és Slavóniát, mert az oda tartozó határvidéki részek, katonai szerkesztésénél fogva, ott legtöbb kesz fegyveres erőt vitt találhatni; s azon vidékek lakosai, hosszú idő óta minden polgári jogokból, alkotmány ellenére kizárva, katonai szolgáskuk megszokása által a császár nevével legkönnyebben valának felbujtathatók.

És kiszemelte a pártütés kezdetül Horvátországot és Slavóniát azért, mert az erőszaktetés szándokából ott a magyar nemzet elleni gyűlöletet embertelen politika már évek óta bűjtögette, s azt a nemzetiségi szenvedelmeknek felizgatásával, s gyűlöletes eszközökkel ápolásával egy pártit a dühösségig ingerlőnie sikerült, mind a mellett, hogy a magyar nemzet a horvát és slavon nemzetiséget nem csak elgyomji soha nem akarta, sőt annak belkormányzatukban is szabad fejlődést engedett, polgári jogokban pedig horvát és slavon testvéreivel nem csak testvériesen megosztott, hanem nekik még saját jogainak megsemmisítésével, különös kiváltságokat és szabadságokat is engedett.

A bán tehát a császár nevében pártot ütött, s nyílt lázadást kezdett a magyar király ellen, ki ama császárral azon egy személy vala, s lázadását annyira vitte, hogy Horvátországnak és Slavóniának nyolc százados kapocs után Magyarországtól elszakítását s az osztrák birodalomhoz csatlakozását decretáltatván.

törvény elleni pertütés zászlójának a magyar koronához tartozó Horvátországbán felhúszta végett, azon ország bányáját nevezett.

És pedig azért szemelte ki a pertütés kezdetül Horvátországot és Slavóniát, mert az oda tartozó határvidéki részek, katonai szerkezeténél fogva, ott legtöbb kesz fegyveres erőt vett találhatni; s azon vidékek lakosai, hosszú idő óta minden polgári jogokból, alkotmány ellenére kizárva, katonai szolgásguk megszokása által a császár nevével legkönnyebben valának felbujtogathatók.

Es kiszemelte a pertütés kezdetül Horvátországot és Slavóniát azért, mert az erőszaklatás szándokából ott a magyar nemzet elleni gyűlöletet embertelen politikája már évek óta bujtogató, s azt a nemzetiégi szenvedelmeknek felizgalásával, s gyűlözetes eszközökkel i polásával egy pártnál a dühösségig ingerülnie sikerült, mind a mellett, hogy a magyar nemzet a horvát és slavon nemzetiséget nem csak elnyomni soha nem akarta, sőt annak belkormányzatukban is szabad fejlődést engedett, polgári jogokban pedig horvát és slavon testvéreivel nem csak testvériesen megosztozott, hanem nekik még saját jogainak megcsontításával, különös kiváltságokat és szabadságokat is engedett.

A bán tehát a császár nevében pártot ütött, s nyílt lázadást kezdett a magyar király ellen, ki ama császárral azon egy személy vala, s lázadását annyira vitte, hogy Horvátországnak és Slavóniának nyolc százados kapocs után Magyarországtól elszakasztását s az osztrák birodalomhoz csatolását decretáltatná.

Nem csak a közvélemény, hanem kétségtelen adatok e pertütés megindításáról a király nagy bátyját Lajos főherceget, Ferencz Károly főherceget, a király öccsét, s különösen nejét Sónia hercegnőt vádolák, s mert a bán pertütésében egyenesen a császár iránti bűség leplel használt, a magyar ministerium megkérte az uralkodót, hogy nevének ezen szentségtelenítését, s a családjára vetett homályt egy unnepeleys nyilatkozattal hárítsa el.

Akkor még az uralkodó ház ügyei Olaszthonban rosszul állottak, s azért az elerczot nyíltan levetni nem mert, Annál fogva a bán és pártíveit pertütőknek, felségsértőknek és lázadóknak 1848-ik eszt. június 16-ki rendeletében nyilvánította. De míg ezt nyíltan kijelentette, a pertütőt és czinkos társait császári udvarándj kegyelmekkel halmozta, s pénzzel, ágyukkal, fegyverrel, löszekkel segitette.

A magyar nemzet bízván a királyi nyilatkozatban, nem sietett a pertütőt saját fészékében megtámadni, hanem a polgár vérontást — ha csak lehet — elmöllőzendő, a pertütés tovább terjedésének gátlására szoritkozott.

Csak hamar hasonló módon felizgatva, Magyarország délkeleti részein a szerb ajku lakosok lázadtak fel.

A király ezt is lázadásnak nyilatkoztató, de szintugy mint amazokat pénzzel, fegyverrel, ágyukkal, löszekkel segitette, saját császári tisztjei s tisztviselői gyűjtötték be a szomszéd Serbiából szerb rabló csoportokat, a rácz pertütők segítségére, s a békes magyar és német lakosok legyilkolására vezértették, és az egész combinált horvát-rácz lázadás intézése a pertütő horvát vezér kezébe téletett.

Következték a ráca lázadásban iszonyatosságok, melyeknek hallatára is elborzad az emberi szív. A békes akasok legyilkoltattak a kinzásoknak legirtózatosabb neveivel, egész virágzó városok s falvak elpusztítottak, a gyilkosoktól menekült magyar saját hazájában földönfutó koldussá lón, s az országnak legvirágzóbb vidéke sirlomvölgyévé téletett.

A magyar nemzet védelmezni vala kénytelen magát; de nemzeti seregeinek nagy részét az osztrák cabinet már előbb Olaszthonba küldé a Lombard-velenceieket legyőzésére, s búr saját hazánk ezernyi sebekből vérzett, annak oltalmára haza nem eresztette.

A többi magyar seregek legnagyobb része az osztrák tartományokban volt a törvény ellenére elhelyezve, nálunk pedig az országban többnyire osztrák seregek tanyáztak, melyeknek legnagyobb része inkább a pertütésnek támasza, mint a törvény s belbéko oltalmazója vala.

Sürgöttük ezen idegen katonaságnak az örökös tartományokban tanyázó magyar ezredekkel felcsérését. Résztint megtagadtattott, résztint minden uton késeltetett. S ha vitézeink a haza veszélyének hírére élet veszéllyel csapatonként haza indultak, üldözöbe vétettek, s ha itt ott a túlnyomó erőnek engedni valának kénytelenek, nem csak lefegyvereztettek, de halállal is büntetettek, mert hazájokat akarák a rablók s pertütők ellen védeni.

A magyar ministerium sürgette a királyt, utasítaná törvény értelmében az országban minden hadsereg és várparancsnokságokat, hogy az alkotmány iránt hűséggel, s a magyar ministeriumnak engedelmisséggel tartoznak. A parancs körözöttés végett István főherczeg nádor és királyi helytartóhoz Budára leküldetett, a levelek megíratlak s postára télettek, de a király öccse a nádor királyi helytartó, annyira vetemedett, hogy a minisiterelnök által ellenjegyzett rendeleteket a postákról visszacsempeszné, s a mint azok később midőn ő az országból hirtlenül eltávozott, hátrahagyott irományai között feltaláltattak.

A pertütő bán megtámadással fenyegette a magyar tengerpartot, az ország kormánya fegyveres erőt küldött.

a király meggyőzésével Styria felé Fiume megmentésére, s a fegyveres erő útjából Olaszországba menni kény-
serítettél — és Fiumet a pártutók erőszakkal elfoglalták s a magyar koronától elszakították.

Es ezen gyalázatos ármányt a bécsi cabinet tévedésnek nyilatkoztatta, mint tévedésnek mondá azt is, hogy a
horvát pártutóknak, fegyvert, pénzt, ágyukat és lőszert küldött.

Általában titkosan utasítva lettek egy a pártutók, mint a katonai s várparancsnokok, hogy ha jön is roszalló,
vagy a magyar ministerium iránt engedelmességet rendelő királyi parancs, annak ne engedelmeskedjenek, hanem
az osztrák ministerium utasításait kövessék.

Soha gyalázatosabb játék nemzetetl nem üzetett.

A magyar nemzet e szerint pénz, fegyver, hadsereg nélkül, az ellentállásra készületlenül, rendszeres ármány-
nyal és árulással körülhálózva; önkéntesekkel, nemzetőrökkel, s gyakorlatlan fegyvertelen népszelével volt ma-
gát a kiirtás ellen kénytelen védelmezni, s a magyar hadseregnek az országban maradt részeitől segítettve, nyílt
csatákban mégis győzött mindenütt, de több abszolút szellemű tisztek s vezéreknek ármánykodásai s árulásai miatt
a sáncz erősségekbe vonult rácz, szerb, és határőr lázadást hirtelen le nem győzhető.

Új erő teremtésről kellett gondoskodnia.

A király, színlég még mindig engedve az elutasíthatlanul törvényes kívánságoknak, 1848-ki július 2-kára
országgyűlést hirdetett, s a nemzet képviselőit felszólította, hogy a horvát és rácz lázadásnak leggyőződésre az or-
szág békéjének helyreállítására fegyveres erőről, s pénzforrásokról gondoskodjanak, egyszersmind Maga, s egész
királyi családja nevében kinyilatkoztatta, hogy a horvát pártutést s a rácz lázadást a legünnepeleyesebben kárhözhatja.

Az országgyűlés gondoskodott. 200,000 emberben s 42 millió forintban a szükségsei előtt megszavazta, s tör-
vényjavaslatot királyi szentesítés végett felterjesztette; egyszersmind példátlan hűséggel a királyt, ki akkoron
Bécsből Innsprukba szökött, felszólította, jöjjön Budára, segítsen jelenlétével a pártutés lecsillapításában, s támasz-
kodjék a magyarok hűségére, mely őt és trónusát meg fogja óvni minden veszélytől.

De ezen kérés hasztalan volt. Sőt időközben Radecki győzván Olaszországban, e győzelemben elbizakodva,
a Habsburg Lotbringeni ház elérkezettnek vélte az időt, hogy az álarczot levesse, s nyílt erőszakkal lépjen fel, a
belháborúban vérző Magyarország elnyomására.

A horvát bánt, a pártutót s ő maga a király által is pártutónak nevezett, most már kedves hívének nyílt-
latkoztatta; pártutéseért megdicseré, s kezdett ösvényének folytatására hívta fel.

Hasonlót nyilatkoztatt a nérbén furdő rácz lázadók iránt.

Ez volt a jelszó, melyre a pártutó horvát bán időközben királyi pártfogás alatt gyűjtött sorogolva, puszítva,
rabolva a Dráván állott, — mife az országban volt osztrák seregek nagy része hozzá pártolt, az észéki, aradi, te-
mesvári, gyulafejevári várparancsnokságok, s bánsági és erdélyi hadparancsnokságok hűtelenül elcserült az or-
szágot; felső Magyarországra, egy, a király által osztrák ezereddes emelt tót pap, a király szemei előtt Bécsben
toborzott cseh rablókkal beült, s a pártutó horvát vezér azon elbizakodással haladt előre a védtelen országban a
főváros felé, hogy ellene a magyar hadsereg nem fog küzdeni.

Az országgyűlés még most is bizott a királyi eskűben, s a király felszólított, hogy a pártutést szüntesse
meg; de válaszul az osztrák ministerium egy nyilatkozványára hivatkozást nyert, melyben az jelentett ki, hogy a
magyar nemzet önálló kormányától, a magyar pénz- had- és kereskedelmi ügyek kormányzatát elvonni elfogadott
akarat, egyszersmind a király a fegyveres erő és hadi költség iránt, saját felhívására alkotott törvényektől a szen-
tesítést megtagadta.

Erre a magyar ministerium leköszönt, de az új ministerium alkotására felszólított minister elnök által elő-
terjesztett ministeri jelöltek meg nem erősítették.

Az országgyűlés a nemzet megmentésének kötelességéről ösztönözve, a pénzforrásokat határozatilag el-
rendelé, a katonai állítást parancsolt.

A nemzet teljes készséggel engedelmeskedett.

A nemzet képviselőit egyszersmind felhívta a király öcsét István főherczeg nádor királyi helytartót, szálljon,
csak szíriumi kötelezettségénél fogva, táborba a pártutók ellen. El ment, nagyszavakban fogadott fényes ígéretek-
kel, de miután a pártutó horvát bánal küldöttei által üzeneteket váltott, és már már útközre kerülne a dolog, a
tábor titkon elhagyá, sőt az országból is hűtelenül eltávozott.

Irodányai között pedig felhatalmazott az előre kikoholt terv, miként fog Magyarország Styriából, Auszriából,
Morvából, Silesiából, Gallicsiából és Erdély felől egyszerre kilenez oldalról megtámadtatni.

Es az osztrák hadügyminister felfogott levelezéseiből kistit, miként utasították a Magyarországot környező osz-
trák tartományok hadi parancsnokai, Magyarországba beútni, s kombinált hadi munkálatokkal a pártutókat gyámoltani.

Es megtörtént a beútni kilenez oldalról: míg benn a bázisban a feltárogatott népiségek polgárháborúja dühön-
gott. Mindnyája között legkeszervesebb az erdélybeni támadás, mert az által Erdélynek magyarországi tőkeletes
egyesítése, — mely 1791. eszt. óta sürgetett közöbajtás volt, és a mely a múlt évhen, előbb a magyar, s csak
hamar az erdélyi magyarországiak között

Az országgyűlés a nemzet megmentésének kötelességéből ösztönözve, a pénzforrásokat határozottan elrendelvé, a katonai állítást parancsolt.

A nemzet teljes készséggel engedelmeskedett.

A nemzet teljes készségével engedelmeskedik.
A nemzet képviselői egyezszenlud felálltak. A király öcsét István főherceget nádor királyi helytartót, szálljon.
ezt szerinti kötelezettségénél fogva, táborba a partútok ellen. El ment, nagyszavakban fogadott fényes ígéretek-
kel, de miután a partútok horvát bűnös kuldőitől által üzeneteket váltott, és már már útközre kerülne a dolog, a
tábori titkon elhagyta. sőt az országából is hűtlenül eltávozt.

Irományai között pedig felszámoltatott az előre kiköthet terv, miként fog Magyarország Styriából, Ausztriából, Morvából, Silesiából, Gallicziából és Erdély felől egyszerre kilenz oldalról megtámadatni.

És az osztrák hadügyminiszter fellogott-levelezőzéseiből kiált, miként utasítanak a Magyarországot környező osztrák tartományok hadi parancsnokai, Magyarországra betűzni, s kombinált hadi munkálatokkal a parttörteket gyarmolítani.

Es megtörtént a beütés kilencz oldalról: míg benn a hazában a felzúgott népiségek polgárháborúja dúhott. Mindnyája között legkeservesebb az erdélyben támadás, mert az által Erdélynek magyarországi tökéletes egyesülése, — mely 1791. eszt. óta sürgetett közöbjeítés volt, és a mely a mult évhen, előbb a magyar, s csak hamar az erdélyi országgyűléseken hozott, s az uralkodó által szentesített törvényeknél fogva úgy lón valósággyá, hogy az 1848-ki július 2-káni magyar nemzetgyűlésen Erdélynek összes képviselői, a köztök a szászok is, megjelentek, — erőszakosan felbontatni mekristelték: sőt Erdélyben a hűségű osztrák vezérök nem eléggék a rendes seregökkel hadviselés, hanem a partútt szászok által gyámolítottva felduzzadt az oláh népességet, — mely a törvény által neki ajándékozott szabadság ellen felkelvára, barbar vandalizmussal gyilkolta, kínolta a védtelen magyar lakosokat, nem kivélve sem nőt, sem gyermeket, sem gyámoltalan öregot, a rommá égették és felprédálták a legvirágzóbb városokat s falvakat, s köztök N. Enyefet, Erdélyben a tudományok egyik székhelyét.

De a magyar nemzel ennny árulástól, erőszaktól s veszélytől körvezeve, bár fegyvertelenül, készületlen kálságba nem esett jövedője felett.

Önkéntesekkel s népfelkeléssel szaporító csekély rendezett erejét, s az igazság érzetéből merített hazafini lelkesedéssel pótolván a gyakorlat hiányát, a partitűz horvát táborát megverte, s miután vezérek az ütközet után nyereségszerűen arra használták, hogy becsület szavát szegve, vert seregével az éj sötétjében megegyeztek, az országból kikérgette. — Egy másik több mint 10,000 főnyi serege pedig körül kerítve, vezérestől együtt utolsó emberig elfoglalt.

A vert sereg Bécs felé futamodott, s V-ik Ferdinánd király annyira vetemedett az erkölcstelenségben, hogy annak vezérét a megvert, megfutamott párttól Magyarországon a királyi hatalom teljhatalma kőpisésként nevezze, s magát, a lázadás lecsillapítása végett egyebhét országgyűlést az 1848-ik törvénynek ellenére, mely az országgyűlést csak ministeri ellenjegyzés mellett, s így is, a következő évi költségvetés megállapítása után engedély felosztaittni, jogtalanul elosztatottak nyilvánítván, alkotmányt, és minden alkotmányos intéstitűket, hatóságokat, törvényszékeket felüggesztve, az egész országot hadi törvényszék alá, s a polgárok életét, vagyonát becsületét azon párttól zsarnok kényének, s korlátlan hatalmának alája veté, ki mint a haza ellensége fegyverrel támadja meg az országot, a törvényt és alkotmányt.

Sőt a hitzegő osztrák ház még e borzasztó cselekedetnél sem állapodott meg.

A pártlós bánt és Bécsset ostromló seregeknek ótalma alá fogadta, s miután Bécsset egyesített erők által ostrommal bevették, s meggyőztették, az egész egyesült sereget Magyarország meghódítására vezették.

A még mindig hű magyar nemzet parlamentáit küldött az ellenséghez. Parlamentáit elfogattatott, börtönre vetetett, s a magyar nemzet igazságos felkiáltása feleletre sem méltatott, hanem mindenki, a ki ártatlan hazáját védeni merte, akasztófa alá fenyegettetett.

Mielőtt azonban a zsarnok dynastia főszerepe beütne Magyarországra, az Oltvázi palotában, családi reválúio eszközköltetett, V-dik Ferdinánd lemondott a trónusról, melyet annyi vérrrel, annyi hitzségessal megfirtztetett; s a király testvéresének, az örökösdi jogról szintúgy lemondott Ferencz Károlynak fia, az ifjú Ferencz József főherczeg kiáltotta ki magát osztrák császárnak, s magyar királynak.

De a magyar nemzet alkotmányos trónjáról, a nemzet nélkül családi pactumok által senki sem rendelkezhetik. És még is, a magyar nemzet annyira nem óhajtot egyebet, mint törvényeinek fentartását, a azoknak általa alatt a becsületésékéi, hogy ha ezen trónváltozásra, a magyar nemzet meggyezése törvényes úton felkérlek, s az ifjú Herceg a magyar alkotmány fentartására esküt tenni ajánlkozik, a magyar nemzet semmi semkéséset volna, és mielőt kezét polgár vérbe mártotta, diplomatikai kötelessé alapján királyának fogadni, s ezért István koronáját megkoronáznai.

De ő megtámadta mindent a mi Isten, s ember előtt szent, nemcsak erre nem ajánlkozott, sőt inkább ki-
vetkőzve az ifjú kebel romlatlanságából, első szavával kikiáltotta, hogy Magyarország — melyet ő a lázadó —

lázadónak mert helyegozni, fegyverrel hódítandja meg, s hogy éle feladatának ismeri, azt ezredév óta fen-
tartott önállásából kivetkezettve, az osztrák birodalomba beolvasztani.

Es szavát a mennyire tehete, igyekezett is rettenetesen beváltani. Reá küldte Magyarországra Windisgrätz
teljhatalmu helyettesének vezérlete alatt álló seregét, s egy uttal Galliczia, és Styria felől az országot külön
seregekkel meg-támadtata.

A magyar nemzet védelmezé magát a reá mért halál ellen. De mert ennyi ellenség ellenében, s benn az ország-
ban vandal fíazadókól zaklatva, meg egész védelmi erejét ki nem fejthet, eleinte hátrálni vala kénytelen; s
hogy a fővárost a prágai, s becsilhez hasonló ostrom szerencsétlenségeitől megmentse, s e jobbra érdemes nem-
zet sorsát késztetendül egy ütközet közkjárára ne tegye, elhagyta magát a fővárost is, s az országgyűlés és
nemzeti kormány mált januar elején Debreczenbe tetetett át az igazságos isten segedelmébe s a nemzet erejébe
vetett azon biztos remennyel, hogy a főváros elhagyásával a nemzet nem fog elveszni.

Es hála Istennek nem veszett el!

Azonban meg ekkor is megkísérté a bökes kiegyenlitést, követeket küldött a hitszegő dynastia fővezé-
réhez; de ö kevély elbizakodással, az alkudozást elutasítá, a magyar nemzettől felhíden megadást mert követel-
ni, s az ország bekekövetit az Olmúczbe menetelben meggátolva, letartóztatta, sőt azok egyiket a volt minis-
terelnököt, fogságra vettette, s megszállván az elhagyott fővárost, ott a hóliér bárdjával zsarnokoskodott, hadi
foglyaink egy részét leglyilkoltatta, más részét súlyos börtönnre vetetti, s a többieket embertelen éhségre kárhoz-
tatja, vagy az olaszországi seregekben szolgálatra kényszeríti.

S hogy semmi se hiányozzék az ausztriai ház bűnének mértékéből, Erdélyben a vitéz magyar hadsereg
által megveretve, az orosz cáár segítségéhez folyamodott, s a szomszéd Olahországból úgy a magas porta ül-
takozása mint az Europai hatalmak Bukaresti consulinak ellenzése daczára, a nepjog megsértésével, orosz se-
regeket hozott be Erdélybe a magyar nemzet leglyilkolására.

Es végre, hogy ennyi bűnének gyümölcsét biztosítsa, Ferencz József, ki magát magyar királynak méri
nevezni, f. e. Martzius 4-kei s 6-kai manifestumában nyíltan kimondja, hogy a magyar nemzetet kitorli az élő
nemzetek sorából; területét öt részre feldarabolja, Erdélyt, Horvátországot, Slavóniát, Fiumet s a magyar ün-
gerpartot Magyarországtól elválasztja; Magyarországot belső területeiből a rácز rablók számára, külön vajdaságot
kiszakít, s általában az egész országot önállásától, törvényes függetlenségétől, s országos lételeitől megfosztva,
az osztrák birodalomba beolvasztja.

Ime elszámáltuk egyszerű historiai igazsággal a Habsburg-Lothringeni ház példátlan bűnének hosszú
sorát, s az örökkévaló Isten ítéletére; s a világ közvéleményere hivatkozva mondjuk ki, hogy a hitszegő házzal
a kibékülés lehetsége megszűnt, s tartozunk Isten törvénynek, tartozunk hazánkknak, tartozunk a jognak, tar-
tozunk a morálnak, becsületnek, Európának, s a civilisatio érdekeinek, hogy e hitszegő dynastiát a magyar kirá-
lyok trónjáról száműzve, adjuk át Isten ítéletének, s a közvélemény, morál és becsület utálatának.

Tesszük pedig azt halálra sértett nemzetünk törhetlen ereje érzetében.

Ime három hónap óta szállotta meg bazánk fővárosát a hitszegő ellenség, és nemzetünket késztetendül lep-
te meg, de a magyar nép az élethalál harc közepette nőtt erejében, s diadalmas harcok közt szerezte magá-
nak a meggyőződést, hogy hazáját megfogja menteni.

Három hónap óta a zsarnok ellenség minden erevével, egy talpalatnyi földet sem nyert, sőt veszített tért
után, ütközetet ütközet után.

Három hónap előtt a Tiszaig valánk visszaszorítva, s most már igazságos fegyvereink egész Erdélyt vissza-
szereztek, Kolozsvárt, Nagyszebent, Brassót visszafoglalták, s az osztrák ház seregeit, egy részt Bukovnába
adták, más részt úgy őket mint a segítségökre jött oroszeregeket tökéletesen megverve, Erdélyből utolsó embe-
rig kiűzve Oláhországba menekülni kényszerítették.

Felső Magyarországot nagy részben meg van az ellenségtől tisztítva.

A rácз lázadás megtörve; erőseik: szent Tamás és a római sánczok ostrommal bevétve. s a Tisza és
Duna közti vidék, egész Bács vármegyével le egészen Titelig a nemzetnek visszaszerezve.

Maga a hitszegő osztrák ház fővezére pedig minden egyesült erejével öt egymástáni ütközetben megverve,
s a Dunáig s részint Dunántúlra visszakergetve.

Es azért mindezeknek alapján, az örökkévaló Isten igazságára, s a művelt világ ítéletére hivatkozva, és nem-
zetünk természetes jogaira úgy, valamint nehéz szenvedések alatt tettleg bebizonyított erejére támaszkodva, azon
kotelességtől fogva, mely minden nemzetet az önfentartásra ösztönöz, ezennel az általunk törvényesen képviselt
nemzet nevében kijelentjük és határozzuk, a mint következik:

1-ör. Magyarország a volo törvényesen egyesült Erdélylyel és hozzá tartozó minden részekkel, és tarto-
mányokkal egyetemben szabad önálló és független europai státusnak nyilvánítatik s ezen egész status területi egy-
sége fozolashatatlanak s épsége sérhetetlennek kijelentetik.

2-ör. A Habsburg Lothringeni ház, a magyar nemzet elleni árulása, hitszegése és fegyverfogása által,
nem különben azon merény által, miszerint az ország területi épségének eldarabolását, Erdélynek, Horvátor-
szágnak, Slavóniának Fiumének és kerületének. Magyarországtól elszakítását s az ország önálló státusátának

Duna közti vidék egész Bács vármegyével le egészen Titelig a nemzetnek visszazerozva.

Maga a hitszegő osztrák ház fővezére pedig minden egyesült erejével öt egymástanúti utközelben megverve, s a Dunáig s részint Dunán túlra visszakergetve.

És azért mindezeknek alapján, az örökkévaló Isten igazságára, s a művelt világ ítéletére hivatkozva, és nemzetünk természetes jogaira úgy, valamint nehéz szenvedések alatt tottleg bebizonyított erejére támaszkodva, azon köteleességnél fogva, mely minden nemzetet az önfontartásra ösztönöz, ezennel az általunk törvényesen képviselt nemzet nevében kijelentjük és határozzuk, a mint következik:

1-ör. Magyarország, a vele törvényesen egyesült Erdélylyel és hozzá tartozó minden részekkel, és tartományokkal egyetemben szabad önálló és független európai statusnak nyilváníttatik s ezen egész status területi egysego feloszthatatlannak s épsége sérthetetlennek kijelentetik.

2-or. A Habsburg Lothringeni ház, a magyar nemzet elleni árulása, hitszegése és fegyverfogása által, nem különben azon merény által, miszerint az ország területi épségének eldarabolását, Erdélynek, Horvátországnak, Slavóniának Fiumének és kerületének, Magyarországtól elszakítását s az ország önálló státuséletének eltörölését fegyveres erőszakkal megkísérteni, évgett idegen hatalom fegyveres erejét is a nemzet legyilkolására használni nem iszonyodott, saját kezeivel szaggatván szét úgy a pragmatica sanctiot, mint általában azon kapcsolatot, mely, két oldalú kötések alapján kötötte s Magyarország között fenállott, ezen hitszegő Habsburgi, s utóbb Habsburg Lothringeni ház, Magyarország, a vele egyesült Erdély és hozzá tartozó minden részek és tartományok feletti uralkodásból ezennel a nemzet nevében örökre kizáratik, kirekesztetik, a magyar koronához tartozó minden czímek használatától megfosztatik, s az ország területéről, s minden polgári jogok élvezetéből szűnkivettetik.

A minthogy ezennel troneszteltnek, kirekeszteltnek és száműzöttnek a nemzet nevében nyilváníttatik.

3-or. Midőn a magyar nemzet elidegeníthetlen természetes jogainál fogva az európai státusszaládába önálló és független szabad státusként belép, egyszersmind kinyilatkoztatja: hogy azon népekkel, melyek vele ezeltől egy fejedelem alatt állottak békét, s jó szomszédságokat alapítani, s folytatni, és minden más nemzetekkel, barátságos kötésekkel szövethetne elhatározott akarata.

4-er. Az ország jövődő kormány rendszerét minden részleteiben a nemzetgyűlés fogja megállapítani, addig pedig még ez a fentebbi alapelvek nyomán megállapíttatik, az országot egész egyetemes kiterjedésében a nemzetgyűlés minden tagjának egy ajku felkiáltásával s közmegegyezésével kinevezett kormányzó elnök KOSSUTH LAJOS fogja a maga mellé veendő miniszterekkel egy saját magának mint az általa nevezendő minisztereknek személyes felelősségük s számadási kötelezettségük mellett kormányozni.

És e határozatainkat adjuk tudtára a művelt világ minden népeinek, azon erős meggyőződésel, hogy a magyar nemzetet, mint a független önálló nemzetek sorában egyik testvéröket, azon barátsággal és elismeréssel fogadandjuk, mely barátságot és elismerést a magyar nemzet nekik ezennel általunk felajánl.

És adjuk tudtára Magyarország s a vele egyesült Erdély, és hozzá tartozó minden részek és tartományok lakosainak azon kijelentéssel, hogy az említett egy és oszthatlan magyar álladalom minden hatósági, községi, városai, kerületi, megyei és polgári, szóval minden egyesek s testületek, a tron vesztett Habsburgi, s utóbb habsburg lothringeni ház iránti hűség, s engedelmesség köteleességei alól teljesen és tökéletesen feloldva vannak, sőt attól a nemzet nevében eltiltatnak, s mind az, ki a nevezett házból netalán a királyi hatalom bitólójául fellépni merészkedő egyént, tanácsesal, szóval, vagy tettel gyamolítaná, honárulsi bünt követ el.

Melly határozatainknak életbe léptetését s közhírré tételét a magyar álladalom kormányának meghagyván, azt minden e végre szükséges törvényes hatósággal ezennel felruházzuk, s a rendelkezési és intézkedési iránti törvényes engedelmességre a nemzet nevében minden honpolgárt kötelezzük.

Kelt Debreczenben 1849-iki ápril 19-ik napján tartott nemzetgyűlésünköl.

A magyar nemzet törvényesen egybegyűlt főrendei, s képviselői.

B. Perényi Zsigmond,
a felsőház másod elnöke.

Almásy Pál,
a képviselőház elnöke.

Szaesvay Imre, jegyző.

idézzék a belláborút, a minek — az orosz beavatkozás küszöbén — csak az ellenség venné hasznát. Sőt le sem mondtak képviselői megbízatásukról: hitték, hogy a sereg élén a dynastikus Görgeivel s a képviselőházban, hol Kossuthnak mint kormányzónak helye többé nem lehet, a Debreczenből hirtelen haza utazott Madarász László nélkül nyugton várhatják az ügyek fejlődését.¹ Mintha a történelmi emlékü nap estéjén gyújtott tömredék fáklya lángja előttük is megvilágította volna az utat. Kazinczy, a megsemmisült párt egyik vezére, másnap a képviselőházban megjegyezte ugyan, hogy átlépték az alkotmányos élet egyik Rubiconát, honnan visszatérés nincs, de hozzátette, hogy ott a nemzet, az ő hite szerint, okvetetlenül új, szabad életet fog kivívni.²

Az öttagú bizottság munkássága ötödik napján, ápril 19-ikén mutatta be a két ház vegyes ülésén a függetlenségi nyilatkozat szövegét, melyet egészben véve Kossuth és Szacsvey készített, s melyet a törvényhozás azonnal és egyhangúlag elfogadott.

A magyar államot törvényesen képviselő nemzetgyűlés jelen ünnepléses nyilatkozatával Magyarországot elidegeníthetetlen természetes jogaiba visszahelyezvén, azt a hozzátartozó részekkel és tartományokkal együtt az önálló, független európai államok sorába iktatja s a Habsburg-Lothringenházat Isten és világ előtt trónvesztettnek nyilvánítja. Erkölcsi kötelességének tartja azonban tudatni elhatározása indító okait; hadd lássa az egész művelt világ, hogy erre a lépésre a halálig üldözött magyar nemzetet nem túlzott elbizakodás és nem forradalmi viselkedés, hanem a türelem végső kimerültsége s az önfentartás kénytelensége vezette. A szabadon választott Habsburgok uralkodásának hárcm százada a folytonos szenvedés három százada volt. Az ország a legvirágzóbbak közt állana, ha legalább nem akadályozzák természetes fejlődését; s ha nem irigylük féltékenyen őrzött alkotmányát, a példátlan hűségű nemzet még sokáig rendíthetlen támasza lenne a dynastiának. Népe szabadságában azonban egy uralkodó sem kereste erejét, dicsőségét s az uralkodóház a nemzettel szemben firól-fira a hitszegés politikáját követte. A szabadságért vívott diadalmas harcok után a nemzet mindig megbékült királyával; de minden királyi eskü egy újabb hitszegés kezdete volt.

A dynastia érdekében tett vérhullásáért, nagylelkúségéért hálát a nemzet sohasem aratott. Mindamellett ezt a házat csak most száműzik, midőn az Európa előtt nyílt kérdéssel maga vallja be, hogy szétépte azokat a kötelékeket, melyek őt a magyar nemzethez csatolták. Vétkes mindazokban a bűnökben, melyek egy nemzetet feljogosítanak a felette

¹ Kovács Lajos, id. m. 86—89.

² Kazinczy helyén maradt s így ebben a nyilatkozatában több őszinteséget kell keresni, mint abban, melyet utóbb a haditörvényszék előtt tett, s melyben a történet átkával fenyegette Kossuthot, »ki saját szennyes érdekében kockára birta vetni a nemzet lételével azokét, kikben dicsvágya ellenzőit ismeré«.

uralkodó dynastia száműzésére. El akarta törülni a magyar nemzet állami lételet: még pedig annyi árulás, rablás, gyújtogatás, öldöklés, kegyetlenség s a népjoznak oly lábbal-tapodása kíséretében, hogy az emberiség elborzad bűneinek történetén. S minderre az ország alkotmányának biztosítása végett 1848 tavaszán hozott törvények szolgáltak alkalmúl. Pedig az önallas és függetlenség, melyet azok biztosítottak, nem volt új szerzemény, hanem a törvényekben és királyi eskükben folytonosan fenntartott jog. Az önálló ministeri kormányzat, különösen pedig az önálló had- és pénzügy elkobzása végett az uralkodóház istentelen bujtogatásokkal az országot vérbe, lángba borította, hogy fegyveresen földarabolhassa, önállásától megszossa s a birodalom államainak halmazába olvaszsa.

Részletesen felsorolván a nyilatkozat a lefolyt esztendő történetét, az örökkévaló Isten ítéletére s a világ közvéleményére hivatkozott, hogy »e hitszegő házzal a kibékülés lehetsége megszűnt«. »Tartozunk Isten törvényének, tartozunk hazánknak, tartozunk a jognak, tartozunk a morálnak, becsületnek, Európának s a civilizáció érdekeinek, hogy ezt a hitszegő dynastiát a magyar királyok trónjárúl száműzve, adjuk át Isten ítéletének s a közvélemény, morál és becsület utálatának.« Teszik pedig ezt a halálra üldözött nemzet törhetetlen ereje érzetében, a zsarnok ellenséggel szemben nyert diadalok tudatában, a nemzet természetes jogaira hivatkozva. Az ismeretes négy határozat közlése után tehát mindenkit fölmentettek az eddigi uralkodóház iránt való hűség és engedelmesség kötelessége alól; sőt attól a nemzet nevében el is tiltván, honárulóknak nyilvánították azokat, kik a volt dynastiából »netalán« a királyi hatalom bitorlójaúl föllépni merészkedő egyént tanácsosal, szóval és tettel gyámolítanak; ellenben a magyar állam kormánya iránt minden honpolgárt törvényes engedelmességre köteleznek.¹

Ennek a nyilatkozatnak elfogadásakor nem egy magyar államférfiú gondolt az amerikaiaknak 1776 július 4-ikén kiadott függetlenségi nyilatkozatára. Az egyik lap² amaz után emezt azért közölte azonnal, hogy

¹ A függetlenségi nyilatkozat eredeti példánya a régi országos levéltárban. (Századok, 1897. 697.) A Kossuthtól tervezett diszpéndány sorsára nézve l. Keményt Beksicsnél, 129–130. l. A terjedelmes nyilatkozat (Horváth Mihálynál, II. 461–477.) külön is több kiadásban jelent meg. A rá vonatkozó röpiratok közül [l. különösen: Chownitz Gyulától: Ungarns heiliges Recht zum Kampfe gegen Oesterreich und zur Thronentsetzung des Hauses Habsburg. (Frankfurt, 1849.) Meyer J., Szózat Némethonból a Habsburg-ház és Kossuth Lajos felől. Ford. Horárik. (Pest, 1849.) Kossuth, Irataim, II. 273–277., Vildini szózat 15–16., Görgei, Mein Leben, II. 9–12. és 104–6., Klapka, Memoiren, 156–7. és Emlékeimből, 123–130., Szeremlei, id. m. II. 105–117., Horváth, id. m. II. 429–477., Kemény, Forradalom után, 180–4. és ugyanő Beksicsnél, id. m. 119–134., Irányi, Megjegyzések 11–16., Kovács, A békepárt, 80–89., Salamon, Magyarország 1849-ben, 65–85., Mészáros, II. 173–81., Gelich, id. m. III. 333–342., Görgei István, id. m. II. 170–194., Matolay Etele, Visszaemlékezések (1883.), Id. Ábrányi Kornél, Ápril 14-ike 1849-ben. (Életemből és emlékeimből), Elemér, Görgei, 42–7. 53–61.

² Pesti Hirlap, 1849. 36–37. Lipcei plakátok Kossuthot mint Ausztria Washingtonát dicsőítették. Márczius Tizenötödike, május 12., 80.

összehasonlítva a benne foglalt vádpontokat hazánk sérelmeivel, rogtón át lehessen látni, — mennyivel súlyosabbnak, egy nemzet épségét mennyivel fenyegetőbbek, türelmét mennyivel fárasztóbbak a tények, melyek nemzetünket a Habsburg-dinasztiától való elszakadásra kényszeríték. Ha a nyilatkozatunkat kidolgozó választmány oly részletes akar lenni, mint az amerikai kongresszus, tartalmának a mostaninál még egyszer hosszabbra kellett vala terjednie. Különben az amerikai nyilatkozat vádpontjaiból alig van egy-kettő, — s ez is csak az államok földrajzi helyzeténél fogva — mely hazánk sérelmeivel ne volna annyira összhangzó, hogy a kommentálás is fölöslegessé válik. Oly undok bűnöknek pedig, melyeket a nevezett

A független magyar állam pecsétje.

(Az eredeti ezüst pecsétnyomó az erdélyi múzeumban.)

dynastia ellenünk elkövetett, a szabad államok nyilatkozatában még árnyéka sincs.»

Ezt az összehasonlítást maga Kossuth is megtette, mikor április 14-ikének következtül két esztendő múlva mint száműzött állt meg Washington mount-vernoni sirjánál. Talán több tévedéstől menekülhetett volna, ha a nyilatkozat megtétele előtt gondol földijének. Rákóczinak konstantinápolyi sirjára, melyben az a nagy férfiú pihent, kinél lángolóbban ő sem szerethette hazáját, de aki 1707 június 14-ikén a függetlenségi nyilatkozat megtételénél a maga idealismusában szintén nem számolt eléggé az idealismusnak szárnyát szegő körülményekkel. Rákóczit Vetész, Kossuthot

Görgei eleve figyelmeztette a körülmények kedvezőtlen voltára; mind a kettő tudta, hogy pártjuk van a békére hajlóknak. De Rákócziól XIV. Lajos francia király a szövetség fejében kivánta ezt a nyilatkozatot, a mellett idáig is tapasztalta az angolok, hollandok közbenjárását, számíthatott a törökök joakarató semlegességére, talán arra is, hogy érdekében az orosz beavatkozik. Ellenben a francia köztársaság elnöke még csak nem is fogadta a magyarok mostani követét, Teleki Lászlót; Anglia külügyministere utasította Szalay Lászlót, hogy közleni valóját az osztrák követ útján adja be: az északamerikai Egyesült-Államok, melyek közbenjárásukat eleinte fölajánlották, végre is úgy találták, hogy a magyarok megnyugodhatnak a márczius 4-iki alkotmányban, mely fölvette az Egyesült-Államok alkotmányának több nagy elvét; Törökország készen állt, hogy a területére szorult osztrákokat nem fegyverzi le, a magyarokat azonban lefegyverzi; az oroszok pedig már is beavatkoztak és csak katonai kudarczuk megboszulása végett is még sokkal nagyobb arányokban készültek beavatkozni az osztrákok javára.

Azonban a mint az ónodi gyűlésen Károlyi Sándor méri az első halálos csapást Rakovszkyra, a békepárt emberére, itt a békepártiak elnökjelöltje, Görgei, ha indulatosan fogadja is a nyilatkozat híret, megnyugszik az általa teremtett helyzetben s még a hadügyministerséget is elvállalja. Közel másfélszázadnyi időközben mind a két vezér teljesíti kötelességét mindaddig, míg elérkezettnek látja egyik a békének, másik a föltétlen megadásnak idejét. Mind a két nyilatkozat árulónak, a haza ellenségének nevezte azt, ki a trónjától megfosztott uralkodóhoz bármi czímen hű maradna s így mind a kettő a terrorismus egy nemét gyakorolta. De 1605 áprilisében Bocskay s 1621 augusztusában Bethlen megválasztásakor kimondták ezt a magyarok már korábban is, ismételték kisebb fontosságú esetekben, a mi elég világos tanúsága annak, hogy forradalom nem lehet el eféle fenyegetések nélkül. Ha Rákóczi és Kossuth szavára nyíltan elfogadva, egymás közt mind a két időben keményen bírálták is a biggadtabbak a detronisatiót, ha tudták is, hogy annak elmulasztása miatt föl nem kél a nép, erőt merítettek a népnek a tette kitörő lelkesedéséből, az ifjú hadseregnek — Görgei szerint is — ezerhangú helyesléséből s épp oly kevésbé törődtek az országban élő nemzetiségek, az arisztokrácia, a nagybirtokosok, a konzervatívek bajosan megnyerhető, talán meg sem nyerhető rokonszenvével, mint nem törődtek 142 esztendővel azelőtt. Azt hitték, a siker meghozza valamennyit.

Kossuthnak szemére vetik, hogy hézag van a nyilatkozatában, mert egy régi uralkodást megszüntetve, nem szól arról, jön-e utána egy

¹ Ezt a kormányhoz intézett igen sok lelkes fölírat és helyhatósági határozat oklevelesen is igazolja. Hosszú névsor az Egyetértésben, 1894. 80. szám. Egyébiránt május 3-án Vukovics Iustságügyminister hivatalosan is meghagyta a hatóságoknak a hódolat kifejezését.

új, monarchia marad-e az ország, vagy köztársasággá alakul át. Mindenestre más volt most a helyzet, mint 1621-ben, midőn a rendek detronizálván II. Ferdinándot, augusztus 25-ikén az üresen maradt trónba egyszerűen betöltették Bethlen Gábort. Némileg inkább hasonlított az 1605 ápril 20-ikán teremtett helyzethez, midőn a fölkelésnek még csak elején levő Bocskayt Magyar- és Erdélyország fejedelmévé kiáltják ki, anélkül, hogy szólanának a tulajdonképeni királyság sorsáról. Onodon voltakép Rákócziék sem mondták meg, mit tesznek a trónnal, melytől megfosztották a Habsburgokat; náluk is megvan tehát a Kossuthéknál megrótt hézag, a nélkül hogy a vezetők bűnös szándékaira szabad volna következtetni; de hát elmaradt a siker, mely még a tévedést is képes igazolni. Charlatánnak azonban még sem mondta senki Rákóczit, mint mondta Kossuthot,¹ ki »semmivé tette Magyarországot, csakhogy megoltalmazza a bőrért.«² Mily nyomorúlnak kellett volna lennie itt is, ott is az országgyűlésnek, hogy szabadságot keresve, egy embernek, mellé egy charlatánnak, ennyire hódoljon!

Érzelmek és szenvedélyek vezették a népet 1707-ben és 1849-ben egyaránt s azok, kik ez érzelmek és szenvedélyek leghivebb kifejezői lévén, az események intézői lettek, nem a nekik oly visszataszító módon tulajdonított egyéni dicsvágyból tették, a mit tettek. Hiszen Rákóczi, ki a június 14-iki nyilatkozatot indítványozta, két hét múlva már ismét irt Frigyes Vilmos porosz királyfinak,³ Kossuth pedig ápril 14-ike után három hét múlva (május 3-ikán) egy Koburnak a magyar királyságra való meghívás ügyében.⁴ S talán igen is figyelmen kívül hagyják, hogy a magyar politika, másfél századon innen és túl, Ausztria ellen cselekedve, az igazi németekre, a porosz hegemonia alá jutó Németországra kívánt támaszkodni; s hogy most nemcsak Magyarország felelt márczius 4-ikére, hanem Németország is, midőn a frankfurti parlamentben márczius 28-ikán IV. Frigyes Vilmos porosz királyt választotta császárrá. Nem tudhatták még Debreczenben (igaz, hogy meg kellett volna várniok), elfogadja-e a porosz király ezt a választást; de úgy ítélték róla, mint Ausztria gyöngülésének jeléről. Maga Windisch-Grätz is azt írta a márczius 4-iki alkotmány tervezetéről, hogy nem olyan államférfiú készítette, ki korát felfogta volna; felosztat számos történelmileg keletkezett és megszilárdult szervezetet s helyükbe bonyolult gépezetet léptet, mely a jelenlegihez hasonló izgalmas időkben épen nem nyújt biztosítékot a mű tartóssága iránt. A debreczeni nyilatkozatnak körülbelül az a rugója, a mi Zrínyi Miklós szigetvári kirohanásának; s nem szabad nagyon rossz néven venni, hogy Kossuth a XIX. század közepén nem akarta föltétlenül helyesnek elismerni, a mit Napoleon a

¹ Különösen Salamon, Magyarország 1849-ben, 81.

² Kemény Beksicsnél, id. m. 133.

³ Szalay László cikke: Századok, 1870. 73—5.

⁴ Gelich, id. m. III. 340., a Koburgok megnevezése nélkül.

XIX. század elején mondott, hogy Leonidás halálának csak úgy lett volna értelme, ha hősiességével alkalmat nyújt honfiai derék-seregének felvonulására. Napoleonnak ezt a mondását kevés ember vette tudomásul; a háromszáz spartainak nevét azonban tudnia kellett Sparta minden fiának.

II. FEJEZET.

Köztársasági áramlatok.

Kossuthot az ország felelős kormányzójává kiáltotta ki; de még csak ezután kellett eldölnie, minden felségjogot magának tart-e meg az országgyűlés, vagy átruház-e némelyeket a kormányra. Mialatt az országgyűlés már ápril 20-ikán kimondta, hogy a kormányzót s a minisztereket fölesketi a függetlenségi nyilatkozatban foglalt alapelvekre s az országgyűlés iránt való engedelmességre, saját tagjainak az alkotmányra való megesketését fölöslegesnek tartotta. Pedig ezt magának a békepártnak egyik tagja, Bezerédj, indítványozta, a mi tüntetés-számba ment az imént még ellenzett függetlenségi nyilatkozat mellett.

A nemzet, mint minden elhatározó pillanatban, mostan is egynek mutatkozott s a kisebbségben volt annyi erő, hogy meggyőződését alárendelje annak a többségnek, melynek a nemzet valódi akaratát kellett képviselnie. A történetíró valóban alig említhet azokból az időkből parlamentet, mely erkölcsi tekintetben tiszta hazafiúságának s önmegtagadásának oly dicső példáját adta volna.¹

Jelét adta ennek mostan is, midőn már voltaképp csak üzenetek útján érintkezhetett Kossuthtal, ki azonban mégis megtartotta a képviselőiséget s tagja maradt a háznak. Ekkor érte el hatalma és befolyása tetőpontját.² A nemzet parancsából Magyarország s minden hozzá tartozó országok, részek és tartományok kormányzó elnöke volt. A nép a szó szoros értelmében bálványozta, az Isten második fiának nevezte és neki tulajdonította az összes sikereket. Monarchikus volt; megszokta, hogy látható feje legyen az államnak. Ezt a hitét bolygatni annyi lett volna, mint kiábrándítani. A képviselők közt azonban minden esetre voltak, kik attól tartottak, akad magyar Lamartine, ki a magyar szabadságharczról is elmondja, hogy szép és tiszta benne csak az eszme, míg eszközeiben sok a nem szép, a

¹ Kubinyi a képviselőházban 1849 április 20-ikán.

² A Kossuth Lajos életére vonatkozó bibliographiát összeállította Dézsi Lajos a Pallas Lexikonában, X. 830—31. Legújabb és legbővebb életrajzai Hentaller Lajostól (1894.), Ferenczy Józseftől (1885) és Vajda Emiltől (1892) valók.

nem tiszta.¹ Ennek a magyar Lamartinenak azonban előzője akad báró Kemény Zsigmondban,² ki nyíltan, nem az országgyűlésen, a hol tehetne volna, hanem utóbb, röpiratában, azzal vádolta Kossuthot, hogy dictátor akarván lenni, szét akarja oszlatni a parlamentet, melyben mégis maradt valami árnyéka a szabadságnak s borzadt attól a gondolattól, milyen kamarilla dúlná szét Magyarország minden viszonyát, ha Kossuthot, ki idáig is scharlatánokkal, kalandorokkal és lelkiismeretlen emberekkel vétette magát körül, semmi sem fékezne az egyének fölhasználásában. A néhai békepárt mindent is elkövetett Kossuth kormányzói hatáskörének összeszorítására; meg akarta fosztani a közigazgatásra való egyenes befolyásától s emelni kívánta a ministerium felelősségét s hatalmát.

Kossuth még meg sem állapodott a második, vagy — szerinte — első³ felelős ministerium tagjainak személyében, midőn, éppen a kormány és a parlament erkölceinek tisztasága nevében, az eddigi kormány (a honvédelmi bizottság) legszájasabb emberét, Madarász Lászlót, a számoltató bizottságnak ápril 20-ikán a Zichy-féle ingóságok ügyében beterjesztett jelentése összetörte és lehetetlenné tette, úgy, hogy az eszes és tanult, de frivol gyémántos minister, ez az elzüllött nagy tehetség, csakhamar lemondott⁴ a képviselőségről, mit a ház május 8-ikán el is fogadott. Másnap (21-ikén) bizonyos fentartással törölték a képviselők sorából Sembery Imrét is, ki január 4-ikén nem találván már az országgyűlést Pesten, nem követte azt Debreczenbe, hová mint a honvédelmi bizottság tagjának is jönnie kell vala.

Mészáros Lázár aláírása.

Annál fényesebb elégtételt kapott Mészáros Lázár, midőn április 15-ikén a ház színe előtt tette le eddigi királyi hadügyministerségét. Kazinczy magasztalta e férfiú gyémántszerű jellemét, tisztá öntudatát, melynél tisztábbat társai közül senkisé is tud felmutatni. »Azt hiszem — szolt — a jelenben tömjenezésnek ideje nincs; de jaj annak a nemzetnek, melynek a hálára emlékezete nincs!« A ház jegyzőkönyvébe iktatta Mészáros érdemei és hazafias tettei iránt érzett halálját s őt Palóczy indítványára egyhangúlag altábornaggyá kiáltotta ki.⁵

¹ Kazinczy Gábor a képviselőházban, 1849 április 20-ikán.

² Beksicsnél, id. m. 132. s. köv. I.

³ Levele Vukovichhoz, április 18-ikán. Hazánk. III. 333.

⁴ Főképp abból az okból, hogy ellene vizsgálat lévén rendelve, a ház április 18-ikán nem adott neki engedélyt a távozásra. Ügyének további folyamáról Vukovich, id. m. 507—8.

⁵ Hadügyministerségéről Mészáros ritka őszinteséggel számolt be emlékiratai I. és II. kötetében. Egyelőre még vitte hivatalát, mint »a tanácsban ötödik kerék«. (Id. m. II. 191.)

Az új kormány alakításának gondjai közt a kormányzó 22-ikén személyesen jelent meg a képviselőházban, kijelentvén, hogy, ha ilyen forradalmi időkben őt és a ministeriumot Verbőczy törvényeire akarnák föl-
esketni, nem menthetik meg a hazát; mert gyors cselekvést követelő esetekben nem keresgélhetnek minduntalan a törvénykönyvben. Mindamellet, a ministerium még nem alakulván meg, ő maga nyújtott be két újabb törvényjavaslatot, melyből az egyik a hadseregnek 50,000 fővel való szaporításáról, a másik pedig a csajkás területnek Bácsmegyébe való visszakeblezéséről kívánt intézkedni olykép, hogy a törvények végrehajtásáról az illető ministeriumok útján a kormányzó gondoskodjék. Különben is úgy tartotta, hogy április 14-ike után a háznak nem határozatokat, hanem törvényeket kell hoznia, tehát ismét törvényhozó-testületté átalakulnia.¹ Mig tehát a házban egyesek az ő hatalma megszorítására törekedtek, ő éppen azon dolgozott, hogy a házat visszaadja eredeti hivatásának, a törvényhozásnak. Az ujonczokat a ház már 24-ikén megszavazta,² másnap pedig a honvédek folytonos győzelmeinek hírére viharosan éljenezte a nemzetet, a hadsereget s a kormányt, a nagysarlói győzelemért pedig Te Deumot s az elesettekért requiemet rendelt.

E közben április 15-ike óta Kossuth a ministerium megalakításán dolgozott. Elnökké Szemerét jelölte ki, holott ez Miskolczról Kossuthhoz írt levelében kárhóztatta a függetlenségi nyilatkozatot, Debreczenbe jöven folytonosan a volt békepárt tagjaival érintkezett, most pedig — a flamingók ellenében — mindenkép azon volt, hogy a kormányzó ne avatkozassék a közigazgatásba, hanem egyedül a ministerium kormányozzon.³

Már a múlt évben is surlódásokra és félreértésekre adott alkalmat, hogy a nádornak és a ministeriumnak egymáshoz való viszonyát annak idejében kellően nem szabályozták. Ezt most mindenesetre meg kellett tenni, midőn a kormányzó úgyszólván a nádor helyébe lépett, még pedig úgy, hogy mind a két tényező a parlament folytonos ellenőrzése alatt álljon. Kossuth és Szemere tehát május elsején végre is abban állapodtak meg, hogy a kormányzó rendeletei, parancsai és kinevezései csak ministeri ellenjegyzés mellett legyenek érvényesek; a kormányzó csak a ministerek által kormányozhasson; az állam kormányzati politikáját a kormányzó megegyezése nélkül a ministerek ne határozhassák meg sem egyenként, sem összesen; az egyetértve megállapított kormányzati politikát s az azt illető rendeleteket a ministerek felelősség terhe mellett hajtsák végre; a ministerek választása és elbocsátása az elnök joga legyen; a hadüzenet,

¹ E végből a ház április 28-ikán elhatározta, hogy életbe lépteti tanácskozása régi modorát, vagyis előbb minden tárgyat az osztályokhoz utasít.

² 27-ikén hitelesítvén, ugyanaznap a felsőház is elfogadta. Klapka h. hadügy-minister május 8-iki rendelete értelmében ebből a számból alakult a 92—103. honvédszászlóalj.

³ Kemény Beksicsnél, id. m. 134—9.

béke- és szövetségekötés érvényességéhez a nemzet beleegyezése szükséges. A kegyelmezés jogát a kormányzó az igazságügyminister elnöklete alatt alakult kegyelmi szék útján gyakorolja; ennek négy tagját a kormányzó nevezzé ki. A kormányzó a parlamenttel ezentúl csak üzenetek útján érintkezzék.

Másnap (május 2-ikán) Kossuth már csakugyan üzenetben tudatta mindezt (az utolsó pont kivételével) s a tegnap kinevezett ministerek jegyzékét. E szerint Szemere Bertalan lett az elnök és egyúttal belügyminister.¹ Az 1848 : III. t.-czikkben a király személye mellé rendelt ministeriumnak értelme többé nem lévén, Kossuth ezt az állást külügyministeriummá alakította át, a mint azt már Esterházy hg. idejében szerették nevezgetni, s ezt a fontos állást és mellé ideiglenesen a kereskedelmi ministeriumot Batthyány Kázmér grófra bízta. Pénzügyministerré Duschek Ferencz lett, az a nagy érdemű férfiú, ki egy esztendő óta mint államtitkár amúgy is vezette ezt az ügyet s kinek okos gazdálkodása és lelkiismeretessége nélkül a szabadságharcz segédforrásai többször elapadtak volna.² A közlekedési ministerséget Csányi László vállalta el, kinek Erdély ujjszervezésében valódi érdemei vannak.³ Vallás- és közoktatásügyi minister Horváth Mihály csanádi választott püspök, a forradalom első oknyomozó történetírója,⁴ igazságügyminister pedig Vukovics Sebő lett.⁵ A hadügyminister személyében még nem történt megállapodás, de nyílt titok volt, hogy Kossuth Görgeit akarja megnyerni. Mindenesetre sajátságos politika volt, hogy Görgeit, a győzelmes hadvezért az iroda négy fala közé szorítsák, vagy hogy vezérnek meghagyván, egyúttal hadügyministerré tegyék s ezzel följé rendeljék saját fővezérének, Vetternek, ki meggyógyulván, szolgálatátételre jelentkezett, de mindjárt fölmentését is kérte.

Kossuth üzenetét a ház május 2-ikán már csak azért is szórúl szóra bevétette a jegyzőkönyvbe, mert abban világosan ki volt mondva, hogy a nemzetgyűlés iránt és felett a dolog természeténél fogva csak a nemzetgyűlés határozhat. Ezt a ház egyúttal a maga határozatának tekintette.

¹ Szemere legkitünőbb életrajza képviselőtársától, Horváth Boldizsártól. (Akad. emlékirat, 1876. Akad. Évk. XVI. kötet, 6. füzet.) Mint író és szónokot jellemezte Csengery Antal a Státusférjak és szónokok könyvében.

² »Ferencz minister — írja Megyerről május 16-ikán anyjukhoz testvére, Duschek Nándor, a 18. honvédszászlóalj parancsnoka. — És igen szeretik. Egyáltalán nem akarta elfogadni, a mit jobban is szerettem volna, mert a ministeri állás sohasem biztos egészen; a mint azonban hiszem, megélhetése biztosítva van. Hígyje el edes anyám, olyan igazán boldog vagyok, hogy Ferencz egészen a mienk; a hazának híven szolgált s végtelenül használt. Adja Isten, hogy elmondhassam minden testveremről, hogy jó hazafiak; de remélem is, hogy azok« stb. Német eredetije a Duschek-családnál.

³ Márki, Csányi László Erdélyben. Saját levelei alapján. Erdélyi Múzeum, 1897. Kossuth e tárcza elvállalására kétszer is fölhívta Beöthy Ödönt. Beöthy levele 1849 június 8-ikáról. Hazánk, III. 340.

⁴ Tervben volt báró Perényi Zsigmond, báró Jósika Miklós és Bezerédj is.

⁵ Emlékiratai e kor rajzához nélkülözhetetlenek.

Bemutatkozáskor a minisztérium csak öt tagból állott s ez ötből sem jelenhetett meg Csányi László, a függetlenségi nyilatkozat legőszintébb híve. A többi, mint előbb vagy utóbb nyilvánította, inkább a mérséklet és az áprilisi törvények embere, maga Duschek egyszerűen hivatalnok-minister, az elnök. Szemere, pedig a békepártiak barátja volt. Ha tehát, a kormánnyal tett megállapodások értelmében s önként érthetően is, közösen állapítják meg programjukat, ez minden esetre monarchikus és mérsékelt szellemű lesz vala. Annál jobban meglephette a házat, sőt magukat a minisztereket is,¹ Szemere beköszöntője. Az elnök hivatkozott ugyan reá, hogy programot nem adhat, mert még nincs jelen minden miniszter, de a minisztériumot Kossuth alakította, kiből a nemzet, a ház és a hadsereg egyaránt bizik. A körülményeket nem gyáván, hanem a haza megmentésének szüksége szerint mérlegelve, kimondotta, hogy a kormány forradalmi, mely a béke helyreállításáig nem retten vissza semmi eszköztől, hogy — saját felelősségére — megmentse a hazát; iránya köztársasági,² s ellene lesz minden törekvésnek, mely ismét monarchiára vezethetne; a mellett demokratikus, mely a népföliséget minden, de minden következésében elfogadja. A mennyiben tőle függ, senkinek kezébe sem ad oly hatalmat, mely veszélyeztethetné a nép szabadságát, minden hatalom örök kűtféjét. Elhagyja helyét, ha a kormányzónak az országgyűléshez való viszonyából ilyesmire lehetne következtetni; s a körülményekhez képest vagy az országgyűlést, vagy a kormányzót, vagy pedig a nemzetet fogja tetteire ébreszteni. Csak a tiszta demokratia alapján álló ház akaratának végrehajtója gyanánt kíván működni.

A ház nagy többsége felállással és zajos éljenzéssel, helyesléssel üdvözölte ezt a programot, melyhez Vukovics miniszter a felsőházban még aznap néhány magyarázattal szolgált, s annyiban megnyugtató hatást gyakorolt, a mennyiben kiemelte, hogy a minisztérium semmikép sem avatkozik a nemzetgyűlés jogába. A mint tehát a két ház tisztába jött a souverain hatalom gyakorlatára nézve. Halász Boldizsár indítványához képest megállapította úgy a kormányzó, mint a miniszterek eskümintáját, mely szerint mindannyian megfogadják, hogy a nemzet függetlenségi nyilatkozatát minden következményében fenntartják³ s a nemzetgyűlés törvényei és határozatai iránt engedelmisséggel viseltetnek.⁴

Május 14-ikén — azon a szent helyen, hol a függetlenség kikiáltatott⁵ —

¹ A ministertanácsban a programot nem ismerték. Vukovics, *Id. m. II.* 485.

² Hajdú-Böszörmény ápril 29-ikén kérte a köztársaság kikiáltását, mit május 4-ikén a képviselők nem ismertek el.

³ Ezt éppen a békepárti Kazinczy és Kovács indítványára vették föl s a többség Kazinczy szerkesztését fogadta el. Május 7-ikén a felsőház is elfogadta. Ez a szöveg nincs törvénybe iktatva; 1891 december 2-ikán. Váilly Árpád ezt is fölemlítve, kérte a képviselők a miniszterek esküjének törvénybe iktatását.

⁴ A miniszterek esküjében benne volt, hogy azoknak fogamatot szereznek.

⁵ A képviselők kikiáltása május 12-ikén.

a nagytemplomban a souverain nemzetgyűlés elnökének felhívására Kossuth letette az esküt, mely »a nemzet fölsege elvét ünnepélyesen szentesítette». A kormányzó kijelentvén, hogy minden hatalom csak a nemzettől eredhet s hogy a népfeltség alapján kívül nincs szabadság, a nemzet parancsa értelmében a miniszterekkel is letétette az esküt, kivéve Csanyit, ki még nem jelent meg és Görgeit, kit csak május 1-jén nevezett ki hadügyminiszterre s ezt csupán 7-ikén tette közzé.

»Furesa társaság!« jegyezte meg Szemere, midőn végig nézett bizarrul különböző diszruhákban megjelent ministertársain.¹ Még furesább volt azonban ez a társaság összeállításánál fogva, mert benne a legkülönbözőbb nézetű férfiak foglaltak helyet, mintha a Batthyány-ministerium sajátos összeállítása nem mutatta volna meg, mennyi veszedelemmel jár minden merész compromissum a kormány alakításánál. Egészségesebb összetételű ministeriumhoz azonban természetesebben alakult parlamenti többség kellett volna. Szemere kimondta, hogy kormánya köztársasági, a mire ministertársai s a ház nagy része is meghökkent ugyan, de tapsoltak s ez a taps a magyar köztársasági párt² megszilárdulását jelentette.³ Néhány valóban köztársasági érzelmű képviselőn kívül ide tartozott sok ingatag, kinek nem volt határozott elve; Kossuth ellenségei, kik e pártot növelve remélték, hogy megakadályozzák Kossuth megkoronázását, a várakozók, kik legalább azt akarták gátolni, hogy idegent hívjanak meg a trónra s az első szenvedélyek csillapultával módot kerestek Ausztria fenntartására; s végre a dynastia hívei, kik az áprilisi törvényekhez való visszatérést óhajtották. A nép tulajdonképen most is monarchikus volt, mint akár Boeskey, Bethlen és Rákóczi idejében. S ha Európa nevetgélt a jó badeniekén, kik köztársaságot akartak ugyan, de élén a nagyherceggel; ha már nem oly nagyon nevetgélt azon, hogy a francia köztársaság elnökévé választotta Napoleon herceget (1848 december 10-ikén), ki élet-halál harczra készült a nemzetgyűlés ellen, nincs valami hihetetlen abban, hogy a magyar nép nem törődött vele, milyen legyen a kormányforma, csak Kossuth álljon az élén. S nem bánta volna azt sem, hogy azt a koronát, melyet az új koronaőr, Bónis Samu felpróbált, Kossuth valóban is föltegye a maga fejére.

Epen azért került vele szembe két más férfiú. Szemere, a kinek elnöki programja egyszerre nagy népszerűséget keltett, köztársaságot akart, valódi republikánus elnökkel. Görgei királyságot akart a régi dynastiával, az átmeneti időkre katonai dictaturával. Szemere tervét a pillanatnyi

¹ Vukovics (id. m. 486.) az eskületétel napját az ó-naptár szerint teszi másodikára.

² Erről Kemény, A forradalom után, 172.

³ »Mi azt óhajtuk, — szólott (Gaal Márczius Tizenötödikéje, 90.) — hogy ne vérpad legyen az oltár, hol a respublica megkereszteltetik és ne hohér a keresztapa, mely azt kereszteléskor meg is öli; hanem legyen az oltár, melynel őt megkereszteljük, a tiszta demokratia és humanismus szent oltára és legyen keresztelő papja az egyszerű polgári erény és testvéri szeretet.«

fellobbanás varázslatul érlelte meg; igazi deus ex machina; Görgei már a mult esztendőben megmondta, mit akar s az exigenciákkal ugyan számolva, de következetesen tört ezélja felé.

Eppen azért nem Szemere, hanem Görgei volt veszedelmes Kossuthra és politikájára nézve: a hazára pedig föltétlenül káros olyan kormány, melybe összezsúfolni kellett három ilyen férfiút, kik a maguk ragyogó tehetségeit három ellentétes irányban akarták érvényre juttatni. A nemzet valogathatott, köztársaság, nemzeti királyság, *pragmatica sanctio* kell-e neki inkább? Nem csoda, ha oly időben, mikor a választásnak nemcsak személyek, hanem elvek közt is kellett történnie, az embereket éppen annyi következetlenségbe sodorta, mint mindjárt a mohácsi veszedelmet követő időkben.

A kormány mely természetellenes egyeztetésen alapult, parlamentáris volt ugyan, de voltakép alig akadt végrehajtani való parlamenti határozata. A kormányzónak szemére lobbantják, hogy az állam élén is a pillanatok embere maradt: hogy egyéniségét nem birta mindenkor a közérdek követelése alá rendelni; hogy volt benne hiúság és gyöngeség, minek következtében családi, erősen fejlett és tiszteletreméltó érzülete feszélyezte cselekvéseiben, és hogy nemcsak magát engedte elragadtatni, hanem magával ragadta nemzetét is: azonban jó tulajdonságai és fogatkozásai egyaránt természetes nyilatkozásai voltak egyéniségének. A kit megváltónak tekintett nemzete, maga vehette észre legkésőbbben, hogy fékezhetetlen szelleme a haza kockáztatására vezet. Szeretett rendelkezni, parancsolni, még bonyolítani is: de élete minden pillanatát forrón és önzetlenül szeretett hazájának szentelte. A folytonos munkában önmagát emésztő ember előtt mindenkor a haza képe lebegett, s ha gyöngeség, ily gyöngeséget tanult a világ tisztelni Themistoklesben, ki a haza megmentése dicsőségét saját nevével akarta összefűzni. Izlés dolga, hogy sokan inkább Epaminondast szerettek volna benne látni, kinek, bár az állam feje, talán csak egy kimenő ruhája legyen, hogy inkább ne mutatkozzék addig, míg ezen a ruháján igazítani való akad. Innen az a sok gáncs, mely érte, hogy — elég szerény határok közt — a külsőségeket sem vetette meg, midőn mint az állam feje akart megjelenni. Pedig kormányzói esküjét is egyszerű honvéd-attilában tette le s udvartartásáról, a körülötte levő kamarilláról beszélni komolyan alig lehetett. A ház május 30-ikán 200,000 forint évi fizetést rendelt számára, a ministeriumot pedig utasította, hogy Budapesten a nemzet méltóságához illő lakásban helyezze őt el.

Csak az imént és csupán a legnagyobb általánosságokban állapították meg a kormányzónak a parlamenthez és a ministeriumhoz való viszonyát. Kossuth erőt érezvén magában, mindenbe beavatkozott, mint a hogy az igen buzgó hivatalnok mindent maga akar végezni, hogy jól el legyen az végezve. Még a vezérekkel is közvetlenül kívánt rendelkezni. Úgy volt ez minden fordulási időben, még az irodalmak átalakulásai közt is, midőn például

egy Kazinczy Ferencz feljogosítottnak érezte magát, hogy (más irodalmi középpont hiányában) az irodalmi areopag fejének tekintse magát. Az észak-amerikai Egyesült-Államoknak sem volt alkotmányuk szabadságharczuk hosszú évei alatt; csak békés időkben tűzhatték ki az állam alkotói közt való határokat. Azért óhajtott Kossuth is forradalmi időkben menekülni minden törvény nyügétől s tenni es cselekedni a maga lelkiismerete és a szerint, a mit a haza érdekéül ismert föl.

Minden nevezetesebb hír vételével összehívta a ministertanácsot, mely hétfőn és csütörtökön este 6 órától néha éjjelig tartott, s rendes ülésein kívül is majdnem minden nap egybegyűlt.

Nagyon józanul ítélte meg a helyzetet, midőn a polgárháború lecsillapítása és a nemzetiségek kibékítése végett azonnal munkába vette a nemzetiségi, a polgári és a büntető törvény megalkotását s fölvetette az általános amnestia kérdését. Amannak csak töredékeire találunk a románokkal folytatott alkudozásokban; emez pedig meghiusult Szemere miniszterelnök határozott ellenállása miatt. Félre kellett tenni azt a törvényjavaslatot is, melylyel Vukovics a vésetörvényszékek ítéleteivel szemben is ki

Kossuthné.

(Egykoru kőrajz után.)

akarta mondatni a megkegyelmezés jogosultságát. A tárgyak beosztása tekintetében az első ministerium szervezetén csak annyi változás esett, hogy a rendőrséget, az egészségügyet és a nemzetőrséget a bel-, a postaügyet a közlekedési és a harminczad- s vámügyeket pedig a pénzügyministeriumhoz tették át. A belügyminister Madarász László rendőri hivatalát május 11-ikén feloszlatta s egészen és alapjában újra szervezte. Országos statisztikai hivatalt állított fel. Nagy gondot fordított az egészségügyre: Meszlényi Zsuzsánnát, a kormányzó sógorasszonyát állította az összes tábori kórházak élére. A megyék és városok igazgatása többé-kevésbbé mindenütt kivételes állapotban volt, de mindenütt megindult a mozgalom

a közigazgatás helyreállítására. Nevezetes eredmény, hogy Erdélyben éppen ezekben a nehéz napokban törekedtek a közigazgatást a magyar megyék módjára szervezni; de végre is meghagyták a székely székekben idáig működött tisztviselők nevezetét, számát, hatóságát és fizetését, mert ezúttal gyökeresen intézkedni nem lehetett.¹

A pénzügyek rendezett volta Duschek minister érdeme, ki — a ministerium nem csekély ellenzése után — államtitkáru Lónyay Menyhértet vette maga mellé. Duschek szilárdan el volt határozva, hogy egységet és rendszert hoz a pénzügyek kezelésébe s nem tűri a sereg győzelmei után, hogy kormány- és segédbiztosok, hadparancsnokok a ministerium tudta nélkül tovább is rendelkezzenek a kincstári hivatalokkal, mivel — mint május 21-ikén kijelentette — a nemzet vagyonának kezeléséről egyedül ő felel a nemzetnek. A képviselőház május 24- és 25-ikén tárgyalta s 26-ikán el is fogadta a legközelebbi adó kivetése és behajtása iránt benyújtott törvényjavaslatát, melyben a novemberi törvényen bizonyos változtatásokat tett; pl. annyit, hogy az ott említett 8 hónap helyett 14 álljon, vagyis az adót az 1849-ik év végéig szavazzák meg, a tiszta jövedelem után való 4⁰/₀-ot 7-re emeljék stb. Bezerédj szóba hozván a progressiv adó rendszerét, annak ugyan Lónyay európaszerte igen nagy jövőndőt jósolt, az időt azonban nem látta alkalmasnak életbe léptetésére; Szemere pedig nyíltan kijelentette, hogy most nem rendszert akarnak, hanem, már csak az ország hitelének fenntartása végett is, adót minden áron. A ház mégis derűtlenséggel fogadta, midőn (május 25-ikén) Angyal Pál a nőtlenségi adó behozatalát indítványozta éppen akkor, midőn — Palóczy megjegyzése szerint — az ifjaknak nem menyasszonyi ágy a helyük, hanem táborban a gyep.² Duschek idáig körülbelül 40 millió forint értékű bankót nyomtatott s így külön felhatalmazás nélkül még 20 millió forint árának nyomtatásához volt joga. Nemcsak a papírpénz nyomtatását folytatta,³ hanem ércpénzt is vertett, de legjobb akarat mellett sem küldhetett a katonaság számára elég aprópénzt. Bankóinak, ha elfogadásukat Welden tábornak május 20-ikán ismét megtiltotta is, teljes árfolyama volt, míg a Windisch-Grätz április 16-iki rendelete alapján Magyarország közjöveldelmeire forgalmi eszköz gyanánt kényszerített kelettel kibocsátott utalványoknak a függetlenség kimondása s a magyar fegyverek győzelme után kelendősége nem lehetett. A nemzeti ajándékok és kölcsönök, ha az áldozatra való készségnek lélekemelő példái mutatkoztak is, egyre ritkábban és kisebb mennyiségben folytak be. A kiadásokban legerősebb tétellel természetesen a hadsereg szerepelt;

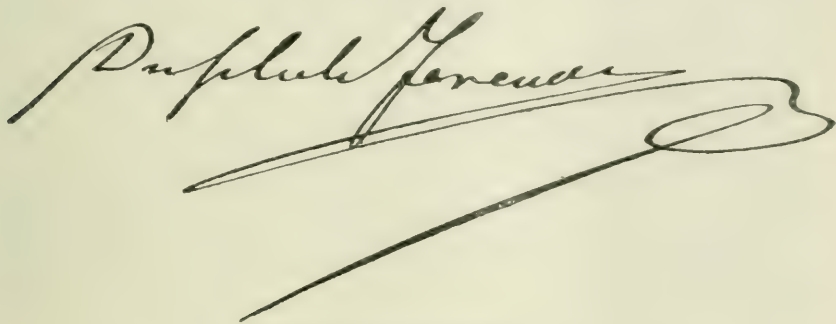
¹ Csányi leveleskönyve, 621. sz.

² Említette, hogy egy mezővárosban a legszebb lánynak elnöklete alatt kimondták a lányok, hogy a legények menjenek csak a táborba, most ne tartsanak számot kezeikre, mert guzsalyt kap, a ki otthon marad.

³ Május 29-ikén Kossuth Debreczenben szétszedette a pénzjegy-sajtókat s azok azontul, az ismételt költöztetések következtében, nem működhetek elég sikerrel.

májusban és júniusban azonban ez sem vett igénybe többet 4.021.328 forintnál. Az egész forradalom alatt, midőn egy 165.000 főnyi seregnek, a népfölkelésnek, a most felállított nagy katonai telepeknek s a polgári köz-igazgatásnak összes költségeit kellett fedezni, Duschek mint államtitkár, majd mint pénzügyminister 15 hónap alatt 84 millió forinttal fedezni tudta a szabadságharc összes költségeit s még a katastropha idejében is 5 millió forint pénzkészlettel rendelkezett.¹

Görgeit hadügyministerré tenni — egy elterjedt hit szerint — annyit jelentett, mint megfosztani öt ötvenezer embertől, kiknek bálványa s kikkel nemcsak az ellenséget verheti, hanem — ha eszébe jut — államesinyt is követhet el. Talán a hadvezért akartak sujtani benne, kinek jobb a taktikája, mint a stratégiája. Hiszen azóta Olmützből is futniok kell vala a Habsburgoknak, ha április 26-ikán a komáromi csatában idején felhasználja Pöltenberg hadtéstét s akkora csapást mérvén vele az osztrákokra, mint Napoleon Marengonál, győztes hadaival egyenesen Bécsre veti

Duschek Ferencz aláírása.

magát. A helyett, hogy Bécs felé küldenék, most mégis föltétlenül szükségesnek tartják őt a sereg rendezésénél s a hadügyi igazgatás és a kinevezések kérdésében inkább kezébe adják a legfőbb befolyást, s élére állítják egy hadügyi tanács-félének, mely a puszták városából lássa el tervekkel még a hegyek közt küzdő seregeket is. Fontos hivatás kétségkívül, ha éppen Görgei nem egyszer tette is már nevetségessé minden Hofkriegsrath gyámkodását s így maga sem remélhette, hogy messziről, a pillanatnyi viszonyok ismerete nélkül küldendő terveit önérzetes hadvezérek valami nagy megnyugvással fogadják. De minden esetre kívánatosabb, hogy ne egy nagy sereg élén, hanem Debreczenben, a parlament és a kormány

¹ Lukács Béla, Az 1848—49. pénzügy. A forradalmi időszak pénzügyének, hitel-műveletének ismertetése. Eredeti számadások alapján. (Pest, 1871. 8-r. 128 lap.) V. ö. Egy kimaradt fejezet Kossuth Irataiból: Pesti Napló, 1884 márcz. 8. Duschek életrajza Törs Kálmántól: Vasárnapi Ujság, 1880. 1. sz. A bankók elichéiről: Egyvetértés, 1888. 225. 310. B. Helfert a Numism. Zeitschrift. 1876. VI—VII. füzetében. Réthy László, Magyar papír-és szükségpénzek a szabadságharczból: Alföld, 1893. 11. sz.

szeme előtt, még helyesebben a parlamentben és a kormányban legyen az a férfi, ki ép oly kevéssé volt barátja a függetlenség hamaros kimondásának, mint Damjanich és Gáspár. Ő azonban nem tette le méltóságát erre a hirre, mint Gáspár; ellenben forradalmi időkben katona létére sem tagadhatván meg magában a polgárt, megtette rá a maga észrevételeit. Mindenki természetesnek tarthatta, hogy a váci dynastikus nyilatkozat szerzője nem tekintette oly könnyű dolognak az uralkodóház száműzetését. Ki sem hirdette azt a hadseregnek, mert félt a tisztek tömeges lemondásától. A hogy korábban Damjanich elegendőnek tartott volna két század huszárt; hogy szétverje vele azt a »nagyszájú jakobinus conventet, mely Kossuthot örökös szelsőségekre kényszeríti«,¹ Görgei szintén azt mondta, hogy elég volna erre a célra egy zászlóalj azok ellen, kik úgy tesznek, mintha egyáltalában el akarnák veszteni a hazát. Kifakadt azokkal szemben, kiknek nem elég az osztrák, a rác, az oláh, a szász és a horvát, hanem még az orosz és talán a porosz is nyakukra akarják hozni. Kossuth kész még a khinai császárnak is hadat izenni. Külföldi államok elismerésében, támogatásában nincs mit bizni; csak önmagukban bizhatnak. Adjanak fegyvert; ez többet ér mint Európa minden véleménye.²

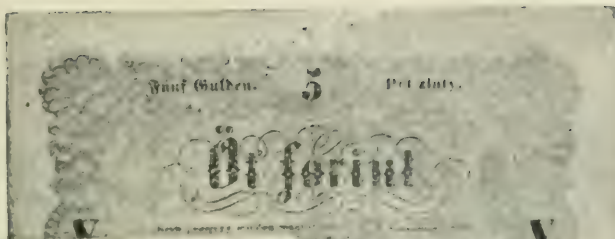
Hasonló esetben savoyai Jenő herczeg sem mondott egyebet. A mint akkor Európa elismerte a Habsburgok *pragmatica sanctioját*, most is elismerte az annak értelmében trónra lépett Habsburgot; s a mint akkor nem örvendett annak a nyugalomnak, úgy nem örvendett most annak az ellenmondásnak, mely ezt a magatartását otthon, a Habsburgok birodalmában kísérte. Érdeklődést csupán hadi sikerek kelthettek, nem a belvillongásokról sikerült hírek. Innen van, hogy Görgei elfogadta ugyan mind a hadügyminiszterkeget, mind a borsodmegyei képviselőseget, de egyelőre nem akart föllépni sem a kormány, sem a parlament ellen a háború befejeztéig. Sőt a polgárháború elkerülése végett április 29-ikén komáromi kiáltványában elismervén az április 14-ikén teremtett helyzetet, erősen kifakadt az uralkodóház ellen. Debreczenbe a hadügyministeriumba helyettesesül május 5-ikén Klapka tábornokot küldte.³ Ő maga pedig a hadseregnél maradt, hogy befejezze az osztrákok legyőzését s nagyobb nyugalommal várhassa az oroszoknak elmaradhatatlan beavatkozását.

A mint teljesen ötletszerű volt Szemerének a köztársasági irányzatra

¹ Kemény, A forradalom után, 189. Beksics, id. m. 140.

² Horváth, Függetlenségi harc, II. 488—89. Pulszky nagyon jól jellemzi, a külföld mily tájékozatlan volt a magyar kérdésben. Emlékiratai, II. 249—251. Párisból Kossuthhoz február 26-ikán írt levele. Nemzet, 1884. 40. sz.

³ Idáig Mészáros vezette a hadügyministeriumot, a rendeleteket azonban többnyire Bantvány ellenjegyezte. Május 12-ike után egy hétig, mialatt Klapka Görgei mellett volt a táborban, Répásy Mihály tábornok, a hónap végén pedig, Görgei megérkezétség, Kiss Ernő országos főparancsnok helyettesítette. A vezérkari osztály főnöke, báró Stein ezredes távoztával, Gelich Richárd százados lett, ki könyve III. kötetében bőven ismerteti a hadügyministerium működését.

Kossuth-bankók.

nézve tett nyilatkozata, a hadjáratra nézve sem volt a kormánynak más, igazan határozott programja annál, hogy az ellenséget meg kell verni. Teljesen érthetetlen volt a nagy közönség előtt, Komárom alól Görgei miért nem nyomult Bécs felé.¹ Bécsnek azért nem, mert elfogyott a munitio s nem készült el idejében a komáromi hid; Budára azért, mert ezt kívánta Kossuth,² Klapka és a közvélemény. S Görgei, ki máskülönben megvetette a közvéleményt, a katonai érdekeket most mégis alávetette a politikaiaknak, azt remélven, hogy, ha a mérséklet útján marad s beéri Buda visszafoglalásával, ezzel a különben is könnyebbnek ítélt feladattal könnyebben kibékítheti a magyar és az osztrák kormányt, mint ha ezt támadó hadjáratával még jobban fölingerli. Buda bevétele után gyorsan visszatérvén a Lajthához, Bécs kétségkívül könnyebben hajlik a békére, már csak azért is, hogy ne kelljen élnie az oroszok segítségével.

Görgei Komáromból az ellenség szemmeltartására csupán Pöltenberg (VII.) hadtestének egy részét rendelte Győr alá. Klapkát a hadügyminisztérium vezetésére küldvén ki, (I.) hadtestét Nagy-Sándor Józsefnek, Damjanichét pedig (a III-dikat) Knézicsnek adta át, mivel a szolnoki hős, a nemzet ügyének kimondhatatlan kárára, szerencsétlen esés következtében lábát törte.

Görgei hadai május 2- és 3-ikán érkeztek Buda alá, de faltörő ágyúk nélkül, mert Guyon komáromi várparancsnok a gondjaira bízott várból sokáig egy ágyút sem akart átengedni. Ez épp annyi megjegyzésre adott okot, mint az a körülmény, hogy Görgei feltűnően nagy számú lovaságot — 5122 huszárt — hozott magával; de nem a vár ostromára, hanem a vár fölmentésére valószínűleg visszatérő Jellacsics 5200 lovasa ellen. Mintegy 30,000 emberével Nagy-Sándor, Aulich és Knézics hadtestével s Pöltenberg hadtestéből Kmety hadosztályával Görgei május 4-ikén vette ostrom alá a várat, melyet parancsnoka, Hentzi Henrik tábornok január óta folytonosan javíttatott, erősített. Ebben bizva, vissza is utasította a feladásra szólító felhívást, sőt Pest lövetésével fenyegetőzött, ha Görgei a várat tovább is ágyúztatná. Hentzi őt tette felelőssé, ha »a szép két testvérváros áldozatul esik«.³ Még az este bombáztatta is Pestet, mely oldalról pedig senki sem bántotta őt s visszaverte Kmetynek a dunai vízmű czölöpzete ellen, a Bomba-tér felől intézett rohamát. Másnap tehát Görgei a rendszeres ostrom előkészítéséhez réstörő és ellenvédő, leszerelő

¹ Görgei István, *Miért nem Bécsnek? Miért Budára?* Budapesti Szemle, 1886. s. 1-4- és 1849-ből, II. 247—257. és 265—272. Görgei Arthur, *Mein Leben*, II. 54—64. Gelich, id. m. III. 278—285. Hegyesi, *A harmadik zászlóalj*, 196—203.

² Ez ellen Horváth Mihály, id. m. II. 511—515. Gelich, id. m. III. 280.

³ *Wellen fővezér* Hentzit annak idejében Pest kimélésére intette; a tábornok ezzel épp oly keveset törődött mint a mily nyugodtan jelentette ki Görgeinek, ki magyarságára hivatkozott, hogy ő svájci és honosított osztrák. Családját azonban már 1749-ben száműzték Bernből s ő maga Debreczenben született 1785 október 26-ikán.

Buda vára a miénk!

Ma reggeli 7 órakor vette be-
ostrommal Görgői tábornok dicső
hadserégével. Az osztrák zsold-
osok keményen védelmezték a
várat, de a magyar vitézségnek
végre engedni voltak kénytelen-
ek.

Hentzi osztrák tábornok svár-
parancsnok halálos sebben fek-
szik őrizet alatt.

Örvendj magyar nép, de el ne
bizd magad, hanem készülj újabb
csatákra, hogy új győzelmeket
és végdiadalt arass!

Éljen a haza!

Budapest, május 21-én 1849.

Hajnik Pál,

középonti rendőri igazgató.

Irányi Dániel,

budapesti t. h. korm.-biztos.

tűztelepek készítéséhez látott, mit Hentzi alig akadályozott, hanem Pestet lövette. Május 13-ikán fel is gyújtotta a dunaparti palotákat, melyeknek égésében most már — saját jelentése szerint — Görgei is az ausztriai dynastia halálpompájára gyújtott láklyák lobogását látta. 16-ikán, midőn Komáromból végre 9 ostromágyú érkezett, összes ütegeivel támadt s a királyi palotát is lángba borította. Valóban sok mindennek kellett történnie, míg a váci szózat írója e palota égésében gyönyörködhetett. A politikai pletyka miatt azonban azért is gyönyörködött, mert így Kossuth sem költöztethetik be a palotába. A 17-ikén intézett roham meghiúsult ugyan, de hogy Jellacsicsnak ideje ne maradjon a fölmentésre, Görgei, ki már maga is türelmetlenkedett s kit a Debreczenből a hadi munkálatok siettetésére, voltaképp pedig az ő ellenőrzésére ide küldött Klapka jelenléte is bosszantott, 21-ikén hajnalban újabb rohamot intéztetett. Öt órakor, hadteste élén Nagy-Sándor személyesen vezetvén a rohamot, Püspöky Gréczián, 47. zászlóaljbeli honvéd, a falakra tűzte az első nemzeti lobogót. Aulich délről, Knézics éjszakeről támadt. Szekulics ezredesnek Pest felől való előnyomulását Alnoch császári ezredes a lánczhid felrobbantásával akarta meghiúsítani: a hidban ugyan nem esett kár, de Alnoch életével fizette meg elszántságát. Máriássy János ezredes, Driquet Péter alezredes, Inkey Kázmér és Burclina őrnagy, Nagy-Sándor tábornok, Kmety, Leiningen, Asbóth és Czillich ezredesek, Hertelendy Kálmán, Szende Béla, Almásy Bódog, Perczel Ferencz, Lovász Sándor, Ghyczy Ignác, s mások példája a honvédek a legelszántabb harcra lelkesítette; sőt még a huszárok is leszálltak lovaikról, hogy a küzdelemben résztvehessenek. Reggel 7 órakor egy puska golyó Hentzit halálosan megsebesítette s ezzel az őrség végső ellenállása is megtört. Buda vára be volt véve s a honvédek feladata most már inkább csak arra szorítkozott, hogy a nyomukban beözönlött csőceseléklet a rablástól és kegyetlenkedéstől visszatartsák.

A 4914 főnyi osztrák őrségnek több mint egy harmada elesett a vár védelmében (ebből 420 az utolsó rohamban) s 15 órai kínlás után Hentzi is elhunyt. Görgei katonai tisztességgel temettette el vitéz ellenfelét: Kossuth az ő példájára hivatkozott, minő képzett katonai gyakorlottság és minő erődítési tudomány kell a várparancsnoksághoz és mennyire növelheti a parancsnok katonai képessége a várvédelmet:¹ I. Ferencz József pedig a védelmében elesett hősnek és társainak utóbb Budán, a Szent-György-téren emlékszobrot állíttatott s a leleplezésen (1852 június 11-ikén) a dynastia több tagjával személyesen megjelent.² Maga a nemzet csak 1893 május 21-ikén állított szobrot, a Disz-téren, a vár ostromában elesett 1200 magyar vitéznek, kik közül 527 ebben az utolsó rohamban vesztette életét.³

¹ Kossuth Vukovicshoz 1840 május 30-ikán. Hazánk, III. 339.

² A szobor, a nemzet mérsékletének jeléül, most is ott áll a Szent-György-téren; 1895 márczius 31-ikén Szeless Adorján hirlapíró sikertelen kísérletet tett felrobbantására.

³ A szobor Zala György műve.

Az ostromot követő diadal hire¹ már másnap határtalan lelkesedést keltett a debreczeni oszággyűlésen, mely, Szemere indítványára, azonnal a legmelegebb és legőszintébb hálát szavazta meg a kötelességét Leonidász-ként teljesítő vitéz hadseregnek, Görgeinek pedig, »ki Hatvantól fogva diadalról diadalra sietett s első hadjáratát azzal végezte, hogy a hazának fővárosát s a kormánynak székhelyét adta vissza«, az altábornagyi rangon kívül a katonai első érdemjel csillagát adta meg.² Görgei hidegen

Driquet Péter.

(Barabás egykoru rajza után.)

Ez ostrom fő forrása: Némegy (Bayer) József, *Die Belagerung der Festung Ofen, nach authentischen Berichten und Tagebüchern.* (Pest, 1853.) Ujhegyi Béla őrnagy, *Budavár keletkezése és hadtörténeti multja.* (Temesvár, 1892.) V. ö. Hegyesi Márton bírálatával a *Budapesti Szemle* 1893. májusi füzetében. Molitor Ágoston, *Budavár alatt: Hazánk*, XI. kötet. Budavár utolsó ostroma: *Pesti Napló*, 1880. 242. s köv. sz. Dr. Eder József, id. Mezösy László, Tenki Sándor, Tóth Sándor és Hentaller Lajos a *Tört. Lapokban*, 1893. 114—120. l. Görgei két ismeretlen proclamatiója május 17. és 20-ikáról: *Vasárnapi Ujság*, 1893 június 25. L. a hadjáratról szóló műveket, lapokat s a kisebb-nagyobb czikkek jegyzékét Szinnyei repertoriumában.

² Kossuth. nagyobb hatás okáért, megjegyezte, hogy a Habsburgok trónja Magyarországon végképen épen május 21-ikén omlott össze, a mely napon azelőtt 300 esztendővel azt I. Ferdinánd megszállotta. Ez egy kis tévedés. I. Ferdinánd, kit Pozsonyban 1526 december 17-ikén választottak királylvá, 1527 augusztus 20-ikán vonult be Budára és Fejérvárt november 3-ikán koronáztatta meg magát.

utasította el mindakettőt; az altábornagyi czim osztrák kölesönvétel, érdemelek pedig nem valók köztársaságba.¹ Pest városa küldöttségének is azt felelte, hogy semmi érdeme sincs a győzelemben; ő csak messzelátóján nézegette, a honvédek mint mászszák meg a vár falait. »A közhonvéd — szolt más alkalommal — bölcsebb, nemesebben érző, emberibb volt, mint én valék, ki azt parancsoltam, hogy kegyelem nélkül vágja a vár őrségét: egyet sem ölt meg, ki fegyverét letette. Azóta teljes bizalmam van a nép ösztönében.«² Máshol ezt köztársasági erénynek neveznék s dicsőítenék a hadvezért, ki a nálánál nagyobb közkatonák tiszteletére buzdít; a forradalomnak azonban már nem volt hite vezető egyéniségeinek önzetlenségében s a diadal mámorában is keresgélvén a nem mindennapi visszautasítás indító okait, azokat a Kossuth iránt való gyűlöletben, a késett kitüntetés miatt megsértett hiúságban találta.

Fővezérnek Bem voltkiszemelve, »Európa legelső élő hőse,« kit Kossuth mint atyját tisztelt és szeretett.³ — S ha ő nem, Dembinszky. Mindketten a lengyel szövetség hívei; Kossuth hajlandóbb volt belemenni ily szövetségbe, mint annak idejében II. Rákóczi Ferencz. Pedig mindakettő (Kossuth május 28-ikán

Görgei érdemrendje.

is) úgy volt meggyőződve, hogy Magyarország és a szabadság sorsa csak Bécs falai alatt dőlhet el; nem is fogadta el egyik sem a tervet

¹ Ezt fejtegette egy amerikai polgár is május 28-ikán a Márczius Tizenötödikében. (130. l.) A képviselőház a kitüntetés hírével május 23-ikán Kazinczyt, Bója Gergelyt és Varga Sándort, a felsőház pedig Bernáth Zsigmond főispánt és báró Horváth Jánost küldte Görgeihez.

² Gróf Esterházy Mihály május 23-ikán a felsőházban Görgeinek Budavár bevételenél tanusított humanizmusaért is elismerést kívánt nyilvánítni, mert megmutatta, hogy a nemzet nemcsak le tudja győzni ellenségét, hanem egyuttal azon a fokán áll a humanizmusnak, melyet Európa a nemzetek szabadságának fő tényezője gyanánt ismer el. Jósika Miklós és Bernáth Zs. felszólalása után azonban a ház a különben helyeselt indítvány fölött napirendre tért.

³ Levele Makraynál, id. m. 82 — 84.

s Bem visszament Erdélybe, Dembinszky pedig lemondott. Görgei, ki Buda bevétele után harmadnapra (május 24-ikén) már megindította seregét Bees felé, még hadtestét sem tarthatván meg, egyszerűen hadügyminister lett volna. Kossuth azonban épp úgy nem csinálhatott belőle »hizott vadkant«, mint Sieyes a consulus megalkotásakor Napoleonból; pedig Sieyes katonai dictaturát alkotott, a mire most Magyarországon is égetőbb szükség volt mint valaha. Kazinczy és Bernáth Zsigmond, kik Görgei-nel az országgyűlés küldöttségével jártak, a békepárt céljairól őt felvilágosítván, azért kérték őt, hogy ne hagyja ott a hadsereget és ne vegye át a hadügyministerséget.

Görgei valóban szolgálatot tesz a hazának, ha megfogadja ezt a jó tanácsot: s ha nem foglalja el minden gondolatát az a törekvés, hogy megbuktassa az ápril 14-iki alapot. Mert csakhamar nem az volt többé a kérdés, 1848 vagy 1849 áprilisének alapján álljanak-e, hanem az, hogy egyáltalán megmentsék a hazát két nagy hatalommal s a belső lázadással szemben. De Görgeit is elfogta a politizálás láza s fővezérségét, a mi pedig frissebb babérokat fonhatott a 31 éves ifjú homlokára, mellékesnek kezdte tekinteni. A mint tehát Bayer ezredes főnöksége mellett a közép-ponti vezérkari irodát szervezte, s hadait a kormány tervében megjelölt helyekre küldte, Debreczenbe sietett, hogy a fővezér keresésével és az új tervezet végrehajtásával elvesztegetett időt legalább a sereg szervezésével, hiányainak pótlásával s a már megszavazott 50,000 ujoncznak a csataterre küldésével tegye hasznossá. Mert nagy önáltatás volt, midőn a miniszterelnök május 22-ikén a képviselőházban kimondta, hogy Buda bevétele után a hadseregnek alig van már tennivalója. Pedig most állott a vég kezdetén; s Görgei, ki a maga politikai irányának népszerűsítése végett már Budapesten lépéseket tett egy Való című hirlap alapítására, azt hihette, hogy ezt magában a képviselőházban is bebizonyíthatja. Hiszen őt és Klapkát a ház éppen akkor (május 24-ikén) igazolta, mikor szóba került, összefér-e a kormányzó állása a képviselőséggel? Kossuth a parlamenten, hatása forrásán kívül, Görgei azon belül, kétségkívül holmi változásokat okozott volna. De ha Kossuth maga mondta is ki, hogy a ki felségjogokat gyakorol, a háznak többé tagja nem lehet, a ház — az igazságügyminister indítványára — napirendre tért a kérdés fölött. Egyébiránt Görgei oly időben (május 27-ikén)¹ érkezett Debreczenbe, a midőn még elfoglalhatta volna helyét a képviselőházban s felszólalhatott volna oly javaslatok ellen, melyeket utóbb gáncsolt. Egyiket sem tette, hanem csupán magánúton érintkezvén a képviselőház egyes tagjaival, egyedül tárezájának ügyeivel foglalkozott. Erre csupán egy hete volt, mert június 2-ikén már Szabó Imre vezérkari ezredesnek és államtitkárnak adta

¹ Megérkezésének napjára nézve az adatok eltérnek. Gelich (id. m. III. 436.) anny bizonyosra veszi, hogy ő beszéli el, mint fogadta őket, hogy a napra nézve is az ő tudósítását kellene elfogadni.

át a ministeriumot, ő maga pedig eltavozott, hogy személyesen vezényelje a dunai hadsereget.

Május 31-ikén a képviselőház Szemere, a felsőház pedig Horváth miniszterek indítványára kimondta, hogy üléseit június 2-ikán Budapesten folytatja.

Szemere lángoló lelkesedéssel szólt a parlament debreczeni működéséről. Ez a parlament a haza megmentése eszméjének valóban aldozatul hozta véleménykülönbségét; testét és lelkét oda adta, hogy alapja legyen a végrehajtó hatalom erélyének és a nemzet bizó hitének. Nincs — szerinte — a nemzet történetében egy országgyűlés sem, mely főadatának minden tekintetben nemesebben megfelelt, oly nagy hatalmat oly helyes tapintattal gyakorolt s a népet oly híven képviselte volna. Osztozott annak esaknem kétségbeejtő szenvedéseiben, de immár dicsőségében is. «Mivel nem irtózott amattól, megérdemli ezt.» Mikor a képviselőház Debreczent elhagyja, legnehezebb, legszebb napjainak helyét hagyja el és életének azt a történetszakaszát zárja be, mely nevét megörökíti.

Egyes esetekben akármi szigorú ítélet alá esik is az országgyűlés működése, valóban mindenkorra megmarad és halhatatlan az az érdeme, hogy a legnagyobb kísértések idején olyan erkölcsi erőt tanúsított, melynek csak igen kevés példája van a parlamentek történetében.

Mintha már vége volna a háborúnak, Kossuth meghagyja (május 28-ikán) a hadügyminiszternek, gyűjtesse össze a függetlenségi harcban elesettek neveit, hogy azokat nagyszerű emléken hagyhassák az utókorra; majd (június 2-ikán) a rokkantak számára olyan palotát tervez, hogy vetekedhessék az az angol hajóssereg vagy a párisi rokkantak palotájával. Magát Budapestet modern szellemben és nagy arányokban az újrászületett ország igazi fővárosává akarta fejleszteni. Nem óvakodván eléggé olyan hibától, melyet ellensége, Windisch-Grätz, öt hónappal azelőtt elkövetett, Európa előtt a főváros birtokát az ország egysége helyreállításának jele gyanánt kívánta feltüntetni. Június 5-ikén este hat óra tájban a nép lelkesedése közt vonult be Budapestre. A miniszterek, kiknek nem tetszett, hogy az ünnepeltetésből Kossuth családja is kivette a maga részét, nem esatlatkoztak ehhez a diadalmenethez, s mellékutczákon hajtottak szállásaikra, mint ahogy politikájukban sem egyszer jártak mellékutakon. Pedig Kossuth elnöksége semmiben sem hasonlított kortársának, Bonaparte Napoleon herczegnek elnökségéhez. A királyi fogadtatás alkalmával egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy belőle III. Lajos is lehetne. Azonban nagyon tökéletes embernek kellett volna lennie, hogy Windisch-Grätz bevonulása után épen öt hónappal bujkáljon a nép izzó szeretetének kitörései elől. Január ötödike a kétségbeesés, június ötödike a diadal napja. Ennek a csodás öt hónapnak, a nemzet bámulatos erőfeszítésének minden sikere elválaszthatatlanul egybeforrt Kossuth névével. Mondotta a nemzetnek s az küzdött és bizva bizott. A forradalmat azonban nem ő maga, nem egy club, nem egy pár veres

telles miniature Danton, nem egy véletlen utczai zavargás rögtönözte; korszakalkotó határozatait minden megfélemlítés nélkül hozta maga a parlament. Ő maga csinálta, vezette és képviselte a forradalmat. Az ő kiáltványa volt iném a honvédelmi bizottság, most a köztársasági irányú ideiglenes kormány. Az ő műve a függetlenségi nyilatkozat.¹ Az országgyűlés azonban nem vonult be Kossuthal együtt a fővárosba; s ha feloszlataására s új választásokkal a népre hivatkozni senki sem izgatott is nyíltan, a nép, midőn Kossuth személyében elismerte maga fölött egy ember tekintélyét, voltaképp monarchikus érzületének adta jelét: nemcsak visszatért egy kis idő múlva a monarchikus eszméhez, hanem voltaképp el sem távozott tőle.

Köztársasági áramlatok csak a városokban mutatkoztak. Budapesten, melyet a belügyminister voltaképp most egyesített egy várossá, a nemzeti színházban csupa forradalmi darabokat adtak. Tell Vilmost, Hunyady Lászlót, A skót nemest, a Sevillai borbélyt, II. Rákóczi Ferencz fogságát; a nádor páholya azonban érintetlenül állt a színházban, »mintha valakire várna«; Kossuth maga bérelt páholyból tapsolt a forradalmi eszméknek. A lapok, most már a békepárti Esti Lapok is, azt fejtegették, mi az a köztársaság, milyennek kell lennie a köztársasági jellemnek? Maga a belügyminister is köztársasági szellemben indította meg félhivatalos lapját, melynek még czíme is Respublica volt; s mikor ez már két hét múlva megbukott, maga a hivatalos »Közlöny« kezdte a köztársaságot hirdetni.

A köztársaság azonban nem volt sehol; a szivekben éppenséggel nem. A magyar ember nem hogy antimonarchikus nem volt, de még antidynastikus sem volt egészen; a »jeruzsálemi királyt,« ahogy az osztrák császárt nevezgették, mint őszintén alkotmányos magyar királyt, még mindig visszafogadta volna.² A koronáról azonban minden esetre hajlandóbb volt lemondani, mint a szabadságról.

III. FEJEZET.

A nemzetiségek.

A forradalom sikere vagy legalább a tisztességes kibontakozás lehetősége attól látszott függni, a kormány és a parlament kibékítheti-e a nemzetiségeket, vagy legalább azokat a nemzetiségeket, melyek a márcziusi alkotmányt csalódva fogadták, a panszlavizmustól pedig, mely kétségkívül nyomon követi az oroszok beavatkozását, saját lételükét féltették. »Tőlünk

¹ Zichy Antal az Esti Lapokban, 1849 június 18., 56. l.

² Ilyesmire már július 21-ikén célzott Milnes az angol parlamentben, megjegyezvén, hogy Magyarországon a köztársaságot, vagy a köztársasági modort sohasem kiáltották ki, s hogy a mostani ideiglenes állapotnak alkotmányos király választásával véget lehet vetni.

függ, tőlünk egyedül — írta Csányi még február 7-iken — hogy a béke szent angyala a kedves Erdélybe visszatérjen. Egy szabad, alkotmányos nemzet tiszta szándékától, szilárd akaratától vezérelt törekvés az ármánynak nyomorú zsoldosai felett rövid hetek alatt diésőségesen fogja diadala napját ülni.*

Már Kolozsvarra érkezte első napjaiban tanácskozott egyes befolyásos férfiakkal, miként lehetne lecsöndesíteni a lazaidókat. A mint utóbb is mondta,¹ ismerte a haza vészes állását és ha ellenségeit legyőznék is, azt a nagy munkát és feladatot, mely a kormány embereire vár: kiengesztelni a nemzetiségek fölzaklatott, gyűlöletet lehelő kedélyét egymás iránt s «belépni az általános jólét eszközzésének stadiumára». A szegény elámitott nép, ha jó bánással képessé teszik a dolgok felfogására, a nép, mely ma feszítettség kiabál, felvilágosítatva a legszebb jutalmat nyújtja: az elismerést és szeretetet. Arra, hogy a népet a lazaidástól elvonja s a nemzeti ügyhöz csatolja, leghathatósabb szemnek tartotta a megtérők személyének és vagyonának biztosítását.² Valamivel szigorúbb volt a szászok iránt. Mivel a sereg fizetésére csak nagy bankjegyeket kapott Debreczenből, Tóth Agost ezredes, a beszercei főhadparancsnokot intette, ismertesse meg bankjegyeinkkel a szászokat, kik idegenkednek tőlük; «ott van pénz elég; nem ártana a felváltást megkísérteni, habár egy kissé drastikusabb modorban kellene is azt eszközözlni.»³ Márczius 12-ikén pedig utasította az erdélyi hadsereg balszárnyának főparancsnokát, hogy az ostromállapotban levő szász földön harácsolás útján szerezze be a hadsereg élelmét.⁴ Ugyanazonban Bem az elfoglalt Szebenből testvériséget és közböcsánatot hirdetett. Kijelentette, hogy minden honpolgárnak egyenlő szabadságot kell élveznie. A választás nem lehet nehéz a polgári szabadság és a kancsuka közt. Ő a hirdetett közböcsánatot még a «vandal oláhok» irányában is megtartotta, megtartja tehát a szászokkal szemben is, ha valahára észre térnek s lemondanak úgy a katonai befolyásról, mint az orosz beavatkozásról, mely szegényt hozott rájuk. «Ti oláhok is józanodjatok ki. Űzéték el csábítókat, csatlakozzatok a magyar kormányhoz és a szabadelvű alkotmányhoz, mely nektek szabadságot és birtokot adott». Két nap múlva felhívta a kiadókat, indítsák meg ismét lapjaikat, mert első kellék alkotmányos szabadság megszilárdítására a sajtószabadság. Irjanak szabadon. «Magyarok, szászok, oláhok — szölt márczius 21-ikén, az osztrakok és oroszok kiszorítása után — nyújtsatok egymásnak testvéreileg kezét, távoztassatok minden nemzeti gyűlölséget és boldogok lesztek». Eljenek azokkal az alkotmányos jótéteményekkel, melyeket nekik a minden igazgatás közt legszabadabb magyar igazgatás ajánl.

¹ Hosszú László kővárvidéki h. főkapitányhoz, február 22-ikén. Csányi-ltár. 258. sz.

² B. Egloffstein alezredeshez, február 22-ikén. U. ott, 265. sz.

³ Márczius 4-ikén. U. ott, 339. sz.

⁴ U. ott, 450. sz.

Csányi nem látta szívesen, hogy Bem politikai dolgokba avatkozik. Márczius 14-iken Bem bűnbocsátó levelét akkép értelmezte, hogy a rögtönírelő bíróság elebe 1848 december 28-ika előtt elkövetett bűnökért senkit sem lehet állítani, hanem az ilyet a rendes büntető bíróságok előtt perlik és hüntetik. Rablokra, gyilkosokra stb. sohasem szól az amnestia, mert »a bűn büntetetlen nem maradhat, ez az Isten, természet és polgári törvények rendelete«. Kossuth márczius 18-ikán Bemmel szemben ő neki adott igazságot. A szelid lelkű, de vas kezű Csányi 23-ikán kikelt a szászok ellen, kik nem irtóztak orosz seregeket hívni be a haza szent földére s így elárulni őshazájukat s minden testvér-nemzetet,« de ennyi halátlanság és bűn után is a kormány atyai kiméletéről biztosította a nemzetségeket. A magyar nemzet a kivivott szabadságban egyaránt kíván osztozkodni a többi néppel, eddigi legdühösebb ellenségeivel, ha ezentúl tisztelik a törvényt s ragaszkodnak a hazához. Egyelőre azonban ostromállapotba helyezte Nagy-Szebent és az »ügynevezett« egész Királyföldet.¹ Dobokay József nagy-szebeni rendőrbiztos márczius 22-ikén elkészítette a gyanúsak jegyzékét, Zarnoki Endre szebeni hadbíró azonban már márczius 26-ikán jelenthette a politikai foglyok szabadonbocsátását.² Csányi 29-ikén hatalmasan megleczkéztette Brasso város tanácsát, mindamellet sokáig senkit sem fogatott el. Április 4-ikén a szászok nemzeti vagyonát lefoglalta ugyan,³ s a haza térti vonakodók vagyonának lefoglalása iránt is intézkedett,⁴ de a néppel mindenütt emberiesen bánt, minek következtében mind több és több hódolati nyilatkozat érkezett hozzá. A kibékülés azonban nem volt őszinte; s ha Berde Mózsza kormánybiztos május 3-ikán azt jelenthette, hogy a szász hatóságok engedelmesebbek lettek, másnap már ismét panaszkodott ellenük.⁵ Ilykép az erdélyi kormány erőlyesebben kívánt fellépni. Haller segesvári térparancsnok április 21-ikén elfogatta a szászok legkiválóbb emberét, Roth István Lajos lelkészt, Küküllőmegye 13 falujának császári biztosát,⁶ és lánczokban küldte Segesvárra, majd Kolozsvárra. Lánczait csörgetve, irta a tudós a magyar néphez ezt a latin distichont:

Hogyha erős vagy oroszlánként, cselekedj te királyként:
Fegyvernél jobban győzhet az emberi tett».⁷

A hadi törvényszék május 11-ikén halálra ítélte⁸ és Csányi mindjárt

¹ Aranyosszék honvédelmi bizottságához. Leveleskönyv, 103.

² A hadi vagyonok Kővári Oktmánytárában. 157–163.

³ Csányi-latr. 4373. és 4389. sz.

⁴ Baternay levele a szász nemzeti vagyon összeírása dolgában április 20-ikáról. U. ott, 3225. sz.

⁵ U. ott, 1644., 1727. sz.

⁶ Ápril 22-iki jelentése. U. ott, 3286. sz.

⁷ Hildert Jahre saehsischer Kampfe. 194.

⁸ E miatt a kolozsvári törvényszék elnöke, gróf Karacsay Sándor, azonnal lemondott. Csányi-latr. 1806. szám.

főbe lövette őt.¹ Másnap, midőn a közlekedésügyi tárcza átvételére Debreczenbe távozott Csányi helyett a még május 6-ikan kinevezett Szent-Ivány Károly lett Erdély főkormánybiztosa, Dósa Elek kormánybiztos Brassóban Hoffmann Károlyt, Vots Ágostont és Honigberger Jánost állította a rögtönítélő törvényszék elé;² a szászok egyetlen nevezetesebb vértanúja azonban Roth maradt.

Erdély kilencz tized-része lecsöndesedett, s a tavasszal már csak Gyula-Fejérvár, Déva és az ú. n. mőczok vidéke nem hódolt. Albákból, Abrudbányából menekülők beszélték Csányinak, hogy Jancu valóságos családi életet él még a magyarokkal is. Topántalva volt a „havasok királyá”-nak főhadiszállása; hadi és élelmi szereit, sőt — hír szerint — kincseit is ott halmozta együvé.³ Hatalma megtörése végett báró Kemény Farkas alezredes először is Gyula-Fejérvár elfoglalását tartotta szükségesnek. Márczius 24-ikén tehát már Tövisről megadásra intette az August ezredes vezetése alatt álló osztrák őrséget, mely azonban másnap kijelentette, hogy Ferencz Józsefnek letett hitéhez holtig hű marad. Ugyanaz nap Kemény visszavonulásra kényszerítette Axente prefekt csapatát s márczius 28-ikan már ágyúztatta a várat; két órai tüzelés után azonban minden veszteség nélkül, Borbándra huzódott vissza.⁴ Itt találkozott azután Bemmel,⁵ kivel megállapodott az alsófejérmegyei zendülők leverésének módjára nézve, őt azonban csakhamar báró Stein Miksa váltotta fel Gyula-Fejérvár alatt, melyte rendszeresen csak május végén kezdett ostromolni. Ellenben Forró ezredes, ki ápril 20-ika óta 2000 emberrel és hat ágyúval állt Déva vára alatt,⁶ május 27-ikén föladásra kényszerítette Kudlics főhadnagyot, ki 200 emberével s három ágyújával öt hétig állt ellen.⁷

Ezalatt Csutak Kálmán őrnagy április 2-án Körösbányáig hatolt, néhány kisebb sánczot bevett, Buteanu prefekt csapatait szétszórta, Brádnál tovább azonban nem nyomult,⁸ hanem alkudozásokot kísérlt meg Jancuval. Jancunak, a mőczok hite szerint, maga V. Ferdinánd engedte át Erdélyt, mint császárságot; ő magát a havasok királyának nevezte. A mint megjegyezte, népe a német bolondja s ő a népeé. Valóban nem akarta kiszolgáltatni oláhjait a bécsi politikának. Erdélynek egyetlen román forra-

¹ Hintz György: Die letzten Lebensmomente Ludwigs Roth. (Brassó, 1850. 8r. 23 lap.) Oberth Ferencz, S. L. Roth. (Bécs, 1896. két kötet.) A szászok 1896 november 24-én kegyelettel ülték meg Roth születésének századik évfordulóját.

² Csányi-Itár, 1957. sz.

³ Csányi Marsó alezredeshez, márczius 13-ikan. Leveleskönyv, 712—718.

⁴ Koos Ferencz a Tört. Lapokban, 1896. 68—69. Axente Moldovánál, 495—497.

⁵ Kemény április 1é-n Csányihoz. Csányi-Itár, 2387. sz.

⁶ Forró jelentése. Csányi-Itár, 1720. sz.

⁷ Forró tudósítása május 27-ről. U. o. 2356., Kuun Kocsárd és Czetz tábornoké május 23-ről. U. ott 2356., 2413. és 2517. sz.

⁸ Csutak Kálmán. Aradi fogságom alatt irt adatok az 1848—49. szabadságharcz, különösen az Erdély havasai ellen vezetett hadjáratról. (Pest, 1868.)

dalmi embere volt, ki a szabadságért s magasabb politikai czélokért igazán hevült. Szívesen fogadta a havasalföldi forradalmi bizottságnak azt a felhívását, hogy az oroszok ellenében a magyarok s az összes elnyomott népek ügyét mondítsa elő. Mialatt e végből Bolliac Caesar Szebenben lapot alapított, rajta kívül Rosetti, Borlea stb. buzgólkodott a kibékülés ügyében. „Nu cread neamtului!” (Nem hiszek a németnek!) volt a jelszava. Szívesen fogadta tehát Balcescut, ki őt társával őt a romániai emigratio nevében Topánfalván a magyarok megsegítésére szölitotta fel. Időközben a debreczeni kormány is komoly lépéseket tett a románok megnyerésére, mire a debreczeni román képviselők idáig is sürgetve kérték. Kossuth április 17-ikén értesítette Csányit, hogy Drágos János képviselőt küldte ki az alkudozások megindítása végett.¹ Drágos már harmadnap Brádra érkezvén, Jancu és Buteanu prefekteket azonnal meg is kérte, jelöljenek helyet és időt a tanácskozásra. Axente abban a hitben élt, hogy a magyaroknak nem a prefektekkel, hanem az egyedül illetékes román béke-bizottsággal, vagy pedig a császári kormánynyal kell alkudozniok. Jancu, Buteanu, Dobra, Vladutiu, Boér stb. április 25-ikén megjelentek a mihályfalvi értekezleten;² elvben a béke s a fegyverletétel mellett nyilatkoztak; egyelőre azonban fegyverszünetet sürgettek. Drágos erre nem lévén felhatalmazva, részletesebb utasítások nyerése végett Debreczenbe ment, május 5-ikén azonban Abrudbányán már a prefektek elé terjeszthette Kossuth békepontjait.³ A prefektek már másodnapja tanácskoztak a 18 pont fölött, s azokat általánosságban elfogadván, Jancu ki is tűzette a magyar zászlót, a midőn híre terjedt, hogy Hatvani Imre őrnagy, ki Csutak helyébe lépett, Brád felől mintegy 1500 emberrel és 4 ágyúval Abrudbánya felé nyomul. A megdölgondolatlan »flamingó,« kit Kossuth külön megbízással látott el, azt hitte, hogy ezzel a meghódolást siettetí. Drágosnak sejtelve sem lévén Hatvani czéljairól, a prefekteket megnyugtadni törekedett; Jancu azonban ebben a fegyverszünet megtörését látván, odahagyta az alkudozások helyét. Hatvani semmit sem adott az eléje jött városi főbirónak és Drágosnak arra a figyelmeztetésére, hogy ne jöjjön be a városba, mert a béke már meg van kötve s a románok leteszik a fegyvert. Éjjel 11 órakor bevonult s másnap a fegyvereket erőszakosan akarta, de nem tudta beszedetni. Dobra, Buteanu és Viranu prefekteket azonnal elfogatta s ezzel lehetetlenné tette, hogy magyarok és románok már mint bajtársak fogadják az oroszok fenyegető támadását.

Jancu béketörést és árulást látott a dologban s Axente és Bálint prefekteket, valamint Munzáth főhadnagyot segítségül híván, május 9-ikén telgyújtotta Verespatakát, délután pedig Abrudbányát rohanta meg, honnan Hatvani másnap reggel 4 órakor a város magyarságának egy részével s

¹ Csányi-ltár, 1371. sz.

² Sántha György zárandi kormánybiztos jelentése. Csányi-ltár, 1649.

³ Kossuth utasítása Jancsónál, id. m. 141—43.

fogllyaival¹ együtt Brád felé vonult vissza. A görög keleti templomokba menekült magyarok jobbadán kegyelmet kaptak ugyan, házaikat azonban a lázadók fölégették s kirabolták, az utcákon és a házakban talált magyarokat pedig levágták. Drágost, a szerencsétlen közvetítőt, mint vére és nemzete elárulóját, a lándzsás nép összevagdalta.² Hatvani 16-ikán visszafoglalta Abrudbányát.³ Úgy látszik, az volt a szándéka, hogy a bányavárosok magyarjait és németjeit magával vigye. Mintegy 2000 menekővel, kik — még a nők, gyermekek és betegek is — jobbadán gyalog mentek a huszarok és gyalogok közt, 19-ikén szakadó esőben hagyta oda Abrudbányát; az 1264 méter magas Vulkán-hágó tövében azonban Jancu és Balint lándzsásai rájuk rontottak s többnyire levágták őket. A bécsi legionisták utoljára már egymást lövöldözték, hogy kezeik közé ne jassanak. Fél század huszár 84 székelly puskással keresztül vágta magát, Hatvani megszökött, a menekülők azonban a sereg nagy részével és 4 ágyúval együtt odavesztek.⁴ A magyar-román kibékülés megghiúsítója és a zarándi hadosztály tönkretévője azzal állt bosszút, hogy május 23-ikán Jósászhelyen Buteanut kivégeztette. A kormány elvette tőle a zarándi hadosztály parancsnokságát s azt Inczedy László őrnagynak adta át, ki kivonult Zarándból és Biharban szervezett új csapatot.⁵

Ezzel egy időben a szerbek lecsillapítására is történt némi kísérlet. Perczel május 10-ikén elfoglalván Pancsovát, onnan jegyzéket intézett Szerbia kormányához; jó szomszédságot ajánlott s a segítőesapatok visszahívását kívánta, az európai hatalmak belgrádi konzulait pedig arra kérte, hogy Magyarországgal, mint most már független állammal, közvetlenül érintkezzenek, mit a szárd, angol és francia konzulok megbízottai azonnal meg is ígértek. Mialatt 16-ikán az elesüggedt szerbeket Jellaesics kiáltványban intette, hogy a horvátokkal kezet fogva, »mint egy anyának, a mi Szlávánknak szövetséges fiai« tovább is küzdjenek, Kossuth május 21-ikén utasításokkal látta el arra nézve, mit és mennyit ígérhet a hódolni akaró szerbeknek. Kijelentette, hogy nevetséges képtelenség volna vajdát

¹ A sötétségben Dobra prefektet leszúrták. Erről Kemény István báró a Fekete könyvben: Tört. Lapok, III. 736. Május 19-ikén Kemény Farkas azt a hírt írta Szentiványinak, hogy az oláh zendülők főnökeinek egy részét kivégezték. Csányi-levéltár, 2336. szám.

² Hatvani, Munzáth, Axente, Bálint és Majoresan jelentései a Tört. Lapokban, 1896. 176—79. és 210—11. Jancu jelentése: Die Romanen der oest. Monarchie, II. 41.

³ Horváth János jelentése május 17-ről. Csányi-ltár, 2054.

⁴ Hatvani jelentése május 19-ikéről. U. ott, 2731. Báró Kemény Fekete könyve: Tört. Lapok, III. 734—6., 742—43. B. Kemény Gábor, Nagy-Enyednek és vidékének veszedelme, 244. Az abrudbányai menekültekről Füzy Sámuel és Schmidt szebeni rendőrfőnök június 14-ikén. Csányi-ltár, 2908., 3041. sz.

⁵ Midőn Hatvani vereségének hírére a hadügyministeriumban valaki felszólalt, hogy irtóháborút kellene indítani az oláhok ellen, Klapka ráírvált: »Mit? Ön ki akarja irtani az oláhokat? Az oláh nemzetet épp oly kevésbé lehet kiirtani, mint bármely más nemzetet. Jegyezze meg ezt magának.« Gelich, id. m. III. 407.

adni nekik, mert hiszen nincs is külön területük, a Bácsban és Bán-ság-ban lakó magyarok, románok és németek nemzetiségi jogaival és szabadságával pedig összeférhetetlen. Ep ily képtelenség a külön szerb országgyűlés, mert Magyarországon nincs Szerbia. Államnyelv csak a magyar lehet, egyházaikban, iskoláikban, anyakönyveikben, tervezett esküdt-székeli tárgyalásaiban, községeik igazgatásában azonban a szerb nyelvet hasznalhatják. Megszüntetni kívánja a határőrvidék katonai rendszerét s a határőröknek teljes polgárjogot óhajt adni: Szerbiának pedig előbb-utóbb háborút kell izennie, ha a népjog sérelmével a lázadást tovább is segítné.¹

Ez ügyre két hónappal később a kormány még egyszer visszatért ugyan a nemzetiségi törvényben, most azonban egyelőre inkább fegyverrel kívánta elfojtani a polgárháborút s első sorban a románok pacificatiójára törekedett. A havasi lázadók most már nemcsak a bányák vidékeit fenyegették,² hanem május 31-ikén Moga József alprefekt alatt Tövis, Borbánd és Maros-Portus alatt is szerencsét próbáltak; a Gyula-Fejérvárt ostromló sereg azonban visszaverte őket.³

Kemény Farkas báró a még mindig lázongó Hunyadból⁴ június 3-ikán 4000 gyalogossal, 18 ágyúval s egy üteg röppentyűvel — Forró és Inczedy László hadaival együtt — Déváról Brádra indult s nem csekély küzdelem után, június 11-ikén foglalta el Abrudbánya romjait.⁵ Onnan, elégtelen és kellően nem élmezhető csapatával Topánfalva ellen nem indulhatván, a Gyula-Fejérvárt ostromló sereghez kívánt csatlakozni. A Nagyhegyen (Dealul Marén) június 16-ikán Axente támadása következtében, csak áldozatok árán juthatott el Zalatna kormos falai közé,⁶ hol pár napig pihenvén,⁷ Gyula-Fejérvár alatt egyesült Stein-nal. Stein épp úgy ostromszerek nélkül állt e vár alatt, mint Görgei egy ideig Buda alatt, s őt is hasonló gáncsok érték.⁸ A mint tehát ostromágyúit felállítottatta,⁹ június 24-ikén lövetni kezdte a várat, felgyújtatta az ősi székesegyházat, a püspöki lakot, a pénzverőt: másnap délután azonban lövegei elfogytak, mire az ostromot abbahagyta,

¹ Az iratok Mészárosnál: Kossuth levelei a karvezérekkel, 82—84., 95—99. Perczel jegyzéke Szerbiához: Frey, Kossuth und Ungarns neueste Geschichte, III. 100.

² Czetz tábornok Szebenből június 2-ikán katonaságot kért az aranybányák és a sóraktárak biztosítására. Csányi-Itár, 2598. sz.

³ B. Stein jelentése M.-Portusról május 31-ikéről és Czetz tábornoké Nagy-Szebenből június 1-ről. U. ott, 2620—1. Juhász őrnagy jelentése június 12-ikéről. U. ott, 3197. sz. Axente Moldovánál, id. m. 494—514.

⁴ Kuun Kocsárd június 5-iki jelentése Szászvárosról. Csányi-Itár, 2703. sz.

⁵ Kemény június 14-iki jelentése Abrudbányáról. U. ott, 2798., 3778. és 4681. sz.

⁶ Kemény június 17-iki jelentése Zalatnáról. U. ott, 3082. sz.

⁷ Június 19-ikén még onnan kér zsoldot. U. ott, 3083. sz.

⁸ Stein a gyanúsításokról június 18-ikán. U. ott, 3108. sz.

⁹ Kemény M.-Portusról már május 15-ikén tudatta a főkormánybiztossal, hogy az ágyúkkal Borbándra érkezett. (U. ott, 2335. sz.) Rombauer Tivadar pedig Nagyváradról május 24-ikéről, hogy a bombákat útnak indította. (U. ott, 2817. sz.)

s beérte a vár körülzárásával, mely hosszú időre lekötött 33 ágyút, 3892 gyalogost és 249 huszárt.¹

Bem, ki június 18-ikán Nagyváradon személyesen találkozott Kossuthtal, Kolozsvárt június 21-ikén értesült Kemény hadjáratának sikertelen voltáról, mire újból megparancsolta Keménynek, hogy a havasok közé nyomuljon. E végből Gyalúról Szépszögi őrnagyot, Bánffy-Hunyadról pedig Vasvári Pál őrnagyot is² támogatására rendelte. De csakhamar ellenkező parancsot

Vasvári Pál.

(Egykoru könyvomat után.)

adott,³ mivel június 27—28-ikán Beszterce vidékén már az oroszokkal kellett csatáznia, s így minden erejét az oroszok ellen akarta fordítani.

¹ Stein július 9-iki létszámkimutatása. Eredetije id. Gyalokay Lajosé Nagyváradon.

² Vasvári életét legbővebben megírta Thallóczy Lajos: Vasvári Pál s a pesti egyetemi ifjuság. (Budapest, 1882. Sr. 92 lap). Erdélyi működésére vonatkozó adatok nagy számmal vannak a Csányi-levéltárban.

³ Egyrészt talán azért is, mivel a Gyalú vidékén levő lázadók éppen most kezdtek hódolni s fegyverüket lerakván, fölesküdni az alkotmányra. Szépszögi jelentése június

Kemény és Szépségű idejében megkapták, Vasvári azonban nem kapta meg a letiltást; elindult tehát a teljes lázadásban álló Marisetre, hol Szépségűvel kellett volna egyesülnie. Csekély hadával hiába várakozván reá, két napi csatározás után az oláh guerillák elől vissza akart vonulni; Fontancienál azonban Jancu egyik tribunja, Corchesiu (Korkes) Miklós útját állotta és mintegy 600 emberét lemészárolta. Maga Vasvári Pál is elesett; Buzgó László százados a csapat roncsaival keresztülvágta magát.¹ A baraniúi kegyelet most évenként megkoszorúzza azt a helyet, hol a marceziusi lelkes ifjúnak, a »kis Kossuth«-nak forró vére kiomlott.

Nem a kétségbeesés kapkodása volt, hanem igazi államférfiúi tett az a törvényjavaslat, melyben a kormány ennyi vérontás és csalogás után is biztosítani kívánta a románok nemzetiségét. Balcescu, a romániai emigratio küldötte, május közepétől kezdve gyakran tárgyalt a magyar kormányval, melyet a románokkal kibékíteni, Jancut pedig rábírtni törekedett, hogy csapatával Kis-Oláhországban harcoljon az oroszok ellen. A javaslat kimondta, hogy az oláhokat ezentúl románoknak nevezik, nemzetiségük jogait törvényekkel biztosítják; a törvényhozás nyelve a magyar lesz, de a közigazgatásban és a tanításban tisztán román megyékben a román nyelvet használhatják, pöreiket a szóbeliség behozatalával román vagy magyar nyelven folytathatják; anyanyelvükön kérvényezhetnek; a g.-kel. románok egyházukat és iskoláikat teljesen szabadon igazgathatják; a cultusministeriumban külön g.-kel. ügyosztály lesz e valláshoz tartozó román hivatalnokokkal; egyházaik s iskoláik a többi felekezetekéivel egyenlő előnyökben részesülnek; a pesti egyetemen g.-kel. theologiai kart állítanak; kormánybiztos felügyelete mellett zsinatokat tarthatnak; túlnyomóan román községekben a nemzetőrséget románok vezénylik; államhivatalokban a románokat különbség nélkül alkalmazták; a fölkelők leteszik fegyvereiket s általános kegyelmet nyerne, ha fölesküdnék a magyar függetlenségre.

Szemere miniszterelnök az első magyar nemzetiségi törvényt július 21-ikén ebben a szellemben terjesztette az időközben újra összejött országgyűlés elé. Utalt rá, hogy ha az ország kormánya a kegyetlenségeket hasonló kegyetlenségekkel torolta volna meg, azóta talán béke volna, de a sírnak békéje. Ők azonban nem szalasztottak el a kibékülésre alkalmas egyetlen pillanatot sem. A románok és szerbek megnyerésére igénybe vette a havasalföldi mozgalmak vezéreinek s a szerb fejedelmi kormánynak befolyását is.

23. máj. s. Retegyi Lászlóról másodnapról. Csányi-útr. 3148. és 3188. sz. Ellenben Gyergyai Soma június 27-ikén intézkedést kért a lázongók ellen, kik a levélpostásokat kirabolják. U. ott. 3261. sz.

¹ A mészárlás történetének forrásait 1. Hegyesi Mártontól a Tört. Lapokban, 1892 134—37. l. és 1893. 6—8. sz. A csatáról s Vasváriról a Tört. Lapok minden évfolyamában találunk adatokat, különösen a hős ifjú halála napjáról. Kolozsvárt 1892-ben külön Vasvári-ker. alakult a rá vonatkozó emlékek gyűjtésére s megőrzésére. Buzgó László életrajza Szabó Samutól a Tört. Lapokban, 1894. 57—58.

Megállapított pontjaik tetszettek a győzelem idejében: a mint azonban szerencsájük csillaga némileg borulni kezdett, csalfasággal, sőt árulással tértek ki javaslataik elől. Pedig hasonló jogokat egy ország sem ad a határain belül lakó apróbb nemzetiségeknek. Szemere mindamellett is bemutatta javaslatát, kimondván, hogy ha a nemzet a nemzetiségek kívánatait ezentul is oly aristokrata módon fogja fel, mint idáig, tönkremegy az ország. A parlament meg is szavazta a törvényt, mely a legkritikusabb időkben sem adott többet a nemzetiségeknek, mint az 1868: XLIV. t.-cz. A nemzetiségek keveselték, a magyarok sokalták, mindannyian gáncsolták, a béke akadályának azonban mindamellett sem tekintették, hogy a nemzet ügyében ekkor már senki sem bízott komolyan.

A romániai emigránsok egyik küldötte, Balaceanu már korábban újból megnyerte Jancut a kibékülés tervének. Ugyanaz nap, melyen Jancu hadai Vasvárt lementőszárolták, a kormány levelet kapott tőle, melyben a havasok királya kijelentette, hogy bizonyos föltételek mellett kész kibékülni a magyarokkal s harczolni velük az oroszok ellen. Kossuth kedvező választ adott, július 14-ikén pedig már meg is kötötte a szerződést a román legio iránt,¹ mely szerint a moldva-oláhországi emigratio legiója Magyarországon az osztrákok, az oroszok és a panszlavizmus ellen, a szabadságért és a magyar függetlenségért harczol, hűséget esküdván Magyarországnak és Romániának egyaránt.

Különösen Bemnek volt kedvelt gondolata, hogy Jancuval egyesülten rontván Oláhországba, az oroszok ellen föllázítsa az ott lakó románokat s Erdélyből Moldva védelmére való sietésre bírja az oroszokat. Kossuth helyeselte a tervet s Boliac Caesart, ki Bemben már Románia jövődjő királyát látta, a Kis-Oláhországot megszállva tartó Omer pasához küldte, hogy az oroszokkal Nagy-Oláhország területén vivandó küzdelemben jóakaratu semlegességre bírja. Bem, be sem várván a különben is meghíusult küldetés eredményét, 2500 honvéddel, 600 huszárral és 8 ágyúval július 22-ikén az ojtózi szoroson át Moldvába rontott; felhívta a románokat, hogy török fenhatóság alatt állítsák vissza fejedelemségük szabadságát, s 23-ikán Herzsa és Onestie mellett megverte Usztrugoff tábornok orosz seregét. De midőn másnap Ocnán kiadott második kiáltványa sem keltett viszhangot, és sem a parasztok, sem a boérok nem siettek táborba, a mily gyorsan ment, 25-ikén ép oly gyorsan is húzódott vissza Erdély védelmére.

A román emigránsokat lehangolta, de nem ábrándította ki ez a sikertelenség. Úgy hitték, az oroszoknak mindent elnyeléssel fenyegető hatalmával szemben, Ausztria-Magyarország helyett jobb eszményképük lehet Románia-Magyarország, az egymásra utalt két ország szoros szövetsége, esetleg a magyarok, románok és délszlávok teljesen demokrata alapon álló conföderatiója. Július

¹ Ennek és a kiegyezésnek pontjai, melyeket Balcescu és Boliac szövegezésében Kossuth július 14-ikén elfogadott, Ghicánál: *Amintiri din pribegie*, 372—384.

25-ikén Axente még megkísérelte Gyula-Fejérvár fölszabadítását, a magyarok azonban visszaverték őt. Ez volt az utolsó csata magyarok és románok közt. A románok e vár alatt 120 nap alatt négy nyílt csatát vesztek a magyarok ellen, kik azonban az oroszok közeledésének hírére most mégis elvonultak Gyula-Fejérvár alól. 29-ikén az oroszok Barnutiu útján csatlakozásra szólították a lázadókat, ellenben Jancu, bár emberei július 31-ikén fölegették Toroczko-Szent-Györgyöt, Zalatnán az utolsó pillanatban a magyarokhoz való csatlakozásra szólította fel prefekt-társait. Most már mindannyian ott álltak a panszlavizmus feneketlen örvénye mellett s ő nem akart beleszedülni: Axente ellenben fölpattanva mondta, hogy ő még az oroszokkal is megverekszik, ha azok a magyarok barátságát ajánlják nekik.

IV. FEJEZET.

Az oroszok beavatkozása.

Kossuth még márczius 18-ikán kijelentette, hogy a nemzet az oroszokat becsületes ellenségnek nem tekintheti, mert rabló módra, hadizenet nélkül s népjogellenesen törtek az országra. Nyilatkozatát harmadnap a honvédelmi bizottság s a parlament is magáévá tette. Márczius 25-ikén Kossuth biztositotta a házat, hogy az orosz beavatkozás kérdésében a kormány megtette kötelességét s diplomatai úton felszólalt ez ügyben; másnap Szeben város tanácsa is ünnepiesen tiltakozott az oroszok beavatkozásának folytatása ellen. Ezeknek a lépéseknek azonban már csak azért sem lehetett sikerük, mert Magyarországot egy európai hatalom sem ismerte el önálló államnak és hadviselő félnek.

Különben is alig értesült az olmtüzi kormány, hogy az osztrák-orosz hadak Erdélyből kiszorultak, Schwarzenberg hg. külügyminister azonnal Nesselrode gróf orosz külügyministerhez fordult s arra kérte, eszközölje ki a cárnál, hogy Galiczia határának leginkább fenyegetett pontjain tekintélyes haderőt vonjon össze, a megfigyelő hadtest parancsnokát pedig hatalmazza föl, hogy az osztrák kormány kérelmére osztrák területre nyomuljon s részt vegyen a »lázas« gyors elnyomásában. Nesselrode gróf április 6-ikán (ó-naptár szerint márczius 25-ikén) kijelentette, hogy a megfigyelő hadtestet a cár már is felállította. A cár azonban, »kit az erdélyi szerencsétlen események« egyszer mindenkorra meggyőztek a felől, a részben való segítség mennyire árthatna csapatai tekintélyének s másrészt milyen keveset használna Ausztriának, csak úgy hajlandó segítséget adni, ha a határt átlépő

¹ A Jancura vonatkozó irodalmat közöltem a Pallas Lexikonában, IX. 818. V. ö. Al. Ionescu, Luptele pentru nationalitate Rominilor de peste munti in 1848—49. (Bukarest, 1892.)

hadtestek elég nagyok lesznek, hogy önmaguk is megfeleljenek a rájuk váró feladatoknak, s ha nem egyesítik azokat Windisch-Grätz seregével, a mi csak surlódásokra vezetne a tábornokok és csapataik közt. Ellenkező esetben a császár nem teljesíthetné az osztrák kormány kérését. Ismeretes, hogy kérését ez a kormány csak a legnagyobb lelki küzdelmek után tette meg. Januárban Schwarzenberg még úgy vélekedett, hogy egy kormány tekintélyét sem esorbitja a lázadókval való küzdelem; a külföld előtt és odabenn azonban minden hitelét tönkre teszi, ha idegen segély behívásával tanúsítja, hogy képtelen saját háztartásában helyreállítani a rendet. Stadion Ferencz gróf miniszter Ausztriára nézve szintén egyszerűen becsületbeli kérdésnek tekintette, hogy a fölkelést saját erejével győzze le. Arra, hogy a márczius 4-iki alkotmányt félretelve, Magyarországgal az áprilisi törvények alapján próbáljon kibékülni, ő maga, a márcziusi alkotmány szerzője, nem gondolt ugyan, az orosz beavatkozást azonban, ha már meg nem akaszthatta, legalább halogatni kívánta. Midőn Medem gróf bécsi orosz követ április 13-ikán Nesselrode jegyzékét Schwarzenberggel közölte s nyilvánvaló lett, hogy Oroszország sokkal nagyobb arányokban adja meg a segítséget, mint azt talán maguk az osztrák államférfiak is óhajtották, Stadion visszaborzadt a felelősség súlyától; amúgy is kimerült idegzete megtört az újabb izgalom hatása alatt¹ s a ministertanácsból betegesen menekült Badenbe, hol megtébolyodott. Sorsában van valami, a mi a hazája jövője miatt kétségbeesett Széchenyi tragikumára emlékeztet.

Schwarzenberg most az osztrák hadsereg szerencsétlen küzdelmei után Windisch-Grätz herceget visszahívatta, helyébe fővezérül Weldenet nevezte ki s a kormány nevében április 13-ikán sietett kijelenteni, hogy méltányolja és köszönettel elfogadja a császárnak mind a két föltételét. Teljesen a császár kormányára bizza a közreműködés katonai részleteinek és módosztatíinak megállapítását: csak azt óhajtaná, hogy a császár Bukovinán és a tihuezaui szoroson át Erdélybe, Besztercze és Maros-Vásárhely felé is küldjön egy hadat, mely azután összeköttetésbe tegye magát a Brassó felől Erdélybe törő osztrák hadakkal. Ennek a czélnek a megvalósítására a helyi viszonyokhoz képest elégnek tart ugyan 40.000 embert, a szám és a részlet meghatározása azonban teljesen szabadságában áll az orosz kormánynak.

A császár kedvetlenül fogadta ezt a bizonytalan nyilatkozatot. Megjegyezte, hogy csapatait Erdélybe csak Galiczián keresztül küldheti be, mert itt van a legnagyobb ereje; Moldva-Oláhországot megszálló csapataiból nem adhat segítséget. Már pedig most, mikor Erdélyben az események a legkedvezőtlenebb fordulatot vették, az új hadműveletek érdekében a sikert lehetőleg biztosítani kell. Javasolta, hogy Galicziát, és Bukovinát — a szám megjelölése nélkül — oroszok szállják meg, s hogy az onnan kivonuló osztrák-

¹ A két osztrák államférfiura nézve I. Berger, Felix Fürst zu Schwarzenberg. (Lipese. 1853.) és Hirsch, Franz Graf von Stadion. (Bécs 1861.)

kok a magyarok és erdélyiek ellen rendelt osztrák csapatok maradványaihoz csatlakozzanak. Tartalékul az oroszok szolgálnának. Ha azonban az osztrákok nem verhetnék le a magyarokat, óvatosan az oroszok is benyomulnának s hadi működésük alapjául a Kárpátok közt tett berendezéseik szolgálva, a siker minden valószínűségével küzdhetnének. Máskülönben a csár semmit sem tehet és nem is tesz. Ha küldötteik a részletekre nézve megállapodhatnak, ő attól a pillanattól fogva az osztrákokat támogatni fogja mindazzal az erővel, melylyel a gondviselés jóvoltából rendelkezik.

A csár ultimátuma megtette hatását. Schwarzenberg herczeg Medem gróf után április 21-ikén »esdekelve kérte« Paszkjevics Erivanszkij herczeg orosz tábornaszernagyot a segítő-sereg útnak indítására. »A helyzet nehéz — szölt Medem — és csálhatatlanul hamar elvész a kedvező alkalom, ha a lehető legrövidebb idő alatt elégséges erőt nem küldenek egy diversioval, mely a Kárpátok felől Krakkótól délre fenyegetné a lázadókat . . . A segélynyújtás minden késedelme a legkomolyabb bonyodalmat okozná a monarchia megromlására. Hiszen a csár a monarchia érdekeit úgyis közösen akarta védeni Ausztriával, melynek e végből le kell csillapitania Magyarországot, a forradalmi üzemek tűzhelyét. Galicziából már is kivonultak az osztrákok s rendkívüli zavar, sőt végzetes veszedelem származhatnék belőle, ha ezt a tartományt megszállatlanul hagyják.

Galiczia valóban közel állott ekkor ahhoz, hogy elveszzen mind az osztrákokra, mind az oroszokra nézve. Kossuth kormányzó ugyanis éppen a függetlenségi nyilatkozat kibocsátásának napján (április 19-ikén) a Galicziával határos megyékben levő csapatok főparancsnokává nevezte ki Dembinszky altábornagyot, s a nélkül, hogy ez iránt megkérdezné Görgeit, kivel a hadügyi tárcza átvétele dolgában már alkudozott, megengedte neki, hogy — a mit a ministertanács ellenzett¹ — esetleg be is törjön Galicziába. Dembinszky a maga 17,220 emberével és 57 ágyújával, az északi hadsereg élén, a lengyelek közt való népszerűségére támaszkodva, fölkelésre akarta bírni Galicziát, hogy azután összehíja a lengyel országgyűlést, kimondja Lengyelország helyreállítását s a két ország kölcsönösen segítse egymást. Czartoryszky herczeg is ezt remélte,² Lengyelország felszabadítását az idegen járom alól, a magyarok és szlávok teljes kibékítését; a lengyelek azonban egyelőre hadd küzdjenek a magyarok lobogói alatt s Lengyelország egy elhamarkodott fölkeléssel ne tegye ki magát az 1846-ik évihez hasonló kegyetlenkedéseknek. Oroszország ellen az volna a leghathatósabb fellépés, ha a Kaukázusba indítanának hadiexpeditiót, mivel az oroszok a magyarok ellen használni nem mert lengyel tiszteket mind oda küldték, rájuk pedig számítani lehet s így igen komoly lenne a közös ellenség ellen való harc. A harmadik lengyel. Bem sem helyeselte a Galicziába való betörést, sőt

¹ Vukovics emlékirata, 487.

² Levelét közli Ocskay Gusztáv az Egyetértésben, 1890. 98. sz.

azt a legnagyobb szerenésétlenségnek tartotta volna: mert az osztrákok bizonyosan a földesurak lemészárlására izgatnák a lengyel parasztokat. Betörni csak akkor kellene, ha Bem a délvidék lecsillapítása után Fiuméig hatolván, az ott Franciaországból nyert tisztekkel és fegyverekkel Bukovina felől rontana Galicziába, míg azt Dembinszky Krakó felől foglalná el.

Az orosz kormány már régen foglalkozott a magyarok ilyen betörésének lehető voltával; különben is azt hitte, hogy nem egy-két légio, hanem 30—40,000 lengyel küzd a magyarok sora közt.¹ Valószínűnek tartotta, hogy Dembinszky és Bem, kik közül ez utóbbi Erdélyben már is diadalmasan harczolt az oroszok ellen, minden befolyásukat felhasználják, hogy megkisértsék Lengyelország helyreállítását, a miért 1831-ben hiába harczoltak. Sir Andrew Buchanan szentpétervári angol követ még április 10-ikén is biztosítani tudta Palmerston lord külügyministert, hogy a czár csak abban az esetben támogatja Ausztriát, ha a magyar felkelők Galicziába törnének s akkor is beéri e tartomány megszállásával; Brunow báró londoni orosz követ azonban még erről a lehetőségről sem akarván tudni, egy héttel azután, hogy az osztrák kormány elfogadta az orosz segítség föltételeit, április 20-ikán Palmerston megnyugtatón törekedett Stratford-Canning konstantinápolyi angol nagykövetet, hogy az oroszok nem avatkoznák Magyarország ügyeibe.²

Ilykép még a rendesen jól értesült angol diplomácia sem tudván bizonyosat a dologban, nem esoda, ha a magyarországi politikusok, a maguk teljes tájékoztatlanságában, nem tartottak közvetlen veszedelemtől. «Csodásan jól mennek dolgaink — irta Csányi április 20-ikán;»³ — csak az az élehetetlen muszka, — az ne csináljon zavart.»

Ugyanez nap azonban Beck tábornok, a czár segédje, Olmützbe érkezett a segítségadás módozatainak tisztázása végett.⁴ Kijelentette, hogy egész erővel kell elfojtani a lázadást, mindenekelőtt pedig orosz hadakkal megszállni Galicziát és Bukovinát, hogy az osztrákok onnan is a magyarok ellen nyomulhassanak; a beavatkozó orosz sereg számát

¹ A lengyeleknek a magyar szabadságharcban való részvételére nézve I. Weldycz Szilvesztertől: *Der Antheil der Polen an dem Ungarischen Freiheitskampfe 1848—9.* (Altona, 1850.) Sobolewski gróftól: *Polen en Hongarije vor en gedurende den Vrijheids-Oorlog in 1849.* (Utrecht, 1853.) Ez utóbbit nem láthattam.

² Az ide vonatkozó jegyzékek: *Correspondence relative to the affairs of Hungary.* Jellemző a hírszolgálatra nézve, hogy Ponsonby április 15-ikén értesítette ugyan Palmerstont, (u. ott, 18.) hogy az osztrákok az oroszoktól segítséget kértek s igen nagy kilátásuk van a hite szerint különben nem jelentékeny erő megnyerésére, — ez a jegyzék azonban öt nap mulva még nem volt Palmerston kezei közt.

³ Gál Sándor ezredeshez. Leveleskönyv, 746. sz. Már előbb, márczius 14-ikén így irt (u. ott, 496. sz.) Tóth Ágoston ezredeshez: »Most 50,000 ember indult meg Buda-Pest bevételére; ha az orosz nem hunczutkodik, úgy az osztrákokon győzelmünk kétséget nem szenved, legalább annyiból, hogy kénytelen leend paczifikálni becsületes áron.«

⁴ Buchanan Palmerstonhoz április 15-ikén. *Correspondence*, 190.

majd azután, a körülményekhez képest, állapítsák meg. Schwarzenberg ehhez képest már április 25-ikén sürgősen kérte a csárt csapatainak beküldésére, mire Nesselrode gróf április 27-ikén körlevélben értesítette a külső udvaroknál levő orosz diplomatiai ügyvivőket, hogy ezt a kérést a csár a maga s az európai rend és nyugalom érdekében teljesíti is.¹ Kiemelte, hogy Oroszország nem szemlélheti közönyösen az utóbbi időkben nagy haladást tett magyar mozgalmat, mely a Lengyelországban nyíltan előkészített fölkelés alapja lett, mert a lengyel emigránsoknak a magyarok közt egész hadtesteik vannak s élükön Bem és Dembinszky korlátlan hatalommal határozzák meg a támadás és védelem terveit. Galícia után esetleg Orosz-Lengyelországban kísérlik meg a fölkelést, mialatt a moldva-oláh-országiakat is föllázítani törekedeznek. Ausztria segítségért a csárhoz fordult, hogy előbb elfojtson oly felkelést, mely függőben tartja mind a két birodalom nyugalalmát. A csár elismeri ugyan, hogy minden államnak joga van meghatározni saját politikai alkotmányát, egy független Magyarország azonban Ausztria hatalmával s erőforrásaival szemben csak néhány napig állhatna fenn. Az európai egyensúly és saját államainak biztonsága egyaránt beavatkozásra készíti Oroszországot, mely nem tűrheti, hogy a Magyarország főnökeit az oroszok ellen lelkesítő szellem tovább terjedjen. Nemesak a maga, hanem az európai csend és nyugalom érdekében is cselekszik tehát, midőn teljesíti Ausztria kérelmét és segíti őt a béke helyreállításában, saját lengyel tartományaitól s a Dunával szomszédos vidékektől pedig távol tartja a szervezett izgatás átkát.

Május elsején a hivatalos Wiener Zeitung értesítette először a világot, hogy a császári kormány igénybe veszi az orosz csár fegyveres segédelmét, melyet számára a csár a legnemesebb készséggel és a legbőségebb mértékben megajánlott. A magyar fölkelés ugyanis pár hónap óta oly kiterjedést nyert s tüneteiben annyira magán viseli az európai felforgató párt minden ereje egyesülésének jellegét, hogy valamennyi államnak közös érdekében áll gyámolítani a császári kormányt abban a harcban, melyet ott a társadalmi rend fenyegető feloszlása ellen visel.

Okul egy szóval sem említette, nem is említhette az április 14-iki függetlenségi nyilatkozatot, mert ennek híre csak május 2-ikán, ugyanaz nap érkezett az osztrák császári államkancelláriába,² a mely nap Legedics osztrák tábornok Krakóban dobszóval értesítette a közönséget, hogy az oroszok már meg is indultak Galícia megszállására s a magyarok ellen való harcra. A bécsi lapok is csak május 3-ikán hoztak először hírt a függetlenségi nyilatkozatról,³ mely tehát semmi esetre sem volt oka az oro-

¹ Nesselrode *Lettreiben*. U. ott. 201.

² Moráth Antal gróf: *Neuere Gesch. der Magyaren*, II. 231. Magenis Arthur: *Bécsi lapok Magyarországhoz május 4-ikén*. Correspondence, I. 193.

³ *Uitzug* a kancellária lapja, az Oesterr. Korrespondent, 101. sz.

szok beavatkozásának.¹ Nem említette ezt okúl maga I. Miklós czár sem, midőn május 20-ikán manifestumban tudatta, hogy megindul Ausztria császárjának támogatására. A fősúlyt arra fektette, hogy Magyar- és Erdélyországban a lázadás, melyet az Olaszországban is elfoglalt osztrák kormány még nem verhetett le, az ő 1831. évi lázadó lengyeleinek s minden más nemzet szerencse-lovagjainak, száműzötteinek és kóborlóinak csapataival növekedve, a legfenyegetőbb módon terjed és saját tartományainak nyugalma is veszélyezteti. Segítségül híván tehát ily igaz ügy támogatására a seregek istenét, ki egyedül adhat győzelmet, hadait megindította a lázadás elfojtására s a vakmerő pártütők megsemmisítésére. »Igy tölti be Oroszország a maga szent hivatását.«

Paszkevics herczeg már három héttel azelőtt tudatta Berg tábornokkal, hogy a hadműveleteket megkezdí; Berg azonban, ki Schwarzenberg kül- és Cordon hadügyminister társaságában személyesen is lerándult Pozsonyba, hogy Welden fővezérrel a közremunkálás részleteit megbeszélje, ezt a hirt csak 3-ikán közölhette Schwarzenberggel, ki ezért »minden jó osztrák« örömet és mély háláját fejezte ki iránta. »Oroszország felséges czárja — szolt — segítségére jöven a mi polgárháborútól tépett országunknak, nemcsak felséges uramnak és a monarchiának teszi a legnagyobb szolgálatot, hanem nagylelkű elhatározásával Európát is megmenti az általános felforgatástól.« »A forradalom — mondta ugyanaznap egy másik sürgönyében² — nagy léptekkel halad egész Európában. Magyarország most annak fő csatateré. Ha az anarchia itt győzedelmeskednék, a társadalmi rend egész Európában mélyen megrendülne.« Welden Pozsonyban különben is kijelentette Berg orosz tábornoknak és a ministereknek, hogy hadserege a legnagyobb veszélyben van, hogy az ujonczozás gyöngén folyik s hogy, ha Bécs a lázadók elfoglalják, veszélybe jut az egész monarchia. Pedig ezen senki sem kételkedik.³

Azonban már nemcsak Magyarország volt gyanús. A magyarok függetlenségi nyilatkozata Ausztriát kiszolgáltatta a szlávoknak, kik rendkívüli örömmel fogadták, hogy a magyarok kiválása a birodalomban föltétlenül nekik biztosította a hegemoniát. Ugyanakkor, mikor az »orosz szabadítók« a szláv testvérek ölelésére siettek, a csehek lelkesülten éljenezték Kossuthot s épp úgy bálványozták, mint egykor Napoleont. Schwarzenberg május 4-ikén figyelmeztette is Kabog grófot, hogy Sassnak nem Magyarországon, hanem Morvaországban kellene megjelenie, mert csak így lehet remélni, hogy a magyarok nem kísérlik meg Bécs ostromát. S valószínű is, hogy, ha Görgei hirtelen Bécs alá nyomúl, a csehek és morvák segítségére siet-

¹ Ez ellen Görgei István, id. m. II. 434—444.

² Mindkettő Oreusz könyvében. Hegyesi a Tört. Lapokban, 1892. 130.

³ Bécs külvárosai készek voltak fölkelni, ha a fölkelők a város alá jönnének. Rogge, Az 1848-iki reakció, 55.

nek, vagy legalább belső nyugtalanságok támasztásával könnyítik munkáját. Kossuth miatt közülök így is sokat befogtak, s május 10-ikén Prágát és Csehország valamennyi várát ismét ostromállapotba helyezték, a császári udvar pedig május 5-ikén Olmützből Schönbrunnba költözött vissza.

Május 12-ikén a császár kiáltványban értesítette a magyarokat, hogy szövetkezett a czárral, a közös ellenség, a lelkiismeretlen fölforgatók bűnös pártja legyőzésére. Az orosz sereg az ő kívánságára és vele tökéletes egyetértésben jelenik meg Magyarországon, hogy hatalma minden erejével egyesülve, gyorsan véget vessen a pusztító háborúnak. Ne tekintsék az oroszokat hazájuk ellenségeinek; királyuk barátai azok, kik erélyesen támogatják őt abban a szilárd elhatározásában, hogy Magyarországot megszábadítsa a hazai és külföldi gonosztevők nyomasztó jármától. 14-ikén a magyar minister-tanács, midőn az első homályos értesüléseket kapta Galiczia elárasztásáról, feladta Dembinszkynek azt a tervét, hogy Galicziára üssön és sejtteni kezdte, hogy ha elég volt ennek a hadteste az onnan Eperjes felé betörő Vogel osztrák hadtestének visszariasztására, az oroszok ellen most már hatalmasabb erőt kell küldeni az északi határok őrzésére. A minister-tanács azonban 16-ikán egyelőre csak tiltakozást küldött a galicziai csapatösszevonások és az esetleges beavatkozás ellen; azt remélte, Európa alkotmányos kormányai nem nézik tétlenül »a zsarnokhatalom példátlan vakmerőségét,« vagy ha ők elnéznék is, nem hitte, hogy Európa szabad részei harcra ne keljenek a nemzetek örök jogának ily halálos megsértése ellen.

És a XIX. század derekán éppen a magyar cultusministernek jutott az a feladat, hogy a protestáns többségű kormány megbízásából a közép-kor eszméihez nyuljon s egy nagyon is buzgó keresztény nép, az orosz ellen a keresztes hadjárat előkészítésére buzdítsa valamennyi felekezet papjait. Neki kellett a vallásgyűlölet üszkét dobni közéjük. »A különben hazaáruló« Rajacsics példáját állította eléjük: mit tett ez maroknyi népével, midőn a vallás fegyverét ragadta meg; a vallással izgatott, holott senkinek sem jutott eszébe, hogy elnyomja vagy üldözze hiveinek hitét. Az orosz nemcsak a nemzeti és polgári szabadság, hanem a vallás és lelkiismeret szabadsága ellen is harcra készül. »Föl tehát, hazánk lelkészei! Készüljete ti is keresztesharcra a zsarnok hódító ellen, ki benneteket és hiveiteket pogányoknak nevez.« Három hét alatt ötször buzdítsák a népet a szabadságharc ernyedetlen folytatására s arra, hogy készen álljon a tömeges fölkelésre és minden áldozatra; a római és g.-kath papok körmeneteket és nyilvános imádságokat tartsanak, hogy győzedelmet adjon Isten a szabadságért harcolóknak; június 6-ikán minden felekezet hivei szigorúan böjtöljenek: katolikusok az oltári szentség kitételével, más vallásúak is isteni tiszteleteik alkalmával mindenkor felolvassák a ministertől küldött imádságot; harangozzanak mindannyiszor a könyörgés befejeztével; a fölkelés esetében pedig álljanak az egyház főpásztorai és főpapjai ünnepi öltözeteikben a nép élére »s a vallás mindenható szózatával buzdítsák a népet a vallási

és polgári szabadság megoltalmazására, hogy a béke napjai, Isten dicsősége, mennél hamarabb bekövetkezzenek».

Az oroszok beavatkozása alig fenyegette kisebb veszedelemmel a hazát, mint hatszáz esztendővel azelőtt a mongolok beroohanása. Akkor a menekülő kún király, mostan a czár múlt márcziusi nyilatkozata jó előre bejelentette az invasiót; nem hitték. Tulságosan számítottak a külföldre; csalódtak. Nagyjaik az elsőbségért vitakoztak; a nemzetiségeket megnyerni nem tudták, sőt maguk ellen lázították; saját erejükben elbizakodtak; s a veszedelem komoly voltában csak akkor hittek, mikor már el nem hárithatták. Hatszáz esztendővel azelőtt azonban, a középkor utolsó harmadában, a középkornak kevesebb eszközével éltek, mint épen most, mikor a két császár kosmopolitassággal vádolta a szabadságharcz intézőit. A püspökök, papok akkor nem misékkal, könyörgésekkel, egyházi beszédekkel, harangozással és bőjtöléssel akarták eltávolítani a fenyegető veszedelmet, hanem maguk is lóra ültek és banderiumokat vezettek a betörő ellenség ellen. Akkor nem a keresztet ragadták meg, hanem a véres kardot, a nemzeti harczra szólítás jelét; pedig a középkor utolsó harmadában egy igazán ázsiai támadás ellenében jobban félthették a vallást. A keresztes háborúk hazánkban sohasem teremtettek közszellemet; Európában mégis magyar földön van leghosszabb, 1095-től egészen 1849-ig terjedő multja a keresztes háborúk eszméjének. Azonban a művelt Európa, sőt a hazai görögkeletiek előtt sem emelhetette a szabadságharcz hitelét, hogy ezt az eszmét most odadobta egy tisztán politikai természetű küzdelembe. Igaz, hogy szabad is volt túltennie magát mindazokon a szabályokon, a mik az egymás ellen harczoló művelt nemzeteket általában véve kötelezik; mert az oroszok hadüzenet nélkül készültek reá támadni, a nemzet pedig elvárhatott ily hadüzenetet, mert kikiálthatta, ha Európa még nem ismerte is el, függetlenségét. A kormány egész Európa előtt óvást emelt ezen invasio ellen a kényszerített önvédelem, a népjog, a nemzet életét a bitorlás túlkapásai ellen biztosító szerződések, a szabadság, az európai egyensúly, a közműveltség, az emberiség s a kiomló ártatlan vér nevében. Istent s a művelt világot tette bírónak maga és zsarnok megtámadói közt s kijelentette, hogy ha az egész világ elhagyná is, önvédelme igazságos harczát megvívja az utolsó csepp vérig.

E közben Lomnánál Árvaországban egy 2000 főnyi kozák csapat, mely tudtán kívül lépte át a magyar határt, május 16-ikán már előőrsi csatát vívott a honvédekkel; azután azonban ismét visszahúzódott Spitkovicze felé¹ és onnan csak június 9-ikén szállta meg 6787 emberével Alsó-Kubint és vidékét. Az együttes támadás tervének végképen való megállapítására I. Miklós czár másnap, I. Ferencz József császár pedig 19-ikén

¹ Sass báró orosz tábornok május 16-iki levele Divéký Antal árvaországi alispánhoz. Árvaországi Hírlap, 1889. 10. sz.

érkezett Varsóba. Két napig tartó tárgyalás után elhatározták, hogy a hadjáratot június 17-ikén kezdik meg, Panjutine 11,896 főnyi hadosztályának azonban már most csatlakoznia kell, a mint június 3-ikán Nagy-Szombatnál csatlakozott is az osztrákokhoz, kik az oroszok bejövetele előtt nagyobb vállalatba nem foghatnak. Az oroszok minden ponton egyszerre

Herczeg Paszkjevics.
(Egykoru metszet után.)

vonulnak be s e közben az osztrákok is előnyomulnak. A hadi terveket az osztrák hadi tanács az orosz meghatalmazottal (Berg tábornokkal) együtt készíti, s mindkét főhadparancsnoknak bemutatja. Az összes orosz hadcsapatok főparancsnoka Paszkjevics gróf tábornagy, varsói herceg; az északi hadtestben osztrák csapatok is állanak alatta, míg az osztrák fővezér a Duna mellékére küldött orosz csapatokkal is rendelkezik; az erdélyi egyesült hadcsapatok főparancsnoka Lüders orosz tábornok. Oroszország nem tart igényt hadi költségeinek megtérítésére, Ausztria csak az osztrák területen való élmezés költségeit fedezi; zsoldról, fegyverről, lövészerről maga Oroszország gondoskodik. Magyarország legyőzésével s Ausztria uralmának biztosításával Oroszország azonnal kivonul Magyarországból s Ausztriából, az osztrák kormány esetleges kívánatára azonban tovább is megfigyelő hadakat hagy Galiciában és Erdélyben. Az osztrákok kiszolgáltattak Oroszországnak minden

lengyelt, ki csata közben esik fogságba.

Ebben a szabadságháborúban Magyarország teljesen a maga erejére volt utasítva, mindamellett is, hogy a külső hatalmak nem fogadták egészen közönyösen az oroszok beavatkozásának hírét. A francia nemzetgyűlésben, hol gróf Teleki Lászlónak az oroszok beavatkozásáról irt röpiratai eléggé fölkeltek a figyelmet, Flocon képviselő interpellatiójára Drouyn de

Lhuys külügyminister már május 12-ikén kijelentette, hogy Pétervárott, Berlinben, Bécsben és Londonban diplomatai úton igyekezett megelőzni ezt a sajnálatos tényt, mely a legnagyobb zavarba hozhatja a keletet, Németországot és egész Európát; s hogy, ha a diplomatia eszközei elégtelenek volnának, a nemzeti gyűlés meghallgatásával más szabályokhoz nyúl. Teleki abban a hitben, hogy más rendszabályok alatt a hadüzenetet kell érteni másnap köszönetét fejezte ki a külügyministernek, kit Sarrans május 21-ikén ismét kérdőre vont, mert a czár manifestumának megjelenésével elmúlt a diplomatai tárgyalások ideje.

A külügyminister odavetette, hogy ha a diplomatai lépésekkel be nem érik, a háborút kell indítványozniok, de ezért azután vegyék is magukra a felelősséget. Joly képviselő szerint valóban nincs más választás, mint vagy túrni a királyok szövetségét, vagy háborút izenni; ő a maga részétől inkább háborút akar, mint az ország lealázását és a szabadság megsemmisítését. Indítványozta, mondja ki a nemzeti gyűlés, hogy úgy tekintvén a czár manifestumát s az osztrák, porosz és orosz közt kötött szövetséget, mint a francia forradalom s az 1848 május 24-iki határozat által szentesített közjogi elvek ellen irányzott merényletet s óvást tevén a francia nép nevében az Európa szabadságát fenyegető új coalitio ellen, meghagyja a kormánynak, nyuljon azonnal a legerélyesebb rendszabályokhoz a népek nemzetisége és függetlensége elvének tiszteletben tartása végett. Ezt Cavaignac tábornok nyílt hadüzenetnek vette. A kormánypárt csupán arra kívánta utasítani, hogy komolyan figyeljen az Európában most történő eseményekre s hadi mozgalmakra és átlátván ennek a helyzetnek veszedelmét mind a szabadság jövőjére, mind a köztársaság belső és külső érdekeire, azok védelme végett erélyes rendszabályokhoz nyuljon. A gyűlés 459 szóval 53 ellenében elvetvén Odillon Barrot minisiterelnöknek a napirendre-térés iránt tett indítványát, tovább folytatta a vitát, miközben Bastide volt külügyminiszter újabb határozati javaslatot adott be, mely szerint »a nemzeti gyűlés tekintetbe vévén, hogy az orosz czár nyilatkozata és seregének azt követő mozgalmak a nemzetek függetlenségének elvét s Franciaország biztosságát egyaránt fenyegetik, felhivja a kormányt, foganatosítsa mindazon rendszabályokat, melyek a köztársaság becsületének és érdekeinek védelmére szükségesek.« Némi módosítással Joly is járulván Bastide indítványához, másnap (május 23-ikán) újabb zajos vita után megtörténhetett a szavazás. A nemzeti gyűlés 436 szóval 184 ellenében Cavaignac javaslatát fogadta el.

S ezzel eldőlt nemcsak Magyar-, hanem Franciaország, sőt egész Európa szabadságának ügye is. A törvényhozó gyűlés, mely öt nap mulva összeült, semmit sem adva a lapok magyar-barát, orosz-ellenes cikkeire, a monarchiák barátságát kereste, Napoleon útját egyengette a trónra s június 25-ikén, midőn Maugin azt indítványozta, hogy óvást tegyenek az oroszok magyarországi beavatkozása ellen, a Magyarországbán egy időben oly

népszerű új külügyminister. Tocqueville egyszerűen napirendre-térést javasolt, a mi meg is történt.

Angolország parlamentje és kormánya szintén nem tekintette a beavatkozást casus bellinek. Az alsóház, nem ismervén a magyar mozgalmak természetét, május 11-ikén derűtséggel fogadta Osbornenak azt a kérdésér, tudja-e a kormány, hogy az orosz sereg a független Magyarországra ment? »Igen valószínű — tette hozzá — hogy azok, a kik nevetnek, egy szót sem tudnak Magyarország történetéből.« Megkérdezte továbbá, van-e olyan szerződés, mely Nagy-Britanniát kötelezné, hogy ellemezze az orosz seregnek Magyarországra való bemenetelét, s hogy nem szándékozik-e a kormány közbenjáróul föllépni az osztrák császár és a magyar nép közt? Palmerston egész szárazon azt felelte, hogy Ausztria valóban megkapta a kért segítyt Oroszországtól, hogy Magyarország függetlenségének biztosítására semmiféle szerződés sem kötelezi Angliát, s hogy ehhez nem is érkezett felszólítás az Ausztria és Magyarország közt való közbenjárás iránt. Hume kérdésére július 6-ikán lord Russel is csak annyit válaszolt, hogy az interventio nem sérti a bécsi egyezményt, hogy Oroszország Ausztria kérelmére vállalkozott a »fölkelés« elnyomására, s hogy különben sem szándékozik beavatkozni Európa ügyeibe. Csak ezután, de már későn fordult a lapok és a meetingek rokonszenve a magyarok felé, bizonyítgatva, hogy Magyarország most már nem egy fejedelem ellen harczol, kit bizonyos föltételek mellett még elismert volna, hanem a hazájába tört, gyűlölt idegen ellen küzd. Taylor a londoni népgyűlésen tényleg és jogilag menthetetlennek találta az oroszok beavatkozását, mely sérti a népjogot, a magyarok elévülhetetlen jogát s veszedelmes Európa békéjére, szabadságára, jólétére egyaránt. Dudley-Stuart Magyarország függetlenségének elismerését s a vérontás és borzasztó kegyetlenségek megakadályozását sürgette; Cobden Richárd pedig arra buzdította honfitársait, ne adjanak kölcsönt az oroszoknak, ha ezek e végből hozzájuk fordulnának. A meeting kijelentette, hogy »őszinte csodálattal, tisztelettel és rokonszenvvel nézi a magyar nemzet azon nemes elhatározását, melylyel őseitől öröklött igaz jogait s alkotmányos függetlenségét az osztrák zsarnokság támadásai ellen fentartani törekszik.«¹ Július 21-ikén az alsóházban Osborne ismét szóba hozta a dolgot; Kossuthot Washingtonnal hasonlította össze, ki szintén a vallási és politikai szabadságot védi s most már nagyobb sikerrel bizonyította, hogy Magyarország nem része Ausztriának, hanem független állam. Az ő és Milnes, Roebuck lelkes szavaira azonban Palmerston most is azt felelte, hogy Ausztria rendkívül fontos az európai egyensúly fentartására, s hogy az európai szabadság érdekében Ausztriát minden esetre meg kell tartani az európai nagyhatalmak sorában. Az angolok kétségekivül

¹ Ez ellen Henning: Offenes Sendschreiben zur Protestation gegen die von der City Londons ins britischen Parlament eingebrachte Petition für die Selbstständigmachung Ungarns. (Prága, 1849.)

rokonszenveznek a magyarok háborújával; a kérdés most a körül forog, Magyarország megtarthatja-e nemzetiségét? Pusztulásával Ausztriának egyik nagy erőforrása veszne el. Angolország a nagy harc békés kiegyenlítését óhajtja; helyzete sem engedi, hogy közönyösen nézze, mi történik másutt; de vigyáznia kell a beavatkozás módjára nézve. Több lelkes felszólalás után Osborne visszavette indítványát, mert belátta, hogy hivatalosan senki sem kérte Angolország közbelépését. Senki sem akarta Angliában azt, hogy a magyarok javára való beavatkozással, Ausztria szétbomlásának siettetésével a keleti kérdést egész ijesztő nagyságában hozzák felszínre. Magára hagyták a távolban szabadságáért küzdő nemzetet; megsegítésének ügye oly csekély mellékesemény, hogy helyet sem találhatott abban a történetben, melyet Mac Carthy a világbirodalom legújabb történetéről írt.¹

Észak-Amerika Egyesült-Államaiban egyes magyar kivándorlók a forradalom kitörésétől fogva, ha nem hivatkozhattak is a magyar kormány egyenes megbizására, e kormány elismertetésén buzgólkodtak. Webster, a külügyek későbbi államtitkára, elvi nehézséget nem látott ebben a dologban. Szerinte minden független államnak megvan az a joga, hogy barátságos viszonyba lépjen bármely más állammal. »Oly államokra nézve — szolt — melyek sikeres forradalmak következtében lépnek be a nemzetek családjába, a tanácsosság kérdése természetesen előfordul; de nem lehet egy semleges hatalomtól sem követelni, hogy elismerésüket az anya-állam elismerésétől függessze föl«. Az utóbbi 30 év alatt Amerikában és Európában alakult egy tucat államot így ismerte el az Unio s Európa sok tekintélyes állama, mielőtt az illető anya-államok megnyugodtak volna az elszakadt területek függetlenségében. Az óvatos amerikai kormány azonban Magyarországgal szemben most csak arra szorítkozott, hogy először is meggyőződjék a dolgok állásáról.

Erre a célra Dudley Mannt küldte Bécsbe. Az osztrák kormány azt hitte, hogy Dudley küldetésének célja az április 19-ikén kikiáltott »magyar köztársaságnak« alkalmas pillanatban való elismerése s a magyar kormánnyal való kereskedelmi szerződés megkötése, miben a Taylor elnök székfoglaló beszédében hangoztatott politikai irányelvek megsértését látta. Hülsemann G. G. lovag, Ausztria washingtoni követe, Dudley küldetése ellen sietett is tiltakozni s nem volt hajlandó egyszerűen elfogadni Clayton külügyi államtitkárnak azt a felvilágosítását, hogy e küldetés célja csupán saját észleleteken alapuló megbízható értesülés szerzése volt. Bántotta, hogy míg a kiküldöttnek megbízó levele Ausztria vasuralmát emlegeti s Oroszországról ridegen nyilatkozik, addig Kossuthot kitűnő férfiúnak nevezi. Ezeket az utasításokat különben Taylor elnök már 1849 márczius 28-ikán közölte

¹ Így Roebuck is (Life and letters of J. A. Roebuck, London, 1897.) hallgat az egészről. Az angolok és francziák magatartásáról néhány érdekes részlet Pulszkyknál, id. m. II. 249—339.

a senatussal, mire az osztrák kormány washingtoni követe nyíltan is tiltakozott az amerikai kormány eljárása s Ausztria ügyeibe való avatkozása ellen, mely »az illendőség törvényeit annyira sérti«. Pedig az utasításban csak annyi állt, hogy »Oroszország jónak látta beavatkozásra vállalkozni s rengeteg készülődései Magyarország megtámadására s Ausztria uralma alá való vetésére a küzdelmet oly komoly jelleggel ruházták fel, hogy az amerikaiakban lehetetlen volt föl nem ébredni a legfájdalmasabb aggodalomnak«.

Ezzel a washingtoni s a bécsi kormány közt a viszony jó időre elhidegedett. Bizonyos, hogy Dudley Mannek hatalma volt a Magyarországgal való egyezkedés előkészítésére, de Taylor csak abban az esetben kívánta ajánlani Magyarország függetlenségének elismerését, ha kiküldött ügyvivője a magyar kormány állását szilárdnak és biztosnak találja. A bécsi kormány azonban módját ejtette, hogy Dudley Man ne mehessen Magyarországra; pedig ha ez megtörténhetik s Amerika ügyvivője Debreczenben megjelenhetik, egyrészt fokozza a nemzet lelkesedését, ellenálló képességét, másrészt pedig kétségtelenül kedvezőbb jelentést küld haza a magyar ügyek állásáról s nem beszéli le kormányát Magyarország függetlenségének elismeréséről azon a czimen, hogy ez országnak nem sikerül szilárd és állandó kormányt alkotnia. Arra, hogy Magyarországot Amerikában gr. Vass Samu, vagy Summer képviselje, már nem kerülhetett a sor; pedig az Unio kormánya valószínűleg elfogadta volna.¹

Törökországba Kossuth megbízásából gróf Teleki László Párisból május 6-ikán a Turinban fölslegessé vált báró Splényi Lajost küldte, hogy megköszönje a szultánnak, a miért bukaresti ügyvivője útján az oroszoknak Erdélybe tett betörésekor óvást tett határainak megsértése miatt. Az angol és francia követeket buzdítania kellett, hogy kormányaik útján az oroszokat a dunai fejedelemségekből eltávolítani igyekezzenek. Törekedjék a portára hatni, hogy az ne csak ne kerüljön az oroszok és osztrákok hatósága alá, hanem hogy, ha a dunai fejedelmességek megszállása miatt háború törne ki az oroszok ellen, a magyarokkal közösen harcoljon. A konstantinápolyi követségre Kossuth eleintén Beöthy Ödönt szemelte ki.² Április 5-ikén, éppen az nap, melyen Nagy-Szebenben magyar és török tisztek lelkes áldomásokban éltették egymást,³ meg is hagyta neki, hogy Bukarestbe induljon. Fuad pasától azonban, a porta teljes hatalmi biztosától Beöthy még csak útlevelet sem kapott, a bukaresti oláh kajmakámság pedig hivatalos lapjában sietett kijelenteni, hogy Erdélylyel megszakit minden közlekedést. Május 27-ikén visszatért tehát Brassóból, hol hiában várakozott; Szebenből azonban Fuad pasához tiltakozást intézett az oroszok beavat-

¹ Kossuth, Irataim, III., 322—340. Gr. Teleki L. levele Pulszkynál, II. 320—321.

² Török követül április 3-ikán M.-Vásárhelyről Toldalaghy Mihály nemzetőri őrnagy is ajánlkozott. Csányi-ltár, 1133—1134. sz.

³ Csányi-ltár, 1054, 1255. sz.

kozása ellen.¹ Időközben, május 22-ikén, Kossuth gróf Andrássy Gyula zempléni főispánt küldte Konstantinápolyba,² első sorban azért, hogy ott a

Gróf Andrássy Gyula.
(Egykoru könyomat után.)

fejedelemségekbe szorított honvédek számára olyan bánásmódot eszközöljön ki, mint a milyenben idáig az osztrákok részesültek. Andrássynak minden

¹ Csengery, Tanulmányok, II. kötet, 40—42. és Hegyesi a Hazánkban, III. kötet, 489—490.

² Küldetéséről l. különösen Reiner (Kiss) Lászlónak, a gróf akkori titkárának cikkét a Neue Freie Presseben, 1890. február 21—22. és február 26. sz.

esetre nagy része volt abban, hogy a magyar menekülteket a porta utóbb oly nemeslelkűen fogadta, azonban magának a szabadságharcnak kedvező fejlődésére ez a küldetés már nem hathatott.

Magyarországnak csak egyetlen szövetségese volt, az 1849 márczius 22-ikén Manin Dániel elnöksége alatt újra megalakult velencei köztársaság, melyet azonban az osztrákok minden oldalon ostromoltak.

Magyarországot az a veszedelem fenyegette, hogy a tősgyökeres magyarok közt is liga alakul — a dynastia részére való hódoltatás érdekében. Ha Ausztria és Oroszország, egyesülve veri le a forradalmat, hódított tartományként bánik az országgal; ha magyarok is résztvesznek a szabadságharc lektüzdésében, a romok közül legalább a jogfolytonosság elvét menthetik meg. Kuruczoknak, labanczoknak még egyszer szembe kellett állaniok egy-mással. A magyar forradalomnak magyar elemekkel való legyőzése végett Esterházy Miklós, Pálffy Mór, Keglevich János, Forgách Antal és más grófok Pozsonyban már május 23-ikán kiáltványban hitták föl a nagyurakat és birtokosokat, hogy Szirmay István gróf példájára szabadcsapatokat állítsanak s nemzeti harcosokkal vegyenek részt a trón védelmében. Ily módon azonban csak néhány száz ujonczot szedhettek össze. Be kellett azzal érniök, hogy a rendes hadseregben elszórva, vagy mint császári biztosok stb. teljesítsenek szolgálatot.

Néhányan a szabadságharc vezetőinek egymás közt való meghasonlásától várták a forradalom és Kossuth bukását. Erre irányuló törekvést láttak abban, hogy Görgei a ministertanácsban a függetlenségi nyilatkozat visszavonását indítványozta, hogy Szemere a védereg szervezésével úgyszólván külön katonaságot teremt a maga számára, s hogy Bem, kit a kormány május 28-ikán már elejteni is kész volt, nemsokára azzal a tervvel állt elő, hogy két hónapra dictatori hatalmat kapjon. Oly nagy feladatokkal, annyi felelősséggel szemben elég gyakran kitűnt ugyan, hogy a pillanat szülöttei nem mindenkor képesek az örökkévalóság számára dolgozni, hogy az adott körülmények közti hirtelen nem mindig találják föl magukat, s hogy a viszonyok erősebbek emberi gyarlóságaiknál; de az eseményeket egyik sem akarta a maga beteges dicsvágyának tengelye körül forgatni. Föladatának teljesítése előtt egyik sem tért ki; s a haza sorsa többé talán nem is lehetett egyes emberek szeszélyének tárgya ott, hol a nép legmélyebb rétegeit is fölhevíteni, iparkodtak és igazi istenítéletre hivatkoztak, midőn kereszties háborúra gondoltak. »A hadsereggel együtt kelj föl, óriás nép! Fegyverre, fegyverre, minden honpolgár! Igy bizonyos a győzelem. De csak így!«¹

Szövetségest a magyar kormány már csak a nép szenvedélyeinek felgyújtásában kereshetett. De maga az orosz hadvezetés is ezt a szenvedélyt igyekezett felkorbácsolni saját zsoldosaiban. Ő is valóságos val-

¹ A kormány keresztesháborút hirdető június 27-iki rendelete.

lášháborúnak tüntette föl a magyarok ellen való hadjáratot. A czár a templomok égetői, kirablói, keresztények gyilkosai, szlávok kiirtói, minden műveltség ellenségei, a rend felforgatói gyanánt igyekezett zsoldosaival jó előre meggyűlöltetni a magyarokat. Pedig xerxesi sereggel jött a százféle szagगतott, kifáradt, maroknyi magyar sereg ellen.

I. Miklós czár csak az utolsó pillanatban, Vilmos osztrák főherczeg rábeszélésére mondott le arról a dicsőségről, hogy óriási serege élén maga vezesse győzelemre a szent szövetség elveit. Rég nem látták oly ingerültnek a czárt, mint azon a napon, melyen le kellett mondania hadvezéri babéraitól azért, mert szövetségese, koránál fogva, ily babérok után még nem vágyódhatott, Magyarország meghódítója pedig nem lehetett a czár egymaga. Paszkjevicsre bízta tehát végleg saját hadainak fővezérletét; azután június 17-ikén éjjel 11 órakor Belugoseff tábornok hadosztályát a magyar határok felé indította s másnap a deréksereggel maga is utána vágatott.

Az egyik faluban épen delet harangoztak, midőn Bariatinszky herczeg parancsörtszt jelentette neki, hogy a magyar határra érték. A duklai hágón voltak, 502 méter magasan. A czár visszarántotta sötétpej lovát. Gondolatokba mélyedve tekintett az eléje mosolygó tájékra. Azután imát parancsolt s térdelő katonáit megáldván, visszafordult Varsó felé. Katonái pedig dobszó mellett vonultak be Sárosmegyébe, a szabadságért küzdő magyarok földére.¹

I. Miklós czár.
(Egykoru metszet után.)

¹ Az orosz beavatkozásra nézve l. a forradalomról általában véve szóló műveken (különösen Görgei István utolsó másfél kötetén) kívül: Bericht über die Kriegsoperationen der russischen Truppen gegen die ungarischen Rebellen im Jahre 1849. (Három rész egy kötetben. Berlin, 1851.) Tolsztoj, Relation des opérations de l'armée russe en Hongrie.

V. FEJEZET.

Háború az oroszok és osztrákok ellen.

Pasztkjevics Iván Feodorovics Krivánszky tábornagynak, az óvilág egyik leghíresebb hősének fővezérlete alatt 198,440 ember ment harcolni Magyarországra 568 ágyúval,¹ Galicziában pedig, hol hatalmas tárházakban voltak felhalmozva az élelmiszerek, még 58,535 orosz szolgált tartalékkal. Kuprianoff, Rüdiger gróf lovassági, Cseodajeff és Lüders gyalogsági tábornokok álltak az egyes hadtestek s Grotenhjelm altábornagy egy elkülönített hadosztól élén.

Az osztrák hadsereg vezetését Weldentől május 30-ikán báró Haynau Gyula tábornagynak vette át, ki ép oly kérelhetetlen szigorral akart

(Páris, 1850.) Tolsztoj ebben súlyos vádakat emelt az osztrák hadparancsnokság ellen. Párisból kelt levelében azonban (Pesti Napló, 1851. 493. sz.) csakhamar kijelentette, hogy ezt oly adatok alapján tette, melyeknek igaz voltát meg nem bírálhatta, s hogy vádjait a második kiadásban jóváteszi. Könyve sok felszólalásra adott alkalmat az osztrákoknál. Pesten is jelent meg egy bírálata 1851-ben (8-r. 43 lapon) »Ein österreichischer Commentar zu der russischen Darstellung des ungarischen Revolutionskrieges« czimmel. Újabb mű Oreusz Ivántól: Opiszenie węgierskiej wojny 1849. goda, orosz levéltári adatok használásával. (8-r. 546 lap, 118 lap melléklet és 14 térkép. Ismerteti Hegyesi Márton a Tört. Lapokban, 1892. 12—13. sz.) Le Feld-Maréchal Paskévitch, (Páris, 1877. két kötetben.) Pasztkjevics életrajza Scserlatov hgtől 4 kötetben. (Szent Pétervár, 1888—1894.) Blind Károly, Kossuth und Russlands Umtriebe. (Bécs, 1868.) Golovin, Das revolutionäre Europa. (Lipscse, 1849.) Teleki L., Die russ. Intervention nebst dipl. Aktenstücken. (Hamburg, 1849.) Fatyiev A. kapitány a magyarországi hadjáratról. Oroszból ford. Zsatkovics Kálmán. (Egyetértés, 1886. 163., 167—168. sz. és Budapesti Hirlap, 1885. 221. sz.) Frolov nagy művéből adatok a beavatkozás történetéhez. (Kivonatban a Vasárnapi Ujság 1888. 29. s köv. számaiban). Gagarin Alexej Alexandrovics emlékiratai. (Ebből mutatóvány u. ott, 1887. 592. l.) Jermalov Iván, A 15. doni kozák ezred viszontagságai Magyarországon 1849. (U. ott, 1889. 20. és köv. sz.) Miljanov Leó Pavlovics magyarországi emlékeiből. (Mutatóványok: Pesti Napló, 1889. 24., 52. s köv. és Nemzet, 1889. 52. s köv. sz.) Muravjoff Gaviselovics Alexej emlékiratából. (Vasárnapi Ujság, 1887. 16—20. sz.) Nevoscscin Fedor Petrovics emlékeiből. (U. ott, az 1888. évfolyamban és Fővárosi Lapok, 1888. 132. sz.) Osten-Korff báró, Pasztkjevics hadsegéde emlékirataiból. (Vasárn. Ujs. 1886. 44. s köv. és 1887. 9. sz.) Semiakin emlékirataiból (u. ott, 1887., 483. l.) Korn Fülöp, Die Russen in Ungarn und die Ungarn in Deutschland. (Hamburg, 1852. 8-r. 335 lap.) Schuselka Ferencz, Deutsch oder russisch? Die Lebensfrage Oesterreichs. (Bécs, 1849.) Apróbb magyar czikkek nagy számmal jelentek meg. Még megjegyzem, hogy Karmalin Szent-Péterváron a taktikából felolvasásokat tartván, már 1853-ban bővebben fejtegette a magyar hadjárat egyes eseményeit, pl. a komáromi, váci csatát stb. (Pesti Napló, 1853. 940. sz.)

¹ 79 tábornok, 411 törzstiszt, 4724 főtiszt, 17,502 altiszt, 6906 zenész, 6853 nem harcoló, 156,191 közlegény 59,929 lóval. Panjutine hadosztálya 11,896 emberrel csatlakozott az osztrák sereghez, Lüders alatt Erdélybe 39,137 ember ment, Pasztkjevics közvetlen parancsnoksága alatt tehát 134,758 ember maradt. Kossuth június 28-ikán azt hitte, csak 120,000 orosz tört be.

föllépni, mint nemrég Bresciában. Azon kezdte az ország pacifikálását, hogy kivégeztette báró Mednyánszky László őrnagyot és Gruber Fülöp tűzérszázadost, kik Lipótvár feladását ellenezték. Ugyanaz a szellem vezette, mint Heister Siegebertet II. Rákóczi Ferencz szabadságharczának leverésében. A közvetlen vezetése alatt álló négy első hadtest parancsnokai Schlick gróf, Csorics báró, Schwarzenberg Ödön herceg és Wohlgemuth báró (majd Lichtenstein Ferencz herceg) altábornagyok voltak, összesen 70,633 ember (55,890 gyalog, 9740 lovas, 5003 tüzér) élén, kikhez még Panjutine orosz segélyhada járult. A déli hadsereg Jellacsics bán tábornagyparancsnoksága alatt 33,700 emberből, az erdélyi osztrák hadtest pedig Clam-Gallas gróf altábornagy vezetése alatt, egyelőre még havasalföldi területen, mintegy 11,000 emberből állott. Hozzájuk számítva a tartalékhadat s a vár- és helyőrségeket, az osztrákok ereje 175,940 emberből állott 605 ágyúval s így a szövetségesek 374,380 rendes katonát és 1173 ágyút, a lázadókkal együtt tehát legalább is félmillió embert indíthattak a szabad Magyarország ellen.

A magyaroknak nem volt egységes vezérletük; Kossuth nem merte megvalósítani azt a tervét, hogy maga álljon az egész sereg élére.¹ A dunai főhadsereget Görgei Arthur tábornok vezette; a 62,640 emberből álló és 229 ágyúval ellátott öt (1—3. s a 7—8.) hadtest parancsnokai Nagy-Sándor, Asbóth (utóbb Kászonyi), Knézics, Pöltenberg és Klapka voltak. A déli hadseregben (Tóth Ágoston ezredes 4. és Vécsey tábornok 5. hadtestében) Vetter altábornagy 36,800 ember, az északi hadseregben (Wisocky tábornok 9. hadtestében és Kazinczy Lajos hadosztályában) Dembinszky altábornagy 16,500 és Erdélyben (a 6. hadtestben s néhány kisebb csapatban) Bem altábornagy 23,404 ember élén állott, úgy hogy a magyar sereg 167 honvéd-, 24 vadász- és utászszázlójában és 158 lovaszszázadban nem számlált többet 158,844 embernél 1682 ágyúval, melyek közül azonban csak 451 volt a tábori ágyú.²

Nem is szólva tehát a lázadókról, a magyarok közel harmadfél akkora hadsereggel szemben kényszerültek fölvenni a küzdelmet, még

¹ Pedig a mérsékletnek olyan embere, mint Deák Ferencz, kinek a forradalom nem kellett »sem testének, sem lelkének,« Spelletich Bódog képviselő útján már a tavasszal maga is azt izente neki, gondolja meg, hogy fecsegő parlamenttel és engedelmisséget megtagadó tábornokokkal a hazát megmenteni nem lehet; küldje haza az országgyűlést és álljon maga a sereg élére. (Spelletich életrajza a Vasárnapi Ujságban Kónyi Manótol, 1890. 621. l.).

² Az adatok részletesen Gelichnél, id. m. III. 467—507. Ő az erdélyi hadsereg létszámát 27,000, az egész seregét 162,440 emberre tette; Thorotzkay Sándor a Tört. Lapokban (1895. 11.) kimutatja, hogy Erdélyben az oroszok beütésekor csak 20,675 gyalogos 1606 huszár és 1123 tüzér volt 95 ágyúval és 768 tüzérségi lóval. Becses részletkimutatásokat közölt Hegyesi Márton ugyanazon folyóirat 1895—96. évi köteteiben. A Komáromban augusztus 3. szervezett 201—204. zászlóaljjal a zászlóaljak száma 171-re emelkedett.

pedig többnyire hiányos fegyverekkel és fölszerelésekkel, egységes vezetés, az erők kellő felosztása és alkalmazása nélkül. Most tűnt ki igazán, iparban, mesterségekben mily hátramaradt az ország, pénz és legjobb akarat mellett is mily kevésbé tudta ellátni seregét a legszükségesebbekkel, szemben két kitűnően fegyverzett sereggel mily bajosan tudta előállítani még a leg-egyszerűbb fegyvereket is. Tűzéri parkja, hid-vonata még most sem volt; Gábor Áron, vagy az állam nagyváradi ágyúöntő-, puska- és rakétagyára dicsősége ugyan a csüggedni nem tudó, alkotásra képes szellemnek, de nem kelhetett versenyre a külföldi nagy gyárak készítményeivel. Most még e gyárakat is a fővárosba költöztették, éppen a legnagyobb veszedelem idején szakítván félbe működésüket. Csak puskaport sem tudtak eleget gyártani, a különböző méretű puskacsövekhez való golyókat pedig igazán bajos volt úgy szállítani, hogy zavar ne essék a dologban. Úri fiúk szent lelkesedéssel, de gyakran lyukas bakancsban, csizmában, rongyos ruhában küzdtek a szabadságharcot, szuronynyal és karddal legszívesebben rontván az ellenség sorai közé. Azokban az időkben, mikor az orosz már betört, jövetelők hírére háttérbe szorította az az örömdetes ujság, hogy Stájerországból négy század császár-huszár átvágta magát, hazajövéen harcolni a császár ellen. Valóban tisztelni kellett ezeket a közkatonákat: »nagyobbak ők mint a hadvezérek«. Görgei még csak ezután akarta kipuhatolni, vannak-e önálló működésre alkalmas alvezérei, kik a beteg Damjanich és az öregedő Aulich helyét pótolhatnák.

A forradalom minden esetre sok hadvezéri tehetséget hozott felszínre. Nem állta meg helyét az ellenség sok tábornoka, sőt a magyar sereg legtudósabb tábornoka, Mészáros Lázár sem, amint hogy a rendes katonaság sohasem is oly alkalmas a hadvezéri tehetség kifejtésére, mint a forradalom. Az angol, északamerikai, francia és most a magyar forradalom lelkesedéssel, képzeleterővel, ésszel, önálló, józan ítélettel megáldott, igazi született hadvezéreket mutat fel, kik a hivatalos hadvezérekkel szemben, kik végig mentek a katonai hierarchia minden fokozatán, néhány próba után már diadalokat birtak aratni.¹ Az események vetették felszínre Görgeit és seregében Klapkát, Pöltenberget, Leiningent, — máshol Damjanichot, Guyont, Perczelt, a lengyel Bemről nem is szólva.

Tisztelni kellett magát a népet is, mely az oroszok és osztrákok egyesült támadásától sem ijedt meg. »Sohasem volt még úgy, hogy valahogy ne lett volna« — gondolta a magyar ember; s nem kellett attól tartani, hogy Madarász László Csákváron újból megválasztatván magát képviselőnek, mint Dósa György tér vissza s az általános romlásban a nép legrosszabb szenvedélyeit kavarja fel. Osten-Korff báró orosz ezredes tanúsága szerint még a tót és ruthén leányok is azt mondták a kérdezősködő orosz katonáknak: »A férfiak ott vannak a seregnél; majd ott fogtok találkozni velük«.

¹ Bleibtreu, Zur Geschichte der Taktik und Strategie. (Berlin, 1898.)

És ez a találkozás még mindig nem lett volna veszedelmes, ha Görgeinek 30,000-rel több katonája van, ha Buda bevétele után még néhány győzelmet arat, ha Bem vagy 15,000 honvéddel többet talál Erdélyben mint a mennyire számított, és ha azt a csekély, de mégis döntő többletet a kormány fel tudja szerelni, minden szükségessel ellátni és általánosan elismert hadvezérre bizoni.

Buda ostroma kellenél tovább kötötte le a magyar sereg egy részét. A Dunán túl május 21-ikétől június 13-ikáig kellett várni első diadalának hírére. Klapka Csornánál ekkor verte meg Wyss osztrák tábornokot, ki a csatában maga is elesett. Ez a diadal azonban a Dunántúl voltaképp az utolsó volt. A hadjáratot nem lehetett a május 12—20-iki terv szerint intézni, mert Bem Erdélybe ment s Görgei akarva sem adhatta át neki a fővezérséget. Görgei és Klapka abban állapodtak meg, hogy míg az osztrákok derékhada Bruck felől Győr felé nyomul, ők az osztrákok gyöngébb balszárnyát támadják, a Vágon át Pozsony felé igyekeznek, mire kétségkívül visszafordulnak a jobboldalon működő osztrákok is és visszatérnek Bruckba, hogy a magyarok meg ne lephessék Bécsét. Míg e vonalon támadnak, beérik a Budapestre vezető országútak védelmével s a Csallóközben némi tüntetéssel; ha pedig a Vág vonalán támadásuk megghiúsulna, minden erejüket Komáromban vonják össze.

A Kis-Duna és a Vág közt (június 16-ikán) Zsigárd, Pered és Királyrév közt Pott tábornok Asbóth ezredest és Nagy-Sándort csakugyan megverte, úgy, hogy holtakban, sebesültekben és foglyokban mintegy 600-ra ment a magyarok vesztesége. Késő volt most már azon tanakodni, mi történik, ha a két első hadtest küzdelmébe a 3. hadtest (Knézics) is beavatkozik. Mentül inkább hitték a tábornokban, hogy Haynau Szerednél vonja össze erejét, annál inkább rajta kellett volna lenni, hogy a sereget egyesítsék. Így az eredmény nem lehetett más ötödnapra sem, midőn (június 20-ikán) Görgei ugyanazon csatatéren ismételte a támadást. Asbóth visszafoglalta ugyan Peredet s Pottot Deáki felé űzte, Görgei azonban a 2. hadtestet, mivel a harmadiknak megérkezését meg nem várta, Kászonyi József ezredesnek, a harmadikat pedig, mivel későn jelent meg, Knézics helyett Leiningen gróf ezredesnek (csakhamar tábornoknak) adta át. A másnapi csatát, melyet Wohlgemuth altábornagy ellen személyesen vezetett, Perednél Görgei elvesztette, a mit katonái rossz jelnek tekintettek, mert ezúttal először mérköztek meg Panjutine oroszaival; ugyanazon nap délnyugaton Nyárasdnál Csorics ellen Klapka és Kászonyi is vereséget szenvedett. A két napi küzdelem holtakban, sebesültekben és foglyokban 3232 magyar veszét okozta. A varázs, a szabadság harczosainak győzhetetlenségébe vetett hit meg volt törve.¹ 22-ikén Szeredtől Gutaig a

¹ A szövetségesek kimutatott vesztesége 672, közte 134 halott. Az első nagyobb mérkőzésben az oroszok vesztesége 35 halott, 136 sebesült és 5 eltűnt. Elesett Kubotkin őrnagy s megsebesült Kobjakov tábornok.

Vág jobb partja a szövetségesek kezében volt, s 26-ikán Hédervár és Árpás közt az osztrákok a Dunától délre is felvonultak, hogy Győr ellen működjenek. Mialatt az első három magyar hadtest a Vág balpartján 110 kilo-

Gróf Leiningen-Westerburg Károly.

(Barabás egykoru rajza után.)

méter hosszú vonalon táborozott, a Rába táján, közel 70,000 főnyi osztrák-orsz sereg várta a jelt a támadásra. Az ifjú császárt, ki Gyulay Ferencz hadügyminister kíséretében Magyar-Óvárnál szemlét tartott felette, Haynau biztosította, hogy hat hét alatt vége lesz a háborúnak.

Mig a magyarok ezen a vidéken teljes tévedésben éltek az osztrákok támadásának főirányára nézve, mondhatni, teljesen elhanyagolták az északi határokat, honnan az oroszokat minden perczen várhatták. A lipői havasoktól a máramarosi havasokig mintegy 370 kilométer hosszan csupán Wysocky¹ 17,000 embere és 57 ágyúja lett volna hivatva a tiszszerte nagyobb orosz sereg első támadását felfogni. Kellemesen esalódtak tehát az oroszok, kik azt hitték, hogy legalább is 60,000 magyar őrzi a hágókat és szorosokat. El sem képzelhették azt a gyöngeséget, melyet a forradalmi kormány e határok védelmében tanúsított. A Dukláról Sztropkón át Eperjes felé vezető útát Lázár ezredes 2400, a szebenit Idzikowsky 2500, a bártfai Bulharyn 3400 főnyi dandára tartotta megszállva; Jaszwitz dandára Eperjesnél állt, a lengyel legióból 500 Kassánál; Szepest, Liptót és Árvát Beniczky szabadcsapatai és a védsereg egyes csapatai fedezték; Máramarosban 7020 emberrel Kazinczy Lajos őrködött. Wysocky főhadiszállása Demetén volt. Eperjestől északra.

Hadállása ellen június 25-ikén Rüdiger a 3. hadtesttel Neumarkt felől, a Dunajecz és Nedecz összefolyásánál, Nedeczvár romjai alatt, Ofalutól északnyugatra jött a Szepességbe; Lublótól kezdve a Poprád völgyét követte, s kozák előhadai harmadnap már az országot elhagyó Poprád szorosánál, Palocsánál portyáztak. Labinzoff altábornagy Grybowból a Biala völgyén fölfelé Izbyig hatolt s ott a határon és a vízváltáston június 18-ikán átkelvé, Tarnónál (Bártfától nyugatra) a Tapoly völgyébe szállt. Kuprianoff tábornok, a 2. hadtest parancsnoka, ugyanakkor Gorlicéből, Koniecznánál ért a Beszkidek gerinczére és magyar földön, Zborón pihent meg először; Buschen altábornagy a 4. hadtest egy részével Zmigrodból Alsó-Polyánkánál lépett magyar területre s onnan 18-ikán Szmelnóra (Zboró mellett); a hadsereg másik részével Belugoseff tábornok Dukláról még 17-ikén átkelt a hágón s másnap Komarnikról előcsapatai az Ondava völgyében már Szvidnik és Sztropkó közt portyáztak. Cseodajeff a 4. hadtest zömével Zmigrodból Polyánkán át egy nappal később ugyanazon úton nyomult előre mint Buschen, s 19-ikén Bártfán ütötte föl főhadiszállását. Így a Beszkideken át Szepes- és Sárosmegyébe június 15—19-ike közt öt felől ütöttek be az oroszok. Bártfát azonnal megerősítették s ott kórházat állítottak fel. Az egyesült hadak 21-ikén megkezdték előnyomulásukat Eperjes felé, mire Wysocky Demetéről Eperjes mögé huzódott. Csak egy oldaloszlopa ütközött össze (Héthársnál, június 20-ikán) Lisenka ezredes csapataival, mely Rüdiger hadtestével együtt, a hová tartozott, 23-ikán Eperjesen csatlakozott a Bártfa felől jövő hadakhoz. Aznap Anrep tábornok a Tarczán átszorította Wisocky utóhadát; maga Wysocky Miskolcz felé vonult vissza, mire a 2. és 4. hadtest megszállta Kassát. Ott és Eperjesen az oroszok tábori kórházat rendeztek be s délfelől megerősítették a várost.

¹ Wysocky Demetén június 17-én vette át a vezériséget Dembinszkytól, ki azonban mint önkéntes tovább is ott maradt. Tört. Lapok, 1894. 208.

A magyarok visszavonultak, de az oroszoknak maguknak is rettenetes ellenségük tamadt a kolerában, mely 24-ikén köztük teljes erővel kitört s naponként 60–100 embert, június 29-ike és július 5-ike közt pedig 3 nap alatt összesen 2000-et ölt meg. Július 13-ikaig csupán a 2—4. hadtestben összesen 14,472 ember esett kolerába. Mindez és az élelmezés hiánya sokban hátráltatta az oroszok mozdulatait: mindamellett június 30-ikán a 3. és 4. hadosztály már Miskolcz közelében állt, mire Wysocky július 2-ikán egészen Hatvanig huzódott vissza. Majd arra gondolt, hogy Budapestet óriási önfeláldozással védelmezik; majd hogy a népfölkelés és egy komáromi hadtest segítségével ront az oroszokra; majd hogy Vetterhez csatlakozik, megveri Jellacsicsot, azután Erdélyen át Moldva- és Oláhországba vonul s ott és Galicziában forradalmat támasztván, hátban veszélyezteti az oroszot; majd hogy Bem menjen Volhiniába és Podoliába, az ő hadteste pedig Görgyeivel egyesülten nyomuljon Bécsbe és Németországba, hogy ott keressen oltalmat az oroszok betörése ellen s a németeket forradalomra bírja. A dolgok azonban oda fejlődtek, hogy fellegekben járó terveinek valósitása helyett július 6-ikán már inkább Czegléd táján igyekezett a tizedik hadtesttel egyesülni.

Ezalatt a kormány majdnem többet látszott törődni a hírlapokkal mint az oroszokkal. A benne uralkodó egységre nézve jellemző, hogy Bajza a Futárt, mint Kossuth lapját hirdette: Erdélyi Respublicája Szemere és Horváth nézeteit képviselte: Csányi ministeriuma a Jókai-féle Esti Lapokat, Görgői (a Kecskeméti Valójának nem valósulása után) a Márczius Tizenötödikét foglalta le s egymást gáncsolták bennük. Batthyány, Vukovics, főkép pedig Duschek beérte a Közlöny hivatalos rovatával. Helyesebb, mint az, hogy Szemere Erdélyivel négy napon át tanakodott azon, milyen helyesírást kövessenek a »Respublica«-ban, mialatt az orosz négy állomással jött közelebb. A kormány azonban, mely ennyi figyelemben részesítette a sajtót, június 28-ikán mégis megszorította annak szabadságát, hogy hadi tudósításaival katonai titkokat ne árulhasson el. »Más oka van a kormánynak a sajtótól félni« — vélte a »Márczius«. — »Érzi keblét reszketni s retteg, hogy a sajtó számon találja tőlük kérni az elpazarlott s elméltóságosuraskodott júniust.«

Az orosz fegyverek gyors előmenetele tétlenségéből végre fölébresztette a kormányt. A június 26-iki ministertanácsban a hadügyminister szükségesnek tartotta, hogy az országra váró veszedelmet egész terjedelmében feltárják a nép előtt, maga a kormány a fősereggel járjon-keljen, hogy ezzel együtt éljen-haljon, s az ország egyes részeit föláldozván az oroszoknak, minden erejét a Duna jobb partján vonja össze, hogy végső csapást mérjen Ausztriára, mint a mely a nemzet alkotmányát megtámadta, az oroszokkal pedig alkudozni törekedjék. Kossuth maga is abban a meggyőződésben élt, hogy nem szabad tovább titkolózni a nemzet előtt. A nemzet — szerinte — idáig csak olcsó lelkesedéssel tüntetett, fölszaba-

dulásáért azonban édes keveset tett; egyébként pedig csatlakozott Görgei indítványához, mely ezek után ellenmondas nélkül ment keresztül.¹

A kormány másnap csakugyan kihirdette a népfelkelést és keresztes háborút. Európa összes nemzeteit is figyelmeztette arra a szörnyű veszedelemre, midőn a zsarnokok hadai szövetkezve kezdik eltiporni és kioltani a szabadság szent igéjét német földön, Italiában és magyar hazánkban. Ha Magyarországot is leigazza, nem hazánk sorsa dől el, hanem Európaé. »Mi küzdünk utolsó csepp vérig, hogy e föld vagy választott tartománya legyen a vérrel vívott szent szabadságnak, vagy örökké karhozatos emléke annak, mint bírnak szövetkezni a zsarnokok s mint tudjak a szabad népek és nemzetek egymást gyalázatosan elhagyni.«

Nem egészen ötven esztendő múlva azonban az Ördögsgiget egyetlen száműzöttének esete sokkal nagyobb és sokkal általánosabb mozgásba hozta a művelt világ társadalmát, mint akkor egy egész nemzet szabadságának ügye: és jobban érdeklődtek az iránt, hogy igazságot nyerjen egy ember, ki talán elárulta, mint az a sok ezer, ki saját életével akarta megmenteni a hazát. Oly bőven azonban éppen azért kellett ömlenie a vérnek, hogy egyesek zsarnokságával szemben igazán ily ereje legyen a közakaratnak.

Görgei a június 26-iki ministeri tanács után a sereghez sietett vissza: de már elkésztett hadai összevonásával, mert Haynau a maga hatszoros erejével a remélnél gyorsabban támadt Pöltenberg ellen. Jobb szárnya átkelvén a Marczalon. Kmetty erős ágyúesata után 27-ikén Pápa felé nyomta vissza, másnap pedig derékseregével a győri sánczok ellen indult. A fél év előtti hibákon nem okulva, a mintegy 40,000 emberre készített sánczokat most is csak negyedrészt erővel védelmezték: Kossuth Sándor alezredes a Rába és Rábca között levő Újvárost Benedek Lajos altábornagy, majd Hertzingert tábornok s 42 ágyú ellenében két zászlóaljával eposba illő hősiessége mellett sem védelmezhetvén meg, jó rendben a belvárosba huzódott vissza. Onnan a Tatóról megérkezett Görgei parancsára délután 4 órakor Pöltenberg egész seregével együtt Gönyőre, másnap pedig a Gutáról megérkezett 2. hadtesttel együtt Acsra hátrált. Görgei azonnal értesítvén erről a kormányt, figyelmeztette, hogy az ellenség túlerejével szemben a fővárost többé nem fedezheti biztosan, s hogy Komáromba kell visszahúzódnia. Vagy jöjjön a kormány is ide, vagy pedig gondoskodjék székhelyének áttételéről: neki azonban minden esetre küldje meg a hadjárat folytatására szükséges költségeket. Ludvig János komáromi kormánybiztos a Nagyváradra költözést azzal ajánlotta, hogy három nap alatt az ellenség a fővárosban lehet.

A veszedelem tehát nyugatról jött, nem keletről, a honnan Kossuth várta, midőn (június 28-ikán) figyelmeztette Wysockyt, hogy gyors vissza-

¹ Ezt a sokáig vitatott kérdést bebizonyítja Görgey István, 13. m. II. 582-599.

vonulásával az oroszot a főszeregre hozza, mielőtt az döntő ütközetet vívhatna az osztrákkal; s ha az orosz egy hét alatt Budapesten lesz, a hazát nem lehet megmenteni. A főváros két felől való megtámadtatásától tartva, 29-ikén késő este a ministerek és a fővárosban időző tábornokok (Kiss Ernő, Dembinszky, Mészáros, Perczel, Aulich, Lahner és Török) tanácsa azonnal kimondta, hogy Komárom sánczainak védelmét Klapka vezérlete alatt egy hadtestre bízván, a Dunántúlt s magát a fővárost is sorsára hagyja s Görgeit rögtön a Tisza vidékére rendeli, hogy ott Dessewffy és Wysocky hadtesteivel s más tartalék-csapatokkal egyesülvén, harczoljon az oroszokkal s őket Kassa felé nyomja vissza.

Aulich, Kiss Ernő és Csányi személyes közbenjárására Görgei 30-ikán meg is ígérte, hogy a ministertanács újabb határozatát mentül előbb teljesíti s a komáromi és pétervárad-i őrség kivételével Szeged, a kormány új székhelye körül egyesíti az ország minden haderejét. Azonban alig távozott a küldöttség, Bayer ezredes érvei megtörték azt a varázst, melyet Csányi és Aulich Görgeire gyakoroltak. Görgei most jobbnak kezdte tartani, hogy az országnak mind nyugati, mind keleti részében legyen egy-egy összevont haderő: Komáromban az ő, Nagyvárad és Kolozsvár közt a Bem vezérlete alatt. Mindamellett levélben is megírta a kormánynak, hogy leindul ugyan Szegednek, de csak akkor, ha megérkezik két hadtestéhez a 3. is több kisebb hadosztállyal; s így nem hamarabb, mint július 3-ika éjjelén s a Dunának talán nem jobb, hanem balpartján, mert a Győr felől előnyomult ellenség már Bábólnát is megszállta. A kormány, mely a komáromi csata (április 26.) óta semmit sem tett legfőbb támaszának, a seregnek épségben tartására s kiegészítésére, röpíttesse levegőbe a láncz-hidat, távozzék Szegedre, egyelőre a bács-bánsági sereg védelme alá és tüstént szállíttassa oda a hadseregnek a fővárosban felhalmozott fegyver-, élelmi- és ruhakészleteit is, melyekkel egyedül lehet megmenteni a hazát. Kijelentette Görgei, hogy nem fogja felgyújtani az útjába eső falvakat, mert Napoleon hadát télen és Oroszországban a lakások lerombolásával el lehetett ugyan pusztítani, de nyáron és Magyarországon ilykép nem lehet megsemmisíteni egy sereget. Ezzel csak beszennyeznék a magyar ügyet. „En — szólt egyebek közt — sohasem küzdöttem a kormányért, hanem a magyar népért: és ha meg volnék győződve, hogy a nép boldogabban érezné magát, akkor első lennék, ki lerakná a fegyvert.»

Kossuth „árulással határos szőszegést» látott ebben a levélben, mely után (a mi elég sajátságos minősítés a ministeri állásra), — Görgei legfeljebb hadügyminister maradhat. A ministertanács meghallgatásával tehát július 1-jén Mészáros Lázár altábornagyot nevezte ki fővezérré s mellé a tábornok élére Dembinszkyt, Bayert, pedig önmaga mellé rendelte. A helyett, hogy kimozdulva íróasztala mellől, hol a nap háromnegyedét egészségiével nem törődve lázas munkával töltötte, személyesen ment volna a táborba, hogy szavának és egyéniségének varázsával az

ellentéteket elsimítsa, az új generalissimust már másnap Komáromba küldte, hogy a sereget levezesse. Az öreg úr gőzhajón el is jutott Almásig: de abban a hitben, hogy a Duna jobb partját az ellenség már megszállta s nem igen bizván benne, hogy a sereg elfogadja, csupán levélben szőlította engedelmességre Görgeit. Fölhívta, hogy Komáromban 20,000 embert hagyjon, a többivel pedig Budára jöjjön: ő maga gőzhajójával még azon éjjel visszatért a fővárosba.¹ Július 7-ikén ismételte ugyan utját, de kocsijával csak Párkányig jutott, mert az osztrákok és oroszok már odáig portyáztak. Több komoly kísérletet nem is tett, hogy átvegye a komáromi sereg fővezérségét.

Görgei Mészáros küldetéséről néhány napig nem is értesült. Július 2-ikán reggel épen tollba mondott a kormány számára egy önigazoló emlékiratot, mely ki akarta fejteni, április 14-ike elitélése mellett is mi birta rá, hogy elvállalja a hadügyministerséget s most viszont miért mond le róla, midőn azt a jelentést kapta, hogy Haynau általános megtámadásra készül. Eltétette az írást: »talán nem is lesz reá többé szüksége«.² Mire a sereghez ment, az ellenség már elfoglalta mind az ó-szőnyi, mind a monostori sánczokat s az ácsi erdőből Pöltenberg hadtestének néhány százada megfutott. Görgei kartáesztűzzel térítette őket vissza Monostor felé, melynek elősánczeit Rakovszky őrnagy a 48. zászlóalj élén vissza is vette s a II. és VII. hadtestet Schlick ellen küldvén, a Schlick segítségére siető Wohlgemuth ellen az ingadozó balszárny 20 huszárszázadát maga vezette rohamra. Egy gránátszilánk³ fején irtózatot sebet ejtett, Paniutine tüzerei pedig meghiúsították a rohamot, melyet — sebével nem törődve — Görgei már éppen ismételni akart, midőn az ellenség, melyet Leiningen és Klapka az ószőnyi sánczokból is kikergetett, minden vonalon visszavonult. A győzelmet mindakét fél magának követelte, de az kétségtől a magyarokat illette, kik elrontották az ellenségnek mindakét szándékát: a rájuk mért döntő csapást s a Budapestre vivő ó-szőnyi út elzárását. S a magyarok győzelme teljes lett volna, ha Kmetty hadosztálya s Nagy Sándor hadteste is részt vehet a csatában. A 32,129 magyar 129 ágyúval ügyesen megvédte összes sánczeit 58,938 osztrák és orosz, valamint 216 ágyú, tehát jelentékeny túlerő ellen: vesztesége azonban (1500 ember) jóval nagyobb volt mint a szövetségeseké, kik 890 embert vesztek.

Görgeivel pár napig — tekintettel állapotára — senki sem közölte visszahívását; ő tehát, mindamellett hogy a fővezérletet tényleg Klapka

¹ Mészáros emlékiratai, II. 282–84.

² Rochlitz Kálmán emlékiratai (IV. 385–7.) Görgei Istvánnál, id. m. II. 694–95. Az emlékirat bevezetése Görgeinél: Mein Leben, II. 228–231.

³ Erről maga Görgei, Mein Leben II. 220–223 s Görgei István, id. m. III. 33–46. Csak legenda, hogy a sebet — akarva vagy nem akarva — egy huszár ejtette volna. Bayer gyanakodott, hogy erre a vágásra Perczel Mór berelt volna föl egy huszárt; gyanuját a sebesültnek öcsse még július 2-ika estéjén visszautasította.

vette át, most is adott ki rendeleteket. Július 3-ikán ugyan teljes erővel tört ki rajta a sebláz, másnap reggel azonban kissé jobban érezvén magát, megíratta a hadügyministerségről való lemondását, hogy azontúl csak fővezér legyen. A tisztek magántanácskozásukban, sőt a haditanácsban is szintén kijelentették, hogy Magyarországnak egyetlen vezérében sem biznak jobban, mint Görgeiben s mindannyian óhajtják, hogy a kormány továbbra is meghagyja őt a sereg élén. Nyilatkozatukkal Klapka és Nagy-Sándor tábornokokat küldték a kormányhoz. Július 5-ikén a jelenlétükben tartott ministeri- és haditanács³ elfogadta Görgeinek a hadügyministerségről való lemondását, de megbizta őt, illetőleg »vitéz és győzelmes harcban való megsebesítése miatt akadályozása alatt« a jelentéstevő Nagy-Sándort, hogy legfőbb holnapután a sereget levezesse s Komáromot Assermann ezredes parancsnoksága alatt 18.000 emberrel rakja meg. Az összes hadsereg fővezérletét azonban Mészárosnak kellett folytatnia, Bayernnek pedig azonnal lejönnie Kossuth mellé, a ministerek egy része benne látván a kormány és Görgei közt való egyetértés legfőbb akadályát.

Másnap a két tábornok már megjelent abban a haditanácsban, melyet a kormány rendeletéről s a hadsereg nyilatkozatáról végre értesült Görgei tartott. A beteg vezér fejtegetései után a haditanács elhatározta, hogy a hadsereg lemegy a fővároshoz, előbb azonban a jobb parton győzelmet akar aratni az ellenségen. A támadást július 9-ikén Klapkának kellett intéznie. Klapka azonban még e határozat hozatalának estéjén újabb haditanácsot tartott, mely föltétlenül kimondta s július 7-ikén Nagy-Sándor I. hadtestével meg is kezdte a levonulást. A beteg Görgei ezt észrevevén, azonnal lemondott a fővezérségről; a Klapka személyes vezetése alatt álló és minden csapatot képviselő küldöttség kérelmére azonban megtartotta állását, mire Klapka is visszarendelte az I. hadtestet. A fővezér már leszámolt életével: a többinek is azt kell tennie; az alföldre egyenesen levonulni annyi, mint előkészíteni a Törökország felé való menekvést; Komáromot tehát csak akkor hagyhatják oda, ha előbb elszánt kísérletet tesznek az osztrákok főerejének megverésére. Ezt meg is kísérelték július 11-ikén és pedig — Nagy-Sándor hadteste s két kisebb csapat is jelen lévén — 12.500 emberrel és 54 ágyúval, erősebben mint kilencz nappal azelőtt. Mivel Haynau seregéből Ramberg hadteste már Budapest felé indult, a magyarok valami kevéssel többen is voltak, mint az osztrákok. Győzelemre sok volt az eshetőség. Pöltenberg és Assermann csak Schlick negyedik rohamára hagyták oda az ácsi erdőt s a túlnyomó tűz elől a sánczok felé vonultak vissza. A harmadik hadtest kétszer foglalta el s az oroszok támadása után harmadszor is megrohanta (sémét; mivel azonban Nagy-Sándor a gyalogsággal Ó-Szönynél maradt, Pikétinek pedig elfogyott a püska-

³ Jegyzőkönyvét szövszerint közli Szilágyi Sándor: *Hazánk*, II. 244–45. és Görgei István, *id. m.* III. 68–70.

pora, hatalmas ágyúharcz után Nagy-Sándor lovasságának fedezete alatt szintén a sánczok mögé futott, hova egy ellenséges dandár ütéséből Esterházy Pál is visszatért. Holtakban és sebesültekben a magyar sereg 1600 embert vesztett, állítólag kétannyit mint az osztrak. A sánczokról most már Görgei is látta, hogy a jobboldalon többé nem törhet keresztül: Komárom védelmét tehát a II. és VIII. hadtesttel (18,000 emberrel) Klapka védelmére bízván, a sereg többi részével harmadnap (július 13-ikán) a Vág-hídfő kapuján át elhagyta Komáromot, hogy Váczon, Gödöllőn és Czeglén át keresse az alföldi sereggel való egyesülést.

Az alföldön még mindig különösen Pétervárad, Títel, Temesvár és Arad körül folyt a küzdelem. Perczel május 22-ikén és 24-ikén intézte utolsó nagyobb támadását Títel ellen, melyet Knityámin védett: pár nap múlva Jellacsicsnak a Dunántúlról érkezett hadaival mintegy 25,000 főre növekedvén az osztrakok és a lázadók száma. Perczel Újvidéken át Péterváradra ment, melynek védelmét öcsésőtől, Miklóstól, időközben kellemetlen jelenetek után Kiss Pál tábornok vette át. Meghiúsult Perczelnek június 4-ikén a várat ostromló császáriak ellen intézett véres kirohanása. Most attól tartva, hogy Jellacsics megszállja a római sánczokat s onnan Újvidék felől a várba rekeszti őt, felényi erejével is reá vetette magát: Kátynál azonban, különösen Ottinger császári tábornokkal szemben június 7-ikén mintegy 500 halottat és 230 sebesültet vesztett, majdnem 1500 embere pedig fogságba esett; 11-ikén Jellacsics már az újvidéki sánczokból is elfoglalt két kisebb erődöt s Újvidéket lángba borította; a hídfő ellen azonban nem boldogult, mire, hogy seregét könnyebben élelmezhesse, a csatorna északi oldalára vonult vissza.

Perczel most Tóth Ágostonnak adta át a 4. hadtestet, hogy Czeglénél szervezzon egy újat, a kormány pedig június 14-ikén Vetter altábornagy főparancsnoksága alá helyezte a déli hadsereget. Vetter a Tisza két oldalán, Ó- és Török-Becsénél vonta össze hadai nagy részét; Jellacsics azonban június 25-ikén Ó-Becséről a Tisza tulsó oldalára nyomta át Perczy hadosztályát, mire Tóth Ágoston egy dandár kivételével egész hadtestével otthagya a Tisza vonalát és Zombolyára vonult vissza, hol tőle Guyon vette át a parancsnokságot. Jellacsics fölégette a Tisza becei hidját s ezzel elvágta a déli magyar sereget a Bácskától. Most már nyitva állt előtte az út Szabadka és Szeged felé!

Annál feltűnőbb, hogy a kormány s a július 2-ikán ismét összehívott országgyűlés épen a dél felől fenyegetett Szegedet választotta székhelyévé s hogy július 2-ikán el is kezdte oda költöztetni a hivatalos lapot, a bankjegysajtót, fegyvergyárat és a hadi felszerelések táráit, csupán a ruházati készletet küldvén Arad felé. Arad vára ugyanis, melyet — ha Komárom nem tetszenék — Bayer ezredes a Nagyvárad mellett nyilatkozó Görgeivel szemben is székhelyül ajánlt, annyi veszteségre némi vigasztalásul, kilencz hónapi ostrom után épen most adta meg magát Vécsey tábornoknak.

Június 29-ikén és 30-ikán megtörtént a vár vagyonának számbavétele, mely szerint 66 agyu, 2000 mázsa puszkapor, 1500 puska, egy millió töltény, több ezer ágyugolyó, 830 töltött bomba jutott a magyar kormány birtokába. Elelemül csak három tehenet, egyetlen itcze zsirt s 7 véka gabonát találtak a győzők. A katonák rongyosak voltak, a raktárakból előszedett keshedt ruhákat viselték, s ebben a tekintetben nem volt különbség tiszt és legény között. — Valóban — úgymond az átvétellel megbízott egyik magyar tiszt, Margitay — tisztelet- és számalomteljes bámulattal néztük a példátlan kitartás mártyr-hőseit. Dicső példányképül szolgálhattak volna nekünk!» Június 30-ikán megérkezett Vetter altábornagy is és éjféli után (július 1-én) Guyon s Vécsey tábornokok jelenlétében neki nyújtotta át Berger altábornagy a vár kulcsait. Az őrség pitymallatkor az előirt módon vonúlt ki a várból. Új-Arad határán Dobay Ágoston alezredes két honvéd zászlóalj élén négy ágyúval a vitéz ellenséget megillető tisztelettel fogadta, s a fegyver lerakása után Zádorlakon át a megszabott utvonalon elkísértette. Az őrség 595 tagja átlépett a honvédségbe. Temesvárt a honvéd tisztikar fáklásmenetet rendezett Arad város legnagyobb ellenségének, de a hős katonák mintaképének. Siliák ezredesnek tiszteletére, ki e küzdelemben mindenét áldozatul hozta: és Siliák meglepve, mélyen meghatva mondott köszönetet nemes ellenségeinek.

Ugyanaz a tisztelet illette azonban a várost is; és Vetter altábornagy, midőn a nemzethez intézett kiáltványában örömmel tudatta, hogy »ott, a honnan a pusztító elemek még nem rég is rombolták a virágzó várost, most büszkén leng a magyar trikolor«: egyúttal kijelentette, hogy »Arad városa kitüntetett ritka hazafisága s elszánt, minden vésszszel bátran daczoló állhatatossága miatt kiérdemlé a nemzet háláját«.

Vécsey most már Temesvár alá vihette a mostanig ide kötött sereget s 11,000 emberrel folytathatta az ostromot. Július 4-ikétől 55, 13-ika óta pedig 68 ágyúval lövette a várat; de sem ezzel, sem rohamaival nem törhette meg a Rukavina altábornagy parancsnoksága alatt álló osztrák őrség kitartását.

Az Arad elfoglalásán érzett örömet lelohasztotta az alföld egy másik nagy városának, a téli és tavaszi hadjáratok idejében Magyarország önvédelme alapjának, Debreczennek sorsa, mely egyúttal megmutatta, hogy az alföldön csak a várak tarthatják magukat, máskülönben pedig egy-egy nyílt mezőn vívott csata az egész vidék sorsa fölött dönthet. Paszkjevics ugyanis, ki június végén a 2. és 3. hadtesttel Miskolcz táján táborozott, »a forradalom fészkrét«, — Debreczent kívánta elfoglalni. Cseodajeff tábornok, a 4. hadtesttel, e végből már június 28-ikán Tokaj alá nyomúlt. Az 51. kozákezred 6. századának legényei, a Tisza meredek partján hagyván lovaikat, meztelenül, de karddal a kezükben átuszták a Tiszát s az oroszok ágyú- és puskatüzének védelme alatt támadtak a túlsó parton álló 300 magyarra, kik előlük Rakamazra vonultak vissza. Cseodajeff csakhamar helyreállította

a Tisza és a töltések hidjait, s a mintegy 4000 újoncz honvéd szembe nem szállhatván vele, július 3-ikán bevonult Debreczenbe. A csapatok élén 800 kozák énekelte az orosz, majd az osztrák császári himnust, melyet minden ezred ének- és zenekara ismételt. Hosszú sorban következtek egymásután a huszárok, dsidások, kozákok, minden ezred más-más szőrű lovakon. S lovasok, gyalogok, vadászok, tűzérek, szekerészek a legpompásabb felszereléssel, nem oly szegényesen, talán rongyosan is, mint a szabadság harc-zosai. Görgeinek a keresettségig egyszerű megjelenése után nem téveszt-hette el hatását az a fény és hatalom, melylyel díszkoesiján tábornokai ragyogó csapatától körülvéve vonult be Cseodajeff. A tanács már előbb bejelentette hódolatát s a nagy templom és a város kapui előtt felállított ágyúk, melyek mellett a tűzérek égő kanóc-zokkal őrködtek, elég intelműl szolgáltak, hogy naponkint vonakodás nélkül szolgáltasson ki a sereg ellá-tására 43,000 adag kenyeret, 67 vágómarhát és annyi szénát, zabot, a mennyi kell; hogy előteremtsen 40,000 mérő lisztet, beszolgáltasson minden fegyvert, s kiállítson 1000 előfogatot. Az oroszok, kik erős fegyelmet igyekeztek tartani, 6-ikán hagyták oda a várost, melyet 11-ikén Korponay ezredes megszállt ugyan, a népnek azonban többé semmi kedve sem volt keresztesháborúra.¹ Nem hihette, hogy honvédek, fölkelők ily had-sereg ellen győzhessenek. Cseodajeff tüntető bevonulásának mindenesetre meg volt az az eredménye, hogy lohasztotta a nép harezias kedvét. »Mily ellenállást fejtett ki a lelkesült nagy Debreczen, április 14-ikének ez a bölcsője, egy 4000 kozákból álló hadoszloppal szemben? Utánozta-e magasztos példáját Egernek, mely a kápolnai csata után, segítség nélkül, a benyomult győztes ellenséget visszaűzte? Avagy talán szerencsétlen küz-delem után egy másik Brescia lett belőle?»² Valóban nem lett; ott, a hol komolyan fölkelte a nép, mint pl. Losonc-zon, nem maradt el a második Brescia: április 14-ike azonban nem hódította meg a sziveket, a nép csak néhol kelt föl; a keresztes háborúból semmi sem lett.

S mintha Cseodajeffnek tüntetésnél nem is lett volna egyéb célja, 9-ikén Rakamaz és Tokaj közt ismét átkelt a Tiszán s fölszedetvén maga után a hidat, Tokajnál Belugoseff-el, Mező-Kövesden pedig Paszkjevics-csel egyesült, ugyanaz nap (július 12-ikén), melyen Alderberg orosz kapitány két szotnya kozákkal kardcsapás nélkül benyomult Budapestre. Merészségénél csak a másfélszázzezernyi lakosság közönye volt nagyobb. Másnap különben Ram-berg báró altábornagy is bevonult a 3. osztrák hadtesttel Budapestre s újra leraktván a láncz-hid pallóit, biztosította az orosz sereggel való összeköt-tetést.

Szeged július 12-ikén ily körülmények közt is lelkesen fogadta a kor-mányzót s este fátklyásmenettel tisztelte meg a Kárász-házban, a hová szállt.

¹ Szücs István, Debreczen történelme, 1002—1009.

² Görgei, Mein Leben, II. 230. Csak az a feltűnő, hogy Görgei azt, mi július 3—6. napjában történt, egy július 2-ikán kelt emlékiratban kérdi.

„Ebből a városból fog kisugárzni Európa szabadsága!” tört ki Kossuth szívéből az elhatározatlan idealismus. A nép bámulta ihletét, a kritikusok azonban elborultak és sajnálkoztak nemzetük sorsa felett,¹ melyet Kossuth most sem két nagyhatalomtól, hanem egyetlen embertől féltett. —Ha találkoznék valaki — szólt. — ki a hazát nagyravágyásának áldozatává s e végett magát a nemzet urává tenni, dictátori hatalomra vergődni törekednék», azt a saját kezeivel gyilkolná meg, hogy a hazát megmentse. Öt nap mulva nem magának kért ilyen dictátori hatalmat, Kossuth pedig szegedi beszéde után alig egy hónappal maga tette dictátorrá Görgeit, kire ebben a beszédeben célzott.

Szegeden, a kormány és a parlament új székhelyén volt egyideig Vetter főhadiszállása is. Az a tudat, hogy immár 36,800 embere, 7356 lova és 88 ágyúja van, növelte a megnyugvók számát. Július 8-ikán Vetter a Szegedet dél felől fenyegető Jellacsics ellen indult. 13-ikán fölvette Kmety hadosztályát, mely Győrnél elvágatván, a Dunán Paksnál átkelve jött a csatornához, míg Guyon 7000 emberrel és 42 ágyúval Hegyes mellett állt. Jellacsics meg akarván előzni e hadak egyesülését, Verbászról július 13-ika éjjelen Guyon ellen indult; ez azonban nem engedte magát meglepetni, hanem ágyúkkal, majd szuronyokkal szalasztotta meg a Hegyesnél ismételve támadó báró Dietrich altábornagyot, Szeghegynél Puffer dandárát s azután Feketehegynél a »bán« visszavonulásának egész vonalát elvágással fenyegette. S ha Kmety Kulánál hatásosabban támad Lederer dandárára, kétségkívül tönkre teszik a két tűz közé szoruló Jellacsicsot, ki 674 embert veszítve úgy is megfutott s éjfél után csak Kátynál szedhette össze serege romjait, melyekkel másnap a Duna jobb oldalára húzódott, csupán Dietrich hadosztályát küldvén a titeli fennsík védelmére.

A hegyesi győzelem² azonban a magyar fegyverek utolsó diadala volt s a csata terén állított emlék egyúttal a szabadság sikeres harcainak sírköve. Azt a támadást, melyet Guyon július 23-ikán a Titel és Zsablya közt fekvő Mosorin ellen intézett, Knityánin ugyancsak Lang ezredesnek a legváltáságosabb pillanatokban való megjelenésével hiúsíthatta meg: a titeli fennföld visszavételéről azonban most már le kellett mondania Vetternek, ki a lázadók mozgalmainak szemmel tartására csak kisebb hadosztályt hagyván, Szeged felé indult, hol az alföld védelmére rendelt seregnek gyülekeznie kellett.

Komáromból ide igyekezett most már Görgei is. Vácznál való áttörését a II. és III., a Felső-Tiszaán való átkelését a Miskolczon álló IV. orosz hadtest volt hívatva megakadályozni; ellenben Perczel 24,000 emberrel és 53 ágyúval

¹ Csengery, Jellemrajzok. 129.

² Dudás Odön, A hegyesi csata és emlékköve: Bácska, 1884. 81. sz. Thim József, A hegyes-feketehegyi csata és nevének jogosultsága: u. ott, 1885. 15. sz. és Nyílt felelete János Jánosnak a 33. számban tett azon állítására, hogy a hegyesi, vagy hegyes-feketehegyi csata elnevezése történeti tévedés: u. ott, 28. sz.

Nagy-Káta és Jászberény közt kívánta foglalkoztatni az oroszokat, hogy Görgei levonulását megkönnyítse. Görgei a maga 27,000 emberével és 140 ágyújával akadálytalanul haladt Váczig, hová az előhaddal Görgei Armin és az I. hadtesttel Nagy-Sándor július 15-ikén reggel benyomulván, kiszorították Bebutoff herezegnek ott pihenő muzulmán lovas ezredét s két eszerek századát. Sass tábornok, Rüdiger rendeletére azonnal ellenük indult ugyan s tülerővel támadt Görgei Arminra, Nagy-Sándor és Leiningen azonban egész napig tartó csatában visszavonulásra kényszerítették, ágyúinak felét leszerelték, 80 emberét levagták, 120-at megsebesítettek. Késő éjjel Pöltenberg is Vácra érkezett, s így együtt volt az egész sereg: másnap azonban Görgei hiába várta az oroszokat, kik Vációl délkeletre Sződ és Hartyán közt gyülekeztek, hogy 17-ikén tülerővel lépjenek föl. Görgei, kinek sebét dr. Markusovszky reggel újból felvágta, híres piros zekéjében mégis bejárta a csata terét, hol most emlék örökíti a tegnapi küzdelmet: szemléje s a hozzáérkezett jelentések azonban meggyőzték, hogy Gödöllő felé többé nem vághatja magát keresztül. Egy vasúti őrházban tehát hadi tanácsot tartván, elhatározta, hogy az áttörést Miskolcz táján kísérli meg. Balassa-Gyarmattól Losonczig az Ipoly völgyén halad északkeletnek. Losoncztól azután Rima-Szombatnak tart, hogy délkeletnek a Rima és Sajó völgye mentén ereszkedjék alá Miskolcznak, s ha lehet, ne csak csatlakozzék az alföldi sereghez, hanem az oroszoknak galicziai összeköttetését is megakasztja. Merész tervének fogatosítását még az éjjel megkezdte, Leiningenre bízván a visszavonulás fedezetét. A menekülők több ezer kocsijából álló toronyai szekértáborra azonban álhirekre felbomolván, a Vácra igyekező tömérdek kocszi az utcán és az úton oly torlódást okozott, hogy miattuk a csapatok csak nagy idővesztéssel haladhattak. Reggel az orosz előhad már Vácra is benyomult, honnan ugyan Leiningen a szödi szőlőig visszavetette, azután azonban Görgei Armin ágyúinak fedezete alatt maga is követte a sereget. Az üldöző oroszokkal csatázva hátrált Rétságig, melyet Pöltenberggel éjjelig meg is védett, a leégéstől azonban nem menthette meg. Az oroszok közül 146 ember esett el és 253 sebesült meg: a magyarok vesztesége ismeretlen.

Másnap Pöltenberg fedezte a visszavonulást, s Anrep tábornok négy ezredével összecsapva jutott Balassa-Gyarmatra, hol Nagy-Sándor váltotta föl: de kevés híjja volt, hogy Szakálnál a kozákok, Rárosnál pedig az ezrednek az éjjeli legelésben valamitől megriadt lovai szét nem zavarták az álmából fölzavart csapatokat.

18-ikán este érkezett a sereg zöme Losonczra: olyan fővezérrel, kinek irtózatossá sebláza miatt másnapra halálát várták s olyan tábornokkal (Bayer ezredessel), ki a sok áldomás következtében a szolgálatra képtelen lett. Ha Rüdiger a III. hadtesttel tovább folytatja az üldözést; ha Grabbe Zólyom felől Losonczra csap és ha Görgei meghal: semmi sem akadályozza meg a sereg teljes felbomlását. Rüdiger azonban Chruloff ezredes alatt csak

három lovas századot hagyván vissza az események megfigyelésére, a többit visszarendelte, mert Paszkjevics a II. és III. hadtest egyesült erejével akarta fogadni Perczelnek Jászberény felől várható támadását. Perczel, Dembinszky és Dessewffy tábornokok, kiket tanácscsal Mészáros is támogatott, Tura mellett (Hatvantól délnyugatra) makacs ágyú- és lovasharcot vívtak Tolsztoj tábornok ellen: mivel azonban kellő számú gyalogságuk nem volt, Labinzoff tábornok pedig este felé Hatvan felől hét zászlóaljjal sietett Tolsztoj segítségére, Nagy-Káta felé vonultak vissza.

Csatájukkal egy kis időre mindenesetre eltérítették a figyelmet Görgeitől. Grabbe Chruloff segítségére Sass tábornok alatt, 8 ágyúval, 22 lovasszázadot küldött ugyan, de nem Losoncra, hanem Gyöngyösre. Végre pedig Görgei is kiállta az újabb válságot s maga vezette tovább seregét, melyvel július 23-ikán már el is érkezett a Sajó torkolatához és megszállta a Sajó és Hernád összefolyása közt levő területet. Az erőltetett menetben mintegy 3000 embere kidőlt ugyan a sorból, de elérte célját; Miskolcz táján az ellenség elé vágott s lehetővé tette a szegedi fősereggel való egyesülést.

Paszkevics, ki Mező-Kövesdnél még nem vonta össze hadait, Cseodajeffet bizta meg, hogy Görgeit mindaddig foglalkoztassa, míg ő Tisza-Fürednél átkel a Tiszán s elvághatja Görgei levonulásának útját. Cseodajeffnek Miskolcztól délre 23-ikán Harsánynál már volt is némi előőrsi csatája, másnap pedig Görömbölynél megtámadta Pöltenberg egész hadtestét, mely azonban, hosszabb küzdelem után, jó rendben vonult vissza Miskolczra s onnan háborítás nélkül kelt át Alsó-Zsolczával szemben a Sajón, honnan Pöltenberg már Leiningennel egyesülve verte vissza Cseodajeffnek harmadnap (július 25-ikén) ismételt támadását; még pedig oly vitézül, hogy Gózon Lajos alezredes 50 emberrel két zászlóaljat és egy úteget megszalasztott.¹

Görgei másnap a Hernád baloldalára vezette seregét s megakadályozta az ellenséget Körömnél a folyó áthidalásában. Utóbb maga is bevalólt, hogy hadászati esztelenség volt megállapodni a Hernádnál és céltalan elszalasztása annak az utolsó lehetőségnek, hogy a déli haderőkkel való összeköttetést a hátrálás szakadatlan folytatásával állítsa helyre. De midőn szem elől tévesztette a hadművelet eredeti célját, abban a hitben élt, hogy a beavatkozó oroszok száma nem nagyobb 60,000-nél, hogy Kossuth 30,000 főnyi tartaléksereget gyűjt, hogy Bem Erdélyből fedezi a déli seregnek Jellaicsicsal való küzdelmét, hogy Tisza-Füred biztosítva van, s hogy Komáromból Haynau csak seregének egy részével mozdulhat. Elcsigázott hadainak némi pihenőt engedett. Nyíregyházán azonban, midőn a kormányzóval és a hadügyministerrel való találkozás végett Karczagra indult, már július 27-ikén megtudta, hogy Tisza-Fürednél tegnap Korponay a maga ujonczaival nem tudta megakadályozni az oroszok átkelését, s hogy Osten-Sacken orosz tábornok Kassa felől közeledvén, a gyanítottnál jóval nagyobb számú ellen-

¹ Jókai Mór, Gózon Lajos, a zsolczai hős. Vasárn. Ujság, 1875. 1.

ség körülfogással fenyegeti az ő Hernád-parti táborát. A találkozást tehát elejtve, azonnal kiadta a rendeletet, hogy Kazinczy Bem erdélyi seregéhez csatlakozzék, a fősereg pedig Tokajnál átkeljen a Tiszán s, ha lehet, megelőzze az oroszokat Debreczen elfoglalásában. Az atvonulást azonban csak azután lehetett megkezdeni, hogy Leiningen a III. hadtesttel a gesztelyi csatában visszaverte és a Sajóig űzte Grabbe seregét. A késő este elindult sereg azután a Tisza tokaji hidján túl Vaskapuig 26 óra alatt, csak néhány félórás pihenőt tartva, egy húzamban tett meg 60 kilométer utat. A mely pillanatban 29-ikén késő este Rakamaz, Nagytala és Vaskapu közt megállították a sereget, a másikban már földre dobant az egész és aludt mélységesen úgy, hogy másnap reggel is alig lehetett lelket verni bele. 30-ikán már Nyíregyháza alatt állott Görgei, kit Paszkjevics, a gesztelyi győzelem hírére visszafordítván a Tiszán már átkelt hadait, a Hernád mellett keresett, hogy egész seregével megakadályozza őt hadosztályainak egyenként való tönkretételében. Ez a váratlan kitérés két napi előnyt biztosított Görgeinek: mert gyors távozásáról értesülve, Paszkjevics Debreczen ellen most már csak augusztus elsején indithatta le seregét s így a Tiszánál nem keríthette be Görgeit, ki most a legrövidebb úton haladt dél felé, hogy elérje a Berettyó vonalát, mielőtt az oroszok Debreczent megszállhatnák. Úgy hitte, hogy, ha ez nem sikerül, le kell mondania a magyar hadakhoz a Maros vidékén való csatlakozásról s arról, hogy Haynaut az oroszoknak ügyszólván szeme láttára verhesse meg.

VIII. FEJEZET.

A Tiszavidék s Erdély elvesztése.

Haynau öt napi tartózkodás után, július 24-ikén odahagyván s lázongás esetében rombadöntéssel, Brescia sorsával fenyegetvén Budapestet, melynek őrizetére 8000 embert rendelt, 46,000 emberével és 284 ágyújával Kecskeméten és Félegyházán át Szegednek tartott. Perczel kénytelen volt visszahúzódni előle, s 29-ikén Szegeden már Dembinszkynek átadni a parancsnokságot. Ugyaneznap vonult be Szegedre, a titeli hősies, de eredménytelen támadás után, Guyon tábornok is és így Szeged körül állott a magyarok 40,000 főnyi főserege. A parancsnokságot a 30-ikán fővezérré kinevezett Dembinszky vette át, ki Szentesnél Lenkey tábornokkal őriztette a tiszai átjárót, hogy Haynau ott átkelve, ne egyesülhessen a Debreczen felől várt oroszokkal. Schlick hadteste nem is ott, hanem Alpárnál kelt át. Az osztrákokkal való döntő csata tehát Dembinszkynek volt fenntartva.

Görgeinek a Tisza balpartjára nyomuló oroszokkal kell vala leszámolnia, kik — mint ezt Nagy-Sándor Hadházzal jelentette is — augusztus

elsején mintegy 15,000-en Tisza-Füreden ismét átkeittek a Tiszán. Eznap már Arad volt a kormány és a parlament új székhelye; ott volt a pénzes és a hadiszerkesztlet is. Ettől tehát, a hadviselés eszközeinek forrásától,¹ Görgei nem akarta elvágtatni magát, ami megtörténik, ha Nyíregyházáról délnyugatnak fordulva, ennyi idővesztés után még mindig Szegednél keresi a Dembinszkyvel való egyesülést. Egyenesen Aradnak fordult; az augusztus elsején Görgei nyíradonyi táborába érkező ministerek, Szemere és Batthyány, maguk hozták azt a hirt, hogy Dembinszky is csak úgy fogadta el a fővezérséget, ha nem Szegednél, hanem valahol Arad táján kell ütköznie. Ennek a csatának Haynauval még az oroszok odaérkezte előtt kellene megtörténnie. Görgei már csak úgy vehetne részt benne, ha erőltetett menetekben siet Arad felé; ő azonban naponkint csupán 15—20 km. utat tett meg, hogy az őt nyomban követő oroszok épp oly lassan nyomulhassanak a Maros felé és így a déli magyar sereg idejében egyesülve várhassa az ő északról jövő hadait.

Hogy könnyebben mozogjon, ő maga az eddigi csatákban legjobban megtizedelt hadtestekkel² Nyíregyházáról Nagy-Kálló felé térvén ki, Nagy-Szalonta és Arad felé haladt, míg Nagy-Sándor hadtestét, mely harmadfél hét alatt csak egy csatában vett részt, oldalvédőül Debreczen és Berettyó-Ujfalú irányában indította el, azzal az utasítással, hogy minden komoly összeütközés elől kitérjen, de megóvja a fősereget nagy veszedelemtől, ha kell, önfeláldozással is. Végzetes hiba volt, hogy a párhuzamosan haladó két sereg közt az összeköttetés megszakadt. Nagy-Sándor augusztus 1-én Hadházirol tudatta ugyan Görgeivel, hogy a Tiszán átkelt egy 15,000 főnyi orosz sereg, további jelentéseket azonban nem tett. Erőltetett menektek után Debreczenben, augusztus 2-ikán hajnalféle megelőzte az oroszokat. 9521 embere volt 43 ágyúval; hozzácsatlakozott Korponaynak — puskával csak egyharmadában ellátott — 3280 gyalogja is 380 lovassal és 4 ágyúval. Nagy-Sándor azonnal visszanyomta a Balmaz-Újváros felől mutatkozó orosz lovasságot s ezzel utasításának eleget téve, folytathatta volna a visszavonulást, ha megengedi ezt hadainak fáradt volta s Görgeinek egy éppen akkor érkezett parancsa, mely őt a mutatkozó ellenség megtámadására utasította.³ Nagy-Sándor azonban csatarendbe állított sere-

¹ Július 28-ikán a szegedi nagy lőpor-raktár felrobbant. (Reizner, A régi Szeged, I. 246—7.) »Két hét mulva vége a komédiának« jegyezte meg erre Görgei. (Görgei István, I. m. III. 317.)

² Leimayzen és Poltenberg 5—5, Görgei Armin 3 csatában küzdöttek július 15-ikétől július 27-ikéig. Görgei, Gazdátlan levelek, 30.

³ A röviden irt parancs nem volt egyúttal világos; Nagy-Sándor és tábornoka nem tudott rajta teljesen eligazodni. Szerzője, úgy látszik, Bayer ezredes, a tábornok orvosa. Két másnap Görgei Nagy-Létan ittassága miatt megdorgálván, ez lemondott, Bem vezette az utóda 4-ikén Görgei Ármín lett. Lemondása és a csata elvesztését nagyban befolyásoló 2-ik parancs közt összefüggésnek kell lenni. Különben a parancs hiteles szövege nem ismeretes.

Nagy-Sándor József.
(Barabás-gyilkori rajza után.)

gével pihenőt rendelt s a tisztek egy részével a városba ment. Az ebéd-től fél kettőkor ágyúlövés riasztotta fel. Azonnal a táborba nyargalt, hol helyettese, Bobics, a jobbszárny vezére már megkezdte a tüzelést a följelődő oroszok ellen. Máriássy, a balszárny vezére, Nagy-Sándort a tülerővel szemben visszavonulásra kérte. A vezér azonban, nem gyanítván, hogy ötszörös erővel, magának Paszkjevicsnek seregével áll szemben, ezt csak azután akarta tenni, ha az ágyúzás következtében zavarba jött ellenséget¹ általános rohammal visszanyomhatja. Ezt azonban az ellenség megelőzván, Gillenschmidt és Bebutoff vezérlete alatt a nagy erdő felől egyszerre hátban támadta a tartalékot (Korponay újonczait), s azt szétugrasztván, a jobbszárnyra (Bobicsra) tört, mialatt azt Paszkjevics 48 ágyújának szakadatlan döngése közt 32 lovas zászlóalj szemben is megrohanta és két tűz közé szorította. Máriássyt az oroszok erős ágyúzással akadályozták meg, hogy segítségre siessen. Az oroszok szétverték a jobbszárnyat, magát Bobicsot is megsebesítették. Máriássy jórendben vonult vissza és fedezte a hátrálást. Ha Glasenapp tábornok lovasait az öles tengeri közt egy debreczeni parasztember szándékosan téves irányban nem vezeti, az oroszok kétségkívül elvágják a visszavonulás útját; így azonban csak gyengén folytatták az üldözést. A hadtest 152 halottat vesztett, kiknek Debreczen városa utóbb szobrot állított: szikladarabon nyugvó sebzett oroszlánt, mely a lehanyatlott zászlóra hajlik. 215-re teszik a súlyosan sebesültek számát, 800-ra azokét, kik eltűntek, kétségkívül azonban elesetek. 5 ágyú veszett oda, 11-et csak leszerelve lehetett megmenteni.² Az oroszok maguk 661 halottat és 277 sebesültet vallanak be; ez utóbbiak közt volt Kuprianoff altábornagy és Müller vezérőrnagy is.³

Nagy-Sándor egyfolytában 37 kilométert hátrált és Görgeinek csak másnap, Berettyó-Újfaluból tett jelentést. Görgei Vámos-Pércsen hallotta ugyan az ágyúzást, kiküldött lovas hírszerzői azonban nem térvén vissza, más hírszerzésről pedig nem gondoskodván, azt hitte, hogy Nagy-Sándor csak az ellenség előhadával csatázik. A Debreczenig való távolság az ő serege egy napi menetének felelt meg s így nem remélhette, hogy fáradt seregével

¹ A tüzéség kitűnően működött. Csányi tüzérkapitány még ballábának ellövetése után, a földön kínlódva is hidegvérrel vezényelt.

² Szűcs szerint (Debreczen tört., 1022. l.) a debreczeni Csigekert mögött 112 honvéd és 634 orosz van eltemetve. Közös sirjukat a debreczeniek a csata évfordulóján mindig megkoszorúzzák.

³ A debreczeni csatáról az egyik vezér, Máriássy János: Hon, 1867. 264—5. Fongrácz István (Nagy-Sándor vezérkari főnöke) u. ott, 157. és 255. és Debreczen-Nagyváradh Értesítő, 1877. 31. szám., Ujlaky Jenő, u. ott, 166., Görgei Ármin u. ott, 205. és Bessceffly Dénes u. ott, 270. 287. szám. Szűcs István, Debreczen tört., 1009—1023. és Csokonai-Lapok, 1859. 10—12. Görgei, Mein Leben, II. 327—338. Gazdátlan levelek, 25—31. Görgei István, id. m. III. 273—312. Lapinski, Feldzug der ung. Hauptarmee, 153—162. Bericht . . . der russ. Truppen, III. 58—63. Rüstow, id. m. II. 365—373. Gelich, id. m. III. 801—804. Horváth, id. m. III. 379—381., Szeremlei, id. m. II. 265—271.

idején beavatkozhattak; különben sem ismervén az ellenség erejét, ily oldalmozdulattal nem tehette ki hadát a Berettyó és a Maros vonalától s vele a déli seregtől való elvágtatás multhatatlan veszedelmének. Sok gondolatok vannak mindennek elméjében, de csak az Úrnak tanácsa áll meg.¹ prédikálta Szoboszlai Pap István superintendens a debreczeni nagytemplomban, a hol Paszkjevics, Konstantin nagyherceg és az összes főtisztek jelenlétében istenaldó ünnepet kellett tartani az oroszok debreczeni győzelmének örömére.

Paszkjevics hadai nyomában voltak ugyan Görgeinek, de nem üldöztek hevesen. Rendesen egy nappal később ütöttek tábornot ugyanott, a honnan a magyarok Arad felé vonultak tovább. Paszkjevics ugyanis, ügylatszik, csak Erdély teljes lecsöndesítése után akart végső csapást mérni a magyarokra. Attól tartva, hogy Lüders és Grotenhielm Erdélyben túlnyomó erővel áll szemben, sietett biztosítani a velük való összeköttetést; e végből a Sebes-Körös völgyén fölfelé augusztus 7-ikén Melnikoff lovasrezredét küldte Erdély felé.

Pedig Erdély ekkor már az oroszok kezében volt.

Erdélyben még április 11-ikén híre járt, hogy a tölgyesi szoroson orosz és román csapatok akarnak betörni: Bem után aznap, melyen 10.000 emberrel a bánságba ment ki (április 16-ikán), Csányi már futárt küldött,² értesítvén őt is, Czetet is a betörésre vonatkozó hírekről. Bem azonban Czetze bizván az oroszok ellen szükséges intézkedések megtételét,³ folytatta útját s éppen egy hónap múlva (május 16-ikán) Orsováról azt jelentette a kormánynak, hogy a bánságot, Temesvár kivételével, visszahódította. Erdélyben ezalatt sikertelen kísérletek történtek a románok lecsillapítására, s hévvel folytatták az újonczozást. Szamosújvárról, Dézsről 1489 román újonczot kiküldtek Nyíregyházára,⁴ a szászok azonban szökdöstek, vagy nem álltak ki teljesen:⁵ mindamellett június közepén már meg lehetett szüntetni a sorozásokat.⁶ Bem június 5-ikén ismét Szebenben volt s 8-ikán elindult a határszélek megvizsgálására⁷ s onnan visszatérve, kapta Kolozsvár hölgyeitől II. Rákóczy Györgynek azt a kardját, melyet utóbb II. Miklós cár 1896-ban, a magyar nemzetnek ezredéves ünnepén kétszeres

¹ Példabeszédek. XIX. 21.

² Gál Sándor Csikszederáról még április 11-ikén a Tölgyesi-szoros védelmére küldte Gábor Áront. V. ö. Lázár alezredes levele M.-Vásárhelyről, április 12-ikéről és Csányi levele 16-ikáról: Csányi-ít. 1272., 3466. és 4194. sz.

³ Erről Czetz tábornok május 27-iki jelentése. Csányi-Itár, 2425. sz. Dobay József Beszterczéről május 26-ikáról. U. ott, 2284., 2305. és 2528. sz.

⁴ Bittó őrnagy június 23-iki s Bauer őrnagy június 26-iki jelentései. Csányi-Itár, 3126. és 3256. sz.

⁵ Bethlen Gábor gróf jelentése Fogarásról június 17., Binder Frigyesé Medgyesről június 12., Fronius Mihályé Szebenből június 19-iki kelettel. U. ott, 3086., 3114—3115. sz.

⁶ Ormay Norbert Vásárhelyt június 10-ikén, Kuun Kocsárd gróf Hunyadban június 14-ikén szüntette meg. U. ott, 2939., 2946. sz.

⁷ Tervbe vett újáról I. Dobozy István június 10-iki jel. U. ott, 2794. sz.

emlékül ajándékozott vissza. Erdély közvetlen megtámadtatásától azonban nem latszott tartani. Az erdélyi lázadás elnyomásáról, a bánságba való kivonulásáról s a fővezérletről Kossuthnal éppen aznap (június 18—19-ikén) tanácskozott, a melyiken az orosz másodszer két ponton is betört Erdélybe. Lüders tábornok és főhadsegéd 56 ágyúval és 28,636 emberrel Brassónál, Grotenhjelm altábornagy 32 ágyúval és 10,501 emberrel Beszterczénél tört be. Csatlakozott hozzájuk az osztrákok részéről Springensfeld alezredes az Urban-fele hadosztály 3000 emberével és 9 ágyújával Bukovinából és Clam-Gallas gróf altábornagy (Puchner és Malkovsky utóda) Oláhországból 36 ágyúval s mintegy 12,000 emberrel;¹ úgy, hogy a szövetségesek, a lazadókrol s elégtelenekrol nem is szólva, 133 ágyút és több mint 54,000 embert állíthattak szembe Bem 64 ágyújával és mintegy 24,000 emberével.²

Lüders a magyar kormányhoz most már »minden kísértés mellett is« hiven ragaszkodó³ Brassó irányában, a tömösi szoroson át támadt. Dyck tábornok 20 ágyúval, 8 zászlóalj gyaloggal és 16 század lovassal már az első nap két sánczból kiverte Szabó Nándor alezredest; másnap Kis Sándor ezredes vette át a parancsnokságot s 1500 székelyével 28,000 orosz négy rohama ellen a harmadik sánczot (Alsó-Tömös táján) hőiesen védelmezte, míg végre a Leonidasra emlékeztető küzdelemben halálos sebet kapván,⁴ a minden oldalról előözlő kozákok elől hada megfutott és azt Szabó csak Prázmáron szedhette össze, hogy Háromszékbe vezesse. A győzők másnap megszállták Brassót, fellegrárát azonban csupán június 21-ikén hajnalban foglalhatták el.⁵ Parancsnoka, Szidlovsky őrnagy, ki 200 emberrel s 6 ágyúval védelmezte, főbe lőtte magát, hogy, lengyel létére, az oroszok kezébe ne jusson. Engelhard tábornok a törösvári szorosnál szintén keresztültört s ugyanaz nap ért Rozsnyóra, hol összeköttetésbe lépett Lüdersszel.

Besztercze irányában Grotenhjelm és Springensfeld a borgói, Pavloff tábornok pedig a radnai hágón át június 20-ikán nyomult előre. Grotenhjelm Damaszkín őrnagyot csak a Tihánál vívott több órai harc után szoríthatta vissza a borgó-prundi sánczok közé, melyeket másnap Dobay alezredes három órai kemény harc után oda hagyni kényszerült; a radnai csapat, melynek előörsön álló egész százada foglyul esett, a kis-ilvai összecsapás után (június 20-ikán) szintén visszavonult s Betlennél egyesült Dobayval, hogy azután a dézsi sánczok mögött álljon újabb harczot. Bem, ki Nagyváradról

¹ Dobokay József jelentése az oroszok készülődéseiről Szebenből, június 5. és Bánffy Jánosé Dicső-Szent-Mártonból, június 17. Csányi-Itár, 2666., 3105. és 3250. sz.

² A létszám kérdésére nézve lásd különösen Hegyesi cikkét: Tört. Lapok, 1895. 70—71. l.

³ Dósa Elek május 28-iki jelentése. Csányi-Itár, 2902. sz.

⁴ Csernoviczban utóbb, mint az oroszok foglya, hazája bukásának hírére kötelekeit letette és elvezett. A hősök emlékét Alsó-Tömösnél 1879-ben a magyar mérnök- és építész-egylet obeliszkkal örököltette.

⁵ A vár ostroma Orbán Baláznál: A Székelyföld leírása, VI. 233—239. és a szemtanú Herendy Vilmostól: Tört. Lapok, 1894. 10—12. sz.

és Kolozsvárról 24-ikén érkezett Deésre, hadi törvényszék elé akarta állítani Dobayt, hogy ily messzire hátrált. Nem sokat törődve tovább Deés megerősítésével,¹ onnan 14 ágyúval és mintegy 6000 emberrel már másnap megkezdte előnyomulását Besztercze felé s 27-ikén már kemény csatát vívott Jádnál (Beszterczétől éjszakkeletre), másnap pedig Wallendorfánál (Jád és Besztercze közt) Grotenhjelm és Pavloff hadaival. A tegnapi döntetlen csata most, öt erős roham visszaverése után, a magyarok visszaszorításával végződött; Bem az üldözésnek Sófálva táján ágyú-sortűzzel vetett véget s azután — Beszterczétől délnyugatra — a Sajó szeredfalvi hidjánál foglalt állást, hogy megakadályozza Grotenhjelmnek dél felé, Lüdershez való vonulását. Néhány ezer székelylyel erősödve, már július 1-jén ismét megszállta Beszterczét s 5-ikén onnan szőlította kitartásra és ellenállásra a magyar népet. Oroszországban kétségkívül forradalom üt ki s akkor úgyis visszahívják az orosz hadakat; de rajta kell lenniök, hogy azokat előbb is kikeressék Oláhországba, hol a román szabadelvűek szívesen csatlakoznak hozzájuk. Másnap Teleki Sándor gróf ezredest nevezte ki serege főfelügyelőjévé, reá bízván a sereg élelmezésére, ruházatára és főlszerelésére való gondviselést.²

Szervezkedésre azonban többé nem volt idő. Július 10-ikén Grotenhjelm Besztercze alatt egész erejével megtámadta s visszanyomta Bemet. A város bezárt kapuja előtt álló osztrákokat Streliczky őrnagy a lengyel légióval elűzvén, a vadászok a kaput kinyitották s a gyalogok a belvároson át, a lovasok és a tüzérek pedig azon kívül sértetlenül elvonultak s Damaszkín őrnagy fedezete alatt szerencsésen átjutottak.³

Bem most a Székelyföld segítségére sietett. Hasford tábornok Brassóból s Lein ezredes az ojtózi szoroson át két tűz közé szorították s június 25-ikén elfoglalták Kézdi-Vásárhelyt,⁴ a népet lefegyverezték, az ágyúöntőműhelyt, puskapor-malmot, gyutacs-gyárat lerombolták. Öt nap mulva Hasford diadallal ment be Brassóba, a Csikba menekült háromszékiek pedig Gál Sándor ezredes vezetése alatt visszatértek Háromszékbe, melynek népe ismét fölkelt. Lüders nem indulhatott Nagy-Szeben ellen addig, míg le nem veri őket. Adlerberg tábornok Gál Sándort a kökösi hidnál, ugyanott támadta meg, hol az oroszok egyszer már (június 23-ikán) diadalt arattak. Most is erősen szorongatták Gál Sándort, midőn Gábor Áron hirtelen megjelenván ágyúival, fordulatot adott a csatának. Gábor Áront, az önvédelmi harcznak az egyik legérdemesebb hősét és munkását egy ágyúgolyó leterítette ugyan, a székelyek azonban győztek és Prázsmár felé úsztak az

¹ Tóth Károly százados június 28-ikán már az erősítési munkálatok folytatását kérte. Csányi-ltár, 3798.

² Gróf Teleki a pénzügyministeriumhoz. Tört. Lapok, 1892. 102.

³ Kővári, id. m. 247—248. Thoroczky Sándor: Hazánk, VIII. 337.

⁴ Gábor Áron már egy héttel azelőtt panaszkodott a kézdi-vásárhelyi hatóság tehetetlensége miatt. Csányi-ltár, 3214. sz.

ellenséget.¹ Harmadnap azonban Eresztevényen már nem adhatták meg Gábor Aronnak teljes katonai diszszel a temetést, mert most Lüders maga indult ellenük: s azért, hogy jobb területen mérkőzhessenek meg vele, a kökői hidat oda hagyva, Sepsi-Szent-Györgyre húzódtak vissza. A város mellett fekvő Eprestetön azonban Gyertyánfy Ferencz az udvarhelyszékekkel csaknem az utolsó emberig elesett, a Szent-Györgyön álló sereg pedig, cserben hagyva vezérét, Gál Sándort, tétlenül nézte halálos küzdelmeket, majd, hogy az oroszok be ne kerítsék, rendetlenül menekült éjszakra, Csik felé. Csak a Vilmos-huszárok teljesítették kötelességüket. A sereg nagy része 2 alezredessel és 14 őrnagygyal megtagadta az engedelmességet Gál iránt, de 230-an hívek maradtak hozzá s megesküdtek, hogy utolsó csepp véréig védik a Csikba vezető utat, a Mitács-szorosát. Bem azonban július 4-ikén a Székelyföldet ostromállapotba helyezvén, 8-ikán Gál Sándor meghagyta, hogy minden székely visszatérjen hűtlenül elhagyott zászlájához.² Bem pedig 16-ikán megérkezvén, a szakadás okozóit hadi törvényszék elé állíttatta. Mintegy 15,000 emberrel és 40 ágyúval rendelkezvén, megszállta a gyimesi szorost, a Rikát, Kézdi-Vásárhelyt és az ojtói szorost s 20-ikán Sepsi-Szent-Györgyöt megtisztítván az ellenségtől, a kökői hidon át Háromszék elhagyására kényszerítette.

Most már nemcsak oroszok álltak vele szembe, hanem osztrákok is. Lüders Brassóból azonnal Szeben ellen indult, amint Clam-Gallas gróf július 15-ikén a töresvári szoroson át Oláhországból betört az osztrákokkal.³ Erre a császár báró Wohlgemuth Lajos altábornagyot 19-ikén Erdély polgári és katonai főkormányzójául nevezte ki s biztosul Bach Eduárdot rendelte melléje.⁴

Clam-Gallas csak 23-ikán nyomult Gál Sándor ellen, ki Tamás András alezredestől támogatva, a szemerjai csata után Sepsi-Szent-Györgyöt hősieken megoltalmazta, mire a szövetségesek a Bárczaságra húzódtak vissza. Ugyanaz nap — mint ismeretes — Bem Moldvába tört, de vállalatát már harmadnap abba hagyván, az északkeleti sereghez sietett. Ott azalatt (július 16-ikán) Pavlov megtámadta a Szeredfalvánál Damaszkín őrnagy alatt álló csekély erőt (3 zászlóalj gyalogot, 3 század huszárt, 600—700 lengyelt és 10 ágyút), mely egy ideig derekasan küzdött s utóbb, Kálnoky őrnagy lovasainak fedezete alatt, a hidon át jó rendben húzódott vissza a Sajó balpartjára.⁵ majd délkeletnek, Szász-Régen és Maros-Vásárhely felé tartott. Szász-Régent 23-ikán, két órai csata után, az oroszok elfoglalták s a visszavonulókat Sáromberkig üzték. Július 28-ikán Damaszkín hadát Bem a maros-szent-györgyi táborban (Maros-Vásárhelytől északkeletre) találta.

¹ A kökői csatáról I. Orbán Balázs, id. m. III. 178. Ebben a csatában esett el a vitéz Mara Gábor őrnagy is.

² Kultványa: Tört. Lapok, I. 464.

³ Clam-Gallas mellé Lüders 2 zászlóalj gyalogot, 8 század lovas és 8 ágyút adott.

⁴ Kinevezetése: Tört. Lapok, I. 512.

⁵ Tharmaszky helyreállításai a Hazánkban, VIII. 337—340.

Azonnal Lüders ellen kívánt nyomulni. Lüders ugyanis Brassót odahagyván, július 20-ikán a verestoronnyi szoroson át Oláhországba szorította Ihász Dániel alezredes, ki azután az 55. zászlóaljjal a törökök előtt le is tette a fegyvert. Másnap Lüders kardesapás nélkül elfoglalta Nagy-Szebent, melyet Hasford védelmére bizván, ő maga 26-ikán visszafordult a Székelyföld ellen s 29-ikén már akadálytalanul megszállta Segesvárt, homán a románokat is csatlakozásra szólította. 31-ikén reggel 16.000 emberével és 24 ágyújával, a várostól keletre, csatarendben fogadta Bemet, ki nem Maros-Vásárhelyről, mint várta, hanem Héjjasfalva felől 2400 gyaloggal, 250 lovassal és 14 ágyúval jött ellene, hogy megelőzze Grotenhjemmel és a Fogarasból Udvarhelyre rendelt Dyck tábornokkal való egyesülését. Bem reggel 10 órakor a Nagy-Küküllő szűk völgyében fekvő Fejéregyháza határában, a Sárpaták és Ördögárok közt állította föl ágyúit s heves tüzelést kezdett az oroszok ellen, hogy kifejlődésüket meggátolja. Jakovlevics Skariatin György tábornokot, az ötödik hadtest vezérkarának főnökét, egy ágyúval ő maga lőtte le. Az oroszok Maros-Vásárhely felől oldaltámadástól tartván, beérték a támadások visszaverésével. Jobb szárnyukkal csak akkor indultak ellene, mikor meggyőződtek, hogy a maroknyi nép Bem egész ereje. A maros-vásárhelyi utat kémelő oroszok Hétúr felől visszatérvén, viszont a magyarok jobbszárnyára vetették magukat s bekerítették a sereget, melynek majdnem fele elesett. Másnap Fejéregyháza határában 1030 magyar vitézt temettek el. Köztük volt kétségtelenül Petőfi Sándor is:

»Ha-ugyan jámborkéz teneked sírt ásott,
S nem temetetlen bolyg földi alak-másod.«¹

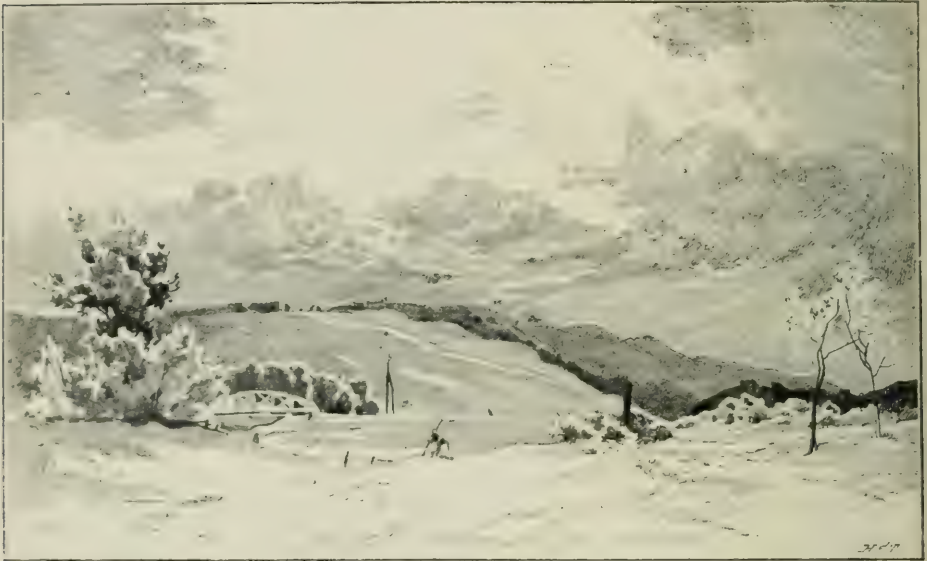
Barátja Zeyk Domokos, egymaga küzdött 30 kozák ellen. Lüders, ki bámulva látta hősiségét, élve akarta elfogatni. »Zeyk Domokos meghal, de rab nem lesz soha!« kiáltott a hős és föbe lőtte magát.² Ott estek el mindaketten: a harc mezéjén; ott folyt az ifjúi vér ki szívükből. Holttestükön át fújó paripák nem a kivivott diadalra száguldtak: szeretett vezérük, Bem maga is egy mocsárba vetette magát s második Mariusként, egészen estig rejtőzött ott, míg vitézei reá akadtak s megmenthették. Skariatin sirját már egy esztendő múlva megjelölte a fejedelmi hála: a magyar hősök, kik a szent világszabadságért éltek, haltak, csak 48 esztendő múlva kapták meg a kegyelet jelét: a nemzettől emelt oszlopot, fölötte turulmadárral, mely honvédkardot tart a csőrében. S fenn a segesvári vár fokán ott áll a Petőfi szobra. Pantheonná téve azt a földet, mely sirboltul volt szánva.³

¹ Arany költeménye. A segesvári csatának s Petőfi halála körülményeinek elbeszélése a rá vonatkozó irodalommal Ferenczi Zoltánnál: Petőfi élete, III. 364–385.

² Nagy Sándor: Háromszék, 153. Tört. Lapok. 1892. 39–40., 1894. 179., 189., 1897. 112.

³ Szász Gerő beszéde a fejéregyházi ünnepen 1897 július 31-ikén.

Bem egymaga, báró Kemény Farkas azonban Kolozsvárról 4000 emberrel érkezett Maros-Vásárhelyre; s Bem augusztus 2-ikén ennek a csekély erőnek nagyobb részével ismét megindult Szeben ellen. 5-ikén már ott állott Nagy-Csűrnél s két órai csata után a Szebenbe való zárkózásra kényszerítette Hasfordot, ki a segesvári csata napján báró Steint Szerdahely táján megvervén, azt hitte, egyhamar nincs mitől tartania. Bem azonnal utána nyomult s véres utcai harc után az oroszokat kiverte Szebenből, melynek lakosai virágokat, Hasford pedig Sellenberg felől gránátokat szórt útjába.¹ Lüders azonban 30 órai hatalmas menetelés után Erdő-Szent-Györgyről Nagy-Csűr alatt teremvén, azonnal megütközött a fogadására induló Bemmellel s túlnyomó lovasságával hadát, kemény küz-

A segesvári ütközet helye.
(Rajzolta Székely Árpád)

delem után, délelőtti 11 órára szétverte. 1200 fogoly és 10 ágyú került az oroszok kezébe; a sereg romjait Keresztény-Szigeten a Hasford megfigyelésére kiküldött Kálnoky összegyűjtvén, Szerdahelyre, másnap pedig Szász-Sebesre vezette, hová a külön úton menekülő Bem egymaga érkezett meg. Ott az erdélyi sereg roncsait Stein parancsnoksága alatt egyesítvén, másnap Lugos felé utazott, hogy, Kossuth óhajta szerint, átvegye a magyarországi fővezérséget.

Ugyanaz nap (augusztus 7-ikén) érkezett Kolozsvárra Gál Sándor; tehát a Székelyföld is elveszett. Július 29-ikén az osztrákok elfoglalták Sepsi-Szent-Györgyöt, Kézdi-Vásárhelyt s vele a Háromszéket, melynek a

¹ Ezek a gránátok különben mind a város előtt levő rétre hulltak. Thoroczkay a Hazánkban, VIII. 340.

szabadságharczban oly dicsőséges része volt: augusztus elsején a Csikba vezető két szorost, a Nyerges-tetőt és a Mitács-szorosát hősiess küzdelem után s 3-ikán Csik-Szeredát és vele a Székelyföld egész keleti részét Clam-Gallas nagyobb erejével szemben szintén oda kellett hagyniok. Gál Sándor a Margittán át Udvarhelyszékbe menekült, de már csak 2000 embere és 21 ágyúja volt. Grotenhjeml Maros-Vásárhely és Szász-Régen közt két tűz közé akarta szorítani, de ő a két város közt Körtefájánál ágyúival együtt átkelt a Maroson s a Mezőség völgyei közt, a legjáratlanabb úton, ezer veszedelem közt Kolozsvárra, báró Kemény Farkas csapatahoz vezette maroknyi népét. Erdélyben már csak Kolozsvár és — Stein parancsnoksága alatt — Szász-Sebes körül állott némi magyar sereg. A »nagyfejedelemség« legnagyobb része behódolt az oroszoktól támogatott osztrákoknak.

IX. FEJEZET.

A fegyverletétel.

A május 31-ikén Debreczenben elnapolt képviselőház Budapesten július 2-ikán csak egyetlenegy értekezletet tartott. Szegeden felényire olvadva és az elnökök távollétében Palóczy korelnök vezetése mellett, csupán július 20-ikán folytathatta tanácskozásait. Feladatául a miniszterelnök az ellenség legyőztetésének elősegítését, a föllázadt nemzetiségek kibékítését s az ország függetlenségének Európával való elismertetését tűzte ki. Az elsőben a ház most már keveset tehetett; nagyon kevesen bizhattak benne, hogy a küzdelem hosszas legyen, hogy tehát a parlamentnek alkalmá nyíljen újonczok, pénz és fölszerelések megszavazásával előmozdítani a szabadságharcz diadalát; elég, ha ellenőrizte a kormányt eddigi határozatainak végrehajtásában; a többi a hadseregre tartozott, melynek nagyon, nagyon rövid idő alatt döntenie kellett. A második kérdés története ismeretes. A ministerium akkor készítette el a nemzetiségi törvényt, a mikor a románokkal, szerbekkel szemben győzelemre hivatkozhatott; de olyankor (július 21—30.) tárgyalhatta és fogadtatta el, a mikor már minden mérséklet, engedékenység és nagylelkűség gyöngeségnek, két hatalmas ellenség közt a szalmaszál után való kapkodásnak látszott. Tudvalevőleg elő volt készítve a zsidók egyenjogúsítása is; de azt csak most (július 21-ikén) mondta ki a parlament, két nappal azután, hogy Haynau a pesti és ó-budai zsidóközségeket »fölségsértő magukviselte miatt« büntetésül mintegy két millió forint értékű fölszerelési tárgyak kiállítására kötelezte. A házat Szemere harmadik pontja érdekelte leginkább; a külügyminister azonban Hunfalvi Pál kérdésére másnap kijelentette, hogy a külföldi kormányokkal kezdett tárgyalások még nem levén befejezve, a rájuk vonatkozó okiratokat nem terjesztheti elő.

Természetes, hogy az országot minden külső hatalom közül a beavatkozó Oroszország magatartása érdekelte a legjobban s a közvéleményt az orosz és magyar vezérek tárgyalásairól kiszivárgó hírek töltötték el a legvérmesebb reményekkel.

Görgei már híres váczi nyilatkozata tételekor meg volt győződve, hogy az ellenség nem áll szóba a forradalmi kormánylyal, de szóba állhat a hadsereggel. Windisch-Grätz annak idejében csak Görgei személyére vonatkozó ajánlatot tett s alig lehetett mást várni az oroszoktól is. Paszkjevics nem volt felhatalmazva, hogy a magyar sereggel tárgyalásokba bocsátkozzék, különösen az osztrák kormány háta mögött. A két császár varsói megállapodásait azonban a szabadságharcosok nem ismerték s így nem lehetett reájok nézve nagyon meglepő, hogy Rima-Szombatba a július 21-ikre forduló éjszaka Chruloff táborából két békekövetet vezettek Görgei elé. Ezek, Katlaroff orosz huszárkapitány és Rüdiger gróf tűzérhadnagy, megbízó-levél nélkül, fegyverletételre szólították fel Görgeit, majd, hogy megbízatásukat igazolhassák, két napi fegyverszünetet ajánlottak. Föltételeik szerint az összes tisztek megtartják személyes szabadságukat és fegyverüket; ha tetszik, az orosz seregbe mostani rangjuk megtartásával léphetnek át; ha szolgálni nem akarnak, teljes szabadsággal távozhhatnak; a legénység összes fegyvereit az ágyúkkal együtt ki kell szolgáltatni, s ha ez megtörtént, vagy osztrák császári szolgálatba lépnek, vagy hazamennek.

Görgei nagyon csábítóan találhatta ugyan azt az alkalmat, hogy az osztrákokban féltékenységet keltsen az oroszokkal való alkudozások által: június 26-ikán a ministertanács helyeslése mellett épen ő maga ajánlotta az alkudozások megkezdését, de most, hogy időt nyerjen, két napi haladékot kívánt a fegyverletétel, vagy inkább a béke ügyében s értékre adta Katlaroffnak, hogy a pacificációnak nemcsak a seregbe, hanem az egész országra ki kell terjednie s hogy a végső esetben az ország hajlandóbb orosz, mint osztrák fejedelmet elfogadni: e célból óhajtja, hogy Paszkjevics a magyar kormánylyal tárgyaljon. A fegyverszünetet azonban megtagadta s a tisztikar jelenlétében a két hadi követet jól megvendégelve és írott válaszával elbocsátván, útját azonnal folytatta, jól gyanítván, hogy az egész »komédia«, ¹ célja csak menetének késleltetése. A fővezér azonban mindjárt reggel közölte feltételeit úgy Bónis Samu kormánybízossal (Ludvig utódával), mint a tábornokokkal, megjegyezvén, hogy, mióta a kormánytól való letétele után őt a hadsereg tisztjei választották meg vezérnek, ő politikai tekintetben nem korlátlan parancsnoka a seregnek s így alá is veti magát a többség akaratának. Ehhez képest 22-ikén, már Sajó-

¹ »Die Komödie beginnt mich zu langweilen.« Görgei, Mein Leben, II. 285. A föltételek Görgei Istvánnál, id. m. III. 199—200. Az egész ügyről l. u. ott, 185—210. Pázmány Péter a Magyarországon (1898. 35. sz.) »egy bizonyos körülmény elmúltával« ismeretlen orosz források nyomán ígérte fejtegetni az orosz-magyar alkudozások történetét.

Szent-Péterről, megírta Paszkjevicsnek, hogy a hadsereg esküjéhez híven tovább küzd az 1848 tavaszán szentesített alkotmányért és »fegyvereit csak akkor fogadja nyugodni hagyni, ha ez az alkotmány újból biztosítva lesz és ha Magyarország területéről minden ellenséges hatalom kiszorul.

Feleletét Batthyány László gróf s még egy tiszt vitte meg Chruloffnak, ki időközben egyesült Sasszal; a két orosz tábornok nem választ, hanem, udvarias ajándékkul, pisztolyokat küldött Görgeinek. A július 24-ikére menő éjszaka, Batthyányt pár órával megelőzve, a zsolczi táborba egy tisztes matróna, özvegy Boryné (Hellenbach bárónő) is meghozta Rüdigernek, a III. hadtest parancsnokának még július 19-ikéről kelt levelét, mely elismeréssel adózott ugyan Görgei tehetségeinek, egyúttal azonban figyelmeztette őt, hogy »e pillanatban közeli veszedelem fenyegeti». Tehát alkudozásokkal kínálta meg, s fölhitte, tudassa föltételeit, mikkel végét vethetné a reá nézve ezentúl annyira egyenetlen küzdelemnek; biztosította őt, hogy a fővezér igazságszeretettel fontolja meg kívánságait s hogy vitéz katonai becsülete legkisebb csorbát sem fog szenvedni. Válaszában Görgei kijelentette, hogy elfogadható föltételek mellett kész volna azonnal kezdet nyújtani tisztességes békekötéshez, ha csak arról volna szó, hogy csapatait s önmagát megmentse egy minden oldalról fenyegető veszedelemtől. Azonban az egész hazáról lévén szó, nekik, mint becsületes embereknek, mindaddig küzdeniök kell, míg békés polgártársaik a leigáztatás veszedelmétől meg nem szabadultak, vagy pedig míg ők maguk ebben az egyenetlen küzdelemben dicsőségesen el nem buknak. Mivel valószínűleg minden csapat vezére így válaszol, láthatja a tábornok, hogy bajos lesz Magyarországot az egyes hadvezetőkkel való külön kötések útján megbékéltetni. De ha igazán kimélni akarja az országot, és ha Paszkjevics herczeg jónak látja vele tudatni, Magyarország mily föltételek alatt köthetne békét a csárral, akkor ő legszentebb kötelességének tartja, hogy megnyissa és egyengesse a herczeg és az ideiglenes kormány közt a titkos alkudozások útját; ebben az esetben Oroszország részére, vérontás nélkül, kedvezőbb eredményt helyezhet kilátásba annál, a mit az országnak kiszámíthatatlan vérontás után való tökéletes leigázása is ígérhet. Az igazságos czárt csak erős hazudozások birhatták reá, hogy derék katonáit oly nemzet ellen küldje, melyet a törvényes lételért való küzdelemre saját királya kényszerített.

Görgei jelentést tett a kormánynak multkori leveléről; de minden alkalmat megragadott, hogy az oroszokkal kezdődött érintkezése meg ne szakadjon. Július 27-ikén, viszonzni akarván a Sasstól és Chrulofftól küldött pisztolyokat, Scherr-Thoss Arthur és Esterházy István gróf századosokat küldte hozzájuk Cseodajeff táborába. Scherr-Thoss Chruloff tábornok, Kusnecsoff kozák hetman és Simonics altábornagy jelenlétében, némi udvarias beszélgetés után, küldetésének diplomatai részére tért át. Görgei, sőt Kossuth felfogásával is megegyezőnek nyilvánította, hogy a magyarok fel-

ajánlanák Leuchtenberg herczegnek, a czár vejének a koronát, ha a czár biztosítja hazájuk területének épségét és az alkotmányt. Simonics altábornagy hosszabb tanácskozás után kijelentette, hogy nyilatkozatáról azonnal jelentést tesz Paszkjevics herczegnek, de nem hiszi, hogy az ajánlatot a czár elfogadhatná; Oroszországnak becsülete van lekötve s a czár új meg új katonaságot küld ellenük, ha a mostani nem elég. Ily túlnyomó erővel szemben előbb-utóbb el kell bukniok; azt tanácsolják tehát, hogy minden további vérontás nélkül adják meg magukat.¹

A szegedi kormányban már ez alkudozások hírének vétele előtt kiütrött a válság. Szemere miniszterelnök július 24-ikén lemondott s egyenesen felszólította Kossuthot, hogy vagy maga vegye, vagy Görgeinek engedje át a dictaturát. Másnap remekül irt levélben kérdezte meg Görgeit, mondja meg egész nyíltan a táborba menő kormányzónak, békét akar-e vagy háborút. Vagy osztozzanak meg a hatalmon, vagy határozzák el maguk közt, melyik gyakorolja azt egyedül, hogy vérét a nemzet ne ontsa hiába. Maga Kossuth úgy vélte megoldhatni a kérdést, hogy ő maga, de többé nem Dembinszky, hanem Görgei tanácsai szerint intézze a hadműveleteket. Azonban a Szegedi Hírlap — a Közlöny mellett akkor a kormány székhelyének egyetlen lapja, — nyíltan a mellett kardoskodott, hogy Görgei fővezér legyen, semmi más, ugyanaznap pedig (július 25-ikén) Kossuth távollétében, a képviselőház zárt ülésében egyes képviselők nyíltan vádolták a kormányt, hogy Görgeivel való ujjhúzása miatt romlást hoz a hazára. A mennyiben Mészáros és Dembinszky, Perczellel viszálykodva, úgy is épen lemondtak a kettős fővezérségről, az országgyűlés Görgeit kiáltotta ki fővezérül s megbizta őt a hadjáratok független intézésével. Szemere és Vukovics azonban Görgeit az engedetlenség színében tüntetvén föl, a nyílt ülés nem szentesítette a zártnak határozatát, mely tehát nem valósult. Kossuth sokat vesztett népszerűségéből, a ministerium pedig leszavazta azt a kívánatát, hogy meghagyván Görgeit, Perczelt és Vettert seregeik élén, tábornoki ranggal mint fővezér ő álljon fölöttük, hogy egységet és egybehangzást hozhasson valahára hadi működéseikbe.

Kossuth Karczagon nem találkozhatván Görgeivel, 28-ikán Szegedről tudatta vele, hogy senkit sem nevez ki főparancsnokká, hanem maga megy a hadsereghez, s mint kormányzó az összhangzás kapcsát képviseli, a hadi műveletek irányát azonban Görgeivel egyetértve és az ő tanácsai szerint intézi. Másnap azonban ismét Bemet sürgette a fővezérlet átvételére, de ugyanekkor Haynau hadai már Félegyháza és Szabadka közt mozogván. Dembinszkyt újból kinevezte fővezérré, hogy végre is legyen valaki, a ki a sereget az osztrákok ellen vezesse.

A ministertanács július 29-ikén Szemere elnök- és Batthyány külügy-ministert küldte Görgei táborába, hogy képviseljék a kormányt azokban

¹ Scherr-Thoss, Erinnerungen aus meinem Leben. (Berlin, 1881.)

az alkudozásokban, melyeket Görgeivel maguk az oroszok kezdtek. A tárgyalásokat ezek csak a függetlenségi nyilatkozat alapján indíthatják meg s fegyverszünetet köthetnek ugyan, egyességet és békét azonban csakis az egész kormány megegyezésével. A ministerium kijelentette, hogy a nemzet függetlenségét — a lényeget — nem áldozza fel pusztá kormányformáknak, a mi kétségtelenül annyit jelentett, hogy, a Habsburg dynastiát kivéve, kész elfogadni más dynastiát. Számításba vették azokat a híreket, mik az oroszok és osztrákok közt való meghasonlásról, surlódásokról szállingóztak; jó és biztató jelnek tekintették azt az emberies bánásmódot, melyben az oroszok a föld népét idáig részesítették és azt a fitymálást, melyvel osztrák bajtársaikat sértegették; sőt azt sem tartották lehetetlennek, hogy Magyarországot a czár csak útnak használja a Balkán-félszigetre s Európa zavaros körülményei által felbátorítva, ott valami meglepetést készít. Ha csakugyan ez a célja, akkor csak kedvesen venné, ha a magyarok valamely Holstein-Gottorp-Romanovnak, talán magának Konstantin nagyhercegnek, vagy Leuchtenberg hercegnek, a czár vejének, ajánlanák fel Szent-István koronáját, mi talán a szláv és román nemzetiségek kibékítésének is legbiztosabb módja volna.¹

A sereg nem idegenkedett az oroszokkal való barátkozástól. Nagy-Sándor és Máriássy tábornokok Debreczen alatt augusztus 2-ikán az előőrsöket megvizsgálván, az orosz előőrség tisztjeivel szóba ereszkedtek s azok őket (kétségkívül abban a hitben, hogy akkorra már foglyaik lesznek) délutáni öt órára meghitták — orosz theára.² »Ellenségeitek elvonultak, barátaitok megérkeztek«, — mondta másnap Rüdiger, midőn Debreczenbe bevonulván, a tanácsot fogadta. »Az ellenség elhaladt; keljen föl a nép!« szolt ugyanaz nap Szemere egyik kiáltványában. Az országra tört hetvenezernyi orosz seregnek alig fele alkalmas a csatára; mert a merre megy, mindenütt őrséget kell hagynia s ez nagyon csökkenti erejét. Ha a nép fölkel, őrségeit növelnie kell s így főserege annyira meggyöngül, hogy könnyen elbánhatnak vele. A muszka tábor vékony fonala Varsótól Debreczenig ér; csak ezt a gyöngye fonalat kell szétszakítani, hogy megöljék a kigyó életét. A hont és szabadságot csupán a nép kebeléből támadó hős mentheti meg. Ez a hős megvan már valahol, de még nem ismerik. Megismerik, ha fölkél a nép saját vezérei alatt s az oroszok elszakadt őrségei a nép ordító hangjaira is leteszik fegyverüket.

Fölhívásának eredményében maga bizván a legkevésbé, inkább az alkudozásokban keresett menedéket. Azonban ezekbe vetett hitéből is csakhamar kiábrándíthatta az a körülmény, hogy Paszkjevics küldötte, egy kis hadnagy, Milorádovics, augusztus 5-ikén visszahozta Nagyváradra a Sass tábornoknak és Chruloff ezredesnek küldött pisztolyokat, mert tábornokai és tisztjei nem fogadhatnak el ajándékokat szövetségesüknek, Ausz-

¹ Felhatalmazó levelük szövege: Magyar Szalon, 1867. I. 589—590.

² Máriássy a Honban, 1867. 264.

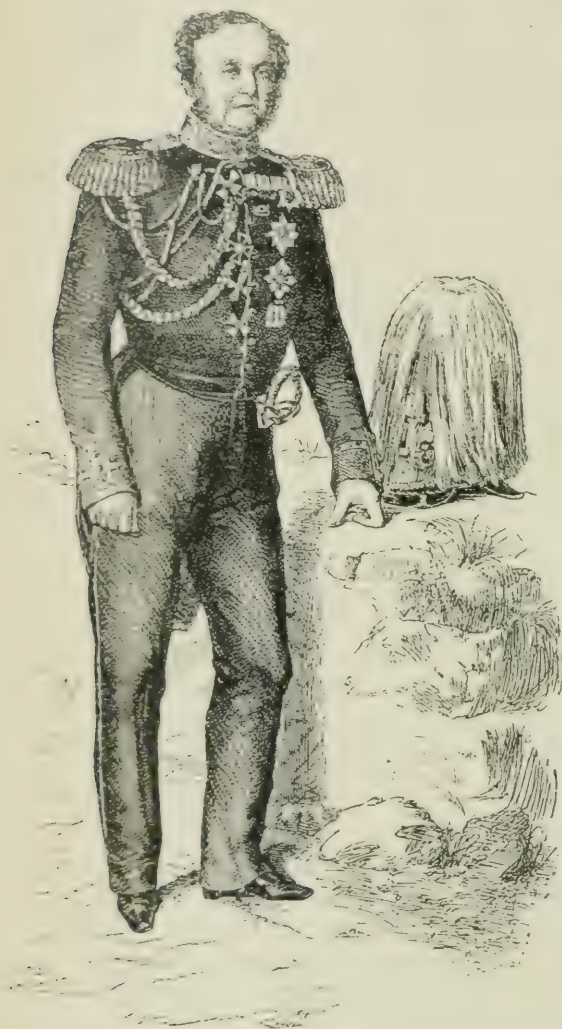
triának ellenségeitől. Mellékes, hogy a kis hadnagy »saját felelősségére« mégis vállalkozott a pisztolyok visszavételére, mikor Görgei kijelentette, hogy ily körülmények közt ő is visszaadja a Sasstól s Chrulofftól küldött ajándékokat. Paszkjevics különben arany és ezüst pénzeket osztatott ki

Görgei orosz foglyai közt, míg a magyar vezér már nem birta fizetni saját katonáit.

A kis hadnagy Nagyváradról Szemere és Batthyány ministereknek egy iratát is magával vitte Paszkjevicshez, kit a kormány nevében külön béke megkötésére szólítván föl, viszonzásul elburkoltan egy orosz hercegnek valóban felajánlották a koronát. Ott és másnap (augusztus 6-ikán) Gyapjún Görgei megjegyezte Szemere előtt, hogy meggyőződése szerint az oroszok nem fognak alkudozni a magyarokkal; amint Paszkjevics helyzetében, oly nagy erő élén, ő maga sem alkudoznék. Elég felelet lesz, ha nyíltan megkínálván a czárt a koronával, nem kapnak feleletet. Szemere maga nem akarván menni, Nagy-Szalontáról (augusztus 6-ikán) Pöltenberg tábornokot és Beniczky Lajos ezredest küldte az orosz táborba gróf Bethlen József huszárszázados vezetése alatt néhány válogatott huszár fedezete alatt. A Kossuth kormányzótól épen az nap nyert utasítás értelmében a kezükbe adott államirat kijelentette, hogy a hitszegő osztrák ház alá többé vissza nem térnek; inkább lángba borítják Oláh- és Török-

országot, mint hogy megadják magukat Ausztriának; elfogadnának egy uralkodót az orosz fejedelmi házból az 1848. évi alkotmány alapján; ha Paszkjevics ebben az ügyben nem tárgyalhat, adjon menedék- és útlevelet követelőknek, kik ajánlatukkal egyenesen a czár elé menjenek.¹

¹ Kossuth Aradon augusztus 4-ikén kelt levele. Közli Kemény Zsigmond: Pesti Napló, 1867. 221. sz.

Rüdiger Teodor Vasziljevics gróf.
(Egykoru metszet után)

Pöltenberg és kísérete augusztus 8-ikán Ártándon jelentkezett Rüdiger gróf főhadi szállásán. Paszkjevics herezeg azonban a gróf közbenjárása után sem fogadta őt, kijelentvén, hogy az oroszok Ausztriának a fölkelés elnyomásában való megsegítésére jöttek be s hogy a törvényes hatalom előtt hódolni akaró magyaroknak csupán az osztrák főparancsnok szabhat föltételeket. Pöltenberg Rüdigernek, ki a magyarokat először biztatta alkudozásra, megjegyezte ugyan, hogy a magyarok csak az oroszok előtt volnának hajlandók letenni a fegyvert, de határozott választ erre sem kapott s azzal a tudattal tért vissza, hogy a seregnek csak hőshalál vagy föltétlen megadás közt lehet választani.¹

Minden körülmény oda mutatott, hogy a szabadságharcz sorsa Arad vidékén dől el. Ez a város, melyet Berger rommá lövetett, öt nappal a vár bevétele után, július 5-ikén ismét fegyverre szólította a maga polgárait az oroszok ellen. Gymnasia, iskolái s a Fehér-Kereszt-szállító termei fegyver- és gyutacsgyártó helyekké alakultak s Nagyváradról is Arad várába szállították a fegyvertárat, Arad várát pedig újból erősíteni kezdték.

Arad várának parancsnoka július elsején Perczel Miklós ezredes lett: mivel azonban az aradi hadparancsnokká kinevezett Damjanich rendeleteit teljesíteni vonakodott, Damjanich hadi törvényszék elé akarta állítani és csak Vörösmarty Mihály kérésére állott el szándékától²; július 3-ikán már Bergmann József lett a vár ideiglenes, pár nap múlva pedig Damjanich tábornok a végleges parancsnoka.

Osztrovszky József és Török Gábor kormánybiztos már július 5-ikén intézkedett, hogy a radnai Maros-hajózási intézetnek egyik hajója Szegedről, a kormány akkori székhelyéről, Aradra szállítsa Damjanich tábornokot, Arad várának új parancsnokát.³ Július 10-ikén törött lábbal, de törhetetlen lélekkel csakugyan Aradra érkezett a tábornok, kit a polgárság és a katonaság fáklyásmenettel fogadott.

Július 30-ikán a kormány Aradot választotta új székhelyéül; az országgyűlés, Szegeden elnapolván magát, elhatározta, hogy üléseit Aradon folytatja, hová a képviselők egy része azonnal el is indult: július 31-ikén a kormányzó már Aradról keltezve tette közé hadi tudósításait s ugyanaz nap Dembinszky hadi tanácsa kimondta, hogy Arad felé vonul vissza, mire aztán Görgei is parancsot kapott.⁴

Augusztus elsején Azary honvédkapitány azzal a hírrel lepte meg Arad városa közgyűlését, hogy a kormány tagjai aznap délután 4 órakor

¹ A ministertanács augusztus 10-ikén Csernovics Péter vezetése alatt újabb békekövetség küldését határozta el. Pöltenberg jelentésének vétele után erről többé szó sem lehetett. Kemény Zs. u. ott, 223. sz.

² Szeremley, id. m. II. 206., 255. Horváth, id. m. III. 334—5. Gelich, id. m. III. 812. Gyulai, Vörösmarty életrajza, 36.

³ Török rendelete. Az aradi erekllye-múzeumban, 2545. sz. a.

⁴ Közlöny, 163. Horváth, id. m. III. 338., 368.

Aradra érkeznek.¹ Az a 45,000 golyó, a mennyit Berger kilencz hónap alatt szort Aradra, együttvéve sem okozott nagyobb riadalmat. Ha csak arról lett volna szó, hogy újra ellenséget lát Arad és szenvednie kell megint, a megdöbbenést férfias elhatározottság váltotta volna föl. Így azonban mindenki tudta, ha nem is beszélt róla, hogy a délkeletre vonuló nomád kormány voltaképen fut, hogy a haza végveszélyben van s hogy a döntés is itt lesz valahol, ezen a vidéken. Kossuth kormányzó s Aulich hadügyminiszter a kitűzött időben csakugyan megérkezett s a várba,² Horváth Mihály csanádi püspök s vallás- és közoktatásügyi minister pedig a Bohus-házba szállt; a többi miniszter 2-ikén érkezett Aradra s Duschek pénzügyminiszter a pénzjegy-sajtót is ide, a vármegye házába költöztette. Damjanich a vele beszélgető képviselők előtt ezen a napon még Görgeit mondta a legbecsületesebb hazafinak, ki egyedül mentheti meg a hazát. Augusztus 4-ikén Aradon a képviselőház első és 11-ikén utolsó tanácskozását tartotta. A ministerek közül csupán Vukovics, Horváth és Csányi jelent meg. Egyikük sem felelt arra az interpellációra, igaz-e, hogy a kormány tárgyalásokat folytat az ellenséggel. Csak Hajnik Pál rendőrfőnök válaszolt annyit, hogy a kormány erre nézve a hivatalos közlönyben fog nyilatkozni, egyébként pedig kijelentette, hogy a ház mostani székhelye biztosítva van. Július végén még azt hitték, hogy Dembinszky nemcsak megoltalmazza a roppant terjedelmű szegedi sánczokat, hanem hogy Kisteleknél (Szegedtől északra) meg is támadja Haynaut, ki nagyon szétesztván a maga katonáit, ebben a pillanatban gyöngébb volt önála. Dembinszky mindamellott a szegedi sánczok odahagyása mellett nyilatkozott s ebbe a kormány is belenyugodott, abban a reményben, hogy legalább a Szegedtől délkeletre levő szőregi sánczokat fogja mindaddig megoltalmazni, míg Görgei s más oldalról Kmetty is elérheti Aradot, hol ő is egyesülvén velük, közel 75,000 főre növekedő seregével Haynaut Szerbiába szoríthatná ki, megveretése esetében pedig Erdélyben folytathatná a küzdelmet. Dembinszky augusztus elsejének éjjelén odahagyta Szegedet, melyet másnap Haynau ellenállás nélkül megszállott. Schlick viszont Hódmező-Vásárhelyre vonult be, míg Lenkey tábornok, kinek megtámadására indult, Makónál augusztus 4-ikén a Maros balpartjára vonult s maga után lerontatta a hidat.

Augusztus 3-ikán Haynau a felgyújtott Új-Szegednél és Ramberg 5-ikén Török-Kanizsánál átkelven a Tiszán, Schlick pedig Makóig hatolván, Haynau ötödikén a győzelem reményével támadt a szőregi sánczok ellen. A magyarok ötven ágyúja egész nap felelgetett az osztrákok 99 ágyújának, melyek Szőreget rommá lőtték. Dembinszky több támadást visszavert, Ramberg közeledtének hírére azonban kaszásait Gál László vezetése alatt már

¹ Aradváros jegyzőkönyve, 1181. sz.

² Kossuth a vár egyik kazamatájában azt a vasajtós, vasrácsos két szűk szobát foglalta el, melyben az ostrom alatt Berger lakott. Családja Világosra, Bohusékhöz húzódott. Jókai, Emlékeim, I. 56.

11 órakor délkelet (Béba) felé indította, este felé pedig egész seregével együtt maga is utánuk ment, megnyitván ekként az utat Haynaunak Arad felé.

A szőregi csata hírére Kossuth kijelentette, hogy Aradnak nincs fedezete s hogy meglepetések ellen 24 órára sem biztosíthatja a képviselőházat. Ez és az oroszokkal való alkudozások megkísérlésének híre annyira meglepte a képviselőket, hogy Görgeivel ohajtván találkozni, Nagyvárad felé futottak. Lefoglalták még azt a 200 kocsit is, melyre Duscheknek szüksége volt, hogy a pénz-sajtót s az államkinestárt a várba szállítsa. Bajza, Vörösmarty, Nyáry, Jókai Simándon találkozott a Várad felől menekülőkkel. Kölcsönösen itt értesültek a szőregi s a debreczeni csatavesztésről. Némelyek visszafordultak Aradra, hol a képviselőházból jóformán csak Palóczy korelnök maradt a helyén, s itt akarták bevárni az események fejlődését.

Egy szemtanú szerint,¹ «a város tele volt menekültekkel. Minden osztályból levő kompromittáltak itt gyülekeztek össze; követek, kormánybiztosok, hivatalnokok, fegyvergyárak, fűlszerelések személyzetei, hírlapírók, papok, kiket Haynau vérbosszús kiáltványai s a szibériai éjszakákról való hagyomány a kétségbeesés e végpontján összehozott.» Most már nem fizették az állam hivatalnokait; a bankjegyek kétséges hitele mesés drágaságot okozott.²

A ministerium augusztus 6-ikán a radnai maros-hajózási intézettől bekívánta a Marost Erdélytől Szegedig feltüntető 56 darab szelvényt, mi azt sejtette, hogy föladatul ennek a vonalnak védelmét tűzi ki. Sietésre nógatta Görgeit, Kmetyt és Dembinszkyt is, Vécseyt pedig Temesvár alól szintén Arad alá rendelte, hol körülbelül 80,000 embernek kellett volna összegyűlnie.³

Vécsey, a ki július 26-ikától már 98 ágyúval lövette Temesvárt, augusztus 4-iki rohamának visszeveretése után különben is reményét veszítette, hogy megtörje a már nagyon leapadt és mindenféle nélkülözésekkel küzdő őrségnek hősiességét; augusztus 7-ikén tehát csakugyan Arad felé küldte összes ostromágyúit,⁴ ő maga azonban már nem vonúlt el onnan, mert értesült, hogy másnap Dembinszky és Kmety is odaérkeznek, hogy ott várják meg Görgeit és ott mérjenek döntő csapást üldözőjükre, Haynaura, ki hajdani állomáshelyét mindenestre föl akarta szabadítani az ostrom alól.

¹ Jókai, Emlékeim, I. 55. Az esemény idejét hibásan teszi augusztus 8-ikára.

² Annak bizonyítására, hogy Dembinszky Kossuth tudtával és jóváhagyásával vonult Arad helyett Temesvár alá, Görgei István (id. m. III. 414—416.) és utána mások azt állítják, hogy Kossuth a bankjegysajtót már augusztus 5-ikén Lugosra küldette. Kossuth augusztus 5-ikén intézkedett ugyan a sajtó elszállításáról, de annak nagy része Aradon rekedt, hol részeit a szabadságharci muzeumban ma is őrzik. A sajtó egy része a megyeházán, a másik a várban, a harmadik Bing újaradi házában működött, vagy inkább hevert.

³ Horváth, id. m. III. 387—9. Kossuth 1847. sz. rendelete a radnai hajózási intézethez az aradi ereklye-muzeumban. Vécsey ágyuiból csak kevés juthatott Aradra; augusztus 9-ikén az ellenség 4 ágyút, 260 társzekeret, 82 lovast, s 230 embert elfogott. Gelich, id. m. II. 385.

Dembinszkynek, ha már a kormány rendeletével szemben Arad helyett itt akart megütközni, kétségkívül meg kellett volna várnia Görgeit, kinek előhada Nagy-Sandorral augusztus 9-ikén meg is érkezett Aradra, melynek városparancsnokává a kormány azonnal Schweidel József tábornokot nevezte

Kmety György.
(Egykoru festmény után.)

Így Ha Görgei idejében értesülhet arról, hogy Dembinszky Temesvár felé vonul vissza, három lovas hadosztálya talán már 8-ikán biztosíthatja Arad és Temesvár közt az összeköttetést, 9-ikén ellensúlyozhatja az osztrákok bal-

Értesítje a Schweidel-családé.

szárnyát s 10-ikén, gyalog hadosztályai megérkezével, támadólag léphet föl az osztrákok ellen; hiszen akkor még négy nap járóföldre voltak az oroszok! Csányi 8-ikán is abban a hitben volt, hogy ha Görgeit mielőbb ki nem nevezik fővezérnek, elvész a haza. Ő, úgymond,¹ most is bálványa a seregnek és tisztjeinek, kik közt olyanok vannak, kik Homér költött hősein is felül állnak, Leiningen, Pöltenberg és többek. Dembinszkynek okos mozdulatokkal csak csatlakoznia kellett volna hozzá, hogy Görgei fővezérlete mellett megverjék az osztrákokat. Ez pedig megtörténhetett volna, mert Haynau nem akart 10-ike előtt támadni, Dembinszky pedig pihenni, s támadás esetében Erdély felé tovább vonulni készült. Azt hitte, most már csak egy Fabius Cunctator győzhet.²

Augusztus 9-ikén a csüggedt sereg még nem tudta, hogy Klapka augusztus 3-ikán Komárom alól elverte Csoricsnak egész ostromló seregét s hogy már most nyitva az út előtte nemcsak Budapest, hanem Bécs felé is.³ Csak elgondolni is lélekemelőnek látszott, hogy mialatt a magyarokat Temesvár vidékén »két ellenség kétfelől szorítja, szívét a gond százfelől borítja«, azalatt egy elszánt magyar sereg Bécset megtámadja és elfoglalja. Azonban igazán felvillanyozta a táborat az a hír, hogy Bem reggel 9 órakor, mikor már Dembinszky utó- és Haynau előhadai közt némi csatározások történtek, megérkezett a temesvári táborba; hadsereg nélkül ugyan, Erdély bukását ujságolva, de fővezérré való kineveztetését hozva magával. Dembinszky megölelte őt: »Barátom, köszönöm, hogy leveszed vállamról ezt a nehéz keresztet.« Ettől a pillanattól fogva a felelősség Bemet terhelte, ki az előtte ismeretlen seregnek ismeretlen terepen, minden mellékkörülmény ismerete nélkül azonnal támadást parancsolt. Görgei egy nap alatt odaért volna, de Bem egy nappal előbbre járt. És Shakespeare-nak az a mondása, hogy egy napi késedelemmel egy egész jövődő veszhet el, áll az egy nappal való sietésre is. A sereg nem hitte. Bem 2—3000 emberrel csodákat művelt; mit tehet 178 ágyúval és 54,000 emberrel, a mennyi Dembinszky, Dessewffy, Gál, Guyon, Vécsey és Kmety hadainak egyesülése után keze alá kerül míg Haynau ebben a pillanatban nem állithatott vele szembe többet 28,000 embernél; az igaz, hogy 192 ágyút is és háta mögött egy fölszabadításért sovárgó vitéz várórséget.

Bem a helyett, hogy mindenáron Arad felé igyekezett volna, elhátározta, hogy Temesvár alatt támadja meg a még teljesen föl nem vonult ellenséget, mely északnyugatról (Kis-Becs-kerekről) közeledett; 120 ágyúval azonnal erős tüzelést kezdett, melyet Haynau 108 ágyúval viszonzott. Most először történt, hogy a gyalogságnak még a legcsábítóbb pillanatban sem nyílt alkalma puskával vagy szuronyal beavatkozni s hogy néhány lovas-rohamot kivéve, Bem tisztán ágyúharcot folytatott. Így tehát

¹ Vukovicshoz Zárándról, augusztus 8-ikán. Hazánk, III. 344.

² Dembinszky hátrahagyott kézírataiból, 373—4., 387.

³ Görgei István szerint (id. m. III. 485.) a kormány erről augusztus 11-ikéig nem értesült.

Liechtenstein Ferencz herczegnek ideje maradt, hogy d. u. 4 óra tájban Szent-András felől a IV. hadtesttel Haynau segítségére robogjon.¹ Bem azonnal a veszedelembé jutott jobbszárnyra akart nyargalni, de lováról leesvén, vállperecze kificzamodott, mire a Vadászerdőbe kellett vitetnie magát. Mielőtt a csatatéren egyszerű nézők gyanánt jelenlevő Dembinszky, Mészáros vagy Perczel közül valamelyik² a vezérletet átvehette volna, a vezér nélkül maradt jobbszárny a derék-sereggel együtt, melynek puska-póra elfogyott, visszafutott a Vadászerdő felé, mire azután a balszárnyon Kmety is a Csóka-erdőbe húzódott. A hátrálást Vécsey fedezte, ki időközben visszaverte az őrségnek egy kirohanását. Haynau este 9 órakor a felszabadított vitéz várórség örömrivalgása közt ért a bécsi kapu elé.

Emberéletben aránylag nem volt nagy a veszteség,³ mert a gyalogságnak alig jutott szerep ebben a lovassági és ágyúharcban; annál feltűnőbb, hogy majdnem teljesen felbomlott az erdőbe hátráló sereg, pedig nem üldözte egész erélylyel az ellenség, mely nem is sejtette, mekkora győzedelmet aratott, sőt másnapra újabb támadást várt. A sereg azonban, melynek a megsebesült új fővezér nem jelölte ki a hátrálás irányvonalát, Aradtól most már elvágatva, inkább saját ösztönénél, mint határozott parancsnál fogva húzódott Lugos felé, honnan Törökországba menekülhetett.

Csak mellékes, hogy Bem minden hősiessége mellett is alkalmatlannak bizonyult nagyobb hadsereg vezényletére; a fő dolog az, hogy a temesvári csata tönkre tette a reá bízott hadsereget, mely most már különböző hadosztályokra forgácsolódott szét. Ok nélkül való futással végződött a szabadságharc, s vége nem az a »nagyszerű halál« lett, »hol a temetkezés fölött egy ország vérben áll«. »Mindezek után — írta 18 év múlva Görgei — csupán három eshetőség állt előttem: vagy reménytelen viadal az engem mindenfelől környező ellenséges hadseregekkel, vagy Orsova, vagy pedig . . . Világos.«

Aradra érkeztekor azonban, mivel hivatalos jelentést csak harmadnap kaptak, a sereg győzelméről beszéltek s nem tudták, hogy elveszett a szabadságharc utolsó nagy csatája. Görgei egy nappal előbb jött, mint a kormány várta, a mennyiben az I. hadtesttel már augusztus 9-ikén este bevonult Aradra, hova másik két hadteste másnap érkezett meg.

¹ Potemkin szerint (A magyar hadsereg feloszlásának okai) a győzelem délután 4 óráig a magyarok felé hajlott.

² Dembinszky mint meg nem hallgatott tanácsadó többször mutatkozott Bem oldalán: Mészáros altábornagy önkéntesen hol az egyik, hol a másik huszárezredet vezette rohamra; Perczel tábornok nedig egy ideig egy ágyúüteget maga vezényelt. Állapotaink romlását s az intézkedések fonákosságát maga is bizonyítja, hogy ennyi erő kellő használat nélkül hevert.

³ A szövetségesek közül állítólag csak 36 ember, a magyarok közül kétannyi esett el, de 6000 jutott fogságba, 10,000 pedig megfutott.

Görgei, ki Aradon csupán Querlonde 6000 főnyi tartalék-hadosztályát találta a remélt nagy hadsereg helyett, Nagy-Sándort 10-ikén reggel azonnal Vinga felé küldte, meghagyván neki, hogy másnap Temesvár alatt Dembinszkyhez csatlakozzék, hová harmadnap Pöltenberg és Leiningen hadtesteinek is meg kellett érkezniük. Schlick azonban Nagy-Sándornak már Német-Ság és Új-Arad közt útját állta s hátrálásra kényszerítette; este pedig megszállta Kis-Szent-Miklóst és Aradvár megszállására készült.

Ily körülmények közt tartott Kossuth ministertanácsot, melybe Görgeit is meghívta. A kormányzó azon kezdte, hogy Bem tegnap az osztrákokon győzött; Görgei megjegyezte, hogy Schlick megjelenése mást bizonyít; egyúttal azonban felvilágosítást kért, Erdélyből hogyan került Bem a Dembinszky helyére, s ki vezeti most az erdélyi hadsereget? Kossuth nem vallotta meg, mert talán maga sem hitte, hogy Erdélyben nincs többé hadsereg, de kijelentette, hogy Bemet ő nevezte ki fővezérnek. Ezt a szintén meglepett Csányi törvénytelennek nyilvánította még azután is, midőn kitűnt, hogy a kinevezést Aulich hadügyminister ellenjegyezte; mert az országgyűlés Görgeit óhajtotta fővezérül. Vukovics nyílt kérdésnek kívánta tekinteni, ki legyen a fővezér; de mielőtt erre nézve határoznának, nyilatkozatra szólította Görgeit, igaz-e, hogy a hadseregben a kormánnyal szemben mutatkozott ellenszenvet ő maga is táplálta?

Görgei szárazon jegyezte meg, hogy pusztá gyanúsításokra, felületes vádakra nem felel; ha azonban haditörvényszék elé állítják, igazolni fogja eljárását. Vukovics figyelmeztette, hogy a kormány s a fővezér közt való eltérések nem tartoznak a bíróság elé, de mégis ki kell egyenlíteni valamikép a dolgot, hogy összhangzás uralkodjék a kormány és a vezérlet közt. Kossuth kérte a tanácsot, a haza válságos perczeiben ne hánytorgassa a múltat s ne tegyen szemrehányásokat. Ha Görgei kezébe akarja venni a főhatalmat, ő még pártot is alakít számára az országgyűlésen; s ha hiszi, hogy az oroszok vele, mint vezérrel hajlandók alkudozni, tegye papírra feltételeit, hogy azokat a kormány nevében terjeszthesse az oroszok elé. Görgei azonban megjegyezte, hogy sok a dolga, mert holnap Temesvár felé indítja seregét s különben is igen fáradt; mire a gyűlésből távozott. Szemere nem is Wallensteint, hanem Monkot látta ugyan Görgeiben, de most már mégis bele kellett nyugodni, hogy ő legyen a fővezér.¹

Kossuth pár óra múlva ismét hívatta Görgeit s négy szemközt szemére lobbantotta, hogy nem értvén egyet, most már romlás szélére jutott Magyarország, mely minden ellenségét megronthatta volna. Arra a kérdésre, mit szólna Bemnek fővezérré való kineveztetéséhez, Görgei egyenesen megmondta, hogy a jelen pillanatban egy nem-magyarnak főparancsnokká tétele egyértelmű volna az ő elmozdításával; mert a háborúban tovább

¹ A jelen voltak közül legbővebben irt a tanácskozásról Horváth, id. m. III. 299—406. Görgei, Mein Leben, II. 278—382. és Szemere, Batthyányi, Görgei und Kossuth, II. 115.; mindhárman szemtanúk s mégis eltérésekkel.

csak úgy vehetne részt, ha biztosítják arról, hogy mikor többé még csak erkölcsi vívmányokra sem lehet kilátás, nemzeti érdekek háttérbe tolásával nem folytatják a háborút merőben személyes érdekekért. Ha Dembinszky valóban győzött s az egyesült sereg fővezérségét reá (Görgeire) ruházzák, s minden ereje megfeszítésével támadná meg az osztrákokat; ha azonban Temesvárnál már győztek az osztrákok, ő leteszi a fegyvert. »Én pedig felelővöm magamat!» kiáltott fel Kossuth. Görgei kevéssel éjfél előtt távozott a kormányzótól, ki pár óra múlva — 11-ikén hajnalban — utána küldte

hadörögni; ezen hadiövezet
nélkül, s a Körséggel is tudatni,
hogy amint kivethetiben min-
den kezelekménnyel arow
lepeiket megtehesen, mel-
lyek egyedül képesek a nem-
zet jövőjét biztosítani; s azt
a megomlásról még nem hisz
megmenteni.

Görgei Arthur
Sóvár

Görgei Kossuthoz írt augusztus 11-iki levelének utolsó sorai.

(Az eredetiről.)

Guyonnak akkor kapott tudósítását, hogy a sereg szét van verve s ő Lugosnál igyekszik összegyűjteni annak a romjait.

Guyon levelét Kossuth megjegyzés nélkül küldte át Görgeinek, kiről pedig tudhatta, hogy ebben az esetben leteszi a fegyvert, a mint ezt nyíltan meg is mondta neki éjfélelőtt. Ha tehát akkor a fegyverletételt hazaárulásnak tartotta, a csak segédtisztje kíséretében megjelent vezért a föltétlenül engedelmeskedő Damjanich emberei által azonnal elfogathatta volna. Görgei most levélben egyszerűen föl is szólította a kormányt lemondásra s arra, hogy reá ruházza a polgári és katonai legfőbb hatalmat, hogy minden

Görgey Arthúr Tábornok urnak

Arad vár Augustus 11-én 1849. délután 2 órakor

A jelen körülmények között a Nemzet életének megmentése, s jövője
nek biztosítása körül csak a hádsereg lévén képes sikeres
lépéseket tenni; ezennel a Miniszterek többségének, inda-
ványságra is úgy magam mint a Miniszterium nevé-
ben kinyilvánítom hogy a jelen Kormány felép-
tése addig míg a Nemzet hátsága szoros másként
nem alakulán megelégedvén, a Nemzetgyűlés megbírá-
sától eddig általunk gyakorolt polgári és Kormány
legfőbb Kormányzása hatalmát ezennel Tábornok
ura ruházom

Megváróm Tábornok urat, s azóta Haan
a Nemzet is a bizonyos előre felelőssé veszem,
hogy ezen hatalmát, legjobb szándékkal szoros
szegény hátsók, Nemzeti Status életének megmen-
tesítés, javára, s jövőjének biztosítására fordítan-
dja.

Ezennel felhatalmazom Önt, ma este 8 órá-
tól kezdve; a mielőtt, az igazság úgyi minisze-
rek kinyomtatás, s kitűntetés végett megküldött
s a Nemzethez intézett nyilatkozatom remény-
tem meg fog jelenkezni; a Kormányzat hatá-
lom gyakorlására.

Haan a hátsók, is Haan segít

hogy ezen haza-
szegény hozánk, nemzeti szász cselekedet
sítésre, javára, és jövőjének biztosítására fordítan-
ja.

Ezennel felhatalmazom Önt, ma este 8 órá
tól kezdve, a mikorra, az igazság ügyi minis-
ter kinyomtatás, és kitűzésre vigeti megküldés
és a nemzeti inakos nyilatkozatom remé-
lem meg fog jelenkezni, a Kormányzat ká-
lom gyakorlatára.

Legyen Ön hű a hazának, és Isten segit-
se önnek lépeire

László Kossuth
Kormányzó

László Kossuth
Kormányzó
Kormányzó
Kormányzó
Kormányzó
Kormányzó

KOSSUTH LEMONDÁSA A KORMÁNYZÓSÁGRÓL.

(Az okirat eredetije a Görgei család levéltárában, a Magyar Nemz. Múzeumban.)

késedelem nélkül megtehesse azokat a lépéseket, a mik egyedül biztosíthatják a nemzet jövőjét s megmentik azt a végső romlástól, míg nem késő.

Augusztus 11-ikén reggel az utolsó ministertanács nem mondatta ki a kormány feloszlását; csak magánbeszélgetés közben jött szóba, hogy két hadsereg lévén, a Görgei és Bemé, minden minister tetszése szerint csatlakozzék valamelyikhez, hogy alkalmas időben valahol ismét összejöhessenek és folytassák munkájukat. A kormányzó említést sem tett arról, hogy Csányinak már hajnalban megígérte a legfőbb hatalomnak Görgeire való átruházását s hogy erre őt maga Görgei is fölhevítte; a ministertanács tehát csupán fővezérré nevezte ki őt s mivel Batthyány többé nem vállalkozott, a fővezért bízta meg az oroszokkal való alkudozások »folytatására«, felhatalmazván őt, esetleg »Ferencz József ő felsége elismerésének alapján«,¹ a béke megkötésére is.

Görgei úgy találta, hogy ő most már ügyis fővezére a seregnek, mert nincs más sereg az övéen kívül; a fővezérré kinevezetésnek tehát nincs értelme. Mivel pedig a hozzáintézett iratban a kormány feloszlása sem volt kimondva, Görgei Csányi és Vukovics előtt kijelentette, hogy a megbízást ily alakban el nem fogadhatja s kívánta, hogy alak szerint is felruházzák őt az összes polgári és katonai hatalommal. Erre a két minister, kikhez Aulich is csatlakozott, levélben azonnal felszólította Kossuthot s bejelentvén a maguk lemondását, hasonlóra szólították föl a kormányzót s miniszter-társaikat, kik közül csak Duschek nem volt a városban.²

Ebben a pillanatban Görgeinek adni a hatalmat, nem jelenthetett mást, mint fölhatalmazni őt a fegyver letevésére. Mert egy 32,000 emberből álló maroknyi had élén körülkerítve, két világhatalommal szemben csak hősi halálra, szökésre vagy fegyverletételre lehetett gondolni; győzelemre ép oly kevéssé, mint békére. Kossuth azonban délben Csányi és Vukovics ellenjegyzése mellett a maga s a ministerium nevében a kormánytól valóban visszalépett s a csonka parlamenttel nem törődván,³ a nemzet intézkedéséig a legfőbb polgári és katonai kormányzatot Görgei tábornokra ruházta át. Azután szárnysegédével, Asbóth Sándorral és a Görgeitől melléje rendelt Zuber alezredessel mindjárt üveges hintájába ült s elhagyta a várat. Damjanich a kapukat azonnal becsukatta s egész zászlóaljknak

:

¹ Batthyány szerint az ország törvényes autonómiájának s az általános amnestiának alapján. *Kölnische Zeitung*, 1850. 149.

² Szemere, Batthyány, Vukovics és Horváth nyilatkozatai ez ügyben. U. ott, 1850. 50., 71., 80., 117—8., 146., 149. sz.

³ Tudom, — írta Kossuth Görgeihez augusztus 12-ikén, — hogy a kormányformán változtatni nem volt jogom; de az országgyűlés nem volt együtt. Augusztus 14-ikén azonban Bemet már arra biztatta, hogy állítson össze egy bizottságot népképviselőköl. mert csak a souverain hatalom rendelkezhetik a kormány felől. Ilyen bizottságot ő maga is összeállíthatott volna Aradon.

dolgot adott, hogy a vár udvarán felhalmozott óriási hadikészletet elrakosgassák.¹

A ministerek s a képviselők nagy része is menekült. Nyáry Pál föl-szólítására csak egy kis csapat képviselő maradt Aradon, hogy nyílt hom-lokkal várja a jövődőt. »Ott ültek sorban a piacon, a fal mellett, a boltok lépcsőin, a puszta földön, búsan, szótlánul. Nekem — írja Jókai² — a római senatus jutott eszembe, mely a gallusok jöttekor a forumon sorba ülve várta be az ellenség bosszúját.« Este 9 órakor jelent meg a Kossuth kiáltványa, melyben Vukovics, Csányi és Horváth miniszterekkel együtt tudatta, hogy a szerencsétlen harcok után a szövetségesek ellenében nem remélhetik többé az önvédelmi harcnak sikeres folytatását. A nemzet életének megmentését s jövője biztosítását most már csak a hadsereg élén álló vezértől várhatni s a mostani kormány a nemzetre nézve nemcsak haszon-talan, de káros is volna. Maga és a ministerium nevében lelép tehát a kormányról s a legfőbb polgári és katonai kormányhatalmat Görgei tábornokra ruházza. Megvárja tőle s ezért Isten, a nemzet s a történelem előtt felelőssé teszi, hogy ezt a hatalmát legjobb tehetsége szerént szegény hazánk nemzeti államéletének megmentésére, javára s jövőjének biztosítá-sára fordítsa. Szeresse hazáját oly önzetlenül, mint ő szerette s legyen sze-rencsésebb mint ő, a nemzet boldogságának biztosításában. Cselekvéssel többé nem használhat a hazának: örömmel adná életét áldozatul, ha halála valami jót eszközölhet számára. »Az igazság és kegyelem Istene legyen a hazával!«

Este 10 órakor jelent meg Görgei kiáltványa, tudatván, hogy a katonai hatalom mellett ideiglenesen a polgárit is átvette. »Az esemé-nyek — szólt — rendkívüliek és a sorsnak csapásai súlyosak. Ily hely-zetben előleges kiszámítás lehetetlen. Egyedüli tanácsom s kívánságom, hogy lakjaitokban békésen megvonulván, ellenszegülésre vagy harczba még azon esetben se keveredjete, ha várostokat az ellenség megszállaná; mert a személy- és vagyonbiztonságot legtöbb valószínűséggel csak úgy fogjátok elérhetni, ha házi tűzhelyeteknél polgári foglalatosságaitok mellett békén maradtok. Polgárok! Mit Istennek megfejtethetlen végzése reánk fog mérni, túrni fogjuk férfias elszántsággal s az öntudatnak azon boldogító remé-nyében, hogy az igaz ügy örökre veszve nem lehet.«³

¹ A mintegy 3 millió frt értékű készletet Nyitray József csak kevéssel azelőtt hozta Aradra s megakadályozta, hogy Lukács Sándor kormánybiztos a Marosba süllyesztesse, mert a két hadtest közt akarta szétosztani. A készlet azonban Araddal együtt csatáhamar az osztrákok kezébe került. Honvéd, 1869. 348. Margitay, Aradi vésznapok, 126—7.

² Emlékeim, I. 85.

³ Horváth, id. m. III. 405—28. Szemere, Batthyány, Görgei und Kossuth, II. 115., 8., III. 69., 121. Görgei, Mein Leben, II. 386—7. Jókai, id. m. 79—85., Hazánk, VII. 97—9. Székely József a Vasárnapi Ujságban, 1881. 210. Hegyesi, id. m. 220—4. Szeremley, id. m. II. 291—6.

Másnap Szemere miniszerelnök, ki a szent koronát is magával vitte és Batthyány külügyminiszer Lugosról, Bem táborából, kijelentették, hogy nem riadnak vissza dictatúrától sem, de azt csak törvényesen lehet átruházni, a mostanit pedig Görgei az ő beleegyezésük nélkül nyerte Kossuthtól: ministertársaikat tehát Lugosra értekezletre hívták össze, hogy, Kossuth távozáván, a törvényes hatalom nevében ők határozzanak; mit Görgeivel magával is tudatták. Erről azonban már nem vehettek tudomást sem a miniszterek, sem Görgei, ki egyébiránt kiáltványában szóval sem említette a dictatúrát.

Dictátorsága első perceiben, augusztus 11-ikén este Görgei különben is oly iratot kapott, mely szemében fölöslegessé tette a hatalom kérdésének minden vitatását. Pöltenberg, Beniczky és Bethlen ugyanis meghozták Rüdigernek még augusztus 9-ikén Ártádon kelt levelét, mely szerint a varsói herczeg kijelentette, hogy az ő seregének egyetlen rendeltetése a harczás és hogy ha Görgei a törvényes uralkodónak való meghódolásra akar alkudozni, egyenesen az osztrák sereg fővezéréhez kell fordulnia.

Haynauhoz azonban, az egységes Ausztria eszméjének rajongó képviselőjéhez valóban nem fordulhatott; a császárhoz pedig késő lett volna követet küldeni. Döntő csatába bocsátkozni Haynauval annyi lett volna, mint döntő győzelmet biztosítani részére s a hódítás jogán adni kezébe az országot. Úgy hitte, némi erkölcsi elégtétel a nemzetnek, ha egész Európa előtt megmutatja, hogy nem az egységre s az ő megsemmisítésére törekvő Ausztria győzte le, hanem az Ausztria megmentésére hívott Oroszország nyomta el. A nemzet, ha az oroszok előtt teszi le a fegyvert, nem örvendeztet meg Ausztriát azzal a látszattal, hogy lemondott nemzeti létéről, vagy akárcsak egyetlen egy jogáról is.

Azonnal levelet fogalmazott tehát Rüdiger tábornokhoz. Figyelmeztette, hogy lemondott az ideiglenes kormány, mely alkalmat adott a beavatkozásra s melyet épen a legnagyobb veszély talált leggyöngébbnek. Ő, a nem hiábavaló tett embere, elismeri, hogy a további vérontás haszontalan, sőt vészhozó az országra. Kezei közé kerülvén a legfőbb hatalom, ezt legjobb meggyőződése szerint arra használja, hogy kimélje az embervért s ha már gyöngé tovább védelmezni békés polgártársait, legalább a háború iszonyaitól szabadítsa meg azzal, hogy föltétlenül leteszi a fegyvert, a mivel talán példát ad a többi vezérnek is. Bizik a czár nagylelkűségében, hogy a korábban osztrák szolgálatban állt tiszteket nem fogja védelem nélkül kiszolgáltatni egy bizonytalan sorsnak, — a mélyen megszorodott nemzetet, mely az ő igazságszeretetéhez folyamodik, nem fogja átengedni ellenségei szilaj bosszúszomjának. De a vitéz katona csak a maga legyőzőjének, a még vitézebbnek és hatalmasabbnak adhatja meg magát s nem

egy harmadiknak, ki sohasem győzte le. Ünnepelesen kijelenti, hogy egész seregét bármekkora túlerő ellen inkább kétségbeesett csatában semmisített meg, semhogy oly ellenség előtt tegye le fegyverét, kit oly sokszor és csaknem minden alkalommal ők vertek meg. Kéri tehát, hogy mivel ő másnap Világoson át északfelé nyomul, seregével álljon az övé s az osztrákok közé, kiken, ha kell, keresztül vágja magát, fegyverét azonban csakis az oroszok előtt teszi le.

Tervét a 81 törzstisztből álló haditanács is helyeselte, sőt Damjanich sem tett kifogást ellene. Ehhez képest az augusztus 11-ikéről 12-ikére menő éjjel az összes mezei hadak elhagyták Aradot. A VII. hadtest esti 9 órakor, a III. éjféltután s az 1. reggel 4-kor indult Világos alá. Reggel 10 órakor a sereg az arad-pankotai út mindkét oldalán már Világos alatt állt.¹ Arad városának tanácsa pedig Új-Aradon még 12-ikén délelőtt megjelent Schlick tábornagy előtt s bejelentette meghódolását, mire egy csapat azonnal meg-szállta a várost.²

Világoson Görgei a maga törzskarával Bohus János kastélyába szállt. Vele volt Csányi és Duschek minister is, kit Radnán a menekülő Kossuth már előtte való nap utasított, hogy Görgeihez vigye az állam arany- és ezüstkészletét.³ A készpénzt Danielis főhadbiztos azonnal elfizette a jelentkezőknek; Duschek őrizete alatt csak a ki nem vert arany- és ezüst-rudak maradtak. Délben megérkezett néhány kozákkal s Görgei hadiköve-teivel (Bethlen Gergely, Esterházy és Schmidegg Kálmán grófokkal) Froloff orosz tábornok, ki hírül hozta, hogy — Rüdiger biztosítása szerint — osztrákok nem lesznek jelen a fegyverletételnél s hogy Paszkjevics herczeggel együtt irántuk nagylelkűsége fogja kérni a czárt. Görgei s Froloff azután hosszabban tárgyaltak együtt.⁴

Míg Froloff távozta után Görgeinek a kastélyban Irányi Dániellel és Zambelly Lajos alezredessel volt heves jelenete,⁵ azalatt délután 5 órakor hírül hozták, hogy a tábor is lázong, mert az oroszok előrenyomulásának gátlására semmi sem történik s árulást gyanít. Görgei azonnal megjelent mintegy 40 tagból álló tábornokkarával s előbb a gyalogoknak, azután pedig a huszároknak adta tudtára, hogy holnap föltétlenül leteszi a fegyvert. Kiss

¹ Asbóth emlékiratai, I. 134—6. Görgei, id. m. II. 403—4. Görgei István, id. m. III. 555—6. Lapinsky, Feldzug d. ung. Hauptarmee, 179. Szemere, id. m. II. 121. Gelich, id. m. III. 855—9. Hazánk, II. 311—4.

² Lakatos, id. m. I. 216.

³ Howiger osztrák ezredes augusztus 12-ikén Radnánál átkelt a Maroson s több társzerkezet Lippa felől visszatérésre kényszerített. Az államkincseket azonban Görgei akkor már külön fedezettel hozatta vissza. Bem ugyanaznap maga is Radnán értesült Kossuth lemondásáról, menekülésről s Görgei dictátorságáról, mire ismét visszatért Lugosra. Czetz a Honvédben, 1868. 277. II. 291.

⁴ Az étteremből jobbra nyíló szobában. Az ezüstlemezes felirattal megjelölt asztal, mely körül ültek és jegyeztettek, jelenleg az aradi szabadságharczi múzeum tulajdona.

⁵ Erről maga Irányi, Hist. politique de la Revolution, II. 579.

Ernő tábornok, Szerdahelyi ezredes és több tiszt valósággal zokogott, a legénység azonban megéljenezte a távozó dietátort. A legénység csak azután gondolt irtózatosságot. Egymás nyakába borultak a vitézek, úgy búcsúztak egymástól. Emlékeket szaggattak azokból a zászlókból, melyeket egy év alatt rongyokká tépett a sok viszontagság; a tűzerek káromkodva dobták tűzbe készletüket, a gyalogok ellövöldözték éles töltéseiket, a huszárok egyrésze leszúrta, vagy világgá kergette lovát, ketté törte kardját, vagy főbe lőtte magát. Mások azzal a kalandos gondolattal foglalkoztak, hogy a világosi vár romjai közé vonulnak s onnan majd csak keresztül vágják magukat. De ezt is abbahagyták. Egész nap szólt a trombita, pergett a dob. folyt a dorbézolás, a szilaj nóta; s mind ez a búfelejtető egy-egy rettenetes káromkodással végződött.¹ A falak közt sirva-vigadó athénieknek akadt Thukydidesük; a világosi szomorú napok festése még mesterére vár.

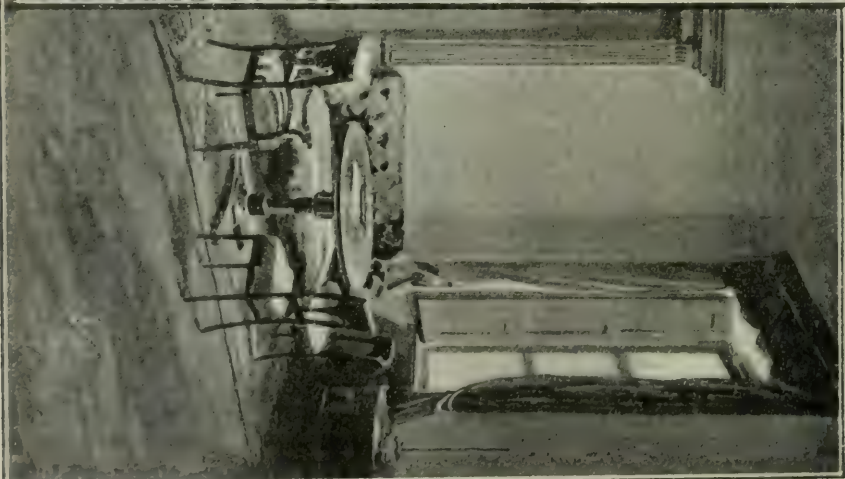
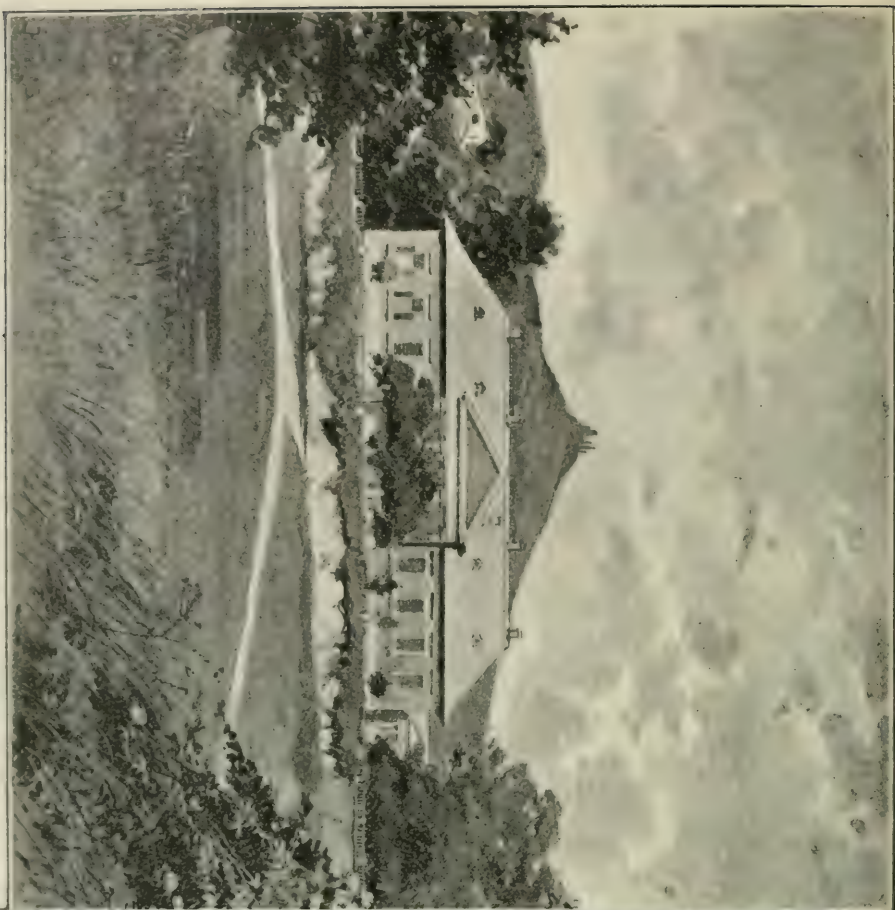
Ezen a rettenetes éjszakán még egy orosz követ jött Görgeihez, tudatva, hogy Rüdiger helybenhagyta a fegyverletétel módozatait s kozákjai Szent-Annától Simándig helyezkedtek el; lovasságának zöme Kis-Jenőig nyomult előre, a gyalogságé pedig Nagy-Zeréndnél áll.

Augusztus 13-ikán hétfőn délelőtt 10 órakor, ugyanakkor, mikor Arad tanácsa Te Deumra ment a minoritákhoz, Görgei s alvezérei sirva ölelték meg egymást a Bohus-kastélyban; azután lovaikra pattanva, a sereggel Szőlős felé indultak. A csatorna hidjánál, a szőlősi malomnál találkozott egymással a két vezér, Görgei és Rüdiger gróf. Az orosz vezér átvette a tisztek kívánságainak jegyzékét,² a hadseregről szóló kimutatást; megengedte, hogy a tisztek megtarthassák fegyvereiket s magánvagyonukat, mire azután Görgei a csatorna hidjáról elrendelte seregének fölvonulását. A malom-csatorna hidján átkelve a csatorna és Szőlős közt a sereg két harcvezonalba fejlődve állt fel; s búcsú-tisztelgés után a gyalogság gulákba rakott fegyverekkel, a huszárok lovaik mellett gyalog. a tűzerek ágyúiktól külön várták Rüdigert. 11 tábornok, 1426 törzs- és főtiszt, 23,163 gyalog, 4830 lovas, 2551 tűzér, 352 hidász és szekeres, összesen 32,314 vitéz került az oroszok fogságába. 64 zászló, 7894 ló, 144 ágyú, 28,063 ágyú-, 14,500 puska- és 42,700 pisztolygolyó, 20,395 puska, 3235 pisztoly, 6783 kard, 13,848 tölténytáska stb. lett a hódolatok zsákmánya.³ Mind semmi ahhoz képest, hogy Magyarország,

¹ Székely, A világosi fegyverletétel. Vasárnapi Ujság, 1881. 210—4. Varga, Az azadi vértanúk albuma, 97—102. Bohusné naplójának töredéke. U. ott. Asbóth, id. m. I. 127. Bericht über die Kriegsoperationen der russ. Truppen, III. 73. Görgei, id. m. II. 414—21. Gelich, id. m. 860—4.

² Ilyenek, hogy a tisztek megtartsák kardjaikat; a sereg a hozzácsatlakozott polgáriakkal együtt amnestiát kapjon; személyes szabadságukat s a velük levő vagyont megtarthatják: magyar pénzüket váltsák be; a czár járjon közbe az 1848. évi alkotmány helyreállítása érdekében; a jelentkező magyar tisztek ugyanazon ranggal orosz szolgálatba léphessenek.

³ Görgei, id. m. II. 422. Rüstow, id. m. II. 369. s köv. Asbóth, id. m. 141. Bohusné naplója. Budapesti Ujság, 1890. 6. Osten-Korff a Vasárnapi Ujságban, 1887. 151. Bericht.

A világosi Bohus-kastély Görgei tanácskozó szobájával.
(Kajzolta (szerna Károly))

mint Paszkjevics Erivanszkij fővezér jelenthette, immár ott feküdt a czár lábainál.

Mire a nap lement, valóban mindennek vége volt. Rüdiger Görgei kíséretében szótlanul lovagolt el a lefegyverzett sorok előtt; s a honvédek utoljára éljenezték meg Görgeit, a ki hirtelen leborult a lova nyakára.

A mint utóbb Andrássy Gyula gróf megjegyezte,¹ Világosnál két függetlenség veszett el: a magyar és az osztrák. És a mint együtt veszték el, csak együtt lehetett azt visszaállítani. Valami olyas történt 1849. évi augusztus 13-ikán, mint 1866 július 4-ikén, mikor Ausztria Velenczét a francziáknak engedvén át, épp úgy megalázta Olaszországot, mint most Görgei alázta meg Ausztriát; a mindig megvert ellenség helyett mind a két esetben annak szövetségese kapta meg a vitás területet, melynek megtartására a szövetséges nem gondolt sem itt, sem ott. A viszonyok mind a két esetben erősebbek voltak a védelem vezetőinél, kik rendre verték tulajdonképeni ellenségüket, de a vért nem akarhatták többé ok nélkül fecsérelni, amint megvert ellenségük idegen túlerőt zúditott reájuk. »Reám nézve a háború nem czél — írta augusztus 14-ikén Kossuth Bemhez. — hanem mód a hazát megmenteni; ha e czélhoz nem közelíthetek, nem fogok kezet nyújtani a háborút egyedül a háború kedvéért folytatni.« Ezt akkor írta, mikor látta, hogy Bemnek valamiképen összeverődött hadserege a haza földén rablásból és harácsolásból kényszerült magát fentartani; s ugyanennek hire, Guyonnak egy tudósítása volt az egyik érv, hogy augusztus 11-ikén a haditanács Aradon a fegyver letételére szavazott. Ezért a szavazatért és hogy Görgei példáját sok jeles parancsnok követte, holott kisebb csapatok előtt még érthetőbb a Leonidász és a Zrinyi Miklós példája, egy hősnek fejéről sem tépték, nem is téphették le a babért; de azonnal töviskoszorúval takarták el azt a még mindig sajgó sebet, mely hős csatában érte ugyanazt a főt, a melyekben a körülmények most a teljes lemondás gondolatát érelték meg.

Görgei azonban czéltalannak tartotta volna a hozott rendkívüli áldozatot, ha példáját nem követik a mezei hadak és a várparancsnokok is, hanem külön csatákban egyenkint veretik le magukat. Kis-Jenőről, hová a fegyvertelen sereggel, a tisztekkel és polgárokkal együtt kísérték őt, s hol Rüdiger tábornok nemes ellenfélhez méltóan bánt vele s bajtársaival, már augusztus 14-ikén figyelmeztette Damjanichot, hogy a vezéreknak nincs más kötelességük többé, mint megkimélni további szenvedésektől a szegény, sokat szorongatott hazát. Az orosz fővezérlet a vár átadása iránt nem alku-

III. 75—79. Gelich, id. m. III. 864—866. Varga, id. h. Temes, M. Emléklapok, 1850. Havi, Emlékezés Világosra: Aradi utasító-naptár, 1862. 40. Hőke: Fővárosi Lapok, 1875., 184. Nemzet, 1885. 1. sz. Hentaller, Görgei mint politikus. Görgei István, id. m. III. 574—617. Körösi Sándor, Visszaemlékezés Világosra. Nemzet, 1888. 243—247. sz. Fehér Miklós, Die Tage von Világos: P. Lloyd, 1888. 82.

¹ A képviselőházban 1861 augusztus 23-ikán.

dozhatik vele: de Paszkjevics herczeg azt hiszi, a várórség bizalmát kiérmelhette azzal a bánásmóddal, melyben Görgei seregét részesíti; s ha alkudoznék, lehetetlen volna orosz csapattal kiszorítania az osztrák bekerítő csapatot, a mi könnyen megtörténhetik, ha a várakat parancsnokaik föltétlenül adják át az oroszoknak. »Neked — végezte — mint a vár parancsnokának, nem lehet sem parancsolnom, sem tanácsolnom; legfeljebb kérnem szabad, hogy szivedet inkább a humanitásnak, mint a dicsváagnak nyisd meg.« Aznap este 9 órakor Damjanich még elsüttetett egy ágyút az osztrákok újaradi előőrseire, ezzel felelelvén Schlicknek, ki feladásra szólította őt. »Egy kozáknak átadom — szolt, — de az osztrákok ellen halálomig védem.« Másnap, 15-ikén csakugyan két követet küldött Buturlin orosz tábornokhoz, ki a maga részéről is kérte, kövesse Görgei tanácsát s a magyar hadsereg legnagyobb részét, mely »becsülésre méltó önmegtagadással kívánt véget vetni a szerencsétlen Magyarországot pusztító s tovább folytatva, még nagyobb inséget szülő polgárháborúnak«. Már Rüdiger kijelentette Damjanichnak, hogy csak föltétlen hódolatot fogadhat el, s ezt most Buturlin is ismételte, csupán arról biztosítván őt, hogy a csapatot Görgei seregével hasonló bánásmódban részesíti; a tökéletes bocsánat kieszközlését azonban — nem lévén osztrák alattvaló — nem vállalta magára. Megígérte, hogy a tisztek megtarthatják fegyvereiket s hogy magánvagyonuk elszállítására kocsikat rendel a várba. Erről értesülve, Temesvár alól Haynau fővezér ingerülten utasította Schlicket, hogy vegye ostrom alá a várat, mire 4 osztrák ezred Új-Arad felől zeneszó mellett szállt táborba az aradi temető mellett. Szándékától Haynau csak az oroszok fenyegetésére állt el. Schlick mérséklete nélkül azonban Arad alatt aligha nem gyönyörködik a világ a szövetségesek összeütközésében. Augusztus 17-ikén d. u. 5 órakor Buturlin tábornok huszárjai és Chrulleff kozákjai elállották a Maros hidja följáróját s megszállták a vár környékét. Damjanich¹ bejelentette a föltétlen megadást. Este hét órakor az őrség az oroszok sorfalai közt Kossuthot éltetve vonult ki, a tisztek karddal az oldalukon.

Időközben Bem seregében is kiütött a fejetlenség. Bem a facseti haditanácsban (augusztus 16-ikán) kijelentette, hogy seregével visszamegy Erdélybe, Dobrára, hol egy ágyúval is elzárja az ellenség útját, s egyesül Steinnak Piskinél álló seregével. Megmondta azonban, hogy ő nem bakó s hogy az üggynek, a melyért harczol, önkéntes harcosokra van szüksége; mint fővezér, más eszközökhöz nyulhatna ugyan, hogy akarata teljesejék; de csak annyit mond, hogy ő másnap Dobrára megy s reméli, hogy serege követni fogja.

¹ Feldzug, 371. 414. Iritz Gusztáv: Galignan's Messenger, 1849 deczember 6. Buturlin nyilatkozata Varsóból, 1850 márczius 6. a Pesti Naplóban, 1850. 18. sz. Asbóth, id. m. I. 217. Frey, Kossuth, III. 176. Görgei, id. m. II. 435—436. Görgei István, id. m. III. 655—667. Presb. Allgem. Zeitg. 1849. 4. sz. Bericht, III. 81—84. Szeremley, id. m. II. 313—314. Vassikol Illés a Pester Lloyd egyik régiebb számában. Margitay, id. m. 116., 182—135.

Vécsey gróf tábornok azonban és Szentiványi alezredes, mintegy 8000 emberrel, különvált tőle és Görgeihez óhajtván csatlakozni, Soborsinnál átkelt a Maroson. Egy szemtanú¹ a berezinai átkeléshez hasonlítja ezt a jelenetet. Maga Vécsey 9 század huszárral Nagy-Váradra vonult s ott, seregének többi része pedig Boros-Jenőn Rafailovics orosz tábornok előtt föltétlenül lerakatta katonáival a fegyvert s 22-ikén a tisztek is átadták kardjaikat.

Bem augusztus 17-ikén alig 5000 emberrel ért Jófőre (Dobrara, Hunyadban), a hová Stein is visszavonult. Stein Szász-Sebesnél augusztus 11-ikén még vitézül harczolt a sokkal erősebb Lüdersszel, Piskit azonban, melyet pedig minden erővel védelmezni akart, a csekély magyar őrségtől megszállt Déva várának fölrobbanása után odahagyta s Jófőre húzódott. Bem a Dobrai-szoros védelmére négy ágyúval csak egy osztályt hagyván, 6000 emberrel azonnal Déva felé indult, hol Lüders őt Görgei példájának követésére intette. Egyelőre 24 órai fegyverszünetben állapodtak meg, de mikor Bem megtudta, hogy Jófőről 9 ember hijján egész csapata megszökött, Hátszegen át maga is Orsovára menekült, honnan Kmetyvel együtt Törökországba bujdosott. Serege roncsaival, 6000 emberrel, Beke ezredes Dévánál Lüders, Brunner ezredes pedig 19-ikén Hátszegnél 2000 emberrel Hasford előtt tette le a fegyvert. Ugyanaznap és ugyanott Dessewffy tábornoknak 4000 és Lázár ezredesnek 3600 gyalogból, 600 huszárból és 36 ágyúból álló hadosztálya az osztrákoknak hódolt. Vogtner ezredes azonban az olasz és lengyel legióval némi csatározások után 24-ikén Orsovánál török földre menekült. Másnap az osztrákok megszállták Orsovát s lefegyverezték az arrafelé szállingozókat.

Gál Sándornak és báró Kemény Farkasnak Kolozsvárról Bánfi-Hunyadra húzódott 7000 embere Grotenhjelm elől jobbadán szétfutott; Gál Sándor azonban a sereg felével feltartóztatván a kozákokat s Urban osztrákokat, 3000 emberrel tűrhető rendben vonult vissza Zsibóra. Munkácsról Szatmár-Németin, Nagybányán és Deésen át oda jött Kazinczy Lajos tábornok is 8000 emberrel s átvette (22-ikén) az egész sereg vezérletét. Görgei és Grotenhjelm felhívására augusztus 25-ikén Grotenhjelm előtt 4000 emberrel letette fegyvereit, a 105. zászlóalj azonban Várady Gábor nemzetőrtsízt vezetése alatt Nagybánya felé menekült s önként feloszlott. Munkács augusztus 26-ikán és Pétervárad szeptember 7-ikén föltétlenül hódolt.

De az egész világ bámulatát magára vonta Komárom hősies védelme oly időben, midőn már megsemmisült a magyar sereg. Klapka tábornok augusztus 3-ikán Csorics altábornagynak mintegy 1000 emberét levágván, megsebesítvén s elfogván, 30 ágyúját, 3600 fegyverét és 700 mázsa puska-porát pedig zsákmányul ejtvén, Komáromot felszabadította az ostromzár alól

¹ Pataky Antal főhadnagy: Hazánk s a Külföld. 1868. 443. Nagy Iván szóbeli tudósításai.

s ha Bem lelke lakik benne, Bécs meglepésével talán fordulatot ad a dolognak. De csak Győrig hatolt s itt értesült róla, hogy Haynau Szeged elfoglalása után nagyobb erőt indít ellene. Augusztus 18-ikán a lapokból, másnap már menekülőktől értesült a világozi fegyverletételről. Liebler osz-

Klapka György.
(Könyomat után.)

trák tábornok hasonlóra szőlította fel, másnap pedig Izsakoff a czár szárnysegéde figyelmeztette őt, hogy Komárom meghódolása előtt az oroszok nem vonulhatnak ki az országból. Kérte, kimélje meg azt a háború nyomorúságaitól s adja fel a várat. 44,000 szövetséges ellenébe mintegy 30,000 embert állithatván, Klapka nem akart hódolni sem az oroszoknak, sem az

osztráknak; augusztus 22-ikén azonban belenyugodott a kétheti fegyverszünetbe, hogy küldöttei (Thaly Zsigmond alezredes katonai komáromi polgár, Ruttkay alezredes és Csapó alispán) az alatt meggyőződjenek az ország helyzetéről. Anicskoff orosz ezredesnek újabb felszólítása, Görgeinek a szomorú viszonyokat feltáró levele s az augusztus végén visszatért küldöttek vígasztalan tudósításai egyaránt nem ingatták meg az őrség kitarását, sőt nevelte is a szenvedélyeket Haynaunak megadásra szólító levele s az osztrákok erőszakoskodásának hire.

Csorics altábornagygyal szeptember 1-jén csupán úgy akartak egyezkedni, ha kegyelmet kap az egész nemzet, bocsánatot az egész sereg, a foglyokat szabadon bocsátják, a magyar papírpénzt beváltják, a külföldre szándékozónak útlevelet adnak, az őrséget tisztelgés mellett szabadon bocsátják stb. Az osztrákok e föltételeket, a várbeliek pedig Haynaunak a föltétlen hódolat iránt újabban tett fölhívását visszautasítván, szeptember 2-ikán az osztrákok a fegyverszünetet fölmondták és Csorics utóda, Nugent altábornagy a várat szorosabban körülzártá; a Duna balpartját az oroszokkal Grabbe szállta meg. »A szenvedő haza legfontosabb pillanatait éli — szölt Klapka szeptember 17-ikén egyik napi parancsában¹ — s midőn ügye a végforduló ponton áll, a nemzet méltán követelheti minden harczosától, hogy minden erejét felhasználja azon ügy védelmére, melynek szentsége által arra felhivatott.« »A haza és a művelt világ — szölt ugyanaznap Assermann ezredes — reánk büszkén tekint, ha mindjárt az északi hatalmak ellenünk minden erejüket fordították is: Komárom mindezen veszteség daczára 25,000 honvéddel és a vár 500 ágyújával követeli a magyar katonai becsület megadását és keblünkben a személy és vagyon egyenes biztosítását.«

Szeptember 19-ikén Nugent újabb felhívására a haditanács elhatározta, hogy korábbi kívánatainak egy részét csak mint kérelmet terjeszti a császár elé. Erre Klapka tudatta az őrséggel, hogy az alkudozások megszakadván, kényszerül a már kialakóban volt harczot újból folytatni életre-halálra, hogy vagy megmentsek legdrágább kincsüket: fegyverük becsületét, vagy férfiasan dicsőséges harczot haljanak a hazáért.

Szeptember 26-ikán tehát megkezdte az ellenségeskedést; délután azonban Ácsról tudatta vele Haynau, hogy megérkezvén, személyesen vette át az ostrom vezetését s befejezni kívánja az alkudozásokat, melyeknek folytatását Klapka most egy bizottságra bízta.

Haynau s a bizottság szeptember 27-ikén a pusztaherkályi majorban végre abban állapodott meg, hogy az őrség fegyver nélkül, a tisztek fegyveresen, mindannyian szabadon vonulnak ki: a volt cs. és kir. tisztek útlevelet kapnak a külföldre, vagy szabadon mehetnek haza, hacsak önként

¹ Klapka (hibásan ú. n.) parancskönyve az aradi szabadságharci múzeumban, augusztus 20-ikától, Zsoldos Ignác százados bejegyzéseivel, 65. l.

nem jelentkeznek a haditörvényszék előtt. A cs. és kir. hadseregben nem szolgált tisztek szabadon tartózkodhatnak a hazában s a cs. és kir. ezredek közlegényei kegyelmet nyernek. Mindenki kaphat útlevelet, a ki 30 nap alatt jelentkezik: a tisztek osztrák bankjegyekben kapják ki egy havi, a legények tiznap díjokat. A hadipénztári utalványokban kiadott kötelezvények kiegyenlítésére a parancsnokság félmillió ezüst forintot kap.¹ A sebesültekre és betegeknek gond lesz. Mindenki megtartja ingó s ingatlan vagyonát. A fegyverletétel módzatait utólag állapítják meg. Minden ellenségeskedés megszűnik s a szerződés megerősítése után a vár átadása hadi szokás szerint történik meg.

Komárom ostroma.
(Egykoru könyomat után.)

A nemzet ismét gazdagabb lett egy csalódással; sokan árulást emlegettek itt is és megfoghatatlannak tartották, hogy a bizottság legalább az országos hadi és politikai foglyoknak nem eszközölt ki kegyelmet. S nem akarták hinni, hogy a vár még jóval tovább nem tarthatta volna, midőn az ellenséges Arad és Temesvár 9—10 hónapon át sokkal nehezebb körülmények közt is megoltalmazta magát.² Hitték, hogy néhány hétig még kitartva. Ausztria — talán a papírpénz beváltását kivéve — teljesíti a

¹ A komáromi várparancsnokság az őrség szükségleteinek fedezésére idáig mintegy 900.000 frt utalványt adott ki pénzjegyekben.

² Ez ellen Klapka, Emlékeim, 270—271.

szeptember 1-jén tett összes kívánatokat, ha másért nem, azért, hogy megszabaduljon az oroszok megszágyenítő és költséges jelenlététől.

Október 2-ikán először is a Dunahídfőt és az elsánczolt tábornok adták át. Klapka megkérdezte a legénységet, ki akar átmenni a császári seregbe? »Tábornok úr! — szólt előlépve egy vén altiszt, — az osztrákokhoz nem megyünk át; de ha a hazának még szüksége lesz katonára, reánk bizton számíthat.«

Másnap átadták az ó- és újvárat s a Duna szigetét, 4-ikén a Vág- és a Nádorvonal védőműveit s a városban levő kincstári épületeket; 5-ikén reggel az utolsó magyar csapatok is elhagyták a várat, melynek parancsnokságát ideiglenesen azonnal gróf Nobili császári altábornagy vette át.

»Megtettük, a mit emberi erő megtenni képes — szólt Klapka utolsó napiparancsában — s pirulás nélkül léphetünk a világ és a mindenható ítélőszéke elé.« Nemcsak a komáromiakra, hanem a szabadság valamennyi harcosára vonatkozik az az ítélete, hogy a feladatot, mely reájuk hárult, férfiasan és következetesen teljesítették az utolsó pillanatig. »Meghajoltatok, mert meg kellett! Az események vas hatalma előtt hajoltatok meg. Ez a körülmény és a megmentett becsület mindnyájatokat megnyugvással tölthet el.«

X. FEJEZET.

A kivégzések.

A függetlenségi nyilatkozat után a szent korona Debreczenből Budapestre s onnan Szegedre, Nagyváradra, Aradra, majd az orsovai füzesbe került, a hová Szemere miniszterelnök ásatta el.¹ Csak szóvirág volt tehát, ha Paszkjevics azt írta, hogy Magyarország ott hever a császár lábainál. A szent korona nélkül ez az ország csak terület; a két ellenség csupán hegy- és síkvidéket hódított meg, nem államot. A korona nem kerülhetett üveg alá a császári múzeumba, mint II. József idejében; nem kaphatott feltárási számot, hogy megint elővegyék, ha a körülmények úgy hoznák magukkal; a királyi s általán az alkotmányos közhatalomnak, minden felségi jognak jelképe ott pihent valahol egy 325,000 négyzetkilométernyi terület vértől áztatott földjében. A hadsereg megadhatta, de a közjogi érzület nem adta meg magát. Szenvedésektől félve a nemzet, mint ilyen, semmiről sem mondott le, menekülő kormánya a korona elásatásával tiltakozott az erőnek és hatalomnak minden törvénytelenége ellen s az időre és a kedvező szerencsére bízta, hogy őseitől öröklött alkotmányát megmentse az utókornak.²

¹ Ipolyi, A magyar szent korona története, 122—129.

² V. ö. az országgyűlés 1861 augusztus 12-iki fölíratával.

Még hathatósabb lett volna ez a tiltakozás, ha Görgei — elkerülvén az osztrákokat, elkerüli szövetségeseiket, az oroszokat is — és fegyvereit törökök előtt teszi le, kik a magyaroknak a Habsburgok ellen régebben vívott alkotmányos küzdelmeit mindenkor támogatták. Útja nyitva állott Törökország felé, hova nemcsak egyesek, hanem egész fegyveres csapatok is menekültek. Görgeitől a nemzet ép úgy nem fordult volna el, mint nem fordult el a hadastul egykor szintén török földre szorult Thökölytől; s mint más nemzetek sem idegenedtek el azoktól a vezéreiktől, kik ellenségeik elől semleges területekre húzódtak. Sőt talán az osztrákok sem vették volna annyira indulatosan ezt a tettét, mint azt, hogy — katonai becsületük megsértésével — inkább az oroszoknak adta át fegyverét.

A török földön való tüntetést Európa is megértette volna. Palmerston lord Bécsben épen a világosi fegyverletétel napján adatta át éles tollal irt jegyzékét, melyben a magyar nemzeti szabadság védelmére kelvén, a magyarok és osztrákok közt közbenjáróul ajánlkozott.¹ Világos után azonban az ország pacifikálását Ausztria belügyének tekintette és csak arra ügyelt, hogy az oroszok mielőbb kitakarodjanak Magyarországból s foglalásokat ne tegyenek se a Balkánon, se Galiciában. A letiport országon nem segíthetvén, rokonszenvét már csak az emigránsokkal érezte; a porta, főkép az angol és francia követek támogatásában bízva tagadta meg a menekültek kiadatását a mit az osztrákok a belgrádi s az oroszok a kücsük-kajnardzsi béke értelmében követeltek. »Neptun szigonya, melyet Anglia kezében tart, a nagy győzelmek után is mérsékletre bírta a kabinetekeket.«² A magyar emigráció ügye még sem lett újabb keleti bonyodalom forrása; de már jelezte, Európa egy keleti háború esetében milyen ellenséges táborokra fog oszlani.

Kossuth Világos után ép úgy nem mondott le nemzete ügyéről, mint XII. Károly Poltava után. Ez Benderben, ő Viddinben, majd Sumlában s végre Kiutahiában, mind a kettő török földön, a szultán vendégszeretetét élvezve füzte tovább magasan szárnyaló terveit. Kossuth maga bevallja,³ hogy az érzelmek kifejezhetetlen vihara dúlta lelkét, midőn hontalan lett. Leborult hazája földjére, mielőtt átlépne határán. Zokogva nyomta reá a fiúi szeretet búcsúcsókját. Egy csipetnyi port vett belőle magához. Még egy lépés és — úgy volt, mint a tört hajó roncsa, melyet a szélvész kidob a homokra egy sivatagon. Augusztus 17-ikén Orsováról búcsúszó nélkül távozott hazájából,⁴ Viddinbe, hol csakhamar 4900 menekült verődött össze: Bem, Dembinszky, Mészáros, Perczel, Guyon, Wysocky, Kmety, Stein, Vogtner s vezérek, Szemere, Batthyány, Hajnik, Házmán és mások a politikusok

¹ Correspondence relatif to the affairs of Hungary, 286., 322., 384. l.

² Az 1850. év történetei és irányai. Pesti Napló, 1851. 247—248.

³ Irataim, I. Előszó, V. lap.

⁴ U. o. U. maga költöttnek mondja a neve alatt ismert búcsú-szózatot.

közül. Milyen ürességet kellett érezniök szívükben, kik, mint Szemere Bertalan¹ Orsova mezejéről még fölvevén egy marék fűvet, egy marék port, magukban nem a polgárt, hanem az embert látták száműzve s a külföldön bolyongásuk közben megdöbbenve vették észre önmagukon, hogy a hazát nem szeretik oly forrón, mint azelőtt. Ha volt a száműzötnök egy boldog napja, az az volt, midőn a múlt emlékei közt magát s magukat siratta.² Azok is, kik — mint Kossuth — megőrizték lelkük erejét, nem remélték, hogy meglássák ez életben a hazát. S a hogy Themistokles, Hannibal, Scipio, Thököly, II. Rákóczi Ferencz sem otthon haltak meg, a nemzet 45 év múlva itthon Kossuthnak is már csak koporsójára borulhatott. »Révparthoz akkor ért a gálya világkörútát járt kormányosával. S megtértében egy új világot lelt maga előtt az ó-világ helyén.«³

Sokan, pl. Horváth és Vukovics volt ministerek, Almásy Pál, Beöthy Ödön, Vetter, Czetz, Jósika Miklós stb. Ausztrián keresztül menekültek. Mindannyian »itt hagyták a vagyont, keresték a ninesent«. A mint a haza földébe elásva maradt a szent korona, itthon maradt az állam kincstára: Duschek pénzügyminister azt az osztrákoknak adta át, remélve, hogy ezzel a magyar pénzjegyek egy részének beváltását biztosítja. Várfogság és honfitársai részéről gyanúsítás lett a jutalma érte.

A száműzöttek egy részének, Kossuthnak s még 74-nek a nevét az osztrákok hadi törvényszéki ítélet alapján utóbb bitófára akasztották; akkor már, mikor nem így jelképesen, hanem valóságosan, a jeles hazafiaknak egész sorozatát »büntették« kötéllel, vagy golyóval.

Paszkejevics herceg a foglyokat úgy saját csárjának, mint az osztrák császárnak is kegyelmébe ajánlotta; s küldötte, Bariatinszky herceg augusztus 22-ikén meghozta azt a hirt Nagyváradra, hogy Görgeinek a czár megbocsát s ha az orosz trónörökös nem eszközölhetne ki részére az osztrák császárnál ily bocsánatot, menedéket ad neki saját birodalmában. Görgei saját személyére megkapta a császár kegyelmét is⁴ és a dictátor, ki ifjan oly nagy szerepet vitt hazája történetében, augusztus 27-ikén családjával együtt katonai fedezet alatt indult belebbeztetése helyére, Karinthia fővárosába, Klagenfurtba, illetőleg Viktringbe, a hol nagyon szerény viszonyok közt élt teljes 18 esztendeig. Augusztus 11-ikén Szemere, szeptember 12-ikén Kossuth már árulónak nevezték őt. »Ti azt tanítottátok és tanítjátok ma is, — szolt a szabadságharcz legszomorúbb áldozata⁵ — hogy a világosi fegyverletétel árulásnak volt az eredménye. A ti tanotok hamis: mert ama katasztrófa nem volt egyéb a helyzetnek konkrét, megrendítőleg való és valódi kifejezésénél.«

¹ Utazás Keleten a világosi napok után, I. 1—4.

² Szemere levelei, 90. l.

³ Jókai Mór beszéde Kossuth temetésén, 1894 ápril 1-jén.

⁴ Haynau augusztus 27-iki értesítése Aradrol. Görgei Istvan, id. m. III. 681.

⁵ Görgei, Gazdátlan levelek, 53.

A kérdést nem bizalmi szavazatoknak,¹ hanem a történetírásnak kell eldöntenie. Ez mai csekély eszközei mellett sem tekinthet árulásnak oly tettet, mely végső óvást jelentett az önkényes Ausztria ellen, s lehetetlenné tette a két hatalmas szövetségesnek továbbra együttesen való működését. Görgéit a viszonyok hatalma s talán politikai tévedései vezették Világos alá s ezek közt nem legkisebb az a bizalom, melylyel az oroszoknak a magyarok érdekeiben való közbenjárása iránt nemcsak ő viseltetett. Az oroszoknál közbenjárt bajtársaiért s nem érheti őt vád azért, hogy közbenjárása nem vezetett eredményre, s az osztrák császár augusztus 26-ikán népei iránt való szent kötelességeire hivatkozva elutasító választ adott Paszkjevics levelére, melyben az a szabadságharcz részesei számára kegyelmet kért.

A tábornokok közül első sorban kétségkívül Görgei érezte volna meg az osztrákok bosszúját, ha a czár meg nem bocsát neki s az osztrák császárnál is közben nem jár megkegyelmeztetéseért, melyet a hatalmas szövetségesre való tekintetből lehetetlen volt visszautasítani. Egy tábornok, ki magát királynak nevezi s mégis harcol a köztársaságért s bukásában nem »törvényes« urának, hanem egy idegen hatalomnak hódol s másokat is hasonlóra buzdít, csakis az orosz pártfogásnak köszönhetette menekülését. Bajtársai iránt azonban a czár nem érdeklődött. Sarkadról² 22-ikén az oroszok Gyulára küldték s ott másnap az osztrákoknak adták át az egész magyar tábort, mely a fegyvereiket ujabban letevőkkel is gyarapodott.

Haynau tábornoszernagy Temesvárról Aradra már augusztus 21-ikén áttette főhadiszállását; ő maga a Heim-házban foglalt lakást, mely előtt most már naponkint térzene szólt. Mindjárt másnap főbelövette Ormai (Auffenberg) Norbert ezredest, kit azután az aradi vértanuk egész sora követett. 23-ikán s 24-ikén Gyuláról Aradra hozták az összes foglyokat s 434 szekéren a lerakott fegyvereket. A tiszteket a templomokban és vendéglőkben zárták el, a legénységet pedig a táborban tartották őrizet alatt. Haynau a lakosokat főbelövés terhe alatt tiltotta el a honvédek befogadásától. Összeirták mindazokat, kik mint tisztek szolgáltak az osztrák seregben, azután az altiszteket, s azokat, kik nem szolgáltak; a papokat s orvosokat külön. A volt tiszteket azonnal a várba kísértették: egy ilyen huszártisztre Schlick tábornok zeneszó mellett vágatott 50 botot, a miben alig lehetett meglepő azután, hogy Ruszka-bányán pár nappal azelőtt Gröber kapitány szintén megbotoztatta Maderspach Károlynét, két honvéd édes anyját, mivel a menekülőket segítette. A tisztek podgyászait elárverezték; az aradiak jó áron vették meg valamennyit és — a mennyire lehetett —

¹ 1884 május 30-ikán 268 honvédtiszt nyilatkozott Görgei rehabilitációja mellett. Az erre vonatkozó irodalom felsorolása a Hazánkban, II. 159., 398., III. 80., 159. l. Az országos honvédtörvényszék 1885 márczius 9-ikén ezt a mozgalmat rosszalta s a honárulás vádját fentartotta. A jegyzőkönyvet közli a Tört. Lapok, 1893. 174.

² Az orosz és magyar vezérek egy része Sarkadon a gróf Almássy Alajos kastélyában, Zay Istvánnál (nagyapámnál) és Veress Ferencz ref. papnál szállásolt.

visszaszolgáltatták tulajdonosaiknak. »A világ — úgymond visszaemlékezéseiben Degré Alajos — önzetlenebb és résztvevőbb polgárokat, mint az aradiak voltak, felmutatni nem bír: s oly szíveket, mint a két Vásárhelyinéé, csak az égben, az angyalok közt lehet találni.« Vásárhelyi János és Albert özvegyei (Brünek Julia és Judit) valamint Bohus Jánosné szül. Szögyény Antónia, mint a foglyok jótevői, valóban megérdemlik a haza halálját. S ha a falvakban s a városban oláh férfiak Kossuth-kutyáknak szidták a rab honvédeket, viszont az oláh asszonyok jőszívűen adtak neki enni, inni. A nyomorúságot fokozta a kolera, mely naponként 14—15 áldozatot követelt Aradon.

Augusztus 28-ikán a honvédek nagy részét a minoriták kertjében a császári zászló alá eskette föl Haynau, ki szeptember 2-ikán a temető mellett nagy katonai szemlét tartott s érdemjelekkel díszítette a szabadságharcz leveretésében kitűnt katonákat. Már augusztus 29-ikén megkezdtek a magyar papírpénz elégetését s deczember végéig itt és az ország más részeiben gemmisítették a forgalomban levő magyar pénzjegyeknek mintegy felét.¹

Akkor már teljesen ők voltak a helyzet urai. I. Miklós czár augusztus 29-ikén — a mohácsi csata évfordulóján — kiadott kiáltványában teljesen orosz fegyvereknek tulajdonította Magyarországot lecsöndesítését s hadai másnap Nagyváradról megkezdtek, októberig be is fejezték az országból való kivonulásukat. A czár Te Deummal ünnepeltette a fényes eredményt s a moszkvai Oruzsenája Palatában (a czári kincstárban) helyeztette el a magyaroktól nem nyílt csatában, hanem a világosi fegyverletételnél elszedett 64 honvédzászlót.²

»Midőn ön azt a hasdereget vezette — szól a czár egy esztendő múlva Paszkjevics ötvenedik szolgálati éve ünnepén, — a mely hadsereg arra volt rendelve, hogy kitűnő szövetségesemnek és barátomnak az ausztriai császárnak segítségére legyen, ön a lázadás főparancsnokát közvetlen megadásra tudta kényszeríteni és Magyarországnak a törvényes kormányt visszaadni. Mindezen győzelmek enyészhetetlen vonásokkal írják az ön nevét a történetbe és az mostantól fogva elválaszthatatlan marad Oroszország dicsőségétől.«³

Az osztrákok most már »maguk közt« maradtak. Szeptember elején Haynau tábornagy és főhadiparancsnok Pestről (többé nem Budapestről) tudatta, hogy »a magyar forradalom bevégeződött«. Fölhitta a volt cs. és kir. tiszteket, polgári és katonai hivatalnokokat, a parlament tanács-

¹ Ez minden kárpótlás nélkül történt. Különben az ausztriai császárságnak 1849-ről szóló zárószámadatai szerint a rendes 55 milliónyi hadi költségen felül 102.887,369 frt hadi költséget okoztak az olasz- és magyarországi háborúk, melyekben Ausztriának 900,000 embert kellett eltartania.

² Az oroszok magyarországi ellátásáért Ausztria mindössze is csak 3.700,000 rubelt fizetett; ebből 700,000 frtot sóban.

³ Pesti Napló, 1850. 194. sz.

kozásában október 8-ika óta résztvevő képviselőket és főrendieket, a honvédelmi bizottság tagjait, a kormánybiztosokat, vezéreket s a forradalmi törvényszékek tagjait, hogy három hónap alatt a hadi törvényszékeknél jelentkezzenek.

Mindenki tudhatta, mire vezet ez.

Erdély függetlenségének megszűnése, 180 esztendő óta Ausztria Magyarországot rendesen bitófával, pallossal és golyóval békéltette. 1671-ben Zrínyi Péter, Nadasdy és Frangepán lefejeztetése; azután a két pozsonyi vertörvényszék; 1687-ben Caraffa eperjesi inquisíciója; 1701-ben II. Rákóczi Ferencz fogsága és — a parasztlázadásokról nem is szólva — 1795-ben Martinovicsék lenyakaztatása, most pedig már eddig is 102 hazafinak kivégeztetése¹ valóban felnyithatta volna az emberiségben s a nép- és emberi jogokban bizók szemeit. Mi jót várhattak Haynautól, ki báró Mednyánszky László őrnagyot és Gruber Fülöp tüzérhadnagyot akasztófára ítéltetvén, a bitófát Mednyánszkyval magával vitette föl a pozsonyi Szamárhegyre, mint a hogy Krisztussal vitették a keresztet a Golgothára. Batthyány pöre még erősebb intelmül szolgálhatott.

Batthyányt és gróf Károlyi Istvánt Windisch-Grätz megítéltetés végett még az év elején idegen földre, Laibachba kísértette. Batthyányt Sárváron a magyarok, Cillyben a stájerok ki akarták szabadítani; ő maga tetette le velük a fegyvert. Olvasta Zrínyi Péterék és II. Rákóczi Ferencz külföldön folytatott pörét. Eleinte ő sem ismerte el a külföldi törvényszék illetékességét, utóbb azonban felelt a vádakra, ügyvédül Deák Ferenczet nevezte meg s tanúkra, pl. V. Ferdinándra, István s több más főherczegre hivatkozott. Ügyvédét s tanúit nem fogadták el; tehát maga irta meg védőiratát, melynek következtében a törvényszék el is ejtette azt a vádat, mintha ő lett volna oka a bécsi forradalomnak s Latour megöletésének. Teljesen politikai jellegű pörének befejezését, vagy pedig a vizsgálat folytatása esetében szabadlábra való helyezését már csak azért is sürgette, hogy nemzetét az uralkodóházzal kibékítse. Június végén Laibachból Olmützbe vitték, hol a hadi törvényszék néhány évi börtönre, majd Schwarzenberg miniszerelnök felhívására, halálra ítélte, egyúttal azonban kegyelemre ajánlotta, mivel Batthyány, mint miniszerelnök, gyakran jutott oly súlyos körülmények közé, hogy másként nem cselekedhetett. De hogy a császár ne legyen kénytelen megkegyelmezni neki, még az ítélet módosítása előtt Budapestre küldték őt, hogy Haynau teljes hatalmának területén a kegyelmezéseknél eddig követett szokásokkal ellenkezően járhasanak el vele szemben. Komárom teljes átadásának napján, október 5-ikén a haditörvényszék kötél által való halálra ítélte Batthyányt, mint a ki miniszerelnöki minőségében a *pragmatica sanctio* kötelékeinek megtagítására s az alkotmány felforgatására törekedett, majd elnökségének megszűntével a fölkelők közé állt,

¹ Hentaller: A mi vértanúink. Egyetértés, 1897. 277. sz.

fegyveres ellenállásra buzdított, a feloszlátott országgyűlésben résztvevő s ezzel a forradalmi pártot erősítette s támogatta. Batthyány fölháborodva jelentette ki, hogy hazájáért s meggyőződéséért mindenkor kész ugyan meghalni, de tiltakozik ily égbekiáltó igazságtalan ítélet ellen. Meggyilkolhatják, de el nem ítélik. Éjjel egy titokban szerzett törrel nyakán, karján és szíve táján három irtózatos sebet ejtett magán, a nélkül, hogy a spártai lelkűnek ágya közelében álló örök egy sziszzenését is hallhattak volna. Föl nem akaszthatták, de az orvosok izgató szerekekkel mégis képessé tették arra, hogy október hatodikán, Latour halálának évfordulóján, saját lábán állhasson bakói elé.

„Éljen a haza! Allez Jäger!” volt utolsó szava. S a vadászok föbbe és szíven lötték Magyarország legnagyobb royalistáját. Szobra nincs, méltó életrajza sincs, de a nemzet díszes mausoleumot emelt dicső vértanújának, a hűnek és nagynak, a hajolni nem tudó, eszes és lovagias, igazi demokrata főúrnak.

Ugyanaznap Aradon egyszerre tizenhárom vértanuja lett a magyar szabadság ügyének.

Howiger vezérőrnagy aradi várparancsnok szigorú őrizet alatt tartotta foglyait, kiknek látogatását szeptember 26-ikától már csak a térparancsnokság tudtával engedte meg. A vár közepén emelkedő főörház négyszögében Ernst elnöklete alatt tartotta üléseit a cs. kir. hadi törvényszék s ugyanabban az épületben raboskodtak az elfogott magyar vezérek is, kiket szeptember 21-ikén és 26-ikán idéztek a hadi törvényszék elé. Kiss Ernőt már 21-ikén golyóra, Vécseyt bitóra, 26-ikán pedig Schweidel Józsefet golyóra, Pöltenberg Ernőt, Damjanichot, gróf Leiningen-Westerburg Károlyt, Lahner Györgyöt, Aulich Lajost, Dessewffy Arisztidet, Knézius Károlyt, Nagy-Sándor Józsefet, Gáspár Andrást és Lázár Vilmost bitóra ítélték.¹ Október 5-ikén reggel 8 órakor hirdették ki a Haynautól megerősített ítéletet azzal a módosítással, hogy Dessewffyt és Lázárt golyóra, Gáspárt pedig 12 évi börtönre kegyelmezték meg. Lenkey megőrült a börtönben s ez mentette meg a bitótól.

Október 6-ikán mind a tizenhárman végrehajtották a halálos ítéletet.²

Kisst, Schweidelt, Lázárt, Dessewffyt a vár mikalakai kapujától jobbra a sánczokban lötték agyon s estig úgy hagyták őket, temetetlen. Azután a sánczokban ásták el holt testeiket. A többit az újaradi út második hidjától balra eső térségen várta a bitó: egysorjában kilencz. Pöltenberg

¹ Az ítélet szövege: Pester Zeitung, 1849. 1094. sz.

² Az aradi tizenháromnak utolsó óráiról legközvetlenebb tudósítás a Sujánszkyé Lakatosnál (id. m. I. 220—225.), a Vinkleré (Szegedi Híradó, 1867. 56—59.), Bardóczyé (Arad és Vidéke, 1890. 230.) s a Herold Alajosé (Aradi Közlöny, 1890. 269. sz.) s a legszebb és legrészletesebb a Tishti Lajosé (Honvéd-menház könyve, 6—41.) és Vargánál. (Az aradi vértanúk albuma, 105—133.) Egészen emléküknak van szánva Varga Ottónak utóbbi könyve (Budapest, 1890. 4r. 222 lap), mely négy kiadásban terjedt el.

nyitotta meg a sort; Török, Lahner, Knezics, Nagy, Leiningen, Aulich, Damjanich folytatták s Vécsey rekesztette be.

»Azt hittem. — vágott oda Damjanich — utolsó leszek, ki mindig első voltam a csatában.« »Odafönn igazságosabban ítélnék fölöttünk,« volt Leiningen búcsuszája. »Hodie mihi, cras tibi!« kiáltá bakóinak fülébe Nagy-Sándor. »Eljen a haza!« dörgé Damjanich a bitón. »És lehajtván fejét, kiadá lelkét.«

Két óra alatt a szörnyű ítélet végre volt hajtva. S a fellegek közül előtörő napsugár négy porbasújtott s kilencz csúfosan kivégzett hős feje fölé fonta a szentek dicskoronáját.

Tichy őrnagy, a kirendelt katonaság parancsnoka, felszólítá a négy minoritát, hogy valamelyikük intőbeszédet tartson a katonákhoz. S a szerzetesek, kiknek homlokán ott égett a vezérek csókja, zokogva rogytak térdre s magukban végezték imájukat. Szebb intelmet nem adhattak.

Másnap Aradon a minoriták templomában a katonaság a béke helyreállításának örömeire Te Deumot tartatott. A kivégzett hősök jeltelen sirján pedig friss virágok illatoztak; senki sem tudta, kegyeletét ki merte nyilvánítani. Négy sir üresen állt már akkor. Vécsey, Damjanich, Lahner és Leiningen holttesteit még azon rettenetes éjszaka eladta a hóhér, Kiss Ernőét harmadnap, Dessewffyt pedig egy esztendő múlva. Damjanich és Lahner Mácsán, Vécsey az aradi temetőben, Leiningen a borosjenői templomban, Kiss Ernő Katalinfalván, Dessewffy Margonyán, a többi pedig a kivégzés helyén aluszsa nagy álmait;¹ jeltelen sirban, nem méltó mausoleumban. A nemzet azonban nem maradt hűtlen emlékezetükhöz. Az elnyomás éveiben titkon siratta, 1867 óta nyíltan és méltó kegyelettel az ország minden részében megüli a gyászos nap évfordulóját,² 1874-ben szérénny, majd 1881-ben méltóbb köemlékkel jelölték meg az akasztás helyét,³ 1890 október 6-ikán Aradon a Szabadság terén a nemzet közadakozásából fölállították Zala György ihletett művét, a Vértanúk szobrát,⁴ a következő évben pedig Aradon külön múzeumban kezdték összegyűjteni a vértanúkra s a szabadságharczra vonatkozó ereklyéket. Kossuth 1883 márczius 15-ikén Aradot a magyar Golgothának nevezte el; s ez a történeti emlék adta meg Arad jellegét, melyhez többé sohasem lehet hűtlen.

¹ Csernovics Péter levele: Alföld, 1890. 228. Iványi, A halottak. Vértanúk albuma 134—139. U. ö., Hol nyugszanak az aradi vértanúk? Alföld, 1890. 188. sz. Márki, Sirok között: Alföld, 1889. 204. sz. Dörner István és Bóbor Gyula Kiss Ernő holttestéről: Tört. Lapok, 1895. 141. és 161. s 1896. 129—131. Mausoleum építésére újabban mozgalom indult meg. A kivégzésekről I. Arad Története című könyvemet (II. 602—5.) az ide vonatkozó irodalommal együtt.

² Lukácsy, Az október 6-iki gyászünnepek. Vért. albuma, 163—168.

³ Barabás, A kivégzés helyének megjelölése. U. ott, 169—172.

⁴ Szöllőssy, A szobor története, u. ott, 173—180. Az aradi vértanúk emléke, u. ott, 181—190. Szöllőssy, Az aradi tizenhárom vértanú szobor története. (Arad, 1890. 8r. CLXXII. lap.) U. ö. az 1890 október havában megjelent összes hazai lapok közleményeivel.

Aradon október 25-ikén lövették föbe Kazinczy Lajos tábornokot. Ferencznek, a költőnek fiát s Hauk Lajos alezredes 1850 január 19-ikén zárta be a vértanúk sorát. Gáspár András tábornokot, kit a tizenhárommal egyszerre ítéltek el, s az önként jelentkezett Pikéty Gyula tábornokot várfogságra kegyelmezték; Gaal Miklós tábornokot betegen vitték Pestre; s Lenkey János tábornok csak azzal került el a tizenháromnak sorsát, hogy rabságában megtévelyodva húnyt el 1850 február 7-ikén. Szeméthordó kocsin, korommal bemázolt koporsóban, egyházi szertartás, harangszó nélkül, szuronyok közt vitték ki a hőst; a várbeliek még csak sirjának megátsátásáról sem gondoskodtak. Sirásó, pap, kántor a gyászmenethez önként csatlakozó aradi polgárok sorából került ki; de az utolsó Miatyánk elmondásakor velük térdeltek már a kísérő lengyel katonák is.

Arad várában összesen 16 vezért végeztek ki: tizenegyet kötéllel, ötöt golyóval. A többi 464 fogoly közül várfogságra vetettek 400-at és pedig ezek közül 183-at vasban. Csak 46-ot mentettek föl, báró Üchtritz Emilt pedig kiutasították az országból.¹

Pesten az Újépületben működött a haditörvényszék. Ítéleteinek alapján október 10-ikén Csányi László és báró Jeszenák János, október 20-ikán Woronieszky Miciszláv ezredes, október 24-ikén Csernus Manó, báró Perényi Zsigmond és Szacsvay Imre stb. végezték életüket akasztófán. 49 akasztás és 65 főbelövés, összesen 114 kivégzés tanusítja a győzők dühét,² mely ellen Európának egyetlenegy szava sem volt. 36-an³ »in effigie« jutottak akasztófára; s először történt Magyarországon, hogy erre kárhoztattak egy főpapot, báró Bémer László nagyváradai püspököt is, míg azután Róka József csanádi püspökhelyettessel együtt húsz évi várfogságra kegyelmezték, Lonovics József egri érseket és Jekelfalussy Vincze szepesi püspököt pedig, méltóságuktól megfosztva, osztrák kolostorokba száműzték. Horváth Mihály csanádi püspököt szintén jelképesen akasztották föl.

A császár Görgei esetében s december 8-ikán az egy esztendőnél rövidebb időre elzártakkal szemben kegyelmet gyakorolt ugyan, különben azonban ezt a felségjogot teljeshatalmú helytartójára, Haynau tábornagra ruházta át, ki minden emberi és isteni törvényt lábbal tiporván, valóságos rémuralmat gyakorolt.

A pesti Újépület, Olmütz, Josefstadt, Kufstein, Theresienstadt, Königgrätz, Munkács, Komárom, Arad, Pétervárad, Gyula-Fejérvár és Nagy-Szeben börtöneiben magyar politikai rabok csürgették lánczaikat. 1765 ítélet nyomta a családokat s az elrettentés politikája Magyarországon sohasem nehezedett nagyobb súlylyal a szabadságharcz részeseire.

Majdnem minden családnak volt halottja, vagy valakije, a kinek életeért aggódnia kellett. A másfélév alatt vívott csatában, odaértve azt

¹ Kovách Ernő, Névsora az aradi várban letartóztatva volt foglyoknak. (Kézirat).

² Bakk Endre összeállítása: Tört. Lapok, 1893. 185—190.

³ Utóbb, 1852 május 6-ikán kelt ítélet alapján még 39-en.

a 7623 magyart is, a ki majdnem védtelen áldozata a románok és szerbek fagyölöletének, mintegy 24,000 magyar esett el, — nem sokkal több, mint az egyetlenegy mohácsi csatában; ideszámítva mintegy 6—6000 román és szerb és 1000 horvát elesettet, a polgárháború Magyarországról 37,000 életet követelt áldozatul. Az osztrákok, kétségkívül nagyon enyhén, 10,173-ra, az oroszok 543-ra teszik saját elesetteik számát. A magyarok vesztesége tehát mintegy kilencszázzal nagyobb, mint a lázadóké s a szövetségeseké együttvéve. A szövetségesekben azonban különösen a kolera s egyéb betegségek tettek nagy kárt, úgy, hogy az oroszok az elesetteken kívül több mint 13,000 halottat vallottak be; s nem ment kevesebbre az osztrákok vesztesége sem. Így a hadjárat mindkét részen mintegy 70—80,000 ember életébe került. A polgárháború, a kivégzések, kivándorlások és a kolera következtében sok ezer meg ezer család vesztette el fentartóját, a jószágelkobzások és a magyar pénzjegyek teljes megsemmisítése következtében pedig vagyonát. Az országot megfosztották alkotmányától, végső veszedelembe döntötték magyarságát s lábbal tiporták a föld mélyébe ázott szent koronáját.

Annak a földnek azonban, melyet — Kossuth szerint — a honszabadság vértanúi halálukkal szenteltek meg, minden porszeme termékeny lett honszeretetben; s a miben október 6-ikán senki sem hihetett, a nemzet és király negyvennyolcz évvel utóbb együtt ünnepelte a haza ezeréves fennállásának jubileumát.

I. FERENCZ JÓZSEF ÉS KORA

IRTA

BEKSICS GUSZTÁV

A kiegyezés apotheosisa.

(Rajzolta Dörre Tivadar.)

ELŐSZÓ.

VÉRES ÁRNYAK vonulnak át a közelmúlt homályán. E korszak történetek írója, ki ma még szükségkép a publicistika eszközeivel dolgozik, a múlt fátyolát fölvetve, kénytelen látni és fölidézni ez árnyakat.

Vannak pillanatok, midőn nemcsak fájdalmat, hanem haragos elkeseredést érez a történetíró és az olvasó egyaránt. De nem ez a momentum a fő, és az elnyomatás korszakának megírásánál nem lehet vezérlő gondolat a keserűség érzetének felkeltése.

Még kis nemzetet sem lehet kiirtani, mert a véres áldozatok csak szűk körre szorítkozhatnak. A nemzet virágát le lehet tarolni, de nem lehet lekaszálni magát a nemzetet.

Egészen más veszélyek azok, a melyek még a kiskorúságból kinőtt népeket is fenyegetik. A magyar nemzeti problémánál mindig arról volt, és fájdalom, még jelenleg is arról van szó, hogy fajunk nem elég erős feladatának megoldására. A nemzeti alap deficitje idézte fel súlyos küzdelmeinket. Az elnyomatás korszakának veszélyei abban nyilvánultak, hogy nemzeti alapunk nem volt elég széles arra, mikép a revindikált magyar államiság talapzatául szolgáljon. Társadalmunk nem volt összeforrvá; a magyar nemzet mellett és ellen léteztek Szent-István birodalmában más és más aspirációknak hódoló nemzetiségek, a melyek nem pusztán grammatikai, hanem egyszersmind politikai disharmoniát képeztek.

Mennyivel előnyösebb leendett helyzetünk az elnyomatás korszakában, ha a magyar nemzet kitölti a magyar állam határait, s ha nincsenek nemzeti ügyünknek veszedelmes ellenségei e határon belül.

Ily hátrányos viszonyok közt ment végbe a nagy erőpróba a nemzet és az elnyomó hatalom közt. És nemzetünk mégis diadalmaskodott.

De nem veszélyek, ingadozások és válságos pillanatok nélkül.

Az elnyomatás korszakának voltak egyes mozzanatai, a midőn politikailag leigázott és gazdaságilag felbontott társadalmunk már-már kifáradt, és úgy látszott, hogy többé nem képes elviselni a nehéz feladat terhét.

Tanulságosak ezek nemcsak a múltra, hanem egyszersmind a jövőre nézve.

A nemzeti politika életgyökereinek vissza kell nyulniok a szörnyű korszakba, s csak úgy számolhat jövőre a nemzet saját erőivel, ha megismeri, milyenek voltak ezek a múltban.

Történelmünk e legutolsó évtizedét tárgyalva, nem egy ponton eltérünk az általános felfogástól és a conventionális nézetektől. Az elnyomatás, valamint a kiegyezés korszakából azon momentumokat domborítottuk ki, a melyek az elnyomatás és a kiegyezés korszakának jellegzetes tulajdonságaival kapcsolatosak, és melyek leginkább föltűntetik az önkényuralom és a nemzet közt vívott tusa s az újabb kibontakozásnak lényegét. Ausztria akkori külügyi helyzete egészen új és részletes adatok alapján nyer itt tárgyalást.

A legfőbb feladat a nemzeti létalap kiszélesítése, vagyis törekvéseinknek és erőinknek összhangba hozása. A ki megteremti a magyar nemzet consolidációját, vagyis a nemzeti és állami alapnak összhangját, az örök időkre biztosította a magyar faj fenmaradását, sőt az ez által létesített állam nemzeti jellegét és függetlenségét.

Nem a pártpolitika, hanem csak azon nemzeti politika oldja meg a magyar problémát, mely a múlt tanulságin okulva először létesíteni igyekszik a most még darabokra tört nemzeti egységet, hogy ez meginoghatatlan alapjává legyen a magyar államiságnak.

A ki a legutolsó félszázad történetének megírására vállalkozik, annak óvakodnia kell párt-politikai nézetei számára a történetírás szellemét kikölcsonözni, habár munkája az időtávtat miatt inkább csak publicistikai mű jellegével bírhat. Az olvasó érezni fogja az alábbi sorokból az igazságot és tárgyilagosságot, mely azok íróját nemcsak a politikai, hanem a felekezeti kérdésekben is áthatja.

Alapos a remény, sőt az osztrák zűllessel szemben bizonyosnak látszik, hogy a forradalmi szellem s a reactionárius bécsi politika az elnyomatás korszaka alatt utolsó csatáját vívta. Az erőmérő kedvezett a nemzeti ügynek, még igen súlyos körülmények közt is: annál kevésbbé újulhatnak meg a Felső-Duna partján ragyogó város beolvasztó kísérletei. A teljes biztonságot — a kelet és a jövő alakulásaival szemben — a nemzetnek csak az nyújthatja, ha létalapjai kulturai és gazdasági eszközök segítségével kiszélesednek. Vagyis, ha nemcsak a magyar állam fog birtani nemzeti jelleggel, hanem egyszersmind a magyar faj a vele szövetséges elemekkel oly kifejlésre jut, mely kizárja a káros ellenhatásokat a magyar állam területéről.

Ha nemcsak államunk, hanem nemzetünk is egységes lesz.

Ez a legközelebbi múlt történetének tanulsága. Használja fel azt a nemzet, a míg nem késő!

A munka allegóriája.
(Rajzolta Dörre Tivadar.)

•

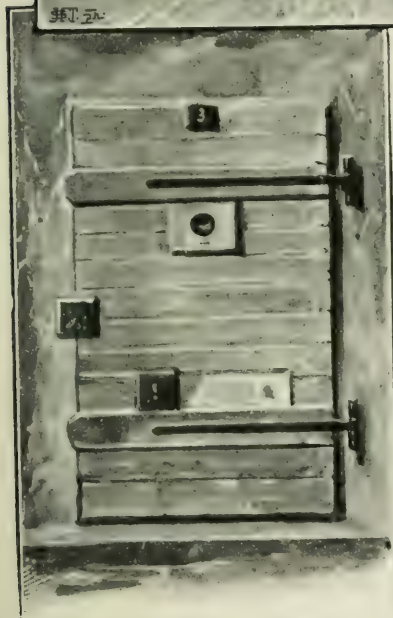
ELSŐ KÖNYV

*

AZ ÖNKÉNYURALOM ÉVEI

Gróf Batthyány Lajos börtöne az Újépületben.
(Rajzolta Cserna Károly.)

I. FEJEZET.

Az új Ausztria.

VILÁGOSNÁL hosszú időre elbukott a magyar nemzet politikai eszménye, a semmi más államnak alá nem rendelt, a független és nemzeti állam. A történetírás szempontjából is meg kell magyarázni, mi

a magyar, illetőleg a magyar nemzeti állam? E magyarázattól függ a magyar nemzeti törekvések jogossága s a három százados bécsi politika jogszerűsége.

A nemzeti állam nem tisztán a grammatikailag magyar, hanem azon állam, mely egységes és központi szervezete mellett kizárólag a magyar faj jellegét viseli. A grammatikai egység soha se volt a magyar nemzeti

állam alapgondolata: teljes politikai, területi s igazgatási egység, s a magyar faj kizárólagos jellege nélkül pedig a négy folyam tájának állama nem volt s nem lesz magyar.

A magyar nyelv olyatén szerepe, hogy ez a nyelve nemcsak az államnak vagyis a kormányzatnak még az alsó fokokon is, hanem egyszersmind a művelt társadalomnak, az intelligentiának, egységes közvetítője a különböző fajok érintkezésének, a köz- és kulturai élet minden nyilvánulásának, teljesen elégséges államunk magyar nemzeti jellegének főtartására. Vagyis a nemzetiségi nyelvek még eltérőbbek s érthetlenebbek lehetnek más körökre a latin népek dialectusainál, de a nemzeti és kulturai egység tudatát még sem szakíthatják meg.

E mellett legfőbb momentum a politikai és kormányzati egység. És az ekkép construált magyar nemzeti állam gondolatát nem a képzelődés, s függetlenség mámorában álmodozó sovinizmus, hanem logikai kényszer és politikai szükségesség fogja létrehozni. Ugyancsak ez teremtette meg a három százados differentiát a Habsburgok birodalmi eszméje és a magyar nemzeti államra való törekvés közt. A közgondolkodás országútját koptató eszme, hogy a magyar államiság és a birodalmi eszme ellentéte idézte föl hosszú küzdelmeinket, teljesen igaz; de nem meríti ki a kérdés lényegét. Nem felel meg arra a kérdésre, miért kellett e végzetes antagonizmusnak létrejönnie?

Az államok s azok formái felett nemcsak az illető népek ereje, hanem egyszersmind a közszükségletek s az alakulásokat eldöntő, mélyreható törvények intézkednek. A közép Dunán okvetlen szükség volt és szükség lesz teljesen egységes és erős államra, mert ez csak úgy állhat fenn külső ellenséggel szemben, ha erős, s úgy nem bomlik szét belső bomlasztó erői következtében, ha szorosan egységes. Minden alakja a laza szerkezetnek végzetes volna azon hatalomra, mely a közép Dunánál áll fenn, s melynek határain belül a három főtörzs: a latin, a germán és a szláv érintkezik, nemcsak egymással, hanem egyszersmind a magyar fajjal. Azon fajjal, melynek sokkal hatalmasabb elődei sikertelenül kísérelték meg a Közép-Duna nagy államának megalapítását, de mely ez államot nemcsak megalapította, hanem a mohácsi vészig sikerrel fenn is tartotta.

Ekkor váltak ki élesebben a differentiák. A Habsburgok azon világtörvény hatása alatt cselekedtek, hogy a közép és felső Dunánál erős és concentrált államot kell létesíteni. Annál parancsolóbb volt e törvény, mert a német birodalom a középkor dissolvens erőinek hatása alatt szerkezetiileg teljesen szétmállott s így erőtlenné lett. A német nemzet a legujabban kivivott egységig nem képezett jelentékeny nehezéket az európai egyensúly mérlegén. Annál inkább lökték az események a Habsburgok politikáját a centralisatio útján előre. Különben megmagyarázhatatlanok lennének a jogtalanságok, esküszegések s véres merényletek, melyeket a történelem feljegyzett. A bécsi reactio nem gyűlölte a magyart mint nem-

zetet, hanem mint a birodalmi centralisatio legerősebb gátját. Viszont a magyar nemzet is nemcsak önfentartási ösztönét követte, hanem ugyanazon kényszerítő erőnek engedelmeskedett, midőn védve függetlenségét, a Mohács előtti magyar állam restaurálására törekedett. A nemzet nem a Habsburgokat gyűlölte nehéz harcainak idején, hanem a »birodalmi« eszmét. Magyarország megszokta még régi függetlenségének idején a külföldről importált dynastiákat, a melyeket azután nemzetivé tett. Ha a Habsburgok a nemzeti állam föllállításáért folytatott küzdelem élére állnak, ép oly nemzeti királyokat adnak Magyarországnak, mint az Anjouk s a magyar nemzet úgy lelkesedett volna értük, mint Mátyásért.

A Habsburgoknak két módjuk volt erős és egységes birodalom létesítésére. Vagy Magyarország által vagy Magyarország ellenére. A Habsburg ház az alternativa második részét választotta, s csak koronként révedezett egyes tagjainak szeme előtt az alternativa első része. A napoleoni háborúk okozta katastrophá idején Gentz, az udvari publicista, fejezte ki azt legvilágosabban. Ismételte I. Miklós császár Varsóban Magyarország leveretése után. Bismarck számtalanszor utalt erre irataiban és beszédeiben. Legutóbb pedig II. Vilmos császár figyelmeztette a Habsburgokat Magyarországra, mint a monarchia súlypontjára. A centralizált birodalmi eszmének a magyar nemzeti állam gondolatával való összeforrása leendett a nagy problema békés megoldása. A Habsburgok azonban a magyar állameszmét erőszakkal bele akarták kényszeríteni a birodalmi eszmébe. Ez a törekvés sohasem lépett föl oly határozottan, oly kiméretlenül, mint Világos után.

Az orosz császár lábai előtt fekvő Magyarországot a Habsburgok és tanácsadók végleg be akarták olvasztani a birodalomba. A centralisatio eszméje mögött nemcsak a hatalmi vágy, hanem egyszersmind az ismételt kényszerítő erő állott. De eszköze gyanánt nem létezett más, mint az erőszak és az absolutismus. Ez addig is szoros egységben tartotta a fajilag és történelmileg különböző osztrák örökös tartományokat, most ugyanennek kellett Magyarországot is az egységbe belegyűrnia. A magyar alkotmány nem azért koboztatott el, mintha Bach gyűlölte volna az alkotmányosságot, hisz ő is küzdött a nép jogaiért. A jogvesztés elméletének alapjára azért állott át úgy ő, mint utóda Schmerling, mert ez felelt meg a centralisatio érdekének.

A katonai rémuralom első dühöngése borzalommal töltötte el a nemzetet. Batthyány főbelövete, az aradi vértanúk kivégzése oly súlyos csapást képeztek, hogy a nemzet mintegy elkábúlva nem is volt képes teljesen fölfogni és megvetni a gyalázatos és hitvány tettet. A politikai örűtség további véres cselekedetei: Perényi, Csányi, Szacsvay és mások kivégzése, közel ötszáz derék hazafinak halálra ítéltetése, de többnyire 15—20 évi várfogságra történt megkegyelmezése sem fokozhatta tovább a rémületet vagy undort, melyet a magát hóhérszolgálatra lealázó katonai uralom fekevesztett kegyetlenkedése keltett.

A vérengzéseket senki sem sejthette előre, de egyszersmind senki sem tartotta azokat teljesen kizártaknak. Komoly aggodalmakra adhatott okot Haynau kineveztetése a Magyarország ellen operáló hadsereg élére, mert mar ez mutatta a boszúvágyó katona-párt diadalát. Az idegpathologia tudománya ma már biztosan megállapíthatná, hogy a bécsi reactio kiszemelt embere részleges, vagy mindenesetre koronként föllépő örültségben szenvedett, agyának oly elhomályosodásával, mely a beszámíthatatlansághoz közel állott. Ha valami, úgy e körülmény, hogy Schwarzenberg s vérbosszura áhító szövétségesei Haynaut küldték Magyarországra, mutatja a kivégeztetéseket Bécsből intéző camarilla előre feltett szándékát. A bresciai hiéna útját mindenütt vér és pusztulás jelezte. Különösen fokozta a katona-párt ingerültségét és boszúvágyát ama körülmény, hogy Görgői az orosz hadsereg előtt tette le fegyverét, s Paszkjevics herczegre és az orosz czárra bízta jövődő sorsát. De eddig mindig lehetett hinni legalább abban, hogy a orosz fővezénylet és esetleg maga a czár interveniál a magyar foglyok érdekében s hogy a közbenjárásnak sikere lesz. Paszkevics herczeg 1849 augusztus 16-ikán tényleg irt Ferencz József ő felségének, és azon szolgálathoz, melyeket tett, azt kérte, hogy a szerencsétlen magyar foglyokkal kegyesen bánják. Az orosz trónörökös pedig személyesen kért kegyelmet a legyőzött magyarok számára. Ferencz József 1849 augusztus 26-ikán válaszolt Paszkjevicsnek és kijelentette, hogy ha pusztán szívének sugallatára hallgathatna, akkor áthatlan leplet borítana a multra, »és másra sem gondolna, mint azokra az eszközökre, mikkel a boldogtalan Magyarországon egy bűnös lázadás következtében ütött borzasztó sebeket gyógyítani lehetesen.« — »De nekem — úgymond — nem szabad felednem hogy többi népeim iránt szent kötelességeim vannak, és hogy birodalmam egyetemes java iránt való kötelességeimet szem elől nem téveszthetem.« A kegyelem lehetőségét azonban a levél végsorai nem zárták ki, melyekben a felség kijelentette, hogy boldognak érzi magát, ha minél tágabb tért engedhetne a kegyelem gyakorlásának.

De úgy az írásbeli, mint a szóbeli válasz lehangoltságot keltett az orosz táborban, magát Paszkjevics herceget felingerelte, és a következő események csakhamar előre vetették árnyékukat.

E pontnál szükséges behatóbban megvilágítani a czárnak, Paszkjevicsnek s az orosz közvéleménynek Magyarországhoz és Ausztriához való viszonyát, mert e tekintetben a legnagyobb homály uralkodik. A két Görgői, valamint általában a szabadságharcunk történetével foglalkozó írók sokat beszélnek az oroszoknak a magyarok iránti rokonszenvéről, de valamennyi adatból eddig csak az tűnt ki, hogy e rokonszenv egészen platonikus volt, s vagy üres hiúskodásra, vagy pedig politikai számításra vezethető vissza. Minden adatból megállapítható tény gyanánt mutatkozott, hogy sem a czár, sem Paszkevics nem vetették magukat erélyesen közbe, pusztán kegyelmi ajánlgatásokra szorítkoztak, s ragaszkodtak az interventio-szerződéshez,

Haynau tábornagy.
(Egykorú könyomat után)

a hol Miklós csár feltétel nélkül igérte a hadi foglyok kiszolgáltatását. Csak Görgeire nézve történt kivétel, a kinek érdekében Paszkjevics közbevetette magát. Hogy miért? csakhamar elő fogjuk adni. A kegyelem követelesének és nem pusztá kérésének egyedül Görgeire való szorítása jellemezte úgy Miklós csár legitimitását, mint Paszkjevics herczeg hiú és durva egyéniségét, akit csak egyéni önzés és nem általános könyörület vezetett. Nem valószínű egyáltalán, hogy a pusztá hiuság diktálta hangulaton túl Paszkjevics fel tudott volna melegedni a kegyelem kierőszakolásáig a szerencsétlen magyar hadifoglyok számára. Ép azért általános hitre talált az a minden irányból megerősített elbeszélés, hogy Paszkjevics a czárt csak Görgei érdekében sürgette és pusztán formalitásnak tett eleget, midőn Ferencz Józseftől általános kegyelmet kért. Midőn küldötte Varsóból megérkezett, 1849 augusztus 22-ikén, a Nagyvárad felé indított foglyok a varsói végzeményhez képest az osztrák főhadiszállás felé változtattak útát.

Bernhardi naplójegyzetei azonban lényegesen más előadást tartalmaznak és azon politikai és társadalmi állásra való tekintettel, melyet e kiváló férfi elfoglalt, legalább is erősen módosítják — ha nem is döntik meg — az általánosan elfogadott nézeteket. Már az orosz beavatkozást is egészen más színben tünteti föl Bernhardi. Horváth Mihálytól kezdve a legtöbb irat, polemia és cikk szerzője legalább is vitásnak tartotta, vajjon Ausztria kormánya kérte-e az orosz segílyt, vagy Miklós csár erőszakolta föl azt Ausztriára a Keleten követendő politikája és a forradalmi szellem gyűlölete miatt. Bernhardi feljegyzései szerint azonban egyenesen Schwarzenberg Felix herczeg mesterkedte ki az orosz interventiót. Schwarzenberg, ugymond, igen ravaszul vontá bele Ivánovics Károlyunkat (Miklós czárt) a Magyarország elleni háborúba. Oroszország ugyanis megígérte, hogy megszállja Galicziát, ha ott lázadás üt ki, s Paszkjevics felhatalmazást nyert, hogy ez esetben orosz csapatokat vessen Galicziából anélkül, hogy Péterváron e tekintetben csak kérdezősködnék is. Erre Schwarzenberg ügyesen számító levelet irt Paszkjevicsnek, felhasználva ennek gyenge oldalát, a hiúságot: »Le sort de l'Europe est entre vos mains!« stb. A levél folytatta, hogy a magyar forradalmárok Lengyelország felé tekintenek és itt törekszenek lázadást szítani; erre Paszkjevics magára vállalta, hogy a Panjutin-hadosztályt Ausztriába küldi. Miklós czárral elhitették, hogy a magyar forradalom tulajdonkép lengyel fölkelés magyar földön. Némileg restelték és igen kellemetlen volt az illetőkre, midőn kisült, hogy csak 1200 lengyel volt a magyar hadseregben, holott Schwarzenberg 20,000 lengyelről beszélt. Ekkép az orosz beavatkozás kezdete más színben tűnik fel Bernhardinál, egyáltalán más a szabadságharcz és katastrophájának leírása, mint a külföldi írónál található. Bernhardi egyáltalán nemcsak a magyarokat itéli meg kedvezően, hanem igen szigorú tud lenni maguk az oroszok iránt. Arról nem is szólva, hogy feljegyzi, mikép a strategiai fölény az egész hadjárat alatt a magyarok részén volt, magának Paszkjevicsnak hadműködését silány-

nak és a kritikára érdemetlennek mondja. De legjellemzőbb és egészen más világitásba helyezi a dolgokat a hadifoglyokra és a vérengzésekre vonatkozó előadása. Már magának Batthyánnak kivégeztetésére vonatkozólag azt írja, hogy az a legelőkelőbb orosz körökben a legnagyobb indignatiót keltette fel. Bárá Wrewski tábornok, Csernajeve hadügyminiszter főembere, oly férfi, akiről mindenki tudja, hogy gazdája engedelme nélkül mit sem merészel mondani, az angol klubban nyilvánosan kijelentette legnagyobb megbotránkozását. És most ráadásban, — ugymond Bernardi, — híre érkezett, hogy az osztrák kormány 13 magyar tábornokot főlakasztatott. De a pusztá hangulatnál és elkeseredés zajánál sokkal figyelemreméltóbb, amit Kruzenstern Gyuláról, Paszkjevics diplomatiái osztályának főnökéről följegyez. Úgy látszik, az orosz tisztek általában a csár kegyelmével kérkedtek. Ez a Kruzenstern is hiteles tanu rá, hogy Buturlin orosz tábornok a leggyalázatosabb (szószerinti kifejezés) eljárást követte. Damjanichot ugyanis rábeszélte (az eredetiben: »ráfecsegte«), hogy adja fel Arad várát, aranyhegyeket ígért és helyezett kilátásba a csár részéről a magyar tábornokok irányában.

A legfigyelemreméltóbb feljegyzés azonban abból áll, hogy Paszkjevics diplomatiái osztályának főnöke szerint a kivégezéseket Miklós csár személye elleni sértésnek tekintette, mert az osztrák kormány az ő hadifoglyait gyilkoltatta le. A szerencsétlenségre pedig jórészen Hilferding adott alkalmat, cet homme manque d'usage du monde. Ez a Hilferding 1849-ben szintén Paszkjevics diplomatiái osztályában szolgált és így őt Kruzenstern jól ismerte. Később mint panszláv izgató lett híressé, a 70-es években pedig serajevoi orosz konzul volt. A diplomatiái osztály főnökének és Bernhardinak előadása szerint a magyar foglyokat csak feltétel mellett lett volna szabad kiszolgáltatni, és a gonosz Hilferding megelégedett azzal, hogy Paszkjevics herczeg nevében Ferencz József császárnak levelet írt, akinek a kegyelem gyakorlását ajánlotta. Ezen előadásból kitűnik, hogy a kegyelemkérő levelet tulajdonképp nem is Paszkjevics írta, hanem nevében a magyarok ellensége: Hilferding. De a levelet szükségképp Paszkjevics írta alá, mert hisz Ferencz József ennek felel, habár Bernhardi hozzáteszi, hogy a levél igen boszantotta Ferencz Józsefet és ekkép a tábornokok sorsa meg volt pecsételve. Ugyancsak Bernhardi naplójegyzeteinek kapcsán előadja az emlékiratok közzétévéje, hogy a magyar hadjáratra következő tél Péterváron a lehető legkellemetlenebb volt. Már Varsóban nem ismert határt Miklós csár gőgje és hatalmában való elbizakodottsága, amit nyíltan ki is fejezett a varsói ünnepek alkalmával La Moricière előtt. És mégsem igen örvendett a magyar szabadságharcz leverése által szerzett babérainak, amit az mutatott, hogy szeszélyesebben és rosszkedvűebben tért vissza fővárosába, mint mily hangulatban valaha volt. Kedvét rontotta különösen Paszkjevicsnek nem valami örömdetes sikerű eljárása és a bécsi udvarnál emiatt támadt lehangoltság, nemkülönben saját hadseregének a legyőzött

magyarok irányában táplált rokonszenve, amennyiben ez forradalmi rokonszenvekre mutatott.

En adatok némileg ellentétben látszanak lenni, mert ha igaz, hogy Miklós csár a magyar tábornokok és Batthyány kivégeztetése miatt nagyon haragudott, s ezt maga elleni sértés gyanánt fogta fel, akkor nem ronthatta le kedvét a bécsi udvar lehangoltsága és nem neheztezhetett sem Paszkjevicsnek, sem hadseregének magyar rokonszenve miatt, ami különben az előbbinél nem is igen létezett. A két dolog mégis megfér egymás mellett. Miklós csár mélyen megilletődhetett Haynau vérengzése miatt, s mégis rosszallhatta hadserege tisztjeinek a magyar szabadsághősök iránt tanúsított rokonszenvét. Az autokrata lelkében e két érzelem együtt élhetett, mert a magyar hadifoglyok végre is az ő hadifoglyai voltak és a kegyelemre való ajánlás legalább Paszkjevics részéről, vagy mindenesetre az ő, vagyis ekkép az orosz hadak fővezérének névaláírása mellett megtörtént. A buta vérengzés tehát joggal sérthette a minden oroszok czárját, aki a forradalmi iránytól mégis megvetéssel fordult el. Az ellentétek egész e pontig kiegyenlíthetők. De igaz-e az, hogy Hilferdingnek, Paskevics diplomatiái osztályába tartozó ezen közvetítőnek, csak feltételesen lett volna szabad kiszolgáltatni a magyar foglyokat? Ez a nagy kérdés, melyet maga Bernhardi, sőt Kruzenstern osztályfőnök tekintélye sem dönthet el. Mindenesetre egyike leend a legérdekesebb feladatoknak e kérdés tisztázása, amidőn a historiai kutatás előtt a most hét pecséttel lezárt titkos iratok megnyílnak. Ha Kruzensternnek és Bernhardinak igaza lesz, akkor a valódi árulást Hilferding követte el, és a brutális szörnyetegen, Haynaun kívül Hilferdingen fog száradni a legyilkolt hősök ártatlanul kiontott vére. A titok leple még most sem szakítható szét teljesen, annál kevésbbé volt az keresztülpillantható 1849 augusztusában.¹

Mielőtt az események további elbeszélését folytatnók, az akkori, sőt részben még ma is tartó eszmezürzavar egy másik góczpontját kell megvilágítanunk. Ez a kegyelmezési jog gyakorlása. Vörös iratai arról látszanak tanúskodni, hogy a kegyelmezési jogot alteregói teljhatalmánál fogva Haynau gyakorolta ugyan, de a császár is adott kegyelmeket. Két esetet állít egymás mellé. Haynau 1849 október 25-ről kelt rendelete szerint, Magyarországban mindazon politikai foglyoknak, kik egy évnél tovább tartó fogságra nem ítéltettek, avagy ingerlő beszédekért, kisebb mennyiségű lőszer- és fegyvertartásért s ezekhez hasonló kisebb érdekű bűnökért fogva tartattak, — fogságból elbocsáttatásukat parancsolta meg.

Ugyanazon év december 15-ikén pedig a »Magyar Hírlap« hivatalosan szóról-szóra ezeket közli:

¹ Az 1895. év folyamán orosz és francia nyelven meg fognak jelenni Paszkjevics herceg emlékiratai. A jelen sorok írója erről értesülve, Paszkjevics hercegnőhöz fordult az ide vonatkozó adatok közlése végett. Technikai okok miatt azonban nem kísérhette siker fáradozását.

„Ő felsége f. é. december 8-ikán kelt legfelsőbb elhatározásánál fogva mindazon politikai bűnösöknek, kik politikai vétkek vagy hibákért nem több mint egy év *elzáratási* büntetésre ítéltettek s kik büntetésidejük felét már kitöltötték és ez idő alatti viseletük által magukat a kegyelemre érdemesekre tanúsíták, büntetésök hátralevő részét elengedni s az igazságügyministert e kegyelmi tény haladék nélkül fogamatba vételével megbízni méltóztatott.»

A Magyar Hirlap a kormány hivatalos lapja lévén, hitelt kell adni ama ténynek, hogy Ferencz József szintén gyakorolta a kegyelmezési jogot s pedig azon idő alatt is, a míg Haynau az alteregói teljhatalom birtokában volt. Egészen bizonyos, hogy felségjog ideiglenes átruházása nem fosztja meg e jog forrását annak esetleges alkalmazásától. Ide vonatkoznak azon, fájdalom, csalékonynak bizonyult remények, melyek a vérengzések előtt és alatt az ifjú fejedelem külön kegyelmezési jogaira vonatkoztak. De nincs egyetlenegy bizonyíték sem arra, hogy Ferencz József és akkori környezete nem a leghatározottabban ragaszkodott volna ahhoz, mikép Magyarországon a kegyelmet csak Haynau gyakorolhatja. Ép azért a külön kegyelmezésekre vonatkozó híresztelések, úgy akkor, mint legujabban, a pusztá mendemondák sorába tartoztak, illetőleg tartoznak. A Magyar Hirlap által közölt, egyébiránt csak alárendelt jelentőségű kegyelmi tény valószínűleg Ausztriára vonatkozott, s azért nyert e tekintetben utasítást az igazságügyminister, a kinek a haditörvényszékek eljárásához különben sem volt semmi köze. Magyarországon pedig még haditörvényszékek és vérbíráóságok működtek. A világosi fegyverletétel után közvetlenül azt még a leggonoszabb képzelem sem sejtette, de midőn a magyar foglyokat az oroszok átszolgáltatták az osztrákoknak, komor színben jelent meg a legkövetlenebb jövőendő. Már az aradi vérengzés előtt tudta a közvélemény, hogy súlyos megpróbáltatás következik, habár a vérboszu nagysága és túlzása még a legaggódóbbak sejtelmében sem jelentkezett. A reményvesztéssel együtt kezdődött az a szörnyű vád, mely Görgei ellen emelkedett. Már augusztus végén és szeptember első napjaiban susogtak árulásról, sőt Szemere augusztus 11-ikén kimondta, hogy Görgei »elvesztette« Magyarországot. Mindenki fogságba és súlyos per alá került, s amnestiát csak egy ember kapott: Görgei Artur. Kossuth 1849 szeptember 12-ikén kelt viddini levelében nyíltan és határozottan formulázta az árulás vádját; és természetes, hogy e vád mindig több és több hívőre talált, az aradi vérengzés után pedig szinte általánossá lett, azzal kiegészítve, hogy Görgei, saját életét megmentendő, feláldozta barátaiét, és természetesen azon végzetes látszat legsujtöbb bizonyíték volt Görgeire, hogy tábornokai a rémuralom áldozataivá lettek, és ő menekült.

E menekülésnek többféle verziója van. Görgei Artur maga csak a tények előadására szorítkozik mind a két munkájában. Görgei István pedig ismeretes művében lélektani indokokra vezeti vissza Paszkjevicsnek

közbenjárását, speciálisan Görgeire nézve. Az orosz vezér ugyanis folytonos versengésben volt Haynauval, az osztrák fővezérrel, és így azon tény, hogy Görgei ő előttette tette le a fegyvert, a különben is hiú hercezeget azon elhatározásra bírta, mikép dicsőségének okozóját kimenti az osztrák katonai rémuralom hatalmából; ily benyomás alatt írta levelét a cázárhoz, és ismeretes az eredmény, hogy Görgeinek vagy kegyelmet kellett kapnia, vagy pedig Oroszországba kellett volna mennie. Maga Görgei Artur szóbeli elmondásában akkép egészíti ki a különböző följegyzéseket, hogy Haynau nyers és durva hangu leveleket írt Paskievicshez, és különösen Görgeinek kiadátását követelte, mert égett a haragtól, hogy a magyar vezér az orosz előtt tette le a fegyvert. Paszkjevics viszont e sértő levelek miatt akkép akart bosszút állni Haynau-n, hogy a cázár Görgei személyeért való közbelépésre kérte föl.

De bármiként áll a dolog — maga Görgei Artur még ma sem tud egész bizonyosat — annyi kétségtelen, hogy Görgeinek elkülönítése és utóbb internálásra való megkegyelmeztetése bekövetkezett, valamint bekövetkeztek a szörnyű bosszú tényei, és a kettős alapon megszilárdult a kezdetben csak rebesgetett és a Kossuth által később nyílt kifejezésre jutott árulásnak vádja. Vajjon Kossuth tényleg hitt-e Görgei árulásában, vagy igaz, amit a vádolt és testvére, Görgei István állítottak, hogy bűnbakot állítva, a közvélemény haragjának súlyát Görgei Arturra akarta fordítani: e kérdés fölött a vita egészen meddő és fölösleges.

Egy egészen bizonyos, és ez az, hogy Kossuth vádja nélkül a nemzet az őt sujtó csapást sokkal nehezebben viselte volna el, mint viselte tényleg. Vajjon megfelel-e a valóságnak azon a rémuralom idejében elterjedt hír, melyről Görgei is hallott, hogy a katona-párt első tervei még sokkal vérengzőbbek voltak, mint a melyek tényleg megvalósultak, és különösen tényleg tervben volt-e az összes honvédtisztek lekartácsolása, vagy ez pusztán csak mende-mondára vezethető vissza: e tekintetben semmi komoly bizonyíték fönn nem áll.

De bizonyos, hogy a katona-párt diadalra jutva, hekatombákkal fenyegetőzött nemcsak Lamberg gróf meglincheltetése és Latour kivégeztetése, hanem különösen az osztrák sereget ért vereségek és a fegyverletétel osztrák-ellenes tendenciája miatt. Nem állapítható meg, hogy az exorbitans bosszúterveket a fiatal uralkodó vagy más befolyás, avagy egyszerűen csak a végső pillanatban való visszadöbbenés gátolta meg; Grünne küldetése sem igazolható okmányilag, a ki állítólag a fiatal uralkodó nevében ment Haynauhoz, hogy tiltakozzék az osztrák hadseregben szolgált összes honvédtisztek föbelövetése ellen; de a mi történt, az is több volt a rémesnél, az is a bosszú és harag őrlütségének cselekedete volt.

E vérázító szörnyűségeket is csak úgy lehetett elkövetni, hogy a katona-párt, a legmagasabb udvari összeköttetések segítségével, a fiatal uralkodó kezéből a teljhatalmat Haynau véres kezébe helyezte át.

A rémuralom vérengző korszaka aránylag rövid ideig tartott és mégis nem kevesebb mint 500 halálos ítéletet hozott létre, és e számból 114 tényleg végre is hajtatott. És végrehajtatott a nemzet virágán és dicsőségén.¹

Ily csapást és a reá következő szörnyű megpróbáltatást nem viselhetett volna el a nemzet azon tudat nélkül, hogy nem az ő erőin mult a haza megmentése, hanem áruló kéz gátolta meg fegyvereinek diadalát. Maga a passivitas politikája sem sikerülhetett később oly fényesen, ha a nemzet elveszti önbizalmát, és önbizalma elvesz vala, ha e sötét időben Kossuth vádja át nem hárítja Görgeire a felelősséget a végzetes katasztrópháért.

Az Újépület az ötvenes években.
(Egykoru olajfestmény után.)

Görgei érezte ezt és első ép oly határozott mint éles védekezése után nyugodtan és válasz nélkül tűrte a ránehezülő súlyos vádat; és mint ő maga mondta e munka szerzője előtt, ez által is hazájának akart szolgálatot tenni. Tényleg ez a vád tartotta fenn a nemzetben a lelki erőt és azon reményt, melyet az emigratio ápol, hogy szerencsés európai constellatio és új próbálkozás esetén sikerülni fog a haza megmentése. A kiegyezési alkudozások háttére gyanánt később is ott volt a nemzet lelkében ama

¹ Az osztrák hadi törvényszék által elítéltek száma 1848 november 17-ikén 1854 július 1-ig, Vörös iratai szerint, 1765; és pedig Bécsben 678, Aradon 380, Pesten 218, Mantiában 81, Nagy-Szebenben 72, Prágában 73, Kassán 58, Pozsonyban 30, Görgény-Szt.-Imrében 25, Temesvárott 20, Kolozsvárott 19, Maros-Vásárhelyt 17, az u. n. bánágban 15, Ferrarában 12, Lembergben 11, Budán 10, Csongrádban 9, Nagyváradon 8, Przemyslben 5, Rekegen 5, Deésen 3, Sopronban 3, Erdélyben 3, Nagy-Kanizsán 3, Paduában 2, Milanóban 2, Piacenzában 1, Velenczében 1, Szegeden 1. (Ezek közül a csongrádi, nagykanizsai és szegedi elítéltetések rögtönítélőbiróságok által történtek.)

rudat, hogy ha a békés megoldás nem sikerül, végre is sikerülni fog a harcziás. A mi tehát gyászleplet borított szabadságharcunk egyik legfel-
tűnőbb alakjára, ugyanaz a remény zászlaját tűzte ki és az önbizalmat
keltette új életre a nemzetben.

Senki sem hihetett a szuronyokra támaszkodó brutális katonai rém-
uralom tartósságában ép azért, mert hihetetlen túlzással kezdte romboló
művet.¹ De a rettentő csapástól elkábult közvélemény ebben is tévedett.
Haynau fölmentése és 30 debreczeni képviselőnek általa történt megkegyel-
mezése enyhülést és fordulatot látszott ugyan jelezni; de az elítéltetések
tömeges bebörtönözések nemcsak közvetlenül a világosi katastropha után
hanem még éveken át történtek. Így Kossuth, Andrassy Gyula Horváth
Mihály, Lónyai Menyhért, Pulszky Ferencz, Almásy Pál, Teleki Sándor gróf
és 36 társuk nevének az akasztófára való felszegezése 1851 szeptemberében
ment végbe. És mégis sokkal nagyobb megpróbáltatás várt a nemzetre,
mint a katonai rémuralom bősziült garázdálkodása. A nemzet virágát

¹ Nem elégedett meg azzal, hogy gyilkolt, hanem egyszersmind megkisérlte
Magyarország és a magyar szabadságharcz meggyalázását. Megkisérlte a világ előtt
kimutatni, hogy a magyar szabadságharcz mennyire gázolt az embervérben.

Hivatalos kimutatása ily cím alatt jelent meg: »Verzeichniss der unter der insurrec-
tionellen Regierung Ungarns durch Martial oder Statualgerichte hingerichteten, oder ohne
alle Justiz hingerichteten Individuen.«

Vörös Antal irataiban részletes felvilágosításokat találunk az iránt, mennyire birhat
ezen hivatalos kimutatás hitelességgel. Az ő feljegyzéseiből kitünik, hogy az e tárgyban
kibocsátott rendelet nem csupán a törvényszékileg elítélt vagy kivégzettek összeírását
rendelte el, hanem kiterjeszkedett azok összeírására is, kik általában a hadjárat idejében
elestek vagy magánúton meggyilkoltattak. Ebből kifolyólag írja Vörös: »noha a lehetőségi
minden feljegyzett egyéniséget politikai martyrnak akartak tüntetni, a kivégzettek sorába
olyanok is feljegyezettek, akik vagy még életben vannak vagy éppen ellenkezőleg nem
a magyarok, hanem osztrákok által végezettek ki, mihez képest azután igen természetes,
hogy a hivatalos kimutatás hitelessége önmagában megsemmisül.«

»Igy történt pl., hogy Zimmermann János kivégzettnek említették 1849. máj.
13-ról, holott ugyanezen Zimmermann János nem a magyarok által végeztetett ki, hanem
a császári hadsereg »Waffenbrüder«-jei által gyilkoltatott meg.«

A hivatalos kimutatásban továbbá 296. és 297. számok alatt két egyén említettik, kiket
állítólag Csajághy főbíró lövetett agyon 1849 július 26-ikán, holott ugyanazon Csajághy
annál fogva, mert büntelennek találtatott az ellene fölhozott esetre nézve, a haditör-
vényszék által föloldoztatott. A további kimutatásban 12 egyén neveztetik meg, »kiket
állítólag Szentkirályi Móríc kormánybiztossága és Stirlics Tobiás elnöksége alatt végeztek
ki; 9-et közülök 1849-ben, hármat pedig 1848-ban, — holott Szentkirályi Móríc kor-
mánybiztossága még 1848-ban megszűnt, Stirlics Tobiást illetőleg pedig mind amellet,
hogy az osztrák haditörvényszék a magyar vész- vagy statialis törvényszéknél hiva-
taloskodó bírák közül, különösen azoknak, kik mint olyanok nyilvánosan megnevezve
voltak, egynek sem kegyelmezett, ennek nevét mégis az elítéltek sorában találni nem lehet:
mindhogva a fellelőlt 12 egyénre nézve tényleg vagy nem áll a kivégeztetés, vagy
ha kivégeztettek, nem mint politikai, hanem mint rablógyilkosok végeztek ki, s így
a politikai martyrök között helyet nem foglalhatnak.« Ép ily kevés hitelt érdemel a hiva-
talos kimutatás azon adata, miszerint 1848 októberében a Rott generális hadtestéhez tartozó
két katona Hugolinus ferenczrendi szerzetes vezénylete alatt agyonveretett. Az itt említett

lekaszállhatta a csatatereken és a vesztőhelyeken dühöngő halál s megritkíthaták a hazafiak sorait a számkivetés és a börtönök. A szörnyű katasztrópha azonban csak a szabadságharcz nemzedékét sujtotta. A XVII. század végének szintén bécsi rémuralma nem versenyezhetett a Világost követő napok kegyetlenségével és terjedelmével. Carafa messze elmaradt a bresciai hiena: Haynau mögött. De a nemzet jövője ellen soha oly messzeható, hideg észszel kigondolt és tervszerűen végrehajtani akart rendszer nem fogamzott meg Magyarország bécsi ellenségeinek agyában, mint szabadságharcunk idején. Magyarország beolvasztása és elnémetesítése állandó titkos vágyuk volt a bécsi kormányoknak. A Habsburg dynastiának Magyarországon való uralmával teljesen egyidejű ezen cél, elérésére azonban a bécsi kormányok eddig csak ötletszerű eszközöket használtak. Ez eszközök lehettek véresek, mint I. Lipót gyászos korszakának idején, lehettek pusztán doctrinairek, mint II. Józsefői; de soha olyan tervszerűek nem voltak és nem nyugodtak oly széles és szilárdaknak látszó alapokon, mint a 48-iki magyar szabadságharcz leveretése után.

Hugolinus ugyanis, »ki a kimutatásban foglalt állítás szerint ugyanakkor, midőn a kimutatás szerkesztetett, közlött bűnéért vizsgálat alatt és fogva volt, már 1851. elején Zala-megyében a szentlászlói kolostorban volt — a simontornyai kolostorból áttéve — szabadon, holott épen nem lehet föltenni, hogy ha a kimutatásban foglalt állítás igaz volt, ő szabadon bocsáttatott volna.« Politikai martyrokat akart csinálni a kimutatás azon hat borsai lakosból is, kiket a magyar kormány által 1848. elején Borsán alakított rögzönítő törvényszék 1848 november havában felakasztatott, holott a kormánylap 1851 január 31-iki számában megjelent közlemény bevallotta, hogy a borsaiak a közterhek viselése ellen lázadtak fel, s katonaság távollétében az egész megyét forrongásba hozván, csupán a főbb lázítók kivégeztetésével lehetett elérni, hogy »Mármarosban a kinstárnak számtalan kincsei más magánjavakkal együtt föl nem dúlhattak, s nem fordultak elő oly tettek, minők Erdélyben, a melyekre csak visszagondolni is borzasztó.«

A hivatalos kimutatás megbízhatóságának és az osztrák vészbiróság lelkiismeretességének jellemzéseül említi fel egyebek közt Vörös, hogy míg a kimutatás »gróf Teleki Sándor rovására 17-et nevez meg, kik állítólag ennek rendeletére kivégeztettek«, ugyanc 17 egyén kivégzéseért Teleki menekülése után az 1849 elején elítélt Sándor Lászlót teszik felelőssé.

Politikai vértanuvá tették az 1849 február havában agyonlövetett Dobó Istvánt és Vorbás Jánost, kik Jar őrnagyot agyonverték, és Kohn Jakabot, a kit Görgei lopásért akasztatott fel.

»Igy áll a dolog — végzi feljegyzéseit Vörös Antal — Kovács Jánossal is, a ki a kimutatás 20. lapján a 94. szám alatt felakasztatott azért, mert honvédtársát agyonlőtte s ki szintén mint gyilkos politikai martyrrá tétetik. Innen lehet talán megmagyarázni, hogy Zimmermann gyilkosait, valamint mindazon oláh és szerb, rácz gyilkosokat. — kik közép-számítással az erdélyi magyar nemességnek pl. egy tized részét kiirtották, mint ezt az osztrák kormány egyik hivatalos organumában, a Magyar Hirlap 1849. 7-ik számában megírták, s kik hasonló arányban gyilkoltak Magyarországon is, — még csak kérdőre se vonták, annál kevésbbé jutott pedig eszükbe őket felakasztatni, vagy legalább 18—20 évi sánczmunkára ítélni, holott az osztrák érzelmű hirlapok is remélték, miképen azon oláhok is, kik számtalan magyart gyilkoltak meg (Magyar Hirlap 1849. 7. szám), érdemlett büntetésre fognak vonatni.«

Bécs nem volt mindig kegyetlen és nagyravágyó, a midőn a magyar nemzet fegyvert fogott igazainak védelmére és midőn sikerült az alkotmányvédő nemzetet legyőznie. II. Rákóczy Ferencz szabadságharcza után a bécsi politika nemes szívre és lángészre valló irányt mutatott. A pacificatiót általános amnesztia követte, s egy csapásra megszűnt a kapcsolat nemzet zöme és az akkori Kossuth Lajos: II. Rákóczy Ferencz közt. Soha oly hajlekony nem volt az ország a bécsi követelések teljesítésére, mint ekkor. A szatmári békét követő országgyűlések megszavaztak mindent, a mit a király akart. Ekkor létesült a »pragmatica sanctio«, majd a nemzeti jogoknak több mint félszázadon át történő hallgatag földadása, mely korszak bizonyára a nemzet végleges elalvására vezet, ha II. József szeszélyes ötlete föl nem ébreszti. Ellenben Carafa vérengzései csak a daczot növelték a magyarban, míg végre elkeseredése új és nagyszabású kitörésre jutott.

A két korszak és a két politika közti különbségen Bécs politikusai nem okultak s visszautasították a pacificatio szatmári békéjét, mely pedig az általuk gyűlölt 48-iki alkotmány önkéntes földadására vezetett volna. Es sokkal nagyobb terjedelemben, s alapos rendszerre fektetve fogadták el I. Lipót politikáját.

Ha ma már nem volna egészen bizonyos, hogy a reactio teljes joggal remélhette szükség esetén az orosz beavatkozást, szinte bámulnunk kellene, mily teljesen meg volt győződve az udvar Magyarország leveretése felől már 1848 őszén és telén, tehát akkor, a midőn még a forradalom tüze sem Magyarországon, sem Olaszországon nem aludt ki, sőt az utóbbiban akkor készült hatalmas föllobbanásra. Már 1848 november 27-ikén, s pedig ugyanazon V. Ferdinánd, ki esküjével szentesítette a 48-iki magyar alkotmányt, az új ministerium kinevezésének idején kifejezte a birodalmi politika azon alap gondolatát, hogy egy új köteléknek kell létrejönnie, mely a népek és fajok egyenjogúsága mellett a monarchia minden országát és törzsét egyetlen állami egységbe forraszsza össze, s az akkép létesülő új Ausztria számára a főnmaradást biztosítsa. Ferencz József, ma dicsőn és alkotmányosan uralkodó királyunk, 1848 december 2-ikán kibocsátott uralkodói manifestumában szintén ezen alap gondolatát fejezte ki. Joggal mondhatta a Bach hivatalos lapja 1849 április 2-iki számának előszavában, hogy Ferencz József császár a birodalom egységét s a különböző fajú népek egyenjogúságát az új Ausztria politikájának vezérszavává tette.

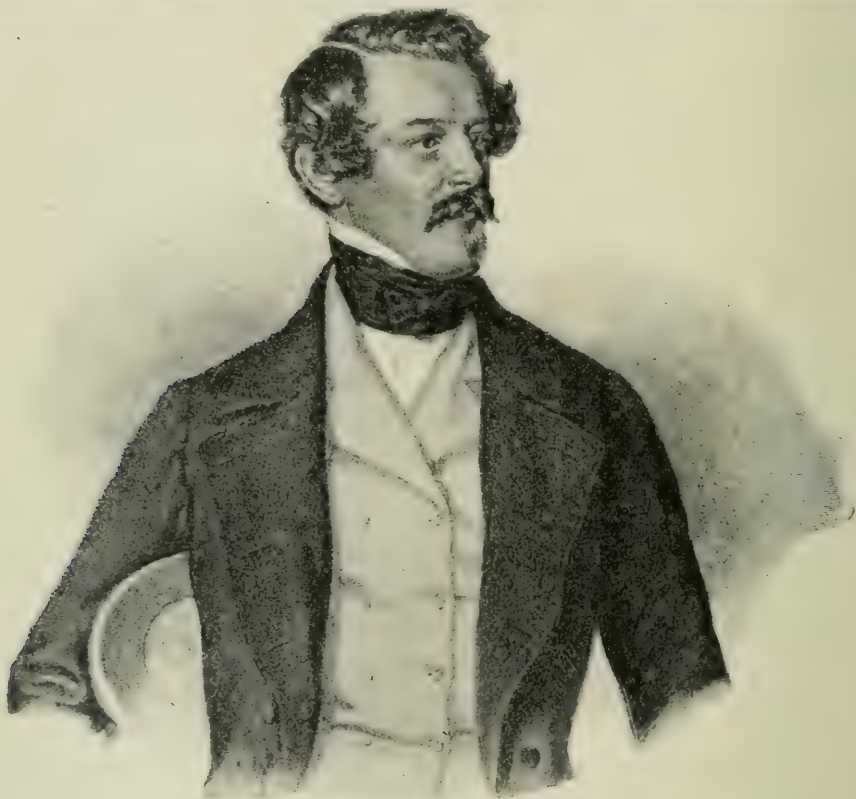
A márcziusi alkotmány ez alap gondolatot rendszerbe fűzte s igyekezett megvalósítani legalább papiron azt a képtelen problémát, hogy centralizálni lehet decentralisatioval, s lehetséges a nemzetiségi egyenjogúság germanisatio mellett.

Kevéssé lényeges azon kérdés, kinek tulajdonítandó az új rendszer és az új Ausztria alapelvének kidolgozása. Valószínű, hogy sem Stadion, sem Bach nem voltak a kizárólagos szerzők, hanem Schwarzenberg Félix herczeggel, Thunnal, a Windischgrätz-féle osztrák feudális conservativekkel

együtt csakis társszerkesztők. A megvalósításnak gyakorlati kivitelére azonban Bach Sándor, a »barricádok minisztere«, vállalkozott, a midőn igazságügyminiszterből ép e célból belügyminiszterre neveztetett ki. A róla nevezett korszak főemberével a következő fejtegetésekben sokszor találkozunk az olvasó. És már előre sejthető azon szerep, a melyet vinni fog. Ha a róla nevezett centralizáló és absolutistikus rendszer nem is az ő eszméje, annak lelke mégis ő volt. Egészen bizonyos, hogy mások eszméjének elsajátítására nála senki se volt képesebb. Jellemének fővonása az alkalmazkodás és hozzásimulás. Sőt azután túlozni tudta az átvett eszméket és irányokat. Így történt az absolut rendszerrel is, melyet ő fejtett ki a végletekig.

Az új rendszerben és a márcziusi alkotmányban kétségkívül volt igen érdekes, s a nagy tömegek megnyerésére számított demokratikus vonás. Bach Sándor sem tagadta meg a reactióhoz való csatlakozásának első idejében népies származását s azon szép célokat, melyekért a bécsi forradalom is küzdött, ezek közt az egyenlőség megvalósításának célját. Bizonyos, hogy az új Ausztria alaptételének, valamint a márcziusi alkotmánynak demokratikus vonása legelső sorban Bachtól származik. A fölvilágosodott és demokratikus absolutismus eme tehetséges embere, a kit jellemgyöngesége és hatalmi vágya a József-féle iránytól eltántorított a clericális irány felé, tulajdonkép nem államférfi, hanem született és elsőrangú politikai író volt. Zsurnaliszta a könnyelmű, lelketlen, de ügyesen színezni és mindent megvédelmezni tudó fajból. A ki összehasonlítja Bach Sándor kinevezése alkalmából írt belügyministeri körlevelét a későbbi Rückblickjével, lehetetlen nem látnia a stílnak, fölfogásnak s észjárásnak ugyanazonosságát, egyikben úgy, mint a másikban. A ki legkevésbé is stílus-szakértő, azonnal kell látnia, hogy mind a kettőt ugyanazon agy fogalmazta, csak más kéz írta. Csak azon ügyes ámitótól származhatott a Rückblick, a ki belügyministeri beköszöntőjében a következőket mondhatta: »Ha a kormányt hivatása áthatja s a közjót, mint a legmagasabb állami cél elmozdítani komolyan törekszik, ha az alkotmányosságot kifejti és biztosítja, kell, hogy kivívja a közbizalmat. Az állam van hivatva a szabad intézmények kifejlesztésére, de nem azért, hogy egyes társadalmi osztályok tetszését megnyerje, vagy engedményeket tegyen, hanem azért, hogy kipuhatolja a valódi szükségleteket, valamint a nép többségének kívánságait és ezeket teljesítse, hogy ekkép az ország java állandóan megzilárduljon és az összhaza (Gesamtvaterland) világtörténeti hivatásának megfelelhessen.« Nem ajánlhatja eléggé, mondja továbbá, a közigazgatási hatóságoknak, hogy a közvéleményre hallgassanak, s annak a sajtó által és a törvényes gyűléseken történő megnyilvánulásait szemük előtt tartsák. Megköveteli tőlük, hogy mindenki nézve hozzáférhetők legyenek, a gyors és jó administratio, valamint szándékuk tisztasága és az eszközök jól megválogatása által a kormány iránt bizalmat keltsenek stb. stb.

A katonai absolutismust követő polgári absolutismus halotti csendjéből koronként föl-fölhangzott még a jogegyenlőségnek és szabadságnak a hypokrita tisztelete. Sőt némi vörös szál a jogegyenlőségből átvonult Bachnak még azon politikai korszakán is, a midőn az már rég átadta magát az osztrák feudális-clericális reactionnak. A népnek és a tömegnek való kezezés színtén a divide et impera elvére volt visszavezethető, mert ez elv szerint nemcsak faj és nemzetiség, hanem osztály szerint is meg akarta bontani Magyarország társadalmi egységét. Orosz-Lengyelországban

Bach Sándor.

(Egykoru könyomat után.

az orosz, Galicziában az osztrák politika sikerrel állította szembe a parasztságot a nemességgel és az intelligentiával. Az osztályérdek elítélése Bach rendeleteiben és irataiban szólott a nemességnek, mely a szabadságharcz élén állott, s a többség érdekeinek figyelembe vétele szólott a köznépnek, melynek izgatása azonban teljesen eredménytelen maradt.

Maga a conceptio azonban politikailag sem volt szerencsés. És pedig nemcsak azért, mert Magyarország még egy fölvilágosodott, humanus és demokratikus absolutismust sem fogadhatott el. Magyarország akarata, óhaja és vágya ezen gyászos korszakban nem számított. Bachnak egész

iránya, valamint a márcziusi alkotmány, számos fogyatkozásától eltekintve, különösen két irányban volt téves. Mint demokratikus irány és alkotmány, sértette az osztrák feudálisokat, a kik végre is urai maradtak a helyzetnek, mert az udvar rájuk támaszkodott. Már e miatt sem lehetett a márcziusi alkotmányt végrehajtani. A másik hiba a nemzetiségi egyenjogúság elvének alkalmazása volt a centralistikus szerkezetben. E fő-fő hibáját az új Ausztria alapvető gondolatának már 1850-ben fölhozta Somssich Pál híres röpiratában,¹ melyben kimutatta, hogy ha a nemzetiségek egyenjogúsága valóság akar lenni, széttüri a monarchia egységét s annyi heterogén részre szakítja az új Ausztriát, a hány tartomány és faj alkotja azt s egyes vidékeken a közigazgatást épen lehetetlenné teszi. Ha ugyanis az egyenjogúság valóság lesz, minden fajt a maga nyelvén kell kormányozni. A törvénykezési ügyeket a szerint kell berendezni, a főtörvényszékeknek, a helytartóknak s különösen a minisztereknek minden faj nyelvét tudniok kell; az országos és birodalmi képviselőknek pedig valamennyi országos és birodalmi nyelvet legalább érteniök szükséges.

Azon körülmény, hogy a nemzetiségek egyenjogúsága mellett a germanisatio kiméletlen uralomra vergődött, mutatta, hogy sem az alapgondolat, sem a márcziusi alkotmány megvalósítására senki komolyan nem gondolt. Maga Bach sem.

Csak a papir-doctrinairismus, vagy a megvalósított, előre lehetetlennek tartó szédelgő gondolhatott arra, hogy a legszorosabban tervezett birodalmi s így teljes politikai egység lehetséges egységes kormányzati nyelv nélkül, s ha az egységhez még alkotmány is járul, hogy a parlamenti egység létesülhet közös tanácskozási nyelv nélkül. A tények és a gyakorlat megmutatták, hogy az ígérek és mézes-mázos szavak daczára a német nyelv hivatalos nyelvvé lett a kormánynak, közigazgatásnak egyaránt. Világosan következik ebből, hogy a nemzetiségek jogegyenlőségével űzött szédelgés teljesen öntudatos volt a reactio behelyezkedésének már első napjain, sőt a tervek és alkotmányok kovácsolásának idején. Az udvarral szövetséges reactionáriusok a népek 48-iki merész föllépte után nem bátorzkodtak sem a katonai, sem a polgári absolutismust nyersen, nyíltan s a leendő alkotmányosság utógondolatának látszata nélkül megvalósítani.

A cél világosan és határozottan a birodalmi egység teljes keresztülvitele volt; ez azonban nem történhetett absolutismus és germanisatio nélkül. Csak az absolutismus létesíthette a birodalmi egységet s csak a sikeres germanisatio tarthatta ezt fenn. Ekkép az eszközök szükségkép czéllá változtak. Czéllá lett az absolutismus és a germanisatio s az új Ausztria alapgondolata és a márcziusi alkotmány nem voltak egyebek, mint a politikai szédelgés és szédelgők változata.

De sikerülhetett-e a valódi cél?

Nem sikerülhetett még az esetben sem, habár valódi államférfi állt

¹ Das legitime Recht Ungarns und seines Königs. Wien 1850.

volna a lehetetlen törekvés élén. Valódi értelemben vett államférfia Ausztriának nem volt, s még a lángeszű, de léha Schwarzenberg Felix herceg sem volt az. Ez a sybarita kéjgő, a ki Angliától kezdve Itálián keresztül mindenütt botrányai által tette magát lehetetlenné, s folyton házasságtörő dramákban szerepelt, nagyobb ambíciót helyezett a nőcsábításra, mint az államférfiúi szerepre. Megtört erélyéből mi sem maradt egyéb, mint az erőszak durvasága és kiméletlensége, s brutális vérszomja. Semmi kétség, hogy Haynau vérengzésének egy szűkebb környezet élén ő volt értelmi szerzője, mint Batthyány meggyilkoltatását is ő ravaszkodta keresztül. Hozzá Schwarzenberg egyik feje volt ugyan a reactio ligájának, de az absolutismus organisatiojával nem foglalkozott. A kedvteléseitől elvont időt a külügyek vezetésével töltötte el. Magyarországot, mint Dessewffy Emil gróf jellemzőleg írta róla, legfeljebb csak néhány szép asszonyáról ismerte. Könnyelműségét, frivolságát mi sem mutatja annyira, mint ugyancsak Dessewffy Emillel folytatott beszélgetése; a midőn ugyanis ez figyelmeztette, hogy a márcziusi alkotmány keresztülvitele végleg tönkre teheti a monarchiát, azt felelte: »akkor majd mást fogunk próbálni«. Már 1852-ben bekövetkezett halála előtt is Bachnak engedett szabad kezét a belügyi rendezkedésben, mert a nagy birodalmi politikához a reactio ezen demokrata uszályhordozója nem is szólhatott hozzá. A politikai conceptio terén még Stadion is nagyobb tehetség s hozzá komolyabb és tisztességesebb volt, mint Bach. Az olmtüzi napokban valóban ezé volt a vezérszerep. Stadion azonban gyenge egészsége miatt csakhamar Bachnak adta át a tét, s így a politikai charlataniség eme példányképe maradt az actio élén. Ha Ausztriában komoly és nagy államférfiúi lángész tartja kezében a hatalmat, Világos után valóban erősíthette volna a monarchia centrális erejét. Vagy ha Ferencz József király 20 évvel idősebb s azon uralkodói képességet mutatja, mint melyek dicsőítik jelenleg, akkor egy kéjgő sybarita, egy paralitikus és egy charlatan-minister daczára, a kik romlását okozták a monarchiának, az új uralkodó teremtet vala dicső korszakot és tán az összmonarchiára is kedvezőbbet. De ekkor sem vérengzés és absolutismus, hanem kegyelem és alkotmányosság által. A nagy lélek és lángész azonban hiányzott az új Ausztriában, s így ez föltétlenül csak romlásra mehetett.

II. FEJEZET,

A reactio elhelyezkedése.

A czél ki volt tűzve s innét-túl csakis az eszközök alkalmazásáról lehetett szó. A deczemberi államszín s összbirodalmi programm föllállítása után a reactio nem létezőnek tekintette az olasz háborút és a magyar szabadságharcot. A tavaszi dicsőségteljes hadjárat előtt, alatt és után, még

akkor is folytatta előleges berendezkedését, midőn a magyar hadak Windischgrätzet s az orosz csapatokat kiverték Szent-István birodalmanak területéről. Igaz, hogy a márczius 4-iki manifestum idején a Tiszától kiinduló győzelmes előrenyomulás még nem tette tönkre az udvari hadseregét; de mégis nagy önbizalomra, vagy inkább az idegen segély biztos tudatára vallott azon hang, melylyel a császár megpirongatta a kremsieri birodalmi gyűlés tagjait, a miért ezek csak a monarchia másik állama számára készítettek alkotmányt. Ugyancsak ez magyarázza meg Windischgrätz azon hangját, melylyel már jóval korábban a magyar országgyűlés békeküldöttségét fogadta. Deák Ferencz előadása szerint ez a hang valamivel enyhébb volt akkori hírénél, de a benne megcsendülő gőgös elbizakodottság mégis csak azon tudatban gyökerezhetett, hogy a külföldi segély biztosítva van. Szerződésszerűleg a megvalósítás 1849 áprilisban, a közzététel májusban történt, de azon tudat, hogy Oroszország, illetőleg Miklós cár megadja a segélyt, már az olasz és a magyar háború kitörésekor általános volt az osztrák politikusok közt. Schwarzenberg herceg kezében jó ütőkártya volt Miklós cár reactionarius hajlama. Csak e miatt történhetett meg az is, hogy Windischgrätz gróf Batthyány Lajos miniszerelnököt letartóztatni merészelte. Az udvari politika centralisatiót, egységes birodalmat akart s az egységes alkotmány is csak arra való volt, hogy bár végre nem hajtva is, a birodalmi egységet képviselje. Miután ekkép a kremsieri birodalmi gyűlés az egész monarchia számára nem készített egységes alkotmánytervet, Ferencz József pedig, a ki, mint manifestumában kijelentette, az egységes Ausztria létesítését (a manifestum ujraszületést, »Wiedergeburt«-ot mond) életének földadatává tette, így a császár saját hatalmánál fogva hirdetett ki alkotmányt az egy és oszthatatlan osztrák császárság számára; a kremsieri birodalmi gyűlést pedig föloszlatta; a manifestum záró szavai elárulták, mire van alapítva az új rendszer. A császár bizalmát fejezte ki az iránt, hogy az Isten nem hagyja el a császári házat, de még nagyobb bizalmat nyilvánított »dicsőséges« hadseregének bátorsága iránt. Az ekként octroyált, Budapesten és Pozsonyban ki is hirdetett alkotmány, mely azonban gyakorlatilag részint soha sem valósult meg, részint később felfüggesztést nyert, csak egy tagadhatatlan érdemmel birt, hogy a forradalom nagy társadalmi reformját elfogadta, s első 32 §-ában megerősítette a jobbágyság megszüntetését és a földtehermentesítést. Nagyon természetes, hogy legelső dolga volt a közös és egységes vámterület proclamálása s a birodalmi polgárság létesítése. Ígéretet is tartalmazott az alkotmány, hogy Ferencz József osztrák császárrá koronáztatja magát s megesküszik az alkotmányra. A birodalmi ügyeknek alárendelve az országos ügyek rendezést nyertek. Az alsóház közvetlen választásokból alakult volna, és pedig akkép, hogy 100.000 lélek választ vala egy képviselőt, a felsőház a tartománygyűlések delegációjából. Magyarországra nézve kiváló fontossággal bírtak az alkotmány 71—75. §-ai,

melyek szerint a magyar alkotmánynak a birodalmi törvénnyel összhangban nem levő részeit hatályon kívül helyezték. De nem pusztán ez volt a Magyarország ellen intézett támadás. A nemzetiségek és nyelvek egyenjogúsága a magyar faj supremáciájának megszüntetését célozta. Egyidejűleg Magyarország területi feldarabolása is elvül tüzetett ki. Horvát-Szlavonország Fiumével együtt Magyarországtól egész teljesen függetlenné lett s a zágrábi tartománygyűlésnek kellett volna Dalmácia hovátartozása iránt egyezkedni. Külön organisatio volt szánva Magyarország délvidékének a szerb vajdaság czime alatt: sőt már az 1849 november 18-iki pátens a bánságot önálló igazgatási területté tette Temesvár fővárossal s három kerülettel. A császár pedig fölvette czimei közé a szerb vajda elnevezést. A határörvidék természetesen szintén Magyarországtól független s önálló organisatiót nyert. Erdély különszakítása a nemzetiségek egyenjogusításának alapján szintén részben terv, sőt részben már gyakorlati valóság volt; a szász nemzet jogainak a birodalmi alkotmány keretében való elismerése iránt ígéret történt. És több más szép ígéret is jutott kifejezésre: így a ministeri felelősségről szóló törvény, a bűnügyi és esküdtszéki sajtótörvény létesítése, az adóknak törvényhozási megszavazása s a hadseregnek az alkotmányra való megesketése, sőt a polgárőrségnek törvény által való szervezése. A 83. §. pláne megígérte, hogy valamennyi tartományi alkotmány 1849 végéig életbe lép s a birodalmi gyűlés azért hivatik össze első ülészakára, hogy a tartományi alkotmányokat helybenhagyja. Az ígéret azonban természetesen nem teljesedett, kivéve a magyar alkotmány elleni támadást s azon záró §-okat (120, 122.), melyek elrendelték, hogy az adókra vonatkozó törvényes intézkedések s a tényleg működő hatóságok Ausztriában mindaddig fönmaradnak, a míg alkotmányos úton szervező törvény nem létesül.

A birodalmi alkotmányt kiegészítő két pátens kizárólag az örökös tartományokra vonatkozott. Az egyik a vallásügyeket rendezte; de a februári alkotmánytól eltérő clericalis színezettel. Minden vallás s lelkiismeret szabadságát proclamálta a 12. §., de csak a vallásgyakorlatnak házi használatra való korlátozásával. És csakis a törvényesen elismert vallások és egyházi testületek birtak a nyilvános vallásgyakorlás jogával. A népiskolákban a vallásoktatás az egyháznál maradt, az állam azonban föntartotta saját felügyeleti jogát. A censura megszüntetése, az egyéni, az egyesülési és gyülekezési szabadság, az otthon és a levéltitok sérthetetlensége biztositást nyert; de természetesen mindez csak a papiron, arról nem is szólva hogy Magyarországon mindennek az ellenkezője történt.

Igy indult a reactio látszólag liberális köpönyegében végzetes útjára. A július 29-iki részleges ministerválság kiosztotta a szerepeket. Stadion, a ki az olmützi pátenseket és alkotmánytervet s a rendeletek egész tömegét neve aláírásával ellátta, megbetegedett. Éveken keresztül különben is csak a legizgatóbb szerek, tea, dohányzás s az alkoholikus italok túlságos

élvezete tartotta fönn munkaerejét, míg végre teljesen összeroskadt s tülterhelt agya felbomlott. Windischgrätz herczeg pedig letétetett, mire az új rendszer határozottan kibontakozást nyert. Bach lett a végleges belügy-minister Stadion helyett, Schmerling igazságügy-minister s gróf Thun Leó vallás- és közoktatásügyi minister. Ekkor már az orosz hadak benn voltak Magyarországon s a reactio nyíltan szervezkedett. A márcziusi alkotmánytól eltekintve tényleg is volt ideiglenes szervezete, már Windischgrätz inváziója idején, a midőn ugyanis a császári főhadvezér 1848 december 31-ikén elfoglalta Budapest fővárost, megbízta Szögyény-Marich Lászlót, a magyar udvari kancellaria alkanczellárját és Szereney István királyi személynököt, hogy ideiglenes közigazgatási tervzetet dolgozzanak ki s addig is az ideiglenes közigazgatás elnökévé Szögyényt nevezte ki. Ez már február 14-ikén bemutatta organizáló tervzetét s az elnökséget el is fogadta. A törvénykezés élére Majláth került, a kamarai ügyek vezetőjévé gróf Almássy Mórész, a tanulmányügyi, egyházi és alapítványi ügyek elnökévé báró Sennyey Pál lett. Az egészségügy vezetőjévé Stáhly Ignác, az országos bizottság vezetőjévé Torkos Mihály udvari tanácsos nevezetett ki, a ki már az ideiglenes szervezkedés előtt főkom-mánybiztos volt s az ügyeket tényleg vezette. Torkos nemsokára Szögyény mellett helyettes elnöké lett.

Windischgrätz herczeg, a ki gőgös volt aristokratikus vérenek kék színére, még nagyobb mértékben, mint ezt Bécsben helyeselték, támaszkodott a nagyrészen mágnásokból álló ó-conservativekre, kiknek fölfogása pedig nem egyezett meg a márcziusi alkotmánynyal. Ebből több félreértés és politikai balfogás következett. A conservativek azt hitték, hogy a bécsi kormány és az udvar a »forradalmi párt« leveretése után velük szövetségbe visszaállítja a 47-es alkotmányt; pedig úgy az udvar, mint a kormány el voltak határozva a centralisatio és germanisatio keresztülvitelére. Ha a conservativek mélyebbre látó politikusok, észre kell vala venniök, hogy a Kremsierből parancsokat és alkotmányokat osztogató udvari reactio a magyar szabadságharcz legyőzetése után legtávolabbi engedményre sem lesz hajlandó. Hiszen e harc még be sem volt végezve; sőt közbejött a diadalmas áprilisi hadjárat és a conservativ aristokrátiával barátkozó Windischgrätz herczeg még a magyar nyelv számára teendő engedményre sem volt rábirható. Szögyény László már február 14-iki tervében igyekezett kimutatni, hogy legalább a központi igazgatás és a cs. k. biztosok közt a levelezésnek magyar nyelven való intézése föltétlenül szükséges; mert különben Win-
dischgrätz rendeletéhez képest a törvényhatóságok levelezésének is német nyelven kell történnie. Előadta továbbá kifogásait Windischgrätz azon rendeleteivel szemben, a melyek Horvátország, Erdély és a Bánság igazgatási különválasztása felől intézkedtek. Windischgrätz azonban 1849 február 23-iki válaszában a szervezés ideiglenes voltára hivatkozott s azon kitérő utat választotta, hogy a magyar viszonyok végleges szervezése csak később

lehet. A nehezkés gondolkodású, de elbizakodott herczeg még azon önző érvet is használt, hogy az ostromállapot tartalma alatt ő a központ s vele csak nemetül lehet érintkezni. A mi pedig a területi földarabolást illeti, Windischgrätz Szogyény előterjesztésére még csak nem is felelt, hanem a Schwarzenberg Félix herczeghez történt fölterjesztésben azon megjegyzést tette a Bansagra vonatkozólag, hogy a szerb vajdasággal még sok baj lesz, mert allg tettek a szerbek lábukat Zomborba, már is a kamarai erdőket pusztították.

Maradt tehát a német nyelv mint hivatalos nyelv s Magyarország földarabolása a régiben, s az nem kárpótolhatta az ó-conservativeket, hogy a megyéknek s a megyei hatóságoknak pusztá és üres elnevezése megmaradt. Még azon rendelet sem ábrándította ki conservativeinket, melyben Windischgrätz herczeg hivatalos pecsérté a császári kétfejű sas szárnyai közé helyezett magyar koronát tette. S ily körülmények közt is megalakult az említett konzervatív hazafiakból »a királyi ideiglenes központi igazgatás«. A névleg még létező megyék élére szintén konzervatív férfiak kerültek, habár nem főispáni, hanem királyi biztosi elnevezés mellett. Királyi biztosok voltak: Pozsony vármegyében Czindery László, Komárommegyében gróf Károlyi Lajos, Nyitra megyében Vietorisz József, Pest vármegyében Havas József, Árva vármegyében báró Révay György, Veszprém vármegyében báró Fiáth Ferencz stb.

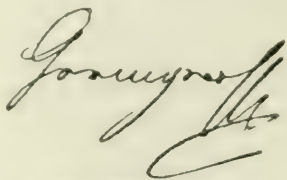
De nem tagadható, hogy Windischgrätz herczeg magatartása megtevéstehette őket, a ki Stadionnal, Bachchal ellentétben vagy ezek föltétlen absolutistikus terveit nem ismerve, arról álmodozott, hogy a régi magyar alkotmány átalakítva s megnyesve beilleszthető a birodalmi keretbe. »A régi alkotmányt,« úgymond Windischgrätz herczeg gróf Apponyi Györgyhöz intézett levelében, »korszerű reformok elfogadására alkalmassá kell tenni, de ez alkotmány teljes mellőzése sem nem tanácsos, sem nem kívánatos. E szerint tehát a megoldandó feladat nem más, mint a régi magyar alkotmányban (tehát nem a teljesen mellőzendő 48-ikiban) levő helytelen részeket a helyesektől külön kell választani s Magyarországot az összmonarchiával szorosabb kapcsolatba hozni.«

Ily kijelentések valóban azon hitet kelthették, hogy a kremsieri és bécsi reactio legalább a 47-iki alkotmánynak csonka maradványát meghagyja, habár már a császári főhadvezér is szükségesnek mondta említett levelében a megyék gyökeres reorganisatióját. Sőt a dolgok intézésére és a szervezeti tervnek kidolgozására, a ministertanács előterjesztése folytán, nem hivatalos tanácskozó bizottság alakult, melynek elnöke gróf Apponyi György volt s tagjai: báró Jósika Samu, gróf Dessewffy Emil, Ürményi József, gróf Barkóczy János, Szentiványi Vincze és Zarka János királyi személynek valának. Windischgrätz herczeg, úgy látszik, mélyebben ment be az organizáló tervek előkészítésébe, mint a mennyire azt Stadion és Schwarzenberg Félix herczeg óhajtották volna, s így valószínű, hogy nem-

csak katonai hibái, hanem az organisatióba való beavatkozásai is sietteték fölmentését és visszahívását.

Az említett bizottság terve elkallódott és Windischgrätz herczeg utódainak, báró Geringer Károlynak, a ki 1849 június 12-ikén neveztetett ki Magyarország felhatalmú polgári biztosává, legelső dolga volt új közigazgatást szervezni, mert a Szögyény-féle ideiglenes organismust még Geringer kinevezése előtt pár nappal Bécsből megszüntették. Haynaunak június 18-ikán a császári hadsereg fővezérévé történt kinevezetése teljessé tette a conservatívek kiábrándulását. De nem ábrándultak ki végleg, mert még mindig hittek legalább közvetítő szerepükben és hivatásukban.

A Windischgrätz-Szögyény rendszer alatt még hivatalt is vállaltak, a Geringer-Haynau kormány alatt azonban már legnagyobb részük visszavonult. Ekkor már csak az igazi muszkavezetők és hazaárulók maradtak érintkezésben a rémuralom embereivel. A tervkészítők és organizátorok egy újabb csoportja még akkor is folytatta hiábavaló munkáját, midőn az orosz interventio s a rémuralom már kezdetét vette. Gróf Forgách Antal és Rohonczy Ignác az ideiglenes igazgatásról szabályzatot terjesztettek báró Geringerhez. Gosztonyi pedig oly javaslatot terjesztett elő, hogy Lipovniczky, Fogarasi és Franck hétszemélyes táblai bírákból bizottság alakíttassék, mely Magyarország törvénykezési ügyét szervezze. A tervezők közé tartozott még Andreánszky Sándor és Sattenheim nevű erdélyi szász. E tervek azonban részint fölöslegsek, részint, mint Forgách Antalé, melyet Geringer elfogadott, nagyon is ideiglenesek voltak. A harmadik ideiglenes igazgatási rendszert maga Geringer léptette életbe 1849 december 22-ikén. E terv szerint szintén a főhadvezér s a fő polgári biztos képezték a központi hatalmat; a katonai dictaturához képest azonban az ország többé nem polgári igazgatási kerületekre, hanem katonai parancsnokságokra osztatott föl, de a régi polgári beosztás szerint. A budapesti katonai kerületi parancsnoksághoz három vármegye tartozott Budával mint székhellyel. A pozsonyi 9 vármegyéből állott s a székhely Pozsony volt. A kassai parancsnokság szintén 9 megyére terjedt ki, Kassa vagy Eger székhellyel. További katonai kerületi parancsnokságok voltak: a munkácsi 7, a nagyváradi 6 s a veszprémi 9 vármegyével. E katonai parancsnokságok élére természetesen katonákat, tábornokokat vagy egyéb főtiszteket neveztek ki. A budai főparancsnok gróf Wrba lett, Kassára báró Schlick altábornagy került. Minden kerületben a katonai parancsnokok mellett császári főbiztosok is működtek; kezdetben azonban csak 3 nyert kinevezést: báró Hauer Ágoston Sopronba, gróf Attems Henrik Pozsonyba és Surcceny Frigyes Kassára.

Báró Geringer aláírása.

Ez volt a katonai dictatura külső szervezete, s tartalma volt a vérengzés és jogtiprás, törvénye a hadi reglement. A márcziusi alkotmány

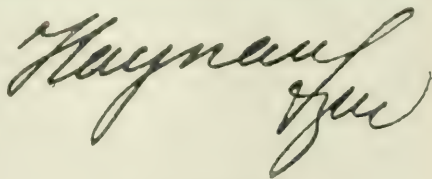
életbe léptetéséről természetesen szó sem volt, hanem parancsolt a kard és az önkény. A rettenetes állapotot legfeljebb csak az tette némileg elviselhetőbbé, hogy a katonai és polgári igazgatás örökös háborút viselt egymás ellen mert a breschli hiéna, Haynau, gögös megvetést tanusított a tintás kezű burokrataknak s maguk a ministerek iránt, olympi mulatságot szerezve néha a megkormányozott, megigazgatott s többnyire megkardlapozott alattvalóknak. A töménytelen adók egész seregét törvénytelenül szedték be, minden szabad szó elnémult, idegen, főleg cseh és galicziai hivatalnokok árasztottak el az országot, a kik a nemzetnek sem nyelvét, sem szokásait nem ismerték. Minden ígélet daczára a sajtó censura alá került s a legkisebb szabad írott szót börtön fenyegette, a tudományos intézetek működését betiltották: a magyar tudományos akadémiának nem volt szabad tevékenységet mutatnia, a pesti nemzeti színházban elrendelték a magyar mellett a német előadást, a nemzeti magyar sajtó helyett létesítették a reactio által fizetett magyar és német sajtót. És akadtak tollak, a melyek a dictatura szellemében dolgoztak. Az üldözés és boszú politikája e közben nem szünetelt: 1850 ápril 27-ikéig nem kevesebb mint 136 újabb elítéltetés történt, melyek közül 71 halálra szolgált. Ekkor azonban már a halálos ítéleteket nem hajtották végre, hanem börtönbüntetésre változtatták át. De midőn a reactio már lemosta kezéről a vért, szinte halálig fokozta a secaturát. Tömeges új pörök indultak s kezdetüket vették a politikai magatartást igazoló eljárások. Haynau 1850 márczius 27-iki rendeletében meghagyta, hogy a tanítók, az ének- és leányiskolában előadók, rektorok, kántorok és orgonisták, diurnisták, postamesterek, hivatalszolgák, sőt gépészek és állami mesteremberek tartoznak illető bizottságaik előtt igazolni jó politikai magatartásukat. Deák Ferencz szintén hadi törvényszék elé került, mert 1850 tavaszán Pécsre a hadbíróság elé idézték. A vizsgálatot azonban ellene megszüntették, mert Kraft kapitány és törzshadbíró jelentése szerint Deák Ferencz nem vett részt a debreczeni országgyűlésben. E körülmény azonban csakis akkép támadt, hogy Deák Ferencz, a békeküldöttségből való visszakerülése után, az osztrák hadsereg kordonai miatt, nem juthatott Debreczenbe. De legrettenetesebben és lesújtóbban hatott Haynaunak márczius 1-ikén kelt rendelete, hogy minden honvéd, sőt nemzetőr, a ki föl volt fegyverezve és táborba vonult, a császári seregbe soroztatik. Ha az örült agyvelőnek e képtelen rendelete nemcsak minden honvédre, hanem egyszerűen minden nemzetőrre végrehajtást nyer, akkor Magyarország egyszerre elveszti összes munkabíró férfinépét; sőt egy külön hadsereget kellett volna szervezni, a mely e fölfegyverzett óriási tömeget őrzi. De a képtelen rendelet végrehajtóinak több eszük volt, mint Haynaunak, ennek folytán 1850. márczius 14-én már megjelent a rendelet, mely azon nemzetőröket, a kik mint honvédek vagy guerillák nem szolgáltak, újabb behívásukig szabad-ságolta. E tragikomikus helyzetben Magyarországnak szinte összes lakossága a hadsereg szabadságolt állományához tartozott. Azon nemzetőrök

azonban tényleg besoroztattak, a kik Windischgrätznek 1849. január 5-iki bevonulása után fegyvert fogtak a császáriak ellen.

Néhány hónap múlva azonban már a honvédek besorozását is kezdték kisebb buzgalommal üzni. Körülbelül 50,000 honvédet soroztak be, de csakhamar elbocsátották ezek nagy részét is. Az elbocsátásnál a szabály az volt, hogy 38 éven túl mindenki szabaddá lett; szabadokká lettek az egyetlen fiúk, valamint a kik helyettesét állítottak vagy 500 frtot fizettek.

A katonai rémuralom szinte elviselhetetlen voltát még azon körülmény is fokozta, hogy támadásban részesült még a lelkiismeret is. Thun Leó, Haynau háta mögött, megkezdte a protestantismus elleni támadást, melyet 1859-ben fejlesztett legnagyobb erejére, midőn hirhedi pátensét kibocsátotta. Haynau február 17-iki rendeletét, mely szerint az evangélikus egyházak ügyeit csak a superintendensek intézhették a kinevezett adminisztrátorokkal együtt s a világi elem kizárása mellett, a protestánsok az ostromállapot természetes következményének tartották. Thun azonban megparancsolta a pozsonyi főkormánybiztosnak, Attemsnek, hogy az ottani evangélikus lyceumot és a katolikus akadémiát német intézetekké tegye.

A katolikus tanárok engedelmességek, de a tanulók megszöktek; ellenben a protestáns tanárok oly határozottan tiltakoztak, hogy a minister végre is engedni volt kénytelen. Ismételt kísérletei és túszurásai annyira boszantották a nem magyar érzelmű protestáns

Haynau aláírása.

szellemet is, hogy még a pánszláv hajlamú árnyalatok is a magyar ügyhöz csatlakoztak. Thun e tapasztalatokon nem okult s folytatta később is a protestánsok üldözését, mely az absolut korszak végén bukására vezetett. Haynau azonban nem vett részt a lelkiismeretszabadság üldözésében, sőt e vérengző szörnyeteg, mintha maga is megsokalta volna a kiontott vért és szörnyetteit, kezdett hajlani a szelidebb irány felé. De csakhamar bekövetkezett visszahívását és letételét nem e szelidebb iránynak, hanem a polgári hatóságokkal, s különösen a ministeriummal való örökös czivódásaiból lehet megmagyarázni. Így határozták el Bécsben visszahívását, a miről Haynau előre értesülvén, meghagyta auditorainak, hogy 24 óra alatt készítsék el a debreczeni képviselők ítéletét. Ezek engedelmeskedtek s körülbelül 30 halálos ítéletet hoztak. Haynau sietett a fölmentő rendeletet tartalmazó levél fölbonthatása előtt megkegyelmezni az illetőknek, s így állt boszút bécsi ellenségein, boldoggá téve sok családot s jó benyomást keltve a magyar közvéleményben. A megkegyelmezettek közt volt a fiatal Irinyi is. Bécsben jó képet csináltak a rossz játékhoz, mert nem tagadhatták, hogy Haynau saját jogkörében járt el, és mert a Haynau kegyelmi ténye óriási hatást keltett Magyarországon, új 100 megkegyelmezés történt Bécsben. De azért a »Wiener Zeitung«

1850 június 8-iki száma közzétette a Haynau kegyvesztettségéről tanuskodó császári kéziratot s a tábornok nyugdíjba helyeztetett.

A miniszterium a távozonak még egy nyilat lőtt utána, a mennyiben a ministerialis »Correspondenz« nyíltan az engedetlenség vádját emelte Haynau ellen. A kemény és mérges katona azonban nem hagyta magát s a pesti lapokban ugyancsak hevesen replikázott a ministereknek, arról vadolva ezeket, czélozva Bachra s ennek pártfogójára Schwarzenberg herczegre, hogy ő a demagogia áldozatává lett. E nagyszerű polémiának derűlten tapsolt az ország s egy percze elfeledte vérző sebeit. A mulatság azonban nem soká tartott, mert a »II. Belizár« nyilatkozatát közlő lapokat elkobozták.

A katonai dictatura már 1850 elején kezdett megváltozni s helyt adni a polgári absolutismusnak. E polgári absolutismus provisorium neve alatt szerepelt 1850-től 1853 közepéig. Ez időponttól számítandó az úgynevezett definitivum egész az októberi diplomáig vagy 1860 október 20-ig.

A polgári absolutismus területi berendezése a következő volt: A legszorosabb értelemben vett Magyarország (nemcsak Erdély és Horvátország, hanem a temesi bánság nélkül) ő kormányzati kerületre oszlott. Ezek voltak a budapesti, pozsonyi, soproni, kassai és nagyvárad kerületek, a hasonló nevű fővárosokkal. Mindegyik kerület centralizáltan volt szervezve s egy-egy gyűrűt képezett a nagy birodalmi centralizációban. Mindegyik élén egy-egy kerületi főispán állott, s mindegyik egyszersmind kerületi központja volt a katonai és rendőrpáncsnokságnak, valamint a pénzügyigazgatóságnak. S mindegyikben volt kerületi főtörvényszék. A temesi bánság, a szerb vajdaság, Temes, Torontál, Bács és Krassó vármegyéből alakítva, nemcsak külön területet, hanem külön tartományt képezett a katonai és polgári kormányzó hatásköre alatt. Erdély szintén külön szervezést nyert Nagy-Szeben székhellyel s külön katonai és polgári kormányzó alatt. Az alsóbb igazgatási területek a megyék és a járások voltak. Városi és községi külön kormányzat nem létezett. Erdélyben még a régi elnevezések is megszűntek. A magyar vármegyék, a székely és a szász székek helyére a vidékek (Distrikt) léptek. A további felosztások: terület és járás, a szászokra való tekintetből Behörde-knek neveztettek. Egész Erdélyben 5 vidék volt: a kolozsvári, rettegi, marosvásárhelyi, gyulafejevári, nagy-szebeni és brassói. A megyék és vidékek élén főnökök állottak. A járások élén szolgabírák. Kétségkívül el kell ismerni, hogy e beosztás legalább a papíron elég jó formát mutatott. Minden organum, felső és alsó, teljes kiépítést nyert s minden központ, alsó és felső, valódi központja volt az igazgatás minden ágának s az adminisztrációtól elválasztott igazságszolgáltatásnak.¹

¹ A területi beosztást a hivatalnoki létszámmal egyetemben azon pályázati hirdetés is tartalmazza, melyet a cs. kir. belügyminiszterium 1850 szeptember 13-ikán 5036. sz. a közzetett. E hirdetmény adatai szerint a pest-budai helytartóságnál a helytartón és a helytartói elnökön kívül a következő hivatalnoki állások rendszeresítettek: 1 hely-

A szervezeti hibák a legmagasabb sphaerákban léteztek, s pedig a ministeriumnak a helytartósághoz s a kerületi kormányzathoz való viszonyában. Magyarországon ép úgy, mint Ausztriában a kerületi kormányok vagyis kerületi főispánságok részint közvetlenül a ministerium alá, részint a helytartóság alá voltak rendelve. De hogy mely ügyekben volt a legfőbb forum egyik vagy a másik, ezt pontosan semmiféle intézkedés sem határozta meg. Gyakran megtörtént tehát, hogy a főlebbvitelek a helytartótanácshoz kerültek ugyanakkor, midőn a kerületi főispán az ügyet egy időben már a ministeriumhoz terjesztette. A helytartóságnak már végrehajtott intézkedését gyakran vissza kellett színi, mert a ministerium másként rendelkezett.

A kétféle alárendeltség concurrentiája a kerületekben is létezett. Itt az építészeti igazgatóság nem a kerületi kormánynak, hanem közvetlenül a kereskedelmi ministeriumnak volt alárendelve. A rendőrigazgató, pénzügyi igazgató és az ú. n. adócollegium szintén coordinált hatóságok voltak

tartói tanácsos 4000 frt, kettő 3000 frt, öt 2500 frt fizetéssel, 1 titoknok 1800 frt, négy fogalmazó 1000 frt, hat 900 frt fizetéssel, 1 kiadó, 1 lajstromozó, 1 iktató és 8 írnok. Az öt kerületi kormánynál (főispánságok) 5 főispáni, 5 helytartótanácsosi állás szerveztetett, az előbbieket 5000, az utóbbiakat 4000 frt fizetéssel. Az egyes kerületi főispánságok személyzete a következő volt: A pest-budai kerületben: 2 első osztályú kerületi tanácsos; 1 első osztályú titoknok, 2 második osztályú fogalmazó. A soproni kerületben: 2 első osztályú kerületi tanácsos, 1 első osztályú titoknok, 2 második osztályú fogalmazó. A kassai kerületben: 1 első osztályú kerületi tanácsos és 1 második osztályú ker. tanácsos, 1 második osztályú titoknok, 1 első és 1 második osztályú fogalmazó. A pozsonyi kerületben: 1 első és 2 második osztályú ker. tanácsos, 1 első osztályú titoknok, 1 első és 2 második osztályú fogalmazó. A nagyvárad kerületben: 1 első és 1 második osztályú ker. tanácsos, 1 második osztályú titoknok, 1 első és második osztályú fogalmazó; s az összes kerületekben együttesen 6 lajstromozó és 5 kiadó. A 45 megyei hatóság következőkép osztott be az egyes kerületekbe: A pest-budai kerülethez tartoztak: Pest-Pilis, Pest-Zsolt, Esztergom, Fehérvár, Borsod, Heves, Szolnok, Csongrád, Jász és Kunság. A soproni kerülethez: Sopron, Moson, Győr, Vas, Veszprém, Zala, Tolna, Somogy, Baranya. A kassai kerülethez: Szepes, Gömör, Abaúj-Torna, Sáros, Ungvár, Zemplén, Bereg-Ugocsa, Máramaros. A pozsonyi kerülethez: Pozsony, Felső-Nyitra, Alsó-Nyitra, Trencsen, Árva, Turóc, Liptó, Bars, Hont, Nógrád, Zólyom, Komárom. A nagyvárad kerülethez: Szatmár, Szabolcs, Alsó-Bihar, Felső-Bihar, Arad, Békés, Csanád.

A vármegyék járásokra osztattak fel, ezek száma 265-ben állapított meg.

A megyei hatóságoknál a hivatalnokok száma a következő volt: 20 megyefőnök, 2000 frt, 25 1800 frt fizetéssel, 50 titkár, 900 és 800 frt, 69 fogalmazó, 700 és 600 frt fizetéssel, továbbá 40 kiadó, és 32 lajstromozó.

A járási hatóságnál rendszeresített 112 igazgató szolgabíró 900 frt, 153 szolgabíró 800 frt fizetéssel, 163 tiszti segéd 500 frt, 215 400 frt fizetéssel,

A helytartóság s kerületi főispánság szolgálatára rendszeresítették: 20 fogalmazó segéd 400 frtnyi, 40, 300 frtnyi segédydíjjal

E tisztviselői statust 404 napidíjasi és 344 hivatalszolgai állás egészítette ki, úgy hogy az ország közigazgatása összesen 1765 alkalmazottat vett igénybe. Minden szolgálati állomásnál a hibátlan politikai viselet s az egyes járásokban szokásos nyelvek ismeretének kimutatása kívántatott.

a kerületi főispánok mellett. Ezeknek közvetlenül a ministerium parancsolt s nem a főispán, a kinek különben elég sok dolgot adott a 7—10 vármegye igazgatása fölött való felügyelet, sőt e felügyeletet komolyan el sem végezhetne.

Annal inkább túl volt terhelve a szolgabíróság, melyen a közigazgatásnak szinte összes terhe volt, mert az önkormányzati és községi élet teljesen hiányzott. A coordinált felső hatóságoknak ellentétes rendeletei gyakran egyszerre érkeztek a szolgabírói hivatalba. A naiv és tapasztalatlan szolgabíró ilyenkor meg volt akadva s csak az egyik rendeletet hajtotta végre, a melyiket jobbnak tartotta; de ennek az lett a következménye, hogy a mellőzött főhatóságtól orrot kapott. És ezek a rendutasítások néha igen érzékenyek voltak, mert rendszeren 15—20 frt vagy még nagyobb pénzbüntetésben nyilvánultak. Az okosabb és tapasztaltabb szolgabíró azt cselekedte, hogy egyik rendeletet sem hajtotta végre, hanem nyugodt lélekkel beirta naplójába a rendelet megérkezését s a községhez való elküldésének datumát, a miről azután jelentést tett fölöttes hatóságának. Az ellentétes rendeletek további sorsával nem törődött, a falusi bíró és jegyző dolga volt azokat eligazítani, a kik rendszeren elvitték azokat a földesúrhoz vagy a paphoz, hogy mitevők legyenek velük. Rendszeren az történt, hogy semmit, s az igen sokszor megesett a nem ellentétes rendeletekkel is. A rendeletek zuhataga rászakadt az országra, ép úgy mint a hatóságokra. Alkotmányos törvényhozás nem lévén, mindent a császári nyílt parancsok, ministeri rendeletek stb. intéztek. A császári pátensek intézték a legfontosabb ügyeket, mint: az alkotmány kérdéseit, földtehermentesítést, törvények behozatalát stb.

A földadót az 1850 márczius 4-iki rendelet hozta be. A földadó-rendelet szavai szerint, adó fizetendő a föld termésétől s az épületek haszonélvezetétől. A termés értékének megállapításánál az 1824-iki termés árai vétettek alapul. A zsandárságról szóló rendelet meghagyta, hogy a zsandár mindig szolgálatban levőnek tekintetik s neki mindenki rangkülönbség nélkül engedelmeskedni tartozik.

1850 április 8-ikán eltöröltetett a placetum. S ugyanazon évben lépett életbe a dohány-monopolium.

Az 1851-iki év tele volt adóügyi rendeletekkel, melyek az egyenes és közvetett adóügyeket szabályozták, ugyancsak ez évben vette ki a kormány a sajtóügyet a hadi törvényszék köréből s átutalta azt a polgári hatóság körébe. Az 1852. és 1853-ik évek a császári nyílt parancsok korszakát képezték, melyek részint az organikus intézményekre, részint az úrbéri kárpótlásra, az ősiségre s az új viszonyokra vonatkoztak.

A következő évek szintén leginkább magánjogi viszonyokkal, úrbéri kárpótlással, dézsmával s kataster-ügygyel foglalkozó nyílt parancsokat és rendeleteket regisztráltak, míg végre 1857-ben az igazságügyminister rendezte az úrbéri törvényszékek illetékességét.

Az apró-cseprő rendeletek e felsorolásba nem kerültek s egész kötetet lehetne megtölteni csak ezimükkel. A közbiztossági, mezőrendőrségi, tűz-őrségi s egyéb rendeletek le egész a szakáll és bajusz viselési rendeletekig végtelen kötetekre terjedtek, de e részben igen jóindulatú rendeletek közül alig néhány valósult meg a gyakorlatban.

Kétségtelen, hogy a Bach-rendszer igazgatási formái sokkal tökéletesebbek és magasabbak voltak a régi magyar igazgatási formáknál. Az is kétségtelen, hogy a Bach-rendszer közigazgatása igazságosabb és tárgyilagosabb volt, s e rendszer alatt nemesak az úr, hanem a paraszt is kereshette és megtalálhatta igazságát, holott a régi közigazgatás idejében a szegény népnek ritkán volt igaza. Megyei közigazgatásunk kevésbé változatos ellenségei szeretik a Bach-rendszer közigazgatási formáit is utánzandó példák gyanánt föltüntetni a jelenre nézve. Közigazgatási reformunknál kétségkívül nem egy szervezeti részlet hasonlítani fog a Bach-rendszeréhez, de nem mint utánzat, hanem mint természetes következménye a helyes administratív beosztásnak. Nélkülözhetetlen lesz az administratív területek helyes beosztása. A megyei és járási központoknak valódi központokká kell lenniök a közigazgatás és törvénykezés minden ágára. Az ellenőrzésnek azonban ép a Bach-rendszer szomorú tapasztalatainak következtében a közigazgatás által legközvetlenebbül érdekelt közönségnél kell maradnia, mert különben oly füledt és dohos légkörű burokratizmus fejlődne ki, mint fejlődött a Bach-rendszer idején. E rendszer közigazgatása részben idegen hivatalnokaival, idegen igazgatási formáival annyira elzárkózott a közönségtől, annyira meg volt szakadva az érintkezés az állami gépezet és a társadalom közt, hogy az utóbbi még a hatósági rendeletekről sem értesült. Annyira ment ez, hogy egész nagy adórendszerekről, például a fogyasztási adórendszerről a közönség még csak értesülve se volt, midőn már tényleg megkezdődött az adó beszedése. A rendeletek pedig csak úgy hullottak Bécsből és Budáról, a rendeleti közlőny számai mázsaszámra heverték a falusi bírók pinczéiben vagy padlásain. Különösen a berendezkedés kezdetén megmérhetetlen volt a zűrzavar. Bebizonyult, hogy a rohamos és tömeges átalakításra még a szuronyokra támaszkodó erőszak se képes. Igen sokáig nemcsak közigazgatás, hanem még igazságszolgáltatás se volt Magyarországon. Több megyében önkéntesen alakult törvényszék a régi sedria formában és ezek üttették-vetették az igazságszolgáltatást, felsőbb rendeletek és egyszersmind fizetés nélkül. Leginkább pedig az volt szokásban, hogy a pórnép a régi megyei hivatalnokokhoz fordult igazságszolgáltatásért, mert az új és idegen hivatalnokokhoz nem volt bizalmuk. A megye régi urai (földesurak, szolgabírák, alispánok s az uradalmak gazdatisztjei) mint választott bírák működtek. Természetes, hogy az 5 főtörvényszéknek dolga nem akadt, mert soká nem volt Magyarországon fölébbezés; így az 5 kerületi főbíróság ráért a régi királyi táblák hátralékának földolgozására, s pedig annál inkább, mert felsőbb rendeletre birtok-

perekben nem ítélkeztek a küszöbön álló pátensek megjelenéseig. Így történt, hogy a birtokviszonyok rendezése a bíróság megkerülésével s a legtöbb megyében a birtokviszonyok tényleges állapota, a földbirtokos és a régi jobbágyság kiegyezése választott bírósági határozatokon alapult. Az igazságügyi administratio is a legnagyobb nehézségekkel küzdött, a minek részben a szervezet is oka volt, mert a kerületi főügyészek szinte rendőri fölügyelet alatt tartották a kerületi főtörvényszéki elnököket.

És mégis el kell ismerni, hogy a Bach-korszaknak volt valami nagy és maradandó érdeme, és ez az igazságügy rendezésében állott. Nemcsak súlyos politikai bűn, hanem egyszersmind nagy véték volt nemzeti szempontból is a magyar hétszemélyes táblának Bécsbe történt centralisatiója s az ottani legfőbb ítélőszékbe való beosztása. Midőn azonban az élet és a gyakorlat megjavította a hibákat, az igazságügyi szerkezet bevált, s a bár idegen származású, idegen nyelvű, idegen törvények szerint ítélő bíróság akkora jogbiztosságot hozott létre legalább a magánjog terén (ebbe a politikai reactio nem igen avatkozott), a minőt Magyarország eddig nem élvezett. A bécsi legfőbb ítélőszék, különösen mint a judicatura őre, európai szellemű s nagy látkörű ítélkezést adott az országnak, a melynek színvonalát szinte

Schmerling aláírása.

csak a legújabb időben értük el. A büntető igazságszolgáltatás terén a reactio igazságszolgáltatása politikai czélokat szolgált, s az önkény eszközévé szegődött akkor is, midőn többé már nem kivételes bíróságok ítélkeztek. De hogy a birtokviszonyok legombolyítása, ez az óriási

munka aránylag nagyobb társadalmi zavarok, igazságtalanságok és jogsértések nélkül történt meg, ez első sorban azon bíróságnak köszönhető, mely Schmerling igazságügyministersége alatt indult fejlődésnek. A későbbi provisorium e rossz vezérpolitikusa mint igazságügyminister nemcsak a legképzettebbek, hanem a legjobb akaratuak közé tartozott. A jobbágysági terhek s az új birtokviszonyok rendezése körül e bíróságnak még azon érdeme is megvolt, hogy lehetőleg paralizálta a bécsi kormány azon törekvését, mikép a szabadságharczban leginkább kompromittált gentry szenvedjen rövidséget. Alig van valami a Bach-korszak összes intézményei közt, a melyről joggal el lehetne mondani, hogy működése szinte hasznos volt. Idegen léte, de jogi műveltséggel felfegyverkezve, tárgyilagos lehetett társadalmi osztályaink küzdelmében, s így parasztságunk szerencsével és igazsággal került ki a birtokrendezés nagy vagyoni és társadalmi revolutiójából.

A jó közigazgatás és igazságszolgáltatás hatalmi s egyszersmind asszimiláló tényező. Franciaországot és Poroszországot nagyszerű közigazgatási szerkezete emelte a hatalom legmagasabb polczára. A jó közigazgatás, kapcsolatban a jó igazságszolgáltatással, képes paralizálni a politikai, társadalmi. sőt nemzetiségi ellentéteket is. Rómának csodálatos

igazgatási és kormányzati rendszerében hatalmas assimiláló erő rejlett. A jó intézmények megkedveltették és túlélték a francia uralmat, ennek bukása után is, a rajnai tartományokban. Sőt Magyarország saját példáján is okulhat. Elavult, rozszant közigazgatási szervezetével, melynek legfőbb baja mindig az volt, hogy nem tudott igazságos és tárgyilagos lenni lefelé, a pörnép irányában, s pedig nemzetiségi különbség nélkül, nem assimilált senkit, sőt elriasztott. Egyes kivételes esetekben és pontokon, a hol a magyar igazgatás megfelel a jó közigazgatás követelményeinek, a vonzó erő szemmel látható. Ott alig létezik nemzetiségi ellentét vagy antagonizmus a társadalom különböző rétegei közt. A Bach-korszak és a provisorium épen a legtanulságosabb példákat tartalmazza ránk nézve. Az önkényuralom igazgatási rendszere a magyar nemzetre nézve idegen és ellenséges volt. Az egységes birodalomba akarta begyűrní a magyar államot és az osztrák-ságba a magyar nemzetet. A birodalmi néptörmelékből igyekezett összeamalgamálni valami egységes nemzetfélét.

Az elnyomó hatalom bürokratíája nagyrészt nemcsak nemzetünket nem ismerte, hanem ennek még nyelvét sem. Vágyaiban nemcsak nem osztozott, hanem azokat rebelleseknek tartotta. Ez a hazátlan és lelketlen bürokratia szedett-vedett népével átka volt az országnak s könyörtelen végrehajtója az elnyomó akaratnak.

Magyarország levegőjében azonban csodálatos assimiláló erő van. A magyar nemzetre uszított hivatalnok sereg az elnyomatás korszakának utolsó éveiben jórészt már acclimatizálódni kezdett. A hol igazgatása tárgyilagos és igazságos volt, kezdett tekintélyre szert tenni. Humánus és jóindulatu egyénei pedig még rokonszenvre, sőt szeretetre is szert tettek.

Voltak kiváló megyefőnökök és főispánok, a kik, midőn az önkényuralom rendszere elbukott, a közönség nagy sajnálkozására távoztak helyükről. A felszabadult és neki vadult közszellem sok galibát okozott, nem egy czilindert és ablakot bevert, nem egy Bach-huszárt páholt el. De a kik a közigazgatás gépezetét jól és igazságosan kezelték, azoknak nemcsak bántódásuk nem esett, hanem távozásukkor könnyhullatás kísérte őket. Utólagosan, azt lehet mondani, szinte szerencse, hogy az elnyomatás bürokratíája nagy átlagában rosszul bánt a nemzettel, különben attól lehetett volna tartani, hogy a nép megkedveli azt a kormányrendszert, mely bár a szabadságot eltiporta, de jobb igazgatást létesített mint volt a hagyományos nemzeti administratio.

Annál kevesebb jó mondható el a Bach-korszak pénzügyi igazgatásáról és zsandárságáról. Az útrendészet az absolutizmus későbbi korszakában fejlődést mutatott ugyan. Emlékezetesek minden esetre azon útmutató táblák, melyeket a Bach-korszak bukása után a felszabadult nemzeti önértzetnek legelső dolga volt összetűni. Ez önértzet a sok boszantás és kínzás okozta elkeseredés folytán valóban sok oly dolgot is lerombolt, a melynek az ország hasznát vehette volna. De bizonyos, hogy hosszú évek teltek el,

a míg az útügy valamennyire rendbe került. Éveken át rosszabb utak voltak Magyarországon, mint az alkotmányos táblabíró-korszak idejében. A vácz-balassa-gyarmati és a vácz-pesti — tehát az ország fővárosába vezető — és egyéb állami utak a Bach-korszak első éveiben teljesen járhatlanok voltak. Az állami utak hidjainak nagy része pedig használhatatlan volt vagy csakhamar összedült. A protegált vállalkozók ugyanis rosszul és hiányosan építettek. Az úgynevezett országúttakkal vagy pláne a községi utakkal az állami útépítészeti hivatal nem törődött. Természetes, hogy a megígért vasúti hálózat is elmaradt s a budapest-bécsi vasúti forgalom megnyitásán kívül az absolutismus végső leszámolásának idején alig mutathatott föl valami maradandót. Az alkotmányos kormányzat megmutatta, hogy mily óriási eredményeket lehetett e téren elérni, pedig az absolutismusnak minden hatalom és az ország zsebe rendelkezésére állott.

De legsilányabb és legigazságtalanabb volt a Bach-rendszer pénzügyi administratioja. A közteherviselés elvét Magyarország kimondta önmaga törvényhozása által. Ennek természetes következménye leendett alkotmányunk fönmaradása esetén is új adók behozatala és az egész adórendszer átalakítása. Szükségkép behozta volna a magyar alkotmányos kormányzat is a széles alapokra fektetett földadót. Hogy az idegen hatalom kényszerítette föl az új adók egész özönét, ez csak fokozta azok népszerűtlenségét, ellenben a »nem fizetünk« elv népszerűségét. Ez utóbbi elv és népszerűsége átvonult még az alkotmányos korszakba is. De a főbaj abból állott, hogy az adó- és pénzügyi rendszerben minden hamis, hazug és igazságtalan volt az alaptól az épület tetejéig. Pedig ép az idegen hatalomtól meg lehetett volna várni, hogy társadalmi küzdelmeink közepett igazságos és tárgyilagos legyen az adóalapok és keretek megállapításánál. El lehet tekinteni azon célzattól, mely pedig az ország több részében érvényesült, hogy e buta és vak absolutismus a kataster megállapítása által büntetett és jutalmazott. A rebellisebb vidékek nagyobb katastert, a »gutgesinnt«-ebbek enyhébb katastert nyertek. Erdély annyira volt sújtva, hogy katasterét a későbbi alkotmányos kormánynak le kellett szállítani. Egyes vidékek megyei közt is különbséget tettek. A Dunántúlnak kevésbé rebellis vármegyéi redukált adóalapra tettek szert s megfordítva. A kuruczabb vármegyék büntetésül több földadót viseltek. Nem ide tartozik a bírálat, vajjon a legújabb alkotmányos kormányzat legújabb kataster-szervezete oly ideális magaslaton van-e, melyről megvetően lehet lenézni a Bach-korszakét. De egészen bizonyos, hogy a Bach-korszak katastere akkor se lehetett volna jóvá, ha a legjobb akarat igyekszik megvalósítani. Nagy katasteri vagy akkor úgynevezett »földköstölő« hadsereg működött szerte az országban. A műveletet Bécsből a pénzügyministerium intézte el s az eljárás abból állott, hogy a katasteri biztos megjelent a községben s ott felépítette s megköstölte a földeket s erről följegyzéseket tett. A választmány állott az ügyvezetőből, a kit a parasztelecz »üdvöztőnek« nevezett

a ki rendszerint a községi jegyző vagy a honoratiorok egyike volt. A néhány tagból álló választmányt a községi előjárók ajánlatára a kataszteri biztos alakította meg. Mikor aztán kinn a határban a kataszteri biztos kilépte és megkóstolta a földeket, a választmánytól megkérdezte, kié a telek s hány pozsonyi mérő gabonát lehet abba vetni. És hogy e slendriános, igazságtalan és önkényes eljárás még a gyorsaság által sem volt indokolható, azon körülmény mutatja, hogy ugyanezen eljárás ment végbe ott is, a hol a kataszteri fölvételeket megelőzte a tagosítás, tehát a mérnöki fölvétel. Hasztalan kérték az illetők a kataszteri biztost, a felügyelőt vagy akár a pénzügyministert, hogy a végrehajtott és hitelesített tagosítási munkálatok képezzék alapját a kataszternek. A kérelem, mint a rendszerbe ütköző, visszautasításban részesült. Az alapjaiban hibás munkálaton csak részben javíthatott azon reclamatio-özön, mely azt megtámadta. Egyesek a maguk nevében s a községek egyetemlegesen reclamálhattak; voltak hivatalos reclamátorok, a kik az állami érdekek védelmére nyertek alkalmazást. Sok kiigazítás történt magánosok javára is; e téren azonban már fölbujánzott a Bach-rendszerben, mint később, a bíróság kivételével, az igazgatás minden ágában, a protectio és corruptio. De szinte mindig igazuk volt az állami reclamátoroknak, a kik azt állították, hogy az állam csorbulást szenvedett. Legjellemzőbb, hogy az állami kártalanítás végrehajtásával gyakran nem is képzett mérnököket, hanem qualificatio nélküli egyéneket bíztak meg, a kik azután önkényesen kimondták, hogy ez vagy ama határ tényleg 100 és 100 holddal nagyobb, mint a mennyire fölvétetett. A hibás kataszternek azután természetes következménye lett a hibás földadó-rendszer, mely talán legjobban sújtotta a magyar földbirtokosságot, mert a többi adó nem lehetett annyira igazságtalan és önkényes. A többi adónál a kivetés s a behajtás képezte az elégedetlenség legnagyobb tárgyát. Természetesen szó se volt arról, hogy Magyarország országos budgetet kapjon; sőt még azt se lehetett keresztülvinni hogy az egyenes adók végleges összege megállapíttassék. Így teljes bizonytalanság jutott érvényre a gazdasági viszonyokban. Leszálltak az értékek, különösen a földbirtok értéke, mert nem lehetett tudni, minő fokozott vagy új terhek fogják azt jövedelmezőség tekintetében csökkenteni. A dohány-monopolium okozta nemzeti keserőségekről egész carmen lugubret lehetne írni. E monopolium behozatala föltétlenül szükséges volt, mint kénytelen vala megtartani azt az alkotmányos kormányzat is, daczára azon indítványnak, hogy a monopolium nyeresége a dohánytermő földekre vetett adó által pótolassék. Az egyedárúság behozatalának brutális módja volt azonban a legfelbőszítőbb. Nemcsak a fináncz gyakorolta a legmesszebbre menő secaturát, az ellenőrzés czíme alatt, hanem beleszólt a zsandár is, a ki rendőrileg vonta felelősségre azon bús magyart is, a ki tüntetőleg összetörte tájékpipáját, hogy többé nem dohányzik, vagy éppen másokat is arra izgatott, hogy a dohányzás feladása által a kincstár érdekeit csorbitsa. A dohányügy tragi-

komikus és még az alkotmányos korszakba is átjátszó jeleneivel felesleges a további foglalkozás. Újabb fejtegetésekre intenek azon súlyos terhek, melyeket maguk az egyenes adók róttak az országra. A ministerium rendelkezése alatt álló »Oesterreichische Correspondenz« azzal felelt a súlyos adó miatt panaszkodó magyaroknak, hogy saját forradalmi kormányuk és debreczeni conventjük sokkal nagyobb adóterhet rótt az országra, mert nem kevesebb mint 7 és fél százalékot rótt ki a föld-, a házjövedelemre és a keresetre; 3—6 forint sujtotta a pálinka akóját és Pesten 120 forintot fizettek az elsőrangú vendéglősök.

Eltekintve attól, hogy forradalmi időkben, tehát kivételesen, néha a legnagyobb adók is jogosultak és sujtó jellegüket elveszi azon körülmény, hogy nem állandó, hanem ideiglenes jellegűek, a Bach-korszak rendszere azonban az állandóság jellegével vetette ki nagy adóit, bizonyos, hogy a Bach-korszak legnagyobb adója se érte el a jelenlegi adózás magasságát; ezt fel is szokták hozni, a kik nemzeti kormányzatunk legújabb súlyos terhei ellen panaszkodnak. Szabadságharcunk legyőztetése után azonban Magyarország súlyos gazdasági és társadalmi válságon ment keresztül. A forradalom rombolásait az általános pusztulásig fokozta az idegen soldatesca tatárjárása. Az általános bizonytalanság, s mint már említve volt, az adók maximumának meg nem állapítása leszállított minden értéket s így a földbirtok értékét is. Ily körülmények között súlyosan nehezdedtek az országra a mai fejlettebb viszonyok közt talán némileg enyhéknek látszó adóterhek. És pedig az »Oesterreichische Correspondenz«-nek nem is volt igaza. Az idegen hatalom adói sokkal magasabbak voltak, mint a szabadságharcunkat vezető kormányé. Egyes vidéken a földadó nem 7 $\frac{1}{2}$ %, hanem 17 $\frac{1}{2}$ %-a volt a tiszta jövedelemnek. A pesti házadó is igen sok esetben megközelítette vagy fölülmulta a 17 $\frac{1}{2}$ %-ot.

A házbéradó még a vidéki városokban is, mint például Kassán, elérte a tiszta jövedelem 12 $\frac{1}{2}$ %-át. Igaz ugyan, hogy a nemzeti kormány 120 frtot vetett ki az elsőrangú pesti vendéglősökre, ezt az abszolút kormány azonban félhivatalos közlönyének dicsekvése daczára több mint megkértszerezte.

Hogy az a kormányzat egyenes és közvetett adók czimén mekkora összeget csikart ki Magyarországból, teljes pontossággal meg nem mondható, mert a rablógazdaság sáfárai nem számoltak be a nyilvánosságnak, sem a parlamentnek, melyek közül egyik sem létezett. De hogy igen nagy mértékben megsokszorozódtak az adóprés hatása alatt az állam bevételei, ez nem kérdéses. Magyarország összes közvetett adói a 40-es években alig bírtak 8—10 millió hozammal, az abszolút kormány alatt e hozam legalább is háromszorosra vagy négyszeresre emelkedett. Az egyenes adókról nem szólva, melyek egészen új terhet raktak a nemzet vállaira.

A rossz gazdálkodás és a nagy hivatalnok-sereg óriási összeget emésztett föl. Érdekes összehasonlítási anyagot nyújt a 40-es évek beligazgatásának összehasonlítása a Bach-korszakbelivel.

1847-ben a magyar udvari kanczellaria 225,597 forintba, a bétszemélyes tábla, a királyi és kerületi táblák, valamint a váltótörvényszékek 285,922 forintba, a helytartóság 295,625 forintba, egyéb igazgatási költségek 143,700 forintba kerültek. A megyék és városok házi adója, az összes közigazgatási és megyei törvényszéki kiadások, beleszámítva még az előfogatok és napidíjasok pénzét is, kitett 2.180.000 forintot, e szerint Magyarország egész beligazgatása csak valamivel került többé 3 milliónál.

A Bach-korszaknak már elején maga az igazságszolgáltatás Erdély és Horvátország beszámításával is közel 6 millióba került. Pusztán a rendőrség kiadásai megközelítették a szabadságharc előtti Magyarország összes belügyi kiadásait; a politikai igazgatás pedig 5.700.000 forintot emésztett fel, úgy hogy a Bach-korszaknak nem is későbbi, hanem kezdő éveiben Magyarország belkormányzata 13 millióba került, s ebben a hadseregére fordított óriási költségek nem foglaltatnak, pedig ezeket is túlnyomó nagy részben akkor Magyarország viselte.

Ez összegek szinte összetörpülni látszanak mai beligazgatási költségeinkhez képest; de akkor, minden átmenet nélkül s a züllött gazdasági viszonyok közt, e kiadások igen nagyok gyanánt tűnhettek föl. És még fokozta a közterhek elviselhetetlenségét az, hogy az ország idegen kormánynak adózott s az adók kivetési alapja hibás, igazságtalan s behajtási módjuk erőszakos, boszantó és kiméretlen volt.

De mégsem lehet eltagadni, hogy valamint minden rossznak van jó oldala, úgy a Bach-rendszer adó-rendszerének is volt bizonyos irányban jótékony hatása. A magyar társadalom, hogy a súlyos adókat viselhesse, megtanult dolgozni és takarékoskodni. Nyilvános élet akkor nem létezett, nem léteztek tehát a nagy országos dárídók, követ- és tisztviselő-választások sem. Mindenki magának, családjának és birtokának élt. Erre kényszerítette a zsandárságnak minden nyilvános mozgalmat elfojtó zsarnok uralma.

A zsandárság intézményét 1850 január 18-iki rendelet léptette életbe; a pandur-rendszer azonban végleg csak 1851 október 18-án szűnt meg, úgy hogy csak ez idő óta számítható a zsandárságnak teljes és kizárólagos működése. Az alkotmányos korszaknak és névszerint Tisza Kálmánnak egyik legszerencsésebb ténye volt a zsandárság újra való behozatala; de legnagyobb tévedés annak föltevése, hogy a Bach-korszakbeli zsandárság intézményét utánoztuk. Politikai szerepe nélkül a Bach-korszakbeli zsandárság is bevált s bizonyára azon intézmények közé tartozott volna, a melyeket a nemzeti önérzetnek részben túlzó fellépése föntartott volna az alkotmányos korszakban is. Erdélyben az az intézmény fenmaradt, s mert politikai bűneitől megtisztult és pusztán csak közbiztossági feladatokat oldott meg, fényesen bevált. Így tulajdonkép a nemzeti kormányzat alatt átalakult csendőrség nyert szerencsés kiterjesztést az egész országra.

Bach azon nagy hibát követte el, hogy a zsandárságot első sorban politikai célokra alkalmazta s a birodalmi egység eszközüvé tette. A zsandárság a köpo szerepére volt kénytelen lealacsonyulni a reactio meste-reinek körében, hogy fölhajtva üldözze és az önkény törvényének fegyvere elé kerítse az üldözött vadat, a valódi vagy csak képzelt rebellist s gyötrő ellenőrzés alatt tartsa a gyanusakat. Folyt is a hajsza hosszú évek során át az egész országban. A zsandárság többet foglalkozott a politikai bűnösök vagy gyanusak üldözésével, mint a közbiztosság megvédelmezésével. Azonkívül tehát, hogy mint az elnyomás eszköze gyűlöletes volt, ez kepezte okát a Bach-korszak szomorú közbiztossági viszonyainak. Igaz, hogy a lakosság mindig az üldözöttek pártját fogta a zsandársággal szemben: s bizonyos tekintetben a zsvány is a nemzeti guerilla nimbusával lépett föl. De a zsandárságnak a közbiztossági szolgálat körül elkövetett hibái is oka voltak, hogy ma szinte képzelhetetlenek a minden erő és hatalom fölött rendelkező absolutismus kormányzatának gyászos eredményei. A zsandár, egyenruhában, rézhegyű sisakkal s főleg nappal üldözte a betyárt és zsványt. Nyílt csatában akarta legyőzni a társadalom ellenségeit. A néphumor elnevezte harisnak, mert már messziről elárulta hollétét, hogy az üldözött gonosztevő menekülhessen. De mert a politikai cél elhomályosította valódi feladatának ismeretét, ez volt legfőbb indoka a szegénylegénység, betyárság és zsványság elszaporodásának. Így támadtak azon gyakran komikus jelenetek, a melyek homeri kaczajt kelhetnek és keltének még ma is. Fazekas Dávid kalandja megvilágítja az akkori állapotokat. Ferencz József 1852 nyarán tette első körútját Magyarországon s Budapestről Jászberényen és Czepléden át Szegedre utazott, és mert vasut akkor még nem volt ezen a vonalon, tehát kocsin. A rendőrök természetesen a császár útirányát kísérték figyelemmel s Fazekas Dávid betyár mégis megtette azt a tréfát, hogy ez út egy kiszögellésén, a czepléd—körösi úton, 40 vásáros kocsit harmadmagával kirabolt. Bach belügyminiszter ez úton sietett Szegedre s ha el nem késik 2 órával, ő is a rablók kezébe kerül. Sőt maga a fölség is veszélyben forgott, s állítólag tervben is volt az ifjú fejedelem kirablása, illetőleg kézrekerítése, midőn gyorsan elrobogó fogatától fegyveres kísérete elmaradt. Jellemző, hogy ily körülmények közt a fejedelem mellett ülő Grünne főhadsegéd is kétsövű löfegyvert tartott kezében.

A közbiztosság ezen szomorú állapotai természetesen nem kerülték el a fejedelem figyelmét s így Bachnak már az absolutizmus elején volt egy échee-je, ez azonban nem birta rá Bachot a zsandárság szervezetének meg-másítására, hanem csakis a retorsiók és üldözések túlzására. Bach ekkor már annyira benne volt a clericális-feudális reactióban, hogy többé vissza nem léphetett, hanem csak előre haladhatott saját magának és rendszerének bukása felé. A türhetlen közbiztossági állapotokon hadbíróságokkal, akasztásokkal és föbelövetésekkel igyekezett segíteni, de nem annyira zsványokat,

mint békés polgárokat kerítették kézre, lőttek föbe. A 9 csongrádi gazda szomorú esete, a kiknek mulatságába éjjel betyarok vegyültek, még ma is részvétet kelthet, mert mind a kilenczet Szegeden föbe lőtték. Az igazi betyárt azonban a zsandárság nem igen tudta kézre keríteni. Rózsa Sándor fejére 10,000 forint volt kitűzve. Lovas zsandárok és katonák vonultak ki ellene, mégis megmenekült, pedig egyszer akkép, hogy sajátkezüleg 13 zsandárt és lovaskatonát lőtt le.

És azért mégis el kell ismerni, hogy, habár a Bach-korszak zsandárságának idejében a közbiztossági állapotok szomorúak voltak, a csendőrségnek még akkori szervezete is jobb volt a régi pandur-gazdalkodásnál.

Ferenéz József körútja 1852-ben.

(Egykoru színnyomat után.)

A csendőrr lehet hogy nem fogta el a zsványt, de nem volt orgazdája. Voltak ugyan egyes kitűnő csendbiztosok, mint pl. Bornemissza, vagy másként »Barna Miska«, a ki hely- és emberismerete mellett, 12 emberével gyakran maga is zsványtnak öltözve át, nagyobb szolgálatokat tett a közbiztosságnak, mint az egész kerület zsandársága. De a jó szolgálatok nem voltak általánosak, sőt gyakran előfordultak esetek, hogy a pandur megegyezett a zsványnyal a társadalom rovására. A két rendszer közti különbséget legjobban jellemzi maga a már említett Fazekas Dávid híres betyár, a ki Rózsa Sándorral együtt leginkább képviselte a Bach-korszak betyár-romantikáját s kik mindketten nagyon jól ismerték úgy a pandúr- mint a zsandár-korszakot. Uram, felelt Fazekas Dávid a kérdezőnek, mégis jobb ránk

nerve a komiszárius mint a zsandár, mert bár a zsandár nehezebben is fog el, de ha elfogott, annál többé nem szabadulhatok, holott a komiszáriussal könnyű klegyezni. Az oly szervezeti hibákon, mely szerint a zsandárság saját területén túl nem üldözhetette a gonosztevőket, hanem át kellett írnia a másik kerület zsandár-parancsnokához, könnyen lehetett volna segíteni. De gyöngyifutatlan bajt képezett a rendszerben a zsandárság politikai szerepe, sőt a budapesti rendőrségében is, mely egy cs. k. rendőrfőnök alatt állott. A hibás rendszerből következett egy másik hiba, s az abból állott, hogy a csendőrség nem is a belügyminister, hanem a rendőrminister alá helyeztetett s ekkép nyilvánvaló lett, hogy a főczélt nem a közbiztosság, hanem a politika képezi. Ha a belügyminister parancsolni akart a zsandárságnak, át kellett írnia a csendőrség legfőbb hatóságához. Voltak azonban a csendőrségnek nemcsak ily külső, hanem belső szervezeti bajai is. Csak a rendőrállam mehetett el egész addig, hogy a szervezeti szabályzat 44. §-a szerint egyetlenegy zsandárnak szolgálati esküjére alapított vallomása teljes bizonyítékot képezett, melylyel a dolog el volt intézve. E szerint, mint Széchényi írta Blick-jében, 20.000 zsandár kezébe és kötél alá adta a 18 milliónyi Magyarországot. A másik baj a külön szolgálatokért járó napi-díjak és jutalmak rendszerének hallatlan tulzása volt. A zsandár külön díjazásban részesült nemcsak akkor, ha valakit elfogott, hanem akkor is, ha a bíróság valakit elítélt s pedig az ítélet súlyának tarifája szerint. A legkisebb jutalom-díj volt 4 forint. Ha a bíróság a zsandár által elfogott bűnöst 1—3 évre ítélte, amaz kapott 8 frtot, 3—10 évig való börtönért, járt 16 frt, 10—15 évig 25 frt, 15—20 évig 30 frt. Halálos ítélet esetén 60 frt. Csak nagyon természetes tehát, hogy a zsandár mindig igyekezett elfogni s minél nagyobb büntetés kimondására közreműködni. Az egyszerűet bizonyára jól ismerte s tudta, hogy 60 forint több 4-nél. Így támadt azon gyönyörűséges bűnügyi statisztika, mely érdekesen mutatja be a Bach-korszak 3 hónapra terjedő részletének (1856 november 1-től 1857 január végeig) kulturai képét. Föladás, befogás és elzárás történt: fölségsértésért (akkor fölségárulásért) 1; királysértésért (vagy akkor a császár személyének megsértéseért) 90; közcsendháborításért 68; nyilvános erőszakosságért 532; hivatali hatalommal való visszaélésért 60; erőszaktetel s egyéb fajtalanosságért 188; gyilkosságért 140; emberölésért 113; vagyonellenes büntettekért 13,093; a főnálló rend ellen elkövetett vétségért 5466; a hatósági közegek megsértéseért 1289; a közrendeletek áthágásaért 72,534; a posta- és pénzügyi szabályok megsértéseért 5818; a katonaságtól való megszökésért 550. Három hónap bűnügyi statistikája a fől sorolt és újabb esetekkel nem kevesebb mint 342,000-re rugott. És ezt a hallatlan bűnügyi statistikát, mely különben megvilágítja az akkori közrend elleni vétségek tételeivel a Bach-korszak népszerűségét, leginkább a zsandárok külön díjazása hozta létre, különben Magyarország nem állhatott volna egyébből, mint gonosztevők és haramiák szövetkezetéből. Hiszen az is szemmel lát-

ható, hogy 3 hónap alatt rendes úton és igazsággal nem lehetett elítélni 140 embert gyilkosságért és 113-at emberölésért. Kétségtelen, hogy a zsandár urakat a 60 forint vérdíj csábitotta.

De jellemző a zsandárság egyéb szolgálatának statistikája is. Ugyancsak az említett 3 hónap alatt a zsandárság foglyokat kísért 27,454 esetben, hatósági eljárásnál segédkezett 1117 esetben, törvényszék elé idézésnél 9774, házmozatásnál 8346 esetben, a mely utóbbi szám mutatja a házi szentély nagy tiszteletben tartását. Örjáratot végzett a zsandárság ugyan- csak 3 hónap alatt 424,000 esetben; ekkép a Bach-korszak civilisátorai 3 hónap alatt több mint 800,000-szer avatkoztak be a polgárok ügyeibe, megigazgatva, elfogva, megverve vagy törvény elé állítva őket. Csodálkozhatott-e tehát maga Bach minister is, ha Széchenyi Blick-jében a szent téboly haragjába vegyülő kegyetlen gúnnyal ostromozta meg Magyarország közállapotait s különösen a zsandárság gazdálkodását.

És mégsem adják a fönnebbiek megfelelő képét a zsandár-sisakokra és szuronyokra alapított rendőrállami elaljasodásnak és hitványságnak. E kép utólag is megvetést keltő sötét vonásait csak az egészíti ki, hogy a zsandárság a titkos feladó és aljas bevádoló szerepére alacsonyult le, nemcsak a társadalom, hanem egyszersmind az elnyomás közegei ellen is. Az absolut korszak összes hivatalnoki kara a zsandárság felügyelete alatt állott. Rendőri felügyelet alatt állt nemcsak hivatalos teendőinek végzése, s nemcsak politikai magatartása, hanem még öltözetre, bajusz-, haj- és szakálhordozása tekintetében is. A zsandár nemcsak azt leste ki, vajjon a hivatalnok nem érintkezik-e rebelliéssel, nem pajtáskodik-e politikailag gyanús egyénekkal, hanem ráförmedt, ha nem volt borotválva szabály szerint. Soha semmiféle zsarnokság, még a szent inquisitióé sem ment annyira, hogy hatósági ellenőrzés alá került volna a kalap, a kabát és az arczszőr. A zsandárnak joga volt bárkinek kalapját leütni fejről, ha szabálytalan kalappal jelent meg az utcán, de merész képzelettel ennek még csak lehet sejtetni okát, mert a rézsisakos zsarnok azt hihette, hogy az esetleg fölfelé gömbölyödő kalap Kossuth iránti rokonszenvet akar elárulni. De semmiféle józan ész, sőt még a beteg képzelődés se képes kigondolni okot arra, miért került maga a zsarnokság burokratiája is a haj és bajusz, a nyakkendő és ingujj szempontjából ugyancsak a zsarnokság rendőrségének felügyelete és kínos ellenőrzése alá!

És ki hinné, hogy még ebben is volt logika, mint Shakespeare mondja, valami rendszer még ezen örütségben is létezett. A zagyva kép- telenségek e caosában az alkotó rendet és czélt az képezte, hogy a közönség érezze, mikép a hatalom előtt meg kell hajolnia még e hatalom közegeinek is. A zsandárság mindenhatóvá azért lett s azért ült még a burokratia nyakára is, hogy mindenki érezze a birodalmi összeolvasztás munkáját végző központi hatalom ellenállhatlan erejét. Hasonlított e művelet azon örjögőéhez, a ki, hogy megmutassa, hogy mily erős, önmagát képelte föl.

Ime Bach absolutistikus rendszerének a provisoriumok és definitivumok változataiban tévelygő képe. Ezt még csak a germanisatio egészítette ki: mert a birodalmat nemcsak egységessé, hanem egyszersmind németté kellett tenni, vagyis csak úgy lehetett a Habsburgok monarchiája egységessé, ha előbb németté lesz.

A József-fele pátens jóhiszemű, felvilágosodott, de doktrinair agynak született volt. Az absolut kornak germanisatiója sokkal tanulságosabb. Elvontan, pusztán eszmei magaslaton mi tudjuk megbecsülni a nagy és merész vállalkozásokat, ha ezeket nagy elme, cél tudatos akarat megfelelő eszközökkel hozza színre. A római colonisatio s beolvasztási törekvés imponál úgy méretei, mint sikerei s a célnak megfelelő eszközei által. A történeti kritika álláspontján ki sajnálkozhatnak a gallok, iberek s egyéb kelta népek, etruskok, sabinok stb. ellatinosodása fölött? A római nyelv és cultura diadalmaskodása fölöttük egyszersmind a civilisatio és az emberiség diadala volt. Avagy korunkban ki sajnálhatja, hogy az irek elvesztették nemzeti nyelvüket s hogy a világhódító angol-szász faj angollá tette Észak-Amerikát s anglizálni fogja Indiát s majdan az egész Keletet? A nagy világküzdelmek és hódítások magas ambícióju, de tehetetlen utánczói azonban nevetségesek maguk és nevetséges eredményeket érnek el. Bach és Thun nem kisebb célt tűztek maguk elé, mint hogy németté teszik az egész monarchiát, vagyis a német nyelv és cultura határait eltolják kelet felé az Al-Dunáig és a keleti Kárpátokig. A német faj még Ausztriában is kisebbséget képezett, Magyarországon pedig elenyésző minoritást. És mégis a nagy kisebbség nyelvét akarta a két államférfiúnak nevezett, de pusztán csak culturában utazó Don Quijote a nagy többségre rákényszeríteni. Az első nyelvrendeletet még Windischgrätz adta ugyan ki, mely rendelet a német nyelv kötelező voltát a magasabb közigazgatásban elrendelte. A germanisationak rendszerré való tétele azonban a közigazgatásban Bachnak és Thunnak legsajátosabb műve. Az első, midőn leszámolt Európa előtt kormányzásának első eredményeiről, illetőleg midőn hirhelt »Rückblick«-jében ravasz dicsekvésével föl akarta ültetni Európát, a német nyelv kényszerét a gyakorlati viszonyokból folyó szükségesség gyanánt tüntette föl s tagadta a germanizálásra való törekvést. Az egységes kormányzási nyelvet a birodalmi egységgel s a közszolgálat érdekével hozta kapcsolatba. Még a latin nyelvre is utalt, mint melyet Magyarország szintén állami és közigazgatási egysége miatt századokon át alkalmazott. Sőt úgy tüntette föl, mintha Magyarország nemzetiségeit a szabadság áldásában részesítette volna, midőn a latin nyelv hivatalos jogaiba lépő magyar nyelv helyébe a németet tette.

Az állami és kormányzási egység kétségkívül szoros összefüggésben van a nyelvi egységgel, Egységes és centralizált állam valóban nem létezhetik egységes kormányzási nyelv nélkül. A hol azonban nem vihető kereztül az egységes kormányzási nyelv, ott egyszersmind nem lehetséges sem a centralisatio, sőt maga az egységes állam sem.

Az osztrák birodalmi egység tehát már a miatt is képtelenség volt, mert semmiféle nyelv, így a német sem, mutatkozott alkalmasnak arra, hogy a központi kormányzat nyelvévé lehessen. A gyakorlat megmutatta, hogy a német nyelv még Ausztriában sem maradhatott a kormányzás kizárólagos nyelve. A cseh és lengyel közigazgatás nyelvi decentralizációja kétségbevonhatlan bizonyítéka ennek. Annál lehetetlenebb vállalkozás volt, a német nyelvet kizárólagos közigazgatási nyelvévé tenni a világosi katasztrópha s Magyarország bekebelezése után az egész monarchiában. A német nyelvnek, már mint közigazgatási nyelvnek, szükségkép meg kellett buknia, mint az októberi diploma elismerte, mely pedig a birodalmi egység eszméjét még nem adta föl. Annál teljesebb bukásban kellett hogy része legyen a germanizáló törekvésnek, mely nem kisebb célt tűzött maga elé, mint Nagy-Németország mellett egy közel hasonló nagy Új-Németország teremtése s közel 100 millió lélekből álló német nemzet teremtése. Az állam- és népteremtéssel experimentáló szédelgés azonban maga is érezni látszott, hogy ily vakmerő célt saját erővel nem valósíthat meg. Annál kevésbbé, mert az osztrák germanisatio nem az igazi és magas német cultura eszközeivel dolgozott.

Az elfogult rendszer irodalmi censorai ép úgy üldözték a valódi német litteraturát, mint a magyart. Geöthét és Schillert ép úgy meg akarták semmisíteni, mint Petőfit és Vörösmartyt. Valami sajátos bécsi dialectussal képviselték a beolvasztandó provinciákban a német nyelv fölényét a germanisatio apostolai, vagy pedig a cseh, lengyel és ruthén tájszólással, melyet Börne hazája soha se fogadott volna el német nyelvnek. Nem csoda tehát, hogy alig másfél év múlva a bécsi kormány nagy és komoly eszközt akart a germanisatio szolgálatába adni. Már 1851-ben a német fejedelmek drezdai gyűlésén azt indítványozta, hogy Ausztria nemcsak német örökös, hanem egyszersmind magyar tartományaival együtt belép a német szövetségbe. Ha e törekvésnek sikere leendett, a bécsi kormány két célt ért volna el. A német szövetség katonai garantiáját területi épsége tekintetében s a nagy németiség kulturai erejét a beolvasztásra vonatkozólag.

A mi az utóbbit illeti, nem kételkedünk, hogy még a német birodalomba való bekebelezés esetén sem sikerült volna a germanisatio. Egyáltalán a német fajnak a nagy fajok közt legkisebb a beolvasztó ereje. Az elbei szlávokon kívül a német nép nagyobb fajt nem olvasztott magába. Még a csehek és morvák germanisatioja is megbukott, annál kevésbbé sikerülhetett a lengyelek és magyarok beolvasztása.

A bécsi politikusok elbizakodottságát és rövidlátását mi sem bizonyítja annyira, mint az, hogy, miután a német egységbe való beolvasztás tervét a porosz király, Napoleon és Cavour megbuktatták, a germanisatiót akkor sem adták föl. Nem csoda, hogy a nagyszerűség külsőségével fellépő terv nevetséges kudarcot vallott s az ügyetlen építőmesterek által emelt Babel összeomlott.

III. FEJEZET.

A földtehermentesítés és gazdasági hatása.

A gentry, különösen az erdélyi gentry részleges tönkre jutása szoros összefüggésben van a földtehermentesítéssel s az elnyomatás korszakának gazdasági politikájával. Nem kizárólagos okot képeznek, hanem főtényezőt.

A gazdasági politika nemcsak kiegészíti az általános politikai irányt, hanem gyakran döntő factort képez. Gazdasági politikával fel lehet emelni s el lehet tiporni népeket. Régibb és újabb példák kétségtelenné teszik ezt. Poroszország napjainkban igyekszik kisajátítani Posenben a lengyel elemet. Az elnyomó bécsi kormányoknak szintén volt sejtelmük a gazdasági politika hatásáról, ép azért igyekeztek tönkre tenni a nemzet-fentartó középosztályt. E czelt szolgálta az adózási rendszer, a kataster s bizonyos tekintetben maga a földtehermentesítés.

A magyar pórnép teljesen önkéntes és valóban magasztos módon kapta felszabadítását. Az absolutismus nem tett egyebet, mint csak végrehajtotta a nemzeti törvényhozás intézkedéseit.

Ez, valamint ama körülmény, hogy a magyar parasztság földesúri elnyomása nem volt oly nagy, mint a külföldi parasztságé, megfősztotta az átalakulást a komoly válság jellegétől.

Itt-ott támadtak némi rendzavarások és birtoktékozlások. Az osztrák kormány az utóbbival szemben hasznosabb és életrevalóbb rendszabálylyal nem tudott fellépni, mint csak azzal, hogy 1853 októberében a zsidókat eltiltotta a birtokszerzéstől. Másrészt pedig egészen kétségtelen, hogy törekvésében részrehajlást mutatott a parasztság rovására és a nagybirtok javára.

Bizonyos, hogy a bécsi hatalmasok az ország egyes vidékein igen magasra szabták a jobbágytelkek megváltását és előzékenységükben elmentek a július 7-diki két pátens kibocsátásáig, mely szerint a földesurak földtehermentesítési igényeikre előleget kérhettek. De nagyon természetes, hogy a kedvezményben nem minden földesúr részesült, különösen a gentry nem, mely a szabadságharcban legnagyobb részt vett; hanem részesültek a »jó érzelmű«, conservatív nagy urak, kik közül többet a földtehermentesítés valóban meggazdagított. Hogy a »rebellis« földesurak e kedvezményben ne részesülhessenek, erről gondoskodott a bécsi kormány s abból kizárta mindazokat, a kik a forradalom ügyével kapcsolatban politikai büntetett vagy vétséget követtek el. Ép azért a földtehermentesítés legtöbbet használt a nagybirtoknak és leginkább ártott a középbirtoknak.

Nem idézett fel a nagy átalakulás Magyarországon oly komoly társadalmi és gazdasági válságot, mint Galicziában, a hol gróf Goluchowski helytartó a parasztság izgatottsága miatt a földtehermentesítést elhalasz-

totta, s aratás idején a parasztságot erőhatalommal kényszerítette a megszűnt robot helyett napszámosi munkára. Egy későbbi ministeri rendelet a helytartót desavouálta ugyan, de Galicziában továbbra is megmaradt az ellentét földesúr és paraszt közt, úgyannyira, hogy 1853 novemberében katonai erővel kellett elnyomni a parasztságnak a földesúr elleni mozgalmát.

Ez ellentétet az osztrák kormányok később politikai czélokra zsákmányolták ki, a „divide et impera” kormányzati elvnek alkalmazása Magyarországon nem kerülhetett sorra a régi jobbagysággal kapcsolatban.

Ez az elv teljes hatálylyal nemzetiségi téren nyert alkalmazást. A régi jobbagyságot az idegen uralom, a részben igen jó érzelmű nagybirtokkal szemben, nem akarta kijátszani, s a földbirtokos osztálynak, különösen a középosztálynak rebellis többségével szemben pedig nem játszhatta ki. Valjon ha a 48-iki törvényeket a magyar nemzeti kormányzat hajtja végre, a végrehajtásban nem történt volna-e több és nagyobb igazságtalanság, ezt a kérdést utólag nem lehet eldönteni. Nem lehetetlen, hogy ez esetben a volt jobbagyság helyzete kedvezőtlenebb leendett. Ám nem feltételekről, hanem tényezőkről van szó, s a tények azt bizonyítják, hogy a 48-iki törvényhozás teljesen nagylelkű volt minden irányban s a jog-egyenlőség alapján állott. A mi hiba a végrehajtásban történt, az abszolút uralmat terheli, pórnépünk tehát teljes hálával a magyar nemzeti törvényhozásnak és földesurainak tartozott, nem pedig az idegen uralomnak.

Ez jogrendet hozott be, a telekkönyvi intézmény által teljesen biztosította az egyéni tulajdont, és ekkép megállapítva egyszersmind a hitelt, lehetségessé vált a földbirtok és a földbirtokos osztály felvirágozása minden osztálykülönbség nélkül. Valóban a földbirtokra vonatkozó pátensek, rendeletek és a telekkönyvre vonatkozó intézkedések forduló pontot képeznek Magyarország társadalmi és gazdasági életében. De ha valami nehezítés megmaradt a nagy átalakulás korszakából, ez a végrehajtást kezelő idegen kormányzat ellen lépett fel, míg a magyar nemzeti kormány mentes maradt minden recriminációtól.

Talán ez is közre hatott arra, hogy parasztságunk a 48 iránti cultust oly magasra fokozta.

De tény, hogy pórnépünknek semmi oka sem volt és nincs a volt földesuraktól és intelligentiától való elszakadásra, míg ellenben komoly oka volt erre a lengyel és ruthén parasztságnak.

Nem kis feladat volt méltányos és megfelelő módot találni arra, hogy a földesurak kárpótlása megállapíttassék. Magyarországon az úrbéri viszonyok Mária Terézia alatt nagyjában rendezve voltak ugyan, de már Erdélyben és a hozzá kapcsolt részekben a legbonyolultabb úrbéri állapotok fordultak elő.

Magyarországon ugyanis már Mária Terézia idejében az úrbéri telkek és zsellérségek területbeli kiterjedése megyénként és határrészenként külön-

bűző osztályokba volt sorozva. Meg volt határozva telkek vagy ezek része szerint a robot-szolgálat mértéke. Erdélyben ezen viszonyokat az 1847-iki VI. t.-cz. rendezte ugyan, de tényleg teljesedésbe nem ment, s az úrbéri birtok meghatározására egyedül az 1819-20-iki úrbéri összeírások szolgáltattak alapot. De az úrbéreszek kezén levő felszabadult birtoknak kiterjedése s az úrbéri állományok utáni szolgálati kötelezettségnek mértéke szabályozva nem volt.

A magyarországi földtehermentesítési kárpótlásnak megállapítására törvényszerű alapul szolgáltak az 1836 : VIII. t.-cz. és 1840 : VII. t.-cz., melynél fogva a volt úrbéreszek földesuraiktól magukat örökre megválthatták, ezen váltáságon tehát az államilag adandó kárpótlás kiszabásának meghatározására a feladat könnyűvé volt téve.

Sokkal nehezebb kérdés volt az erdélyi úrbériségekért adandó kárpótlásra nézve méltányos módot találni. A megoldás az volt, hogy minden egyes községben, az 1819—20-iki úrbéri összeírás alkalmával készült összeírás szerint, holdanként 1 frt 10 — 1 frt 50 kr. pengő pénz alapösszeg húszszorosa legyen a kárpótlási tőke.

Úgy a magyarországi, mint az erdélyi kárpótlási ügyek megindítására alapul szolgáló császári nyílt parancsok kibocsátásáig s végrehajtásáig több időre volt szükség. A közgazdasági állapotok miatt a birtokos osztály zavarba jutott. Különösen a felső-magyarországi és az erdélyi részekben lezajlott önvédelmi harc a földbirtokos osztályt a vagyoni megsemmisüléshez közel juttatta, a kormány tehát addig is, míg az úrbéri kárpótlás tényleg létre jön, a birtokosságon előlegek nyújtásával igyekezett segíteni. Ezen előlegeket illetőleg el nem hallgatható azon politikai szűkkeblűség, hogy minden egyes esetben rendőri véleménynek kellett az előleg megadásához járulnia, olyan földesuraknak, a kik az 1848-iki eseményekben előkelő szerepet vittek, az előlegben való kizárással kellett bűnhődniök. Ezen előlegnek még azzal is meg kellett rövidülnie Erdélyben, hogy az előleg hatodik részletének az akkori úgynevezett önkéntes nemzeti kölcsönre kellett fordíttatnia.

Ezek után jelent meg Magyarországra nézve az 1853 márczius 2-ikáról Erdélyre nézve 1854 június 28-ikáról, kelt legfelsőbb úrbéri nyílt parancs, melyek szerint Magyarországon a vesztett úrbériségekért kiadandó kárpótlást, az említett törvények alapján, telkek szerinti aversionális összegekben kellett folyóvá tenni. A kárpótlási összeg tőkéje legmagasabban 700 leg-
alacsonyabban 300 pengő forintban; egy zsellérség utáni kárpótlási összeg pedig egyáltalán 50 pengő forintban állapított meg. Erdélyt illetőleg pedig az 1849-ben életbe léptetett földadó-ideiglen szerint az egyes úrbéreszek birtokában levő földek területe után s fennebb jelzett osztályozás alapján való kiadása rendeltetett el.¹ De csak azon esetekben, ha a volt úrbéres szolgálatát napszamosokkal teljesítette. Ellenben, ha az úrbéres robot-szolgálatát készpénzzel vagy más szolgálmányokkal váltotta meg, ez

esetben, ha a váltság értéke a terület szerinti kárpótlásnál eszekélyebb összegre rúgott, ezen utóbbi volt kárpótlási alapul veendő.

Az idézett nyílt parancsok fölélték mindazon kérdéseket, melyek a zselléri, szegődményes és más, a volt földesurakkal szemben fennállott, viszonyokra vonatkoztak. Szabályozták a legelő, faizási és más, a hűbéri viszonyból eredett kérdéseket, melyektől nem lehet megtagadni az organikus rendet, s kétségtelen az is, hogy nem kis feladat volt minden irányban a lehető igényeket kielégíteni. A földtehermentesítési ügy lebonyolítására hivatva voltak és ezért is megemlítendő, hogy Magyarországon öt, a temesi bánóságban egy és Erdélyben szintén egy földtehermentesítési országos bizottság állítottatott fel.

A mint az országos bizottságok feladatuknak megfeleltek, a kárpótlás kiutalványozása s a további eljárások keresztülvitelére földtehermentesítési igazgatóságokká alakultak át. Fennállottak egészen 1861-ig, a mikor is a magyarországi hat igazgatóság Budán összpontosított. Az erdélyi pedig fennállott Kolozsvárta 1872-ig. Ekkor Budára felhozták, s jelenleg a földtehermentesítési adósságunk 1888-ban történt conversiója alkalmából a budai, illetőleg magyarországi alapigazgatósággal egyesített s mint ilyen áll maig is fenn. Az úrbéri kárpótlásnak első, vagy helyesebben előleges megállapításának szükségessége, úgy Magyarországon mint Erdélyben, eltérő indokokon alapult. Magyarországon az úrbéri telkek és zsellérségek végleges megállapítását az úrbéri bíróságok által községenként keresztülvitt úrbéri rendezés által kellett eszközölni. Ez az ország legnagyobb részében csak a politikai úton eszközölt kárpótlási eljárások után történt meg, s minthogy a nagyobb pontossággal és azonossággal keresztülvitt bírói eljárás folytán voltak az úrbéri telkek és zsellérségek véglegesen megállapítva, ennek eredményéhez képest azután tünt ki, hogy az úrbérlig kárpótlott telkek kevesebbek- vagy többek-e az utóbb bíróilag megállapítottaknál. Ha kevesebb telkek kárpótlottatott volna, mint a mennyi bíróilag megállapítottatott, ez esetben joga volt és van a maig is előforduló ilyen esetekben a földesúrnak a még kárpótolatlan telkekért utólag országos kárpótlást igényelni. Viszont, ha több kárpótlottatott volna a megállapítottnál, az államnak volt és van joga a felesen kiadott kárpótlást visszakövetelni.

Erdélyben az első úrbéri kárpótlásnak az 1849-ben életbe léptetett földadó-ideiglenbe előfordult úrbéres birtokok területei alapján volt kiszabva. De már kezdetben tapasztalták az adó-alap megteremtése céljából majdnem hevenyészve készült földadó-ideiglen gyarolóságát, s ennek kiigazítása céljából a községenkénti felmérés és egyéni felszólamlás alapján szerkesztendő kataster létrehozása rendeltetett el. Az úrbéri kárpótlásokra nézve kimondták, hogy egy utóbbi kárpótlási eljárás fog az új kataster alapján keresztülvitetni. Ennek következtében volt tehát Erdélyben előleges, azután a községenkénti felmérés alapján bekövetkező végleges kárpótlás. Midőn már a katasteri munkálatok az egyenkénti felszólamlások után véglegesítették, adatott ki a végleges kárpótlás.

A katasteri munkalatok a 60-as évek derekán fejeztetvén be, az ez alatt lelt hosszú idő miatt volt kénytelen az erdélyi birtokosság kárpótlását részletekben elaprózva elfogadni, a mi miatt azután nem tudta ezen jóvedelmét kellőleg hasznos beruházásokra fordítani. Ezért történt, hogy az erdélyi úrbéri patensben meghatározott kárpótlási alap a kitűzött célnek nem felelt meg.

Az úrbéri veszteségeken kívül nem volt jelentéktelen, különösen Erdélyben, azon veszteség sem, mely a felszabadítással a birtokosságot a dézsma-jövedelem megszüntetése által érte.

Magyarországon a dézsma-szedés leginkább a főpapság joga volt. E jóvedelmének azonban országos kárpótlásáról a főpapság hazafiasan lemondott, s csak egyes családok szedtek dézsákat, melyek királyi adományok vagy más szerzési joron jutottak tulajdonukba. Ily dézsáknak kárpótlását a magyarországi úrbéri patens elrendelte. Az alsó papság dézsma-vesztésegeért szintén kárpótlást nyert oly módon, hogy azon veszteségek fejében megfelelő $5\frac{1}{10}$ -os járadék fizetessék, a nélkül azonban, hogy az azoknak megfelelő tőkét az állam kiadja.

Erdélyben a dézsma mint egyházi jóvedelem már Szent-István törvénye alapján vette kezdetét. A reformatio bekövetkezéseig a gyulafejérvári püspök részére adták az erdélyi magyar katolikus lakosok, illetőleg jobbágyok, a dézsát, oly módon azonban, hogy az egyes községek földterményeinek egy tized részéből $\frac{3}{4}$ -et adtak a püspöknek és $\frac{1}{4}$ -et a helybeli lelkésznek. Az oláhok, mint a szakadárok, nem voltak kötelesek a katolikus püspöknek dézsát adni, de, hogy a katolikusoknál kevésbbé ne legyenek megterhelve, törvény által köteleztettek, hogy földesuraiknak termékeik $\frac{1}{10}$ -részét adják dézsmaul.

E szerint Erdélyben két természetű dézsmaadás volt gyakorlatban: a papi és a földesúri dézsma.

Az előbbi dézsmára nézve, az Izabella királyné uralkodása alatt, 1566-ban Kolozsvárt tartott országgyűlés törvényt hozott, melyben kimondta, hogy a gyulafejérvári püspök dézsmája az állam számára elvételű, és az ebből befolyó jóvedelem az udvartartás költségeire s kulturai célokra fordíttassék.

Ez időtől kezdve a püspöki dézsma állami jóvedelemmé vált, melyet az állam akként értékesített, hogy a dézsma akkor jóvedelmi értékének $\frac{1}{10}$ -része vétetett befolyandó hasznul, s ennek megfelelő haszonbér mellett engedték át az illető községi birtokosoknak, innen vette nevét: a haszonbéres (árendális) dézsma.

Ezenkívül volt még egy neme a dézsmának: az úgynevezett kilenczed, mely azonban csakis az Erdélyhez visszakapcsolt részekben volt gyakorlatban. Erdélyben csak szórványosan szedték egyes földesurak, kevésbbé a földterményekből, mint inkább állatokból.

A fennebbieken kívül még a Királyföldön a szász papság és a királyi kincstár szedte a dézsákat.

Ezen dézsmák kárpótlására nézve csak az 1858 szeptember 15-ikéről kelt császári nyílt parancs rendelkezett. Csak az urbéri tized- és kilenczedet, továbbá a papság és a kincstár királyföldi tizedét rendelte kárpótolni, míg a részletesen ismertetett árendális dézsmát úgy a haszonbérli birtokosokra, mint a haszonbérbe adó kincstárra nézve, kárpótláson kívül hagyta. A kárpótlás alapjául a felszabadulás előtt adott terményeknek és állatoknak számadások- vagy más okmányok- és bevallásoknál fogva, beigazolandó mennyiségét rendelte veendőnek, s azon termények és állatok katastrális és helyi piaci értéke alapján történt azután az évi járadék meghatározása. Ebből a kezelési költség levonása után fennmaradt összeg húszszorosa képezte a kiadandó kárpótlási tőkét.

A kezelési költség czimén levonandó hányadra nézve a pátens megkülönböztetést tett a földesurak és a papság kárpótlása között. A míg ugyanis a földesurak kárpótlási tőkéjéből $1\frac{1}{3}$ -ot rendelt levonatni, addig a papságnál csak $\frac{1}{6}$ -részt. Ily megkülönböztetést tett a kamatokra nézve is, mert, míg a papság dézsmakárpótlási tőkéje után a felszabadulástól, vagyis 1848 július 1-től rendelte kiadandónak, addig a földesurak részére adandó tőkének kamatját a pátens kelte napjától, vagyis 1858 szeptember 15-ikétől kezdve rendelte tőkésítendőnek. Ennek folytán a földesurak tíz évi, hét havi és tizenöt napi időről kamatot nem nyertek, s e szerint a kárpótlási tőke több mint 50 % erejéig megrövidítettet.

Mi volt oka ezen szűkkeblőségnek, azt aligha pénzügyi tekinteteknek lehet tulajdonítani, hanem erős valószínűség, hogy az akkori kormány és birodalmi tanács boszúja nyilvánult az erdélyi magyar birtokos-osztály iránt.

Még más kormányintézkedések is megnehezítették a birtokosság dézsmakárpótlásának gyorsabb kiszolgáltatását. Míg a papság dézsmakárpótlásának megállapításánál csak a valóítások rendén elfogadott dézsmatárgyak értéke alapján történt a kiszámítás, addig a földesurakra nézve a dézsmatárgyak értékével szemben a dézsmaköteles szántóföldek és szőlők katastrális nyers jövedelmének középleges értéke szerint kellett a kárpótlási tőkét kiszámíttatnia. És pedig akkép, a mint egyik vagy másik kulcs az országos alapra kedvezőbbnek mutatkozott. A számítási művelet miatt várni kellett azon időre, midőn már a rectificált kataster életbe lépett.

Ezek folytán a papság, s itt nevezetesen ismét első sorban a szász papság dézsmakárpótlási igénye 1861 elején nemcsak igazoltatott, hanem a tőke és kamat czimén $7\frac{1}{2}$ millió forintot meghaladó kárpótlás neki ki is utalványoztatott. Csak ezután jött a sor a többi felekezetekre s csak a 60-as évek derekán a földesurakra.

Az alkotmány helyreállítása után az annyira elmaradt ország javára szükségesnek mutatkozott teendők halmaza között a földtehermentesítés is életbe lépett. Az alkotmányos kormány, alig hogy megkezdette működését, már kárpótolni akarta az 1868 : XXIII. t.-cz. meghozása által azon községeket és volt jobbágyokat, a kik az 1840 : VII. t.-cz. értelmében magukat

volt földesuraiktól örökre megváltották, s ezzel orvoslást nyert azon sérelem, hogy ezen magukat megváltott jobbágyok, az 1853 márczius 2-diki nyílt parancs értelmében, országos kárpótlás nélkül maradtak.

Ugyancsak 1868 márczius 11-ikéről kiadott bel-, igazság- és pénzügy-ministeri rendeletek szabályozták a székelyföldi úrbériségek kérdését, minek folytán a magukat megváltott úrbéresek szintén megváltásuk erejéig országos kárpótlást nyertek.

Végre az erdélyi földesurakra is rá került a sor. Az 1895 : III. t.-cz. az erdélyi volt földesuraknak az 1858-iki pátens által okozott sérelmeit kívánta orvosolni. A földesurak által haszonbér-fizetés mellett a felszabadulásig szedett dézsmát kárpótolta.

Ugyane törvény további rendelkezése szerint az úrbéri tizedre (9-edre) vonatkozó kárpótlási tőkék kiszámításánál a kezelési költség czimén $\frac{1}{3}$ -rész felének húszszorosát kifizették a földesuraknak. A kárpótlási tőkék után 1848 július 1-től 1858 szeptember 15-ikéig terjedő időről visszatartott 5 0/0-os kamat fejében az eredeti kárpótlási tőkének 50 0/0-a hasonlóan a földesurak kezéhez jutott.¹

*

¹ A földtehermentesítési kárpótlások még jelentéktelen járandóságait nem számítva, már véglegesen megállapítottaknak tekinthetők, hogy mennyibe került az az államnak, röviden következő számadatokban ismertethetjük.

Magyarország területéről 47 vármegvét számítva, kárpótlás adatott 236,429¹³/₉₀ telekért és 340,834¹⁰/₇₂ szellérségért.

Ezen úrbériségekért megállapítottat és ki is adatott :

tőkében	156.701,459 frt 94 ¹ / ₂ kr.
kamathátralékban	69.674,379 » 82 »
örökváltási tőkében	973,922 » 49 ¹ / ₂ »

Magánosok birtokában levő tizedért :

tőkében	195.800,006 » 30 ¹ / ₂ »
kamatban	1.066,756 » 16 »
összesen	230.374,524 frt 72 ¹ / ₂ kr.

Erdélyi kárpótlások fejében úrbéri kárpótlás :

tőkében	38.203,239 frt 15 kr.
kamatban	19,892,766 » 45 ¹ / ₄ »
székely kárpótlás :	
a) tőke	2.277,184 » 45 ³ / ₄ »
b) kamat	2.091,371 » 23 ¹ / ₄ »
a királyi kincstár- és a papságnak :	
a) tőkében	8.693,395 » 24 »
b) kamatban	4.777,507 » 37 »
a földesuraknak :	
a) tőkében	2.574,304 » 20 ³ / ₄ »
b) kamatban	1.522,184 » 44 ¹ / ₄ »
összesen	80.032,312 frt 15 ¹ / ₄ kr.
vagy osztrák értékben	84.033,960 » 81 ¹ / ₂ »

Azon veszteség után, mely a volt földesurakat a jobbágyság megszüntetésével érte, nem lehet tagadni, hogy ezen összegekkel a földesurak anyagi állapotán segítve lett, de ezen segélynek értékét sokban alászállította azon körülmény, hogy kárpótlásaikat nem azonnal, a veszteség bekövetkezése után, hanem hosszas idők múlva, s akkor is részletekben kaphatták meg. Sokat levont a segély értékéből az is, hogy az állam kedvezőtlen pénzügyi helyzete miatt a kibocsátott kötvények értéke 70—80, sőt 50 % -on alul is állott, s különösen Erdélyben a segélyre szorult magyar birtokos osztály nem győzván kárpótlási várandóságának kiadására várni, lelketlen üzéreik zsákmányává lett, s mert ezek a felgyűlt kamatok miatt a kárpótlásokból nem találtak kielégítést, a birtokok kerültek kötyavetére, s nem egy azelőtt vagyonos előkelő család ment e miatt tönkre.

Igy jutott tönkre a gentry és különösen az erdélyi gentry nagy része. A gazdasági hanyatlás társadalmi és politikai következményei észlelhetők voltak már a 60-as években. Ide járultak később a földbirtokos-osztály alkotmányos politikai terhei, azon vezérszerep költségei, melyet a nemzeti politikában vitt. A rossz gazdálkodás szintén közre hatott, a romlás kezdetét azonban, eltekintve az 1848-diki időktől, a Bach-korszak adózási, gazdasági és azon politikája képezte, melyet még a földtehermentesítéssel összekapcsolt.

IV. FEJEZET.

A nemzet önvédelme.

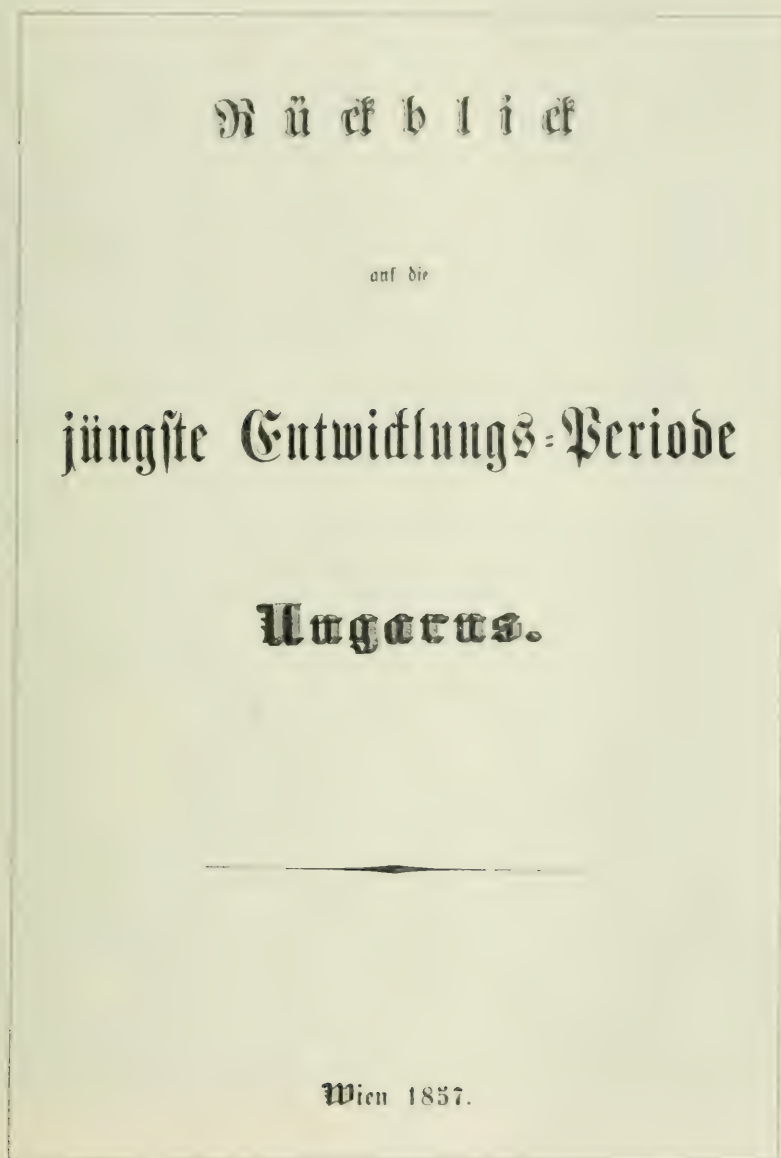
Két főtanulmány következik három század küzdelméből. Mind a két tanulmány egyenlően komoly, egyenlően súlyos. Az egyik szól le, a másik fölfelé. Az egyik az, hogy az Ausztriától és a Habsburg háztól való elszakadásra irányzott törekvések nem sikerültek és nem sikerülhettek. Ez a tanulmány szól a forradalmi iránynak. A másik az, hogy a beolvasztó és germanizáló törekvések sem sikerültek és nem sikerülhettek. Ez a tanulmány szól Bécsnek. A két nagy eredmény, a történelem szűrőjén át megkristályodott igazság föltárja az említett erőegyensúly rendszerét, melynek az 1867-ben történt kiegyezés, a dualizmus és paritás lettek következményei.

Azon, ezen összegek fejében kiadott 5 %-os földtehermentesítési kötvényeknek 1888-ig sorsolás útján történt beváltása folytán fennmaradt része convertáltatván, az 1888 : XXXII. t.-cz. 8-ik §-a alapján kiadott 199,500 forint névértékű 4 %-os, 70 év alatt törlesztendő magyar földtehermentesítési kötvény bocsátatott ki, és ez, illetőleg 8 éven át már sorsolás útján törlesztett csekély részen kívül még törlesztendő része képezi a mai földtehermentesítési államadósságot, mely továbbra az 1888 : XXXII. t.-cz. értelmében szaporítható nem lesz, s az ez időből kiadott s jövőre kiadandó kárpótlások az ország folyó jövedelméből készpénzben fognak fedeztetni.

A Bach-korszak rendszere által valószínűleg utoljára, de leghatalmasabban lépett föl a centralizáló és germanizáló törekvés. Ily erőteljes és részletes szervezést soha sem nyert az, s mégis biztosan meg lehetett jósolni bukását. Nem is ismerve a központosító és németesítő rendszer ellentétét, a nemzeti védekezést, mégis biztosan meg lehetett jósolni föltétlenül bekövetkezendő csődjét és végleges elzüllését. A lélektannak csodálatos rejtélye maradna, ha igaz volna azon felfogás, mely a Bach által stílusban is inspirált »Rückblick«-en átvonult. Lehetetlen, hogy több évi tapasztalat föl nem világosította volna a császár miniszterét rendszerének tarthatatlansága fölül; vagy pedig az emberi hiúság és hatalomvágy csodálatos erővel bír az ítélet és látóerő eltompítására, sőt megsemmisítésére. Valószínű, hogy Bach Sándor nem volt meggyőződve könyve tartalmának igazságáról, hanem csakis azt czélozta, hogy segítségére siessen már hét év múlva szakadozó és pusztuló rendszerének. Így jött létre 1857 októberében híres röpirata, a »Rückblick auf die jüngste Entwicklungsperiode Ungarns«. E műve által, melyet Bach csak 200 példányban adott ki s melynek anonym szerzőjévé egyik irodalmi napszámosát tette, a császár minisztere nemcsak igazolni akarta rendszerét, hanem egyszersmind föl akarta tárni e rendszer nagy eredményeit.¹ Félre akarta vezetni Európát s igazolni fölfelé önmagát. A külföld ugyanis rokonszenvet érzett Magyarország iránt. Az emigratio fekete színekkel rajzolta le, különösen az angol sajtóban, az absolutismus gyűlöletes rendszerét, Bach be akarta bizonyítani, hogy Magyarországnak igen is jól folyik dolga. Már a mű előszavában fejtegette, hogy nincs Európában ország, mely nagyobb haladást és fejlődést mutatna, mint Magyarország. Magyarországot megtette gyöngynek, melynek fénye emeli a császári korona fényét, s nincs oly osztrák, a ki a birodalom e fontos részének fejlődésében örömét és büszkeségét nem találja. Öntudatosabb hypokrisissel soha még elnyomó nem hízelt az elnyomottnak. Nem kevesebb mint 14 kemény pontozatban bizonyította Bach, hogy Magyarország boldog, mert áldást hozó rendszere alatt boldognak kell lennie. Az első pontban előadott közjogi fejtegetései csak szánalmat kelthetnek. Kimutatja ugyanis, hogy az új alakulás nem pusztán valamely fölülről jött ténynek, hanem hosszú, százados fejlődésnek és belső szükségességgnek eredménye. A haladás és művelődés hozta létre, úgy mond, a birodalom centralisatioját, mert Magyarország sem vonhatta ki magát az általános irányból s meg kellett felelni a »viribus unitis« császári jelszó követelményeinek. Az állam- és nemzetgyilkosság tehát Bach hazug és szenteskedő világításában a történeti fejlődés és a cultura ténye gyanánt jelent meg. A régi Magyarország és alkotmánya az incul-

¹ A »Rückblick« írója Meyer Béni, Bach ministeriumának Svájc-ból hozott nagybecsű ügybírói tanácsosa volt, ki Svájcban is a Sonderbund mozgalmának egyik tevékeny, de éppen nem rokonszenves alakja volt. Ottani szereplésével szerezte magának a *Blutbeni* elnevezést. Mindenki csak ezen a néven ismerte.

turát és a történelmi fejlődés gátját képezte. Persze nem volt 1848, mely Magyarországot újjá és modernné teremtette s a történelmi fejlődésnek új irányt adott.

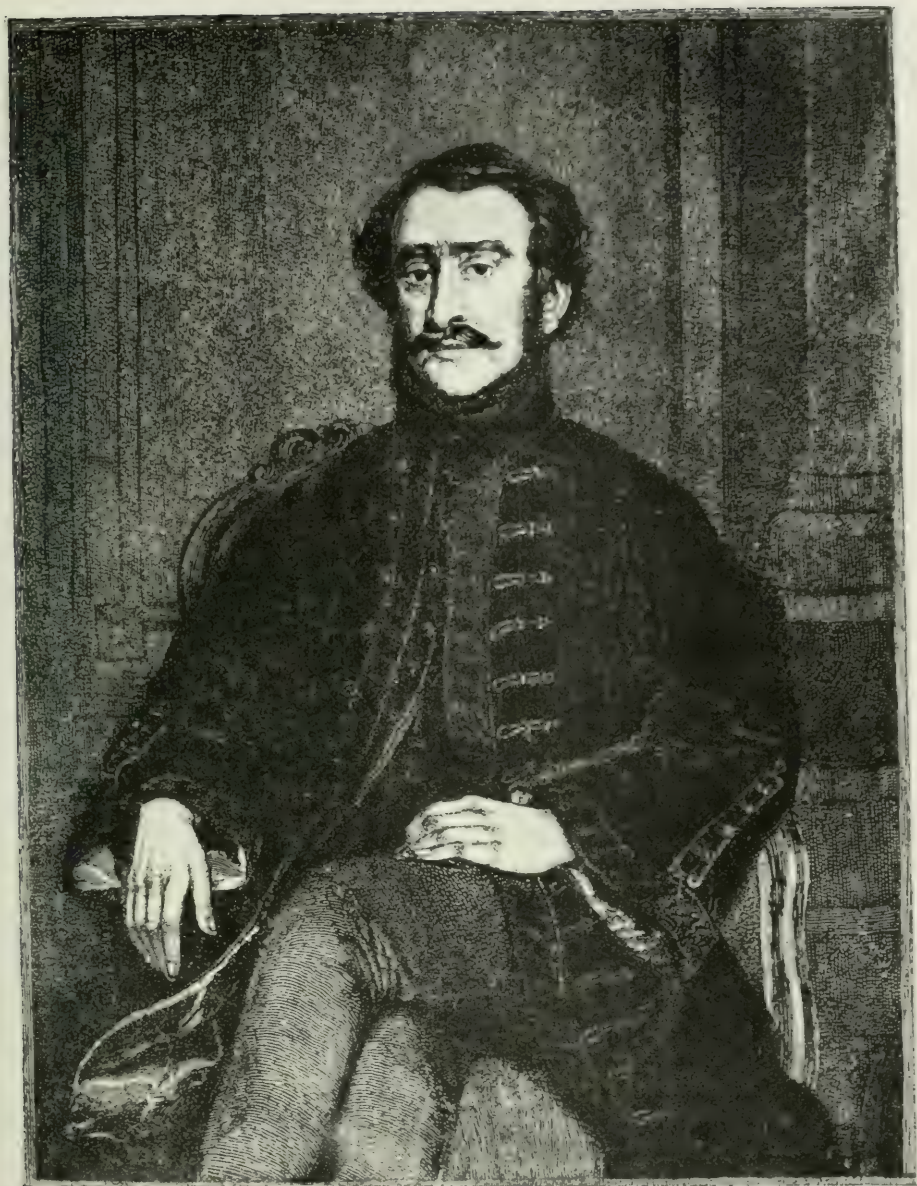

A »Rückblick« című lapja.

De természetes, hogy mindjárt a munka első részében elárulja Bach a valódi czélt és valódi indokot. Magyarország különállása képezte a reactio okát s annak megszüntetése s a birodalomba való olvasztása az absolut uralom czélját. Magyarország különállása — úgymond — az össz-

birodalomban lekötötte annak főéleterejét, megakasztotta egészséges vérkeringését s veszélybe lökte egész organismusát. A reactio tehát nyíltan bevallotta, hogy Magyarországot be akarja olvasztani a birodalomba. A mű további részeiben szól a minster a belorganisatióról, a népnevelésről, humanistikus intézményekről, az ösiségről, természetesen ennek megszűntetéséről, a telekkönyvről, dohánytermelésről stb. Természetes, hogy igen behatóan foglalkozik a nyelvkérdéssel is; de csodálatos, mily ellentétbe kerül röpirata nemcsak a márcziusi alkotmánynyal, hanem egyszersmind első belügyministeri köriratával. Az utóbbiban még a fajoknak és nyelveknek teljes egyenjogúságáról beszélt, míg röpirata a centralisatio nyelvvévé nyíltan és határozottan a német nyelvet tette. A birodalmi nyelvnek — úgymond — a birodalom egyes országaival való érintkezésben bekövetkezett alkalmazása szükségkép a birodalmi egység eszméjéből folyik. Ugyanezt egyszersmind a közszolgálat érdeke tette szükségessé. Ez volt oka annak is, hogy Magyarországon századokon át a latin volt a hivatalos nyelv, mert ezt mindenki értette. A közvetítő és kormányzó nyelvvé szükségkép a német lett, mert ennek irodalma leggazdagabb, a birodalom egy részének anyanyelve s az olasz tartományokon kívül csaknem mindenütt beszélik, értik és írják. A germanisatio vádjával szemben elégségesnek tartotta a minster az egyenjogúság elismerésére való hivatkozást. Ez egyenjogúság azonban csak a márcziusi alkotmány és a bemutató körlevél papírlapjain maradt. A tény az volt, hogy Thun behozta a közép- és felső iskolákba a német tannyelvet. Schmerling pedig behozta az igazságszolgáltatásnál a németet, sőt gróf Taaffe elnökségének idejétől a bécsi legfőbb törvényszékbe olvasztott hétszemélyes tábla bírái is németül adtak elő. Bach nagy kegyesen csak azt engedte meg, s azzal dicsekedett, hogy a népiskolák tannyelve magyar. Talán még ez is német lehetett volna?

A mit pedig Bach Magyarország gazdasági fölvirágzásáról irt vagy diktált, az egyenesen Potemkin falvaival való szédelgés. Megtette Magyarországot gazdaságilag fölvirágzott s bőségben úszó országnak, mely nem tudja hová tenni dús jövedelmeit, át és át van szöve jó utakkal, vasutakkal s távirdahálózatokkal, a civilisatio minden áldásával. A valóságban azonban a magyar nemzet súlyos társadalmi és gazdasági válságaival s egy mindent kiaknázó fináncz-rendszer pusztító következményeivel harczolt. A jó utak és vasutak többnyire csak papiroson léteztek. Potemkin-falu volt a virágzó jóllét; de már tartalmának híre is lesújtólag, részben pedig ingerlőleg hatott a közvéleményre. A mély sebeinek fájdalmait még mindig érző nemzet azt tapasztalta, hogy nem elég, hogy elnyomják, hanem még játékot is üznek vele. Nem elég, hogy megsebzik, hanem még hypokrita gúnyolódás pellengérére is állítják. Nem csoda, ha a düblingi tépelődőt Bach merénylete kihozta sodrából s még egyszer kezébe adta a rettenetes tollat, melyet aztán mint gyilkot forgatott meg a császár minsterének testében. Es nem csoda, hogy Széchenyi válasza szinte leirhatatlan hatást ért el

Az Athenaeum nyomása.

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN.
(Gyergyai A. 1860-iki festménye után.)

az országban, melynek lelkesült örömrivalgását csak a fentebb rajzolt zsandáruralom fojthatta el.

A mikor a hóhért akasztják, e tény mindig nagy örömiadalt szokott okozni. Annál nagyobb volt a bár elfojtott örömiadalom Magyarországon,

Ein Blick

AUF DEN ANONYMEN

“ RÜCKBLICK ”

WELCHER

FÜR EINEN VERTRAUTEN KREIS, IN VERHÄLTNISS-
MÄSSIG WENIGEN EXEMPLAREN IM MONATE
OCTOBER 1857, IN WIEN, ERSCIEN.

VON EINEM UNGARN.

LONDON.

1859.

A »Blick« címlapja.

mert Széchenyi a nemzeti ügy eltipróját egy fenséges zavarral küzdő lélek isteni erejével és egy csodálatos stilus spanyol kínzó kamrájának rettenetes eszközeivel justifikálta erkölcsileg. Hogy mikép lehet egy-egy aphorisma hüvelykszorítóvá, egy-egy gúnyos fölkiáltás az eleven hust tépő szigonnyá,

a dilemma és logika miként lehetnek spanyol csizmákka, ezt megmutatta Széchenyi könyve, a »Blick«.¹ Sokan megkísérelték e munka irányának és szerkezetének kritizálását: de csak a naivság vállalkozhatott erre. Egy szabálytalan esoda, egy bámulatos hihetlenség, a classikus formáknak és a szölménynek egyesülése, a tébolylyal küzdő, de egy kinyilatkoztatásra megtisztuló isteni elmének alkotása e munka. Gyulai Pál jellemezte legszerencseesebben Széchenyi e bizzarr alkotását, s helyesen mondja, hogy Széchenyi langosze csak »Blick«-jében nyilvánult igazán, a humor és satyra e rettentő vegyületében, mely egészen illett kedélyállapotához. »Ily munkát csak egy mélyen szerető és gyűlölő szív, egy zseniális lélek kétségbeesése teremthet. Itt minden, mi Széchenyi lelkében beteg elem volt, taplálhatta, fokozhatta teremtő erejét. Pedig csak ily munka illett egy kétségbeesett államférfiúhoz, egy önkínzó hazafihoz, egy megzavarodott bölshöz, minő Széchenyi volt. A humornak mindig joga volt összeolvasztani a fölségest és triviálist, a tragikait és komikait s a valódi szatira soha se viselt glacé-keztűt. Juvenalis és Swift maró gúnyja egyesült itt Shakespeare hamleti és leari humorával; s bár Széchenyi töredékes modora nem nyújthat művészi egészet, néhány lapja vetekedik a legnagyobb humoristákéval.«

Széchenyi maga is érezni látszott a műve ellen fölhozható ellenvetéseket: de megjegyezte, hogy bakóinasok, gyilkosok, embernymortól és embervértől szagos egyének föl narancsvirágillatot terjesztőleg nem lehet beszélni. Ő maga is érezte, hogy Somssich Pál munkájának hangja egészen más, Zsedényi pedig ismeretes német röpirataiban elment egészen az aulikus keztyűs kézzel való kezelésig. S mégis Széchenyinek volt igaza, midőn úgy irt, a mint irt. Somssich Pál érdeme nagy volt, midőn a reactio kezdetén, tehát akkor bátorzkodott felemelni szavát, a midőn a bátor és igazmondó szót a casamaták börtönei, vagy még kegyetlenebb dolgok tiltották. Somssich komoly érvelései azonban csak a nemzetet győzték meg különben is érzett jogairól és szenvedett jogtalanságairól. Széchenyi munkája erkölcsileg összetörte a már romlásnak indult rendszert s annak hanyatló államférfiát. Szinte azt lehetne mondani, hogy a személyes támadásban erősebb és élesebb, mint a rendszer megostromlásában. Bachnak még a származását is szemére veti, midőn apostrophálja, hogy Schwarzenberg Félix herczeg és a bitófa közé kellett volna állnia. »Herczeg úr! így kell vala szólnia, atyámfiai közt, és ezt nem restellem bevallani, van asztalos, a ki enyvszagú, van egy másik, cipész, a ki csirizszagú s nekem mégis sokkal kellemetlenebb az ön társasága, s elhagyom önt, mert ön vérszagú.« De a reactio tulajdonképen való feje, a Széchenyi szerint vérszagú Schwarzenberg Félix herczeg is részesül a nagy magyar kegyetlen

¹ »Ein Blick auf den anonymen Rückblick.« Széchenyi munkája Londonban jelent meg s előszavát a magát csak F. K. betűkkel megjelölő kiadó irta, a ki Falk szerint Széchenyinek sakkozó társa lett volna.

ostorcsapásaiban. Lehetetlen tömörebben és mégis lesújtóbban jellemezni ezt a kéjencz nihilistát, ezt a lángeszét örökös mámorba fojtó főúri kéjergőt, minden eszményinek e könnyelmű megvetőjét, a kit még az sem ment, hogy a politika végzetes útjára tévedt s ott vérben gázolt, még az se, hogy legalább tetteinek rugóját beesvágy vagy a hatalom szédülete képezte volna. Széchenyi nyíltan megnevezi, mint a magyar nemzet gyilkosát, beesületének meggyalázóját. «Vér eszegeg le róla — úgymond — sok magyar

Széchenyi szobája Döblingben.

(Rajzolta Cserna Károly.)

nemzetség czimeréhez a bitófát csatolta s kiszívta a magyar nemzet szívének vérét».

A nemzeti boszú vérpadának s boszuló bitófájának nevezhető eme rettenetes könyvvél, mert nagyon is ismeretes, nem szükséges bővebben foglalkozni. A míg a fenséges harag s annak sújtó mennykövei iránt érzés lesz a férfiasággal nem szakító nemzedékekben, ezt a könyvet mindenki a szent borzalom egy nemével olvashatja s fogják is olvasni.

És e könyv tulajdonképen még se tartozott bele a nemzet önvédelmi rendszerébe.

Ez a könyv különben is már akkor érkezett, a midőn a reactio kormányzata erejét és mérgét kezdte veszíteni. Oszlopait e kormányzatnak megragta a szűs a szinte tébolyodott titán egy hatalmas mozdulata elég-séges volt, hogy erkölcsileg ledöntse azt. Nem sokára ledöntötték a való-ságban is a külellenség győzedelmes szuronyai.

*

A beolvasztás és germanisatio rendszerével szemben a magyar nem-zetnek is volt védelmi taktikája, s ez nem vala más, mint a Deák által proklamált szenvedőleges ellenállás, vagy a passivitas politikája. Az o-con-servativek más tanácsot javasoltak a nemzetnek: a könyörgés, a hatalom előtt való hódolás, az új Magyarországnak romjain a réginek való vissza-allítása, ez volt a 48-iki alkotmány és a forradalom által félretaszított o-conservativek politikai programja.¹ De bebizonyult, mint már előbb és később annyiszor bizonyossá lett, hogy a conservativek nem voltak hivatott vezérei a nemzetnek. Szerepük mégis oly nagy, hogy szükséges azzal részletesebben foglalkozni, mert hisz későbbi maguktartása magyarázatot nyer az absolutismus alatt követett politikájuk által. Szerepük két irányban volt gyászos az országra nézve. Fölfelé rosszul informálták az udvart a magyar nemzet és a forradalom felől. Legnagyobb részük azon hiszemben volt, hogy a forradalom csak Kossuthnak és néhány terrorista szövetsége-sének műve és a nemzet zöme azonnal cserben hagyja e radikális terro-ristákat, mihielyt bármi csekély számú osztrák sereg föllép ellenük. E nézetet pár eszes főúr vallotta és terjesztette. Így tévedett az udvar, mely tévedés nélkül talán Windischgrätz se mondta volna a hozzá érkező küldöttségnek, hogy lázadókkal nem alkudozik. Nincs ugyan a történetírás számára biztos

¹ A conservativek peticionáló politikájára s Bachnak irányukban való ellenszenvére világot vet mindjárt az absolutismus kezdetén a kormány lapjának állásfoglalása, melyet Vörös irataiban következőleg vezet be: Az osztrák kormányt képviselő »Magyar Hírlap«, melynek szerkesztője a márcziusi napok előtti időből ismeretes »Mult és Jelen« erdélyi hírlapnak volt kezelője s a pecsovícs pártnak — mely magát tisztességesebben »con-servatív«-nek keresztelte el a nélkül, hogy tulajdonképen valamit conserválni akart volna, sőt per excellentiam »conservatív-reformer«-nek is nevezte magát — nevezetes organuma volt, régi ügyrokonairól 1850. május 16-án így szólott:

»Bámuljuk azon nagylelkűséget és metamorphosist, miszerint azon aristocraták, kik sohasem tudtak, sohasem akartak a közjóért magánérdekeik burkából kivetközni s a nemzeti országos érdekek színvonalára minden önzés nélkül határozottan lépni ki; kiket épen azért a nemzet többsége mind e mai napig csak keserű érzések közt tud emlegetni, sőt nem mondok sokat, ha azt állítám is, hogy gyűlölséggel viseltetik irántuk: most meg-tagadják önmagukat és közbenjárókul lépnek fel fejedelem és nemzet közt; — azon feje-delemnek, ki leverte cimrokonairól a kilencz gombot, hogy jobban elférjenek a nemzeti egyenlőség közös fedele alatt, — s azon nemzetért, mely nyomorúságának nagy részét nekik köszöni s mely épen ez okból némi kárörömmel látja őket sorai közé beosztva.

adat, melynek alapján ki lehetne mutatni, hogy a conservatívek fölületes információja nélkül nem következik be a camarilla alkotmányellenes fölépte s a reactionnak később győzelmessé vált rendszere. De viszont arra sincs bizonyíték, hogy a megalkuvás nem lett volna lehetséges akkor sem, ha az udvar a mérsékelt liberálisokkal érintkezik. Bécsben és később Olmützben azonban csak a conservatív pártot tartották oly jó érzelműnek, melylyel szóba lehet állni, s melytől információt lehet elfogadni. A többi pártokat és árnyalatokat az udvari politika mind rebelleseknek tartotta. És valamely balfogalom az udvari légkörben azonosította a conservatíveket a magyar nemzet zömével, s így a legfelsőbb körökben azt hitték, hogy Magyarországon létezik oly párt, a melylyel szükség esetén, ha a beolvasztás rendszere nem sikerül, szóba lehet állni s így végső esetben a gyűlölt 48-at magának a nemzetnek segítségével lehet az ország történetéből kitörölni. Az udvari politikának s magukat a nemzet vezéreire játszó conservatíveknek ez egymást kölcsönösen biztosító, Calderonnak »Az elrejtőzött és elálcázott« című vigjátékára valló tévelygése és megtévesztése hozta létre az 1860-iki októberi diplomát. A conservatívek szerepe nélkül, ha a reactio meg is kísérli absolut rendszerét, legalább az alkotmányos formákkal való kísérletezés nem tartott volna oly soká, mint tényleg tartott. A bécsi és olmützi politika különben is mindig csak föl akarta használni, de mindig rászedte őket. Egy részük ott járt Olmützben és Windischgrätz táborában tervezgette a 47 visszaállítását, Stadion azonban egyszer csak előállt a márcziusi alkotmánynyal. Rendszerüket restaurálni akarva, mindig dupirozottak voltak föl- és lefelé egyaránt. Fent félretolták őket, mihelyt nem használhatták, s lent pedig azon hitükben csalatkoztak, hogy mögöttük áll a nemzet, mely most már mindig határozottabban kezdett Deák Ferencz mellé sorakozni, de nem tőlük fordult el, kiket soha se követett, hanem Kossuthtól és a forradalmi politikától. Ez előleges kritika, mely igyekszik igazságos és tárgyilagos maradni, egyáltalán nem vádolja a conservatíveket hazafiatlansággal vagy nemzetellenes irányzattal. Kétségkívül voltak soraikban hazaárulók s muszkavezetők, ezeket azonban tán maguk a conservatívek legjobban elítélték. Conservativeink legnagyobb része szerencsére nem tartozott a fekete gyászhad sorába, melynek egy-két élő csontváza még köztünk mozog. Csak politikai tévedésben lehet őket vétkeseknek kimondani, épügy mint legnagyobb politikai ellenfeleiket, a közjogi radikálisokat.

Már alaptévedésük ezekével rokon volt, t. i. a 48-iki egészen legális közjogi alapnak elvetése, melylyel a függetlenségi irány a másik túlzás miatt szakított. A 48-iki alkotmánynyal szemben ők is közjogi ellenzéket képeztek, csakhogy a nemzeti és állami összezsugorodás közjogának ellenségét, a demokratikus és parlamentáris magyar államot a rendi és csak nemzeti beligazgatással bíró magyar provincia nevében ostromolták. A midőn a világosi katasztropha s az önkényuralom örökre véget látszottak vetni nemcsak a forradalmi, hanem egyszersmind a törvényes úton létrejött Magyarországnak,

ekkor még volt értelme, sőt a hazafiság színében tűnhetett föl azon conservatív követelés, mely kezdetben a könyörgés s később a politikai program alakjában akarta restaurálni a 47-iki alapot a 48-iki alappal szemben. De még ez az álláspont is erős hibában szenved. A 47-iki alapnak restaurálása csak mint a politikai opportunizmus ténye szerepelhetett volna, nem pedig mint a 48-iki elvnek elkárkoztatása.

Eltekintve azon minden esetre szép és hazafias vonástól, hogy conservativeink nem vettek részt a forradalom leverését követő boszú-politikában, mint a század elején francia elvtársaik, de ők is az ancien regimet akarták restaurálni a forradalmi átalakulás által teremtett formák helyett. Vagyis saját kormányzati rendszerüket akarták visszaállítani. Ezt csak úgy indokolhatták volna kellően a nemzet előtt, ha bebizonyul, hogy a 48-ról egyáltalán le kell mondani; vagy saját rendszerüket csakis új kiindulási pont gyanánt kívánták tekinteni, csakis mint az új 48 ideiglenes előzményét.

De a conservativeknek sem irataiból, sem beszédeiből ki nem mutatható, hogy a 47-iki alap restaurálását nem végleges forma gyanánt tekintették, vagy hogy a 48-iki alap későbbi visszaállítását tervezték. Következések voltak azon fölfogásukhoz, hogy Magyarország nem bírja el sem politikailag, sem gazdaságilag a parlamentáris és modern állam terheit, s hogy a monarchiai érdek miatt Magyarország nem lehet egyéb, mint a Habsburgok patrimoniumának pusztán beligazgatási önkormányzattal bíró, vagyis autonom provinciája.

E sajnálatos következetességük miatt nem léptek rá a 48-iki alapra, s így közjogilag ellentétbe kerültek úgy a legális alkotmánynyal, mint a nemzet közérzetével. Ez ellentét, igaz, kevésbé volt kirívó az abszolutizmus idejében, mint akkor, a midőn a magyar szabadságharcz zászlói még diadalmasan lobogtak vagy mikor még a csataterекről el sem párolgott a honfivér. A nemzet megdöbbenéssel szemlélhette, hogy még a muszkavezetésben részt nem vett conservativek egy része is ott lebzsekt Windischgrätz táborában s csinálta Magyarország ideiglenes kormányzásának tervét. A diadalmas áprilisi hadjáratl majdnem egyidejűleg készült el a magyar conservativek által szerkesztve azon alkotmányterv, melyet a később győzelemre segített katonai uralom természetesen elvetett, s mely Magyarország területi épségét s a közigazgatás nyelvét fönn akarta ugyan tartani, de különben mellőzte az alkotmányosságnak még formáit is. Annál fájdalmasabban szemlélheté az ország, hogy a magyar szabadságharcz leverésére s az alkotmányos szabadság megsemmisítésére törekvő osztrák reactio még a szabadságharcz idején kormánybiztosokul kapta meg a conservativek legkiválóbb férfiai. Sennyey Pál és Ürményi József császári biztos-sá történt kineveztetésüket nem fogadták ugyan el Windischgrätz kezéből, de báró Fiáth Ferencz, báró Révay György, gróf Károlyi Lajos stb. tényleg működtek kormánybiztosok gyanánt. Az úgynevezett ideiglenes polgári igazgatás élén Szógyény-Marich László, a törvénykezés élén

Majláth György állott. Báró Sennyey Pál az egyházi és alapítványi ügyek elnökségét nem utasította vissza. Ezt a kormányzatot a diadalmas magyar fegyverek széttörték s a végül mégis győzedelmes reactio nem helyezte vissza hatályába. A conservatív férfiak nagyobb része visszavonult. E tények azonban kétségtelenül mutatják, hogy conservativeink legtisztább jellemű és hazafias vezérférfiai is tévedések által messze ragadtatták magukat, midőn készek voltak a 48-iki alap ellen harczoló fegyveres reactio szolgálatába állni, azon szinte egyetlen mérséklőket képező jóhiszeműséggel, hogy ez a reactio a 47-es alapot vagyis az ő rendszerüket állítja vissza az ellenükre létrejött 48-iki alappal szemben.

A midőn ez a reactio megvalósítani kezdte vagy már megvalósította véres boszúterveit, akkor a conservativek, bár tévedéseikből akkor sem ébredtek föl, bátor maguktartásával igenis tudtak egy-egy hűrt megpendíteni a nemzet szívében. Somssich Pál politikai szerepe méltó fényt árasztott e kiváló államférfiú személyére s magára a conservatív politikára.

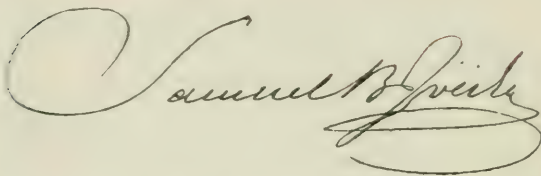
Somssich sem helyeselte a 48-at s a helytartótanácsnál elfoglalt állásáról lemondott s visszavonulva a magánéletbe, sem a szabadságharcz, sem a reactio mellett állást nem foglalt. De már 1850-ben közzétette híres munkáját: »Das legitime Recht Ungarns und seines Königs«, mely ép oly bátran, mint nagy tudománnyal mutatta ki az absolutismus jogtalanságait. A conservatív államférfiúnak bár nyugodt, de bátor hangja imponált Bécsben és reményeket keltett Magyarországon. Gyakorlati következményeket nem vont ugyan maga után, de a nemzeti önérzeten kívül rokonszenvet ébresztett a közvéleményben a conservativek iránt. A conservatív politikának másik nemes és hazafias vezérférfia gróf Dessewffy Emil, Rechberg államminiszter és külügyminiszterhez intézett levelével, valamint 23 elvtársa által aláírt híres, a felséghez címzett emlékiratával, a Somssich könyvéhez hasonló jó benyomást tett az országban. Memoranduma három hónappal megelőzte Somssich könyvét, tehát a reactio uralma ellen szinte a legelső kísérletet képezte. Rechberghez intézett levele pedig 1859-ben kelt s így mintegy igazolását képezi a memorandumban elfoglalt álláspontjának.

Lehetetlen legnagyobb rokonszenvvel meg nem emlékeznie még egy késő kor történetírójának is azon szép és nemes, de végeredményében czéltévesztett szerepről, melyet gróf Dessewffy Emil vitt az absolutismus alatt, egészen az októberi diplomáig.

Conservativeinket két korszak szerint lehet osztályozni, nem szólva a 48 előtti conservativekról. Egyik csoportjuk az absolutismus alatt, a másik a provisorium idejében vitt vezérszerepet. Az első csoportnak két főalakja gróf Dessewffy Emil és báró Jósika Samu.

A legdöntőbb befolyással valamennyi közt a forradalom előtt és alatt báró Jósika birt. A viszonyokkal ismerős diplomata s az erdélyi ravasz politikus egyesült benne szívós kitartással. Már midőn nem volt hivatalban, a bécsi politikusoknak akkor is mindig keze ügyébe esett, Bécs körében

tartózkodott. Talán legtöbbet ártott hazájának, bizonyára akarata ellenére, a minden téves szímben tüntette fel a 48-diki mozgalmakat s ekkép az udvart e megalom kicsinylésére bírta. Résztvett 1849 márcziusban azon magyar tanácskozmányban is, melyet ő felsége hívott össze az ideiglenes kormányzat létesítését illetőleg s kétségtelen, hogy az absolutizmus első éveiben a conservanvek közt neki volt legtöbb tekintélye. Lehet, hogy eleintén ő ment valamennyi conservatív közt legmesszebb; de kétségtelen, hogy lassankint mindinkább áthatotta az ő lelkét is a hazafiság szelleme. Talán Szechenyivel való sűrű érintkezései idézték azt fel; de tény, hogy az absolutizmus vége felé egészen más Jósika áll előttünk, mint 48 előtt és az absolutizmus első éveiben. A solferinói csata után Rechberggel folytatott beszélgetése megvilágítja lelkét. Könnyortelenül mondotta oda a megvert birodalom külügyministerének, a ki Solferino után közös belügyminister alatt külön tartományi főnökkel óhajtott volna kormányozni. »Néhány évvel ezelőtt az ilyféle rendszabály megnyugtatólag hatott volna, mert azt a reményt keltette volna fel, hogy általa minden megüszítettik, a mi azóta ténynyé vált. Azok után, a mik bekövetkeztek, minden hit és bizalom megszünt. Azt hiszi-e ön, hogy akadna jóra való magyar ember, ki a jelenlegi körülmények közt akár egy ministeri állást is elfogadjon?»

Báró Jósika Samu aláírása.

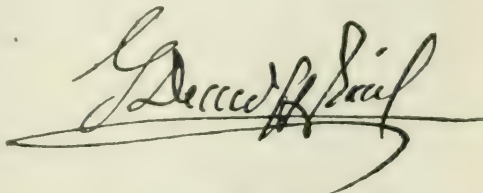
Jósika hideg, zárkózott és sok tekintetben homályos egyénisége azonban távolról sem oly rokonszenves, mint gróf Dessewffy Emilé. Ebben a forrongó lelkű magyarban volt valami szikra Széchenyi lángelméjéből és erős karakteréből. Tele volt tévedésekkel és ellenmondásokkal, még az általa tervezett alkotmányosságot is államcsíny által akarta létesíteni. De tele volt ez a lélek hazaszeretettel s legönfeladózóbb jóakarattal. Valami emlékeztet háborgó szellemében Széchenyi tépelődésére is, de Széchenyi önkínzó aggodalma nélkül. Azt hitte, hogy lázas álomban szőtt terveit elfogadtathatja fent, s remélte, hogyha ez sikerül, elfogadtathatja lent a nemzetnél.

Az absolutizmus első éveiben azonban még csakis bátorítás és lelkesítése által hatott. Lónyai találóan írja naplójában: »A hazánkra 1849-ben súlyosodott katasztrofa s az arra következett általános levertség és elcsüggedés álomsúlyá alatt Dessewffy Emil volt éltető lelke a külszinre nem igen vergődhetett s alig érezhető ama mozgásnak, melyet társai Bécsben kifejtettek. Pozsonyból, hová lakását télire áttette, számtalanszor ment Bécsbe. Jósika, Apponyi, Sennyey, Ürményi, Barkóczy, Andrássy György, Széchenyi s mások tőle merítették a végképi elcsüggedés ellen az erőt. Délelőtt Jósikánál, este színház után Szögyénynél jöttek össze. A tisztai

kölcsön ügyében sokszor mentem Dessewffyvel Bécsbe s néhányszor jelen voltam azon magyar fronde barátságos összejövetelein; egy-egy kedélyes elbeszélés alkalmával fel-fellebent a függöny az évek során soha meg nem szűnő leplezett működésükről.

Dessewffy Emil — mint maga előadja — 1850-től kezdve azon törte a fejét, mikép lehetne elejét venni az osztrák birodalom romlásának, a melyet a Bach rendszere nagyszerű szabásokban mozditott elő, s mely maga után vonná Magyarországot is. Két dolog tisztán állott előtte: 1. Hogyha Bach rendszerének bukása még soká halad, oly férfiak jutnak az osztrák császár tanácsába, kik a francia-német (1815—1845 között szerepelt és kifejlődött) alkotmányos iskolához tartozván, az 1849 márczius 4-iki »Reichsverfassung«-ban fogják a mentő szert keresni és azt »cum variatione« újra megkísérlelndik életbe léptetni az egész birodalomban, a mi az osztrák-magyar viszály lecsillapítását lehetetlenné tenné. 2. Tisztán állott előtte, hogy az 1848-iki forradalmat és mindazt, a mi vele összefügg, sokkal határozottabban gyűlölik, hogysen a magyar alkotmányos állapotok visszaállítása körül csak megkísérteni akarni is lehessen olyas valamit, a min az 1848-iki magyar törvények által megteremtett kormányzási formáknak csak színe is rajta volna.

Ugyancsak ő adja elő Rechberghez intézett levelében, miként beszélt Schwarzenberg herczeggel és Bach igazságügyministerrel a márcziusi alkotmányt illetőleg.

Dessewffy Emil aláírása.

»A márcziusi alkotmány keresztülvihetlenségéről vallott meggyőződésemet — úgymond — egyikük előtt sem hallgattam el és a herczeggel szemben gyakran kiemeltam a nagy és leküzdhetetlen nehézségeket, a melyeket ez az alkotmány a magyar viszonyok kielégítő rendezésének okoz. A herczeg állhatatosan a mellett maradt, hogy meg kell a kísérletet tenni, sőt egyszer — a mi eléggé csodálatos — azon ellenvetésemre, hogy ily kísérlet a monarchiát tönkre is teheti, tőle ezt a jellemző feleletet kaptam: »majd azután mást fogunk próbálni!«

»1849 május havában helyesnek tartottam, hogy Bach ministernek rendelkezésére bocsássam magam, ha megígéri nekem, hogy néhány elvtársammal együtt, nem hivatalos állásban, a magyar ügyekről meghallgatnak bennünket és megengedik, hogy javaslatainkat a quid faciendumról előadjuk. Kezdetben ráállott erre a minister — kezemnél van még a levele — egy későbbi magyarázat következtében azonban ismét dugába dőlt az egész s arra a meggyőződésre jutottam, hogy a valóságos pacificationnak két előfeltételét, az integritást és a nemzetiségi kérdést illetőleg megegyezés nem érhető el. Nem mulasztottam el, hogy írásbelileg közöljem

a minister úrral aggodalmaimat azon útra nézve, a melyre lépni készült és — még kezemnél levő — hosszabb emlékiratot intéztem hozzá, a melynek foglalata ez: a kormány ne hozzon határozatot, mielőtt az ügyek valószínű állását át nem tekinti és alapos tudomást nem szerez magának arról a mélységről, a meddig a magyar ügynevezett »forradalom« elhatott. Minden eredmény nélkül maradt. Bach minister Geringer bárót küldte le, hogy Magyarországot organizálja. Időközben a bécsi sajtó és a burokratia, mely már akkor nem titkolt sóvárgással tekintett arra a nagy menőre, mely neki Magyarországon megnyitni látszott, mindent mozgásba hoztak, hogy a magyar conservatíveket mint Kossuthnak alattomos híveit, mint forradalmárokat és Ausztria ellenségeit kiáltsák ki. Egyidejűleg a nemzetiségek egyenjóságának zománczával üzték azt a játékot, mely azután oly szomorú véget ért, és az a felfogás, hogy Magyarországon a forradalom következtében teljesen tabula rasa van, hogy itt minden lehetséges és minden könnyű, mindinkább tért kezdett foglalni azon körökben, a honnan a jelzett magasabb elhatározások — fájdalom — benyomásaikat kapták. Ez a felfogás teljesen jellemezte Schwarzenberg herceget, a ki egyébiránt Magyarországból ennek egy-két szép asszonyán kívül semmit sem ismert s a kinek minden más magyarországi viszonyok ellenszenvesek voltak. Ezen mindenképen hamis felfogásnak tulajdonítható az a szerencsétlen elhatározás, hogy Magyarországnak teljesen be kell olvadnia Ausztriába, egész történeti és államjogi állása gyökerestül megsemmisítendő, absorbeálandó, és hogy ezen experimentum in corpore vili szükségessé teszi az absolut kormányzatnak a monarchia többi országaiban is fentartását. 23 elvtársam és én úgy hittük, hogy föl kell lépniünk ez ellen a dynastia és a monarchia érdekeire egyaránt káros irányzat ellen. 1850 április havában a mikor még Haynau báró Excellentiától jól ismert módon járt el Pesten, benyújtatott ő Felségének a memorandum, a melynek szerkesztője én vagyok és a mely az akkori összes bécsi lapokban olvasható volt. Az ezen iratban kifejtett nézetek minden gondolkodó és a dynastiához ragaszkodó magyar ember fejéből és szívéből szólnak és csupán ama körülmények, hogy abban a perczben az agitációnak semmi eszközét nem akartuk mozgásba hozni, tulajdonítandó, hogy az csak 24 és nem sok ezer aláírást számlál. Ez a lépés azonban eredmény nélkül maradt, az u. n. birodalmi egység deklaráltatott és a dologhoz oly módon fogtak, hogy a siker lehetősége ki volt zárva. Egyidejűleg megtettek mindent, hogy az igazság sehol és semmi irányban ne jusson napfényre.«

Úgy Dessewffy, mint a conservatívek actiójában teljesen igaz és jogos momentumot képezett az absolutismus elleni küzdelem. Taktikájuk is egészen helyes, habár eredménytelen volt, t. i. nem a magyar, hanem a monarchiai érdeket helyezték előtérbe. Felfogásuk, s különösen Dessewffy Emil fejtegetése megfelelt még a felvilágosodottabb osztrákok felfogásának is, hogy t. i. a Bach-rendszer a monarchia felbomlását idézi elő. A mit a

conservativek gondoltak és írtak s velük gondolt annyi józan felfogású osztrák, regényes korrajz alakban fejezte ki a „Dissolving views” című, az ötvenes években híres munka szerzője. A felbomlás látványa jelent meg mindenkinek szeme előtt.

A mélyebben pillantó szemnek észre kellett vennie, hogy a Habsburgok monarchiája absolutistikus alapon tarthatatlan. A bizonytalanság érzete ránehezült e monarchiára s ez érzetnek helyes kifejezést adtak conservativeink.

Mégis súlyosan tévedtek, midőn — mint Dessewffy írja — az 1848-ki alkotmányt szóba sem merték hozni, s midőn a 47-es alkotmány alapján, majd a birodalmi egység sikamlós lejtőjére tévedtek. Azzal pedig teljesen csak naivitásukat árulták el, midőn azt hitték, hogy memorandumokkal és levelekkel, avagy könyvekkel a boszút szomjazó reactiót le fogják csillapítani s legalább a 47-es alap elfogadására képesek birni. Az októberi diploma, mely csakis részben állította helyre a 47-iki alapot, legfeljebb csak erkölcsileg képezi sikerüket. A nemzet által visszautasított ezen alkotmány és a francia fegyverek győzelmének tulajdonítandó, hogy Bach szédelő absolutismusát tarthatatlanná tette.

Conservativeink szándéka jó és hazafias lehetett, de tévedésük súlyos volt, úgy a cél, mint az eszközök tekintetében. A Világost követő és az 1857-ben megújított petitio rúgója bizonyára a hazafiság volt, de ez a könyörgés aligha képezte méltó kifejezését a hősies csatákban elbukott nemzet közérzetének. Deák Ferencznek volt igaza s a haza bölcse képviselte akkor a legigazabban a nemzeti közszellemet, a midőn helytelennette úgy a petitiókat, mint a könyveket és röpiratokat.

Sem a gyáva meghunyászkodás, s a könyörtelen győző előtt való esdeklés, sem pedig a közjogi vitatkozás céljából fogyasztott tinta nem voltak helyükön akkor, a midőn csak egy politikának volt jogosultsága a dühöngő és tomboló reactióval szemben, a passivitás politikájának.

És nincs igazuk a conservatív politikát igazolni törekvő könyveknek és egyéb iratoknak, melyek szerint a forradalom után hasznos és a nemzeti ügyre áldásos leendő oly kiegészítés, mely a 47-iki alapot restaurálja a 48 helyett, mert ebből lassankint kinőtt volna a 48-iki alkotmány és a 67-iki kiegészítés. Legelsőbben is a conservativek soha sem tervezték a közjogi fejlesztésnek eme rendszerét. Ők — mint már szó volt róla — bevégezten az 1847-iki alapot akarták visszaállítani. De habár utógondolatot táplálnak is, ennek nem lett volna gyakorlati eredménye. Ha egyszer a nemzet és koronás királya elfogadják a 47-es alap visszaállítását, a 48-as mellőzését, ez alkotmányos forma nem ephemer tünet, hanem állandó maradt volna. Valószínű, hogy még most se jutottunk volna el a 48-as állásponthez, hanem egészen benne volnánk a birodalmi egységben, birodalmi parlamentben, szóval az összmonarchiában.

A nemzet hálát adhat, hogy a conservativek politikája nem diadal-maskodott.

Ha akármelyik petitióra hallgat az uralkodó s érvényre emeli az ó-konzervatívek programját, a nemzet bizonyára kevesebbet szenved, a sanyargatás véget ér, de a magyar parlamentarismus és a magyar államiság még ma sem léteznék. Ha a kiegyezés Magyarország és Ausztria, illetőleg a nemzet és fejedelme közt a 47-es alapon jön létre, ez ép oly maradandó érvényű lett volna, mint a dualismus.

Ha tehát az ó-conservatívek törekvése sikerül, Magyarország Procrustes ágyára kerül, s életszerveket tartalmazó tagjainak levágásával fizette volna meg a veszedelmes kísérletet. A nemzet azonban nem követte a 47-es vezéreket, s a tények igazat adtak neki. Az ó-conservatívek ezen táborra egyszerűen tévedett, de jót akart és hazaszeretetből cselekedett.

A súlyos politikai beszámítást azonban csak azért kerülte el, mert programját nem volt képes megvalósítani, különben a legvégzetesebb útra viszik vala Magyarországot.

Csak egy egészen sajátos politikai és alkotmány-rendszer hozhatta létre azon kétségtelen tény, hogy közjogunk legellentétesebb magyarázói belső meggyőződésükre és igazelvűségükre hivatkozhatnak.

Az ó-conservatívek, a kik gróf Széchen Antal őszinte vallomásai szerint, meg tudták egyeztetni lelkükben az »osztrákságot« s a nemzeti magyar hazafiságot magyar birodalmi szemponttal, nemcsak Kossuthtal, hanem még Deák Ferenczcel is ellentétben fogták föl a practica sanctiót. Nemcsak hitték, hanem hirdették, hogy a practica sanctio Magyarország bizonytalan közjogi viszonyát megszüntette s az együttbirtoklás elve a magyar királyságot a birodalom kiegészítő részévé tette. Hitték és vallották továbbá, hogy az akkép létrejött birodalmi egységet az 1790: X. t.-cikk nem törte meg, hanem Magyarországnak a birodalom egységének keretén belül autonómiát adott. A nemzeti államot még később is pótolta szemükben a nemzeti autonómia.

Az úgynevezett ó-conservatív fölfogás azt hitte, hogy a nemzeti autonómia körében minden célunk megvalósítható, s mert nem bízott a nemzet erejében, Magyarország állami különállását nemcsak nem tartotta kívánatosnak, hanem épen veszélyesnek. Ezen, az állam hatalmas gazdasági és kulturai segélyforrásaival s a politikai önrendelkezés erélyével nem törődő fölfogás szinte segítségére ment az idegen hatalomnak a magyar állam összetörésében; de sehogy sem akart beleegyezni a közigazgatás teljes centralizációjába és a magyar nyelvnek igazgatási jogaitól való megfosztásába. Szűgyény-Marich László is kiállott a magyar nyelv védelmére; pedig ő ott lappangott Windischgrätz táborának utócsapatainál akkor is, midőn a Görgei által vezetett magyar hadak győzelmesen verték ki az osztrákokat.

Mi sem világítja meg az ó-conservatívek gondolkodásának belső lényegét annyira, mint a testestől, lekeztől aulikus érzelmű Szűgyény magatartása. Ez a különben jeles férfi, a ki elfogadta Windischgrätz

kezeiből az elnökséget az ideiglenes polgári igazgatás élén, a ki bement a Reichsrathba és mindenhová, a hová Bécsből rendelték, ez az aulikus még nyíltan viselt fekete-sárga színei alatt is megőrizte a nemzeti színeknek visszfényét, az igazgatás nyelvkérdésében pedig határozott erélyt fejtett ki.¹ El kell ismerni róla és a conservativekről még azt is, — a mi szintén a nemzeti autonómiára vonatkozó eszmekörre vonatkozik — hogy Magyarország igazgatási földarabolását sem helyeselték. A nyelvkérdésben maga Szögyény szinte hajlíthatatlanságot mutatott. Nem vonakodott kijelenteni Windischgrätznek, hogy a magyar nyelv igazgatási és törvényhozási jogosultságát számos törvény biztosította, s az általa elismert »összállam«, mitsem nyerne egységben, ha a magyar nyelv megfosztatnék igazgatási jogaitól. Annyit mindenestre megkövetelt, hogy a császári királyi biztosokkal mint elnök magyarul levelezessen.

Az önkényuralom természetesen a hazafiúi lelkiismeretnek e szelid lázadását sem vette figyelembe s a közigazgatás nyelvét a németet tette. Elbizakodottságában s az eszközökkel nem számító gögjében a Magyarországon található egyetlen osztrák pártot, a conservativeket is elidegenítette magától. A míg a centralisatio és germanisatio teljes erejével és nyíltságával fel nem lépett, a reakció rendelkezett ez osztrák párt legnagyobb részével. Ennek soraiból került ki a szabadságharcz alatt működő ideiglenes igazgatóság és kerültek ki a császári királyi biztosok. Ha a Bécsből kezelt magyar közigazgatás nemcsak a Bach-huszárok mentéjét, hanem a formákat s különösen a megyei formát s a magyar nyelvet, mint igazgatási nyelvet megtartja, e conservatív osztrák párt egészen parancsszavára hallgat s a liberálisok nagy részét is megnyeri, s ez esetben a germanisatio ugyan nem sikerül, mint egyáltalán nem sikerülhetett, de a birodalmi egység talán létesülhetett volna. A centralisatio és germanisatio azonban együtt csak gyors kudarczot vonhatott maga után.

A közigazgatás német nyelve néhány gyászos kivételtől eltekintve, még az osztrák pártot is megszalasztotta, a reakció táborából.

Csak nagyon természetes, hogy a bécsi politikusok készségesen fogadták a pragmatica sanctiónak s az ország önállóságát biztosító törvénynek ily birodalmi szellemű magyarázatát. Ez magyarázza meg makacs ragaszkodásukat a tartományi autonómia fogalmához. És addig nem volt nagy baj, a míg a parlamentarismus létre nem jött s az elvet a képviselői rendszerré nem kellett átalakítani. Az ellentét kitűnt azonban már 1848-ban, s hasonló nyilvánosságra jutott a Világost követő alkotmány-

¹ Szögyény érezte, hogy a szabadságharcz idején a birodalmi tanácsba való belépése a legnagyobb és legsúlyosabb következményű félreértésekre szolgáltathat alkalmat. Saját naplójában tett följegyzései szerint sokáig habozott, vajjon elfogadja-e a birodalmi tanácsosságot, mert a kormány elveivel miben sem értett egyet s irányának megváltoztatásához mi reménye sem volt. A kinevezés elfogadására biztatta azon körülmény, hogy az közvetlenül a felségtől származott.

kísérletek korszakában. Az ó-conservativek egy része le is vonta ferde álláspontjának logikai következményét. Az első Reichsrathba ugyancsak két

Szögyény-Marich László.
(Fénykép után.)

conservatívunk ment be, Széchen Antal és Szögyény-Marich László. A megerősített Reichsrathba pedig bementek többen. A tévedések következetessége magyarázatát leli a ferde fölfogásban. Ha a *pragmatica sanctio* csakugyan

birodalmi alkotmány volt, akkor Magyarországnak be kellett mennie a közös Reichsrathba, midőn az alkotmányosság a Lajthán túl is kezdetét vette. Szerencsére a nemzet nem osztozott az ó-conservativek tévedésében, s így ennek következményeiben sem. A tévedésnek azonban maradtak utókövetkezményei, melyeket megsínylettünk még alkotmányos korszakunkban is. Soká nem lehetett a bécsi politikusok inveterált fogalmait megjavítani a birodalom, az állam és a tartomány belső tartalmát illetőleg. Még a legjobb indulatú, legőszintébb, legbefolyásosabb politikai tényezők is sokan voltak, a kik a dualistikus rendszerre is átvitték a birodalmi és tartományi fogalmat. Sőt még jelenleg is átvonul a politikai horizonton az ó-conservativektől származó közjogi felfogás egy-egy bár széles, de nem fenyegető árnyéka. Valami áthasonulás azonban még a megrögzött fogalmak embereinél is személhető. A dualismus felől intézkedő törvények világos szövegével és a tapasztalattal szemben alig van már Bécsben is valaki, a ki azt hinné, hogy Magyarország Ausztriától függ és ennek autonóm tartománya. Az ó-conservativek által beoltott téves fogalom vírusa valami homályos sejtelemmé ritkul, mely úgy állítja oda a monarchia két államának viszonyát, hogy sem Magyarország, sem Ausztria nem független államok: de némi függési viszonyuk nem egymás irányában van, hanem azon képzeleti vagy erkölcsi összbirodalom irányában, melyet a Habsburgok együttbirtoklása s — bár különböző rendszer szerint — együttkormányzása képez.

A sejtésszerű közjogi felfogás által teremtett s mind a két állam fölött levő birodalom sem törvényeinkben, sem a gyakorlatban nem létezik. De egyes foszlányaival, mint el-elszakadó, megújuló s a világos napfénybe is benyomuló ködgomolyokkal, koronként találkozunk. Nem rosszakarát vagy gonosz célzatú számítás szabja meg ezek útját, hanem a régi fölfogás, melyet nehéz legutolsó gyökerében is kiirtani.

A conservativek multja ekkép belejátszik még a jelenbe, sőt a jövőbe is. Szerepük tette lehetetlenné a magyar parlamentarismus természetes és kívánatos fejlődését, azt, hogy a conservatív párt átalakulására irányuló kísérletek sikerüljenek.

A conservatív és liberális pártalakulás, és e két jelenségnek egyensúlyozó és váltakozó rendszere csak ott lehet szilárd és állandó, ahol történeti multban gyökerezik, és ennek alapján fejlődött ki. Ha 1848-iki átalakulásunk szabadon fejlődhetik tovább, a történeti conservatív és liberális pártból talán következhetett volna valamely, az angolhoz hasonló formáció. Az 1848-iki liberális párt, Kossuthnal élén, eléggé radikális volt arra, hogy vele szemben kifejlődjék egy conservativebb, de mégis liberális alaphangulatú párt, melynek vezére bizonyára Széchenyi leendett, de melyhez valószínűen Deák, Eötvös és Batthyány is csatlakoztak volna. Az 1848 előtti conservatív és liberális pártviszonyok keretei ekkép lényegesen megváltoznak, de a történeti fejlődés még sem szakadt volna meg teljesen. És mihelyt elzúgott volna az ország feje fölött a forradalom zivatará,

az ezáltal össze-vissza kevert elemek szükségkép szétválnak s a mérsékeltabb elemek ökveterlenül ellentétbe kerülnek a Kossuth-Nyáry-Madarász-féle iránymattal, s így támad vala a márcziusi és áprilisi alkotmány alapján egy conservativ-liberális vezető s egy liberális-radikális ellenzéki alakulás.

A világosi katastropha és az önkényuralom e szükségkép bekövetkezendő és történeti motivumokban gyökerező alakulás útját vágta. A liberalismus és radicalismus ellentétes irányai a közjogi formákat vették föl. Deák némi conservativ jelleggel bíró liberalismusa, az 1848-iki alapra helyezkedve, kivivta a dualismust, s Kossuth közjogi radicalismusa létrehozta a szélső irányzatok közjogi oppositioját. Amely perczben a két küzdő irány közjogi térre jutott, megszűnt a lehetősége annak, hogy conservativ és liberális párt keletkezhessék a közkormányzat és beligazgató terén.

Azon vád, hogy a conservatívek önző czélokat követtek, már 1850-ben elfogadható czáfolatot nyert Somsich könyvében. De viszont semmiféle igazolás sem győzte meg a nemzetet arról, hogy politikai hivatásuk lehet oly férfiaknak vagy követőiknek, akik a pusztá jóakaraton kívül nem bírtak semmi más politikai qualificatióval és hivatottsággal.

*

Deák Ferencz jól tudta, hogy a győzelmes reactiót nem lehet megkérlelni sem röpiratokkal, sem pedig könyörgésekkel. Mindjárt kezdetben példát adott, hogy csak a passivitas és a visszavonulás az a mód, melylyel a reactiót megdöbbsenteni és később legyőzni lehet. Schmerling igazságügy-minister felszólította Deák Ferenczet, hogy reform-munkálataiban vegyen részt; bizonyára nemcsak igazságügyi, hanem egyszersmind politikai okok vezették a császár igazságügy-ministerét, a midőn a nemzet jövőendőbeli vezérét az igazságügyi reformok czimén igyekezett megnyerni az új rendszer számára. A magyar magánjogra vonatkozó több kérdés megvitatása vált szükségessé, és Schmerling külön levélben kérte föl Deákot, hogy vegyen részt a bécsi értekezleten. Deák azonban visszautasította a meghívást, szokásos modorával, higgadt, de őszinte nyilatkozattal: „Bármily megtisztelő — úgymond — Nagyméltóságod felszólítása, kénytelen vagyok azt teljes tisztelettel, de határozottan visszautasítani. Az ép most elmúlt idők gyászos eseményei után s a még most is fennálló viszonyok közt lehetetlenség, hogy a közügyekben tényleg közreműködni akarhassak. Meg vagyok győződve, hogy Nagyméltóságod nem fogja félremagyarázni nyilatkozatomat. Semmis kifogásokkal nem akartam élni, s hiszem, hogy őszinte nyíltságommal Nagyméltóságod iránt a legnagyobb tiszteletet tanusítottam.”

E levél az „Ost-Deutsche-Post” czimű bécsi liberális lapban jelent meg. A magyar lapok a censura miatt nem közölhették, s mégis csakhamar az egész országban elterjedt az ezer és ezer kézírásban. A nemzet

egyszerre megértette, miről van szó s a passivitás politikájának zárlója körül gyülekezett.

A magyar nemzet büszke lehet rá, hogy minden nehéz időben megállta helyét, s jellemének alapvonásai mi esorbát sem szenvedtek. Igaz, hogy fajunknak azon tulajdonsága van, hogy a nyílt erőszakkal szemben könnyebben szegez daczot, mint a lappangó reactio szellemével. A szatmári békére következő csendes reactio enyhe légkörével sokkal többet ártott a nemzeti ügynek, mint megelőzőleg a Lipót korabeli erőszak s a Carafák vérengzése.

A nyíltan fellépő önkényuralom mindig talpra állította nemzetünket. Legutóbbi szabadságharcunkra következett az a korszak, mely leginkább próbára tette. Az erőszak megtámadta s elkobozta összes jogait. Keletkező culturájának csiráit meg akarta semmisíteni. Békókat rakott nemcsak haladására, hanem még legkisebb szabad mozgására is. Gazdasági politikája arra irányult, hogy kiaknázza és tönkre tegye nemzetünket.

Másrészt pedig csupa csábítással vette körül. Csábította a hivatalokba, jóllétet, gazdagságot kínált mindazoknak, akik az önkényuralom pártjára hajlandók állni. A hazaárulást jutalmazta s a hazaszeretetet büntette. És a nemzet nagy többsége, különösen pedig egészséges és nemesebb része ellenállt úgy a csábnak, mint a fenyegetésnek.

De a történetíró a fényoldalak mellett nem mellőzheti az árnyoldalakat sem. Kötelessége a mult tényeire utalni, hogy a tanulság levonható legyen a jövőre nézve. A magyar nemzet karaktere hatalmas fellobbanásokra s nagyszerű tettekre képes, a kitartás azonban nem elsőrangú tulajdonsága fajunknak. A gyűlölet és boszú csak az absolutismus első éveiben lángolt fel szinte minden magyar szívben, a lobbanó szenvedély azonban mindinkább lohadt és kihűlt. A szenvedőleges ellenállást, melyre — csak ismételtető — büszke lehet a magyar nemzet, nem világítják meg előnyösen a Bach-korszak későbbi éveinek adatai. Utólagos megdöbbenés lephet meg bennünket amiatt, hogy már 1856-ban mily tömegesen talált készséges szolgákat az absolutismus a magyar fajban, sőt a nemességben is.

A társadalom elzüllöttjei s a lét harcának bukottjai nem képezik alkatrészét a nemzeti karakternek. Aki a Bach-korszak alatt hivatalt vállalt, nem volt egyszersmind hazaáruló. Családjának fentartása sok derék férfit a tényleges hatalom szolgálatába hajtott. Gyűlölettel szívében ment a törvénytelen úr zsoldjába, s nem egynek kenyeré tán keserűbb volt a számkivetésénél. Leginkább ezek voltak, akik az absolutismus romboló hatását paralizálták, s így tettek szolgálatot hazájuknak. Az idegen jövevények soraiban is akadtak ezeknek szövetségeseik, akik tisztaságot, tárgyilagosságot s részvétet hoztak magukkal a magyar provinciába. Nem egy családot alapítottak, mely egészen magyarrá s nemzetivé lett.¹

¹ A Bach-huszárokról Eötvös Károly a következő rövid, de jellegzetes sorokat bocsította e munka czéljaira: A Bach-huszárok 4 kategóriába oszthatók: I. A *provisóriumbeliek* 1849—1854-ig, a kik abban a reményben, hogy ideig örög tart az alkot-

Tény mégis, hogy akik az önkényuralmat szolgálták, Deák passivitási politikájától elszakadtak, s e tényben van ítéletük. Nincs oly indok, mely teljesen menthetné őket. Legkevesebbé menthetők pedig azok, akiket nem az anyagi gondok kergettek a zsarnokság szolgálatába, hanem a hitvány becsvágy vagy a hazaszeretet hiánya. Fájdalom, ezek is sokan voltak, s ha nevüket olvassuk, utólagos borzongást érzünk, mi történik vala akkor, ha nemességünknek s előkelő társadalmi rétegeinknek többsége követi vala példájukat?

Súlyos csorba ez a passivitas politikájában, de kiméletlenül fel kell azt táni, hogy nemzetünk óvatosságra legyen intve. Megdöbentő, de tagadhatatlan a tény, hogy nem százak, hanem ezrek álltak a magyar fajból a tényleges hatalom rendelkezésére. Az árulóktól és árulkodóktól, kémektől és hóhérségepektől undorodva fordulunk el. Szemét és por minden nagy hirczolkodás alkalmával előfordul. De az már egészen komoly dolog, hogy az új gazda berendezkedésénél tevékeny részt vettek sokan még a legjobb magyar családok tagjai közül is. És nemcsak a rég megszokott megyei igazgatásban vettek részt, hanem helyet foglaltak a rendőség, sőt a zsandárság és az elnyomó katonaság soraiban. Berzeviczy Kajetán őrnagy térparancsnok volt Kassán, Király-Daróczy Antal Szolnokon. Makkfalvai Dózsa Antal őrnagy Aradon volt táborkari igazgató. A pesti zsandárságnál volt alkalmazva Békeffy Károly őrnagy, Csizmadia János hadnagy. Rendőri tanácsosok voltak Prottmann alatt: Rutt Ferencz és Nagy Ferencz; rendőrbiztosok: Bányász Samu és Matlekovics Ignác, ugyancsak a pesti rendőrségnél viseltek hivatalt: Somogyi József, Szegedy Ágoston, Kürty Károly, s a pesti tábori csendőrségnél szolgáltak: Mártonossy-Gállfy Imre és Kocsi János századosok. A pozsonyi kerület zsandárságának szolgálataiban voltak: Gosztonyi Imre őrnagy, Lányi István százados, Ambrózy Mihály főhadnagy, Zerdahelyi György és Sima Domokos hadnagyok. A soproni kerület zsandárságának is voltak tagjai: Magyar-sárosfalvai Bittó Ede

mány ellenes állapot, megbízatást fogadtak el a kormánytól. Ezek közt volt igen sok jó magyar és hazafi, a régi megyei elemek közül. Ezeknek nem volt megállapított ruházatuk, civilruhát viseltek. Főnökük Haynau volt.

II. A definitívek. Ezek legnagyobb része osztrák és cseh volt és az itthoniak közül csak a kir. hivatalnokok és családtagjai foglaltak helyet ezek közt. Ezeknek szereplése 1859-ig tartott, főnökük Albrecht főherczeg volt.

III. A diszmagyar ruhások. 1859-ben a Bach-rendszer a köztisztviselőknek a diszmagyar ruhát rendelte meg, mint egyenruhát. Ezek közt már megint akadtak jó magyarok, a magyar világ bekövetkeztének reményében. Ez tartott 1860 októberig, főnökük Benedek volt.

IV. A Schmerling-lovagok 1861 novembertől 1865 októberig. Ezek igazán szedett vedett emberek voltak, mert Ausztriából nem vállalkozott senki és az itthoni java elem fölben mind lemondott. Így csak az itthoniak salakjából lehetett a tisztviselő kart összeállítani. Főnökük gróf Pálffy Mór volt.

Az igazi Bach-huszároknak csak a II. és III. kategória nevezhető.

Az I., II., IV. kategoriabeli Bach-huszároknak nem volt megállapított ruházatuk, civiluhát viseltek, míg a III. kategória uniformisa a diszmagyar volt.

és Silágyi József kapitány illetőleg főhadnagy. A nagyváradi zsandárságnál szolgált: Danielik Ignác, Nagyszokolics-Lázics Mihály, Szakács Sándor stb. A helytartósági rendőrségnél főbiztos volt: Pusztay Sándor.

A magas politikai hivatalokban részt vettek előkelő magyar családok tagjai, s 1856-ban már tagja volt a helytartóságnak Gallfy György, Nagy József, Mikulás János, Hollán Adolf, Burján Hermann. Kisebb hivatalokat foglaltak el: Vándory Gusztáv, Balajthi Balajthy Imre, Rédly Sándor, Ghyecz Emil, Dálnoki Nagy Barabás, Udvardi Kossuth, Békey Imre, Beláák Imre, Keményffy Kornél, Liphay István, Kelemen Móricz, Könyves József, Margó Emil, Bozók István, Lászy József, Gannay Károly, Felsőzelestei Guáry Lajos stb. Különösen a fogalmazói szak tele volt a jobb családok hivatalt kereső ifjaival. A főváros előkelő és kisebb hivatalai szintén hemzsegték a — természetesen kinevezett — magyar hivatalnokoktól. Alpolgármester volt: Nemes-Ságody Sándor, magistratusi tanácsos: Alkér Antal. Titkárságot és egyéb hivatalokat foglaltak el: Egry Ferencz, Decsy János, Ságody Ignác, Tizedes János stb. Adószedő volt Anzelly Ignác, vásárfelügyelő Pekáry Imre, szállásolómester Keresztes Károly.

A kerületi és megyei legfőbb hivatalok élén szintén sok magyar állott. Megyefőnökök voltak: Pestmegyében Pécsy Ferencz, Borsodmegyében Csikmindszenti Mártonffy Dénes, Csongrádban Bonyhádi Perczel István, az akkori Pest-Solt-megyében Rózsahegyi István, Fejérmegyében Tóth József, Szolnok-megyében Bonyhádi Bonyhád Imre, a jász-kún kerületben Jeszeniczei Jankovics György főkapitány. Pozsonymegyében megyefőnök volt Záborszky József, Árva-Túróc-megyében Beznákfalvai Beznák Ignác, Bars-vármegyében gróf Erdődy-Pálffy István, Hontmegyében Bossányi Bossányi Simon, Nógrádban Kapó Ede, Nyitramegyében Nándory József. A soproni helytartósági osztály élén állott Sédén Ambrózy Lajos báró, aki mellett egy csomó magyar gentry-fiú volt joggyakornok. Baranyamegye főnöke volt Szentkatolnai Cseh Ede, Vasmegyéé Bonyhádi Bonyhád Gyula, Tolnamegyéé Nagy Lajos, Zalamegyéé Bogyay Lajos. A kassai kerület élén előkelő helyet foglalt el Mednyánszky Géza báró udvari tanácsos. Abauj-Torna-vármegye főnöke volt Batizfalvai Máriássy Ádám. A nagyváradi kerület első helyét a későbbi kancellár vásonkeői gróf Zichy Hermann helytartósági alelnök foglalta el. Mellette dolgoztak kisebb-nagyobb hivatalokban: Szalay István udvari tanácsos, Dobránszky Adolf helytartósági tanácsos, Illésfalvai, Papp-Szilágyi, Ferenczy, Ribáry stb. Észak-Biharmegye főnöke volt Revisnyei Reviczky Menyhért, Békés-Csanádé Torkos Kálmán, Szabolcsmegyéé Gömör Pál.

A szolgabíróságok, az alsó- és felsőfokú törvényszékek tele voltak magyarokkal; sőt a pénzügyi kormányzat embereinek sorában is számos magyar foglalt helyet.¹

¹ Hogy a passivitás politikája még teljesebb megvilágítást nyerjen, érdekesnek tartom a magyarországi hivatalnokok 1856-iki nevsorából közölni azon magyarok neveit, akik jelentékenyebb politikai, bírói és pénzügyi tisztségeket viseltek:

Mindenen adat azonban, bármily sötét háttérét képezi a passivitás politikájának, nem homályosíthatta el a politika kidomborodó nemzeti jellegét, se nem gátolhatta diadalát. A nemzet s vezető társadalmi rétegeink ruhymódo része Deák Ferenczet követte. De mégis szerencsésnek mondható azon körülmény, hogy két nagy háború megdöntötte az absolutismust, később a provisoriumot. Ha úgy ez, mint amaz, tovább tart a Deák mögött álló nemzeti gárda talán felbomlik, mely esetben ennek egy része

A pest-budai közigazgatási kerületben szolgabírói tisztet a következők viseltek: 1. Pest-Pilis-megyében: Ekler Imre, Hőri Antal, Parniczky Ede. 2. Borsod-megyében: Baráth József, Kelemen Lajos, Kolossy Lajos, Farkas Károly. 3. Csongrád-megyében: Szalay Ignác, Helleray Tamás. 4. Esztergom-megyében: Matyasovszky Sándor, Sávolgy Lajos, Reviczky Károly. 5. Heves-megyében: Okolicsányi István, Nemes János. 6. Pest-Solt-megyében: Fülöp Pál, Berényi György, Szabényi Pál, Tóth Lajos, Radácsy Frigyes. 7. Fejér-megyében: Hegedűs Sándor. 8. Szolnok-megyében: Török János, Kassó Lajos. 9. Jász-Kún-megyében: Új Mihály, Makó Gergely, Hegedűs Zsigmond, Bibó Károly. A törvénykezésnél szolgáltak: 1. Az országos főtörvényszéknél Eötvös József alelnök, Nagy István, Hubay József, Helleray Agost, Sutsics Károly, Huszár Ferencz, Vitál Alajos, Somoskeői Antal, Szekrényessy András. Vég Ignác törvényszéki bírák, Derék István titkár, Rudnyánszky Béla. József helyettes, Boldizsár Ferencz telekkönyi igazgató. István, Medrey István. 2. A pesti főtörvényszéknél bíró: Fabinyi Teofil, törvényszéki bírák: Jancsó Károly, Petheő János, Thalgy Antal, ghymesi és gácsi gróf Forgách Sándor, Balogh István, Daruváry Alajos. Ügyész helyettesek a pesti törvényszéknél: Küllay Ede, Bogisits Lajos. 4. A pesti kereskedelmi törvényszék elnöke: Fogarasy János, törvényszéki bírák: Pákozdy Zsigmond, Csorba Sándor, Szeniczey Gusztáv. 4. A miskolci megyei törvényszéknél: elnök Mátyás Pál, bírák: Szalay Zsigmond, Bodnár Imre. 5. A szegedi megyei törvényszéknél elnök: Nagy Lajos. bírák: Peterffy Lajos, Török Sándor. 6. Az egri megyei törvényszéknél elnök: Okolicsányi Lúcián, bírák: Okolicsányi Manó, Bene Imre, titkár Thalabér Lajos. 7. A kecskeméti megyei törvényszéknél elnök: Urbanovszky Jusztin, bírák: Gaal János, Bary Sándor, Elyes István, Nagy Károly. Titkár Pataky Ignác. 8. A székesfejérvári megyei törvényszéknél bírák: Rohonczy István, Takácsy Ignác, Fábry László. 9. A szolnoki megyei törvényszéknél bírák: Molnár Sándor, Sery János. 10. A jászberényi megyei törvényszéknél elnök: Földváry János, bírák: Kürj József, Moezár János, Titkár Eördögh János. Pénzügyi személyzet a pest-budai közigazgatási kerületnél: Perczel Sándor, pénzügyi tanácsos Kamallházy János, Etlényi Lajos, Hegedűs Ferencz, pénzügyi fogalmazók, Szarvassy József, Helleray Agost, budai, Madarassy Pál, Verney Gyula, Daniely György, Zimányi Károly, pesti, Tormay Frigyes, egri, Karay Nándor, szegedi és Csépeky Károly, szolnoki pénzügyigazgatósági biztosok.

A pozsonyi közigazgatási kerület szolgabírói voltak: 1. Pozsony-megyében: Liphay Gábor. 2. Árva-Turóc-megyében: Zsembery Balázs. 3. Bars-megyében: Balogh Elek. 4. Hont-megyében: Kardoss Ádám, Báthory Gábor, Somoskeői János. 5. Komárom-megyében: Pongrácz Kázmér, Orsz László. 6. Nógrád-megyében: Rédeky István, Komáromy Imre, Baross Miksa, Berencsy Lajos, Zmeskál Sándor. 7. Felső-Nyitra-megyében: Kálmán Imre. 8. Alsó-Nyitra megyében: Motkó Nándor, Ordódy Mór, Gyürky Bálint, Turcsányi József. 9. Zólyom-megyében: Pongrácz Ferencz gróf. 10. Trencsen-megyében: Lieszkovszky István, Helleray István, Messko-Stetanovics Arisztid. Törvénykezési hivatalnokok voltak: 1. A pozsonyi főtörvényszék alelnöke Andreánszky Sándor, főtörvényszéki bírák: Szász Ambrus, Majthényi Alajos. 2. Pozsonyi törvényszéknél törvényszéki bíró: Andrassy István. 3. Hont-megyei törvényszéknél elnök: székhelyi Majláth Sándor. Bírák: Bartakovics István, Szilassy Gábor. Ügyész: Hamar János. 4. A besztercebányai törvényszéknél

a hivatalkeresők számát szaporítja, esetleg a folyton kibékülést kereső conservativekhez csatlakozik. A másik rész pedig megunva a hasztalan várakozást s elkeserítve az önkényuralom zaklatásai által, az emigratiohoz s Kossuth politikájához csatlakozott volna. Mindkét szélsőség veszedelme lett volna a magyar ügynek.

Még így is voltak hívei a forradalmi szélsőségek.

elnök: Matulay Frigyes. Birák: Polónyi György, Farkas József. 5. a nyitrai törvényszéknél birák: Nevery Miksa, Gyürky Medárd. 6. a szentmártoni törvényszéknél bíró: Lőrincz Sándor. 7. a nagyszombati törvényszéknél: Bíró: Baranyai János. Pénzügyi hivatalnokok: 1. a pozsonyi pénzügyigazgatóságnál: Kassay József, Herczegh Antal, Márfy Ágost, Kovács János. 2. a balassagyarmatinál: Novák Mátvás, Hanely József, balassagyarmati. 3. a nyitrainál: Várffy Alajos, biztosok.

A soproni közigazgatási kerület szolgabírói: 1. Baranyamegyében: Márkus József, Bogay József, Kisfaludy Pál, Sárközy Titusz. 2. Vas-megyében: Csesznák László. 3. Győr-megyében: Kassics Albert. 4. Somogy-megyében: Csorba Ede, Balasskó Imre, Kary Ignác, Farkas István, Országh Lajos. 5. Veszprém-megyében: Madarász József, Sey László, Radó Dániel. 6. Zala-megyében: Keresztessy József, Gőzöny Ferencz. Törvénykezési hivatalnokok: 1. a soproni főtörvényszéknél birák: Hegedűs Antal, Sebestyen Gábor, Apor Sándor, Karácsony Mihály, Simon László. Titkár: Szent-György Imre. 2. a soproni törvényszéknél elnök: Hőgyész Pál. Ügyészhelyettes: Seép Sándor. 3. a pécsi törvényszéknél elnök: Tallián János, birák: Rohonczy Imre, Gözsi Mátvás. 4. a szombathelyi törvényszéknél elnök: Nagy János, birák: Tóth Károly, Bárdosy László. Ügyész: Törkös Ferencz. 5. a győri törvényszéknél elnök: Szalay Ágost, birák: Beke Ágost, Nedeczky Sándor, Molnár Elek. 6. a kaposvári törvényszéknél: birák Karvasy Sándor, Nagy Imre, Kovács Antal, Sohár Vincze. Ügyész: Pottyondy Ferencz. 7. a szegszárdi törvényszéknél elnök: Perlaky János, birák: Gaál Gyula, Materenyi József, Zold Sándor. Ügyész: Daróczy István. Ügyészhelyettes: Balthazar Adolf. 8. a veszpremi törvényszéknél elnök: Kopácsy József, birák Kenesey Antal, Laky József, Bognár Lajos. Ügyész: Végő István. Alügyész: Damál János. 9. a zalaegerszegi törvényszéknél elnök: Márkus Lajos. Birák: Németh János, Bély József, Babos Kálmán. Alügyész: Pribék Imre. Pénzügyi hivatalnokok: 1. a soproni pénzügyigazgatóságnál: Völgyi Nándor. 2. a nagykanizsai pénzügyigazgatóságnál: Darray János. 3. a pécsi pénzügyigazgatóságnál: Fezly Ferencz. 4. a győri pénzügyigazgatóságnál: Balogh Sándor, Kanhovszky Antal biztosok.

A kassai közigazgatási kerület szolgabírái: 1. Abauj-Torna-megyében: Vajda Zsigmond, Vadász György. 2. Bereg-Ugocsa-megyében: Fekete Ferencz Reviczky Ágost, Lehoczky Lajos. 3. Gömör-megyében: Péczely János. 4. Máramaros-megyében: Fehérváry István, Tolvay István, Székely Lajos, Lasztkai János, Vajda János. 5. Sáros-megyében: Roszty József. 6. Ung-megyében: Lipcsey Péter, Csik Arpnás, Reviczky Imre. 7. Zemplén-megyében: Bornemisza Sándor. 8. Szepes-megyében: Fejszenyi András. Törvénykezési hivatalnokok: 1. az Eperjesi főtörvényszéknél alelnök: Hedri Hedry Ernő, főtörvényszéki birák: Berzevizy Manó, Ferenczy Ignác, Barthos János. 2. a kassai törvényszéknél főtörvényszéki bíró: Jóny Vincze. Birák: Petrőczy Ferencz. Alügyész: Papp Sándor. 3. a beregszászi törvényszéknél elnök: Mauks Norbert, birák: Török Samu, Kántor Samu. 4. a rimaszombati törvényszéknél ügyész: Létassy Alajos. 5. a máramrosszigeti törvényszéknél ügyész: Kendrey János. 6. az eperjesi törvényszéknél bíró: Urbán Antal. Ügyész: Rozgonyi Bertalan. 7. az ungvári törvényszéknél elnök: Dienes István, birák: Nagy Pál, Sárosy György, Ügyész: Imre Gábor. 8. a sátoralja-újhelyi törvényszéknél elnök: Beőr Mihály. Birák: Móricz Péter, Horváth Vincze, Liphay Gyula. 9. a lőcsei tör-

Egyes töredékek s túlzó árnyalatok az erőszak eszközeihez akartak folyamodni: de a szomorú tapasztalatok csakhamar meggyőzték még a forradalmi töredéket is, hogy nem lehetséges más mód, mint a harcnak a passivitas terén való folytatása. Igen részletesen írta le Orbán Balázs a Kossuth-Makk-féle 1852-iki, úgynevezett székely összeesküvést, mely azonban nemcsak Erdélyre szorítkozott, hanem kiterjedt Magyarországra is, de mert a Székelyföldnek volt leginkább katonai szervezete, erre igyekezett támaszkodni. Ez az összeesküvés a meggondolatlanság és elhamarkodás sajnálatos ténye volt, melynek akár politikai, akár katonai sikere teljesen kizárva maradt. Az inkább szellemes mint komoly összeesküvési terv Makk honvédezredes révén került Erdélybe s azt nemcsak az emigránsok táborában, hanem Párisban is a Tuillériák előszobáiban eszelték ki, de egyszersmind ugyanonnét nyerte titkos értesítését a bécsi kormány. A decemberi államcsíny előtt, az erdélyi titkos társaságról és az összeesküvésről. Az »Év« Magyarországot jelentette, 12 hónapra oszlott s ebből 9 Magyarországra, 3 Erdélyre esett. Minden hónap, vagyis minden országrész, lehetőleg egy személyben, katonai és polgári parancsnokot kapott. Az összeesküvés központja, a Székelyföld, szintén hónapot képezett s négy hétre oszlott, t. i. Háromszékre, Csikszékre, Maros- és Udvarhelyszékre. A hetek napokra s ezek 12 órára oszlottak. Az órák voltak a kisebb rangú főnökök, a perczek s később a másodperczek a közbírókat jelentették. Az Évnek, mint főparancsnoknak, hatáskörébe tartoztak a kinevezések, s

venyszéknél bíró: Késmárczky Rezső. Pénzügyi hivatalnokok: 1. a kassai pénzügyigazgatóságnál Aranyossy Ágost, 2. az eperjesi pénzügyigazgatóságnál Rácz Károly, 3. az ungvári pénzügyigazgatóságnál Zelezny József biztosok.

A nagyváradai közigazgatási kerület szolgabírái: 1. Dél-Biharmegyében: Nyitrai Samu, Egyed Imre, Lakatos Benedict, Tatár Tamás. 2. Észak-Biharmegyében: Weszprémy Gáspár. 3. Arad-megyében: Kiss Antal, Popa György, Kádás Péter. 4. Békés-Csanádmegyében: Csiky Lajos, Lázár Imre, Brezanóczy Lajos, Szánthó Béla, Lakatos Károly. 5. Szabolcs-megyében: Szabó János, Ábrányi Aurél, Ujhelyi Róbert. 6. Szatmár-megyében: Mándi Bertalan, Ernyey Sándor, Kuthy Károly. Törvénykezési hivatalnokok: 1. a nagyváradai főtörvényszéknél elnök: Uray Bálint, alelnök: Cserneczky József. főtörvényszéki bírák: Gabányi Sándor, Szücs Samu, Széll Kristóf, Gabriely János, Okolicsányi Károly, Sárvári Ferencz. 2. a nagyváradai törvényszéknél elnök: Szerdahelyi Pál, bírák: Blaskovics Kálmán, Nagy Dániel, Dolinay Péter. Ügyész: Hajdu Lajos. 3. a debreczeni törvényszéknél elnök: Kárap Sándor, bírák: Békefy György, Sápy Samu, Ferenczy Alajos. Ügyész: Balasovich Zsigmond, alügyész: Nogáll József. 4. az aradi törvényszéknél elnök: Hrabovszky János, főtörvényszéki bíró: Kiss János, bírák: Biró Sándor, Elek István. 6. a gyulai törvényszéknél főtörvényszéki bíró: Ambrus István, bírák: Dániel Antal, Karassay István, Dessewffy László, Felső-óri Szigeti Lajos. Alügyész: Sümeghy István. 7. a nagykállói törvényszéknél elnök: Sándor András, bírák: Balogh Imre, Lázár Mihály, Veszprémy János, Beliczay Ignác. 8. a szatmár-németi törvényszéknél elnök: Bodó László, bírák: Bornemisza Antal, Kende László, Csák József. Pénzügyi hivatalnokok: 1. a nagyváradai pénzügyigazgatóságnál Gervay Károly igazgató, Szentmihályi István, Farkas Ferencz biztosok, 2. az ó-aradi pénzügyigazgatóságnál Rözsényi József, Horváth Ferencz, 3. a debreczeninél Simonchich Pál, Regényi István, 4. a szatmárinál Bisányszky János biztosok.

nehogy fölfedeztetés esetén a tagok elárulhassák egymást, nem is bírtak egymásról tudomással, s három egyén együtt soha sem beszélhetett a tervezett fölkelésről. Csak a hónapok és hetek, vagyis a magasabb parancsnokok kaphattak írásbeli rendeletet; a napok, percek és másodpercek csak azt tudták meg, hol és mikor kell fegyveresen megjelenni. Igen helyesen mondja Orbán Balázs, hogy e ravaszul kidöntött terv nem illett a magyar karakterhez. A magyar tud bátran harsolni és meghalni, de nem képes messze szétágazó és hosszan tartó összeesküvés-re. Már 1851 őszén útonútfélen beszélgették a Székelyföldön, hogy a tavasszal kitör valami, s így a bécsi kormány a párisi figyelmeztetés nélkül is tudta, mi készül Erdélyben. A figyelmeztetésről azonban az Év is, t. i. a főparancsnok, szintén értesült, s így eleintén nem volt könnyű a leleplezés, a melylyel különben a bécsi kormány nem is sietett, mert várta, hogy az összeesküvők megszabbb menjenek. De kiküldte Heydte bárót egy csomó kém kíséretében a Székelyföldre, a ki ott azonnal erélyes, de titkos munkához látott. Addig azonban mire sem ment, a mig Görgényi Biró Mihály személyében árulót nem kapott. Ez a háromszéki hármás-bizottság tagja volt Bem idejében, s most bünbocsánatot nyert, ha társait elárulja. Biró azonban a székelyföldi összeesküvés főnökeinek: Török János marosvásárhelyi tanárnak, Horváth Károly háromszéki parancsnoknak és Gálffynak bizalmát megnyerve, az Év-rendszer tervét magához kerítette és azt később átadta Heydtének. Az egész terv most már a bécsi kormány kezeibe jutott. Ez azonban még több áldozatot akart s hat hétig várt, hogy Biró új áldozatokat csaljon kelepczébe. Veszélyesnek az összeesküvést maga sem tartotta s így várakozásával csak azt akarta elérni, hogy nagy hatással léphessen fel és Európa előtt igazolhassa a reaktio folyton növekvő szigorát.

Mikor azután mind a két célját elérhetének vélhette, rajtuk ütött a szerencsétlen összeesküvőkön s kevés kivétellel ezek hurokra is kerültek. A három főrészes után elfogtak számos gyanusítottat, férfiakat és nőket, az utóbbiak közt Török János feleségét, a ki a hosszas kínzások közt is amazoni hősiességgel viselte magát, s kegyetlen bírái nem voltak képesek vallomásra bírni. Török, Gálffy és Horváth 1854 márczius 10-ikén bitófán haltak meg, a marosvásárhelyi postatérén. 48 összeesküvő 5—18 évi várfogságot kapott. Ezek között három derék székely nő is volt. Csak 18 vádlott menekült bizonyítékok hiányában. Így garázdálkodott a reakcio egy egészen veszélytelen összeesküvéssel szemben. Csak azért tulajdonított annak fontosságot, hogy vért onthasson és szorosabbra csavarhassa a már amúgy is szoros bilincseket.

E közben a bécsi kormány másutt is csak összeesküvőket látott, vagy mesterségesen csinált összeesküvéseket. Csehországban, Bécsben s egyebütt is befogatások és elítéltetések történtek. Vak hírekre nagy katonai kivonulások mentek végbe, mint például Budán történt, midőn Albrecht főherczeg elleni merényletről beszélt a fáma. A repressio Milanótól Galicziáig kimé-

letlenül működött. Budán elítéltek hat magyart s köztük nőt is, a kik állítólag Meszlényi Zsuzsannánál összeesküvést terveztek a kormány ellen. Hatvanban elfogták Figyelmesit, a ki Kossuthot az emigrációba kísérte, de hamis utlevéllel ismét visszajött. Ez alkalmából is több elfogatás történt. De legnagyobb megütközést keltett a hadi törvényszék azon ítélete, melyvel a forradalmi árnyakat kergető reactio a már régebben fogva tartott elkelő magyar hölgyeket, Teleki Blanka grófnőt, Leövey Klárát és Erdélyi Erzsébetet, öt illetőleg tizenöt évi várfogsággal sújtotta.

Ezúttal is azonban megbizonyult, hogy a legrosszabb dolognak is van jó oldala. A gyáva kegyetlenség óvatosságra intette az emigrációt és még a túlzókat is a passivitás politikájának zászlaja alá vitte. Az emigratio népszerűtlensége ekkor még nem következett ugyan be, s a forradalmi part, mely természetesen magába rejtette célzatait, még aligha vesztett erejében. De az esetleges forradalom innét túl kűlháborúval került kapcsolatba, még a legvakmerőbbek is, a kik közül többen állandó érintkezésben voltak az emigratióval, a fölkelést csak úgy tartották lehetségesnek, ha komoly külső segély érkezik az országba. Addig is azonban erősítették a passivitás politikájának táborát, melynek a legtüntetőbb és legmakacsabb részét képezték, gyakori összeütközésbe jöve a fennálló renddel. A mint erősödött a reactio, úgy növekedett a passivitás politikájának intensitása is. A Makk-féle összeesküvés 1852-ben és Libényi merénylete 1853 február 18-án az uralkodó ellen, a kit sétálása közben hátulról nyakán szűrt,¹ csak növelték erkölcsi erőben a passivitás politikáját, nemcsak a bűsz voltát fokozó reactio, hanem egyszersmind a forradalmi iránynyal szemben.

A magyar nemzet a forradalmat is visszautasította, annál inkább az orgyilkost. A bécsi fogadalmi templomnak ez alkalomdól történt építéséhez a magyar nemzet is őszintén hozzájárult s különösen főpapságunk vett részt annak nagyszerű földiszítésében. A két legszebb üvegfestmény abban Haynald Lajostól és Zalka Jánostól származott, s mindkettő magyar motívum-művészetet vitt a kiváló alkotásba.

A passivitás politikáját nem zavarta meg a másik véglet, a conservatívek már ismertetett próbálkozása sem. Nem zavarta meg az 1850-iki petito, ép oly kevéssé, mint a 7 évvel későbbi, az 1857-iki. De nem zavarta meg gróf Dessewffy Emil 1850 áprilisi memoranduma sem, melyet a felséghez intézett, s melyet 23 elvtársa is aláírt azon tanácskozások eredménye gyanánt, melyeket báró Jósika Samuval, gróf Apponyi Györggyel, gróf Széchen Antallal, gróf Barkóczy Jánossal, báró Sennyey Pállal s másokkal folytatott. Ezek a jóakaratu conservatív stílgyakorlatok teljesen hiábavalók voltak s nem győzték meg sem az uralkodót, sem ministereit

¹ A sebesülés később némileg komolyabb jellegű képet öltött. A merénylő második alkalommal Etenreich bécsi polgár gátolta meg és fogta el gróf O'Donnel, a császár hadsegédével együtt, a gyilkost. Ferencz József márczius 12-ikéig őrizte a szobát, miután szerencsére azon veszély elmúlt, mely a látó-ideg megsértése folytán vaksággal fenyegette.

azon veszélyek komolyságáról, melyeket a monarchia jövőjét illetőleg föltártak.

A nem alkudozó, de nem is forradalmazó, nem loyalkodó, de egyzersmind nem lázongó passivitási politika mindig nagyobb és nagyobb vonásokkal bontakozott ki Deák Ferenczcel élén, kinek kezében, a conservativek 47-es zászlajával szemben, nemsokára megjelent a 48-iki alkotmány jogfolytonosságának zászlaja. Bármí történt a külföldön vagy itthon, sikereket vívott ki az osztrak külpolitika Schwarzenberg herczeg életében, vagy pedig belevillámolhattak a krími háború előzményei a reactio kül- és belföldi mesterkedéseibe, megijesztve és fölbátorítva a magyarokat, kegyetlenkedhetett az önkény, provokálhatta a nemzeti közszellemet sértő boszantásaival: a nemzet magába fojtotta keserű haragját és várt. Várt az eseményeket, de semmi meggondolatlansággal nem vágott ezek elé.

*

A passivitas politikáját még az uralkodónak első magyarországi útja sem zavarta meg lényegesen. Ha valami befolyást gyakorolt a nemzet szenvedőleges ellenállására, ez a császár nőülése és Erzsébet császárnénak a nagy küzdőtéren való megjelenése volt. Itt kezdtek szövődni az első szálak, a melyek közelebb hozták a nemzetet és az uralkodót. A nagyfontosságú esemény, mely 1854 április 24-én történt, szelidítette egyrészt a reakció, másrészt a szenvedőleges ellenállás szigorát.

Az ifjú császárné mosolya volt a legelső derű az abszolutizmus sötét és rideg korszakában. A szépségnek és jóságnak a fénye mint békét ígérő szívérvány jelent meg a látóhatáron.

A magyar történelem tele van érdekes nő-alakokkal. Ez alakok jelentőségre és tulajdonságukra nézve különböznek egymástól; de valamennyit a nőiesség varázsa és bája veszi körül. Szent-István, sőt Árpád anyjától kezdve, Szilágyi Erzsébeten s közép- és újkorunk valamennyi hős asszonyán keresztül. Az angolokat leverő Jeanne d'Arc, vagy az ezek büszke szellemét leigázó Erzsébet királynő s az északi Semirámis: II. Katalin férfias jelleme, merész becsvágya, vagy éppen kegyetlen szíve a magyar történelem asszonyainál ismeretlen tulajdonság. Nekünk nem voltak Krímhildáink, mint a germánoknak. A mi Murányi Vénusunk Wesselényi hatalmas egyéniségének hódol meg s nem az ostromló ágyuk előtt kapitulál. A mi erdélyi fejedelemsasszonyaink török és tatár fogságból váltják ki férjeiket s a kormányzásban mind a jó szellemet képviselik és soha sem a rosszat. A lady Macbethek ismeretlenek a mi történelmünkben. Erzsébet királyné magasan kiemelkedik valamennyi történelmi alak felett, s nemcsak a trón miatt magas ő, hanem nagy és elragadó tulajdonságai által is. De mert trónon ül s mert az asszonyi szív legnemesebb tulajdonságait a trón magaslatán érvényesítette nemzete javára, nem csoda, hogy a magyar nemzet védő és oltalmazó szellemét tiszteli s geniusát véli felismerni benne.

A midőn a vér még fel sem száradt Magyarország síkjain s midőn a dolyfos önkényuralom százakat küldött bitóra, s ezeket és ezeket a varsánerok sötét oduiba, a midőn meg volt tiltva a haza sorsának gyászolása s a fájdalom könnyeinek nyilvános mutogatása is, akkor egy fényes könnyecsepp hullott le a bécsi Burg padozatára. Erzsébet királyné könnye volt, a ki azt azért hullatta, mert látta vérezni a legnemesebb nemzetet s mert sikertelennek bizonyult azon kísérlete, hogy a magyar conservatívek és főpapok második petitiója szíves fogadásra találjon férjénél, a császárnál. E könnyhullatás nagyszerű jelenetét a képzelődés és a népmonda körülvette egész mythikus légkörrel. A nemzet a mondát ép úgy elhitte mint a valót, mert jól esett elhinnie, hogy védangyal őrködik felette a magasan, a ki, habár nem segíthet rajta, szívében együtt érez, bánkodik és könnyez vele.

Már az ötvenes évek közepén mindenki tudta Erzsébet királynéról hogy rokonszenvez a magyarokkal, hisz a nemes nő szív mindig szóanalmat és rokonszenvet érez a nagy szerencsétlenségek iránt. Tudta az ország, hogy felséges asszonya magyarul tanul, sőt már meg is tanult, s hogy irodalmunkat olvassa és kedveli. Az 1857-iki könnyjelenet tehát már fogékonyan találta a magyar szíveket egy fényes mythos, oly mythosz befogadására, mely szerencsére lényegileg meg is felelt a valóságnak. Mosolylyal ajkán, vagy könnyvel szemében — nem is tudta másképp képzelni a magyar nemzet — felséges asszonyát, Erzsébet királynét. Mosolylyal ajkán, ha jót tehetett, s a nemzet sorsa jóra fordult, és könnyvel szemében, ha Magyarországot csapások sujtották. Egy későbbi korban is könnyet hullattak a felséges szemek, midőn a ragyogó cseppek Deák Ferencz ravatalára estek. Erzsébet királyné könnyecseppjei egy szörnyű tragédia idején a mayerlingi katastropha napján összeolvadtak a magyar nemzet könnyeinek tengerárjával. Nemcsak a felséges asszonynak, hanem a magyar nemzetnek örök gyászt okozott e [katasztropha, s így a nagy asszony s a magyar nemzet sorsa örömben, bánatban összefűződött. Erzsébet királyné arcának derűjéből fakadtak a legszebb virágok a magyar nemzetre nézve, Erzsébet királyné könnyei a magyar nemzet legdrágább drágakövei, maradandóbb emlékek és becsebbek minden gyémántnál és diadémnál. Még a kiegyezés előtt mondta Andrásynak e felejthetetlen és jellemző szavakat: »Ha a császár dolgai rosszul mennek Olaszországban, ez fáj; de ha Magyarországon van baj, ez megöl.«

A történelem nem képes aktaszerűen bebizonyítani, mekkora része volt Erzsébet királynénak a kiegyezés létesítésében. Azon jelenetek, melyek a férj és nő között s a legbelsőbb környezet előtt lefolynak, nem kerülnek teljességgel az archivumokba. Ha valahol, úgy az ily kényes és finom dolgokban igaz a vox populi vox dei elve. A közhit fenekén rendszerint nagy igazság rejlik. A közhit és meggyőződés Magyarországon az volt s ma is az, hogy Erzsébet királyné befolyása nélkül a kiegyezés nem jött volna

létre oly gyorsan és simán. Az idegen fegyverek győzelme döntő stádiumba vihette és vitte is e rendszerváltozást s a monarchia átalakulását; de a békülékeny hangulatot a trón magaslatán legnagyobb részt Erzsébet királyné idézte fel. Ferencz József király jól ismerte felséges nejének Magyarország iránt táplált érzelmeit; ez magyarázza meg azon táviratot, melyet Pestről küldött az 1865-diki örömteljes fogadtatás után. Örült, hogy örömet okozhat a felséges asszonynak a kibékülés közeledése által. A gyengéd figyelem birta

Erzsébet királyné 1854-ben.

(Egykoru könyomat után.)

rá a királyt arra is, hogy az uniót kimondó erdélyi országgyűlést Erzsébet napjára (1865 november 19-re.) hívta össze. A királynénak és a nemzetnek kölcsönös rokonszenve és szeretete csakhamar gyakorlati kifejezésre is jutott. A porosz hadjárat sikerei már Bécsset is veszélyeztették, s Erzsébet királyné tudta, hogy úgy ő, mint az akkor még gyermek trónörökös a magyarok közt van a legnagyobb biztosságban. Deák Ferencz volt akkor az, a ki indítványozta, hogy a nemzet fogadja méltóan királynéját, szeretett védanyját.

A nemzet vezére, Deák, Andrássy, Gorove, báró Kemény és mások tarsaságában fogadta a felséges asszonyt, biztosítva őt a magyar nemzet hálajáról és lovagias oltalmáról. Így fogadta a felséges asszonyt Budapest főváros is, s majdnem hogy a Mária Terézia-féle jelenet ismétlődött, a midőn a nemzet képviselője késznek nyilatkozott meghalni királynéjáért.

Innétől hosszú időn át csupa mosoly és derű ragyogott a felséges asszony arcán. Elkövetkezett a kiegyezés, a nemzet és királyának örök érvényű kibékülése. Elkövetkezett a koronázás s Erzsébet királyné Mária Terézia királynő koronájával Magyarország királynéjává koronáztatott. A kölesönös előzékenység és kedveskedések kora jött el. A nemzeti lelkesedés lángolt s dicsfénnyel vette körül a királynét. Ez viszont megszenvelte a nemzeti ünnepeket akkor is nemcsak jelenlétével, hanem áldó kezével. A neki adott 50,000 darab arany ajándékot ép úgy a honvédség céljaira ajándékozta vissza, mint felséges férje. Résztvett a nagy napok kegyelmi tényeiben. A veszprémi székesegyháznak ajándékozott diszöltönye, mint fatyola, bár mint néma tanu, sokáig bizonyítani fogja e nemes szív örömteljes kiadásait, a magasztos lélek tényeit. Mint koronás királyné, magyar földön akart új gyermekének létet adni. Ezért költözött 1868 elején Budára, a hol április 2-án meg is született a legmagyarabb főherczegnő. Áldó és áldott keze nemcsak Szent-István palástján varrta össze a foszlányokat a koronázás előtt, hanem a legelső honvédszászlóalj trikolorjára is sajátkezűleg himezte a szalagot. Az ő példáját követve, a kis Mária Valéria főherczegnő is szalagot adott a 44-ik honvédszászlóalj lobogójára. Abból a diszes imakönyvből, melyet a főváros ajándékozott a koronázás alkalmából Erzsébet királynénak, innétől soká csak hálaizmoszmákat zengtek a felséges ajkak.

De elkövetkeztek a családi gyász végzetes napjai, melyek főleg Erzsébet királyné imádott alakja miatt lettek egyszersmind nemzeti gyásznapokká. A csapások azonban a felséges asszonynak csak hosszú fizikai távolléteit idézték föl; de lélekben még inkább egyesítették őt nemzetével. Ezredéves évfordulónk ismét örömnapokat hozott a nemzetre. A jóságos nemtő, Magyarország védő angyala, e nagy napok idején ismét megjelent hű nemzete előtt.

Kiragadta magát az önkinzó tépelődés sötétségéből, hogy fényessé és emlékezetessé tegye azon napokat, a midőn ismét együtt örült és együtt volt boldog velünk. Nem elégedett meg azzal, hogy a kiállítás megnyitásán jelen legyen. Heteket töltött hű magyarjai közt, s a hódoló diszfelvonulás idején is a fényben ő képezte a fényt s a dicsőségben a dicsőséget.

A midőn a nemzet szerencsétlen és boldogtalan volt, mindig királynéjára gondolt. Tőle várta, ha nem is a közvetlen segílyt, legalább a részvét enyhítő balzsamát. Most, midőn a nemzetnek jól és dicsőségteljesen folyik a dolga, illik, sőt kötelesség megemlékezni a múlttól. E tekintetben is Deák Ferenczcel kell tartanunk, a ki figyelmeztette nemzetét, hogy necsak akkor viseltessék rajongó hódolattal királynéja iránt a mikor erre rászorult,

Buda 1859. évt. 19. k.

Értesítlek, hogy én
nem vagyok fogad
el megkötöttem ide,
amíg a nyugodt és
meglehetően nagy és
alkalmammal kivétel
kenni az élet
tisztelője

Erzsébet

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ LEVELE DEÁK FERENCZHEZ.

(Eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum Deák-szobájában.)

1874. JANUÁR 1. KÖZLEMÉNY

ERISÉBET KIRÁLYNÉ LEVELE DEAK FERENCZHEZ

hanem akkor is, a midőn ennek van szüksége vigasztalásra. Még legújabbán is meglepetést készített elő Erzsébet királyné szeretett nemzetének. II. Vilmos német császár Budán tartott pohárköszöntőt, melyben kiemelte a magyar nemzet és Magyarország nagy hivatását. Erzsébet királyné táviratilag köszönte meg a németek uralkodójának a nagy jelentőségű beszédet s a magyar nemzet fontosságának elismerését.

A történelem már is feljegyezte, hogy Erzsébet királyné volt nemcsak korának legelső magyar asszonya, hanem minden korok azon legeszményibb nőalakja, a ki hazájának és népének sorsára legnagyobb befolyással bírt és erre legtöbb áldást árasztott. A történelem és a monda gyakran határosak. A hagyomány pedig meg fogja tenni Erzsébet királynét Magyarország véd-asszonyának és védőszellemének a legtávolabbi jövőkig, a kinek mosoly lesz ajkán, ha magyarjainak jól leend dolga s könny lesz szemében, ha a végzet nehéz ostorcsapásai suhognak a négy folyam táján.

A passivitás politikájában csakhamar rész vett a nemzet legnagyobb része, faj- és valláskülönbég nélkül. Délszlávok és románok belátták, hogy a reactio rászedte s a jutalom helyett a magyarokéval egyenlő büntetésben részesítette őket. A faji ellentétek kiélesedtek, de nem többé a magyarság, hanem a grammatikai területek szerint, és közös élükkel a reactio ellen fordultak. A bánági németek és oláhok panaszkodtak a szerb hivatalnokok zsarnokoskodása miatt, s névszerint a délmagyarországi oláhok küldöttséget menesztettek a császárhoz, hogy kebeleztessenek ki a szerb vajdaságból s egyesülhessenek a keleti románsággal. A szerb ultrák garázdálkodása annyira ment, hogy már 1850 január 25-kén rögtönítélő bíróságot kellett életbe léptetni a Vojvodinában. A szerb sovinizmus gazdálkodásának csakhamar véget vetett az általános germanisatio, mely a Vojvodinát se kímélte. A Bach- és Thun-féle germanisatio mindjárt kezdetben föllépett Horvátország ellen is. A bécsi pénzügyministerium németül levelezett a zágrábi megyegyűléssel. A horvátok azt nem akarták tűrni s így a szerbek és horvátok ellen Bécsből egyszerre indult meg a reactio. Stamatovics ujvidéki szerb papot, a délszláv sovinizmus egyik vezérét, 1851 februárban a temesvári várbörtönbe hurczolták s mindjárt rá a bécsi kormány a délszlávokkal barátkozó cseheket áprilisban Zimonyban elfogatta. A császári pátens, mely megköszönte hűséges népeinek jó szolgálatait, egyúttal azonnal föl-oszlatta a zágrábi országgyűlést. Különösen a területi követelések maradtak teljesítetlenül. Horvátország nem kapta meg sem Dalmáciát, sem a katonai örvidéket. Az oláh határörvidéknek 1851 áprilisában történt megszüntetéséből nem lett haszna a déli szlávoknak, mert a horvát-szlavón és a bánáti örvidék élén továbbra is a hadügyminister maradt, egészen katonai igazgatással. Horvátország egyedül csak Fiume elnyerése által részesült területnagybodásban; mert az Adria gyöngyét az 1850 június 12-iki

szervezeti szabályzat közvetlenül a bán hatósága alá rendelte. Így kellett bünhődnie Fiumének magyar rokonszenveért. Erdélyben a szászok és románok kaptak hajba, viszalykodva egymással s egyértelműen panaszkodva a bécsi kormány halátlansága miatt. Panaszkodtak arról is a szászok, hogy Wohlgemuth halála után (1851 május) Schwarzenberg Károly herceg, Felix unokaöccse, egészen az erdélyi magyar arisztokratia befolyása alá került, s a szászföld elnevezést is hivatalosan megtilták; pedig a reactio kezdetén a szász gróf elnevezés alatt nemzeti kormányzót kaptak, sőt 1850 január 17-én nemzeti egyetemük ülését is megtarthatták. Panaszuk éle azonban nemcsak a magyarok, hanem a bécsi kormány ellen is fordult. De leghevesebb és legmélyrehatóbb harag keletkezett a románságban, melynek megígért unióját a reactio meggátolta, sőt miután a román hivatalnokok elűzettek, szász hivatalnokok uralma alá került. Hogy az erdélyi magyarok és székelyek mély gyűlöletet tápláltak az új rendszer ellen, mondani is fölösleges. A Thun-féle iskolai és egyházi germanisationnak sikerült még a tótság magyarelles részét is a bécsi kormány ellen és a magyarok mellé sorakoztatni. Ekkép tehát szinte az összes fajok többé-kevésbé résztvettek a magyarság szenvedőleges ellenállásában. Többé-kevésbé, mert a bécsi kormányok ezután is minden lehető alkalommal a nemzetiségi tulzást játszották ki a magyar sovinizmussal szemben. Még a provisorium alatt is, mint a későbbi fejtegetésekből ki fog tűnni.

De még a papságot sem nyerhették meg a reactio céljaira, habár mindjárt kezdetben, de különösen az 50-es évek közepén mindent elkövettek Bécsben a katolikus egyház megnyerésére. A Vatikánt meg is nyerte a placetum-jog felfüggesztése s később a concordatum által; de nem nyerte meg a magyar clérust. Nemcsak Thun, hanem liberális emlékeinek elhomályosodása után Bach is részesévé akarta tenni a clerust a politikai hatalomnak.

A magyar clerus hires volt mindig hazafiságáról s arról, hogy a pietismus fegyvereit nem hegyezte ki a haza ellen. Midőn a törvényhozás egyszer már nyilatkozott, föladta a harcot, vagy legalább nem szövetkezett a hazaellenes elemekkel. Az 1848:XX. t.-cz. messzebbre ható elvi kijelentéseket tartalmazott még az egyházpolitikai programnál is. Világosan következett e t.-czikkből a közoktatás államosítása, sőt az egyházjavak államosítása. És mit tett az akkori püspöki kar? Hires áprilisi conferentiáján nem üzent hadat az ifjú magyar államnak, hanem csakis az autonómiát követelte. Sem az episcopatus, sem az alsó papság soraiból nem támadtak szabadságharczunk idején muszkavezetők vagy Windischgrätz és Haynauval czinkoskodók; ellenben clerusunk és főpapságunk legnagyobb része a végsőig kitartott a nemzeti ügy mellett. Amidőn Haynau bevonult Pestre, legelső dalga volt Horváth és Jekelfalussy püspököket, valamint Lonovics érseket megfosztani magas méltóságuktól. Az első felelős kormány által esztergomi érsekké kinevezett Hámot (kinevezését az ő felsége személye körüli miniszter

ellenjegyezte) a bresciai hiéna „önkéntes” lemondásra kényszerítette. A esanádi püspök, aki Temesvárt a honvédek kezére igyekezett játszani s

Hám János.

(Egykoru könyomat után.)

Rukavinára a vár védelmét lehetetlenné tenni, csak nehezen menekülhetett a véres boszútól. Lonovics a mülki apátságban s később — 1852-ben — Bécsben szenvedett politikai martírságot, amiért a békéltető küldöttséget

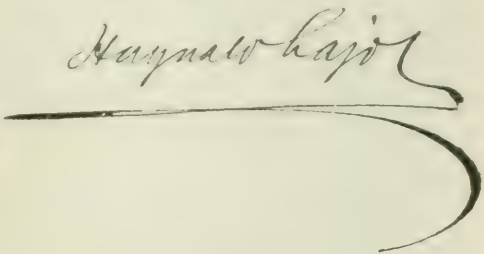
Windischgrätz elé vezette. Ugyancsak a Pesten élő főpapság még a szabadságharc kezdetén békéltetőleg lépett föl a korona és a nemzet közt. Fogarasy Mihály nagyváradi kanonok vitte 1848 novemberében Olmützbe a Horvath Mihály által szerkesztett könyörgő levelet, mely levél ép oly merestlen mint komolyan intézte a kérdést az uralkodóhoz: ki fog felelni Isten bírói széke előtt ezer és ezer ártatlan vérenek kiontásáért? Az ekkor már nyíltan föllépő reactio meggátolta ugyan a levélnek közvetlen átadását, s így Fogarasi küldetése megghiúsult, habár Lobkovitz herczeg jelenlétében semleges jellegű kihallgatást nyert az uralkodónál. Főpapságunk ekkor sem csüggedt, hanem pásztorleveleket intézett az alsó clerushoz, gyakori imákat rendelve el ugyanazon magyar alkotmány érdekében, mely az államnak és egyháznak határozott elválását czélozta.

De még azon főpapok sem tartottak a reactióval, akiket a reactio helyezett a főpapi székekbe. A Hám helyébe kinevezett Scitovszky primás kezdetben némi hajlékonyságot mutatott. Beleegyezett a zágrábi püspökségnek érsekséggé való emelésébe. De a leghatározottabban tiltakozott mind Romában, mind Bécsben a katolikus egyház birodalmi centralisatiója, vagyis az ellen, hogy a bécsi érsek birodalmi primás, és így egyszersmind Magyarország primása legyen. Ugyanekkor mondta Scitovszky Thun miniszternek, aki őt figyelmeztette, hogy javait ő felségétől kapta: »világi javaimat igen, de lelkiismeretemet nem«. A kényuralom által kinevezett ezen egyházfejedelem már 1856-ban kiváló hazafias szerepet játszott, s az esztergomi bazilikának ez évben történt felszentelése alkalmával mentek végbe az előkészületek az 1857-iki petitióra és az esztergomi értekezletre. Bartakovics egri érsek annyira vitte az absolutismus elleni tüntetést, hogy a föltamadási körmenet alkalmából szolgálattételre kirendelt osztrák katonaságot meg sem áldotta. Haynald Lajos pedig, akit szintén az idegen uralom nevezett ki tábori lelkészből erdélyi püspökké, illetőleg kezdetben a derék Kovács mellé coadjutorrá, a politikai fordulat bekövetkeztével csakhamar első hirdetőjévé és védelmezőjévé lett a nemzeti ügynek.

Igaz ugyan, hogy főpapságunk az októberi diploma előtt a conservativekkel tartott s az általa is aláírt 1857-iki petitióban az 1847-iki alkotmány visszaállítását kérte; de akkor még más politikai program nem létezett, kivéve Deák Ferencz passivitási programját. Mihelyt azonban a haza bölcse fellépett a jogfolytonosság positiv programjával, clerusunk igen kevés kivétellel elfordult a conservativektől s Deák politikájához csatlakozott. Deák politikája pedig az 1848-iki alkotmány visszaállítását tűzte ki céljául, azon alkotmányét, melynek radicális valláspolitikai rendszere sokkal messzebb ment a legutóbbi idők egyházipolitikájánál. Sőt clerusunk némi hajlammal bírt a politikai és közjogi radicalismus iránt, s így a reactio sem támaszkodhatott reá, mint más országok papságára. Hasztalan létesítette a reactio az 1855-iki concordatumot, mely az absolutismust szoronyok mellett egyszersmind a pásztorbotokra akarta alapítani. Az egy-

háznak kínált uralmat hazafiás egyházunk visszaautasította, mert a hatalmat kínáló önkényuralom ellentétben volt nemzeti érdekeinkkel.

A nemzet védelmi rendszere tehát az egész vonalon erőteljes és hatalmas volt. Az ó-conservatívek eljlesztése után a bécsi kormány nem talált támaszt az országban senkiben és semmiben, sem az osztályokban, sem a felekezetekben. A conservatívek megtámaszkodása után az arisztokrácia szintén — a csekély kivételtől eltekintve — a nemzeti ügy mellé állott. A Bach-rendszer centralisatiót s egyseget akart. Létesítette is ezt, de nem a birodalomban, hanem Magyarországon, mert egységesé tette a nemzetet, sőt szerte-szét dúlt társadalmunkat. Megszűntek az osztály- és felekezeti különbségek s a nemzeti összehozás nagy műve a Bach-rendszer nélkül talán nem sikerült volna oly gyorsan és általánosan. A legújabb alkotmányos aerában, retrograd irányzatok hatása alatt, némi felekezeti és osztálybomlás ismétlődött. Ez azonban távolról sem lehetett többé mély, és a szakadás nem hatolhatott a nemzet gyökeréig. A Bachkorszak ellenkező czélzata daczára megoldotta azon legkíválóbb nemzeti feladatunkat, hogy a feudális Magyarország átalakulhatott a társadalmi rétegek romboló összeütközése nélkül. Nem jártunk úgy, mint a lengyelek, akiknek társadalmi szétzúllése nemcsak fölidézte, hanem egyszersmind túlélte állami bukásukat, legfőbb gátját képezve továbbra a lengyel államiság — legalább töredékes — visszaállításának is.

Haynald Lajos aláírása.

Ha a reactio szervezete nagy és hatalmas volt, nem kevésbbé nagygyá és hatalmassá lett a nemzet passivitási rendszere, melynek puha mediában erejét veszítette az önkényuralom minden lövege.

Ez az uralom sehol sem talált nyílt ellenállásra; de egyszersmind támogatásra sem. Az idegen és a nemzeti ügyvel szakító magyar hivatalnokok intézkedései lépésről lépésre paralizáló és ellensúlyozó tényekre leltek. Önként mit sem szolgáltatott a társadalom. Az adóktól kezdve a közszolgálatok minden nemét erőszakkal kellett kicsikarni. Az oly rendszer pedig, amely gyűlöletes színben tűnik föl a polgárok előtt, akik néma összeküvésben szövetkeznek az ellen, föltétlenül szétmállik, habár aczélból volna is.

Amidőn tehát Deák Ferencznek sikerült létesíteni a szenvedőleges ellenállást, amidőn a reactionnak sikerült papságot, arisztokrátiát, sőt részben a magyar faj nyílt ellenfeleit is, a nemzetiségeket, a passivitás rendszerének terére lökni, az absolutismus sorsa meg volt pecsételve.

V. FEJEZET.

A társadalom és az irodalom harca.

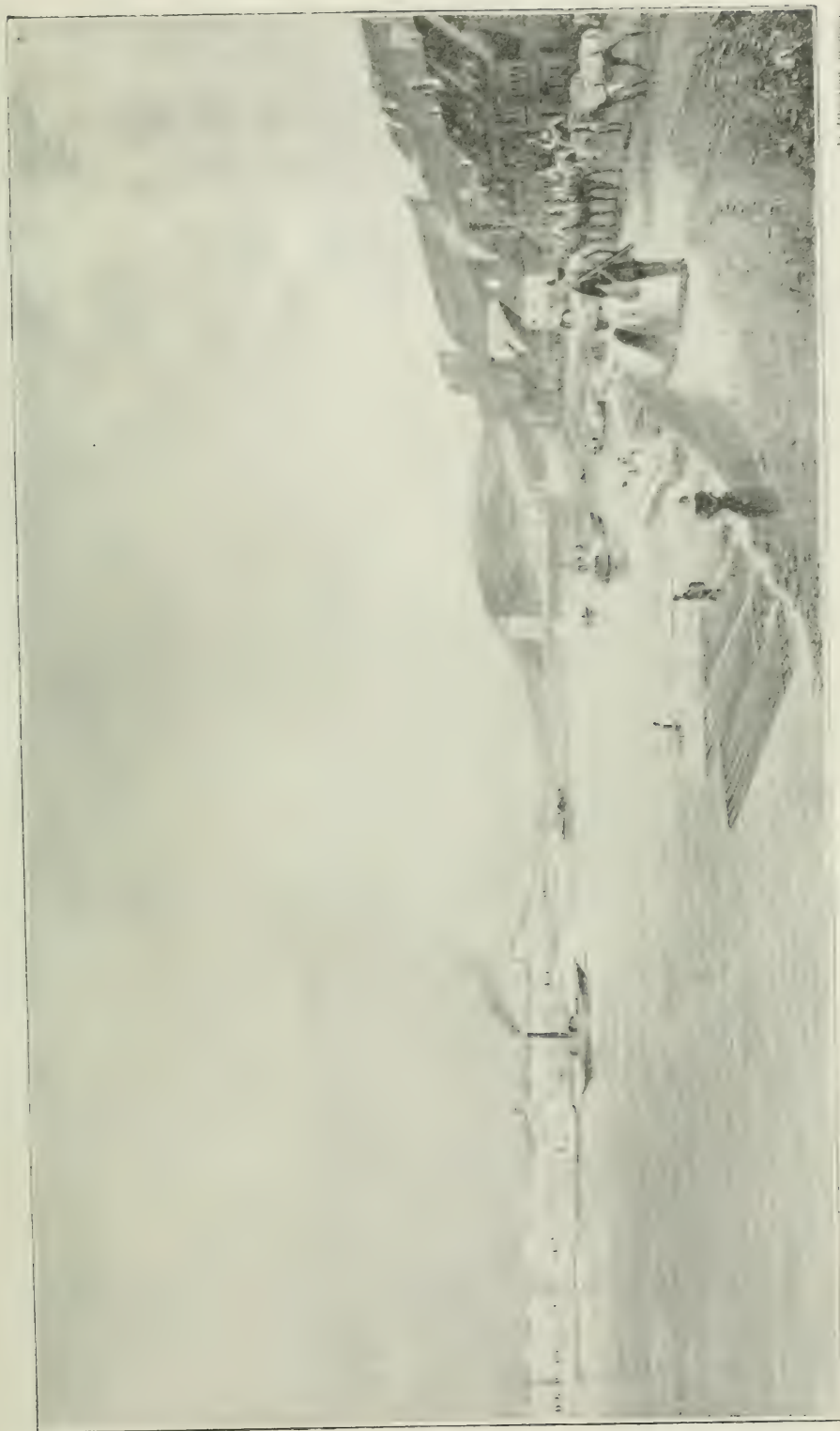
A társadalomnak passiv küzdelme nem kezdődött mindjárt a szabadság-harcz véres bukása után. Organizálását is csak később nyerte. Kezdetben nem harc volt a győző és legyőzött közt. Az előbbi tiport ennek mozdulatlan tetemén. A magyar társadalom színe-java vagy elesett a csata-terén, vagy elmenekült külföldre, vagy a bitófán végezte hazaszeretében telt életét. A compromittáltak egy része itthon maradt, daczolja ezer veszéllyel s megnépesítve az erdők vadonát, a nádasok és lápok hozzáférhetlen süppedőit. Jókai maga is hosszasan bújdosott a Bükkben, s később neje rejtette a fővárosban, a hitvesi szeretet csodáit művelve, hogy a bármennyire ostoba és bárgyú rendőrség meg ne sejtse a menekült hollétét. Jókai saját tapasztalataiból írhatta oly remekül le a rengetegeket, a nádasok búvhelyeit. A bújdoklók kétfélék voltak: a hatalom előtt compromittált menekültek, s azok, akik a törvénytelen hatalommal nem politikai ellentét miatt álltak rossz lábón. Az utóbbiak létesítették a hazafias zsvány-romantikát.

Igaz, hogy voltak köztük valódi honvédek, s különösen katonai szökevények, akik a besorozási rendelet elől menekültek. Ezek tudták a különbséget az enyém és a tied közt, s csakis a búvhelyeikhez közel levő falusi nép s a vidéki kastélyok szivességéből éltek. De voltak, s pedig legnagyobb számmal, olyanok, akik az önkényhatalommal s ennek közegeivel saját nyakukra folytattak háborút. Ezek lassanként elfelejtették az enyém és a tied közti különbséget, raboltak és öltek, s különös előszeretettel rabolták ki a császári postakocsikat. A nép ezeknek is pártját fogta, s ez volt főoka, hogy a zsandárság csak nehezen boldogult a zsvány-romantika hőseivel. Ezen romantika túlélte még az abszolút uralmat is, s csak Ráday Gedeon szegedi működése vetett annak véget.

Az erdők és búvhelyek népesebbek voltak, mint a társadalmi élet köztere az abszolutizmus első korszakában. Nemcsak a compromittáltak, hanem az összes magyar faj tudta, hogy a rettentő csapás ellene van intézve, s hogy a felingerelt hatalom kiirtására készül.

A politikai és kulturai központok egyszerre pusztaságokká alakultak. Az azelőtt szereplő egyének eltűntek belőlük; sőt eltűnt több helyen szinte az összes magyarság.

Legelőször a városok fejlődtek vissza. A vidék és a vidéki társadalom szította a hazaszeretet Vesta-tűzét és a magyarság szellemét. A városok, különösen pedig a vegyes nyelvű városok legnagyobb része, ha nem is csatlakozott nyíltan az elnyomó hatalomhoz, ez előtt meghunyászkodott. Felvette

Az Államkassza tulajdona.

BUDA ÉS PEST AZ ÖTVENES ÉVEKBEN.

(Alt. Rudolf festménye után.)

ennek legalább külsőségeit, németté lett. Legelső volt a sorban maga a főváros, Buda és Pest. A szabadságharc leverése után külsőleg mind a kettő ismét német várossá lett. A magyar társadalom eltűnt falai közül. A nemzeti kormány, az irodalom és művészet szerte-szét züllöttek. Az arisztokratia vagy birtokaira menekült, vagy száműzetésbe, vagy — Bécsbe.

Az alföldi és néhány dunántúli város kivételével még azon városokból is eltűnt a magyar elem, amelyek közönységét nem bombázta le Henczi és nem rémitgették az újpületben végbement kivégzések. Sopron, Pozsony, Temesvár stb., a bánsági, erdélyi és felvidéki német jellegű városok teljesen visszanémetesedtek. A hazatiság nem halt ki e városok polgárainak szívéből, de a nemzeti jelleg a magyar nyelvvel együtt letörtölődött róluk. Pedig a 40-es, sőt a 30-as évektől kezdve hatalmas magyarosító áramlat ragadta meg vegyes nyelvű városainkat is. A nemzeti kormány és a szabadságharc idején Budapest magyar város volt, és a politikai sceneria változtatával egy csapásra ismét német jelleget öltött. Ugyanez történt szinte mindenütt, kivéve a főszyökeres magyar városokat.

Budapest a meghalt, leigázott város képét tükrözte vissza. „Az élet, a zaj és az öröm — írja Szilágyi Rajzaiban — kihalt falai közül, mert a győzők magasan hordott fejükkal, a katonák büszke, tarka csoportjai s az alázatosan sompolygó s magukat mutogatni is alig merő és inkább csak lopva tovább surranó legyőzöttek sem eleveníték fel az utcákat. Általános és megdöbbenő szélcsend volt még akkor, milyen a nagy vihart követni szokta. A vihar még nem tombolta ki magát, s aggódva és remegve várta mindenki, hogy mikor fog bekövetkezni az, minek kimaradásában senki sem hitt, minek megjelenésétől mindenki félt — a megtorlás órája.

Bekövetkezett az is az októberi napokban

Csak az, ki itt élt, az tudja, mik voltak e napok. Minden reggel remegve kelt fel az, kiben szív volt, s ment ki az utcára, hallani a rettenetes híreket, vagy olvasni a plakátokat, melyek vagy újabb megszorításokat, vagy újabb ítéleteket tartalmaztak. Aztán, ha szólott is nagyon is ismert s nagyon is bizalmas emberéhez, sietett dolga után: a jövő bizonytalansága, a jelen borzalmi egyaránt kintoztak mindenkit. Pest arca olyan volt, mintha kicserélték volna. Vig, mulatni szerető népe eltűnt, s ha volt zaj vendéglőkben, kávéházakban, utcákon, az idegen és ismeretlen egyének hetykélkedése volt. A magyar elem, mely még havak előtt is már tekintélyes, csaknem túlnyomó erőre vergődött, már eltűnt — Pest német város volt.

Leirhatatlanul szomorúan telt el az 1849 és 1850 közti tél. Ezen a télen nem vigadott és nem tánczolt senki Magyarországon. Csakis néhány oláh és szerb vidéken voltak tánczmulatságok. Az önkényuralom nem szerte a tüntető gyászt, és ép azért kéz alatt igyekezett rendeztetni tánczmulatságot, a kísérlet azonban teljesen megbukott. Melyik magyar nő vagy ifjú tánczolt volna a sírdombokon s a kivégzéseket jelentő dobpergések közepette?

De mihielyt a társadalmi élet újra kezdődött, azonnal megindultak a néma vagy nyílt tüntetések. Az 1851—1852 telének farsangján már voltak bálók, az u. n. „víjú urak” báljai, amelyeken az arisztokratia és genny fiatalsga is részt vett: de a bálokról teljesen ki voltak zárva az önkény-uralom emberei, s különösen a katonatisztek, akiket a magyar társaság sehol sem fogadott be. Ezek valóságos társadalmi átok alatt álltak, egyetlen szalon sem nyílt meg előttük, s a multságokra soha sem kaptak meghívót. Egy kivétel történt Ürményi Józsefért.

A magyar nők legelől jártak az önkény-uralom elleni tüntetésben azért, hogy katonatisztet soha bemutatni nem engedtek, azzal nem táncoltak és soha nem sétáltak. Még fővárosunk utczáin sem lehetett látni katonatisztet magyar nő társaságában. Azon keveseket, kik honleányi kötelességükről megfedekeztek, száműzte magából a társadalom. A nemzetiségi vidékek városaiban előfordultak ellenkező jelenségek, de különösen az alföld városaiban ki volt zárva a katonatiszteknek a nőkkel való társalgási érintkezése is.

Nagyon természetes, hogy az ellentétek e miatt csak fokozódtak. A társadalomból és a nők társaságából száműzött idegen soldatesca dühöngött, és minden alkalommal boszút állt. Az elnyomatás első rettetés éveiben hetykén paczkázott az olcsó vitézkesedés, de később, midőn a polgári ember már fegyveresen szembeszállhatott a katonatisztekkel, a nemzeti szellem megtorló ereje véres párbajok által is nyilatkozott, melyek eredménye rendszerint az volt, hogy a civil magyar megverte az osztrak katonát. Különösen később, a tüntetések korszakában igen gyakori volt a katonák és civilek, valamint tisztok és előkelő urak összetűzése.

Amily kegyetlen és zsarnok volt a rendőrség zaklató uralma, csakhamar ép oly nevetségessé is vált az. A társadalom és a rendőrség addig csak valahogy megfértek egymással, amíg Budapesten a város-kapitányság állami rendőrség s ennek feje Protmann nem lett. Ez a Gráczból a magyar fővárosba szakadt, konok és gonosz ember mindig állammentő terveken jártatta esztét, összeesküvéseket igyekezett felfedezni, hogy így érdemeket szerezzen magának fölfelé. Nem volt oly képzelhetetlen vagy képzelhető bosszantás, melyet ez a közönséges rendőrbiztosból rendőrfőnökké előléptetett szolgálélek meg nem engedett magának s el nem követett másokon.

Valami sejtelve lehetett arról, hogy Deák Ferencz sokkal jobban van értesülve az ország ügyeiről mint akár ő, akár a katonai uralom főnöke, vagy báró Geringer. Tényleg, minden magyar, szinte az egyszerű falusi zór is, ha Budapestre jött, kötelességének tartotta Deák Ferencznnél jelenté-
 zni, midőn ez már a fővárosban tartózkodott, s az illető vidék hangulatáról őt értesíteni. Deák valóban mindig a lehető legjobban volt informálva, s információi mindig megfelelték a valóságnak, mert előtte senki sem hazudott, s az ő hatalmas, nyugodt esze a túlzó nyilatkozatokból is ki

tudta választani a valódi igazságot. Az emigrációt igen sok esetben a leg-
túlzóbb egyének értesítették, s Kossuth híradói vagy emissariusai igen sok
esetben hamis színben látták a közvéleleményt. Kossuth Iratából kitűnik,
hogy általános forradalmi szellemről értesítették, és ehhez szabta politikai
actióját, holott a tények megbizonyítottak, hogy a nemzetet nem lehetett
fegyveres actióra megmozdítani, forradalom helyett csak reménytelen össze-
esküvések jöttek létre. Deák Ferencz sokkal jobban volt értesülve, ezért
szervezte a passiv resistenciát, és ekkép útját vágta a forradalmi
törekvésnek.

Protmann mindent elkövetett, hogy a fővárosba minél kevesebb vidéki
jőjjön. Oly útlevél-rendszert hozott létre, amely a legszűkebb bosszantás-

Deák Ferencz háza Kehidán.

(Rajzolta Cserna Károly.)

sal volt egyenlő. Útlevél nélkül nem lehetett Budapestre jönni, a sorom-
pónál elvették, s másnap kellett érte jelentkezni a rendőrségnél. Addig ter-
mészetesen a titkos rendőrök minden gyanus egyént figyelemmel kísértek,
s igyekeztek kitudni, mily információkat hoztak Deáknak. Midőn másnap
a vidéki ember útleveléért jelentkezett, megvárakoztatták délig, sőt néha
egész nap. De a zaklatások dacára a vidék és a főváros közt megmaradt
az érintkezés. A passiv resistencia vezére, Deák Ferencz, folytonosan
ismerte az ország közhangulatát, kivéve midőn a vasúti- és távirda-vonaltól
távol, Kehidán tartózkodott.

A levél- vagy távirati titokra mitsem lehetett bízni. Protmann ismerte
III. Napoleon cabinet noirját: a gyanus leveleket és küldeményeket a postán
felbontották.

A minden áron való összeesküvés-keresés azonban gyakran nevetséges fölsüléseket szenvedett. Kemény Zsigmond híres cipője derült kacaját tamasztott az országban. A Pesti Napló szerkesztője ugyanis Nagy-Körösről, egy ottani földesur nejétől izletes házikenyér-vakarsot kapott. Keményt Protmann megidőzte s midőn a cipőt föltárták, nem esett ki abból sem névsor, sem proclamatio.

A rendőrség és spiczli-rendszer is igen gyakran nevetséges fölsüléseket szenvedett. Minden vendéglős és kávészármazott üzletében valakit, aki a detektiveket ismerte. Addig, míg spiczli nem jelentkezett, szabadon folyt a hazafias társalgás, ellenben mihelyt a titkos ügynök belépett, adott jelre elhallgatott mindenki.¹

A rendőri zaklatás mint már ismételtén irtuk, elment az öltözet, a kalap- és a hajviselet ellenőrzéséig. Nemcsak a fővárosban, hanem a vidéken is megtiltották a tollak viselését. Csongrád-megyében is ez történt, ahol Bonyhádi volt a megyefőnök, s a tollakat mindenütt összeszedette. Kiss Miklós verset csinált Amschl zsidóra és Bonyhádi megyefőnökre, hogy mind a ketten szedik a tollakat. A verset az utcagyerekek is énekelték, és lett titkos öröm Pest-vármegyében.

A diákoknak megparancsolták, hogy pörge kalapot ne viseljenek. A kecskeméti diákok most összeszedték a 48 előtt viselt köcsöggkalapokat, amelyeket már részben tyúkültetőknek használtak, s e kalapokkal vonultak fel a megyefőnök előtt.

A Bach-korszak vége felé a tüntetések mindig szaporodtak, habár még nem lettek oly nyíltakká, mint a 60-as években. Az is tüntetés számba ment, hogy a »Hunyadi László« operát 1857-ben épen Hunyadi László lefejezésének évfordulóján adták. Protmann törte a fejét, hogy miért van ép e napon diszelőadás a nemzeti színházban.

E színházat is nagyon megrendszabályozta Protmann a német előadásokkal és a kegyetlen színházi censurával. Az uralkodó nevenapján a nemzeti színházban az előadást a »Gott erhalte«-val kellett megkezdeni, a páholyok azonban a »Gott erhalte« alatt mindig üresek voltak, s csak Haydn hymnusa után lépett be a közönség.

Az aristokratia egy ízben meg volt hiva Albrecht főherczeg egy estélyére, de senki sem ment el, s csak másnap jelentették az illetők, hogy a rossz út miatt nem mentek Budára. Ekkor építették az Albrecht-utat.

Az önkény-uralom megtámadta a magyar akadémiát is. A budapesti rendőrfőnök 1853 október 13-ikán felszólította gróf Teleki Józsefet, az akadémia elnökét, hogy a Széchenyi által alapított tudós társaság az

¹ A pesti rendőrség titkos könyvébe mindjárt 1850-ről több százra menő denuncians neve felvétellett: különösen a bel- és Lipótváros hemzsegett a föladóktól. A Terézvárosban is számos spiczli lakott. A Ferencvároshól azonban Vörös irataiban csak négy nevet említ. Így ezek — mint a többi denunciáns nevét feleslegesnek tartjuk közölni, habár köztük állítólag egy magyar báró is szerepelt.

1852 november 26-iki egyesületi törvény követelményeihez képest változtassa meg alapszabályait, s aztán folyamodjék helybenhagyás végett. Hosszas küzdelem következett erre, s az új alapszabályok helybenhagyása csak 1858 február 27-ikén történt, de oly változtatásokkal, amelyek az akadémia nemzeti létét fenyegették. A többi közt ki volt hagyva, hogy az akadémia magyar nyelven művelje a tudományokat. Az akadémia, új elnökével, gróf Dessewffy Emillel élén mindent elkövetett, s Deák Ferencz hatalmas tollával felírt a koronához, hogy az akadémia megrendszabályozása véget érjen. Ennek daczára az új alapszabályok életbe léptek, az akadémia tagjait a cs. k. főparancsnokság nevezte ki, s a hatalom részéről minden megtörtént, hogy Széchenyi nagy alkotása nemzetellenes irányra forduljon. Képzeltető Széchenyi elkeseredése, akit azonban még életében megvigasztalhatott azon tudat, hogy az akadémia a rá gyakorolt kényszer daczára sem tért le az alapítói által kijelölt ösvényről.

A márcziusi alkotmány megígérte a sajtószabadságot és az esküdt-széket. A katonai rémuralom alatt azonban egyikről sem lehetett szó, sőt a polgári absolutismus még végleges berendezkedésének idején sem igyekezett beváltatni dicsekvő ígérteit. A sajtó kivételes praeventiv és megtorló intézkedések hatása alatt maradt. Sőt még a második absolutismus sem enyhített a sajtó bilincsein, azon önkény-uralom, mely az 1861-iki országgyűlés feloszlata után következett. Az 1862 december 12-iki sajtótörvényt mely Bach sajtó-rendtartását felváltotta, megszüntette ugyan a concessió-rendszert és rendőri megintést, csak hogy ez a sajtótörvény Magyarországon nem nyert gyakorlati alkalmazást, sőt Ausztriában is a bünvádi eljárás novellájának sorsához kötötte azt a kormány, amely novella a legdrágóbb büntetéseket szabta ki azon hirlapírói támadások szerzői ellen, akik az alkotmányt, a birodalmi tanácsot, sőt a hivatalnokokat, katonákat és papokat merészkedtek bírálát alá fogni. Schmerling az új sajtótörvény tárgyalásának idején is hangoztatta híres jelszavát: hogy ő várhat. A kormánynak — úgymond — a megintés és confiscatio egész apparatusa rendelkezésére áll, s ha még sem engedik, hogy az új sajtójavaslat törvénytynyé legyen, úgy a kormány várhat.

Ez az új sajtójavaslat valóban tartalmazott szabadelvű intézkedést a sajtó javára, amennyiben polgári kártalanítási pert engedett indítani minden jogtalan confiscatio esetén. A gyakorlatban azonban ezen szabadelvű intézkedés még Ausztriában is hatálytalanná lett. Schmerling igazságügy-ministere, dr. Heim tönkretette Ausztriában is a sajtó irányában alkalmazni kezdett enyhébb rendszert. Ez a központosító absolutista, erőszakos hajlamú főügyészével, dr. Liembacherrel, még az ú. n. fölvilágosodott provisorium alatt is valóságos ostromállapot alatt tartotta magát a bécsi sajtót. A foederalista és a magyar érzelmű lapok egész Ausztriában üldözés tárgyát képezték. Ez a Liembacher genialis feltalálója a hirhedt objectiv eljárásnak vagy objectiv elítélésnek, mely rendszer következményét még ma is érzi az osztrák sajtó, s mely a rendőri megintést pótolta.

Annál nagyobb elnyomás bilincseit viselte a magyarországi sajtó. Az élet s talán némileg a szabadság sem forgott oly súlyos veszedelemben Schmerling alatt, mint különösen a Bach-korszak elején, midőn hadi törvényszékek és vészbiróságok ítélték a sajtó útján elkövetett politikai vétések fölért. Még a multa kihatólag is működött a gyászos apparátus. A szabadságharcz sajtóját gondosan átvizsgálták a kutató szemű censorok, s a hadi törvényszékek a legnagyobb veszélyekkel járó felelősség alá vonták kiváló íróinkat. Azzal fenyegetődtek legalább, hogy 30 író a vértörvényszék elé állítanak. Ez a Damokles-kard függött az irodalom feje fölért.

Rettenetes élet volt ez — írja Szilágyi Sándor Rajzaiban. — »Senki sem tudta, hogy mit hoz a jövő, de azt látta, hogy nincs irodalom, s azt érezte, hogy az irodalom életere még nincs annyira elmetszve, hogy jövő se lehessen. Az akadémia szünetel, a Kisfaludy-társaság nem létezik, csak a színház marad meg: félig a nemzeti ügynek, félig a német műzsának lett átadva. Pest magyarságának vége, vége Magyarországon a magyar nemzetnek — legalább e perczen vége volt. Lehet-e még valamire támaszkodni annak, ki mint magyar író akar megélni? Azt egyikünk sem tudta volna megmondani, de ha e perczen nem is lehetne, mégis fenn kell tartani a magyar irodalom folytonosságát, azt éreztük. Kétségbe ejtő helyzet bizonynyal, de bármennyire kétségbe ejtő volt is, a hatalommal alkudozás árán javítani azon senkinek sem jutott eszébe. Hogyan fog ez az ellentét áthidalatni? — senki sem tudta volna azt megmondani.«

Az ötvenes évek elején leginkább álnév alatt dolgoztak különösen hirnevesebb íróink. A közönség tudta, de a hatalom emberei nem tudták, hogy kik rejtőznek az ily álnevek alatt, mint Sajó, Ilma, Csomaközy, G., Gy. (mind a kettő Gyulai), Rátkay (Ráth György). De voltak írók, akik saját nevük alatt írtak, provokálva a hatalmat; ezek között azonban kevés forgott oly veszélyben mint Sajó (Jókai), aki bujdoklásából visszatérve, ez álnév alatt legtöbbet dolgozott.

A tulajdonkép való katonai uralom azonban kevesebb bajt okozott az íróknak, mint a polgári absolutismus. Igaz, hogy csak eleintén, amíg a budapesti térparancsnok Machio volt, ez az emberséges, művelt katona, aki szíve mélyén részvétet érzett Magyarország iránt. Heyntzl korában az irodalom már sokkal több zaklatásnak volt kitéve. A legtöbb zaklatásra az adott alkalmat, hogy semmiféle rendelet nem szolgált zsinórmértékül az írók számára. Eleintén csak azon gyakorlat állott fenn, hogy a nyomtatványt be kellett mutatni a katonai parancsnokság főrendőri osztályánál. Ha azután kisebb nyomtatványról volt szó, a bemutatás napjától három, nagyobb nyomtatványnál nyolcz nap alatt a szétküldés megtörténhetett, feltéve, hogy lefoglalási rendelet időközben nem érkezett. Valóban meglepő, hogy kezdetben mily merész hangú iratok hagyhatták el a sajtót minden megtorlás nélkül. Az absolut rendszer birái eleintén nem értek rá foglalkozni a sajtóval. Heyntzl tábornok azonban már megindította a hadjáratot

a sajtó ellen, s nemsokára Protmann vette kezébe az ellenőrzést. Ekkor már tényleg létezett előleges censura, melynek két fő embere volt: Protmann és Worafka. Ezek olvasták vagy olvastatták föl maguknak a sajtótermékeket és töröltek tetszésük szerint. Az előleges censura azonban nem mentette meg az írókat az utólagos felelősségtől. A perbe fogatás az előleges censura mellett is lehetséges és gyakorlatban volt.

Protmann rendszere kettős irányban fejlődött ki: nevetséges és terrorista irányban.

Im, a nevetséges fajból néhány példa. A Magyar Hírlap közölte a távirati hírt, hogy Miklós császár meghalt, holott Protmann urnak erről nem volt tudomása.

A sajtóhatóság megidézte a hivatalos lap szerkesztőjét, mivel lapjában Kubinyi Ágoston muzeumi igazgató neve után ott állt: *királyi* tanácsos: — miért nem *császári*? Obernyiknek egyik cikkében előfordult ez a kifejezés: »a huszár meghal a királyért«, s a cenzura törölte azt, mert a huszárnak csak a császárért szabad meghalnia. Heckenastnak pedig lefoglalta egyik naptárát, mert rajta jelgéül Kisfaludy Károly szavai voltak: »El magyar, áll Buda még!« Tóth Kálmánt megidézték, hogy a lapjában R. S.-nek szóló szerkesztői üzenet nem Rózsa Sándornak, a híres rablóvezérnek szól-e?

Az írók, költők üldözése nyomban a szabadságharc letiprása után kezdetét vette. Garayt hadi törvényszék elé állították, s csak Reseta János erélyes védelmezése következtében bocsátották szabadon: Vörösmarty szintén hadi törvényszék elé került Budapesten, Tompa Kassán. Másokat, kik álnevek alatt bújdostak, országszerte nyomoztak és üldöztek. Az irodalomban teljes szünet állt be. Az időszaki sajtó, mely a negyvenes években valóságos virágzási korát élte, a forradalom alatt pedig a legtermékenyebb életképességnek örvendett, két szakfolyóirat kivételével teljesen megszűnt. A *Gazdasági Lapok* és a hittudományi *Religió* tudtak csak fennmaradni a Bach-korszak rémuralmának kezdetén. A politikai és szépirodalmi időszaki sajtó elnémult. Az írók féltek a hatalom üldözésétől, a közönség apáthiába süllyedt. Akik olvastak is lapokat, a bécsiéket járatták, nehogy gyanúnak és zaklatásnak tegyék ki magukat.

A tudományos irodalom is teljesen pangott. A Kisfaludy-Társaság megpróbálkozott ugyan az általános érdeklődés-hiány leküzdésével, de kevés eredményre jutott. Szabó Károly műfordításainak Euripides-ből, Greguss Ágost aesthetikai könyvének alig akadt olvasója. Az egyetlen politikai lap, Vida Károly *Figyelmező*-je, noha conservatív irányú volt, nem tudott népszerűsége szert tenni, s conservatív iránya daczára is a rendőrség éber ellenőrzése alatt állt, mely csakhamar, 1850 elején le is foglalta és beszűntette.

A szépirodalmi időszaki sajtó új életre keltésén Szilágyi Sándor buzgólkodott leginkább. Nagy Ignác *Hölgyfutár*-a, az egyetlen szépirodalmi közlönyünk, nem sok sikerrel élesztette ugyan az irodalmi tevékenységet.

azért nem volt felesleges, hogy Szilágyi Sándor iparkodott maga köré gyűjteni a Budapesten rejtőzködő és a vidéken visszavonultságban élő írókat, hogy új lendületet adjon időszakai sajtónknak s általa szépirodalmunknak. A Parragh-fele kávéház írói köre lelkesedéssel karolta fel Szilágyi tervét, a *Magyar Emléklapok* című szépirodalmi folyóirat megindítását, mely csakhamar létre is jött. Legjobb nevű íróink és költőink sorakoztak Szilágyi mellé: Arany, Tompa, Bérczy, Gyulai, Vahot, Jókai és mások siettek felkeresni dolgozataikkal az új vállalatot. A censura és a rendőrség üldözései miatt való félelmükben a legtöbben névtelenül, álnevek vagy nevük kezdőbetűi alatt irtak, de irtak. Arany többnyire A betűt használt aláírással, Tompa lakhelyének, Kelemérnek nevét megfordítva írta álnévül Rém Elek-et.

Műveikben a legnagyobb óvatossággal irtak, nehogy a censura zaklatásainak tegyék ki magukat. Az egész irodalom symbolikus jellegűvé lett. Tompa allegóriákba szőtte hazafias bánatát, Falk Miksa China és Japan ügyeinek színében fejtegette a haza közállapotait, Jókai történelmi novellákban, regékben mesélt egy boldogabb haza szebb állapotairól, Tóth Kálmán humoros megjegyzésekben és rajzokban juttatta kifejezésre az elfojtott honfiúi bánatot, mindamellett a hatalom keze utólérte őket, s börtönbe juttatta Jókait úgy mint Falkot, Tóth Kálmánt úgy, mint íróársainak egész gárdáját. Két ízben is hadi törvényszék elé állították Pompát Kassán, kinek nem tudták megbocsátani A golyához című költeményének azt a kifejezését, melyben izeni a bujdosóknak:

— Mondd meg nekik, hogy pusztulunk, veszünk,
Mint oldott kéve, széthull nemzetünk . . . !»

Semmiféle enyhítő körülménnyel sem tudták kiszabadítani, míg végre Albrecht főherczeg magánkegyelme következtében befejezték ellene a vizsgálatot s szabadon bocsátották, a haditörvényszék auditorának azzal a figyelmeztetésével, hogy »most frei, hanem több golya nem csinálni«.

Ilyen sajtóviszonyok mellett nem csoda, ha nehezen tudott megerősödni az elnyomott és agyonzaklatott irodalom. Ha a közönség részvétlensége meg nem ölt valamely vállalatot, okvetlenül megölte a censura és a rendőrség, melyek minden komolyabb ok nélkül betiltották az egyes lapokat, folyóiratokat. Szilágyi Sándor vállalatait egymás után érte ez a sors. Az *Emléklapok*-at betiltották, de ő folytatta *Magyar Írók Füzetei* czimen, melyet midőn ismét lefoglaltak már a 4-ik számnál, ismét folytatta heti lap alakjában *Pesti Röpirvek* czimen. A censor csakhamar ezt is elkobozta, amikor *Pesti Ivek* czímet kapott a vállalat; majd midőn ezt is eltiltották, a *Nagynyedi Album*-ban ért véget az irodalmi vállalat. De még ez utolsó czimen sem kerülhetett el sorsát, mert már a 2-ik kötetnél ezt is lefoglalta a rendőrség, szerkesztőjét pedig Budapestről kitiltotta.

Igazi elszánásra volt tehát szüksége annak, aki ily körülmények között irodalmi tevékenységre, szerkesztésre, vagy könyv és folyóirat

kiadására vállalkozott. Fokozta e bajokat az írók elkedvetlenedése, valamint a közönség közönye s ekként egy új forma tűnt fel a megsértett és elnyomott közérzület panaszának kifejezésére — a *hallgatás*.

Akadtak ugyan többen a napi sajtó munkásai között, akik alázatos hódolattal nyugodtak bele az abszolút régime intézkedéseibe, de ezekről el is fordult a nemzet. Ez a körülmény is hozzájárult a sajtó és irodalom iránti közöny növeléséhez, melyet csak lassan-lassan tudtak leküzdeni irodalmi és politikai életünk legkiválóbb szereplőinek komoly intelmei, hazafias irányú, rendszeres és állandó munkássága.

Első volt — mint Ferenczy József előadja — a forradalom utáni idők politikai sajtótermékei között időrend és jelentőség tekintetében is a Szilágyi Ferencz szerkesztésében megjelenő Magyar Hirnapl, mely a kormánynak hivatalos közlönye is volt, s mint ilyen, a lap élén rendszeresen közölte a hadi törvényszékek idéző rendeleteit, ítéleteit, a katonai és polgári kormány intézkedéseit, hirdetményeit. A nem hivatalos részben voltak koronként politikai vezércikketek, ártatlan fejtegetések a közügyek felől, bő vidéki levelezések, különösen terjedelmes külföldi tudósítások. A lap programját kifejezi egyik *vezércikkének*, vagy, mint akkor nevezték, *irány-cikkének* következő szavai: »Mi nem annyira akartunk vezérelni, mint tolmácsolni... Egyik főszempont, melyből feladatunkat tekintők, a kormány és nemzet közti kölcsönös engesztelődés és bizalomgerjesztés vala, mik nélkül sem Magyarország, sem az összes birodalom jólétre s hatalomra nem vergődhetik soha... Egyrésztől gyanút s előítéletet, másrésztől délibáb-féle álmokat leplezetlenül támadtunk meg, s most már nem átaljuk kimondani, mikép kormány és nemzet, honunk és az örökös tartományok közt, mennyire igen-igen szerény állásunk megengedi, közvetítő szerepet vállalni egyik főteendőnk vala.«

Szilágyi Ferencz aulikus karakter, különben magyar érzésű ember volt, ki egy felsőbb felhívásra irt emlékiratában kimutatta a germanizálás s az ország szétdarabolásának rossz következményeit. Hanem mint szerkesztő egészen alá volt rendelve a helytartóságnak, kinek kötelessége volt még az ilyen csodabogarakat is kiadni: »Február 1-én báró Haynau ő excellentiájánál nagy és fényes estély volt, mely alkalommal maga a hős vezér is két szép és szeretetreméltó báró Orczy kisasszonynyal a cotillonban részt vevén, tánczolt. Ily nagy a női báj és kellem hatalma; meghajol előtte a két forradalmi háborúban homlokára babért fűzött győzelmes tábornok is.« Különben is tele volt a lap a dynastikus érzelmek és a birodalmi egység hatásának hangoztatásával. »Hogy az eddigi magyar alkotmány — írja az 1852 márczius 25-iki iránycikk — a forradalom után lenni megszűnt, s Magyarország tetteleg az ausztriai birodalomba kebelezve, az ausztriai örökös tartományokkal egyenlő, s a birodalmi egységre szükségesnek látott közigazgatási formák közt ausztriailag kormányoztatik, oly tények, miknek szemébe férfias megadással kell nézni a magyarnak.«

Ebben a szellemben, adott hangot a magyar közvéleménynek a szabadságharcz utáni első magyar politikai közlöny. De nem ez volt az egyedüli organum, mely a jelzett módon iparkodott tolmácsolni a közérzületet.

Belpolitikával különben a *Magyar Hirlap* keveset foglalkozott. A lap élen levő hivatalos részben állandó rovat volt a hadi törvényszékek felhatalozott halálos ítéletei, melyekből a Magyarság kiirtását czélzó gyűlölet és bosszú voltak csak kiolvashatók; azután következett a nemhivatalos rész, többnyire Londonból, Párisból, Berlinből, Brüsseltől az emigránsok, Josika Miklós, Csernátony stb. által irt politikai tudósítások. Ezt követte a belföldi levelezés, fővárosi és vidéki apró hírek, politikai tartalmú táviratok, gazdasági, kereskedelmi, börzei tudósítások. A tárczában novellák, könyvismertetések, tudományos czikkek, színházi kritikák jelentek meg, régi ismert nevű írók tollából. A lap-záradékok hivatalos és magánhirdetések képezték.

Több mint három évig folytatta pályafutását a *Magyar Hirlap*, 1849 november 15-ikétől 1852 végeig, amikor czimét átváltoztatta *Buda-pesti Hirlap*-ra, s több önálló és a belügyeket tárgyaló cikkel jelent meg tovább, egész 1860 novemberéig, előbb Szilágyi, utóbb Nádaskay Lajos szerkesztésében.

A politikai időszakai sajtó terén nemcsak a Bach-korszakban, hanem az egész provisorium idején a legfontosabb szerepe volt a Pesti Napló-nak. Mondhatni, hogy a szabadságharcz elnyomásától a kiegyezésig terjedő időszaknak legtanulságosabb kortörténeti forrásmunkáját képezik a Pesti Napló évfolyamai. A lap sokféle változáson ment keresztül, nemcsak alakját, beosztását, szerkesztőit, munkatársait változtatta gyakran, hanem koronként iránya is annyira megváltozott, hogy egészen ellentétbe jutott a korábbival, de azért a közvéleménynek mindig tekintélyes organuma maradt, sőt időnként a nemzet közfelfogásának kifejezője, a nemzet nagy többsége politikai meggyőződésének képviselője volt. Mivel időnként legkiválóbb íróink és politikusaink csatlakoztak hozzá, nem csodálhatjuk, hogy oly tekintélyre tett szert mint a negyvenes évek elején Kossuth *Pesti Hirlap*-ja. Csakhogy egészen különbözők a szerepek, amelyek e két legtekintélyesebb közlönyünknek jutottak. A *Pesti Hirlap* a magyar szabadságharcznak, a *Pesti Napló* a kiegyezésnek lett előkészítője.

Császár Ferencz, aki mint politikus nem sorolható a legkiválóbbak közé, indította meg a *Pesti Napló*-t 1850 márczius 9-ikén Szenvey József szerkesztésében. Programja a béke, a csend, a jólét biztosítása volt, melyekre komoly igyekezettel, a hatalomnak hizelkedve is törekedett. Ez utóbbi magatartása miatt sokan elidegenedtek tőle, s lapját fekete-sárga közlönynek tartották. Nem egészen ok nélkül, hisz az 1850 márczius 4-ikén kibocsátott alkotmány ellen sem foglalt állást. Az igaz, hogy az 1847-es alapra helyezkedő conservatívek ellen küzdött, mindamellett oly csekély népszerűsége tudott szert tenni, hogy panaszkodva volt kénytelen Falk Miksának irt egyik levelében említeni, hogy nincs 500 előfizetőjük sem.

Sajátszerű fátum lebegett Császár Ferencz s vállalata felett. A hatalom nem bizott benne, noha Bach oly feltétel alatt adott neki engedélyt a lapra, hogy benne a birodalmi politikának is tért enged, amire ő vállalkozott is; másrészt azonban, a conservatívek ellen küzdve, erősen hangoztatta, hogy ne essünk kétségbe hazánk jövője felett; mégis, a nemzet elfordult tőle. Csengery így adta okát ennek: *Kezdetben a *Pesti Napló* iránya a Bach programja; ellenséges hangulat az úgynevezett ö-conservatívek ellen, színlett demokrata irány, birodalmi szoros centralisatio, mely a német nyelvet az egyes országokban is közigazgatási nyelvvé akará tenni. *Termé-

Kemény Zsigmond.
(Egykoru metszet után.)

szetes, hogy ily programm mellett népszerűsége nem juthatott; és fátum-szerű, hogy a rendőrség mindamellett megfosztotta a lap tulajdonjától s zsarnoki önkényenyl Récsy Emil egyetemi tanárt rendelte ki a lap szerkesztőjévé.

Császár Ferencz szerkesztőtársával, Bánfay Simonnal együtt kénytelen volt megválni a laptól, melynek szerkesztőjévé Récsy lett. A lapot különben ez időben kitűnő írók támogatták: Kemény, Csengery, Falk, Jókai, Gyulai, Bérczy, Erdélyi, később Lévy, Danielik, sőt Eötvös is. A lap nagy tekintélyre és igen magas színvonalra emelkedett. De egyszerre hirtelen

nagy változás állt be. 1855 április 8-ikán Török János, a gazdasági egyesületnek egykori titkára és közlönyének szerkesztője lett a *Pesti Napló* szerkesztőjévé, ki conservatív hajlamainál fogva a lapot is ez irányba terelte. Kemény Zsigmond és társai erre egyszerre visszavonultak a Napló-tól.

Török János, habár konzervatív érzületű politikus, jó magyar volt, ki a mielőbbi békés kiegyezést nemcsak óhajtotta, hanem sürgette még a bécsi német lapokban is. Falk Miksához intézett egyik levelében is így ír: »Térjenek egyszerűen az 1848-iki márcziusra vissza, s rögtön vége van minden krízisnek. A megnyugtató, helyreállított Magyarország a dynastiát legbiztosabban megvédi.« Török János azonban minden jóakarata daczára sem tudott lapjával közkedveltségre szert tenni, sőt a rendőrséggel is örökös baja volt. Protmann valóságos passióval üldözte a szerkesztőt, minek nem is lehetett egyéb következménye, mint hogy Török János megvált a szerkesztőségtől, hanem vele együtt kivonult a konzervatív politika is.

Új korszaka kezdődött ekkor a *Pesti Napló*-nak, a Kemény Zsigmond korszaka, melyben a magyar publicistika ismét a legmagasabb színvonalra emelkedett s vezetője lett ismét a nemzetnek, szóval vagy hallgatással, kifejezője a magyar nemzet közérzetének. Kemény az 1848-at tűzte zászlójára s Deák Ferenczcel együtt a jogfolytonosságnak lett sürgetője. A két nagy ember tehetsége kiegészítette egymást. Deák mint államférfiú volt nagyobb. Kemény mint publicista, a mit Deák kigondolt, azt Kemény formulázta és népszerűsítette, így lett a kiegyezés államférfia Deák, publicistája Kemény. Falk jelentőségéről a provisoriumról szóló részben beszélünk részletesebben.

A szerkesztéstől ugyan többször megvált Kemény, majd Pompéry, majd Királyi Pál, majd az ő neve alatt jelent meg a lap, de dolgozótársai között mindig ott volt s a szellemi vezető ő volt, az irányt ő adta meg, melyhez az egész szerkesztőség ragaszkodott. Igaz, hogy később meg az történt meg, hogy neve mint szerkesztőé szerepelt ugyan a lapon, de nem folyt bele a szerkesztésbe, nem irt a lapba, sőt jó időn keresztül még csak nem is olvasta a neve alatt megjelenő lapot. De azért a lap következetesen vallott irányától el nem tért.

Szorosabb értelemben vett pártlappá csak a hatvanas években lett a *Pesti Napló*. Török János mint szerkesztő még nyíltan hirdette, hogy nem pártlapot szándékozik benne adni, hanem magyar lapot, mely kifejezője legyen az egységes magyar közvéleménynek. Csak midőn az 1861-iki országgyűlés tagjai két táborra oszoltak fel, a felirati pártra, melynek Deák volt a vezére és a Teleki László vezérlete alatt szervezett határozati pártra, csak akkor lett a *Pesti Napló* a felirati pártnak közlönyévé. Nagy érdeme volt a *Pesti Napló* körül Emich Gusztávnak, ki anyagi áldozataival ép úgy hozzájárult a lap jelentőségének emeléséhez, mint publicistái munkásságukkal.

A népszerűség, melyre a lap lassanként szert tett, egyszerre nagy kiterjedést nyert, midőn az ötvenes évek végén a külügyi mozgalmak egész

Európa érdeklődését felkeltették. A magyar közönség is mohón kapkodta a lapokat s igen természetesen ahhoz fordult, a mely iránt a legtöbb bizalommal viseltetett s ez a *Pesti Napló* volt, mely ekkor nemcsak hogy viszonylag a legelterjedtebb magyar lap volt, hanem tényleg több előtérzője volt mint a többi összes lapoknak. Kemény Zsigmond érdeklődött az olasz egység iránt, kedvezően ítélte meg az olaszok törekvéseit, s ebben a nemzet, mondhatni kivétel nélküli, megegyezett vele, azok is, akik az emigráció működésétől várták hazánk felszabadulását, azok is, akik a kiegyezést óhajtották. Kemény ekkép mondhatni az egész magyar nemzet érületének kifejezője volt s így a *Pesti Napló* nagy népszerűsége egészen természetes volt.

Az 1861-iki országgyűlés megnyitásával s annak folyama alatt behatóan ismertette Kemény az országgyűlés tevékenységét s közben fejtegette a belügyek rendezésének módozatait, a kiegyezés művének részleteit, a nemzet törekvéseinek jogosságát, az alkotmány helyreállításának feltételeit, — egyszersmind mérsékletre és tapintatra buzdítván a túlzókat. Kemény a belügyeket tárgyalta, Falk a külügyek felől irta serényen a vezércikkeket, ők ketten voltak akkor nemcsak a *Pesti Napló*-nak, hanem az egész magyar időszaki sajtónak legkiválóbb publicistái. Heteken, hónapokon keresztül néha alig volt egy száma a lapnak, melybe ne irtak volna, sőt néha két-két cikkük is megjelent egy számban. Különösen Falk Miksa cikkei tartották a nemzetben a reményt, s nem egyszer derült hangulatot keltettek a szomorú viszonyok közt, midőn külügyi lepel alatt támadta az absolutismust.

Azt a fáradhatatlan munkásságot, melyet Kemény és társai az októberi diploma kihirdetése után kifejtettek, — mert akkor már megszűnt a hallgatás korszaka, — semmi sem törhette meg, még az országgyűlés feloszlása sem, melyre Kemény, Deákkal együtt előre el volt készülve. Mindketten érezték, sőt hirdették is, hogy a kiegyezés ideje még nem érkezett el, mert a kiegyezés eszméje sem érett meg még tökéletesen. Csak évek múlva nyert diadalt az eszme, melyet Deák az 1861-iki felirati nagy beszédében oly hazafias lelkesedéssel védett, a melyért sikra szállt a *Pesti Napló*-ban megjelent híres husvéti cikkében; a kiegyezés csak 1867-ben létesült s benne Magyarország visszanyerte önrendelkezési jogát.

És e jog kivívásában a politikai időszaki magyar sajtó s annak élén a *Pesti Napló* egyik legfontosabb szerepet teljesítette. De a *Napló* nem sokáig állt egyedül az időszaki sajtó terén. Már 1853-ban Szilágyi a *Magyar Hírlap* folytatásául kiadta a *Budapesti Hírlap*-ot, két évvel utóbb pedig Török János a *Magyar Sajtó*-t. E vállalatok ellentétes állást foglaltak el a *Pesti Napló*-val, s azért itt-ott polemiába is keveredtek egymással, de hevesebb küzdelem nem fejlődött ki közöttük, mint a Hajnik Károly szerkesztésében 1858-ban megindult *Hirmondó*-val sem. Valamennyi közlőny meg volt győződve a fennálló helyzet tarthatatlanságáról, csak a kibontakozás módozataira nézve tértek el egymástól. Mig a *Magyar Sajtó*

folyton az alkudozás híve volt, a Pesti Napló sokáig passiv magatartást tanúsított s hallgatag ellenállásával akadályozta a jogok megcsonkítása árán is egyezkedők törekvéseit. 1860-ban egyéb új vállalatok is keletkeztek. Megindult a Sürgöny, melyet előbb Vértel, utóbb két ízben is Kecskeméthy Aurél szerkesztett. A lapnak azonban nem volt nagyobb hatása, miként a clericalis irányú Idők Tanúja-nak sem. Némi jelentőségre szert tudott azonban tenni a Szabó Lajos szerkesztésében 1860-ban megindult Pesti Hírlök, mely a conservatíveknek lett pártközlönye és a megalkuvást s a kiegyezést sürgette. A lapnak csakhamar Török János állt élére, mint szerkesztő, ki journalistikai ügyességgel és határozott conservatív politikai meggyőződéssel teljesítette feladatát. Támogatóivá, híveivé lettek nemcsak az aristokratikus körök, hanem a nagy közönségből is mindazok, kik még a legsúlyosabb áldozatok árán is a megalkuvás politikáját sürgették. A lap az 1847-iki álláspontra helyezkedett s mindaddig, míg Deák és párthívei a 48-as alapon a kiegyezést létre nem hozták, némi hatással volt a közvéleményre, a mint azonban a kiegyezés ténynyé vált, elvesztette befolyását, pártja is megbomlott s a véleményekre elágazó töredékekre szakadt.

A forradalom után a sajtóviszonyok Erdélyben még kedvezőtlenebbek voltak mint az anyaországban, noha ott 1847-ben hat különböző közlöny állt fenn és virágzott, az 50-es évek kezdetén egyetlen egy lapja volt, a Makoldy szerkesztésében megjelenő Kolozsvári Lap, sőt volt idő, 1855-ben, midőn egyetlen egy lapja sem volt Erdélynek.

Nem kicsinyelhető, írja Ferenczy, az a szerep sem, melyet az időszaki vállalatok sorában a humoristikus sajtó teljesített a hazafias érzések ápolása, a kitartó ellenállásra való buzdítás ügyében. E téren is Jókai volt a kezdeményező, ki 1856-ban Nagy tükrök czímen indított meg egy humoros vállalatot, melyet 1858-ban Kakas Márton Albuma követett, s ebből az első rendszeres humoros hetilap az Üstökös keletkezett 1858-ban. Nyomdokait követte 1860-ban Tóth Kálmán Bolond Miska című, szintén illusztrált humoros heti lapjával. A kiméletlen gúny, a csipős satyra, melylyel humoros lapjaink feltűntették a közügyek terén előforduló visszasságokat, nagyban elősegítették a rendszer bukását s a közóhajjá lett politikai átalakulások bekövetkezését.

Mindent összefoglalva azt találjuk, hogy a szabadságharcz elnyomását követő másfél évtized időszaki sajtója, daczára a nehéz viszonyoknak, elég életrevalóságot mutat. Fejlődését nagyban hátráltatta az erőszakos elnyomás és az önkényes ellenőrzés, melyben sem rend, sem szabályszerűség nem volt. Hírlapíróink, publicistáink látván az ellenőrzésben nyilvánuló következetlenséget, megtanultak képletesen írni s megtanították a közönséget a sorok között olvasni; ekként képesek voltak többé-kevésbbé kifáztani a hatalomnak ellenőrző közegeit, de a megintés és az ezt követő felfüggesztés aggodalma még is akárhányszor chablonszerű eljárásra kényszerítette őket, mi tényileg látni hatással volt az időszaki sajtó emelkedésére. Annyi azonban

bizonyos, hogy sem a rendőri zaklatások, sem a politikai bebörtönöztetés hazafiatlan irányban való működésre rá nem birta hirlapirodalmunk munkásait. Engedtek a zsarnoki önkénynek és erőszakosságnak, de hazafias érzésüket meg nem tagadták, sem csábító kecségtetésekre, sem az erőszak fenyegetéseire. Tudtak irni egy nemzet lelkesítésére, de tudtak hallgatni is a zsarnoki hatalom vérig boszantására. Ha volt is itt-ott az 50-es és 60-as évek időszaki sajtójában a határtalan meghunyászkodásnak egy-egy jelensége, egészben és általánosságban ez a sajtó magas színvonalú, tartalmas és mindig hazafias irányú volt.

VI. FEJEZET.

Bach és rendszerének kibontakozása.

A míg a bécsi központban viszonylag tehetséges férfiaké volt a döntő szó a birodalmi politika vezetésében, addig Bach csak másodrendű szerepet játszott. Belügyminisztersége óta a végrehajtás az ő kezében volt ugyan, de inkább csak végrehajtó, mint intézkedő volt. Schwarzenberg Felix herczeg azonban és Stadion lassanként elhullottak mellette. Maga Schmerling félreállt s 1851 márcziusában a legfőbb ítélőszék főelnökévé lett, átadva az igazságügyministeri széket Krausznak, a pénzügyminiszter testvérének, egy egészen jelentéktelen úrnak. Az új külügyminister, Schwarzenberg herczeg utóda, pusztán külügyministeri osztályfőnök és expeditor volt. A hadügyministerium ellen ép akkor folytak az intrikák s így Bach Sándor teljesen versenytárs nélkül maradt. Még egy szerencsés körülmény is közrejátszott hatalmának növelésére. A külügyek kezdtek rosszul folyni. Schwarzenberg herczeg idejében itt-ott mutatkoztak jelentékenyebb sikerek s ezek közt legelső sorba tartozott Poroszország olmützi megaláztatása. Schwarzenberg herczeg Németország ügyeibe való beavatkozásának alapját az 1849 szeptember 30-iki szerződés képezte, melynélfogva Ausztria és Poroszország 1850 május 1-ig átvették a központi hatalmat a német szövetségben. A délnémet államok közül Bajorország és Würtemberg, a középállamok közül Szászország és Hannover mindinkább Ausztriához csatlakoztak. Az ellentét az orosz segítséggel győzelmes Ausztria és Poroszország közt 1850 őszén majdnem a hadüzenésig fokozódott. November végén azonban Schwarzenberg osztrák és Manteuffel porosz miniszerelnök Olmützben találkoztak és ugyancsak ott 1851 májusában még egy conferentia volt, melyben az orosz czár is résztvett, s ez alkalommal Ferencz József, ekkor még mindig Oroszországra támaszkodva, háttérbe szorította Poroszország igényeit és ferde helyzetbe juttatta IV. Frigyes Vilmos királyt. E diplomatai diadal felettébb emelte a reactio önérzetét, de egyszersmind ez vetette meg alap-

ját a Hohenzollernek és Habsburgok évtizedeken át tartó ellenségeskedésének, míg végre a két dynastia a legujabb korban újra baráti, sőt szövetségi viszonyba került.

A Poroszország és Ausztria közt létrejött végzetes ellentét kezdetén az osztrák külpolitika még számíthatott azon rideg hatalomra, mely gőgös nagylelkűségével megszegyenítette Ausztriát, midőn a diadalmas magyar szabadságharczczal szemben megvédette. Így az apróbb sikertelenségek nem éreztették komolyabban hatásukat. Maga a boszúpolitika, mely még a menekültek üldözésére is kiterjedt, csak erkölcsileg ártott az absolutismusnak.

Törökországnak bűnhődnie kellett volna, a miért Resid basa nagyvezér Kossuth követeit, báró Splényit és gróf Andrássy Gyulát, nyilvános audientián fogadta. A Kutsuk-Kainardjii béke pontozatainak alapján báró Stürmer osztrák és báró Pitoff orosz követek fenyegető jegyzékben követelték a magyar és a lengyel menekültek kiadását. Miklós czár pedig 1849 szeptemberében Radzivill herceget, egyik szármegyedét, küldte Konstantinápolyba és sajátkezűleg irt levelében követelte a vendégjog e durva megsértését. Az orosz-osztrák föllépés azonban határozott ellensúlyt talált Anglia, Franciaország és Poroszország ép oly humánus, mint erélyes magatartásában. Anglia nevében, melynek közvéleménye forma szerint lázongott a két keleti zsarnokság véres és vakmerő tényei miatt, Sir Stratford Canning de Redcliffe bátorította a szultánt, a ki csakugyan ellen is állt, s ügyes diplomatai sakkhúzással elválasztotta az orosz czárt Ferencz József császártól. Ez utóbbinak diplomatiailag kifejezett követelésére még csak nem is válaszolt; ellenben a czár kibékítésére Fuad effendit küldte el, kérve a minden oroszok uralkodóját, hogy elégedjék meg a menekültek szigorú felügyelet alá helyezésével. Miklós czár alkalmasint éreztetni akarta szövetségeseivel hatalmát és beleegyezett a porta előterjesztésébe. A magyar és lengyel menekültek eleinte Viddinbe, később Sumlába, végre Kiutahiába belebheztettek. A kik pedig nem tértek át az izlamra, azokat a porta Angliába és Amerikába küldte. És mindez az osztrák diplomatia ellen, sőt fenyegetése daczára történt. Stürmer megszakitotta a diplomatai érintkezést a portával s az internuntius egyebet se tett, csak fenyegetődzött. Resid basa pedig annál kevésbbé félt, mert az angol flotta átevezett a Dardanellákon és a Barbiera öbölben horgonyt vetett. Apró ravaszkodásokkal sikerült itt-ott az osztrák consuluátusoknak egy-egy magyar menekültet kézrekeríteni, de rendszeren kénytelenek voltak zsákmányukat szabadon eresztetni, s minden ily eset csak fokozta a művelt népek ellenszenvét az osztrák önkényuralom ellen. Így történt ez Kosta esetében, a kit az osztrák consuluátus 1853-ban Smyrnában kézre kerített. Kosta azonban már előbb amerikai állampolgárrá lett és Ingraham amerikai kapitány védelmét kérte ki arra az esetre, ha a török kormány elég gyöngye leendett az osztrák követelésnek, mely kiadását czélozta, eleget tenni. Ingraham, a ki ép azon időben török vizeken vitorlázott, erőszak alkalmazásával fenyegetődzött, ha a porta megsérti az

amerikai polgárjogot. És miután az amerikai kormány is helyeselte Ingraham eljárását, az osztrák kormány szép csendesen elállt követelésétől.

De még Schwarzenberg életében komoly csapás érte az osztrák külpolitikát. Nagynémet eszméje és az ennek megvalósítására irányzott törekvése a drezdai conferentián megbukott. Anglia és Franciaország, valamint az emigratio által alarmirozott nyugati sajtó tiltakoztak a 80 milliós német-szláv birodalom ellen. De leginkább Poroszország magatartása bukatta meg Schwarzenberg tervét, mely szerint Magyarországgal együtt be akart lépni a német szövetségbe. Ez ugyanis egyszerűen kilépett Posennel együtt (1851 szeptember 20-ikán) a német szövetségből s így a német egység nem sikerülhetett. Ez egység azonban, legalább részben, gazdasági téren megvalósult, a mennyiben 1853 február 19-ikén létrejött az osztrák-porosz kereskedelmi szerződés.

Oroszország még ebben a conflictusban is Ausztria mellett állott, de ez volt egyszersmind utolsó föllobbanása az osztrák-orosz baráti érzelmennek. A nagy hálátlanság elkövetése után Ausztria szövetségesei nélkül maradt, pedig nem lehetett rá nézve egyéb helyes külpolitika, mint szövetségesei keresése. Schwarzenberg utódai, Buol ép úgy mint Rechberg, e lángeszű kalandornak csak hibáit örökölték tehetsége nélkül. Így Ausztria külpolitikája mindig mélyebbre és mélyebbre sülyedt, már el voltak vetve azon magvak, a melyekből kikelt Solferino és Sadowa. Ekkor azonban erről még senkinek se volt sejtelme, magának a későbbi vaskanczellárnak sem, a ki ez időtájt még nem is birt befolyással Németország ügyeinek intézésére, hanem Szent-Péterváron vésette óralánczára: »Oroszország a semmi«.

A külgügyi politikának e sülyedését Bach miniszter ügyesen fölhasználta céljaira s előtérbe léptette belpolitikai rendszerét saját egyéniségével egyetemben. Magyarország beolvasztási munkálata rendszeresen megkezdődött az 1850. év tavaszán. Életbe léptek az osztrák adók, lehullt a közbenső vámsorompó (1850 október 1-én), s ennek természetes következménye lett a dohánymonopolium behozatala. Bach Sándor ezzel keveset törődött. Beletartozott ugyan rendszerébe, de nem ez volt a lényeg. Ennek daczára a dohánymonopolium volt a leggyűlöletesebb a szűz-dohány hazájában, és az ezzel összekötött bosszantások és büntetések tették ellenszenvesebbé a hazafiak által amúgy is gyűlölt idegen uralmat. Különösen a parasztság viselte ?
nehezen a dohánymonopolium súlvát, úgy, hogy itt-ott lázadások törtek ki. Ezeket azonban maga az osztrák kormány is mesterségesen föl idézte, midőn a dohánymonopolium elleni tüntetéseket politikai tüntetésekként minősítette s így büntette; mint 1851 májusában azon parasztok eljárását, a kik elkeseredésükben nyilvánosan elégették a dohánymagot. Az új és új organisatiók, a melyekre vonatkozó egyik főrendelet 1850 szeptember 13-ikán jelent meg, fokozták az idegen uralom súlyos voltát, de egyszersmind föltüntették ennek tervnélküliségét és kapkodását. Magyarország élére 1851 szeptemberének végén a császár nagybátyját, Albrecht főherceget helyezte a reactio, a ki

ekkor 34 éves volt. Ő segítette azután megcsinálni azt a néma és temető-szerű esendőt, melybe Magyarország burkolódzott. A magyarokat egy cseppet se vigasztalta meg azon körülmény, hogy Albrecht főherceg visszaadta a hivatalnokoknak a magyar viselet mellett még a kardot is, melyet a Bachinaszaroknak gúnyolt szerencsétlenek, az ostromállapot miatt, szintén kénytelenek voltak beszolgáltatni.

A hol előre, hol hátra mozgó, de végeredményében mindig a szorosabb centralisatio irányában fejlődő rendszer keretében Albrecht főherceg alakja se szoríthatta hátra többé Bach Sándor miniszterét, a ki innét túl hosszú időn át valóságos dictátorává lett az absolut rendszernek. A nagy német egység eszméjének bukásáért a belügyek terén kellett kárpótlást keresni és ezt a kárpótlást Bach Sándor a belügyi rendezkedés terén akarta elérni. Meg akarta mutatni felséges urának, hogy a rossz külügyekért vigasztalódhatik a jól vezetett belügyek által. Elérkezettnek tartotta az időt a végleges berendezkedésre, vagyis a germanisatio és absolutismus állandó organizatiójára. A márcziusi alkotmányt jó részben már megszüntették Ausztriában is az 1851 augusztusában közzétett császári kéziratok. Az első, melyet a császár még Schwarzenberg herceghez intézett, megszüntette a ministeri felelősséget s ezentul a ministerek csak a császárnak voltak felelősek. A ministeri ellenjegyzésnek többé más értelme nem volt, mint hogy a kellő formák a császári rendeletek kiadásánál megtartassanak. A második császári kézirat értelmében a Reichsrath pusztán csak tanácsadó testületté lett. A reactiót azonban teljessé Bach tette s megmutatta, hogy a rossznál van rosszabb s a feketénél feketébb.

*

Az absolutismus fejlődésének ezen válútján bontakozott ki legerősebben Bach Sándor alakja s ez az oka, hogy itt kell vele legrészletesebben foglalkoznunk. Ki volt ez az ember, a ki oly végzetesen belenyult a Habsburgok és népeiknek sorsába? Hosszú évtizedek multak el, sűrű fátyolok borítják a multat, megszűnt a gyűlölködés, a harag és szégyen nem kergeti többé arcunkba a vért s így nyugodtan foglalkozhatunk az absolut kor szak ezen legjellegzetesebb képviselőjével is. Nem vetjük szemére, mint Széchenyi tette, szerényebb származását (Alsó-Ausztriában 1813-ban született és atyja gazdatiszt volt, mint Wekerle Sándoré, s így e miatt jó társaságban lehetett volna), de életének nemcsak házi, hanem későbbi nyilvános szaká se mutatta, hogy valamikor döntőleg fog befolyjni egy nagy monarchia sorsára. A jogi pályát végezve ügyvéddé lett, de mielőtt a nyilvánosság közéletén megjelent volna, nagy utakat tett s csodálatos véletlen folytán utjainak nagy részét a híres angol Cobden társaságában tette. Talán ettől asszimilálta ez a benyomásokra annyira hajlandó lélek a szabadságszeretetet s a nemes, magas czélokért való lelkesedést. Bizonyára Cobden se sejtette, hogy utitársa valamikor vérengző eltiprója lesz a szabadságnak. Nem kép-

zelhette, hogy ez a szabadgondolkodó, a vallási kérdésekben szinte könnyelműen ítélő fiatal ember valamikor a vallási reactionnak legerősebb támasza lesz. A midőn Bach Sándor 1842-ben Metternich politikai és egyházi reactionjával szemben az egyesületi és az olvasóköriök létesítésére irányuló

Albrecht főherczeg.
(Egykoru könyvomat után)

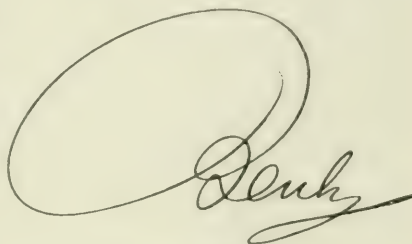
mozgalmat kifejtette, senki se gondolhatta, hogy 8 évvel később, az ő ministerségének idejében, az osztrák clerus oly memorandumot terjesztessen elő, hogy a római pápa döntsön a papi tized és a földtehermentesítés kérdése fölött. Senki se jósolhatta meg, hogy ő köti meg a concordátumot

Rómával. A midőn pedig a bécsi szabadság-mozgalmak megindultak, Bach ezekben kiváló részt vett s híressé vált mondását kiröpítette: »Bécs népe souverain akarátát érthető barricad nyelven fejezte ki«, vajjon ki sejtette volna, hogy ugyanezen ember, a ki »szemtelen« reactióról beszélt s Bécsből álruhában menekült, hogy e joggal barricadhősnek nevezett férfi, alig pár hónap leforgása alatt, szövetkezik a reactióval, ministerré lesz s a szabadságot a leggyűlöletesebb módon fogja üldözni. Nagy ellentétek és küzdelmek idején történnek meglepő változások és átalakulások egyénekben és népekben. A logika és lélektan gyakran teljesen haszontalanoknak látszanak, mert úgy tűnik föl, mintha az ellentétes jeleneteket nem magyarázhatnák meg. Bach egyéniségével szemben szintén e látszat forog fönn. Ez az ember, a ki mint ügyvéd a márcziusi napokban, ha nem is vett részt sajátkezűleg a barricadok építésében, a torlasz hőseivel tartott, még közvetlenül a francia háború előtt is, a mely bukását fölidézte, teljesen meg volt győződve, hogy Ausztriában lehetetlenség az alkotmány. Így felelt legalább közvetlenül Solferino előtt egy nála kérdezősködő publicistának.

Ha Bach azon semmirevaló gonosztevők közé tartozott volna, a kik öntudatosan követik el gatzetteiket s öntudatosan játszszaik megváltozott szerepeiket, akkor a lélektannak nagyon kevés dolga volna vele. Egyszerűen rányomná a mindenre képes gonosztevő bectelenítő pecsétjét. Bach jelleme azonban nem egyszerű, hanem ritka complicatióval bir. E bonyolult jellemnek vannak egészen tiszteletre méltó vonásai is. Önzéstelen volt az anyagi javak tekintetében, mint csak igen kevesen még az alkotmányos ministerek közt is. Ellenfelei, a kikké különösen a magyar conservatívek lettek, megkísérlették az anyagi érdekek által előkészíteni bukását. Nem érték célzt. Csak egyetlen egy esetben lehet sejtteni, hogy borra valóért tartotta ki kezét, ez a vasutak eladásának idején történt, a midőn a császár engedelmével jutott anyagi előnyökhöz. Ferencz József kiváló, sőt páratlan finom érzéke az anyagi kérdések tekintetében bizonyossá teszi, hogy ez az üzlet se lehetett valami nagyon aljas és mégis meg kellett érnie úgy neki, mind uralkodójának, hogy az ő kormányzása alatt fejlődött ki a corruptiónak oly hihetetlen mérve, sőt feneketlen örvénye, mely elég széles volt még arra is, hogy elnyelje az egész absolutismust, rendszerével, embereivel és hadseregével egyetemben. Solferinónál történt a nagy beszakadás. De Bachnak nem volt tudomása az állami rablóbanda oly óriási organisatiójáról, mely a rablóvezérek öngyilkosságára vezetett.

Ellenben igen nagy jellembeli hibáját képezte Bachnak, de egyszersmind ellentétes cselekményeinek magyarázatát, a tehetségeivel arányban nem álló becsvágya, melyet a viszonyokhoz való hihetetlen alkalmazkodási képessége tett végzetes következményűvé. Korának legnagyobb impressionistája volt ő, a ki, mert ellentétek küzdelmébe sodortatott, a legellentétesebb irányok befogadására és asszimilálására volt képes. Józan esze tán megmondta neki, hogy célja, a germanisatio, és centralisatio, melynek megvalósítására vállalkozott, semmi-

féle eszköz segítségével se lehetséges, annál kevésbé lehetséges az ő abszolút rendszere által. De ép úgy beleélté magát a reakcióba, mint régen a szabad-
elvrőségbe. Mérhetlen becsvágya pedig virágos szőnyeggel vonta be azon
örvényeket, melyek később elnyelték őt és politikai rendszerét. A párisi
álmodozótól, III. Napoleontól ez a bécsi parvenü és szintén ábrándozó
politikus abban különbözött, hogy míg az pessimista, ez optimista volt.
Az sötétben látott s ez utóbbi, ha nem láthatott örvendetes képeket, festett a
maga és uralkodója számára ilyeneket. De a benyomások elfogadására s a
fölfogások könnyű változtatására páratlan képessége mindig a meggyőző-
dés bizonyos nemét hozták létre nála, mely átvonul még »Rückblick«-jén is.
A Széchenyi által oly nagyon megostorozott hypokrizisébe, lélektani ellen-
mondás gyanánt, mindig belevegyült a meggyőződésnek és igazságnak egy
atomja. A pusztá hypokrizis nem hozhatja létre azt a hangot, mely a Rück-
blicken átvonul s nem alkothatja meg azt a képet, melyen a sok hamis
szín közt meg-megvillan a komoly hit és meggyőződés világosságának
verőfénye is. De legjobban mutatja Bach sajátos jellemének alkalmaz-
kodási képességét s a viszonyok közé
való beleélését római szerepe. Bukása
után Ausztria nagykövetévé lett a
Vatikánál s itt mezitláb és főveg
nélkül vett részt a processiókban s a
vallási túlbuzgóság és szent örület
vett rajt erőt a Vatikán környezeté-
ben, rajta, a ki a barricadok napjain
hajlott az atheismus felé. És később,
midőn Ausztriában újra politikai com-
binációba került, a kik hozzá fordultak, csendes tébolyban megtört szenvedő
alakot találtak. Ily fejlődésre jutott vallási örülete, melyet nagy ellentétekben
gazdag, hosszú mult előzött meg.

Bach aláírása.

Bach bizonyára megérdemelte az ország átkát s azon rettenetes ostort,
melylyel »Blick«-jében Széchenyi oly kegyetlen vivisectiót vitt rajta véghez,
de a lélektan előtt nem azon szörnyeteg, a mely képet a sértett és földre,
tiport nemzeti önbecsérzet rajzolt felőle. De viszont mindig növekedő és még
a legujabb korba is átszármazó tévedés volt őt kitűnő organisatornak s
administratióját példányszerű jónak tartani. Közigazgatási szervezetéről
részletesen volt már szó. Schwarzenberg halála után szabadon és korlát-
lanul hajthatta végre az állandó organisatiót. Kempen és Krausz voltak
segédei a nagy organisatori feladatnál. Azon alapgondolatát, hogy Magyar-
országot tényleg 5 kormányzóságra kell bontani, Erdélyt és Horvátországot
el kell tőle szakítani, hogy politikai egyéniségének még nyoma is elveszssen,
a politikai egységnek mégis látható fejet adni Albrecht főherczegben —
Zsedényi igen helyesen nevezte el »raffináltan inpraktikus«-nak. A közigaz-
gatása bizonyára jobb volt a régi magyarnál, az igazságszolgáltatás pedig,

mint nagyon elismerő nyilatkozatokkal volt már fejtegetve, hasonlíthatatlanul magasabb színvonalon állott, mint a táblabírák korszakában. De az igazságszolgáltatás eredményei nem számíthatók be neki érdemül, a ki ennek szervezéséhez nem is nyult. Ellenben igenis beszámíthatók a közigazgatás súlyos buraukratikussá válásai. Ő felelős azért is, hogy a demokráciát a közigazgatásban compromittálta.

A magyar közigazgatás sohasem volt demokratikus, hanem aristokratikus a felső és nemesi az alsó fokokon. A főispán sohasem lehetett más a legújabb korig, mint mágnás, vagy éppen dynasta. A főispánság nem is volt hivatal, hanem méltóság. Maga a főispán nem adminisztrált és nem ellenőrzött, hanem minden 3 évben megjelent a restaurációnál, diszbandériummal tartva bevonulását. A megyét tényleg a gentry, a közép-nemesség kormányozta.

A reformoknak nemzeti alapokon kell végbe menniök, különben vagy nem sikerülnek, vagy ha életbe lépnek is, csakhamar tönkre mennek. És a nemzeti alap keretébe tartozik a társadalmi kérdés. A negyvennyolcadiki alkotmányt restauráltuk, de nem annak demokratikus szellemét és ennek legfőbb oka a szerencsétlen Bach korszak. Ennek a korszaknak előnye és hátránya is, hogy a közigazgatást teljesen demokratikus alapokon építette föl. A Windischgrätzcel trafikáló ó-conservativeket Bach széttöbbantotta s az ő megyei főnökei s kerületi főispánjai nem a mágnások sorából kerültek elő. Annál demokratikusabb volt közigazgatása az alsóbb fokokon. Bach az ó-conservativeket szándékosan mellőzte a rivalitás és az udvari befolyás miatt, ezek legnagyobb része aulikus mágnás volt, a kik ismerték a bécsi Burg hátsó lépcsőit. A legnemzetibb elemet, a közép-nemességet Bach szívesen megnyerte volna, csak hogy ennek legnagyobb része nem volt megnyerhető, így a közigazgatás jó részt idegen jövevényekből alakult meg. Ezek, néhány kivétellel, gyűlöletesek voltak akkor is, habár jól adminisztráltak, s valóban el kell ismerni, hogy az ország több részében jól is működött a demokratikus-buraukratikussá válás. A szerencsétlenség az volt, hogy az idegen és zsarnok demokratikus elemek gyűlöletessé tették egyszersmind magát a demokráciát. A felszabadult nemzeti közszellemnek legelső dolga volt embereivel elfűjni ezt a demokratikus közigazgatást. A mikor a provisorium alatt az ó-conservativek voltak hatalmon, a maguk javára használták fel az idők fordulatát. Sőt az alkotmányos korszak is engedett a közszellem nyomásának. A demokratikus negyvennyolcadiki alkotmány mellett aristokratikus közigazgatás jött létre. A főispáni székekbe ismét leginkább mágnások ültek. Szerencse, hogy a Bach-korszaknak nem sikerült nemzeti alapon szerveznie a demokratikus közigazgatást. Ez az ország szerencséje, mert különben a Bach-korszak tán meg sem szűnt volna soha, legfeljebb más nevet vett volna fel. Ha a nemzeti alap a demokratikus és helyes közigazgatással összeegyeztethető lett volna — a mi azonban elejétől fogva ki volt zárva — akkor Magyarország talán beolvadt volna a birodalomba. A mi azonban az ország-

nak oly nagy hasznára vált, ölműsúly gyanánt helyezkedett közigazgatás-ügyünkre. Adminisztrációnk három évtized múlva sem jutott összhangba 48-iki alkotmányunkkal s ennek legfőbb oka a Bach-rendszer.

Bach közigazgatási rendszerének kétségtelen nagy előnyei dacára, megvoltak erős fogyatkozásai is.

A régi magyar közigazgatás rendetlen, szabálytalan s bizonyára gyakran részrehajló volt. Bach közigazgatása sem volt ugyan ment a részrehajlástól, e tekintetben azonban mégis nagy előnyt mutatott, de a táblabírói józan ész és az igazság helyére a chablont és a formalismust tette. Mennyiségileg és területileg bizonyára széles volt organizátori talentuma, mert minden aprólékosságra kiterjedt, egész a leghihetlenebb secaturáig. Ő készítette az 1853 május 3-iki passus-rendeletet is. Ennek volt zseniális gondolata, hogy minden idegen, a ki valamely osztrák városba belép, köteles 2 frtért tartozkodási jegyet váltani.

Magyarország végleges organisatiójának az 1853 január 19-iki rendeletek által kellett volna megtörténnie, kapcsolatban az osztrák tartományok végleges rendezésével. Bach azonban Albrecht főhercegnél hagyta nemcsak a katonai, hanem egyszersmind a polgári kormányzat igen lényeges jogköreit, ekkép ismét csak legfőljebb a definitivum provisoriumról lehetett szó. A mit véglegesen berendezett, az az egyesületi jog és nyelvek egyenjogúságának kérdése volt. Az 1852. év decemberében kibocsátott rendelet lehetlenné tett bármely békés egyesülést; a politikai egyleteket pedig föltétlenül betiltotta. És csakhamar bekövetkezett erre a nyelvek egyenjogúságával űzött szédelgés vége is, megjelent a törvények és rendeletek közzétételéről szóló ú. n. törvény, melynek értelmében ismét a törvények és rendeletek csakis német nyelven tétettek közzé a birodalmi hivatalos lapban. A fordítások a tartományi hivatalos lapokban voltak közzé tehetők. Egyik legnagyobb organisátori bűne Bachnak, hogy Stadion kedvéért a községek rendezéséről szóló törvény tervét elejtette s a községek rendezetlenül maradtak mindvégig s az utolsó pillanatban rögtönzött össze a községek rendezéséről oly képtelen habarcsot, melynek életbeléptetésére a vad experimentumok hazájában, Ausztriában, sem gondolt senki.

Az ekkép berendezett, folyton változtatgatott, hol provizoriumnak, hol definitivumnak nevezett közigazgatási szervezet a burokratia és formalismus kettős kerekén valahogy csak döcögött. Nagy jóakarattal és elnézéssel tűrhetőnek volt az nevezhető. Bach szépítési képessége azonban csodákat művelt, különösen a császár első körútja alkalmával.

Bach bizonyára legutolsó volt azok közt, a kik rendszerét rossznak és a monarchiára veszedelmesnek tartották; de a fejedelem első körútja alkalmából mindent elkövetett, hogy rendszere minél fényesebb igazolást nyerjen. A külsőségek jelenetezésével s a Potemkin-falvak mutogatásával Bach valóban mestermunkát végzett. Leszámítva a rablókaland dolgát, a körút fényesen sikerült. Bach körmönfont ravaszsággal, de egyszersmind

tagadhatatlan ügyességgel hatni akart a magyarok hazafiságára és egyszersmind lovagiasságára. Hivatalos sajtójában, névszerint az »Österreichische Correspondenz«-ben előre kürtöltette, hogy a magyarok okos és lehetséges óhajai teljesülni fognak. A félhivatalos cikkek kellő homályt terjesztettek, úgy hogy azon figyelmeztetések daczára, mikép a nemzet túlzó követeléssel fel ne lépjen, igen sokan elérkezettnek látták az időt a kibékülésre s a jobb napok bekövetkeztére. Természetes, hogy Bach az uralkodót nem világosította fel ravasz tervéről, hogy t. i. felséges személyét belevonja az abszolút rendszer megdicsőítésébe. A lovagias fejedelem tanácsosát bizonyára elűzte és semmi esetre sem fogadta volna a sok éljent és lelkesedést annak bizonyosságául, hogy Magyarország meg van elégedve a fennálló rendszerrel, beletnyugodott sorsába, úgy hogy többé nincs semmi kívánni valója.

*

A lelkesedés bizonyos hányadrésze nyilván megillette az alkotmány ellenére uralkodó fejedelmet. A magyar nemzetben mindig nagy loyaltási hajlam mutatkozott. Ferencz József nevéhez a régibb korból kedves emlékek fűződtek, a midőn István nádor főispáni installatiója alkalmából a fölség nevében és helyett járt Magyarországon. Az egészen gyermekifjú főherczeg nemzeti nyelvünk ismeretével s kedves modorával egy csapásra meghódította akkor a közvéleményt. Még a legkomolyabb politikusok is azon reményteljes korszakban jövődöbeli alkotmányos nemzeti szellemű fejedelmet pillantottak benne meg. Sok csalatkozáson és fájdalomon ment keresztül addig az ország, a míg a 47-iki pesti álmok valósággá lettek a dualismus és a 67-iki kiegyezés megkötése által. Addig fájdalmas szívvel kellett tapasztalnia a nemzetnek, hogy a fiatal és kedves főherczeg az alkotmány ellenére lépett trónra, gonosz tanácsosai az ő nevében indították a megsemmisülés háborúját a magyar állam és nemzet ellen. És midőn az ifjú uralkodónak meg kellett érnie, hogy idegen segítséggel jutott ősei monarchiájának birtokába, ugyancsak gonosz tanácsosai az ő nevében, a ki most a világ legalkotmányosabb fejedelme, vállalkoztak a legvérengzőbb boszura és a nemzet nyolczszázados alkotmányának elkobzására. Ő volt az, kinek nevében a márcziusi alkotmányt kibocsátották, de csak azért, hogy a fölség nevével visszaélve a szabadságnak még e morzsáját is visszavegyék a legsilányabb és legbutább reactióra elszánt bécsi politikusok. Az ő nevében sanyargatta Bach Magyarországot 9 egész esztendeig. A további évek 1867-ig csak a vergődés korát képezték, de föltétlen bizonyos volt, hogy a valódi alkotmányosság ugyancsak Ferencz József uralkodása alatt be fog következni. Hogy az abszolutismus oly soká tartott, s hogy a bilincsek oly hosszan vérezték meg a nemzet kezét és lábait, és hogy a félalkotmányosság s a vele való kísérletezés korszaka oly sokáig évődött, ennek lélektani magyarázata nem a rendszerben, hanem Ferencz József karakterében van. Csupa szívósság és szilárdság lakik és lakott a Habsburgház e tagjának lelkiületében, a lágyabb

és szelidebb vonások társaságában. A szinte mosolygós ifjú főhercegből szilárd akaratú uralkodó lett trónralépte után, kit nem lehet mindjárt valamely rendszer jósága felől meggyőzni; de ha egyszer meggyőződött, akkor

Ferencz József 1853-ban.
(Egykoru könyomat után.)

törhetetlen szívóssággal föntartja a rendszert, végső következményeig. Nem az orosz Miklós-féle törhetlen makacs lélek ő, a ki az autokrata merevséget egyesítette a földtekén még soha elő nem forduló göggel. Nem volt igaza

Hohenzollern hercegnek, a ki a teplitzi fejedelemtalálkozón látta Ferencz Józsefet s feljegyezte benyomását. Annyiban eltalálta a valót, amennyiben Ferencz József fellépését nyugodtnak, értelmesnek, meggondoltnak és udvariasnak mondja. Annyiban is igaza lehetett, hogy az uralkodás gondjai miatt ekkor már nehéz megpróbáltatásokon keresztül ment fejedelmet hidegnek találni. De nem volt igaza, midőn azt állította róla, — igaz, hogy már Miklós csár halála után, — hogy nincs egyetlen egy uralkodó sem, a kinek az absolut hatalom annyira a szívéhez nőtt, mint Ferencz Józseféhez. Ferencz Józsefet lehetett meggyőzni. Miklós csár belehalt abba, hogy nem diadalmaskodhatott a szövetségeseken; pedig autokrata rendszerét még csak föl se kellett bontania. Ferencz József nagyságára vall, hogy két háborúban súlyos vereséget szenvedve, meg tudta találni lelkének és birodalmának egyensúlyát s képes volt a legellentétebb rendszerek elfogadására, a nélkül, hogy az elfogadásban a könnyelműségnek vagy megfontolatlanságnak legkisebb jelensége mutatkozott volna. Ha nem alapos megfontolások vezérik s ezek mögött nem áll hatalmas tartalékerő szilárd akaratában, sem az absolutismus, sem a félalkotmányosság korszaka nem leendett hosszú. A kiegyezést meg lehetett volna kötni legkésőbb Solferino után. Midőn azonban Ferencz Józsefet Olmützben meggyőzte az uralkodó család házi tanácsa és hivatott s nem hivatott tanácsosainak befolyása arról, hogy úgy a Habsburg-ház, mint a monarchia és Európa érdeke követeli a teljes monarchiai egység helyreállítását s ennek megvalósítására az idő elérkezett; midőn maguk a magyar conservatívek, élükön Jósika Samu báróval, azt hiesztették, hogy 1848, alkotmányával és szabadságharczával együtt, nem egyéb, mint Kossuthnak és egy vakmerő töredéknek munkája, mely mögött azonban nem áll a nemzet: a fiatal uralkodó vállalkozott azon erőt és szilárd kitartást követelő föladatra, hogy megteremtse a történelemben soha sem létezett, de most lehetségesnek vélt, teljesen egységes, centralizált és német monarchiát.

Ez állásponton mereven kitartott, a míg a kitartás ez alapon lehetséges volt. E nemes és nagy szívhez soká nem fért a könyörület, mert a magas célnak alárendelte még személyes hajlamait és szelid tulajdonságait is. Még első körútja alkalmával a kard volt kormánypálczája s a látogatás után is csak igen kis méretű részleges amnestia következett be. Csakis a haditörvényszékek működése függesztetett föl és 106 politikai elítélt kapott kegyelmet. Ezek közt Dusek, volt magyar pénzügyminister, báró Vay koronaőr és 14 pap. A lágyabb és szelidebb atmosphaera befolyása alá ezen, csak a kitűzött dynastikus és monarchiai cél ridegsége által megkeményített szív 1854 április 24-ikén bekövetkezett nősülése után jutott. A menyegző s a föléges asszony szerencsés születe alkalmából nemcsak az amnestiák vettek nagyobb mérvet, hanem egyszersmind a bilincsek is vesztettek keménységükből és élességükből. De sem a családi tűzhely légkörének szelídítő hatása, sem az absolut rendszernek mindinkább nyilvánossá levő

képtelensége, sem végre a külügyi súlyos csapások nem voltak képesek ezt a kemény akaratot, s a kötelességek teljesítéséből, még ha ezek fájdalom-
 masak is, cultust csináló jellemet átalakítani s a teljes alkotmányosság
 számára megnyerni. Kötelességérzet vezérelte, mint közölt levele mutatja
 akkor, midőn szabad folyást engedett Magyarországon a rémuralomnak.
 kötelességérzet vezette, midőn ragaszkodott az önkényuralom formáihoz.
 Kötelességérzete gátolta azt is, hogy az absolut rendszer bukása után s
 az első országgyűlés összehívásakor rálépjen a 48-iki alkotmány alapjára.
 Tanácsosainak befolyása alatt remélte, hogy az oktoberi diploma vagy febr-
 ruári pápens által alkotmányellenesen adott félszabadságok segítségével tör-
 vényhozási és igazgatási decentralisatióval megmentheti legalább a birod-
 almi centralisatiónak lényegét.

De midőn aztán a tények ereje meggyőzte, hogy csakis az alkotmá-
 nyosságra való visszatérés mentheti meg a Habsburg-ház jövőjét és a
 monarchiát, ép oly határozottan rálépett az alkotmányosság alapjára, mint
 régen a reactióéra. Kötelességérzete most mást parancsolt neki: az alkot-
 mányossághoz, ennek nemcsak formáihoz, hanem lényéhez való szilárd
 ragaszkodást. Ez a ragaszkodás a kiegyezés óta is több próba alá került
 és Ferencz József jellemének alapvonásai ép úgy az alkotmányosság javára
 döntöttek el a válságokat, mint hajdan az önkényuralomban való kitartásra
 birták, a meggyőződése szerint létező magasabb czélok miatt. Ferencz
 József erős akarata és kötelességérzete nélkül alkotmányosságunk talán
 nagyobb visszaeséseket s a monarchia nagyobb rázkódtatásokat ért volna.
 De jelenlegi kötelességérzetének még őszinte hajlama is támaszául szolgál
 végzetes tévedései után. Legújabbán 1897 szeptember 25-ikén megjelent örök
 emlékü kézirata a Budapesten felállítandó szobrokról a magyar nemzet
 érzelmének hurjait állandóan fölhangolta. Ferencz József király dicső elha-
 tározásával azonosította magát a magyar nemzet történelmével s csodála-
 tos érzékkel birt, hogy mindenütt megtalálta a történelmi múltat, a nemzet
 élő szívével összekötő szálakat és ütőereket, és bámulatos tapintatával egye-
 sitett oly ellentéteket, melyek a nemzet multjának integrans részei és melyek
 ma már a legteljesebb harmoniába olvaszthatók össze. Szinte minden kor-
 szak iránya és változatos eszmefejlődése elismerést és megdicsőítést nyer
 a magyar király elhatározása által. Egész históriai fejlődésünk ellentéteivel,
 harcaival, vallási és politikai küzdelmeivel, e küzdelmek diadalaival, a
 katholicismus karjainak támogatása mellett megalakuló magyar állam és
 később a katholicismus, és protestantismus harca, a feudalis magyar
 állam és a Werbőczy-féle nemesi demokratia, a hitetlen barbárokkal küzdő
 keresztény Magyarország, a történetírás és a lángoló nemzeti dal: mind
 megörökítést nyernek Ferencz József király akarata folytán.

Ekép támad a nagy históriai egység, mely századok küzdelmeinek
 leszáradó eredménye, és ekép jó létre az eredmények becses és tanulságos
 elismerése. Már magunknak történelmi ellentéteinknek ekép való megszűn-

tetése örökre becses következménye a királyi elhatározásnak. Nem lehetséges többé Magyarországon párt- és felekezeti történelem, hanem csak egyetlen egy, a magyar nemzet igazi és valódi története, melynek legkülönbözőbb peripatetiáit, harczait és ellentéteit megdicsőítette a magyar király. E történelmi egységénél azonban hasonlíthatatlanul fontosabb az a nemzeti egység, melynek fénye Ferencz József király elhatározásában ragyog.

Király és nemzet mindig egy volt és összeforrt ugyanazon nagy férfiú tanúsága szerint, akinek Ferencz József szobrot emeltet és ki a korona és nemzet egységét Hármaskönyvében fényesebben kifejtette, mint századok óta bárki más. De nemcsak a korona és a nemzet egyesüléséről van szó, hanem magának a nemzetnek belső egységéről, melytől jövődönk függ. Évek és évtizedek múlhatnak, de nagyobb cselekedet nemzeti egységünk megvalósítására nem történhetik, mint a melyet Ferencz József király elhatározása képez. Nemzetünk — sajnos — még csak most megy keresztül végleges megalakulásának korszakán. Még van nem egy ellentét és kiszögellés, mely a teljes összesimulást gátolja. Az eresztékek még nem mindenütt illenek össze, még vannak antagonizmusok, melyek visszanyúlnak magába a történelmi multba. Vannak legújabbán keletkezett ellentéteink, amelyek disharmoniát képeznek nemzeti egységünkben és gáncsot vetnek lábainknak a nemzeti consolidatio felé vezető utunkon. Ferencz József király magasról, a trón magaslatáról tekintett át ezredéves történetünkön, abból a magas látókörből, ahonnét kilátás nyílik új ezredévekre, és e nagy, mindent összefoglaló szemhatáron a nemzet egysége jelenik meg, elenyésznek az apró szakadások és a fénysávok bevonják ragyogásukkal a homályos pontokat. Így létesült Ferencz József király látókörében még bevégezetlen nemzeti egységünk azon nemes harmóniába olvadva, mely eltünteti a százados harczok okozta romokat, az osztály- és a felekezeti küzdelmek hagyatékát. De egyszersmind így, e szellemben kell létesülnie bevégzett nemzeti egységünknek, a királyi példán okulva kell megszűnniök ellentéteinknek. Ferencz József ő felsége nagyszerű és harmonikus egységbe foglalta multunkat, e mintára kell megalkotnunk jövődönket. Ellentéteinek és a viszonyok által mindig szükségessé tett s kimaradhatatlan küzdelmeinknek magasabb egységbe, a nemzeti egységbe kell olvadniok. Így jő létre valamennyiünk lelkesült vágyának megtestesülése: az egységes magyar nemzet és a magyar nemzeti állam.

E magas törekvés élén a legelső magyar ember, a magyar király áll. Szerencsés nemzet, melynek ily királya van, legszerencsésebb akkor, amidőn nagy történelmi mesgyéken lépnek föl, korszakokat teremtvé, fogalmakat és időket átalakítva, az oly alakok, mint Ferencz József király. A gondviselésnek három század óta a legszerencsésebb áldása Magyarországra és a magyar nemzetre a Habsburg-dynastia ama dicső sarja, aki most foglalja el a magyar királyok trónját. Három százados félreértés és szörnyű következményeik megszüntetésére csak az ő nyugodt elméje és

keserű csapások által kipróbált szíve volt képes. A kiegyezés talán létre sem jön, ha Ferencz József nem ül őseinek trónján, de a kiegyezés után támadt félreértések és ellentétek talán új vizsályokba és viharokba lökik a monarchiát, ha ennek élén nem áll a kiegyenlítésekre annyira képes és az ellentétek közt való eligazodásra gondviselésszerűen hivatott azon uralkodó, akinek ép oly szilárd, mint tapintatos keze, csodás szerenésével vezérli két államának hajóját. Hányszor volt fenyegetve a közjogi alkú, és mily ellenséges támadásoknak volt kitéve a dualismus, mennyi félreértés és ellentét sziklaja közt vezetett a monarchia új rendszere megszilárdulásának processusa! Mily ellenhatásokat kellett paralizálni és mily ellentéteknek kellett élet letörni, amíg az 1867-ben elhatározott nagy gondolat tényleg megvalósult. Csak a századok tanulságain és saját szívének keservein okúlt, nyugodt elme teremtette meg e gondolatot, a három százados ellentét kiegyenlítésének és a monarchia alkotmányos berendezésének gondolatát. És csak a legszilárdabb lélek, a meggyőződéséhez rendíthetlenül ragaszkodó akarat állhatott ellen a kísértésnek, hogy azon csodás épületet, amelyet alkotott, engedje összeomolni, és a monarchiát engedje újra a zűrzavar örvényébe visszaesni. A dualismus diadalmaskodott és különösen Magyarországra nézve oly fényesen bevált, hogy örökre dicsőíteni fogja alkotóit, s különösen Deák Ferencz koronás munkatársát.

A kiegyezés által Ferencz József király a nemzettel egyetértve fátyolt vetett a szomorú múltra. A kiegyezés óta folyó évtizedek alatt Ferencz József legalkotmányosabb eszközökkel igyekezett megszilárdítani és megvédeni a dualismust. Most pedig új korszaka következik kifogyhatatlan tevékenységének.

A dualismus megszilárdulása után a magyar állam és nemzet consolidatiójának zászlóját vette kezébe. *Monarchiai* motívumba ujjabb időben mind inkább *nemzeti* motívumokat vegyít. Fényesebbnél fényesebb cselekedetei bizonyosságot képeznek erre.

Fényes nevét eddig az alkotmányosság glóriája vette körül s mint legalkotmányosabb koronás főt dicsőítette a művelt világ és az emberiség szelleme. Innétől egyszersmind a *legnemzetibb* fejedelem varázsában jelenik meg és nagy Mátyás dicső hagyományaival forrasztja össze nemzet-fölemelő tényeit.

Nemcsak a korona és a nemzet forrtak össze Werbőczy tana szerint, hanem ugyanazon útja van és lesz jövőre a dynastia és a nemzet politikájának. Ez az út a gondviselés útja, amely a dynastia, a monarchia és Magyarország megdicsőülésére vezet.

Ferencz József teljes férfikorában és sulyos csapások által megviselve, de meg nem törve, ismét azzá lett, a mit a fiatal és kellemes főhercegről jósolt a nemzet, a ki az alkotmányos formák követelményeinek gyakorlását annak idején oly kedvesnek tartotta. A 40-es és 60-as évek összekapcsolódtak, erős és szilárd hiddal hatolva át azon örvényen, mely telve van

vérrel, könnyel, szörnyű tragédiák emlékeivel, és szerencsére csak ritkán följáró kísértetekkel.

Ferencz József első körútjának idején azonban még a teljes és fölteien abszolutizmust és a birodalmi centralisatiót az egyedül helyes politikának s e politika követését uralkodói kötelességének tartotta. Körútját megelőzte Albrecht főherczeg kisebb körutazási kísérlete, hogy a főliség körútját előkészítse. A budai főparancsnok, ép úgy mint 1847-ben István főherczeg, a királyi helytartó, legelőször a jászberényi kúnokat látogatta meg, a kiknek elődei mentették meg a dynastiát Ottokár cseh király idejében a végenyészettől. Ferencz József gőzhajón érkezett a magyar fővárosba s a budai várpalotában fogadta a hatóságokat, küldöttségeket, a főpapokat és főurakat. A várkertben 142 pestmegyei község küldöttsége tisztelgett nála. A budai várpalotában pár hétig tartózkodott s onnét ugyanazon úton indult el, melyet már előtte Albrecht főherczeg bejárt. A fogadtatás, a mondott oknál fogva, lelkes volt, s így épen nem vala szükség a zsandárok mesterséges lelkesedés-csinálására, a kik, ha valamelyik előkelőbb úr nem akart kivonulni a császár elé, ezt arra rákényszerítették, vagy minden esetre boszút álltak rajta akkép, hogy fegyverengedélyét, ha volt neki, elvették tőle. Az ó-conservatívek ezúttal több éleslátást tanusítottak, mint rendesen. Ők nem ültek fel Bach sajtóirodájának s tudva, hogy még csak a 47-iki alkotmány visszaállításáról se lehet szó, most eltértek rendes szokásuktól s még csak könyörgő jeleneteket se rögtönöztek. Annál sajátságosabb, mert elfogadható indok nem volt rá, hogy a felség második körútja alkalmával, 1857-ben, újra követelték úgy, űk, mint a felső clerus a 47-iki alkotmány visszaállítását. A petitiót, melyet a főliséghez intéztek 1857-ben, nem kevesebben mint 129-en írták alá. A főpapság élén Scitovszky János herczegprimás, Kunst József kalocsai érsek, Ranolder János veszprémi püspök és Csajághy Sándor csanádi püspök álltak. A főurak közül többek közt Dessewffy, Apponyi, több Károlyi, Batthyány, Esterházy, Zichy és Barkóczy; továbbá Sennyey Pál, Orczy Béla, Eötvös József, Liphay, Szügyény, Csekonics, Ghyczy Kálmán, Lónyay, Kállay, Fiáth stb. Bachnak kellemetlen volt e petitio, azért forradalmárok gyanánt denuntialta annak aláíróit. Nem vonható kétségbe az illetők hazafisága s bátorsága, mert Bachtól kitellett volna még az is, hogy felségértési pert indít ellenük. A dolog azonban csakhamar feledésbe ment fent és lent. Visszatérve az uralkodó első körútjára, lelkesültebb volt a közép-nemesség és a nép, a melyet Bach intrikája a Bach-huszárok közreműködése mellett jobban fölültehetett.

A főliség valóban meg volt elégedve a fogadtatással, de természetesen seittelme se volt róla, hogy Bach cselszövényének játékszere. Valami világosság a múltból mégis behatolt a fejedelem lelkébe. Erre vall a pestmegyei főnökkel Pestmegyében folytatott beszélgetése. Volt elég éljenzés. A főnök dicsőekedve említette ezt a felségnek, a ki ekkép felelt neki: »Ne

szóljon nekem a nép lelkesedéséről, ismerem azt.» Arra célzott, minő volt az éljenzés akkor, a midőn István nádor beiktatásánál magyarul szólalt meg. De mégis szinte lelkesültebb hangulat fogadta az uralkodót, mint 1857-diki útja alkalmával. Föltűnhetett volna neki, hogy csak a magyar faj lakta vidékeken volt fogadtatása lelkesült. A határőrvideken és Horvátországban, hová 1852 július 14-ikén indult, már sokkal hidegebb hangulattal találkozott, úgy hogy horvátországi tartózkodását rövidebbre is szabta, mint tervben volt. Ellenben Erdélyben a magyarok és székelyek hasonlóképp lelkesülten ünnepelték, míg a románok és szászok morogtak. Ebből sejtenie lehetett volna, hogy valami történt a magyar faj föllekesítésére, a melynek elnyomására rendezkedett be a reactio egész apparatusa. A szerbek, horvátok és románok keveselték a nyert jutalmakat, sőt sok tekintetben egyenlő sorsban részesültek a legyőzött magyarokkal, úgy hogy most az egész jelenet oly alakot öltött, mintha a magyarok volnának a jó s a nemzeti-ségek a rossz érzelműek. A fölség ezen rejtély földértése nélkül ment vissza augusztus 14-ikén Bécsbe, hol a magyarok példájára szintén lelkesülten fogadta a lakosság. Szeptemberben Ferencz József még egyszer Budára jött, hol újra két hetet töltött. Igaz, hogy inkább katonai célokért jött ide, de mégis meglátszott, hogy nagyon meg van elégedve első fogadtatásával. És szinte keveselte első kegyelmi tényét, mert új megkegyelmezéseket irt alá.

Bach diadalmaskodott és uralkodott. Már 1852 februárban bárói rangot nyert; a császár látogatása után pedig egészen a helyzet urává lett, és fejtegetett céljához képest, versenytárs nélkül kormányozott. A közbejött összeesküvési mozgalmak, melyeket könnyű volt elnyomni, s így annál lelketlenebb volt azokat véresen megtorolni, és a krími háború eseményei nem zavarták meg Bach rendszerét s nem ásták alá posítióját. E fölfelé erős s lefelé a kényuralom fegyverein nyugvó helyzetét a császár ministere nem használta föl a kedélyek komoly lecsillapítására, pedig a krími háború után a monarchia hatalmi állása is kedvezett volna helyesebb politikai rendszernek. Bach azonban, bár sűrűn változgatta rendeleteit, nem változtatta meg kormányzatának lényegét. A részleges megkegyelmezéseken túl nem nyújtott gyökeres kibékítő rendszabályt. Még mindig merev belpolitikai kormányzatára helyezte a súlyt a keleti complicatiók után is. Részleges kegyelmi actusok 1856 augusztusban ismét történtek azon alkalmából, hogy a császárné második gyermekét is szerencsésen megszülte. Büntető-pöröket cassáltak és sequestrumokat szüntettek meg, sőt december 2-ikán egyszerre 70 politikai elitelt nyert megkegyelmezést s ezek között Josipovich és Beniczky. Karácsonykor pedig a gyanúsított hivatalnokok azon ajándékot kapták, hogy többé nem kellett kimutatniok, le egész az utolsó államilag alkalmazott gépészig és fűtőig, hogy a magyar szabadságharcz idején nem tartottak a magyarokkal.

A pesti zsidó község pedig visszakapta a Haynau-féle büntetési pénz-alapot, az 1 millióra rugó zsidó iskola-alapot s fölhatalmazást nyert arra,

hogy az összeget rabbinus-seminariumra, minta-főiskolára, vak és néma gyermekek tanítására fordíthassa. A midőn a fölség ezen említett év szeptemberében Pestre jött, de minden politikai jelleg nélkül, a pesti zsidó-hitközség küldöttségileg szavazott neki köszönetet. Ugyancsak ezen év szeptemberében, tehát elég későn, nyert a magyar földbirtokosság engedélyt, hogy hitelezőit földtehermentesítési záloglevelekkel, s pedig kötelező névértékig, kielégítheti, még azon esetben is, ha a hitelező megelégedett a beutalazással s most már bekebelezéssel. További, de nagyon kétes értékű rendszabály volt az, hogy Albrecht főherczeg hatásköre kiterjesztést nyert, úgy hogy képviselte magát a fejedelmet s részleges fölségjogokat nyert. Ezt ugyan úgy akarták föltüntetni a hivatalos sajtóban, hogy Magyarország egyéniségét szem előtt tartva a birodalmi egység mellett, mégis némileg nyert saját tartományi egyéniségében. Nagyon természetes, hogy senki se hitt a szembe port hintő engedménynek és dicsekvésnek.

*

Ily olcsó rendszabályokkal tellettek évek, pedig a hatalmas minister felhasználhatta volna ezeket nagyszabású alkotásokra, vagy legalább arra, hogy rendszerének bukása ne legyen oly csúfossá és gyökeressé, mint a mivé lett. A hatalom tetőpontján, hová a császár körutazása után jutott, két főczélt tűzött maga elé: a Rómával való concordátum létesítését s híres nemzeti és önkéntes kölcsönének megvalósítását. E két törekvésre irányult minden ereje, kevésbé törődve, habár néha beleszólva a külügyekbe, melyekről a jelen munka külön fog részletesebben megemlékezni, mert Bachnak sikerült azokat teljesen szétválasztani a belügyektől.

Igy bár parallel, de egymástól ész nélkül szétválasztva, sőt ellentétben, futott Bach Sándor új Ausztriájának kül- és belpolitikai iránya. De mind a két nagy czél, melyet maga elé tűzött, némi vonatkozással volt a külügyekre is. Az önkéntes kölcsönnek emelnie kellett a monarchia tekintélyét a külföld előtt. A vallási Rómának pedig a concordatum által érvényesítenie kellett egyházi hatalmát a reactio és az absolutismus megerősítésére. Miután az imént még fegyverforgató kezek bilincsbe kerültek, a szellemi bilincsnek békóba kellett vernie a lelkeket. A concordatumra való előkészületek már 1852-ben megkezdődtek. 1853 márcziusában püspöki conferentia volt Bécsben, melynek főadata volt a concordatum részleteinek megbeszélése. E püspöki conferentiában Magyarország részéről Scitovszky herczegprimás, Kunst kalocsai és Haulik zágrábi érsek vettek részt, és a következő év októberében Scitovszky, Rauscher és Schwarzenberg herczeg bibornokok Rómába mentek, a kormány által approbált munkálattal. A concordatum azonban csak hosszú alkudozások után jött létre. Rómában ugyanis oly nagy követelésekkel léptek fel, a melyek teljesítését még Bach és Thun sem fogadták volna el. Ezek nagy részét csakis a fejedelem befolyása vihette keresztül. A bécsi hivatalos lap 1855 november 13-ikán tette közzé a

concordatumot latin és német szövegben. Egyidejűleg jelent meg ezzel az életbe léptető pátens is, melyben az uralkodó a többi közt ezeket mondta: »Trónra léptünk óta szakadatlanul törekedtünk, hogy a társadalmi rend és népeink boldogságának erkölcsi alapjait megújítsuk és megerősítsük. Annál inkább szent kötelességünk gyanánt tekintettük, hogy az államnak a katólikus egyházhoz való viszonyát az Isten törvényeivel és birodalmunk jól

Scitovszky János bibornok.
(Egykoru metszet után.)

értelmezett érdekeivel összhangba hozzuk. Az 1850 áprilisi pátens az egyházi élet több igényeinek eleget tett, ezen áldásos mű befejezésére széles körű egyezményt kötöttünk a szentszékkal.«¹

¹ A concordatum történetére vonatkozó előadottakat megerősíti egy legújabb (1896-ban) megjelent munka, Brück Henrik, mainzi theológiai tanár munkája: »Die Geschichte der katholischen Kirche in Deutschland«. E munka szerint a tulajdonképeni alkudozásokat egy szűkebb bizottság vezette, melynek tagjai voltak a külügyminister, Bach belügy-,

E concordatum értelmében az állam minden fegyverét lerakta az egyházzal szemben, a placetum-jogot Ausztria már régen feladta, most pedig e ténnyel szerződésileg biztosította. A concordatum alapján a római szentszék szabadon közlekedhetett a monarchia papságával. Természetesen megszűnt, bár jogilag nem, a magyar király patronátusi joga is. Sőt a concordatum 25-dik czikke a püspökök és érsekek kinevezésén túl még azon patronátusi jogot is megtámadta, a mely a vallás- és tanulmány-alap patronátusában gyökerezik. A concordatum szavai szerint ugyanis a pápa különös jó hajlamának jeléül adta a császárnak azon jogot, hogy ily esetben praesentálhasson, de úgy, hogy a kijelölés azon három egyén közül történjék, a kiket a püspökök nyilvános vizsgálat után legméltóbbnak találának.

Az első cikk tartalmazza az egész concordatum szellemét, midőn kimondja, hogy a római katolikus vallás mindazon jogokkal és kiváltságokkal bir, a melyek azt Isten rendeleténél és az egyházi törvények határozatainál fogva megilletik, s e jogok és kiváltságok örök időkre fentartandók. Ez a katolikus egyháznak, a 14. cikk 2. pontja pedig a püspököknek biztosít területkivüliséget. Már a felségnek teendő hűségeskü formája új pótlást nyert, mely a területkivüliséget tartalmazza. A hűséget és engedelmességet ugyanis a püspök csak úgy fogadta meg, hogy, ha a hűség és engedelmesség az egyházi törvényekbe ütköznék, akkor a püspök nem tartozik alattvalói hűséggel a fejedelem iránt. A 13. és 14. cikkek pedig a büntetőjogi területkivüliség egy nemét biztosították a püspökök számára, sőt az alsó clerus számára is. Büntető-pör alig volt indítható, vagy ha igen, ezek a concordatum erejénél fogva oly bánásmódban részesültek, a mely inkább jutalom, mint büntetés gyanánt tűnhetett föl. Lehetetlenné lett az állam ellen küzdő papság fékentartása. Az 1855 november 5-iki pápai breve, mely a concordatummal egyidejűleg tétetett közzé, elrendeli ugyan, hogy a püspökök csak oly egyházi férfiakat alkalmazzanak, a kik ellen ő felségének semmi kifogása sincs, de mert a pápai breve nem képezte kiegészítő részét a concordatumnak, nem bírt gyakorlati értékkel s így a püspöki kar a netáni liberális törekvésekkel szemben a legerősebb védfalát képezhette az absolutismusnak és reactionnak. Ugyancsak a 14. cikk maguknak a püspököknek biztosított kivételes helyzetet a büntető üldözéssel szemben, úgy hogy a causae graviorés és különösen helytelen német fordítás czimén a püspökök nem voltak az állami hatalom által felelősségre vonhatók büntettek- és vétségeikért. Mint később kitűnt, ezen hirhadt

Thun cultusminister, Rauscher bíbornok-érsek s Kübeck, mint elnök. Rauscher szerkesztette az első tervezetet, majd Ferrari Bécsbe hozott Rómából egy tervet, mely különösen a házasság ügyében még Rauscherénál is reactionáriusabb volt. A római congregatio ugyanis Rauscher tervét bürokratikus josephinistának tartotta. Viszont azonban Rauschert Bécsben nagyon is rómainak tartották. Rauscher 1854-ben Rómába ment s így jött létre a concordatum, mely ellen Scitovszky s a püspöki kar többé-kevésbé nyílt állást foglaltak.

14. cikkre vonatkozólag külön titkos egyezmény is létezett, a melyet gróf Thun csak néhány főkormányzóval közölt s így Albrecht főherczeggel is, de azon világos utasítással, hogy azt nem szabad közzétenni. E titkos egyezményben a császár fentartotta a lehetőséget annak, hogy súlyos bűntettek esetén a püspökök is üldözhetők, sőt elfoghatok legyenek; de vegyes bizottság ítelt volna felettük.

A 30. cikk az egyházi javak igazgatását, sőt megterhelését a pápa tetszésétől tette függővé; a 31. cikk pedig azon kijelentést tartalmazza, hogy a vallási és tanulmányi alap az egyház tulajdonát képezi és a felügyeletet felettük csak a püspökök gyakorolhatják. A 9. cikk pláne elmegy egész addig, hogy a censurát az egyházra bizza s a kormányt kötelezi, hogy minden célra vezető eszköz segítségével meggátolja az erkölessrontó könyvek terjesztését, s ugyancsak a concordatum 11. cikke az egyházi fegyelmet a hívek felett a világi hatalom segítségével is biztosította. A 18. cikk a püspökök tetszésére bízta mindennemű és mindenfajta szerzetesrend behozatalát, s ekkép nem jogilag, hanem gyakorlatilag hatálytalanná lettek a magyar közjog ide vonatkozó intézkedései. Így a jezsuiták is szabadon bejöhettek Magyarországra. A kormány igyekezett is, hogy bejöjjenek.

Mindezekből látható, hogy a konkordatum az állami hatalmat az egyháznak rendelte alá s így bizony nem volt érdemes Ferdinánd Miksa főherczeget felséges testvérének megbízásával Rómába küldeni, hogy köszönetet szavazzon a pápának, s egyáltalán az akkori félhivatalosok dicsekvése egészen üres fecsegés volt az elért nagy eredményekre vonatkozólag. Vajjon Thun, Bach vagy Rauscher, vagy ezek hárman együtt tekintendők-e a concordatum létesítőinek, e fölött nem érdemes behatóan vitatkozni. Hogy Thun és Rauscher egymással szövetségesek voltak, ez nem kétséges. Maga Flier elismeri azt 1855 január 15-iki levelében. A fődolog az, hogy a concordatum létesült, és létesítésénél Bach politikai céljaira használta fel Thun és Rauscher vallási elfogultságát. Bach rendszere számára biztosítani akarta a clerus segélyét, ezt azonban csak Ausztriában érte el, de nem egyzsersmind Magyarországon.

A magyar clerus, becsületére legyen mondvá, nem nagyon exponálta magát a concordatumért. Az alkudozások idején Keménynél gyűlésezett, hogy mitévő legyen. Csendesesen ellenezte azt.

Ennek oka azonban az is volt, mert a vallási reactio nemcsak abban állott, hogy az állam hatalmát az egyház számára kiszolgáltatta, hanem abban is, hogy a vallási és egyházi centralisatiót, a politikai centralisatió mintájára keresztül akarta vinni. Említve volt már, hogy Thun és Bach a katholikus egyháznak a monarchiában egységes szerkezetet akartak adni s a magyar egyházat a bécsi érseknek alárendelni. Ily előzmény után, mely a magyar katholikus egyház ősi szervezetét is föl akarta bontani, a magyar episkopatus nem igen lelkesedhetett a politikai reakciónak és centralisatiónak

egyesítéseért. Schötschky hercegprimás kéz alatt Rómában mindent elkövetett a bibornokoknál, hogy a concordatum létrejöttét gátolják meg, mert, ha a concordatum létrejön, akkor a magyar egyház elveszti régi szabadságait. A magyar hercegprimás, Thunnal folyt s már idézett szóváltásain kívül, nem állt nyíltan szembe a kormány törekvésével. De még a kéz alatt való ellentörekvés is komoly megtorlást idézett a derék főpap fejére, mert a császár legerősebb megrovását adta tudtára.

Bach és Thun ily körülmények közt a magyar clerustól nem sokat várhattak a politikai és egyházi centralisatio keresztülvitelére. Nem várhatták különösen azt, hogy a concordatumot a katolikus clerus Magyarországon ép úgy a reactió erős bástyájává fogja tenni, mint Ausztriában. Ausztriában el lehetett hitetni bizonyos körökkel, hogy a concordatum dicső vívmány, s hogy Ausztria hanyatlása a mult század végén a josephinismus tévedései miatt következett be. Magyarországon e haszontalan szóbeszédet senki se vette komolyan, és a nemzet jogaiba ütköző concordatumot mindenki visszautasította és a papságnál is legfeljebb csak kényszerű engedelmességet lehetett várni és találni. Bach és Thun azonban találatoknyak valának. A katolikus clerus csendes resistentiájának ellensúlyozására behozták a külföldi szerzetes-rendeket. E szerzetes-rendek közül némelyek, mint a piaristák, a kik különben már régebben az országban voltak, nemcsak kitűnő közoktatást adtak az országnak, hanem egyszersmind egészen beilleszkedtek a nemzeti szellembe. Bach és Thun tehát főleg a jezsuitákban reménykedett, s így ezek rendjének elterjesztésén fáradoztak. Már 1852-ben Nagy-Szombatban alakult jezsuita-convictus. Csakhamar bevonultak a jezsuiták Pozsonyba, hol Miksa főherceg nagyszerű palotát építtetett számukra, mely egyszersmind a rend seminariumának intézetévé lett. Ugyancsak Pozsonyban megszerezték a Salvátor-templom birtokát, mely tulajdonkép a protestánsoké volt, s így nyíltan megkezdődött a protestánsok megrövidítése. Bach és szövetségestársa egyszerre kettős célzt igyekeztek elérni, pótolni a katolikus clerus tartózkodását és hidegségét a jezsuiták túlbuzgósága által, másrészt pedig megtörni a protestantismust, mely nyíltabban és határozottabban lépett föl a reactio ellen. Azon katolikus püspököket tehát, a kik a jezsuitákat nem akarták befogadni egyházmegyéikbe, a kormány üldözte, sőt a purificatio idején kolostorokba záratta. A protestantismus eltiprását pedig a kormány föltétlenül szükséges czélnek tartotta, mert különben az absolutismus nem lehetett erős Magyarországon. Ép azért bizonyos solidaritas fejlődött ki az abszolutizmus idején a katolicismus és protestantismus közt. A katolikus clerus és a protestáns papság bizonyos tekintetben szövetségeseek voltak s így a régi viszálykodások feledésbe mentek. A katolikus főpapság és papság ugyanis tudta, hogy ha a protestáns egyházak jogainak elkobzása megtörténnék, a katolikus egyházra is rákerül a sor; sőt külső szervezetének megváltoztatására a kormány már tett is kísérletet. Ép azért nemcsak a protestánsok, hanem

a katolikusok is fájdalmasan vagy fölháborodással szereztek tudomást azon prédikációkról, melyeket a jezsuiták a pozsonyi Salvátor-templomban tartottak, hogy t. i. a protestánsok napjai meg vannak számlálva Magyarországon, mert a jezsuita-rend a 48-iki események következtében két nagy országot hódított meg, Poroszországot és Magyarországot. Poroszországba bevitte őket az alkotmány, Magyarországra a reactio. Sőt Bach csakhamar belátta, hogy nem elég a katolikus reactio a protestantismus ellen, melyet különben is hatálytalanná tesz a magyar clerus magatartása: »a protestantismus, úgymond, Magyarországon hatalom és született oppositio. Ezzel szemben az államnak határozottan föl kell lépnie, mert csak így remélte, hogy jövődölése teljesedni fog, mikép Magyarország 25 év múlva német-szláv tartománynyá lesz, melyben a németiség túlnövekvése ellen gátat fog képezni a szlávság, a magyarság pedig meghaladott álláspont és csak szórványos jelenséggé leend.

A protestantismus nyílt üldözése csakugyan meg is kezdődött s fokozott mérveket öltött a concordatum megkötése után. És még a szerencsétlen olasz hadjárat se vetett véget a protestánsok erőszakos elnyomásának, sőt akkor kezdődött az igazán. Az úgynevezett protestáns nyílt parancs 1859 szeptember 1-én adatott ki, s a császár e nyílt parancsban elrendelte, hogy a két protestáns egyház a kormánytól függő hierarchiai szervezetté alakuljon.

Már maga azon alapgondolat, hogy a pátens octroyáláson alapult, halatlan sérelmet képezett a történelmi fejlődéssel bíró protestáns autonomia ellen. Thun ugyanis hypokrita módon úgy vezette be pátensét, mintha az a két protestáns egyház 1791-iki zsinatának végzéseéhez kapcsolódnék. Azt is állította, bár hamisan, hogy tekintetbe vette az 1856-iki elaborátummal szemben a superintendensek kifogásait. A pátens lényegileg visszaállította a régi presbyteri és synodusi egyházi alkotmányt, a helyi, senioratusi és superintendensi conventekkel együtt. Ezek képezték volna a törvényhozói hatalmat, míg az egyházi közgyűlés a hierarchia végrehajtó hatalmát. A' felügyeleti jogot a cultusministerium egy osztálya gyakorolta volna, protestáns vallású alkalmazottakkal. Az iskolák felekezeti jellegét a pátens meghagyta, de a kormánynak oly nagy felügyeleti jogot tulajdonított, mely tényleg megsemmisítette volna a protestáns tanügy autonómiáját. A pátensnek a vagyoni felügyeletre vonatkozó intézkedése nyílt tagadása volt az 1791 : XXVI. t.cikknek. Sőt a protestáns egyházi államesiny ez irata a két protestáns egyháznak még külső szerkezetét is megtámadta, a midőn a kerületek beosztását a politikai kerületekhez szabta.

Magyarország sajátágos viszonyai közt az egyházi szervezetnek jelentékeny politikai szerep jutott. A katolikus egyház ősidőktől fogva beletartozott a magyar állam közjogi organismusába. Ép azért, midőn valamely ellenséges hatalom a katolikus egyház organismusát támadta meg, szemben találta magával az egész magyar nemzetet felekezeti különbség

nelkül, s a protestánsok ép úgy kiálltak a katolikus egyház jogainak védelmére, mint a katolikusok és a katolikus clerus. Ez történt akkor, a midőn az absolutismus Thun Leó cultusministersége alatt támadást intézett a katolikus egyház külső szervezete s az osztrák egyháztól való függetlensége ellen. Nemcsak Scitovszky hercegprímás és a katolikus clerus, hanem a protestánsok is résztvettek a katolikus egyház ellen intézett merénylet visszautasításában; mert ezen merénylet nemcsak a katolikus egyházat, hanem egyszersmind Magyarország politikai szabadságát és az egyházpolitikában függetlenségét tette kérdésessé. A midőn ugyanis Thun kísérlete szét akarta robbantani a magyar katolikus egyház egységét s az esztergomi primásságot Bécsnek akarta aláhelyezni, mint már részletesebben említve volt, tulajdonkép Magyarország állami egysége és önállósága ellen intézett támadás volt.

Annál inkább összeforrt a magyar protestantismus a liberalismussal, nemzeti és kulturai haladásunkkal. A bécsi és linzi békekötések óta a magyar protestantismus sikerei egyszersmind a nemzeti ügy sikerét képezték. A politikai reactio ép azért a katolikus egyházat igyekezett felhasználni a protestantismus leverésére; de a múltban is fényesen bebizonyult, hogy Magyarország katolikus népét nem lehet a protestánsok ellen kijátszani. Örökre emlékezetes maradt, hogy midőn ugyancsak Thun Leó össze akarta törni a protestánsok autonómiáját, a katolikus clerus és Magyarország katolikus polgárai ép úgy kivonultak a protestáns autonómia védelmére, mint kivonultak pár évvel előbb a protestánsok a katolikus egyház ellen intézett támadás visszautasítására. Thun híres pátense tulajdonkép nem is volt absolut rossz, vagy feltétlenül illiberális. Ha a németországi protestánsok ugyanazon időben hasonló organizálást kapnak, bizonyára csak örültek és diadalmaskodtak volna. Egészen kétségtelen, hogy a német sajtó nem a bécsi sajtóirodából kapta utasításait, midőn magasztalta Thun pátensét, és egészen őszinte volt az »Ostdeutsche Post« 1859 szeptember 14-iki magasztalása, mely szerint a protestáns egyházak sehol sem részesülnek akkora szabadságban, mint a Thun-féle pátens szerint Magyarországon, magában Németországban sem.

Teljesen igaz; de Magyarországon úgy a politikai, mint az egyházi alkotmányban mindig az volt az alapelv, hogy a magyar nemzet csakis a saját akaratából létesített alkotmányt becsülte, a rá felkényszerítettet soha. Így történt, hogy a protestánsok a katolikusok által támogatva, történeti egyházi alkotmányuk védelmére keltek, s így egyszersmind védték Magyarország politikai alkotmányát.

A tiszai evangélikus egyházkerület még ugyancsak szeptemberben Kézsmárkon tartott gyűlésén tiltakozott s a tiltakozáshoz való hozzájárulásra hívta föl a többi egyházkerületet. A reactio annyira meg volt győződve a protestantismus lázadása leverésének szükségéről, s arról, hogy a protestáns autonómiát el kell koboznia, hogy az erőszaktól se riadt vissza.

A Kézsmárkon történtek miatt pört indított; Mádayt, a tiszai evangélikus egyházkerület későbbi püspökét, és Zsedényit, ez egyházkerület főgondnokát, bíróság elé állította. Ezt be is csuktak. Több mint 100-ra ment azok száma, a kiket a kormány pörbe fogatott, de nem volt egyetlen egy se a vádlottak közt, a ki a leghatározottabban ki nem jelentette volna, hogy

Gróf Thun Leó.
(Egykoru könyomat után.)

nem szorul védekezésre s kész bármely büntetést elszenvetni egyházának jogaiért.

Thunnak természetesen gondja volt arra is, hogy az egyházkerületi gyűlések ne jöhessenek össze, s ekkép a kézsmárki példa ne találhasson folytatást. Az 1860 januári debreczeni vásár emlékezetes maradt a történelemben arról, a mi akkor Debreczenben a vásározás ürügye alatt történt.

A tiszántúli református egyház képviselői ugyanis ez ürügy alatt Debrecenbe mentek s ott összegyűltek a nagytemplomban. A megyefőnök azonban értesítést nyert a dologról s biztosát küldte a templomba, hogy az ugynevezett törvénytelen gyűlést feloszlassa. A biztos egyszersmind kijelentette, hogy a történetekért a kormány felelősségre vonja Balogh Pétert, a ki mint püspökhelyettes elnökölt a gyűlésen. Erre az egész gyűlekezet egyhanguan kiáltozta: »Mindnyájunkat vonjanak felelősségre, mert mindnyaján készek vagyunk meghalni vallásunkért és szabadságunkért.« De legjobban kifejezte a közhangulatot Tisza Kálmán beszéde, melyet a zaj lecsillapulta után tartott. Tiltakozott az alkotmányellenes és vallásrontó pátensek által való kormányzás ellen. Egyszersmind reményét fejezte ki, hogy a felség meggyőződik a pátensnek nemcsak jogtalanságáról, hanem egyszersmind célszerűtlenségéről, s így azt vissza fogja vonni. Thun még tovább is próbálkozott a pátens keresztülerőszakolásával; egy-két protestáns pap el is fogadta azt, a mely különben kevés számú esetet a kormány hivatalos lapjai nagy hangon közölték. Hasztalan próbálta a hivatalos apparátus elfogadásra bírni a protestáns papok roppant többségét, a dolog vége mégis az lett, hogy a protestáns pátens visszavonattott.

A protestáns pátens visszavonásának történetére vonatkozólag Thaly Kálmán a következő adatokat adta e munka céljaira. Ő ez adatokat Török Páltól hallotta, Gönczy, Ballagi és Molnár Aladár jelenlétében.

A gonosz viszonyok közepette — úgy mond Thaly — Török Pál, budapesti református lelkész (a későbbi püspök), ki nagy diplomatai tehetségű ember volt, bizalmasabb barátaival, köztük Székács József evangélikus superintendenssel, gróf Ráday Gedeon főgondnokkal, Lónyay Menyhérttel, a későbbi miniszterelnökkel, Ballagi Mórral és Gönczy Pállal, a későbbi államtitkárral stb. sokat tanácskozott, mi módon lehetne a külföldi protestáns államok érdeklődését a magyar protestánsokat elnyomással fenyegető Thun-féle pátens életbeléptetése ellen felkölteni. A tanácskozásokba be volt vonva az a református skót missionárius is, a ki a hold-utczai református imateremben tartotta az angol prédikációkat, és a ki úgy az edinburgi, mint a londoni egyetemek hangadó tanáraival összeköttetésben állt.

E férfi Angliának és Hollandiának — különösen az előbbinek — a protestáns ügy iránt mindenkor meleg érdeklődésére és nagyhatalmi állására hivatkozva könnyen felkelthetőnek állítá e kérdést, és e két ország, különösen pedig Anglia, irányadó köreinek az elnyomott magyar protestantismus ügye iránti rokonszenvét, kivált, ha ezt velük valami kapcsolatba lehetne hozni. Török Pál éles elméje rögtön kitalálta e kapcsolatot, a menyiben jól tudta, hogy az I. Rákóczy György által kötött linczi békét, mely a magyar és erdélyi protestánsok vallásszabadságát és önkormányzatát a leglathatósabbban biztosítja, a fejedlem éles előrelátása az 1648-iki westfáli békében (mely Európa államainak rendezését foglalta magában) megerősít-

tette, és így a magyar protestánsok vallásszabadságát az európai protestáns államok — Anglia, Hollandia, Svéd- és Poroszország — garantiája alá helyezte. A hold-utczai skót missionárius-papot megbízták, hogy Angliába és Hollandiába a protestáns körökhöz, a westfali békekonferenciában foglalt ezen garantiára hivatkozva, írjon és őket a Thun-féle patens által a protestáns vallásszabadság ellen elkövetett merényletre figyelmeztesse. Nemsokára úgy Angliából mint Hollandból válaszok érkeztek, melyekben az illető protestáns irányadó férfiak az ügy iránt a legmelegebben érdeklődvén, öhajításukat fejezték ki, hogy bővebb tájékoztatásuk céljából valamely tekintélyes protestáns férfiú utaznék ki hozzájuk. Ezen utazásra — Török Páltól és a skót lelkészről mindennemű tárgyi és személyi tájékoztatással ellátva — a buzgó protestáns férfiú, a későbbi pénzügyminister és miniszterelnök, Lónyay Menyhért vállalkozott, mint a ki néhány évet úgyis az emigrációban töltvén, úgy Francia- mint Angolországban ismeretsséggel birt, most pedig, mint az országos gazdasági egyesület elnöke (alelnöke), tényszerűen vásárlásának czime alatt minden gyanúok fölkelése nélkül utazhatott Angliába és Hollandiába. Hasonló missiót vállalt Poroszországra nézve egyik lutheránus főúr — ha jól emlékszem, valamelyik báró Prónay, — ki a berlini protestáns és udvari körök tájékoztatására vala hivatva. Lónyay Menyhért Hollandiát útjában ejtván s e buzgó protestáns ország egyházi és egyetemi köreiben a legmelegebb fogadtatásban részesülvén, átment Londonba, és ott az oxfordi, cambridgei és edinburgi anglikán érsekekkel személyesen és tüzetesen megbeszélte az ügyet, és kimutatta nekik, hogy a westfali béke minő beavatkozási módot nyújt, sőt ilyen kötelezettséget hárít Angliára s a garantiát vállalt többi protestáns államokra a magyar protestantismus ügyeire nézve. Ez egyházfejedelmek voltak aztán, a kik Lónyayt és missióját az angol kormányférfiakkal is összeköttetésbe hozták. Ezek (különben Ausztriának akkor szoros politikai érdektársai) ez ügyek állásáról a helyszínen még jobban meggyőződendők, egy angol diplomatát, Dunlop nevűt, küldöttek ki Budapestre oly ürügy alatt, hogy itt a kereskedelmi viszonyokat tanulmányozza, vajjon nem volna-e szükséges Budapesten angol consulátust fölláztatni. Ezt a Dunlopot, a kinek Pestre jövetelét Lónyaynak hazajövele közvetlenül megelőzte, az egész magyar aristokratia kiváló kitüntetéssel fogadta; nevezetesen gróf Károlyi György estélyt adott tiszteletére, és bevezette őt a nemzeti kaszinóba, hol Dunlop mindennapos vendég lévén, vallási és politikai bő értesüléseket nyert. A protestáns ügyekben Dunlop különösen Török Páltól közvetlenül vette információit; Török ugyanis jól tudott angolul, felesége is a lánczhidépítő olaszokkal ide bejött egyik angol mérnök leánya volt. Itt voltak továbbá az említett skót missionárius, Lónyay, gróf Ráday, a kik szintén segítettek az angol államférfiut kellőleg informálni. Valami három hét múlva utazott vissza Dunlop Angliába. Elmenetele után csakhamar megkezdődött a pesti angol consulátus fölláztatását eredményező diplomatiai tárgyalás. De ez csak

mellesleg volt. A fődolog az, hogy az angol kormány a magyar protestánsoknak a Thun-féle pátens által okozott fölháborodásáról értesülve, csakhamar egy bár barátságos hangú, de Ausztriát a magyar protestánsok vallás-szabadságának fenyegetésétől komolyan intő diplomatiái jegyzéket intézett Bécsbe, a melyben hivatkozik azon garantiára, melyet Anglia a magyar protestantismus irányában a westfáli békében vállalt és mely neki jogot ad e tekintetben a beavatkozásra. Hasonló tartalmu diplomatiái jegyzékek érkeztek néhány nap mulva Bécsbe Hágából és Berlinből is; hogy Svédországból is érkezett-e jegyzék, nem biztos. Ferencz József e diplomatiái jegyzékektől — különösen a vele szövetséges Angliáétól — meglepetve és megdöbbenve azonnal hivatta Thunt, és a jegyzékeket közölvén vele, kérdést intézett bozzá a pátens-ügy iránt. Thun a legnagyobb mértékben meg volt lepelve, elkérte a jegyzékeket, hogy azokat tanulmányoztassa, azután pedig kénytelen volt bevallani, hogy ő, mikor a pátent megfogalmazta, távolról sem gondolt vissza a 200 év előtti linczi és westfáli békére és a protestáns államoknak ez utóbbiban vállalt garantiájára. A jogczímet, a melyen ezen államok most felszólalnak, el nem tagadhatta. És mivel Poroszországnak, de különösen Angliának barátságára Ferencz Józsefnek azon időben föltétlenül szüksége vala, ezzel Thun bukása és a pátens visszavétele még volt pecsételve. Mind a kettő csakhamar be is következett, ő felsége sietett a fölszólaló államokat megnyugtanni, a Thun-féle pátent semmisnek nyilvánítá, a protestánsokat előbbi jogaikba visszahelyezte s a főbbjeik ellen megkezdett pereket megszüntettette. Ily sikert ért el a magyar protestantismus történelmében Lónyay Menyhért missiója.

Bach és Thun valóban jól számítottak. Rendszerüket legelső sorban az egyházi reactio, a protestantismus eltiprása által vélték megállapíthatónak, miután azonban ez nem sikerült, utána bukott maga az absolutismus rendszere is.

A concordatum megkötésének és a nemzeti kölcsön kibocsátásának idején azonban úgy a reactio, mint Bach még hatalmának zenitjén állott. És hogy ezt megmutassa fölfelé úgy mint lefelé, valóságos tüntetéssé akarta varázsolni a császári pár utazását az egész monarchiában. Olaszországban az általános amnestia megtette hatását, s e miatt a császári pár elég szívélyes fogadtatást talált. A magyarországi fogadtatás azonban nem ütötte meg azon mértéket, melyet Bach előre fölállított. A nemzet akkor már tudta magát mihez tartani, s bár a fiatalságtól és szépségtől ragyogó császárné iránt határtalan tiszteletet és szeretetet érzett, a fogadtatás az egész országban meglehetősen hűvös volt. Bach nem játszhatta el 1857-ben másodszor a régi szerepét. A császári pár utazásáról tudta a közvélemény, hogy nem következik rá az alkotmány helyreállítása. Pesten és Budán nagy kivilágítás volt, báró Sina nagyszerű tűzijátékot rendeztetett. Az arisztokratia és az előkelő világ azonban meglehetősen távol maradt, sőt a paloták se voltak kivilágítva. Legjobban jellemezték a hangulatot és a

helyzetet a nemzeti és a német színházban végbement dolgok. A nemzeti színházban az egész arisztokratia fényes diszruhában megjelent s a főrangú hölgyek kifejtették pompájukat. A német színházban tartott bálon ellenben az arisztokratia teljesen hiányzott, s a császári pár csak hivatalnokokkal, jelentéktelenebb polgárokkal és ezek nejeivel találkozott.

Az amúgy is csekély lelkesedést még inkább hűtötte, hogy a császári pár az öt kormányzósági kerület szerint utazta be az országot, a mi azt jelentette, hogy a Magyarországot földaraboló beosztás jövőre is fenn fog maradni. Midőn a császári pár Debreezenbe ért, csakhamar meg kellett szakítania az egész körutat, mert a kis Zsófia főhercegnő 1857 május 30-ikán meghalt. A császári pár azonnal visszautazott Laxenburgba s a körutazást Albrecht főherceg folytatta. Széles körű, sőt teljes amnestia következett a politikai elítéltekre nézve. Azon esetekben pedig, midőn a politikai vétség más vétségekkel volt összeköttetésben, a büntetések leszállítása történt. A császári pár körutazása alkalmával a május 9-iki császári kézirat ide vonatkozó intézkedése bő alkalmazást nyert az ország legkülönbözőbb városaiban. Az Albrecht főherceghez intézett május 23-iki kézirat pedig a zár alá helyezett vagyonok felől intézkedett s az elkobzott javak visszaadattak tulajdonosaiknak. A külföldön tartózkodó emigrációra vonatkozólag szintén történt intézkedés, a mennyiben a külföldi követségek és consulátusok utasítást kaptak, hogy fogadják el a menekültek folyamodványát, melyet ezek esetleg be akarnak nyújtani a hazatérhetésért és büntetéseleengedésért. A kérvények fölött való intézkedés jogát a császár fentartotta magának. A végleges és teljes amnestia, vagyis az 1848-al való végleges leszámolás 1867-ben történt. De már így is szinte teljesnek volt mondható, habár a kérvényezés föltételéhez volt kötve a bűnbocsánat. De a Kik abban reménykedtek, hogy az uralkodói kegyelemnek e széles körű gyakorlása rendszerváltozásra vezet, alaposan tévedtek. Bach a régi mulasztások egy részét, a szelidebb bánásmód tekintetében, helyrehozta ugyan, de soha se bízott rendszerének tartósságában annyira, mint most. Még Magyarországnak a császári pár látogatása alkalmával tanúsított magatartása sem ábrándította ki. A császárnak szeptember 9-ikéről keltezett, Albrecht főherceghez intézett levele világosan megmondta, hogy semmi rendszer-változás nem lesz. Az életbe léptetett intézmények ugyanis, írta a császár, lényegesen befolytak Magyarország fejlődésére, s el vagyok határozva, hogy ragaszkodni fogok azon alapelvekhez, a melyek Magyarország kormányzásánál eddig vezettek, és azt akarom, hogy kormányom minden közege zsinórmértékül tartsa azokat szem előtt. Ez a rendszer pedig már, látszólag zenitjén, de tényleg roskadozóban volt. Végzetesen közeledett a politikai csőd felé, a melynek bekövetkeztét a pénzügyi csőd elősegítette.

Ausztria tudvalevőleg a múlt század vége óta állandó pénzválsággal küzdött, sőt 1811-ben devalvatiót szenvedett. Az absolutismus idejében

a régi nyomorúság megújult és az államtünk komoly veszélye merült fel. Hasztalan hirdette nagy biztossággal előre Bach pénzügyministere, Krausz, hogy az agio legrövidebb idő alatt meg fog szünni, és hasztalan rendelte el az 1851-iki pátens a valuta helyreállítását. Az év mégis 69 millió deficittel záródott s a nagy ígérő megbukott. Utána báró Baumgartner vállalkozott a zúllott pénzügyek rendezésére. Londonban sikerült 35 millió értékű papírt 90-es árfolyammal elhelyeznie, a miből a hivatalos lapok ismét a pénzegyensúly helyreállítását jövendőlgették, de természetesen a merész remények ismét csalatkoztak. Az osztrák nemzeti bank valóságos szolgájává lett a kormánynak és az államnak. Baumgartner legalább annyit ért el, hogy az osztrák pénzgazdálkodásnak véget vethetett. Az állam által kibocsátott pénzjegyek ugyanis disagióba kerültek a bankjegyek irányában; e miatt Baumgartner 1851 február 23-ikán szerződést kötött a nemzeti bankkal, a melynek következtében ez az összes államjegyeket átvette és bankjegyekkel kicserélte, a miért a kormány viszont kötelezte magát, hogy a banknak évenként 10 milliót fizet. A bank kártalanítását a fenyegető keleti válság meggátolta. Bach és pénzügyministere végre radicalis rendszabályhoz akartak nyulni, mely arra volt hivatva, hogy véget vessen a pénzügyi nyomorúságnak, kártalanítsa a sokszor kirabolt bankot és helyreállítsa a valutát. Ez a gyökeres rendszabály, a mint azt Bach lángesze kigondolta, a nagy nemzeti kölcsön volt. Az e kölcsönt elrendelő pátens 1856. július 26-ikán jelent meg, és a pénzügyi terv az volt, hogy fél milliárdra terjedő összeg 5 évre felosztva befizetendő volt az állami pénztárba. Az aláíróknak 5%-os és 95 cursussal bíró állampapírt szántak. Az aláírás látszólag sikerült, mert 507 milliót jegyeztek, a mely összegből a katolikus clerusra esett $15\frac{1}{2}$ millió, $123\frac{1}{2}$ millió Magyarországra; a pénzügyi operatiónál beleszámítva Horvátországot és Erdélyt is. A hátralevő összeg különbözőleg oszlott meg az örökös tartományok közt. De már az aláírás csakis a legerélyesebb rendszabályok következtében jutott ily sikerre. Leginkább ki akarták zsarolni, mint Haynau idejében, a pesti zsidó hitközséget. Báró Augustus ugyanis visszautasította a följánlott összeget s többet követelt. Egyáltalán a kölcsön a lehető legkényszerítettebb volt és nem önkéntes. Adóívén mindenki készen kapta az összeget, a melyet alá kellett írnia. De már az első évben kitűnt, hogy az ú. n. önkéntes kölcsönt senki se akarta fizetni, s így rendeletet kellett kibocsátani a hátralékok behajtása iránt. A behajtott összeget elnyelte a rossz kezelés, lopás, sikasztás. De már előbb a hadsereg, a galicziai hadi készülődés s a dunai fejedelemségek megszállása oly óriási összeget emésztett föl, hogy a bank 1854 végén ismét 155 millió kölcsönt adott az államnak.

Az absolut Ausztriának különben minden mozdulata roppant összegekbe került. Magyarország szabadságharczát, eltekintve az önkéntes adományokból, 64 millió papírpénzzel tartotta fenn. A krimi hadjárat idején Ausztria egy ágyut se sütött el, s mégis, úgy az önkéntes, mint a bank-

kölesön daczára, 1855-ben 139 millió deficitet mutatott államháztartása. Bevétele ugyanis 264, kiadása 403 millió volt. Így történt, hogy kénytelen volt eladni összes létező és tervezett vasutvonalait s az ezekkel kapcsolatos állami javakat, bányákat stb. egy francia társaságnak. Az absolutismus pénzügyi gazdálkodása oda juttatta Ausztriát, hogy államadóssága, mely a magyar szabadságharc idején 1200 millió volt, kevesebb mint 9 év alatt, 1858-ban, 2292 millióra emelkedett, a kamatteher pedig 40 millióról 101 millióra. A pénzlábnak megváltoztatása és a tizedes rendszernek elfogadása előnyös volt ugyan, bár kezdetben gyanuval fogadták, de a katastrophát természetesen föl nem tartóztathatta.

Ily állapotban volt Ausztria közvetlenül a francia háboru előtt, és ez állapot belső korhadttá voltát természetesen végtelenül fokozta a kormányzatba befészkelődött corruptio. Már a krími hadjárat idején óriási sikasztások és szállítási visszaélések történtek, akkor azonban még el lehetett igazítani a dolgot. Most azonban, midőn a solferinói csata után a politikai és pénzügyi rendszer együtt omlott össze, a túlmerészen fellépő sáfárkodások legalább részben napfényre kerültek.

A corruptióra vonatkozó híreket, úgy látszik, leginkább maga a militarismus terjesztette azon taktika miatt, hogy a katonai balsikerért a felelősséget legalább részben a szállítókra hárítsa át. A szállítók elleni mozgalmat Benedek tábornok, a későbbi sadovai vert sereg fővezére kezdte, a ki nyilvánosan gyanusította az intendanturát. Megindult a bűnbakok keresése s ezek közt valóban nem egy bűnös is volt. Eynatten tábornokot, a ki előmenetelét gróf Grünének köszönte, 1860 február 23-ikán elfogták és börtönre vetették. A corruptionnak e szerencsétlen hőse márczius 8-ikán egyenruhájának zsinórján fölakasztotta magát. Erre aztán egyénast érték az elfogatások, elfogták Richtert, a »Kredit-Anstalt« igazgatóját, azon vád miatt, hogy az államot megcsalta. Börtönbe kerültek a trieszti szállítók, a kiket Gyulai és tábornokara tettek felelőssé a solferinói szerencsétlenségért. Ezek között volt báró Revoltella, a ki azon gyanu alatt állott, hogy nemcsak gonosz dolgokat követett el, hanem egyszersmind kiterjesztette bűnös üzelmeit magának a pénzügyministernek, Brucknak a vállalatba való bevonására. Csoda dolgokat beszél nemcsak a szóhagyomány, hanem a hivatalos eljárás által teljesen meg nem semmisített bizonyítékok egész halmaza arról, mint küldöttek a szállítók egész marhacsordákat oly vidékekre, a hol egy szál osztrák katona sem volt, s mint vették vissza ugyanők a kincstártól nevetséges áron ugyanazon marhacsordákat, hogy újra drágán eladják azokat az államnak. A bűnügyi vizsgálat azonban kevés eredménnyre vezetett. A bécsi hivatalos lap június 28-iki számában kijelentette, hogy Eynattenen kívül egyetlen egy hivatalosan alkalmazott egyén sem gyanusítható. Csakis Richter pere folyt tovább s 1860 november 5-ikén elítélték néhány heti fogságra.

Annál tragikusabb volt a pénzügyministernek, Brucknak sorsa. Bukását ugyan nem közvetlenül a corruptio vádja idézte elő, mint inkább az

1860 március 22-iki 20 milliós kölcsön csúfos eredménytelensége. Ez a pénzügyi folszűlés sokkal túltett a híres nemzeti kölcsön balsikerén, mert csak 10.000.000 forintot jegyeztek, és az arisztokratia és a főpapság legelől jart a jegyzés megtagadásában. Brucknak buknia kellett, de midőn bukott, sárba és piszokba esett. Biztos adatok híján nem lehet állítani, hogy tényleg bűnös volt-e a pénzügyminister a sikkasztásokban és csalásokban. Teny. hogy bukása után nyíltan híresztelték róla, miképen Eynattennek, Richternek és Revoltellának bűntársa volt. A gyanúsítást igazolni látszott azon katastropha, mely ápril 23-ikán, az elbocsáttatását követő napon következett be, a midőn t. i. Bruck öngyilkossá lett. Maga a bécsi hivatalos lap, — bár később sajtóhibának deklarált — oly nyilatkozatot tett, mely Bruck bűnösségét látszott bizonyítani. A sajtóhiba további kiigazításául 3000 forint évi járadékot adtak Bruck özvegyének, s Plener minister ugyancsak az özvegyhez intézett levelében meg akarta tisztítani a mocsoktól az elhunynak emlékét.

Vajjon Bruck csakugyan bűnös volt-e vagy nem, vagy pusztán csak a politikai gyűlölet áldozatává lett, e tekintetben teljesen tisztán nem láthat a történetírás. Ezért veszedelmesek a gyanúsítások és rágalmak, mert gyakran a halál után is hatnak. Az óriási corruptió azonban tagadhatatlan. Ennek szomorú hősei megszabadulhattak a büntető törvények szigorától, halál vagy a bírák conniventíája folytán, de maga a corruptio tényleg létezett, s ennek örvénye megnyílt Bach és rendszere alatt.

Ez a rendszer, midőn elbukott, nemcsak összetört, hanem szégyenletes darabjaihoz az erkölcsi piszok is hozzátapadt.

VII. FEJEZET.

A Bach-korszak külpolitikája és a rendszer bukása.

Ausztria külpolitikája ugyanazon tévedésekkel és hibákkal volt tele az önkényuralom egész korszakában, úgy, hogy a Bach-korszak és az úgynevezett provisorium közt alig tehető különbség. Ép ezért, mielőtt a Bach-korszak speciális külpolitikájának rövid előadására térne át a jelen munka, az önkényuralom egész idejét jellemző általánosabb vonásokkal foglalkozik, s különösen kiemeli az Ausztriára vonatkozólag elfogadott, habár több tekintetben ellentétes nézeteket.

Alig volt még birodalom, melynek külügyi tekintélye annyira súlyyodt s hatalmi viszonyai mégis oly különféle megítélések alá kerültek, mint Ausztria. Régi katonai dicsőségét megtörte a magyar szabadságharc és az idegen segély szükségessége bebizonyította, hogy Ausztria csak Magyarországgal együtt képes nagy haditettekre. Párisban Geffcken feljegyzései

szerint s Bernhardi előadásából meg voltak győződve Ausztria rövid idő múlva bekövetkező felbomlásáról. A hivatalos nézet ott az volt, hogy Ausztriának magyar-szláv államná kell átalakulni s a súlypontot Budapestre kell áthelyezni, különben a Habsburgok monarchiája megbukik. Ámde — tették hozzá — ez esetben meg a német tartományok fognak bajt okozni és a birodalom így is tönkremegy. A magyar kérdés egyáltalán minduntalan belejátszott az európai politikába és Ausztria helyzetének megítélésébe. Erneszt koburg-góthai herceg még a porosz háború előkészületeinek első korszakában sem ítélte meg teljes pontossággal a helyzetet a magyar kérdést illetően, a midőn a magyar protestantismusból kiindulva porosz velleitásokat pillantott meg. A magyarok — úgymond — részben protestánsok és így Poroszország védelmét és támogatását veszik igénybe. Personal-uniót ajánlhatnak föl a magyar és a porosz korona közt, vagy pedig más hasonlót. Ha azonban Poroszország visszautasítja őket, Franciaország karjaiba vetik magukat. A legkomolyabb diplomáciai körökben is elfogadásra talált azon mese, hogy Magyarország teljesen organizálva van a forradalomra, s hogy pláne Galicziával együtt fog működni, sőt Lengyelországot föl fogja lázítani. Maga Goluchovszki azon gyanuba került, hogy áruló módon a lengyel állam visszaállítására törekszik az osztrák állam romjain. Hogy tényleg mik történtek s mikép volt organizálva az esetleges magyar fölkelés szemben a passivitás politikájával, e munka már kifejtette s további részeiben szintén fog róla szólni. De bizonyos, hogy a túlzások daczára Európa bizonyos lehetett benne, hogy Ausztria mindaddig súlyos és halálos sebben fog vérzeni, a míg Magyarországot ki nem elégit. Helyesen mondotta egy porosz államférfi, hogy Ausztria minden bajától megszabadulna, ha Magyarország régi alkotmányát visszaállítaná, mert ekkor kapna pénzt és katonát. Ez azonban nem történvén meg, Ausztriára nézve lehetséges minden baleset.

És a magyar kérdés daczára Ausztriának több alkalma nyílt a teljes érvényesülésre, s külügyi tekintélyének visszaszerzésére. A magyar kérdésen kívül egy sereg ostobaság lökte úgy az absolutismust, mint a provisoriumot az enyészet és Ausztriát szinte a bukás örvényébe. Pedig gyakran még hibái is előnyére váltak.

Ausztria magatartása a krími hadjárat alatt Oroszországot ellenségévé tette, ez Franciaországhoz való közeledés, sőt belső viszony által akart boszút állni a Habsburgok monarchiáján. A francia-osztrák háború idején megegyezés jött is létre Franciaország és Oroszország közt, melynek czélja Poroszország fékentartása volt. Hagemeister porosz kormánytérfi, Bernhardi feljegyzései szerint, constátálta e megegyezés létezését s ennek kapcsán nevezte Gorcsakoffot üresfejűnek. A mi politikánk — úgymond — csak egy alapgondolattal bír, és ez boszú Ausztria ellen. Oroszország tényleg nagy kölcsönt szándékozott fölvenni a háború esélyei miatt, azon jellegzetes eszmeiránynyal, hogy ha Oroszországnak pénze van, bolondokat is

elkövethet. A kilátásba helyezett négy hadtest mozgósításának kérdése nem okozott nagy ijedelmet Bécsben, mert a francia-orosz barátkozás nagy ellenhatást idézett föl magában Angliában is, Poroszországban pedig határozott ellenséges indulatot keltett. Így vált előnyére Ausztriának még a nagy hálátlanság elkövetése is.

Offensiv szövetség készült Ausztria és Poroszország közt s Albrecht föltérve berlini útja kapcsolatban állott a porosz tervekkel. Az osztrák vakság és gög azonban — mint mindig — ezuttal is megboszlulta magát. Ausztria félt németországi versenytársának kezdeményező vezérszerepet adni és nem elégedett meg többé azzal, hogy 50,000 emberből álló contingenszt adjon a német szövetség hadseregéhez Poroszország vezénylete alatt. Több mint 200,000 emberrel porosz és osztrák külön vezénylet alatt akart részt venni a vállalatban. A mi alatt az osztrák sereg Olaszországban az egyesült francia és olasz csapatok előtt megkezdte visszavonulását, Moltke Berlinben offensiv haditerveket készített Franciaország ellen. Bernhardi következőleg adja elő emlékirataiban e tervkészítés egyes, igen érdekes részleteit: Moltke föltételezte az offensívát; de a Páris elleni támadást kizárta, mert Páris meg lévén erősítve, azt sem rohammal bevenni, sem ostromolni, bezárni, vagy kiéheztetni nem lehet. A régi czélszerű alapgondolat tehát egészen kihagyandó a combinatióból, mely szerint a legrövidebb úton, esetleg Belgiumon keresztül kell menni Páris ellen s ott a békét diktálni. Nekünk tehát most csak korlátolt hadi célunk lehet: a nyílt csatamezőn kell megmutatni fölényünket és oly anyagi előnyök birtokába kell jutnunk, a melyeket a francziáknak vissza kell kapniok, hogy az egyensúly helyre álljon. Mérsékelt haszonnal kell megelégednünk, hogy azután a béke fönthartható legyen. De ehhez is nagy és hosszú erőfeszítés szükséges. (Mily más eredményeket hozott létre ugyancsak Moltke egy évtizeddel később!) Annál találóbb volt Moltke megjegyzése Franciaország belügyi viszonyaira. Mindenekelőtt — úgymond — győznünk kell s aztán Párist és Franciaországot saját belzavarainak kell átadnunk és egyáltalán nem kell törődnünk vele, mily politikai átalakulások mennek ott végbe. Franciaország vulkán, hagyni kell, hogy kiégjen. Metzet azonban ostromolnunk kell és Ausztriát föl kell hívunk, hogy a Felső-Rajnáánál Strassburgot vegye ostrom alá.

Mindebből azonban semmi sem lett és pedig legelső sorban Bécsnek már említett gögje és elbizakodottsága miatt. De tény, hogy Ausztria és Poroszország közeledése mégis befolyást gyakorolt III. Napoleon magatartására. A villa-francai béke még Olaszországból sem űzte ki teljesen Ausztriát. És az idők és szövetségek gyors változását jelentette az ekkor kezdődő, tartós közeledés Franciaország és Ausztria közt, mely csak 1870-ben ért véget, midőn Andrássy Beust segélytervét a koronatanácsban megbuktatta. Viszont Berlinben azonnal észrevették, hogy a megcsalt olaszok természetesen szövetségesei Poroszországnak Ausztria, sőt esetleg az osztrák-

francia szövetség ellen. Bismarck vaskeze kellően érvényesíteni tudta is Poroszország céljaira e szövetséget.

Ekkor még egyszer hatalmában volt Ausztriának jövője s az absolutismus katonai dicsőséggel vonhatta volna be belső sebeit. A porosz-osztrák háború előtt már négy évvel nem kisebb férfiú, mint Moltke jelölte meg a helyes utat Ausztria számára azon párbeszédében, melyet Bernhardi követségi tanácsossal tartott: Ausztriara nézve legjobb volna — úgy mond — kibékülni Olaszországgal, Velence kiadása által, s akkor egész hatalmával állhatna helyt Németországban a suprematiáért. Bernhardi erre így válaszolt: Ily bátor és nagyszabású politika gondolatára Bécsben nem emelkednek. Ott a politikusok nincsenek oly anyagból gyúrva, hogy ide fölemelkedhetnének.

Igy is történt, Ausztria nem adta ki Olaszországnak Velenczét és Poroszország Itália szövetségében támadt ellene, Franciaországhoz való jóviszonya pedig nem volt oly benső, hogy nyílt szövetség jött volna létre Bécs és Páris közt. Ausztria különben azt hitte, mert politikusait ép úgy mint hadvezéreit a hagyományos elbizakodottság vezette, hogy képes megküzdeni egyszerre két ellenfelével. A többször idézett Bernhardi feljegyzései szerint Bécs elbizakodása nem is volt minden alap nélküli. Moltke panaszkodott Bismarckra, hogy a katonai conceptio mögötte marad a politikai conceptio bátorságának és vakmerőségének. Sőt a nagy hadvezér nyíltan megmondta, hogy Berlinben a háborút nem akarják. Valószínűleg Bécsben sem óhajtják, — úgymond — de mégis be fog következni, mert a diplomatiai izgatottság már túllépte a határokat. Moltke ismét haditervet készítve, illetőleg Bernhardiét felülvizsgálva kijelentette, hogy ha a túlsúly és az iniciativa Poroszországnál volna, akkor helyes lenne a Bécsét támadási objectummá tevő hadműködési vonal. Ausztria azonban igen erős s valószínűen a kezdeményezés is nála lesz. Nem kevesebb mint 240,000 embert indíthat ellenünk, és hogy egészen szabad kezet nyerhessen. Magyarországnak minden concessiót meg fog adni.

Szóval Moltke megszokott higgadt gondolkozásán túl is aggodalmaskodott Ausztria irányában. Mi lett volna a magyar alkotmányból, ha az 50-es években az absolutismus és a 60-as években a provisorium nem követi el egyik külügyi hibát a másik után, vagy ha Moltke aggodalmai csakugyan reálisoknak bizonyúlnak?

Ezek előrebocsátása után rátérhetünk az absolutismus külpolitikájának pragmatikus előadására.

A krími háború előzményeinek idején úgy is látszott, mintha Ausztria szerencsecsillaga ismét emelkedőben volna. Az orosz-osztrák barátság színteg főnnállott egész az oroszoknak a Pruthon történt átmenteleig. (1853 július 4.) Ekkor még Buol Ausztria és Oroszország belső szövetségéről beszélt. Sőt midőn Oroszország már benn volt Oláhországban, még 1853. októberében is, a midőn oda Miklós cár másodszor látogatott el, az osztrák külügyminister azon

meggyorúsodást fejezte ki, hogy Ausztria semleges maradhat, minthogy Oroszország nem fenyegeti Törökország integritását. A következő év első hónapjaiban aronban kezdett szétfoszlan a lepel Ausztria keleti politikájáról. Miklós császár ugyanis nemcsak hitt Ausztria őszinteségében és hálájában, hanem ezt annyira természetesnek és kötelességszerűnek vélte, hogy Seymournak nyíltan kijelentette, mikép, ha Oroszországról szól, ekkor egyszersmind Ausztriát is érti. Midőn ez a hír leleplezés alakjában Bécsbe érkezett, a már Schwarzenberg által előkészített homlokzatváltoztatás gyorsan végbe ment s a nagy hálátlanság végrehajtása megkezdődött. Az absolut hatalmában elbizakodott Ausztria ki akart szabadulni Oroszország elnyomó fölénye alól s 1854 márcziusában megkezdte Galicziában, Erdélyben és Bukovinában csapatainak föllállítását; sőt augusztusban a portával kötött szerződés következtében megszállta a dunai fejedelemségeket, a melyeket most Oroszország kénytelen volt kiűriteni. Ausztriának ezen bár immorális, de bátor kezdeményezése nagy tekintélyt adott neki itthon és a külföldön. Poroszország most másodszor érezte a Manteuffel-féle mozdulatlan rendszer szégyenítő hatását. A magyarok és lengyelek lélekzetfojtva lesték az első ágyudördülést, melytől legalább az egyik czinkostárs, Oroszország megbüntetését várták. A kormány némi erélyt mutatott a délszlávaspiratiók irányában is; az Oroszország iránt való barátságos mozgalmat elfojtotta. Ismét volt egy időpont, a melyet Bach ügyesen hasznára fordíthatott volna. Némi, sőt tán mélyebbre ható rokonszenvet szerezhetett volna az Oroszország ellen küzdő absolutismus iránt. De mindenki csalatkozott; természetesen Bach leginkább. Ausztria a félrendszabálynál maradt, tehát a legrosszabb politikát követte. Nem szövetekezett a nyugati hatalmakkal, melyek sorába ellenben Piemont nagy erkölcsi fölényvel fölvétette magát; de semlegesen maradt. Oroszország megérezte akkor Galiczia és Erdély katonai fontosságát. A mint az első osztrák szurony megvillant az erdélyi szorosokban, az orosz sereg kénytelen volt menekülni a dunai fejedelemségekből Krim felé, mert féltene kellett hadműködési vonalát. A dunai fejedelemségeknek Ausztria által történt megszállása több kárt okozott Oroszországnak egy vesztett nagy csatánál. Csak nagyon természetes tehát, hogy Ausztria eljátszotta Oroszország rokonszenvét, sőt nagy hálátlansága talán egyik oka volt a gögös autokrata, Miklós császár halálának. A nyugati hatalmak ellenben bosszúságot éreztek Ausztria iránt, a miért ez nem csatlakozott hozzájuk, s a párisi congressuson éreznie kellett e bosszúság hatását. Erre következett azután Ausztria elszigeteltetése az európai concertben. A mit különben a román és szerb politikában helytelen magatartása is fölidézett. Különösen a román kérdésben, a dunai fejedelemségek egyesítésével szemben, bár saját szempontjából helyesen, de diplomatiaillag oly ügyetlenül járt el, hogy már majdnem ekkor összetűzött Franciaországgal. De a legnagyobb hibát akkor követte el, a midőn a krimi hadjárat idején megelégedett a félrendszabállyal, utóbb meg oktan merészséggel a hatalmast

és bátort akarta játszani. A fejedelemségekben ugyanis nem vonta ki csapatait 1857 márczius végéig, és e miatt magával Angliával is ellentétbe került. Az occupatio meghosszabbítását Corotini arra használta fel, hogy Moldva különállását fontartsa, és így a dunai fejedelemségek egyesítését meggátolja; e célból külön nemzetgyűlést akart ott összehozni. Törökország szívesen támogatta volna Ausztriát, de ennek sikerült még Angliát is maga ellen hangolni, s így separatistikus tervével megbukott és valóban 1857 januárjában Cuza a két fejedelemség hoszpodarjává választott.

A hol félénk, hol túlbátor osztrák külpolitika különös ügyességet fejtett ki abban, hogy miként lehet mindenkit Ausztria ellenségévé tenni s a legnagyobb hatalmakkal összeveszni. Már a párisi congressuson s utóbb a conferentián annyira felbőszítette Napoleont, hogy ez 1858 augusztusában a dunai fejedelemségek kérdésében meg akarta szakítani vele a tárgyalást. Így nem csoda, ha gyorsan fejlődtek az események. Már az 1859-iki újévkor mindenki biztosan előre láthatta a háborút Ausztria és Franciaország közt. A diplomatai karnak 1859 január 1-jén történt fogadtatása alkalmával Napoleon szinte nyersen fordult Ausztria követéhez, Hübnnerhez, és sajnálkozását fejezte ki, hogy nincs a régi jó viszonyban urával. Az imént ugyanis Románia, most meg Velence és Lombardia miatt ütköztek össze. Csak a vak nem látta, hogy Napoleon el van szánva a háborúra, és e szerencsétlen vakok az osztrák külpolitika vezetői voltak. Buol és az udvar azt hitték, hogy Napoleon törekvését a conservatív érdekeket fenyegető fölforgatás gyanánt lehet föltüntetni. Csakhogy Ausztria elfelejtette, hogy a conservatív érdekeket védő szent szövetséget a krími háboru idején önmaga bontotta föl. Így a conservatív érdekek szószólói sehol sem jelentkeztek, s legkevésbé jelentkezett Oroszország, hogy a háború kitörését meggátolja. E mellett Buol mégis ragaszkodott, midőn Franciaország kétségbe vonta Ausztria helyőrségi jogát a legatiókban s a középolaszországi hercegségek fölött való gyámkodását helytelenítette. De midőn már a háboru kikerülhetetlenségét Bécsben is belátták, kétségtelennek tartották, hogy legalább szövetségekre tesznek szert. Még mindig bíztak Európa reakciónárius szellemében. A császár 1859 ápril 8-ikán népeihez intézett manifesztumában azon meggyőződését fejezte ki, hogy Ausztria a küzdelemben nem fog egyedül állani; Gyulay főparancsnok pedig a szárd területre való lépésének idején azt fejtegette, hogy mint fölszabadító jelenik meg a forradalmárok ellenében. A bécsi udvar azon csalékony reménynek adta át magát, hogy Oroszországot még mindig megnyerheti, s mert Buol volt Schwarzenberg politikájának örököse s a nagy halátlanság elkövetője a külügyministert elejtette és helyette gróf Rechberg vette kezébe a külügyek intézését. Oroszország azonban nemcsak maga nem segített Ausztrián, hanem Gortschakoff még a délnémet államokat is elijesztette, a melyekben pedig az ultramontanizmus mindent elkövetett a konkordatumos Ausztria támogatására. Legtöbb sikerrel dolgozhatott volna Ausztria Berlinben. Porosz-

ország ugyan ölműtűz óta ellenséges szellemű versenytársa volt Ausztriának. Különösen Bismarck, ekkor szent-pétervári követ, érezte mindazt a gyűlöletet, mely később Sadowánál a szívig ható tördőfést intézte. A vaskanczellár ekkor azonban még inkább csak medvékre vadászott, mint államokra. A porosz regens-hercege némi sejtelenemmel látszott birni, hogy Ausztria után Poroszországra kerül a sor. Hajlandó lett volna Poroszország versenytársának jó szolgálatokat tenni. Ha ekkor Ausztria engedményt tesz Poroszországnak a német szövetségi kérdésben, még talán fegyveres segílyt is kaphatott volna. Minden esetre elég leendett magára a béke föntartására vagy legalább a háború következményeinek megváltoztatására, ha Poroszország mozgósítást rendel el. Napoleon valószínűen nem mert volna háboruba menni, ha Ausztria oldala mellett ott találja Poroszországot. Vagy ez esetben Oroszországgal kellett volna szövethaznie s már ekkor létesült volna az európai szövetségek jelen alakjának előképe.

Bécsben azonban megszokták Poroszországot lenézni s vele parancsolóan bánni. A bécsi udvar azt hitte, hogy rendelkezik a Hohenzollernekkel. A tapintatlan bánásmód következménye azután az lett, hogy Ausztria oldala mellől Poroszország is hiányzott; habár mégis ennek és Németországnak magatartása volt oka később annak, hogy Napoleon diadalútjában megállott, és az olasz és a magyar érdekek cserbenhagyásával megkötötte a villafrancai békét.

A magyar emigratio és a magyar kérdés erősen belejátszottak ekkor a világeseményekbe. III. Napoleon nagybátyjának példáját követte, s ép oly könnyen cserben hagyta, mint fölhasználta a fölbiztatott és elnyomott népeket. Kossuthot fölhívta, hogy működjek közre Ausztria ellen s lázítsa fel Magyarországot. Kossuth, okulva a szerencsétlen Makk-féle lázadási kísérleten, csak úgy egyezett bele Napoleon tervébe, ha ez Fiumén keresztül egy francia hadtestet küld Magyarországra. Kossuth és az emigratio túlvérmes reményeket fűztek Napoleon politikájához, mely később úgy őket mint Cavourt cserben hagyta. Magyarország »kormányzója» gróf Teleki Lászlóval és Klapka Györggyel hozzálátott a nemzeti igazgatóság szervezéséhez és egyszersmind sok dolga akadt Angliában. Itt a Derby-féle conservatív ministerium volt az ügyek élén, mely minden körülmények között ellenzte volna a francia hadtestnek Fiumében való kikötését. A földolog tehát most az volt, hogy a tory-ministerium megbukjék és Palmerston whig-ministeriuma következze. Kossuthnak ekkor bámulatos népszerűsége volt Angliában. Városról városra ment meetingezni, s liberális angol barátainak segítségével jelentékeny része volt a Derby-kabinet megbuktatásában. Ekkor volt a magyar emigratio fénykora. Ez emigratio működésének tényleg nem voltak nagy politikai sikerei. Még csak szelidíteni se tudták a reactiont, annál kevésbbé voltak képesek az emigránsok megbuktatni az absolutizmus rendszerét, mely lehetetlen célja, bel- és külpolitikai hibái miatt omlott össze. Politikailag csak negativ nagy sikere volt az emigratiónak

az, hogy nem vitte be az országot meggondolatlan forradalomba, melynek véres elfojtása okvetlenül bekövetkezett volna. A magyar legio szervezése és működése, valamint a magyar nemzet számos fiának az olasz szabadságharcban való részvéte Garibaldi alatt megmutatta, hogy a magyar fegyverek mindig készek a zsarnoksággal szembeállni. De szükségkép esatalkoznia kellett Kossuthnak nemcsak Napoleon, hanem Garibaldi ígéretében is. Midőn Napoleon meglepő és a főtebb mondottak miatt mégis könnyen érthető sietséggel megkötötte a villafrancai békét s a szerződésben Magyarországrol egy szóval sem emlékezett meg, Kossuth és az emigratio nagy része kezdett Garibaldi, esetleg Olaszország segítségével bízni. Garibaldi

Kossuth az emigratióban.
(Egykoru amerikai metszet után.)

meg is ígérte, hogy 30,000 önkéntessel betör Magyarországra, míg Kossuth jobb szerette volna az olasz királyi zászlókat lobogtatni Magyarországon. Az előkészületek a magyarországi hadjáratra meg is megkezdődtek. Ekkor azonban világossá lett Kossuth optimismusa, mely őt minden tervnek, még a dunai confoederatio tervének elfogadására vagy kieszelésére is rá tudta bírni. Azt képzelte, hogy Angliában bocsáthat ki bankjegyeket Magyarország jövedelmére, s ott nem kevesebb mint 100 millió forintnyi bankjegyet kezdett nyomtatni. Ekkor keletkezett az az érdekes banköpör, a melyben az osztrák császár mint fölperes, Kossuth Lajos mint alperes szerepeltek. A pör vége az lett, hogy Kossuth közjogi fejtegetései nem találtak vissz-

hangra, a ki Ferencz Józsefet bitorlónak mondta és érvényesíteni akarta azon jogát, hogy ő, mint Magyarország törvényes kormányzója, bankjegyet bocsáthat ki. A bankjegykibocsátástól tiltatott s 200.000 frank költségben elmarasztaltatott; ez összeg felét Napoleon, másik felét Cavour fizette ki. Ez esemény fölvilágosíthatta volna Kossuthot, hogy Anglia semmi körülmény közt se tűrte volna akár a francia, akár az olasz hadnak Magyarországra való betörését. Sőt a conservatív érdekek ez esetben előtérbe léptek volna Németországban és Szent-Péterváron egyaránt. Az olasz beütés természetesen elmaradt, s bizonyára nem pusztán Cavournak 1861 január 6-ikán bekövetkezett halála folytán. Erdély föllázításának kísérlete pedig a török közbelépте miatt bukott meg, a ki lefoglalta a Genuából küldött fegyvereket.

De annál nagyobb erkölcsi eredményeket ért el az emigratio a külföld rokonszenvének Magyarország iránt való fölkeltése által. A nemzetnek színe-java, a ki a csatatéren vagy vesztőhelyen el nem vérzett, külföldön élt. Kossuth, Andrassy Gyula, Teleki László, Pulszky és más kiváló férfiak sok dicsőséget szereztek Magyarországnak.

Magyarországot az emigratio ismertette nemcsak Európával, hanem a világgal. Szabadságharcunk dicső küzdelmén kívül főleg menekültjeinknek köszönjük azon nagy és mély rokonszenvet, mely a magyar név iránt támadt szinte egész nyugaton, sőt Amerikában is. A világ tudta, hogy szabadságharcunkat csak két nagyhatalom erőfeszítése nyomhatta el. A midőn pedig az emigránsok személyében a magyar nemzet hős fiait megismerte, bámulta nagy képességeinket és culturai nagy fejlettségünket. Kossuth nem túloz Irataiban, midőn Angliában és Amerikában történt nagyszerű fogadtatását leírja. A fényes jelenetek előadását megerősíti az akkori sajtó és az angol újkor történetének írása. Mac-Carthy négy évtized múlva is nagy lelkesedéssel és elragadtatással szól Kossuth angliai útjáról. Az akkori Times bár azon kormány támogatója volt, melyet Kossuth meg akart buktatni, hogy Angliát Ausztria-ellenesen hangolja, mégis a legcsodálatosabb lelkesedéssel irt Magyarországot ú. n. dictátoráról. Mac-Carthy kevesebb elismeréssel nyilatkozik ugyan Kossuth angol nyelvéről, melyet ez fogságában és később Kis-Ázsiában tanult meg. Az egykoru Times azonban azt írta Kossuthról, hogy csakis az apostoloknak adatott annyi nyelv tudása, mint Kossuth Lajosnak.

Az emigratio politikai hatásáról, mint már szoltunk róla, más nézetben vagyunk, mint volt maga Kossuth, mint voltak politikai barátai és volt legújabb korig, sőt még van mai nap is a magyar közvélemény nagy része. Az emigratio politikai haszna csak indirect vala, a mennyiben föntartotta a magyar nemzetben a jobb napok reménységét s másrészt állandóan nyugtalanította az elnyomó hatalmat. A reactio erőszakát azonban nemcsak nem szelidítette, hanem inkább azt zordabbá és kegyetlenebbé tette, s a nemzetben azon tévhitet ápolta, hogy kiegyezéssel és passiv resistenciával nem, hanem csak a fegyverek hatalmával vivhatja vissza szabad-

ságát. Ekkor kezdett a magyar nemzet túlságosan bízni a külföldi hatalmakban. Kossuthnak eltagadhatatlan érdeme, hogy nem izgatta a nemzetet fegyveres fölkelésre, s az Ausztria ellen viselt háborúk idején világosan kikötötte, hogy Magyarország csak akkor fog fölkelni, ha a támadó hatalom zászlóit és ekkép becsületét angagálja magyar területen. A desperálók mégis az ő szellemében vélték cselekedni, a midőn összeesküvéseket szerveztek, a melyek az ismeretes szerencsétlen eredményekre vezettek.

Maguk Kossuth íratái kétségtelenné teszik, hogy őt és a magyar nemzetet úgy Franciaország, mint Németország csak eszközül akarta használni, hogy azután az adott pillanatban cserben hagyhassák. Azért akarta úgy Napoleon mint Bismarck a magyar forradalmat diplomatiailag el nem ismert katonai diverzió gyanánt tekinteni. Magyarországot, mint a debreczeni trónvesztési nyilatkozat által a Habsburg-háztól elszakadt államot, egyik sem akarta nyíltan szövetségébe fogadni. A debreczeni szerencsétlen actus alapjára Ausztriának még legesküdtebb ellenségei sem álltak, s így tagadták azon politika egész lényegét, melyet Kossuth ápril 14-ike óta tévedező útjainak kiindulási pontjává tett. Jelentékeny politikai hatása a Kossuth által vezetett emigrációnak már ezért sem lehetett. III. Napoleon, sem semmiféle francia államférfi, még háború idején sem vallhatta magának ezt a politikát, mely Magyarországot elszakítja a Habsburgoktól, s ekkép tette megsemmisíti az osztrák monarchiát. A königgrätzi nap után kitűnt, mily szükséges ellensúlynak tartotta Franciaország Ausztriát Poroszország irányában. Napoleonnak már késő jelszava fényesen igazolta azt. Viszont Magenta és Solferino után Napoleon azért volt kénytelen szinte cserben hagyni szövetségétársát, Olaszországot, s megkötni a villafrancai békét, mert Poroszország Ausztriát szintén ellensúly gyanánt tekintette Franciaországgal szemben. Ez alapgondolaton nyugszik az a szilárd szövetség, mely napjainkban biztosítja a békét világrészünknek. Ausztriát egyetlen egy ellensége sem akarta azon fokokon túl meggyöngíteni, a hol az már életképtelenné leendett. Az emigratio elszakadási politikája tehát már e miatt sem nyerhetett rokonszenvet Európában az államférfiaknál és diplomatáknál.

Annál inkább rokonszenveztek Európa népei a dicső küzdelmek elbukott hőisével, a magyar nemzettel és ennek lánglelkű fiaival, a kik mint valódi apostolok járták be a művelt világot, hogy Magyarország iránt szeretetet és bámulatot keltsenek. Ennek az emigrációnak is voltak árnyoldalai, csunya veszekedések és intrikák, de soha sem sülyedt le a lengyel és román emigratio gyakran szégyenletes nivójára. Ez az oka, hogy a magyar emigratio tiszteletet ébreszt önmaga s hosszú időn át ki nem írtható rokonszenvet Magyarország iránt.

Menekültjeink kiválóbbjai nemcsak dicsteljes kenyérkeresés céljából, hanem egyszersmind, hogy használjanak a nemzeti ügynek, nagy sikerrel küzdötték be magukat a leghatalmasabb külföldi lapok szerkesztőségeibe is. Az amerikaiakról nem is szólva, a francia, angol, olasz s a többi hir-

lapokban jeles magyar tollak dolgoztak. Csak nagyon természetes, hogy ekkor minden magyarellenes vád méltó czáfolatot kapott, míg most csak legújabbán kezdünk ez irányban dolgozni. Az osztrák reactio által kitarított külföldi sajtót több mint eléggé ellensúlyozta a nagy és független szabad sajtó Amerikában és Európában. Magyarország védelme lehatolt meg a nép alsó rétegeibe is. Ennek és azon varázsnak, mely Kossuth személyt körülvette, tulajdonítandó a londoni jelenet, melyben Haynau, a bresciai hiéna s a magyar szabadságharczra következett gyalázatos bűnök megbélyegzett alakja, a sörfőző legények ökölvívásának lett szenvedő alanyává.

A külföld rokonszenve ritkán érvényesíthető jelentősebb politikai célra. Nem a rokonszenv vitta vissza alkotmányunkat, hanem a nemzet szívós ragaszkodása jogaihoz, a szenvedőleges ellenállás és Deák Ferencz bölcse politikája egyrészt, s másrészt az elnyomás butasága és fegyvereinek szerencsétlensége. De valamint a magánéletben jobb a társaság tagjaival oly viszonyban lenni, melyet a kölcsönös rokonszenv tesz kedvessé, ép úgy a nemzetközi viszonyokban is sokkal jobb a kölcsönös becsülés s jó bánásmód, mint az ellenszenves megvetés.

A francia-osztrák háború lefolyása bizonyossá tette, hogy Magyarország nem várhatja fölszabadítását a külföldtől; pedig mennyi nemzeti remény fűződött ehhez a háborúhoz azon első percztől kezdve, midőn 1859 ápril 29-ikén az első francia csapatok megjelentek Genuában és Turinban, egész a villafrancai béke megkötéseig. Gyulay nagy léleknyugalommal nézte a francia hadak érkezését, s lehetővé tette, hogy azok egyesülhessenek az olasz hadsereggel. Ez a hadjárat nagyon hasonlít a későbbi porosz hadjáratához. Ott meg Benedek nézte nagy nyugalommal a porosz csapatok bevonulását Csehországba, a helyett hogy bátor offenzívával meggátolta volna a szász hadsereg elfogatását. Az 1859-iki háborúban Magenta és Solferino, a 66-ikiban a trautenaus és a königgrätzi katastrophá sujtotta az alkotmányt hadi lábba levő Ausztria hadseregeit. Mi sem jellemzi a csatavesztéseket annyira, mint a hadi foglyok nagy száma. A solferinói csatában 250,000 emberből 15,000 lett a francziák hadi foglyává, azok legnagyobb része magyar, horvát és olasz volt. Már ekkor is megérthette volna a bécsi udvar, hogy Magyarország kibékítése nélkül nem mérkőzhetik egyik nagy hatalommal sem a csatatéren. A villafrancai béke kiábrándította a nemzetet, de Bécs még a solferinói csata után se tanult eleget. Bach Sándor és Kempen fölmentését az augusztus 22-iki hivatalos lap hozta ugyan, de nem hozta meg azt, a mit a nemzet joggal várhatott volna az absolutismus bel- és külpolitikai sikertelenségei után. Az absolutismus rendszere erkölcsileg megbukott, megzűnése azonban csak fokozatosan történt. Thun, mint láttuk, még azután is fönn akarta tartani Bach rendszerét az egyházpolitikában; sőt a protestánsok üldözése csak ekkor kezdődött igazán. De mindinkább bebi-

zonyult, hogy az eddigi rendszerrel nem lehet tovább kormányozni, s a kormány már kezdett némi engedékenység felé is hajlani. Kazinczy Ferencz emlékének ünneplését 1859 végén megengedte s ezen év nyarán az esz-

Gróf Gyula Ferencz.

(Könyomat után.)

tergomi Scitovszky-ünnepen történt az a nevezetes eset, mely legjobban jellemezte a megváltozott viszonyokat. Itt Bartakovics Béla egri érsek nyíltan apostrophálta Albrecht főherceget, a ki pedig magyarul köszöntötte

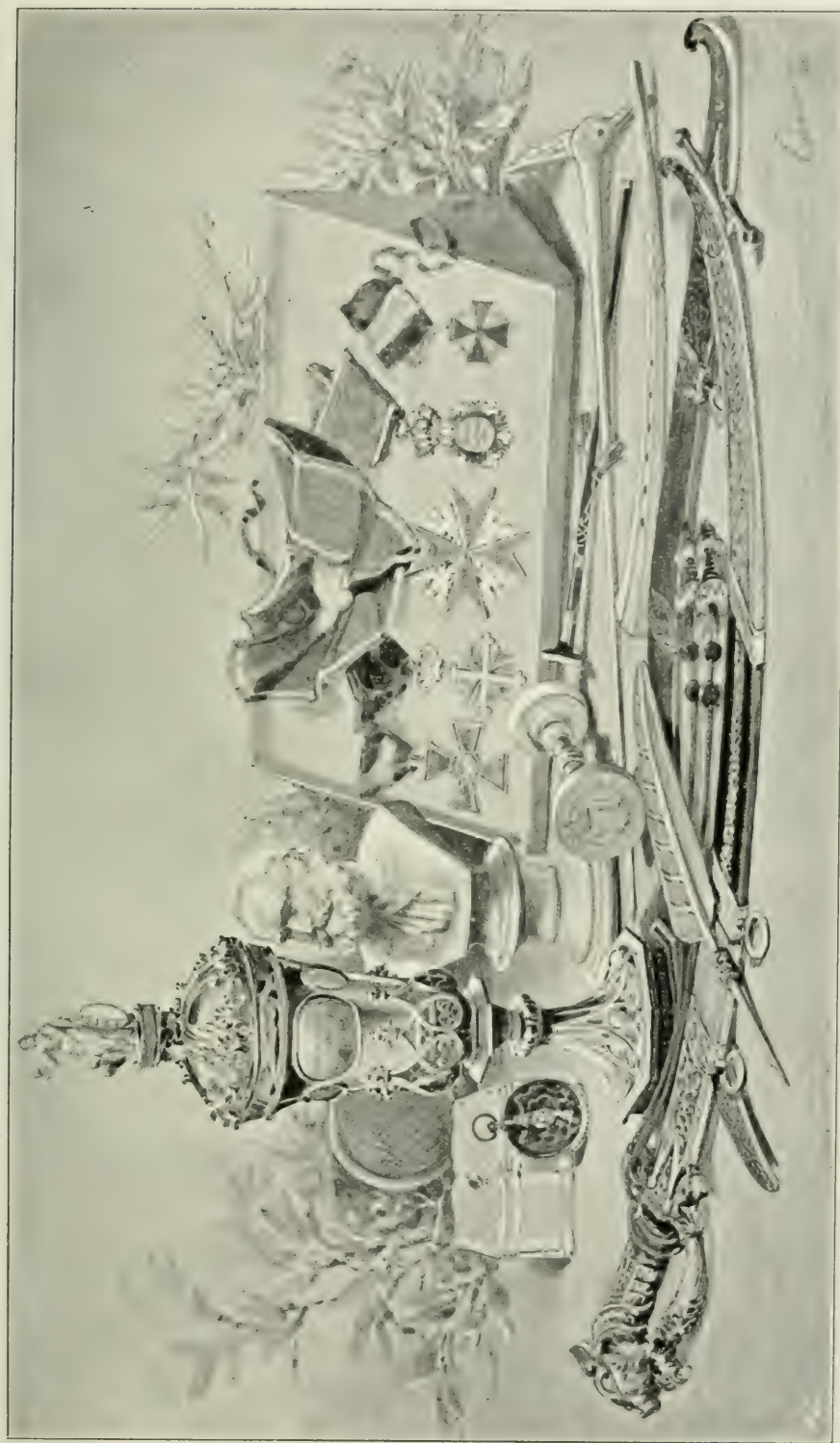
fel Scitovszkyt. Az egri főpap a primásra mondott pohárköszöntőjében követelte a nemzet nevében való erélyes fölszólalást akkor, a midőn a nemzetenek nincs alkotmánya és koronás királya. Az ily vakmerő fölszólalás régebben súlyos megtorlásban részesült volna, most csak annyi történt, hogy a főherczeg kirugta maga alól a széket és kíséretével távozott.

A régi rendszer összeomlását teljes bevégzése felé vitte Albrecht főherczegnek visszahívása, s a későbbi szerencsétlen hadvezérnek, Benedek Lajosnak fő kormányzóvá való kinevezése. A régi rendszer külsőségeiből összeomlott a területi beosztás is. Buda ismét igazgatási központtá lett. A halotti csendre kárhoztatott nemzeti szellem ellenállhatatlanul tört ki s tüntetés tüntetést ért. Minden ünnepély alkalmat adott ilyen tüntetésekre.

Ily alkalom volt Kisfaludy Károly szobrának Balatonfüreden, Berzsenyi szobrának pedig Niklán történt leleplezése. Az akadémia palotájára nem kevesebb mint 800,000 forint gyűlt össze. Szabadon eresztett szakált és bajszot a magyar nemzet, a zsandár többé nem beretváltatta le, szabadon és tüntetőleg viselte is az attilát, a Zrinyi és Kazinczy dolmányokat, a tarka és szűk nadrágot, a pörge Kossuth-kalapot. A hatalom csak ritkán és félve nyult a tüntető nemzeti mozgalom megfékezéséhez. 1860 márczius 15-ikén a katonaság még belelőtt az ifjúságba, a mely az 1849-ben kivégzett politikai vértanúk sirját akarta földiszíteni. De Forinyáknak, az áldozatnak temetése alkalmával rendezett tüntetés megmutatta, hogy Bécsnek nincs többé ereje és hatalma. Szinte korlátlanul folytak a nemzeti ünnepségek, szabad folyást nyert a reactio zsilipei közt földuzzadt nemzeti és hazafiui érzelmek. A francia hadjárat, Bach bukása s Albrecht főherczeg visszahívása után nemcsak örömteljes napokat, hanem örömteljes hónapokat töltött a nemzet, habár az alkotmánykérdés még egyáltalában nem nyert tisztázást. Az öröm és remény e szép napjait súlyosan megzavarta Széchenyi Istvánnak 1860 április 8-ikán a döblingi tébolydában történt öngyilkossága. A legnagyobb magyar befejezte nagy és végzetes pályáját s pedig ugyanazon végzet által, melyet, mint emlékirataiból kitűnik, maga már rég előre látott. Az öntépelődés s a titáni belső küzdelmek már régebben megbontották e század legnagyobb elméjét s végre előidézték magát a katastróphát. Még megérte, hogy leggyűlöletesebb s legmegvetettebb ellenfele, Bach, valamint rendszere megbukott. kikerülhetetlen volt a rendszerváltoztatás, s csak idő kérdése lehetett az alkotmány visszaállítása. A téboly föltételezése nélkül, a közönséges logika szerint, nem lehetne megmagyarázni a véres tett elkövetését.

Ámde egy sereg azon korbéli tanu állítja, hogy elmeállapota egészen rendes volt, maga Deák Ferencz 1857 július 21-ikén azt írta, hogy meglátogatva Széchenyit, azt tapasztalta, hogy Széchenyi öregedett ugyan, de nem rendkívüli módon, s hogy lelki állapotában semmi nyoma a betegségnek. Eszejárása, ugymond, ép olyan mint előbb volt, és előadása ép oly érdekes.

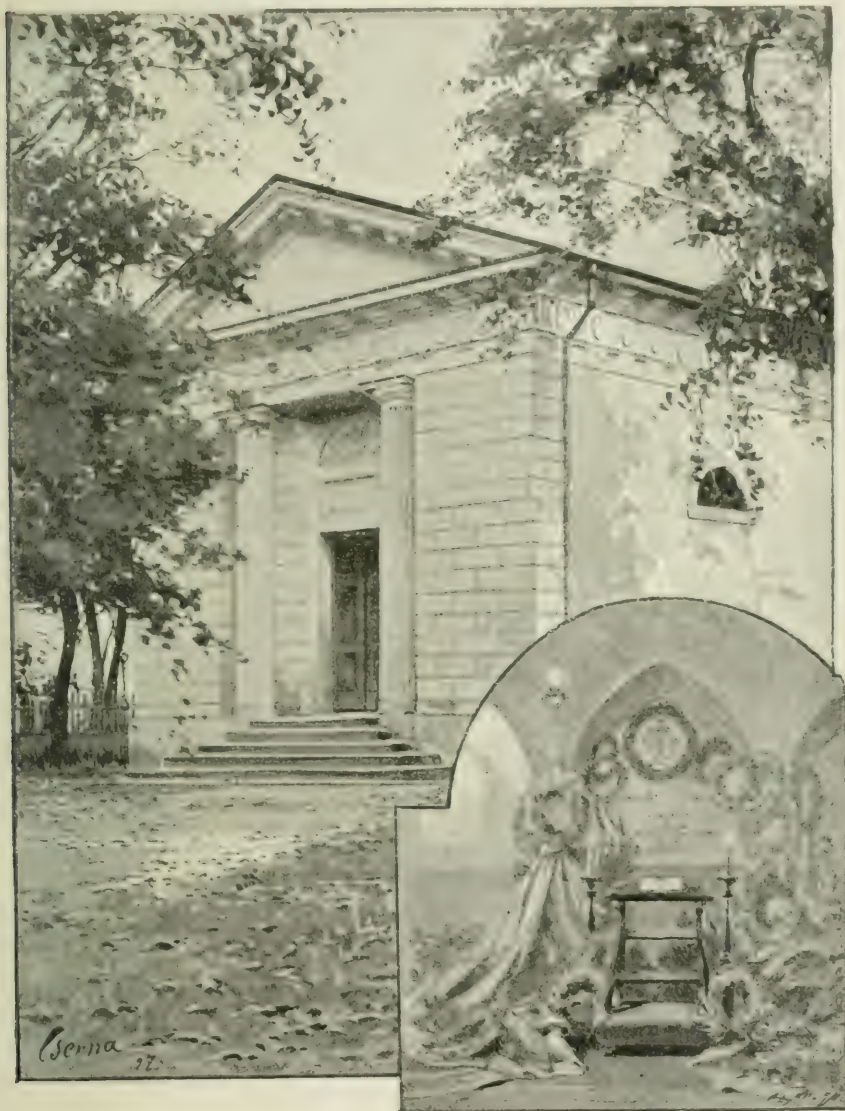
Egyáltalában Széchenyi folytonos és állandó összeköttetésben volt a politikai körökkel, sőt a magyar politikában tevékeny részt vett. »Blick«-je

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN EMLÉKTÁRGYAL.
(Kajzolta Cserna Karoly.)

34. Ábrakészítés: nyoma.

nem egy kialvó lángész utolsó föllobbanása, hanem egy, bár hevült agy
csodás alkotása. Maga Rechberg külügyminister meglátogatta s kikérte
tanácsát. Holán Ernő Kónyihoz írt levelében előadja, hogy Széchenyi a

Gróf Széchenyi István sirboltja Nagy-Czenken.

(Rajzolta Cserna Károly.)

solferinói csata után hajlandó volt Rechbergnek felelni s vele alkudozni. Közbenső állást foglalt el Deák Ferencz és a conservatívek közt. Memorandumára, illetőleg levelére Bécsből semmi válasz nem érkezvén, a legnagyobb magyar elejtettnek vélte tervét, s ekkor ezt Lipcsében kinyomatta s abból

több példányt bizalmas ismerősei közt kiosztott, az egész kiadást azonban a rendőrség lefoglalta. Neki tulajdonítják az 1839 december havában megjelent «Offenes pro Memoria an Seine Majestät» című röpiratot is. A halálát megelőző évben tehát még semmi lelki zavart nem árult el.

Csakis két körülmény hathatott kedélyállapotának feldulására. Érezte, hogy sem Deák Ferenczcel, sem a conservatívekkel nem ért teljesen egyet, s így elszigetelt álláspontra jutott. A másik körülmény s talán a döntőbb az volt, hogy Thierry rendőrminister tudtára adta, mikép nem fogja soká tűrni, hogy a döblingi tébolydát politikai conventiculumok színhelyévé tegye s állítólagos betegségét a rendőri és büntető üldözés alól való mentesség oka gyanánt tekintse. Falk Miksa Széchenyiről irt nagyszabásu munkájában mélyreható pillantással rajzolja a döblingi Promethaeus lelki állapotát, s újabban is jelentek meg feljegyzések és érvelések, a melyek Széchenyi öngyilkosságának okát akarják felderíteni. Tagadhatatlan, hogy Széchenyi mindig hajlott az üldözési mániára, sötét aggodalma pedig a nemzet jövője miatt örökös tépelődésben tartotta. Az öngyilkosságra való hajlama átkísérte fényes pályájának még legkiemelkedettebb korszakaiban is. A sötét gondolat mindig ott leskelődött humorának hátterében, mint vipera a virágbokor mögött. És mégis aligha fog sikerülni a mai, valamint a későbbi történetírásnak földerítenie azon valódi okot, mely ezt a lángelmét saját fényének kioltására bírta. Úgy látszik nem egy ok, hanem a complicált okok egész sorozata működött közre. A csapás, mely a nemzetet sújtotta, oly nagy volt s a reactio annyira felfokozta a képzelődést, hogy Széchenyi öngyilkosságában sokan a hatalomnak aljas cselekedetét vélték megpillantani. E különben alaptalan gyanu csak fokozta a nemzet gyászát, mely még ma is tart. a legnagyobb magyar emlékezte tartani fog minden korokon és századokon keresztül.

A Bach-rendszer bukása s a nemzet melléről a nagy kő legördülése teljesen igazolta Deák passivitási politikáját; de meglepő esemény volt a conservatívek számára. Hazafiságból bár szintén bizonyára örültek a bekövetkezett eseményeknek, de kitünt, hogy nem tudták azt kellően felhasználni.

A bécsi politika még Solferino után is azt hitte, hogy Magyarországgal, legalább az alkotmány látszata mellett, elfogadtathatja a birodalmi egységet. A conservatívek, s köztük első sorban gróf Dessewffy Emil, valamint báró Jósika Samu, Majláth György és gróf Széchen Antal szintén lehetségesnek tartották, hogy a 48-iki alkotmány visszaállítása nélkül ki lehet békülni Magyarországgal. — Ugyancsak ők folytonos érintkezésben voltak, sőt ismételten tanácskoztak a birodalom külügyministerével, gróf Rechberggel. A bécsi politika azonban Bach bukása után sem akart tágitani. Gróf Dessewffy Emil, a hosszú és complicált memorandumok s alkotmánytervek lázas agyu kigondolója, 1859 augusztusban már kezdett kiábrándulni, s belátta, hogy kísérleteivel semmire sem megy. Ekkor nyilatkozatot szerkesztett, s azt akarta, hogy ezt legalább 1000 tekintélyes magyar aláírja

és a külföldön is közzétette. Deák Ferenczel közölte tervét 1860 február elején, Deák azonban ellenezte azt, s így Dessewffy elejtette.

Időközben Bécsben kezdték belátni, hogy valamit tenni kell. Keresték az állam- és birodalommentő eszmét, s ezt megtalálni vélték a megerősített birodalmi tanács eszméjében.

Az 1860 márczius 5-iki császári patens által történt a kísérlet, mely a megerősített birodalmi tanácsot létesítette s elrendelte, hogy ez a testület álljon rendes tagjain kívül élethossziglan kinevezett tagokból s az országos képviselők által 6 évre kiküldött delegátusokból. Az országos képviselőknek nevezett országgyűlés működéséig a császár nevezett ki 38 tagot. A megerősített birodalmi tanács állapította volna meg a terv szerint a költségvetést, ennek hatáskörébe tartozott az általános birodalmi törvényhozásra vonatkozó minden fontosabb javaslat, s végül az országgyűlések minden felterjesztése. Kezdeményezési joggal azonban a megerősített birodalmi tanács nem birt, s általában az önkényuralom valódi lényegének leleplezésére szánt árnyékot képezett, s az 1860 márczius 6-ikán megjelent »Wiener Zeitung« mégis a megígért reformok koronájának nevezte azt.

A conservatívek nagy része visszautasította kinevezését a megerősített birodalmi tanácsba. Báró Vay Miklós, Somssich Pál s Eötvös József nem mentek abba bele, nem akart annak tagja lenni gróf Dessewffy Emil sem. Apponyi György, Majláth György, Barkóczy, Andrássy György stb. ellenben elfoglalták helyüket a megerősített birodalmi tanácsban, de annak mindjárt első ülésében kijelentették, hogy csak a saját maguk nevében szólnak, és nem képviselik a nemzetet. Ugy Andrássy mint Apponyi a bécsi camarillának legnagyobb neheztlését vonta magára, de annál nagyobb tekintélyre tettek szert a tanácsban az úgynevezett »magyar urak«, akik még az osztrák felfogás szerint is, legmirevebb torizmusuk mellett az alkotmányosság és szabadság szellemével sokkal ismerősebbek voltak a gyakorlatból, mint a legelőrehaladottabb és a legfelvilágosodottabb német doctrinairek. Majláth György mindjárt kezdetben a sajtó mellett nyilatkozott, hogy t. i. az ülések nyilvánosak legyenek. E nyilatkozat gőgös, szinte lenéző volt, és mégis jó hatást tett a hivatalos körök sajtóellenes hangulata közepett. A »magyar urak« valójában félelmesek kezdtek lenni a kormányra nézve, amidőn azon álláspontra helyezkedtek, hogy a kivételes alkotmányos intézkedést csak azért fogadták el, hogy Magyarország történelmi jogát e keretben is megvédelmezzék, s még nagyobb sensatióra tettek szert, amidőn a megerősített birodalmi tanács számára valóságos jogokat követeltek, hogy ez törvényhozási factorrá legyen, nem pedig pusztán véleményező testület maradjon. Merész hangjuk egészen elütött a többi birodalmi tanácsosokétól. Mi sem annyira jellemző, mint hogy Szögyény-Marich László a hivatalos lapban nyilvános megrovást kapott felszólalásáért. De legérdekesebb alak volt a grotesk fajból Barkóczy. Ez a különös egyéniség felfelé eléggé fekete-sárga, lefelé pedig erősen vörös színű volt. Magyar a szó

teljes értelmében, de — amennyiben az megegyeztethető — teljesen aulikus szellemben. Modorára nézve érdes és erőszakos, s pedig nemcsak le-, hanem felfele is. Magyar karakterét leginkább kiegészítette azon körülmény, hogy adót soha sem akart fizetni. Epen birodalmi tanácsossá nevezték ki, midőn egyben adóhatralékainak behajtását rendelték el Bécsben, s erről a kassai pénzügyigazgatóságot értesítették. Barkóczy természetesen lármát ütött, mire a végrehajtási rendeletet visszavonták, s a nagyhangú magyar valóságos enfant terrible-je lett a birodalmi tanácsnak. Oly gorombaságok nehéz lövegeit szórta a ministerekre, hogy e gorombaságok még mai népies gyülekezeten is számot tennének. Különösen egy ízben úgy rátámadt Nádasdyra, hogy ez az elnöklő főherczeg védelmét vette igénybe a szerinte brutális bántalmazással szemben. A »magyar urak« lassanként hatalmuk alá hajtották a birodalmi tanácsot, s úgy a 21-es bizottságban, mint a plenumban el tudták fogadtatni azon indítványukat, hogy az alkotmány a történeti alkotmányok alapjára helyezendő, e czélt azonban meg kell egyeztetni a monarchia nemzetközi és nagyhatalmi állásával. Egyéb tekintetekben is fejlődött a birodalmi tanács hatásköre. Új adók és pótlékok kivetése vagy emelése s új kölcsönök kötése csakhamar egyedül a birodalmi tanács beleegyezésével történhetett. Az összes sikert azonban lerontotta azon körülmény, hogy az alkotmányos új rendszer behozatalát a korona kezdeményezésétől tették függővé. Az octroy tehát hivatalosan kimondatott.

Dessewffy Emil mégis reménykedni kezdett, s azt hitte, hogy elérkezett az új korszak. Elérkezett, de még csak az októberi diplomáé.

Gróf Dessewffy Emil 1859-ben meghívást kapott Rechberg külügyministertől s egyszersmind azon megbízást, hogy a monarchia helyzetéről és a teendőkről mondjon véleményt. Terjedelmes levélben adta elő nézeteit, kimutatva, hogy az absolut és germanizáló rendszert tovább föntartani nem lehet. Levele augusztus 14-ikén kelt. A francia háború következményei azonban sürgőssé tették a magyar államférfival való érintkezést. A külügyminister már másnap fogadta Dessewffyt. Ez fölolvasta gróf Rechberg előtt egész részletes alkotmány- és reformtervét, amelynek lényege oda ment ki, hogy az absolut és germanizáló politika elejtessék, térjen vissza a történeti alapra, de nem a 48-ikira, hanem a 47-ikire. Ausztria tartományai számára is álltassék föl az országgyűlés egy neme, Ferencz József koronáztassa meg magát Pozsonyban magyar, Prágában cseh királynak. Ez semmi egyéb nem volt, mint az egységes birodalomnak foederalistikus alapon való szervezése. Belcredi és Hohenwarth idejében a csehek nem kívántak többet, mint a mennyit Dessewffy felajánlott nekik. A bécsi udvar azonban még akkor sem ábrándult ki a birodalmi eszméből s a szoros centralizációból. Még a foederalisztikus alapnak sem akarta megtenni az engedményeket. Dessewffy terve azon öröndetes sorsban részesült, hogy a felség nem fogadta el és nemcsak a magyar nemzet, hanem az uralkodó-ház is örülhet, hogy akkor a bécsi politikusok elvakultsága meggátolta Dessewffy

tervének érvényesülését. Ha ezt elfogadja az uralkodó, s találkozik Magyarországon országgyűlés, mely azt megszavazza, úgy a monarchia federalistikus birodalom volna, s nem állna két egyenjogú államból, hanem 4—5 többé-kevésbé tag jogkörrel bíró autonóm tartományból. Gróf Dessewffy méltán neheztelhetett, hogy terve egészen mellőztetett. De ez csak az egyéni nézet jogosultságával bírt. Rechberg számára készített dolgozatát gróf Széchennek is felküldte, de ez értesítette, hogy terve egyáltalán kivihetetlen. És ezért a bécsi vezérpolitikusok, bár más alakban, de szintén az alkotmányos federalismus felé akarták vinni a monarchiát. Dessewffy terve még sok volt nekik és Széchen segítségével megcsinálták az októberi diplomát. Október 16-ikán volt az értekezlet, melyen gróf Rechberg elnökléte alatt részt vettek gróf Andrassy György és Dessewffy Emil, valamint báró Sennyey Pál, Majláth György, Barkóczy János és Széchen Antal, az utóbbi mint előadó. Dessewffy Emil egyedül küzdött Rechberggel és Széchennek: többi conservatív társának elég volt az októberi diploma, s így azt az értekezlet eredeti szövegével fogadta el. Október 18-ikán járult ahhoz a császár, s miután annak végleges szövegét Rechberg és Széchen megállapították, október 20-ikán kinyomatták. Így jött létre az októberi diploma, melyhez a conservatívek — eltekintve gróf Dessewffy egyes ellenvetéseitől — hozzájárultak, de melyet szerencsére a nemzet Deák Ferenczcel élén visszautasított.¹

¹ Az októberi diploma szövegét császári nyilatkozat előzte meg, melyet Ferencz József népeihez intézett. Követte ezt a legfelsőbb kézirat gróf Rechberg miniszterelnökhöz és külügyministerhez. Egy további legfelsőbb kézirat Vilmos főherceghez intézve elrendelte, hogy a főhadparancsnokság hadügyministerséggé alakuljon, és ennek élére ideiglenesen Degenfeld-Schomburg grófot állította. A további legfelsőbb kéziratok felmentették Benedek lovagot Magyarország politikai kormányzásától s az országos hadparancsnokságtól, Thun Leo grófot a vallás- és közoktatásügyi ministerium vezetésétől, Nádasdy grófot az igazságügyministerségtől s báró Thierryt a rendőriügyi ministerium vezetésétől. Legfelsőbb kéziratok intézkedtek a magyar és erdélyi kancellária visszaállítása felől. Ugyanekkor nevezte ki a fejedelem gróf Széchen Antal birodalmi tanácsost miniszterévé. A báró Vay magyar udvari kancellárhoz intézett legfelsőbb kézirat pedig az országgyűlés összehívása s a koronáztatás iránt nyilatkozott; de az 1848-iki törvényeket csak annyiban ismerte el, amennyiben az októberi diplomával nincsenek ellentétben. Az országgyűlés összeszerkesztésének alapja gyanánt sem fogadta el az 1848: V. tcz.-et hanem az 1608: III. tcz. alapján kívánt létesíteni új választási rendszabályokat, s e célból a hercegprimás elnökléte alatt értekezlet összehívását rendelte el.

Az októberi diploma érdemleges része következőleg szól: »A Pragmatica Sanctio alapján és teljhatalmunk erejével állandó és vissza nem vonható állami alaptörvényül tulajdon Magunk, valamint az uralkodásban törvényes utódaink zsinórmértékeül a következőket határoztuk és rendeltük:

I. Azon jog: törvényeket hozni, változtatni és megszüntetni, Általunk és utódaink által, ezentúl csupán a törvényesen egybegyűlt országgyűlések és illetőleg a birodalmi tanács közrehatásával fog gyakoroltatni, mely utóbbihoz az országgyűlések Általunk meghatározott számú tagokat küldendnek.

II. Mindazon tárgyai a törvényhozásnak, melyek az országaink és tartományaink mindnyájával közös jogok, kötelesek és érdekekre vonatkoznak, nevezetesen a törvény-

Az octroyált alkotmányosság e visszautasítása a magyar nemzeti szellem egyik legszebb diadalát képezi. Így nem került bele közjogunkba a földtől engedélyezett szabadságok rendszere, melyet a magyar alkotmány soha sem ismert. Így maradt ez alkotmány tisztán és érintetlenül azon szövegtől, melyet annak tiszta lapjára Bécsből akartak rácsöp-penteni.

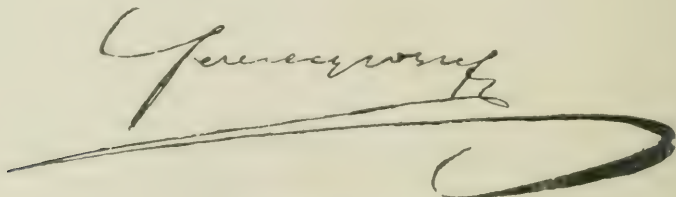
alkotás, az ércz-, pénz- és hitelügy, vám- és kereskedelmi ügyek; a törvényhozás posta-, távtele- és vasutügyek alapelveit illetőleg, nemkülönb a katonai kötelezettségnek módját, kiváltság és rendjét illető törvényes intézkedések ezentúl a birodalmi tanácsban és ennek közbejöttével fognak tárgyalatni, és ennek közrehatásával alkotmányosan elintéztetni, valamint újabb adók és illetekek tételeinek fölebbemlése, nevezetesen a só árának nagyobbitása, valamint újabb államkölesönök fölvétele, 1860 július 16-ik napján kelt elhatározásunk értelmében, nemkülönb a meglevő államadósságok átváltoztatása, és az állami ingatlan vagyon eladása, átváltoztatása vagy terhelése csupán a birodalmi tanács beleegyezésével rendeltethetik el, végre pedig az állami kiadások költségvetésének vizsgálata és megállapítása a következő évre, valamint az állami számvizsgálati kimutatás és évi pénzügyi kezelés végeredményeinek vizsgálata, a birodalmi tanács közremunkálata mellett történendő.

III. A törvényhozás minden egyéb tárgyai, melyek az előbbeni pontokban nem foglalvák, az illető országgyűléseken és azok által, és pedig a magyar koronához tartozandó országokban és tartományokban az előbbi alkotmányok értelmében, többi országaink és tartományainkban pedig a tartományi rendtartások szerint és értelmében alkotmányszerűleg intézendők el.

Miután azonban — a magyar koronához tartozó országok kivételével — a törvényhozásnak olyan tárgyaira nézve is, melyek az összes birodalmi tanács hatáskörébe nem tartoznak, többi tartományaink számára hosszú idők során közös tárgyalás és elintézés létezett, fentartjuk magunknak, hogy az illetén tárgyakat is a birodalmi tanács alkotmányszerű közremunkálása mellett ezen tartományok birodalmi tanácsosainak közbejöttével intéztessük.

Közös tárgyalásnak akkor is van helye, mikor a birodalmi tanács hatásköréhez nem tartozó tárgyak iránt az illető országgyűlések által kívántatnék és javaslatba hozattatnék.

IV. Ezen császári diploma azonnal országaink és tartományaink országos levéltáraiban leteendő, annak idejében az országos törvények közé eredeti szövegében és az illető ország nyelvén bejegyzendő lészen. Utódaink ezen diplomát trónaléptükkor azonnal hasonló módon császári aláírásukkal ellátván, országai- és tartományaink kiadandják, ahol az ország törvényei közé igitatandó.

Ferencz József aláírása.

MÁSODIK KÖNYV

*

A PROVISORIUM ÉS A KIEGYEZÉS
ELŐZMÉNYEI

Magyar disztési motívumok.

(Rajzolta Hollós Károly)

I. FEJEZET.

Új rendszer és régi politikusok.

BACH SÁNDOR bukása után lassanként omlott össze rendszere. Sőt e rendszernek csak külső formái hullottak szét és eszközei törtek el. Maga az alapeszme maradt a régi: a birodalmi centralisatio. Azon harmonikus egység, mely a bécsi politika és Bach szeme előtt lebegett, s mely nemcsak a törvényhozás, hanem egyszersmind a közigazgatás és a germanisatio által a közkormányzati nyelv egysége leendett, többé nem volt tartható. A birodalmi egységnek más feltételeit és eszközeit kellett feltalálni. Ugyanazon főczélt, melyért annyi vér és könny folyt, s melynek elérésére az absolutismus képtelennek bizonyult, látszólagos vagy félalkotmányosság segítségével vélték megvalósíthatónak. A birodalmi politika Solferino után a szuronnyokra támaszkodó önkényuralom helyett az octroyált alkotmányosság terére lépett.

Ausztriában az octroyált alkotmányosságnak még csak volt valami értelme. Csehország kivételével nem maradt meg egyik osztrák tartománynak sem politikai és történeti egyénisége. Magához a cseh alkotmány-jogfolytonossághoz erős kételyek fértek és férnek, s pedig nem azért, mert a fehér-hegyi csata után II. Ferdinánd szintén octroy által szervezte a cseh királyságot, hanem azért, mivel az alkotmány-jogfolytonosság a cseh közjogban ki nem mutatható. A Rieger és Palaczky-féle elmélet, mely szerint II. Ferdinánd alkotmánya törvénytelen és Csehország alkotmányszerkezetét feudális alapon kell visszaállítani, a cseh politikusok előtt sem vált egyértelműen elfogadott igazsággá. Az ifjú csehek elfogadták II. Ferdinánd alkotmányát, amennyiben ez a feudális szerkezetet megszüntette. A kérdés lényege Csehországra nézve abban van, hogy Mária-Terézia teljesen megszüntette a cseh királyság különállását, mert midőn feloszlatta a cseh udvari kancelláriát, Csehországot a többi osztrák tartományok színvonalára nyomta le. Es ebbe

a csehek belenyugodtak, közel egy századig a cseli királyság különállását vissza nem követelték. Ekkép tehát az egyetlen-egy történeti alkotmányról birtok Csehország is belenyugodott különállásának megszüntetésébe, s a törvényhozó hatalmat legalább hallgatólagosan a császárra bízta.

Magyarország ellenben soha még hallgatag sem mondott le történeti alkotmányáról. Majláth joggal mondhatta a megerősített birodalmi tanácsban, hogy Magyarországon mindenki tudja, mikép törvény máskép nem jöhet létre, mint az országgyűlés és a király megegyezésével. Ausztriában a törvényhozás hatalomforrása a korona, Magyarországon a nemzet és a király egyező akarata. Az új rendszer tehát, mely az octroyált alkotmányosság által igyekezett a birodalmi egység célját megvalósítani, még a nyílt absolutismusnál is durvább támadás volt Magyarország történeti alkotmánya ellen. És Bach bukása után az új osztrák ministerium mégis az új rendszert készítette elő. Ez az új ministerium lényegileg nem is volt más, mint a Bach-kormányzat folytatása.

Amidőn gróf Rechberg felszólította Bach Sándort lemondásának benyújtására, báró Jósika Samut igyekezett megnyerni birodalmi belügyminiszternek, ő azonban a birodalmi belügyministerséget azon kijelentéssel utasította vissza, hogy nem érez magában képességet arra, mikép egyszerre kormányozza Ausztriát és Magyarországot, itt a magyar, ott a német-szláv elemet. E képességet azonban feltalálta magában gróf Goluchovszky galicziai helytartó, aki tényleg Bach utódja lett a belügyministerségben. A ministerium szelleme azáltal sem alakult át, hogy Bach szövetségsének, Kempennek helyét báró Hübner, a volt párisi nagykövet foglalta el. A legjellemzőbb, hogy egy ideig Thun is megmaradt a kabinetben, aki a politikaiak mellé új, felekezeti bajokat sorozott pátense által.

Azt lehetett volna hinni, hogy az új rendszer ellen a magyar conservatívek ép úgy sorakozni fognak, mint szembe szálltak a Bach-rendszerrel. Az új rendszer azonban feladta a német nyelvű centralisatiót, és helyére tette Ausztriában a feudális, Magyarországon az aristokratikus és némi, bármily fogyatékos nemzeti motivumokkal kiegészített kormányzatot. Az új kísérletezés alap gondolatává lett Magyarországon a konzervatívekkel való próbálkozás. Bach félreszorította a conservatíveket, meg tudta gátolni befolyásuk érvényesítését az udvarnál. Meg tudta gátolni még azt is, hogy a conservatívek nagy része által aláírt második petitio a császár kezéhez jusson és Scitowszky hercegprimás kezéből az esztergomi archivumba kerüljön. Az új rendszer ellenben az egész politikai súlypontot áthelyezte a conservatívekre. E tévedés csakhamar köztudomásúvá lett; Bach bukása után azonban az udvar még remélte, hogy, ha a conservatíveknek kiszolgáltatja Magyarországot, ezek viszont sikeresen működnek közre, hogy Magyarországot visszaszolgáltassák a birodalmi centralisációnak.

És conservatívainknak még legkiválóbbjai is elkövették a nagy hibát, hogy 47-es álláspontjuk feladásával az octroyált alkotmányosság terére léptek.

Még az 1848 előtti conservatív párt is alig érdemelte meg a conservatív elnevezést. Conservatív csak annyiban volt, amennyiben gátolta a haladást és fejlődést. Az udvari politika képviselője lévén, egészen aulikus szellemben vezette Magyarország autonóm kormányzatát. Leginkább az ügynevezett centralistákkal szemben domborodott ki conservatív jellege, amennyiben a municipalismust védte a parlamenti rendszer ellen; e téren azonban találkozott a Kossuth-féle radicalisokkal, akik a vármegyét, Kossuthtal élükön, még közvetlen a forradalom előtt is, nemzetibb és szabadabb intézménynek tartották a parlamentnél.

1848-iki átalakulásunk után a conservatív elnevezésnek még külső jogosultsága is elveszett. Az 1848-iki hatalmas áradat eltemette az 1847-et, s az 1848-at feladva, többé mit sem conserválhattak az ügynevezett conservatívek.

A Bach-rendszer idején némi reminiscencia a multból megadhatta aristokrátiánk egy udvari szellemű csoportjának a conservatív czéget, amennyiben Bécs tabula rasat csináló politikájával szemben az 1847-iki alkotmány czimén védte a régi történeti magyar alkotmányt. Conservatív jellegét erősítette még azon körülmény is, hogy az activ politikával foglalkozó mágnásaink eme csoportja a nyolczszázados hagyomány municipalis szellemében élt, s a magyar közigazgatás aristokratikus jellegét akarta föntartani, szemben a Bach-rendszer idegen és nemzetellenes demokratiájával. Ezt a jelleget a conservatív-párt megtartotta a provisorium alatt is. Vay Miklós és Majláth György a legerősebb municipalisták voltak. Az utóbbi mint tárnokmester ismételten felterjesztéseket tett a provisorium idején az udvari kanczellária és a helytartóság azon intézkedései ellen, amelyek a Pálffy Mór-cz-féle újabb provizórium előtt, s az 1861-iki országgyűlés idején és után a megyéket meg akarták rendszabályozni. Sennyey Pál azonban a conservatív jellegnek ezen utolsó foszlányát is szétépte, midőn a lucus a non-lucendo-féle conservatív alapon a legmerevebb centralisatió és az államigazgatás terére lépett.

De már az októberi diploma idején megszűnt az ügynevezett conservatívek conservatív politikai jellege. Ez a diploma a conservatívek leg-sajátosabb műve, daczára annak, hogy Dessewffy Emil indítványai nagyrészt megbuktak.

A conservativizmusnak szükségkép történeti háttere van, s az októberi diploma által a conservatívek a történeti fejlődéssel a legélesebb confliktusba kerültek. Részt vettek a fejedelmi akarat által felkényszerített octroyban s Magyarország némi helyi autonómiáját beillesztették a monarchia alkotmány-szerkezetébe. Szervezték a Reichsrathot, ahová részben be is mentek, amiről a történeti magyar alkotmány mit sem tudott. Feladták Magyarország önállóságát, amelyről a régi alkotmány annyi törvényezikke szólt, sőt mely az általuk régebben conserválni akart 1847 szerint is tényleg és jog szerint létezett.

Hisz meg az októberi diploma sem volt végleges álláspontjuk, amelynek megőrzését megkísérették volna az újabb provisoriumok és definitivumok valószínű szeszélyeivel szemben. A februári pátens létesítésében is részt vettek, s egyik tagjuk, gróf Széchen Antal, mint államminister alá is írta ezt az alkotmányt. A februári pátens szerkesztésében Vay, Majláth és Sennyey nem vettek ugyan részt, de nemcsak tudomással bírtak róla, hanem conflictus is volt miatta köztük és az államminiszterek közt. E conflictus a miatt támadt, hogy a pátens fix összegben, 85-ben állapította meg a magyar birodalmi tanácsosok számát, s mert 7-ik §-a azon rendelkezést tartalmazta, hogy, ha a tartománygyűlések nem küldenék delegátusaikat a Reichsrathba, a direct választások elrendelhetők. A magyar országgyűlés is ily tartománygyűlés számba ment. Ebbe a conservatívek még sem egyezhettek bele, s Vay elutazott Bécsből, nehogy a pátent alá kelljen írnia; sőt midőn azt utána küldték, az aláírást határozottan megtagadta. Majláth, Apponyi és Sennyey Vay mellé álltak, s így lehetett csak kikerülni, hogy a februári pátens Vay aláírásával jelenjék meg, s így vállalta azt magára gróf Széchen Antal. A birodalmi miniszter és a nevezett konzervatívek közt az egyetértést még az is megzavarta, hogy az erdélyi udvari kanczellár Kemény, Vayval egyetértve, a felséget arra birta, hogy a magyar országbírói értekezlet határozatai kiterjesztessenek Erdélyre, ami által a magyar állami egység nyert volna. Ekkor meg az osztrák ministerek adták be lemondásukat, s így az ide vonatkozó császári kézirat visszavétetett.

A conservatívek nagy része, akiket t. i. a visszatérő önkényuralom el nem mozdított helyükről, megmaradtak a birodalmi eszme szolgálatában. Nem conserváltak mást, mint csak politikai vagy hivatali állásukat. A történeti magyar alkotmány, az 1848-ikról nem is szólva, teljesen kisiklott kezeik közül, s egészen a birodalmi alkotmány confusiójába tévedt csavargós ösvényük a magyar történeti alkotmány-fejlődés több százados útjáról.

Amíg a municzipalizmust el nem dobták maguktól, addig legalább egy hagyományra támaszkodhattak. Azontúl erre sem. A történeti multból nem maradt számukra más, mint az osztály- és felekezeti szellem. Ez az utóbbi talán kevésbbé tapadt egyéniségükhöz, mint az első. A protestantismus túlzásaira kész Zsedényi, akit a Thun-féle pátens idején a hatalom börtönre vetett, teljesen megfért velük; sőt katolikus jellegük nem gátolta őket, hogy a protestánsok ellenállását nyíltan vagy titokban támogassák. Hiszen a katolikus clerus nagy része is a nemzeti ügyvé vált protestáns ügy védelmére vonult ki. E főúri politikusok rendszeréből csak a demokratikus szellem volt kizárva. Az utolsó történeti lehelletet az képezte rendszerükön, mely Magyarországot begyúrta a birodalmi egységbe, hogy a történeti társadalmi osztályok érdekeit tolták előtérbe. A történeti individualitások egységes birodalmi szerkezetének azonban teljesen hívei voltak, mely szerkezet Magyarország különállását és alkotmányát bármely osztrák provincia niveaujára süllyesztette le.

Ezt a nagy elcsuszamlást a történeti s így a conservatív alapról némileg csak az által feledtették, hogy gyökeresen átalakult politikai nézetük számára nemcsak erőszakkal, hanem még jogos rábeszélés által sem igyekeztek proselytákat szerezni. Nem legalább azok, akik közülük méltán tartották magukat hazafiaknak, mint gróf Apponyi György, Majláth, báró Sennyey Pál s mások. A Pálffy Mór-czok, Zichy Hermannok és Nádasdyak cselekedeteit még ez a feledés fátyola sem fedi be. Az előbbiek azonban soha a legkisebb befolyást sem igyekeztek gyakorolni a közvéleményre. Ép oly kevésbé készítették elő a közvéleményt az októberi diplomára.

Gróf Apponyi György.
(Könyomat után.)

mint amennyire nem befolyásolták az 1861-iki és 1865-iki országgyűlési választásokat.

Conservatív jellegük azonban, mely már 1848 után kétségé vált, az októberi diploma által teljesen megszűnt, s így végleg kizárták a lehetőséget, hogy Magyarországon valaha conservatív párt alakulhat.

A conservatívek, szakítva a történeti alappal, az udvar octroyált alkotmányossági rendszeréhez tértek át. Egészen más politikát követett Deák Ferencz és vele a nemzet. Valamint Kossuth és vele az emigratio is, aki az osztrák-magyar monarchia felbontása mellett a dunai confoederatiót akarta létesíteni. Úgy Deák Ferencz, mint Kossuth politikájáról lesz szó alább, egyelőre azonban még a conservatívekkel kell foglalkoznunk, akik

tényleg a hatalom birtokába kerültek, s arra vállalkoztak, hogy Magyarországot az új rendszer szellemében organizálják.

Két vezéralak domborodott ki a conservatívek soraiból. A conservatív politika élén Magyarországon gróf Apponyi György állott. A conservatív elemeket Erdélyben báró Jósika Samu vezette; de e férfiúnak nagy hatása volt Magyarország sorsának intézésére is. Talán az összes conservatívek közt ő volt a legnagyobb tehetség. Mint Stadionnak ifjúkori barátja, befolyással bírt a végzetes olmützi és kremsieri napokban, sőt bécsi tartózkodása folytán informátoruk maradt az udvari köröknek. De valami átalakulás észlelhető később a tehetséges férfiú lelkületében. Ez átalakulás talán abban leli magyarázatát, hogy bécsi tartózkodása alatt, mint már volt róla szó, gyakran érintkezett az elborult elméjű döblingi titánnal. Talán ennek befolyására vezethető vissza, hogy mindinkább háttérbe vonult, s a birodalmi belügyministerséget is visszautasította, melyet Széchenyi iratai szerint felajánlottak neki. Előtérbe léptek más alakok, mint gróf Apponyi György, Sennyey Pál és mások.

Gróf Apponyi György a Bach-rendszer alatt keveset szerepelt. Szereplésének legnagyobb része az 1848 előtti időkre, a provizoriumra, valamint a kiegyezés korszakára esik. Hosszu alkancellársága után főkancellársága nem sokáig tartott, mert 1847 november 6-ikán nevezték ki, s csakhamar közbejött a forradalom. Mint a provizorium alatt országbíró s az országgyűlés megnyitásán királyi biztos, rokonszenvet tudott maga iránt kelteni, annál inkább, mert az absolutismus alatt nemesen és hazafiasan viselkedett, később pedig a hazafias törekvések élén járt. Különösen az 1861-iki országbírói értekezlet megnyitásakor meglepte a közvéleményt hazafias magatartásával. Mint az országgyűlés intéző szelleme, joggal számíthatott a közvélemény elismerésére, különösen mikor ez értekezlet eredményeit bátran védelmezte Schmerling pátenseivel szemben. De volt idő, midőn valóságos népszerűségnek örvendett. Midőn t. i. a bécsi kormánynál kegyvesztetté lett, s Deák Ferencz ünneplése miatt elkergették. Ha ekkor határozottan csatlakozik Deák Ferenczhez, nagy politikai jövő várt volna rá. De nem volt képes kiszabadulni az októberi diploma légköréből. Ezt ugyanis elfogadta, sőt a kiegyezés korszakában, Deákhhoz való közeledése dacára, makacson ragaszkodott e diploma emlékeihez. Ez emlékekkel kapcsolatban készítette (1863-ban) kiegyezési tervét. Némileg kimért és hideg modora nemes szívet rejtett s Dessewffy után az összes conservatívek közt bizonyára ő volt a leghazafiasabb.

A későbbi kancellár, országbíró s a főrendiháznak és a kuriának még az alkotmányos korszakban is soká elnöke, Majláth György volt a hivatalnok-oligarcha mintaképe. Annyira vitte döllyfös önérzetének kifejtését, hogy hivatali esküjét nem akarta letenni a demokrata Horváth Boldizsár igazságügyminister előtt, hanem azt követelte, hogy gróf Andrassy Gyula minisiterelnök kezébe tehesse le azt. De el kell ismerni róla, hogy önérze-

tének kifejezést tudott adni fölfelé is. A közjogi vitatkozásokba legkevesebbet avatkozott, s a bevégzett közjogi tényeket el is fogadta. Mint kancellár politikai rendszerét épen arra alapította, hogy közjogi nézeteit eltitkolja, de a szabadelvűeket mégis a kiegyezésnek conservatív szellemben való megoldására bírja. Nem tartozott azok közé, akiket a közvélemény akár gyűlölt, akár szeretett volna, de kétségkívül minden állásában, melyet elfoglalt, imponálni tudott. Kancellárságának kezdetén fel tudta melegíteni egyénisége és politikája iránt a Deák-párt főközlönyét a Pesti Naplót, és már-már bomlást vitt e nagyhivatású part kebelébe. Midőn Deák Ferencz

Majláth György.
(Könyomat után.)

végre is szakítani volt kénytelen vele, pusztán csak az átmenet politikusává lett, s többé nem játszott döntő szerepet hazája történetében. Utolsó ténye az volt, hogy saját maga számára biztosította az országbirói méltóságot. Gőgös és rideg modora közbeszéd tárgya volt, de tragikus halála e tekintetben is kiengesztelte a közvéleményt.

Báró Sennyey Pál életpályája, mint általában a conservatívek legtöbbjéé, visszanyúlik az 1848 előtti multtra. Conservatív hajlamai már ekkor kezdődtek, s mint Zemplénmegye követe az 1848-iki országgyűlésen a conservatívekkel tartott. Az absolutismus alatti szerepléséről szoltunk. A budai

helytartótanács alelnökségét 1860-ban elfogadta, de a februári pátens lemondásra bírta. Schmerling bukása után elfogadta a korona fölszólítására a belügyek vezetését, 1865-ben. Azon kevesek közé tartozott a conservatív táborban, akiknek nem hivatali, hanem politikai pályája átnyúlt még a kiegyezés korszakába is, s így az olvasó még több ízben fog vele találkozni. Azon érdemét már itt kell constataálni, hogy, ha bár a kiegyezés létesítésében kevés részt vett, nem gátolta annak létesültét. Egyáltalán nem követte Nádasdynak Erdélyben adott példáját, s egészen szabadon hagyta a véleménynek alakulását a Királyhágon innét.

Báró Vay Miklóssal megegyezett szellemre, felfogásra és hazafiságra egyaránt. Vay rövid kancellársága az első komoly, de sikertelen kísérlet korszakára esik, midőn Magyarországon azt hitték, hogy Bécsben valóban rendszerváltozás lesz, miután kipróbált jellemű hazafiak vették át a kormányzatot. Ezek a kipróbált hazafiak azonban nemcsak a Bach-korszakban, hanem egyszersmind a provisorium alatt is naiv lelkű politikusok voltak, akik azt hitték, hogy Bécsben komolyan akarják a kiegyezést, s hogy a kiegyezés az októberi diploma alapján megtörténhetik. Vay azonban és barátai, csatlakoztak csakúgy Bécsset, mint Magyarország közszellemét illetőleg.

Az első felirat idején Vay memorandumot dolgozott ki és sürgette a Magyarországgal való kiegyezést a felségnél. A rendszerváltozás pedig vagy helyesebben az absolut rendszerre való visszatérés akkor már el volt határozva, és Vay oly naiv volt, hogy ily körülmények közt vélte megvalósíthatónak a kiegyezést.

Elbocsáttatása memorandumával kapcsolatban van, s oly körülmények között történt, amelyek ezen korszakban rendszert látszottak képezni Bécsben. A bukott ministerek és kancellárok ma még az uralkodói kegy fényében sütkéreztek, és másnap már tudtuk nélkül kegyvesztettekké lettek. Néha a hivatalos lapban előbb jelent meg felmentésük, mint megkapták az elbocsátó kéziratot.

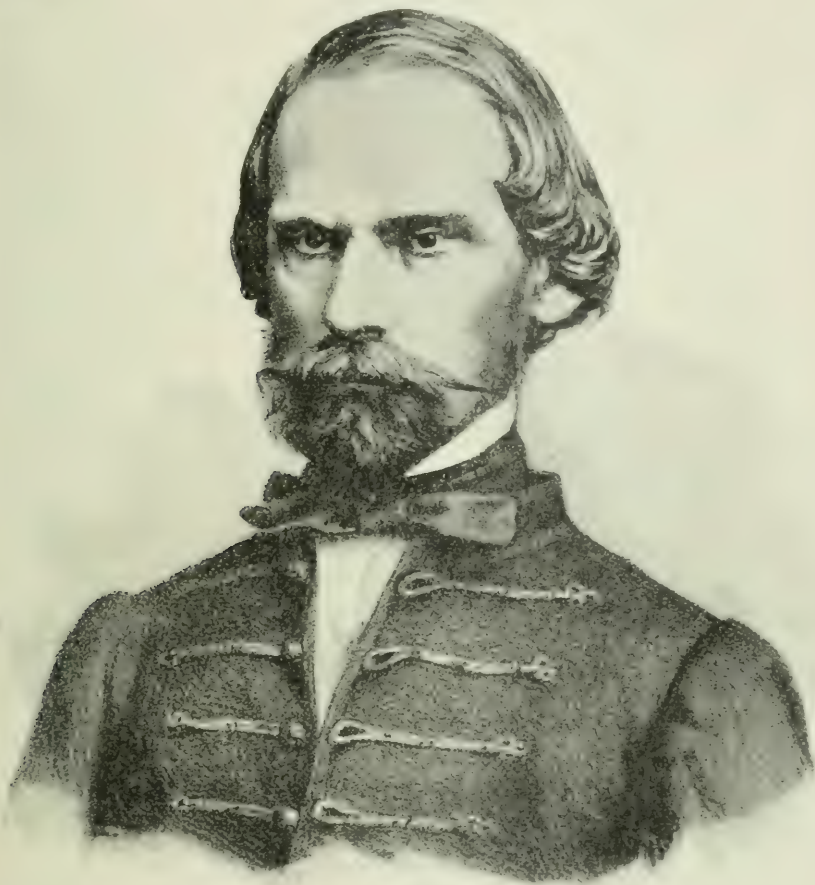
Gróf Dessewffy Emilről s az absolutismus korszakában szerepet vitt más conservativekről volt már szó, s így a magyar conservatív politikusok csoportja ismeretes az olvasó előtt, mely csoport nem alázta le magát az önkényuralom eszközévé s a provisorium alatt is igyekezett megtartani hazafiságát. A másik csoport a provisorium idején az újra fellépő önkényuralom eszközévé lett. Szerencsére azonban kevesen tartoztak e csoportba, csak a Pálffy Móriczok, Forgách Antalok és Zichy Hermannok.

Sőt még a történetírás nyugodt vizsgálata előtt ezek sem mindnyájan tűnnek fel oly emberi szörny alakjában, minőt a jogos hazafiúi harag alkotott felőlük a hatvanas években.

A provisorium absolutismusa csak a külső formákban hasonlított a Bach-korszakbeli absolutismushoz. Voltak ennek is hadbíróágai, börtönei, kémei és lánczai, de nem volt azon zord atmosphaerája, mint az ötvenes

évek rémuralmának. Még mikor fenyegetett, akkor sem tudott igen ijeszteni. Érezte mindenki, hogy az absolutismus halálos sebből vérzik s hogy az nemsokára el fog halni.

A kiegyezés természetesen még soká késott, s nem vezethettek eredményre az első kísérletek. Az októberi diploma megindította, bár ferde irányban, a kiegyezési mozgalmat, a februári patens Schmerling diadalát jelentette.

Báró Sennyey Pál.
(Könyomat után.)

Az 1861 február 26-iki pátens úgy jelentkezett ugyan, mint az októberi diplomának csak végrehajtása, de mégis igen lényeges és új intézkedéseket tartalmazott s régieket megszüntetett. Így ez szabályozta tulajdonkép a birodalmi képviseletet. Az alsóháznak e szerint lett volna 343 tagja, s pedig a magyar királyság számára 85, Erdély részére 26, Horvát- és Tótország számára 9, a többi az osztrák örökös tartományok között oszlott meg. De Magyarország természetesen nem ment be a birodalmi tanácsba, s

Erdélyben Nádasdy viselt dolgai a legtörvényellenesebbek voltak. Ezek azonban meg nem gátolhatták többé, hogy Magyarország fellendülő szelleme át ne hasson Erdélyre is. Ez a szellem ellenállhatlan erővel tört előre, s kivívta az 1848-iki alkotmányt, és ennek kapcsán Erdélynek Magyarországgal való unióját is.

II. FEJEZET.

Értekezletek a hercegprímásnál Esztergomban és Gyula-Fejérváron.

A conservatívek jól tudták, hogy az októberi diploma a papirosról csak akkor kelhet életre, ha azt a magyar törvényhozás elfogadja. Ez volt oka, hogy az absolut rendszer bukása után a magyar nemzet képviselte által akarták elfogadtatni, amit nem volt képes keresztülvinni a szuronyokra támaszkodó önkényuralom.

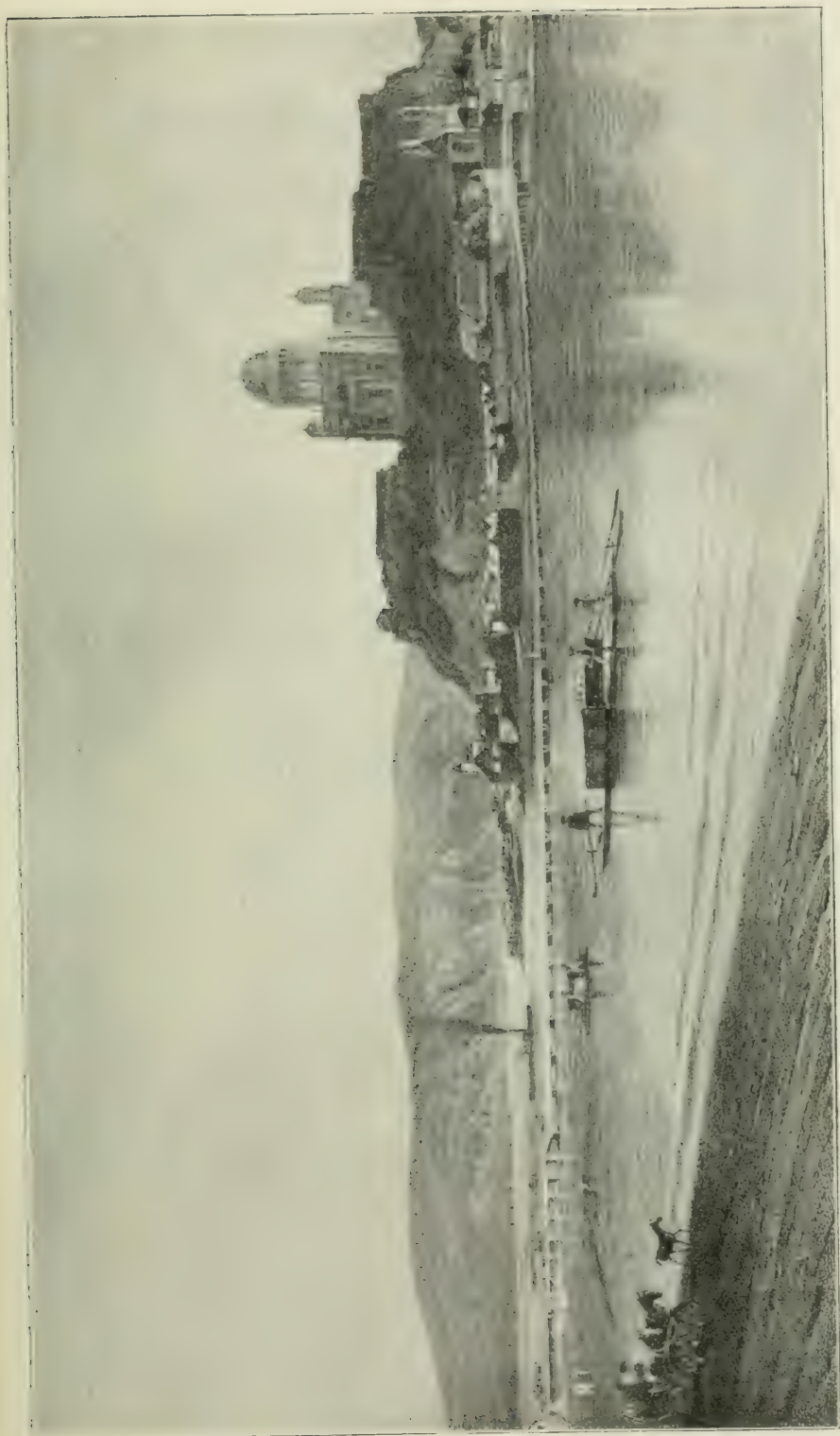
A legelső kérdés azonban az volt, minő törvény alapján jöjjön össze az országgyűlés. E kérdés kapcsán később felmerült az Erdélylyel való unió, és az erdélyi országgyűlés kérdése. Közvetlenül azonban csak a magyar országgyűlés összehívásának mikéntje iránt tanácskozott az esztergomi értekeztet.

Az udvar hallani sem akart az 1848-iki törvényekről, hanem az 1608 : I. t.-cz. alapján próbálta összehívni a magyar nemzet képviselét. Világos volt ebből, hogy a kiegyezés korszakának még első derűje sem érkezett el, hanem csakis arról volt szó, hogy a negyvenhetes alkotmány összhangba kerüljön az októberi diplomától contemplált birodalmi alkotmánnyal. Csak természetes, hogy Deák Ferencz erre az értekezletre el nem ment, s hogy — Lónyay szerint — tagadó választ adott még akkor is, amidőn barátainak egy bizalmas küldöttsége felkereste. A hercegprímás meghívó levelére pedig december 3-ikán a következő választ írta:

„Főmagasságú Bibornok, Hercegprímás és Érsek, Kegyelmes Úr!

Mély tisztelettel mondok köszönetet Eminentiád kegyes meghívásáért; de sajnálattal kell kijelentenem, hogy a kegyes meghívást el nem fogadhatom s az esztergomi értekezleten részt nem vehetek. Fogadja Eminentiád mély tiszteletem kifejezését, melylyel vagyok Eminentiádnak alázatos szolgája Deák Ferencz.»

Mindenki elfogadhatta az esztergomi értekezletre való meghívást, csakis Deák Ferencz nem. Tisza Kálmán és más ellenzéki vezérek meghívót nem is kaptak. Ennek daczára nagy volt az érdeklődés az esztergomi értekezlet iránt. Több mint egy évtizedes rabság után ez alkalomból nyilatkozhattak az ország kiváló férfiai, s így nem csoda, ha a conservatív

Esztergom az ötvenes években.
(Rajzolta Alt Rudolf.)

veneteken kívül megjelentek ott oly férfiak is mint gróf Andrássy Gyula, Ghyczy Kálmán stb. Az 1860 december 18-ikán az esztergomi érseki könyvtár nagytermében végbement tanácskozásban nem kevesebb mint 45 tag vett részt, s nem pusztán conservatív férfiak és főpapok, hanem egyszersmind református püspökök, a liberalismus s a polgárság kiváló jelesei is.

Az értekezlet lefolyása és eredménye a kísérletezésnek a nemzeti ügy fényes diadalát képezte. Mindjárt az első szónok, báró Wenkheim Béla, czáfolatlanul kimutatta, hogy Magyarország 1608: VIII. t.-cz. alapján nem választ képviselőket, hanem csakis az 1848: IV. és V. t.-cikkek alapján létesíthető az országgyűlés. Beszédének végén ünnepélyesen kijelentette, hogy az országgyűlés, melynek összehívása égető szükséggé vált, csak akkor fog megfelelni céljának, ha teljesen alkotmányyszerű lesz; alkotmányyszerű pedig csak akkor lehet, ha az 1848-iki törvények megtartatnak.

A Wenkheim beszédére következett lelkesült helyeslés elárulta a conferenzia hangulatát. Maga gróf Dessewffy Emil is az 1848-iki törvények hatálya mellett nyilatkozott. Van még egy döntő ok — úgymond — mely az 1848: V. t.-cz. alkalmazását mulhatlanná teszi, az, hogy a leendő országgyűlés egy 11 évi törvényen kívüli állapot megszüntetésére és az alkotmányos élet teljes helyreállítására lesz hivatva és arra is, hogy az ország közjogi viszonyai véglegesen szabályoztassanak, és a *pragmatica sanctio* értelmében az országnak a birodalom többi országaihoz való viszonyai véglegesen rendeztessenek. Egy ily nagyfontosságú országgyűlésnek, melyen ő Felsége ezen célzott eredményeket koronázással akarja megpecsételni, és amelyen a megkoronázandó fejedelem által az országot biztosító hitlevél lesz kiadandó, mind ő királyi Felsége, mind az ország érdekében olyannak kell lenni, mely minden gondolható alapos kifogásokon felül álljon törvényszerűség és alakulási forma tekintetében is.

Beszédét ekkép fejezte be: »Nézeteim abban összpontosulnak, hogy az értekezlet által kimondandó az, hogy az országgyűlés összehívása legfőbb szükség és célhoz más módon nem vezethet, mintha ő Felsége méltóztatik az 1848: V. t.-cz. alapján annak összehívását elrendelni.«

Dessewffy felszólalása és a lelkes helyeslés után valóban be kellett volna fejezni a vitát, mint az elnöklő hercegprimás is óhajtotta. A birodalmi tanácsban magyart, és Magyarországon osztrákot játszó gróf Barkóczy János azonban az 1848: V. t.-cz. ellen intézett támadásával szélesre törte ki a vita medrét.

Zsedényi szintén csak a lelkes hangulatot rontotta. Báró Eötvös József és gróf Andrássy Gyula azonban újra a kezdetbeli magasság színvonalára emelték a vitát. Ghyczy Kálmán és még néhány bizottsági tag felszólalása után az elnök kihirdette a vita eredményét, a következő szavakban: »Altalános a kívánat, hogy az értekezlet nevében kérjem meg ő Felségét, hogy a jövőendő országgyűlésre az 1847—1848-iki V. t.-cz. szerint követek

választassanak, azon hozzáadással, hogy mielőbb nyitassék meg az országgyűlés.

Scitovszky hercegprímás december 21-ikén jelentést tett a felséghez a conferentia lefolyásáról, mely azonban csak felsikert ért el, mert a képviselő-választásokat mégsem az 1848-iki törvények, hanem az ezek alapján kidolgozott ideiglenes szabályzat alapján rendelték el. A helytartótanács valóban az 1848: V. t.-cz. alapján kidolgozott ideiglenes választórendszabály szerint hirdette ki az országgyűlés összehívását 1861 április 2-ikára. Horvátország felhivatott, hogy vegyen részt a magyar országgyűlésen, Erdélyt azonban Bécsben még most mellőzték.

Erdélyt ugyanis az októberi diploma megtartotta különválásában, s a bécsi politikusok azt akarták, hogy meg is maradjon e különállásában és így fogadja el az októberi diplomát. Az alkotmányos játék Erdélyben is conferentia összehívásával kezdődött. Rechberg megbízta báró Kemény Ferencz erdélyi kancellárt, hogy a gyulafejérvári értekezletre hívjon meg a különböző vallások és osztályok, valamint nemzetiségek köréből oly egyéneket, akik hivatali állásuk vagy polgári érdemeik, főleg pedig a birodalomnak tett szolgálataik által kitűntek. Az 1861 február 11-ikére összehívott conferentiában 42 meghívott vett részt, s az értekezlet lefolyása itt is a legnagyobb mérvben kedvezett a nemzeti ügynek.

Ez alkalommal tette nagyszabású nyilatkozatát Haynald Lajos erdélyi püspök, mely nyilatkozata forduló pontot képezett a kiváló egyházfejedelem politikai pályáján. Az önkény-uralom Haynaldot azért nevezte Erdélyben coadjutorrá az öreg Kovács püspök mellé, hogy ennek hazafias törekvéseit ellensúlyozza, de ez idő tájban nemsokára Erdélybe került báró Eötvös József, aki a Királyhágón túli hazafiakat és Haynaldot felvilágosította, hogy szükségkép kedvező fordulat áll be a magyar ügyre nézve. A fordulat be is következett, s a gyulafejérvári conferentia képezte az alkalmat arra, hogy Haynald Lajos az önkény-uralom célzatával szemben elfoglalja hazafias álláspontját. Oda kell nyilatkoznia — úgymond — hogy az értekezlet alattvalói hódolattal kérje meg Magyarország apostoli királyát és Erdély nagyfejedelmét, hogy a fennálló törvény értelmében honunk képviselőit az egyedül illetékes magyarországi közös országgyűlésre meghívni méltóztassék, mely esetre részünkről megszűnik annak szüksége, hogy bármi más országgyűlésre meghivassunk s annak megtartási módja felett értekezzünk, tervet készítsünk, vagy bármi tanácsot adjunk.

Kifejtette, hogy Magyarország és Erdély közt az unio bevégzett ténynyé lett, amidőn Erdély képviselői az 1848 július 2-iki pesti országgyűlésen megjelentek, s az erdélyi országgyűlést július 18-ikán ő felsége királyi biztosa azon kijelentéssel zárta be, hogy ez volt az utolsó erdélyi országgyűlés. Haynald beszéde nagy feltűnést keltett nemcsak a konferentián, hanem az egész országban. Gróf Teleki Domokos Haynald beszédének hatása alatt adta elő a nézetét. A nemzetiségi ellentétet azonban sem

egyik, sem másik nagy beszéd sem szüntette meg. Sterka Sulutiulu érsek külön erdélyi országgyűlés megtartását vélte szükségesnek, és a választás módja iránt előterjesztést tett. Schmidt Konrád, bár elismerte az 1848-iki törvények érvényét, az októberi diplomához tartotta magát és új választási szabályzat kidolgozását ajánlotta. Különösen Sterka Sulutiulu előterjesztése, melynek szövege, úgy látszik, elveszett, legalább a conferentia magyar szonokainak beszédeiből ítélve, heves kifakadásokat tartalmazott a magyar nemzet ellen. A conferentia többsége Haynald Lajos indítványát fogadta el, de báró Kemény Ferencz minden áron felterjesztést tett a fejedelemez.

A legfelsőbb válaszbán, mely 1861 márczius 24-ikén kelt, a felség kijelentette, hogy az általa tett felterjesztést helybenhagyja, s az erdélyi országgyűlési választást szervező 1791 : XI. t.-cz. fentartása mellett elrendelte, hogy azon néposztályra nézve, mely eddig az országgyűlési követválasztásból ki volt zárva, 8 osztrák forint egyenes adó lesz megállapítandó, adópótlék és fejadó nélkül. Ezenkívül — szól a határozat — a felség akarja az, hogy az eddig választásra nem jogosult néposztály az október 20-iki diploma és deczember 21-iki legfelsőbb kézirat értelmében már a most egybehívandó országgyűlésen képviselve legyen; nemkülönben ezentúl a királyi kormányszéki, tanácsosi, titkári, főispáni és királyi táblai állomásokra, mint szintén királyi hivatalnoki kinevezésekre teendő kijelöléseknél az addig nem jogosult néposztályból alkalmas egyének mindig ajánlhatók lesznek.

A kiegyezéssel és az alkotmányossággal a conservatívek czége alatt színre hozott, sok tekintetben komikus hatású kísérlet már első felvonásában tartalmazta biztos bukása garantiáit. A kísérlet nem irányult az 1848-iki alkotmány restaurálására, hanem a birodalmi egység alkotmányos létesítésére. A magyar nemzet válasza — bár nem hivatalos képviselői által — úgy Esztergomban, mint Gyula-Fejérváron tagadó és elítélő volt. Még inkább tagadónak és elítélőnek kellett lennie azon válasznak, melyet a nemzet hivatalos képviselői adtak az országgyűlésen. Az erdélyi országgyűlést a legfelsőbb kézirat Gyulafejérvárra november 4-ikére, a magyar országgyűlést április 2-ikára, de nem Pestre, hanem a negyvennyolcz ellen tüntetve Budára hívta össze.

Az esztergomi értekezletről a »Pesti Napló« 1860 deczember 20-iki estilapjában a következőket írta: »Az esztergomi értekezlet nyilatkozott azon kérdésre nézve: mely alapon hívassék egybe az országgyűlés. Nyilatkozata visszhangja volt az ország nyilatkozatának. Mindamellet nyilatkozása nagy óvatossággal történt; tisztán magánjellegű volt. Jegyzőkönyvét hiába fogja keresni az utókor; csak a beszédeket tartja fenn a primás ő herczegsége gondosságából a gyorsírás. Most egyebek közt az a kérdés, hol fog tartatni az országgyűlés? Úgy hisszük, az 1848-iki törvényes alap elfogadása után az is el van döntve. Az 1848 : IV. t.-cz. 1. §-a határozottan Pestet jelöli ki az országgyűlés helyéül.«

Pésson Január 1861

Kedves József

Nagy tetszék az embere nemcsak a kiváltság
szolgálatára az hogy szellemi magai fegyver
átmetszen ringon. Mag szellemi fegyver
től és a szellemi szellemi minden
közvetlenül, minden jelenlétében és
mennyi ábrándokhoz fel, szellemi
hasznát fel és magának igen szép
igen kellemes volt a kiváltság
aranyon oly igen kedvesen és minden
vezeték és minden és minden
és a kemény vizionát és minden
szellemi fegyver szellemi fegyver
nagy tetszék nagy tetszék és igen
ábrándok.

Itt most minden magának
életével magának életével fegyver
va nemcsak, azon esély fel
közvetlenül közvetlenül és igen
közvetlenül igen, és a szellemi fegyver
fel rendelt és minden és minden
és a szellemi fegyver magának
és a szellemi fegyver minden fel
minden magának és a szellemi fegyver.

Magának hogy kemény szellemi
szellemi fegyver és minden szellemi
és a szellemi fegyver és a szellemi fegyver
és a szellemi fegyver és a szellemi fegyver
és a szellemi fegyver és a szellemi fegyver
és a szellemi fegyver és a szellemi fegyver
és a szellemi fegyver és a szellemi fegyver

Josam

DEÁK FERENCZ LEVELE TARÁNYI JOZSEFHEZ Ó FELSÉGÉVEL VALÓ ELSŐ TALÁLKOZÁSÁRÓL.

(Eredetije Könyv Manó gyűjteményében.)

Ixam. multakori leveltemben: hogy arra
 nézve mi valóján leg inkább egy éj
 arany, sőt az, midőn Deistul utra jő
 sem, min midőn oda mentem. És engem
 legkésőbb sem képes meg. Merő meg
 békám győzötte: hogy a' váfoly nem
 az, rendelt fel minket, hogy nébünk
 el mondassa. Ö' mi a' alai rendelné, és
 lehelné. hanem egyedül az, hogy is
 lünk is meg kérdés. mi karambain
 minálgy egyes sa'gyolna nére a' vále
 meny. Aron rövid fel óra, mi no
 la kólión em. elzundolkeud, menyire
 eschely lass volna mind, aron sa'gyol
 nek fejezgesseire, mihez is mege
 ebbem képretek. El mondem hi
 vonasát avolnak m'itrit a' esipán
 földem, is abból meg ieltessé, menyre
 viderék. midőn a' e berelzón, nek
 minni jelensöge az elydomissárok.
 Szállom ö' felsője az erpögyülsinél
 is el mondá: hogy ö' az m'nel elöb
 ártve fejez m'ini, is b'ideass: ha
 a' valapórajah jól fogat e' h'is
 m'. Szállom ö' felsője a' v'igindis
 v'isra haycolásinál, is avol: hogy
 a' nagyra vörög gyülsinél, a' Szer
 belé h'isvinesit m'el'indolm' h'ell.
 is nem jó' volna ártó el sa'fisan
 Szállom avol. hogy ö' nem csak ma
 gyar erpögy h'isatya, hanem a' robbi
 sa'v'om'nyok fejeledebe is, l'isre,
 avol e'it'it'is: sem m'ellőzhes, m'is
 olva hogy v'arass'igaz is m'el'sant'is,
 v'ar avol h'isat'is: meg ol'as'abem
 m'ik az egész h'isat'is: m'el'isat'is

minő a pénz irg é hűség, melyek meg
oldása leg több méltósággal, és
munkával. Hogy nem tudja mi az nem
akarnak a magyarázat a török köze-
re, hiszen becsületi szabályok, vagy
bebecsületi szabály gyűlölet. Ezek
még fulladnak a szabályok ezekben felle-
sen és röviden.

Ezzelől lelkem. Hogy mi
mértéke van, vagy minire csu-
nak az országgyűlés elvén ala-
tiságaitól és a szabályok. De a
törvények törvénygyűlése ma van a
jelölés minire csu, nem
is, szabályok szabályok alatti
és a szabályok elvén. Hiszen
a minire csu, nem bízik alap
hell, oly alap, mely a szabályok
is, nem az országgyűlés alap
el fogad, és elismeri a szabályok
nagyságát, mely a szabályok
létezik. Mi az 1848-iki törvény
melyek ezek szabályok minire
törvények alapul szabályok
ő felsőge szabályok törvény
ugyan szabályok, de nem az
ben szabályok törvény szabályok
mi. Hol az szabályok, és a szabályok
teges meg szabályok, és a szabályok
és minire csu, nem az
el fogad. az alapot meg az
a jog szabályok, és a szabályok
szabályok. meg szabályok

III. FEJEZET.

Schmerling.

Az új rendszernek új emberre volt szüksége. Goluchovszkinak is buknia kellett statutum-rendszerével, vagyis a rendi képvisellel.

Az új korszak jellemét az új államminister, Schmerling lovag adta meg, a ki december 23-ikán közzétett programjában rendszerét feltárta, s bizonyos látszólagos alkotmányos színezetet kölcsönzött annak. Az országos statutumokban az érdekképviselő a rendi helyett megmaradt ugyan, de megadta a kezdeményezést és a nyilvánosság jogát a tartománygyűlések számára. A birodalmi tanácsot illetőleg újításai abból álltak, hogy e gyűléseket tagjainak száma növekedett, azokat az országgyűlések közvetlenül választották s a birodalmi tanács is megnyerte a kezdeményezés és a nyilvánosság jogát. Sőt Magyarország felé is történt tényleges közeledés: december 27-ikén a szerb vajdaság és a temesi bánság visszakebelezése a magyar királyságba megtörtént. Magyarország érdekében egyéb kísérletet is tett Schmerling és rendszere, a mennyiben mindent elkövetett Deák Ferencz megnyerésére. Ferencz József császár már december 19-ikén, tehát néhány nappal Goluchovszki elbocsátása után, Vay előtt kifejezte azon óháját, hogy szeretne Deák Ferenczcel beszélni, s Vay tényleg 1860 december 21-ikén Deákhoz levelet intézett, levelében felkérve ezt, hogy minél előbb feljöjjön Bécsbe. Hogy e meghívások mögött Schmerling állott, kitűnik a kancellárnak báró Eötvös Józsefhez intézett leveléből, mely szerint Schmerling különösen óhajtotta, hogy a küszöbön álló ügyet Magyarország politikai vezéreivel megbeszélje. Deák Ferencz Vayhoz intézett levelében kijelentette, hogy kötelességének tartja, mikép a felség parancsára engedelmeskedjék, s azonnal Bécsbe utazott.

Nagyon természetes, hogy az optimisták azt hitték, hogy a kiegyezés korszaka már elérkezett. Deák Ferencz legjobban tudta, hogy még legyőzhetlen akadályok állják útját, de azért Bécsbe ment és beszélt a császárral.

Semmi sem jellemzi annyira az akkori helyzetet, mint azon kölcsönös jóakarató jellemzés, melyben Deák Ferencz és a császár egymást részesítették. Deák Ferencz Vay Miklós előtt így nyilatkozott: »Egészen másnak képzeltem, úgymond, a császárt. Van esze és szíve, bámulatosan ismeri az ügyeket és nagy lelkiismerettel tárgyalja azokat.« A császár pedig szintén Vay Miklós előtt úgy nyilatkozott Deák Ferenczről: »Ez azután a tetőtől talpig becsületes, erős meggyőződésű ember. És milyen a logikája! Csakhogy sokat tart kivihetőnek, a mi alig leküzdhető akadályokba ütközik.«

A felséget éppen Deák Ferencztől magasztalt kötelességérzete gátolta a kiegyezésnek a 48-diki alapon való elfogadásában. Deák Ferenczet pedig

eros meggyőződése és becsületessége birta rá, hogy a helyzetet egész őszintén feltárja a felség előtt. Az ellentétek ekkor még kiegyenlíthetetlenek gyanant tűntek föl. Maga Deák sógorához írt levelében szinte a búskomorság hangján szól a nehézségekről: »Mi, úgymond, az 1848-iki törvényeket egész terjedelmükben kívánjuk alapul tekinteni. Ő Felsége sok részben közelít ugyan azokhoz, de némely részben azokat módosíttatni kívánja. Hol azon ember, a ki a végleges megállapodás előtt felelős ministeri tárczát merne elfogadni? Az alapot még csak a jövő országgyűlésnek kell teremtenie, megszilárdítania. Egyébiránt meggyőződésem: hogy Magyarország kétesebb helyzetben még nem volt, mint jelenleg. Még akkor is, ha minden oldalról legjobb szándékot teszünk fel, ha sem ottfenn absolutistikus czélok, sem itt alant forradalmi túlfeszített remények nem léteznének is. Négy fontos kérdésnek czélszerű megoldását majdnem a lehetetlenséggel határosnak tartom. Egyik s tán legnehezebb a pénzügy. Az óriási terheket, akár együtt kezeljük azokat, akár megosztjuk, nem leszünk képesek elbírní. Ha ma felosztanák az államadósságot, reánk aránylag a kedvezőbb esetben is olyan osztalék jutna, melynek kamatai, a hadsereg arányos részének ellátása, a közigazgatás költségei: a jelenleg fennálló felette terhes direct és indirect adók összegéből ki nem kerülne, hanem azon adók tetemes emelését igényelné, a mit senki sem akarhat. Az adósságokból pedig ki nem fogunk bujhatni, még akkor sem, ha a birodalomtól elszakadnánk, mert azok legnagyobb része, talán másfél ezer millió a külföldön van, a külhatalmaságok pedig el nem néznék, hogy az ő alattvalóik másfél ezer milliót elveszítsenek, mint el nem nézték akkor, mikor Belgium Hollandtól elszakadt, hanem az adósságokból nagy részt Belgiumra rótták, mely azt mai napig is fizeti. Másik fontos kérdés a hadügy. Sem a császár, sem a német státusférfiak, sem a hadsereg bele nem fognak abba egyezni, hogy a hadsereg kétfelé szakíttassék, s inkább készek lesznek az extremumra. Harmadik nehéz kérdés a nem magyar nemzetiségek, melyek teljesíthetetlen követelésekkel lépnek föl, horvát, rác, oláh, mindenik különálló politikai nemzetnek akar tekintetni s oly igényekkel áll elő, miknek teljesítése az országot feldarabolná, Magyarországot megszüntetné, s legfeljebb egy új szövetségi államot hozna létre, melyben a magyar faj az ország közepén, természetes, védhető határok nélkül, csak töredéket képezne. A negyedik nehéz kérdés az: mikép intéztessenek és vezettessenek a birodalomnak oly közös ügyei, miket szétválasztani lehetetlen, mint például a külügy, mert hiszen egy birodalomnak két külügyministere, két külpolitikája nem lehet, a kereskedelmi ügy kivonatkozásaiiban és több mások. Ezen óriási nehézségű kérdéseket, szemben a Velenczét fenyegető háborúval, szemben az izgatottsággal, túlfeszített reményekkel, az ausztriai birodalom zilált állapotával, megoldani alighanem politikai lehetetlenség. Nem egyes ember, nem politikai párt, csak az isteni hatalom mindenhatósága képes ezekből bennünket kisegíteni.«

Schmerling.
(Könyomat után.)

Mindez azt mutatta, hogy sok időre és nagy eseményekre volt szükség, a míg az ellentétek elsimulhattak. Schmerling tehát lehetetlenségre vállalkozott, midőn alkotmányos úton akarta létesíteni, a mit a Bach-korszak erőszakkal nem valósíthatott meg.

Azon nagy válságoknak, melyeken a monarchia az alkotmányossággal s absolutismussal vegyes kísérletek következtében átment, nem közvetlen oka ugyan Schmerling, de rövidlátásával, a schemákon túl nem látó bureaukratikus elfogultságával ő is közrehatott azok felidézésére.

Az igazi és főokot a döntő körök azon meggyőződése képezte, hogy a magyar alkotmánynyal a monarchiai érdek meg nem egyeztethető, s így feltétlenül szükséges, hogy a történeti magyar alkotmány s az octroyált birodalmi alkotmány Prokrustes-ágyán igen lényeges rövidülést szenvedjen.

Schmerling hibája csak az volt, mikép arra vállalkozott, hogy Magyarországot belevonja a birodalmi alkotmányosságba és egységbe, s hogy erre a császárnak kötelező ígéretet tett. Csak egy politikailag szűk látkörű bureaukrata vállalkozhatott erre. Mint organisator és hivatalnok Schmerling egyike volt a legkiválóbbaknak. A Bach-korszakban mintaszerű igazságügy-minister volt, s bukása után fényes dísze azon elnöki széknek, melyre uralkodójának bizalma helyezte, de az államférfiúi látkör, a viszonyok és az emberek ismerete szinte teljesen hiányzott belőle. Nem ismerte a monarchia erőforrásait, s nem tudta, mily züllöttek és bomlottak Ausztria belviszonyai. Legkevesebb sejtelve sem volt pedig arról, mily külső veszélyek környezik a Habsburgok örökét. Különben nem merte volna híressé vált röpke szavát Magyarország ellen kibocsátani, hogy Ausztria várhat.

De bármily rövidlátó volt Schmerling politikailag, annyit mégis tudhatott, hogy a kiegyezés megvalósítására nem érkezett el az idő. A 48-iki alkotmány visszaállítását lehetetlennek kellett tartania, pedig arról meg lehetett győződve, hogy Magyarország országgyűlése nem fogja megszavazni a haza öngyilkosságát és Magyarországnak a birodalmi gyűlésbe való belépését. Erdélyben, mint majd később lesz róla szó, Nádasdy és a nemzetiségek segítségével majorizálhatta a magyarságot; de ez a Királyhágon innét teljes biztonsággal ki volt zárva.

Schmerling tehát már eleve játéknak tarthatta és bizonyára tartotta is a magyar országgyűlés összehívását. Tudta, hogy az alkotmányos játék vége újabb absolutismus lesz. Lényegesen különbözött Bachtól. Mint jogász és tudós kétségkívül ennek sokkal felette áll, de távolról sem birt Bachnak bár corruptált, de tagadhatatlanul nagy talentumával. Hiányzott belőle teljesen az inventio és imaginatio, valamint a lelkesedés és az erélyes, céltudatos munkára való képessége. Bach impressionista volt, tele hevülettel és rajongással. Schmerling szárazlelkű hivatalnok, a ki nyugodtan intézte a politikát, mint valamely bureaukratikus aktát.

A provisorium államférfiának rendszere, új intentio hiányában, sok tekintetben hasonlított Bach rendszeréhez.

Mindkét rendszer az alkotmányossággal űzött játékkal kezdődött, s mindkettő belesüllyedt az önkényuralom rothasztó mocsarába. Ha a politikai rendszerekre alkalmazni lehet a geológiai képletek hasonlatát, úgy Bach rendszere volt az ősi képlet, Schmerlingé csak pusztán az erre való rakodmány. A hegyalakulások is gyakran rithmikusak. Valamely főhegycsoport alakját, bár a jelleget mindig vesztye, fölveszik más hegycsoportok. Schmerling rendszere abban is hasonlított Bach Sándoréhoz, hogy igyekezett annak demokratikus alapot adni. Valóban, az alkotmányossággal tett kísérlet után, elejtette azon kiváló conservatív fértiakat, a kik legjellemzőbben képviselték a hazafias, de aulikus aristokratiát. Csakhogy Bach demokratiája czéltudatos, a cseh és a magyar aristokratia ellen irányuló törekvés volt, Schmerling demokratiája pedig a német doktrinatrizmus kifolyása.

És Schmerlingnek még doktrinair liberalismusa és demokratiája is könnyen szétbomló látszat volt. Sajátságos jelenségét képezte az osztrák politikának, hogy a josephinismus hagyományai daczára minden liberális és demokrata irány, mely az alkotmányos formákat mellőzte, szükségkép kiinduló pontjának ellentétére vezetett. Feudálissá, clericálissá és reactionáriussá lett.

A barricádok minisztere forradalmi alapról indult el, s megcsinálta a legreactionáriusabb rendszert, s megkötötte Rómával a concordátumot. Bach könnyelmű és könnyen fellobanó impressionista volt a ki elveihez nem ragaszkodott szilárdan. Schmerling ellenben a doktrinair meggyőződés egész makacsságával ragaszkodott a josephinismusban gyökerező liberális, egyenlősítő és centralista törekvéseihez, midőn Ausztria sorsának intézését kezébe vette. És rövid pályafutásának már közepén cserben hagyta elveit. Szakitott a liberalismussal az állam és egyházi politikában és Belcrediben, leendő utódában, önkénytelenül élesztette a feudális és foederalista törekvéseket. Ez a hideg és szárazlelkű doktrinair, a gyakorlati politika ellentétei közé dobva, egészen megfordult önmaga körül, s végre oda jutott, hogy régi barátaival, különösen a német liberális centralistákkal sorra összeveszett, de új barátokat nem szerzett. Sőt a kikért feláldozta amazokat, a feudálisok és clericálisok buktatták meg véglegesen. Rendszere nem omlott vele össze azonnal. Ausztria gyakori rendszerváltozásainak sajátosságos jellege, hogy a rendszerek rövidek, az átmenetek ellenben hosszúk voltak. Így történt Bach és Schmerling idejében is.

De mindkét rendszer magában rejtette bukásának csiráját; mindkettőt belválságok is tönkre tették volna. De kűlháborúnak kellett érkeznie, hogy Ausztria belső nyomorúságától hamarabb megszabaduljon.

Bach rendszerének a kegyelemdőfést Solferino adta meg. Schmerlingét tulajdonkép Sadowa előzményei tették végre tönkre. Bach impressionista temperamentumához képest bukása után elzűllött, Schmerling teljes nyugalommal tovább intézte az actákat. De ekkor az acták már nem birtak politikai jelleggel, hanem jogival, s az jobban megfelelt a bukott államférti hajlamainak és képzettségének.

IV. FEJEZET.

Az első kiegyezési kísérlet.

A magyar nemzet akaratát nem lehetett másképp megkérdezni, mint csakis országgyűlés által. És, mert az octroyált alkotmányosságon alapult birodalmi egységet törvényes s a magyar nemzetre nézve kötelező formában akarták létesíteni, össze kellett hívni az országgyűlést. Össze is hitták 1861 április 2-ikára. Február 26-ikán Ferencz József báró Vay kancellárhoz intézett legfelsőbb kéziratában tudatta, hogy a birodalmi tanácsot összehívta április 29-ikére. A magyar országgyűlés feladata az lett volna, hogy delegáltjait elküldje a birodalmi tanácsba s ugyancsak az említett legfelsőbb kézirat utasította a kancellárt, hogy e tekintetben eléje mennél előbb javaslatokat terjeszsen.

A tél vége és a tavasz eleje ekkép választási előkészületekkel telt el. Kezdetben lelkesült örömmiadalom viharzott végig az országon. Deák bécsi útja után azonban a hazafias lelkesedés lángjai gyorsan lohadni kezdtek. A közvélemény érezte, hogy a kiegyezésből semmi sem lesz. Maga az országgyűlés csonka maradt, mert az unio daczára Erdély arra meg nem hivatott, s ezt a legfelsőbb kézirat tényleg nem is Pestre, hanem Budára hívta.

Ha tehát Lónyay nem is irta volna meg naplójában, mégis tudhatnók, hogy Deák komor színben látott mindent s szinte megharagudott Vayra, hogy a császárt is s őt is fölültette, a midőn elhitette mindkettővel a kiegyezés lehetőségét.

Deák megjelölte a kiegyezés akadályait sógorához intézett levelében. De úgy látszik, egész környezete tudta, s bizonyára Deák elbeszéléseiből, hogy a főakadályt a hadügy képezte. Ugyanaz volt a főakadály később is, mikor már a kiegyezés feltétlenül parancsoló szükségességgé vált. Amidőn azonban Deák legelőször találkozott Ferencz Józseffel, akkor a hadügyet még nemcsak a magyar, hanem a közös parlament hatásköréből és ellenőrzése alól is ki akarták vonni a bécsi intéző körök.

A közjogi fogalmak legteljesebben össze voltak zavarodva ép a hadügyre vonatkozólag.

A magyar nemzet hős hadseregének fényes tettei jogos varázslat alá helyezték a közszellemet. Így történt, hogy a 48 revindicálásával az ország revindicálta egyszersmind a különálló magyar hadsereget.

A 48-iki törvények szerint is nagy szerepük maradt a magyar király felségjogaiknak. Az 1848-iki törvényhozás nem szakított a régi magyar közjoggal, hanem csakis alkotmányos ellenőrzés alá helyezte a királyi

jogokat. A nemzeti jogok egészen a felségjogba olvadtak. Ugyanez történt a külügyre s a diplomatiái képviselőkre vonatkozólag.

A régi magyar közjogban tehát a magyar király felségjogai nagy mérvben szerepeltek: sőt a XVIII. század közepén és vége felé annyira, hogy pótolni kezdték magát a törvényhozást. A royalismus oly kifejlődést nyert, hogy már-már a nemzeti absolutismus jellegét öltötte fel. Es a magyar király felségjogai ellen a nemzet nem igen védekezett. Egyáltalán a régi közjogi viták s gravamenek nem a közös birodalom eszméjéből indultak ki, s nem irányultak új jogok szerzésére. A közjogi felfogás mindig az volt, hogy Magyarországnak semmi köze Ausztriához, hanem csakis saját királyához, s hogy Magyarország számtalan törvényezésk által elismert független állam.

Még szabadságharczaink sem irányultak új jogok szerzésére, vagy régiek kitégítésére Ausztria irányában, s a legharcziasabb felfogás is függetlennek tartotta a magyar államot az osztrák államtól. A gravamenek tárgyai csak a törvényszegések voltak, s a nemzeti aspirációk ezek megszüntetésére irányultak. A tégitás és fejlesztés nem szerepeltek a magyar közjogi rendszerben. Ez a rendszer nagyszerű rugékonyságával meg tudta szüntetni az ellenmondásokat és át tudta hidalni a mélységeket. Soha el nem ismerte, hogy a magyar államiság csönka, s hogy önrendelkezési jogunk nem teljes. A nemzeti jogokat átvitte a királyi felségjogokba s ezek által pótolta a hiányt. A gyakorlatban Magyarországnak csak szülőkörű önrendelkezési joga volt, de közjogi felfogás szerint a magyar korona hatáskörében volt a kiegészítés, s így a tényleg provinciaszerű Magyarországot a közjogi felfogás valóban a teljesen független állam színvonalára emelte.

Az absolutismus bukása után a történeti mult s a régi közjogi rendszer romokban hevert. A szomorú tapasztalatok után valóban kényes dolog leendett a ráállás a felségjogok hagyományos alapján. Csakis ennek tulajdonítható, hogy Deák Ferencz sem állott rá, a ki pedig közjogi fejlődésünket leginkább ismerte. Az osztrák császárról, a kinek nevében tanácsosai Magyarországot tönkre tették, alkotmányát elkobozták, nehezen lehetett volna azt mondani: Neked mint magyar királynak oly felségjogaid vannak, a melyek lehetségessé teszik a magyar állam függetlenségét, de egyúttal a monarchiai érdekek megvédését. Deák Ferencz még Lustkandl híres támadásának idejében sem látta erre elérkezettnek az időt, pedig az általa teremtettt kiegyezés épen a hadseregre vonatkozó részében a régi magyar közjogi felfogásra való visszatérést jelentette. Es a régi felségjogi theoria segítségével Deák sokkal inkább bebizonyíthatta volna Magyarország állami függetlenségét. Corpus Jurisunk bámulatos ismerete így is óriási fölényt biztosított Deáknak Lustkandljal szemben: de külügyi és hadügyi souverainitásunk csakis a magyar király felségjogainak rendszere mellett bizonyítható be teljesen. A közjogi és történeti zűrzavar közepett lehetetlennek látszott a hadsereg kérdésének megoldása. Semmi kiegyezés nem elégíthette ki

Magyarországot, mely a hadsereget meghagyta volna osztráknak, azt elvonta volna az alkotmányos ellenőrzés alól. Viszont a bécsi döntő körök semmi körülmény közt bele nem egyezhettek abba, hogy a hadsereg magyar és osztrák részre szakadjon. Hogy a két véglet közt van a helyes irány, s hogy az miből áll, ekkor még Deák sem sejtette. Hiszen különben nem lett volna oly pessimista környezete körében s nyilatkozataiban.

Az országgyűlésre nem ment kész kiegyezési tervekkel, hanem csakis azért, hogy a hosszú elnyomatás után felemelje hatalmas szavát a nemzet igazainak védelmére, s hogy a felszabadult hazafias harag kitörésével szemben a higgadtság és békéltetés ígeit mondja el.

Nem a harcziás, nem a forradalmi, hanem a békés és nyugodt közvélemény tolmácsa akart lenni. Inteni akarta a bitorkó hatalmat ép úgy, mint a nemzet túlvérmes részét. A passivitás politikájából kilépett, de azon biztos tudatban, hogy oda vissza kell térnie a nemzettel együtt.

A haza bölcsének nagy alakja akkor még nem bontakozott ki teljesen. E kibontakozás a »Debatte« czikkei és a Pesti Napló húsvéti cikke idején kezdődött.

De az ország szeme ekkor is már rajta volt, tudta ezt, de aggódott. Nem saját személye, hanem a haza sorsa miatt, mert nem látta a kiegyenlítés lehetőségét.

»Ha, úgymond, az ország rám néz s tőlem vár, szerencsétlenség az országra és reám. A baj súlyosabb, semhogy én, vagy más abból megmenethetné a hazát és én magam is szívesen azon ember után mennék, ki erre némi valószínűséggel kecsegtető utat tudna mutatni.«

Ily komor hangulat előzte meg Deák Ferencz és környezete körében az 1861-iki országgyűlést. Annál duzzadóbb volt a lelkesedés és merészség a közszellem másik pólusán. Ekkép tehát már az országgyűlés megnyílta előtt felöltötte körvonalait a felirati és határozati párt. A kettőnek későbbi leszármazottává lett a Deákpárt és a balközép, az Deák Ferencz, ez Tisza Kálmán vezérlete alatt.

V. FEJEZET.

Az 1861-iki országgyűlés és az államcsiny.

A legfelsőbb kézirat, mely 1861 február 14-ikén kibocsátva április 2-ikára összehívta az országgyűlést, bejelentette, hogy Ferencz József ünnepelesen meg akarja magát magyar királylyá koronáztatni. De habár nyíltan utalt az 1848:V. t.-cz.-re, egyáltalában nem helyezte kilátásba a 48-iki alkotmány helyreállítását, sőt világosan utalt az október 20-iki diplomára, mint kiinduló pontra. Így Deák Ferencz és barátai nem látták idejét semmi

AZ 1861-IKI ORSZÁGGYŰLÉS TAGJAI

(Rohn és

Az Athenaeum egyomása.

EZÉREI ÉS FŐBB SZÓNOKAI.

(Képek után.)

Az Athenaeum kiadása.

positív program felállításának, hanem csakis egy programot ismertek: Magyarország önállóságának megvédelmezését. Így nyilatkozott Deák Ferencz, midőn Pest belvárosa őt egyhangúlag képviselőjévé választotta.

Az eseményeknek már előzményei előre vetették jelentőségteljes árnyékukat. Bécsben ragaszkodtak ahhoz, hogy az országgyűlés Budán tartsa üléseit. Báró Vaynak és barátainak nem sikerült többet kivívniok, mint csak annyit, hogy az országgyűlés, ha egyszer már megkezdte működését Budán, folytathatja a felséghez, hogy czélszerűségi okból engedje meg a tanácskozásoknak Pesten való folytatását.

A nehéz kérdést gróf Apponyi Györgynek sikerült kedvező megoldásra juttatni. Tudta ugyanis, hogy Magyarország bele nem fog abba nyugodni, mikép az 1848:IV. t.-cz. ellenére az országgyűlés Budán tartsa üléseit, vagy hogy a Pesten való ülésezés szintén a koronának pusztán kegyelmi ténye legyen. Gróf Apponyi György országbíró ily helyzetben, s pedig a bécsi utasításokkal szemben akkép intézkedett, hogy az országgyűlésnek Budán történt megnyitása után mindkét ház azonnal Pesten folytathassa üléseit. Így is történt. A megnyitás Budán április 6-ikán ment végbe, de a megnyitás után a képviselők a múzeum termébe költöztek át, a főrendiház pedig a Lloyd-épület nagytermében, a szabadelvű pártkör jelenlegi helyiségében tartotta üléseit.

Bécs tehát makacszkodott s apró secaturákkal is fel akarta tüntetni, hogy a 48-iki törvényeket soha el nem fogja ismerni. Gróf Apponyi György bizonyára nagy szolgálatot tett úgy a hazának, mint az udvarnak, midőn már az első lépésnél elhárította a támadó conflictust. Igaz ugyan, hogy az összes képviselők nem mentek át még a megnyitásra sem Budára. Gróf Teleki László kijelentette, s kijelentették vele többen, hogy nem vesznek részt az országgyűlésnek a budai várpalotában való megnyitásában. Deák Ferencz ellenben az országgyűlési képviselők tanácskozmányában azt mondta, hogy habár egész magára marad, akkor is megjelenik az országgyűlés megnyitásán, s valóban egyfogatú bérkocsin fel is ment Budára. Körülbelül 80 más képviselő követte, a többiek Teleki szavára hallgattak, de mert mégis tüntetés és baj nélkül esett meg az országgyűlés megnyitása. Apponyi György derék kezdeményezése bevált. A felség nem is rosszalta eljárását, sőt gratulált neki, midőn az országgyűlés megnyitása után nála jelentkezett, hogy igazolja eljárását. A trónbeszéd részletesen fejtegette az országgyűlés összehívásának czélját. »Felséges Urunk.« szolt gróf Apponyi György országbíró a király nevében mondott beszédben, »összehívá a törvényhozó testet, hogy vele az ország alkotmányos állapotainak visszaállítása, biztosítása, a viszonyok igényeihez leendő idomítása, a tapasztalás tanuságaihoz mért tökéletesítése iránt tanácskozhassék, tette ezt különösen azért, hogy ezen ország első nagy királyának szent koronájával ősi szertartások szerint magát felavattassa, miután felséges nagybátyja ő cs. k. apostoli felsége V. Ferdinándnak a trónról való lelépte és fenséges édes atyjának, cs. k. főherczeg Ferencz

Deák Ferencz 1861-ben.
(Grimm könyomata után.)

Károlynak az uralkodási jogáról való lemondásával az összes birodalmi s így Magyarország és ahhoz kapcsolt részek fölötti uralkodás felséges Urunkra szállott, mely cselekményekről szóló okmány az ország rendei is képviselőivel egyúttal közöltetik, és hogy ezt megelőzőleg kir. hitlevele kiadásával, Isten és világ előtt mondandó esküfogadással, szeretett Magyarország és hozzá a kapcsolt részeknek királyi kötelmi hű teljesítését, magának pedig a magyar nemzet hű ragaszkodását minden időkre biztosítsa.

Ezen legmagasabb szándékokból áthatva lévén felséges Urunk, annál készebb a nemzet jogszerű igényeinek eleget tenni, mert hinni akarja azt, hogy épen azon elveknél fogva, melyek az ország alkotmányos intézményei iránti ragaszkodását a kegyelet legmagasabb fokára emelik, a nemzet ép úgy tudandja a fejedelmi jogoknak és tekintélynek épségét és sérthetetlenségét, az állam fönmaradásának és jólétének eme nélkülözhetetlen feltételeit, szentül, pontosan, valamint ennek irányában az őseitől örökölt fennálló százados kötelék irányában pedig az őszinte méltánylatnak kétségtelen jeleit adni.

Alap gyanánt azonban a korona nevében beszélő országbiró az októberi diplomát jelölte meg, de kifejezte a felségnek azon nézetét, hogy a birodalmi ügyek rendezése csak úgy ígér üdvös sikert, a mennyiben összhangba jut Magyarország belállapotával. Nagyon természetes, hogy ez a trónbeszédnek nevezett nyilatkozat nem elégitette ki sem a közvéleményt sem a pártokat.

Kezdetben az összes képviselők közös értekezletét tervezték, a tanácskozásokban azonban Deák Ferencz nem vett részt. Így történt azután, hogy azon képviselők, kik a trónbeszédre felirattal akartak válaszolni, Gorove Istvánnál jöttek össze tanácskozásra. A kik határozni akartak felirat helyett, a vármegyekházban gyűltek össze. Eleinte úgy látszott, hogy a határozati párt lesz többségben, mert, mint Kónyi előadja, a határozatpártiak 308 igazolt képviselők közül 150-et számítottak magukénak: míg a felirat barátai csak 136 szavazatot remélhettek. A határozati javaslat pontozatait gróf Teleki László, Tisza Kálmán, Nyári Pál, báró Podmaniczky Frigyes és Madarász József készítették el.

A pontozatok legerősbje az volt, mely előfeltétel gyanánt tűzte ki az 1848-iki törvények azonnal való teljes életbeléptetését; de főleg az, hogy a határozati javaslat szerkesztői szerint nincs törvényes organum, nincsenek felelős miniszterek, a kik által a koronával érintkezni lehetne.

Időközben Deák Ferencz is elkészítette felirati javaslatát és azt megmutatta politikai ellenfeleinek. A határozati párt erre elállt saját határozati javaslatától és hajlandó volt módosításokkal elfogadni Deák Ferencz dolgozatát, de a forma tekintetében föntartotta álláspontját.

Mielőtt azonban tényleg parlamenti küzdelemre került volna a sor, gróf Teleki László 1861 május 8-ikára virradó éjjel véget vetett életének. E gyászos tégnél meg kell állapodnunk és el kell döntenünk, vajjon volt-e annak hatása a felirati vagy a határozati javaslat sorsára.

Graf Teleki Lászlót, a ki az emigrációnak egyik legkiválóbb szelleme volt és leginkább Párisban tartózkodott, 1860 december 17-ikén a szász rendőrség elfogta és kiszolgáltatta az osztrák kormánynak. A modern nemzetközi jogba ütköző cselekedet érdekes complicációra adott alkalmat. Telekit valóságos szinpadi hatással, számítva, előkészítés nélkül vitték a fejedelem elé. Még ámulatából sem tért magához, midőn a császár így szólt hozzá: »Mindent tudok, a mit ön 11 év óta ellenem és házam ellen tett; ismerem az ellenséges indulatot, a melyet irányomban tanusított; megbocsátok önnek; szabadon járhat az országban a merre akar, de egyelőre tartózkodnia kell minden politikai tevékenységtől. Teleki László gróf kérdésére: a törvényes téren is? Ő felsége azt felelte: egyelőre még ezen is.

Teleki mégis csakhamar a politikába avatkozott, mert azt hitte, hogy a felségnek tett ígérete alul felmentést nyert, a midőn meghívást kapott az országgyűlésre. Valóban ez a finom lélek joggal hihette ezt és mégis első lépésével, midőn az abonyi választókerulettől a mandátumot elfogadta, véres tragoedia gyászos útjára indult.

A pisztoly eldurranása, mely a tragédiát befejezte, felrázta az országot. — Vér és mindig csak vér! kiáltott a nemzet Széchényivel. A vérpadon vagy az öngyilkosság által kiontott vér festette pirosra a magyar közélet mezejét.

A lélektannak rejtélye maradt azon döntő indok, mely miatt gróf Teleki öngyilkossá lett; de minden valószínűség arra vall, hogy e kiváló magyar halála szoros kapcsolatban áll a bécsi Burgban lefolyt jelenettel. Sokan mégis nem az adott szó tragikus hősét látták benne, hanem az önfeláldozó hazafit, a ki csak azért halt meg, mert belátta, hogy a határozati javaslattal téves irányba vezette a nemzetet, meghalt, hogy többségre segítse a felirati javaslatot. Erre vonatkozólag Kónyi könyve hosszabb fejtegetést tartalmaz egy beavatottnak tollából. »Az 1861-iki országgyűlés megnyitásáig, — írja, — Teleki ellenségei itthon és künn nem szüntek meg e magán szennyet nem tűrő jellemű férfiú ellen gyanúsító híreket terjeszteni. Az emigratio egy része nyíltan hirdette külföldi lapokban, hogy drezdai elfogatása kicsinált dolog volt közte és az osztrák kormány közt. Másfelül a fejedelemmel folytatott beszélgetéséről keringő hírek alapján a bécsi előkelő köröknek az volt a felfogásuk, hogy szószegő. Zsedényi Ede a kaszinóban hevesen megtámadta, hogy: te már a tevékenység terére léptél, politizálsz, bizony illett volna, hogy előbb felmenj a császárhoz s ezt neki jelentsd be, a mire Teleki ingerülten azt felelte: én ilyesmit nem ígértem, ha nem tetszik neki, zárasson el, vagy küldjön ki az országból. Mint később Almássy Páltól hallottam, voltak pillanatok, midőn izgatottsága komoly aggodalomra adott okot. Ily körülmények közt, ámbár Teleki Deák politikáját helyeselte, Almássyval arról értekeztek, mit lehetne tenni, a miből bebizonyodjék, hogy ő a kegyelemért magát mire se kötelezte. Hosszas tárgyalás után abban állapodtak meg, hogy a »határozat« indítványozása lesz a legbiztosabb megcáfолása az

ellene terjesztett gyanúsításoknak, mert hiszen ezzel Teleki Deákot is túlszárnyalja. Teleki nemcsak nem óhajtotta, de nem is hitte, hogy a határozat többséget nyerjen. Ezért én biztosan tudom, a mint hogy többször mondotta is, de csak legmeghittebb baráti körben, hogy, ha ezen forma kérdésén átestünk, ő Deákkal fog tartani.

A határozati párt többségre emelkedett, s Teleki mindinkább belátta, hogy a mit ő formakérdésnek mondott s a mivel tiszta jellemét akarta az ország előtt gazolni, minthogy — óhaja ellenére — többséget nyert, az országra káros leend, szóval, hogy »hamis politikát csinált«. Ezen időtől kezdve ingerültsége napról napra fokozódott. Ehhez járult, hogy az országból egyesek és küldöttségek látogatják, s ő, a ki éjfél után 2 óraker szokott lefeküdni, mindenkit fogadott, még pedig gyakran reggel 7 óra előtt, minthogy a provinciából jövő tisztelgők rendszeren korán szoktak érkezni. Teleki április hóban nagyon keveset aludt, folyton harczban volt magával, s a legnagyobb izgatottság vett rajta erőt. Állításomat, hogy meg volt győződve, hogy hamis politikát csinált, legjobban igazolja az, hogy az országgyűlés első felszólalás iránti tárgyalása napját elhalasztotta, s önmagával való meghasonlása következtében beszédét, a melyen dolgozott, sem volt képes befejezni. Ily előzmények után következett a május 8-iki katastropha. Almássy Pál ekkor nem volt Pesten. Táviratra az nap késő este érkezett lakására, az »Angol királynő« szállodába. Másnap 9-ikén korán reggel ott fölkerestem, s midőn szőhoz jutottam, tudván, hogy vele alapította meg Teleki a »határozat« eszméjét, a lehető kimélettel tudtára adtam abbeli véleményemet, hogy Teleki az önigazolása ötletéből követett politikának lett áldozata. Ő erre azt válaszolta, hogy neki is ez a meggyőződése, s hogy Teleki önfeláldozásának logikai következménye az volna, hogy a felirati párt jusson többségre.«

Ugyanezen forrás azonban merőben valótlannak jelenti ki az országban elterjedt azon hirt, hogy a felirat többsége a pártok között létrejött egységnek lett volna egyelőre kicsinált eredménye. Teleki öngyilkossága kétségkívül nagy mérvben közrehatott a többség létesítésében, mely különben, az actusnál jelenvoltak állítása szerint, a szavazás alatt is egészen bizonytalan volt, s azt csak a Z betű alatt előforduló sok Zichy hozta létre. Erős parlamenti küzdelem létesítette azt, mely előre vetette fényét és árnyékát s kezdte kidomborítani a nemsokára bekövetkezett pártalakulásokat, habár ezek csak később jöttek teljesen létre.

Deák Ferencz 1861 május 13-ikán terjesztette elő felirati javaslatát mely egy pragmatikus bevezetés után erélyesen megtámadta az októberi diplomát. E diploma, úgymond, végkép meg akarja fosztani Magyarországot jogaitól és a közigazgatás terén is függővé teszi Magyarország kormányzatát az osztrák kormánytól. A *pragmatica sanctio* e feliratban nyerte legelső és leghatalmasabb közjogi megvilágosítását, úgy hogy e főfontosságú kérdést teljesen kimerítette s közjogunk ma sem mondhat mást, mint akkor

mondott Deák Ferencz. Rátért azután a gravamenekre, hogy 1848-iki törvényeink hatályon kívül helyezettek, az adókat törvénytelenül vetik ki és katonai erővel hajtják be, s tiltakozott a december 2-iki államesíny ellen, mert a magyar király csak a törvényhozás tudtával és beleegyezésével mondhat le, és az új uralkodó csak a koronázás által lesz törvényes magyar királylyá.

Deák a felirati javaslatához kapcsolt beszédében kifejtette, hogy első felszólalásukat a tényleges uralkodóhoz kell intézni, s hogy ez csak felirat alakjában lehetséges.

„Vannak. — úgymond, — kik azért is inkább óhajtják tán a határozatot, mert nézetök szerint a fölírás csak kérelem, a határozat pedig komoly nyilatkozata a nemzet akaratának. Nem szeretném, ha valaki azon elvet állítaná fel, hogy a felirat pusztán kérelem, minek megadása vagy megtagadása kegyelemtől függ. Közjogi törvényeink nagy része fölírások és arra kiadott királyi válaszok alapján készült, és ki fogja állítani, hogy alkotmányunk alaptörvényei kérelemből kegyelemre adtak meg? A törvényhozás hazánkban fejedelem és nemzet közt egyenlő joggal van megosztva: ennél fogva törvény csak közös egyezkedés útján jöhet létre. E közös egyezkedés a nemzet részéről fölíratok, a fejedelem részéről királyi válaszok által történik. A fölíratok kérelem hangján iratnak, a királyi válaszok a nemzet kérelmének meghallgatásáról szólnak, mert ezt a fejedelem iránti hódoló tisztelet így hozta szokásba még a legszabadabb országokban is. A szabad angol nép a legmélyebb hódolat és tisztelet hangján szól mindig alkotmányos fejedelméhez; de azért tudja mindenki, hogy ezen hang nem a szolgáltság hangja, s honunkban is tudja mindenki, hogy fölírások és királyi válaszok nem kérelem és kegyelem, hanem a két egyenjogú félnek szabad egyezkedése.

Arról, hogy fölírás vagy határozat helyett manifestumot adjon-e az országgyűlés, tüzetesen nem szólok. Manifestumok nem a békés kiegyenlítés eszközei, azokat csak akkor lehet írni, midőn van erő és hatalom, mely tartalmukat érvényesítse. A manifestumok rendesen fegyverre támaszkodnak; manifestumokkal nem békés tanácskozásokot szoktak kezdeni, hanem azon. vészteljes stadiumot, mely gyakran a sikertelen tanácskozásoknak szomorú eredménye.

Nem állítom én, hogy az általam javaslatba hozott fölírat minden bajt és veszélyt elhárít, nem mondom, hogy annak óhajtott sikere leend. Lehet, sőt valószínű is, hogy az osztrák államférfiak politikája ezentúl is oly követelésekkel lép föl ellenünk, miket teljesíteniünk lehetetlen, és akkor végre mégis törésre kerül a dolog. De ne idézzük elő mi magunk a törést.

Ezek igénytelen nézeteim; ezek fővonásai azon politikának, melyet én követni óhajtok. Lesznek talán, a kik e politikát nem találják elég merésznek, lesznek, kik azt félénknek fogják mondani.

Igenis, uraim! ezen politika nem a kockáztató merészség politikája, hanem az óvatosságé, nem félénk, hanem erőnkhez és helyzetünkhöz van

mérve. Harezbán és a cselekvés terén gyakran szükséges a merészség, mert az erőt felfokozza s ez által a sikert biztosíthatja. De köztanácskozáásokban inkább szeretem a szilárdsággal párosult óvatosságot. Merészség a politikában csak akkor van helyén, midőn tetemes erőre támaszkodik, e nélkül mindig koczka, mely többnyire vakra fordul. Félénk, sőt gyáva az, ki önszemélyét félti, midőn hazájának sorsa forog kérdésben: de ki maga nem fél, hanem félti a hazát, óvatos nem azért, hogy magát baj ne érje, hanem hogy a haza ne szenvedjen, az uraim nem félénk, nem gyáva.*

Deák Ferencz e beszédét május 8-ikán akarta elmondani, gróf Teleki halála következtében azonban csak 13-ikán mondta el. Így történt, hogy a beszéd a Journal des Débatsban, hová azt beküldték, előbb jelent meg, mint Deák elmondotta.

A felirati vita május 16-ikán kezdődött, s az első szónok Deák legkiválóbb ellenfele, a nemzet szellemének irányzásában szinte versenytársa, Tisza Kálmán volt. Helyeselte Deák Ferencznek a *pragmatica sanctio*ra vonatkozó nagyszabású fejtegetéseit, valamint mindazt, a mit az ország területi épségéről és az önkényuralom brutalitásáról mondott. A 48-iki törvényekkel kapcsolatos jogfolytonosság tekintetében is egyetértett Deákkal. A különbség kettőjük közt itt az volt, hogy Tisza nem elégedett meg a 48-iki törvények elismerésével, hanem követelte azoknak rögtön és tetteleg való helyreállítását. A legfőbb különbség azonban Deák és Tisza közt azon kettős kérdés kapcsán támadt, hogy kinek és minő alakban mondja el az országgyűlés első nyilatkozatát.

»E két kérdésre, — úgymond Tisza, — én egyszerre felelek. Nem lehetek e tekintetben a mélyen tisztelt indítványozóval egy véleményen, mert alkotmányos szempontból nem látom, hogy kihez lehetne fölírni, nem látom tehát a fölirat lehetőségét, s épen azért mindazt, mit elmondani szükséges, határozatban kimondani óhajtom.

A jelen tényleges hatalom részéről szétküldött regálisokat nem tekinthetem az összejöhetési jog, hanem csak az összejöhetési lehetőség magadásának, és pedig nemcsak azért, mert valamint a hatóságok szervezkedésüknél kimondták, hogy ezt nem az október 20-iki diploma alapján teszik, hanem mert az lehetővé tette, hogy azt törvényes alapon eszközöljék: épen úgy, midőn a képviselőválasztásokra a szükséges előintézkedéseket megtették, nyilváníták, hogy ezeket nem a regális, hanem az 1848-iki tények alapján teszik.

Igaz, hogy a tetteges hatalom képes egyedül az abnormis helyzetet törvénynyé emelni, de csak az által teheti, ha törvénynyé lesz, mert a nemzet eleitől fogva a törvényes tétlen akar állani. A békés orvoslás tekintetében a nemzetet mulasztással, túlzással vagy forradalmi vágyakkal vádolni nem lehet.

Lássuk e tekintetben a helyzetet. 1849 márczius 4-ikén most is uralkodó ausztriai császár ő felsége szétépte a kétoldalú szerződéseket, a prag-

matica sanctiöt, megsemmisítette az ez által biztosított magyar alkotmányt, földarabolta az országot, fegyverrel igyekezett azt meghódítani.

Ennek folytán ugyanazon év április 14-ikén a nemzet is megsemmisíté a kétoldali szerződésnek, — melynek érvényére az, ki már maga részéről szöttepte volt, úgy sem hivatkozhatott — őt kötelező részét. A fegyver

Tisza Kálmán 1861-ben.

(Egykoru könyomat után.)

hatalmának kellett eldönteni, s mert a harcz koczkája idegen hatalom beavatkozása folytán az osztrák fegyverek részére döntött, következik a 11 évi kormányzat, nem a kötések, törvények, hanem egyedül a hódítási jog, fegyveres erő alapján.

Mindnyájan tudjuk, mi lön e kormányzat eredménye: elszegényedése a népeknek: bonyodalmak bent az országban, a tekintély lesüllyedése a

külpolitikában, végre egy alig pár hónapig tartó haborti után egy szép tartomány elvesztése, a roppant áldozatokkal föntartott hadsereg vitézsége daczára. Át kellett utoljára látni, hogy az eddigi uton tovább haladni nem lehet, s sok vajadás után megszülemlett az október 20-iki diploma. A nemzet látta bár, meg is mondta, hogy az még nem az ősi alkotmány visszaállítása, s kívánta, hogy a tényleges hatalom ismerje el az elsőben is általa szét-tépett szerződések és törvények szentségét, álljon a nemzet mellé törvényes alapra, legyen törvényes.

Es mi lett ennek következtése? Az, hogy a törvényes téren álló nemzet január 16-ikán e térről anyagi erő által is leszorítással fenyegettetett; február 26-ikán országunknak az egységes Ausztriába beolvasztása kimondatott, törvényei folytonosan sértetnek, honfitársaink azok ellenére elfogdosztatnak, s a törvénytelen adó erőhatalommal behajtatik.

Nem látom sem törvényes lehetőségét, sem szükségét annak, hogy a még nem koronás fejedelemhez fölírás intéztessék, épen a koronázási hitlevél elkészülhetésének érdekében is; de II. Mátyás és II. Lipót példáira utalva, el kell várnunk, hogy a tényleges hatalom álljon a törvényes térre, mint az idézett fejedelmek tették, s ha azt megteszi, nem akadékoskodva a lemondások helyre hozható törvénytelenségén, magam is a fölírásra fogok szavazni, de míg ez meg nem történik: nem.

Az országgyűlés működésének megkezdését nem az által nehezítjük, ha fölírás helyett határozatot hozunk, melylyel egyébként senkit sem kötelezünk; mert magának az osztrák kormánynak felhivatalos nyilatkozatai megmondják, hogy e tekintetben minden attól függ, ragaszkodunk-e az 1848-iki törvényekhez. Erre nézve pedig mindnyájan egyetértünk. A tényleges hatalom tudja, mik a mi törvényes igényeink, s alig képelem, hogy hinni lehessen, miszerint, ha azoknak eleget tenni óhajt, a határozat gátolhatná; ha pedig eleget tenni nem akar, a fölírás erre birhatná.

Érzem, helyeslem is a nehéz kötelességet, visszafojtani az elkecseregett lélek feljajdulásait, mérsékelni ez oly méltó harag fellobbanásait, de épen azért, valamint nem akarom az általam ajánlott politikát mint az egyedüli bátrát föltüntetni, abba sem egyezhetem, hogy valaki az óvatosságot, saját politikáját a nemzetének tekintse. Lelkiismeretemet — mert nekem is az legjobb barátom — óhajtom követni mindenkor, s ezt csak úgy érzem elérhetőnek, ha határozatba foglaljuk azt, mit elmondani akarunk; egész lelki nyugalommal erre szavazok, s jöjjen bár ellentétbe a ház, vagy, mit ugyan alig hinnék, az összes haza közvéleményével, a teljesített kötelesség érzetében föl fogom lelni nyugalمامat, föl még azon esetben is, ha szenvednem kellene, nem ugyan ezen politika, de félremagyaráztatásának következményeit.»

A képviselőház június 5-iki ülésében 155 szavazattal 152 ellenében kimondta, hogy a ház első felszólalása felírás és ne határozat legyen és ekkép Deák és a felirati párt győzött. A részletes tárgyalásnál azonban

többrendbeli módosítás került Deák fölíratába. A többek közt a felséghez intézett megszólítást: »Felséges császár és király!« a ház Ivánka indítványára ezzel helyettesítette: »Felséges Úr!« A felirati javaslat szinte minden pontjánál heves vita volt, különösen a trónöröklés kérdésében, melyre vonatkozólag Deák a magyar közjogot kimerítő beszédet mondott.¹

¹ A felirati javaslat mellett, többek közt, a következők szóltak: Ürményi József, a ki ugyan elismerte a Schwarzenberg-Bach és Schmerling ministeriumok ama érdemét, hogy az osztrák birodalom alkotmányos alapokra való fektetését megkísérelték, azonban kiemeli, hogy Magyarországon alkotmányos kísérletezésnek helye nincsen. Ép ezért el is veti a februári pátenst és az októberi diplomát. A kiegyezést csakis a felirati javaslat által találta megvalósíthatónak.

Somssich Pál rosszalta a concordátumot, mely Magyarországot ugyan törvényesen nem kötelezi, mivel az nem a koronás magyar király által kötöttet. Rátért azután Horvátországgal való viszonyunkra. Erre nézve azon véleményben van, hogy Horvátországgal a régi barátságos viszonyt helyre kell állítani.

Kazinczy Gábor beszédében először is felemlítette szabadságharcunkat, melyben nem a nép, hanem az értelmiség tényét látja. Szólt ezután a bécsi alkotmányos kísérletekről, melyeket nemcsak rosszaknak, hanem úgy a monarchiára, mint a Habsburg-házra nézve egyenesen veszélyeseknek mond. Keményen ostorozta azután a német burokratíát, ezelozva különösen Bachra, a ki, miután egy monarchiát annyi bajba és szerencsétlenségbe döntött, annyi bűt és bánatot hozott az országra, annyi könyt és jajkiáltást fakasztott, — Rómába megy a kereszthez.

A határozati javaslat mellett vitatkozó szónokok közül első sorban Német Albert érdemel említést, a ki az októberi diplomában csak eszközt látott a célhoz, mely a nemzet és a dynastia közt támadt úrt áthidalni hivatva lett volna. Fölemlítette, hogy akárhányszor Ausztria és a Habsburg-ház alapiában megrendült, mindig a magyarhoz fordult, a ki vérét és pénzét feláldozva, megmentette a monarchiát és a dynastiát.

Jókai Mór is a határozati javaslat embere volt, a határozat által tudatni akarta a fejedelemmel, hogy Magyarország törvényeihez ragaszkodik, mely törvények a fejedelemre nézve is törvények. Beszédjében a dualismus mellett szállott sikra, felemlítve, hogy a dualismus alatt érti a monarchia története fénypontját. A dualismus mentette meg annyi fényes napokban a monarchiát és a dynastiát a végenyészettől. »Nyugodtan nézek a viták eredménye elé — úgymond — meg lévén arról győződve, hogy ha vélemény-elleneseimnek adatik is meg a diadal, az ország czimerével ékesített szent paizsot magukhoz ragadhatni, e paizs ott is jó kezekben maradt, s midőn egy közös ellenség ellen kell felállanunk, mikor hazánkat kell egyesült erővel fentartatnunk: akkor a jobb- és baloldal nem lesz egyéb mint egy szívnek közkamarája«. — Révész Imre nem tartotta az országgyűlést törvényesnek, mivel oly tényleges hatalom hitta össze, melynek jogosultságát törvényeink alapján kétségbe kell vonni. Rosszalta ezután a Deák által használt, »pragmatica sanctio« kifejezést, mely kifejezés Corpus Jurisunkban elő nem fordul, mely nem egyéb, mint családi szerződés, melyet VI. Károly római-német császár birodalomszerte, sőt Európaszerte kibírdetett. Azt javasolta továbbá, hogy az országgyűlés határozatát egyáltalán semmiféle alakba ne öntse, s senkihez ne intézze, mivel az országgyűlés nyilatkozata úgysem enyészik el, hanem a sajtó szárnyain bejárja az egész országot, az egész művelt világot.

Deák rögtön válaszolt Révésznek föntebbi ellenvetéseire, mondván, hogy miután a ház elnöke a képviselőházat a törvény értelmében megalakultnak nyilvánítja, s miután az országgyűlés ezt ellenmondás nélkül elfogadta, további felszólamlásoknak e tekintetben helye nincsen. A pragmatica sanctióra nézve megjegyzi, hogy ez nem egyéb, mint VI. Károly császár által kiadott és úgy Magyarország mint Erdély által elfogadott alaptörvény, mely a Habsburg-ház fiágának kihaltával a nőág öröklési jogát biztosítja.

A feliratot éppen leginkább a módosítások, s különösen a cím miatt a felség nem fogadta el, s a visszautasító leíratot, mely június 30-ikán kelt, Vay Miklós és Zsedényi ellenjegyezték. A korona panaszkodott, hogy a magyar országgyűlés nem tartja tiszteletben jogait. Az osztrák felsőház, az urak háza, ezt az alkalmat felhasználta egy kis loyaltási szövegre. Auersperg Károly herceg elnök beszédet intézett a császárhoz, melyben kifejezte az urak házának hódolatát, s azt, hogy a császár jogaira bármely sértést az urak háza a birodalom elleni támadásnak fog tekinteni.

A képviselőház július 5-ikén tárgyalta a leíratot, s elfogadta Hunkár Antal indítványát, mely szerint fájdalommal megütközéssel vette a képviselőház, hogy az országgyűlés felirata, a ház szándékától eltérő magyarázat miatt, visszautasított, de kész az eredeti javaslatot felterjeszteni. Ez meg is történt.

Bécsben erre hosszú tanácskozások folytak a királyi leírat szövegét illetőleg. Az első tervet gróf Dessewffy Emil készítette, s ide vonatkozólag a következőket írta: »Ezen tervet, előadta Apponyi György gróf a magyar conferentiának, miután ott a Zsedényi formulázását elvetették volt. Állott ezen értekezet a következőkből: Vay Miklós báró, Szögyény László, Széchen Antal gróf, Apponyi György gróf, Andrássy György gróf, Barkóczy János gróf, Zichy Ferencz gróf és Zsedényiből. Az én formulázásomon itt lényeges módosításokat tettek. Ezek mind csak rontottak a dolgon és csökkentették az én tervem lehető hatását. Az értekezet tagjai hihetőleg azért tették ezt, mert így inkább gondolták a császár és minis-tereit által elfogadhatóvá tenni. A következők megmutatta, hogy csalatkoztak. Az így elfogadott tervet németre rosszul lefordítván Széchen elvitte a császárhoz, a ki annyit mondott rá, hogy nem eléggé határozott. Erre Széchen mindjárt ajánlkozott, hogy mást készít és ezt meg is tette, s a császárnak a magáét olvasta fel, mely, úgy látszott, a császárnak tetszésében részesült. Azt hát Széchen és Vay a ministerek conferentiáján előadták.

Itt nagy ellenzésre talált. Schmerling a zsebéből egy mást húzott ki, ezt meg Vay és Széchen elleneztek, és ott hagyták a conferentiát. Ekkor lőn, hogy Vay, Széchen, Apponyi és Majláth egy collectiv emlékiratot nyújtottak át a császárnak, amelyben obtestáltak, hogy a Schmerling-féle rescriptumot ne bocsássa ki. Hasztalanul. Másnap Vay és Széchen elbocsáttattak Forgách főkanzellárrá, Esterházy Mórincz ministerré neveztettek ki, és lejött a július 21-iki rescriptum.«

Ez a királyi leírat Lustkandl szellemében írt polemia volt a pragmatica sanctio értelmezése tekintetében és a fölírral szemben, hogy Ausztria és Magyarország közt reál- és nem personál-unio létezik.

»A személyes unio életbe léptetése« — úgymond a leírat — »az 1847—1848-ik évi törvényczikkek által ugyan megkísértetett, nem csekély ellenmondásban a törvényeket megelőző bevezetésben foglalt azon nyilvání-

tással, miszerint a koronának egysége s Magyarországnak az összes birodalom iránti kötelességei sértetlenül hagyandók, de ezen törvények fogatósítása mar az első félévben minden kételyt kizáró módon feltárta mindazon veszélyeket, melyek Magyarországgal egyetemben az összes birodalmat csak az által is fenyegetik, hogy a birodalom közös érdekeinek megőrzése és fentartása, a közjog és Magyarország történelmének mellőzésével, a személyes unió korlátolt körére szoríttatni szándékoltatott.

Ezen elkülönzés veszedelmes rázkódtatásokat idézett elő, melyek Magyarország alkotmányos intézményeitől eltérő közigazgatási rendszer alkalmazását szükségessé tévék.

De miután Mi az 1860 évi Mindszent hó 20-ikán kelt oklevelünkben királyi teljhatalmunkból Magyarország alkotmányának visszaállítását azon feltételek alatt s azon korlátok között, melyek királyi székünk és birodalmunk érdekében szükségesek s a melyek az alkotmányos kormányzatnak többi országainkban is megtörtént életbe léptetésénél fogva elkerülnetlenek valának, biztosítottuk, ebbeli biztosításunkat valószínűsítandók, nemcsak az ősi megyei rendszert, hanem egyszersmind a törvényes magyar kormánysszékeket is visszaállítottuk, s ezeken felül az országgyűlést is egybehívtuk a végre, hogy az 1860 Mindszent hó 20-ikán kelt oklevelünkben s azzal kapcsolatban levő többi kéziratainkban foglalt nagy fontosságú ügyeknek a törvényhozás útján, akár királyi előterjesztések, akár országgyűlési javaslatok alapján leendő megoldásával az ország érdekeit s kívánatait kielégítsük, s Magyarországunknak közjogi állását minden országainkat egybefűző erős és felbonthatlan kapcsolatával, s birodalmunk nagyhatalmassági állásával összhangzásba hozzuk.

Az 1848-iki törvények azon elveit, melyek által a nemesség kiváltságos állása megszüntettetett, az általános birtok- és hivatalképesség behozatott, az úrbér, a tized és egyéb jobbágyi tartozások eltöröltettek, a közteherviselés és általános katonakötelezettség kimondatott, végre a választási jog mindazon néposztályokra is kiterjesztetett, melyek ezelőtt ezen joggal nem bírtak, már az 1860. évi Mindszent hó 20-ikán kelt oklevelünkben fennállóknak ünnepélyesen elismertük és megerősítettük. A mi ellenben az 1848-iki törvények többi részeit illeti, az országos főrendek és képviselők előtt is tudva van, miszerint ezen törvények több főrészekben a *pragmatica sanctio* világos tartalmával egybe nem férvén, mai jogi szempontból sem állhatnak, de különben is jól tudják az országos főrendek és képviselők, hogy ezen törvények nemcsak többi tartományaink és összes birodalmunk jogait, de a magyar korona alá tartozó népségek tetemes részét nemzeti-ségi érdekeikben sértik, sőt ezen felül keserű tapasztalások folytán meggyőződünk, miszerint ezen törvények több cikkelyei ép azért, mert a századok folytán kifejezett helyhatósági és nemzetiségi viszonyoknak Magyarországon meg nem felelnek, az állandóság és kivihetőség biztosítékával nem bírnak, s hogy a szerint a Magyarországunknak létező különféle politikai és nem-

zeti elemek, nemkülönben nevezett országunknak az összes birodalomhoz való viszonya, a czélba vett kiegyenlítésre más alapot igényelnek. Az országgyűlésre egybegyűlt főrendekkel és képviselőkkel legkegyelmesebben tudatjuk tehát, miszerint az 1848-iki törvények azon czikkelyeit, melyek összbirodalmunk válhatlan érdekeinek szükséges biztosítékaival, névszerint pedig az 1860-ik évi Mindszent hó 20-ikán és 1861 Bőjtelő hó 26-ikán kelt határozványainkkal ellentétben állanak, a mint azokat általában eddig soha

Gróf Forgách Antal.
(Könyomat után.)

el nem ismertük, úgy jövőre is elismerni — mire Magunkat személyesen kötelezve nem tartjuk — nem fogjuk.»

Szólott azután a leirat Erdély uniójáról, Horvátország és a nemzeti-ségek viszonyairól stb.

Általános megdöbbenést és szörnyűködést idézett elő e legfelsőbb kézirat. A határozati párt ismét előtérbe lépett és Tisza Kálmán terjesztette elő pártjának nézeteit az általa szerkesztett határozati javaslatban. Deák Ferencz ismét a felirat mellett volt, de oly szellemben, melyet nemcsak Tisza

Kalmán hajlandó volt magáévá tenni, hanem az 1861 augusztus 8-iki ülésben elfogadta azt egyhangúlag és lelkesedetten az egész képviselőház. »Váratlan volt előttünk,« jajdult fel maga Deák Ferencz is, »Felséged legmagasabb leiratának egész tartalma. Felséged a sanctio pragmaticának ellenére absolut hatalommal függesztette fel alkotmányunkat és törvényeinket, s ezen absolut hatalmu felfüggesztést most sem akarja megszüntetni. Alkotmányunknak csak töredékeit igéri vissza, elvonva tőlünk a leglényegesebb jogokat. Alaptörvényeinket önhatalmával eltörli s azok helyébe császári diplomát és pátenst állit, miket általunk is alaptörvényeknek kíván tekintetni ...

Fogadjunk el octroyirozott rendeleteket alaptörvény gyanánt, készítsünk törvényeket a legfontosabb közjogi kérdések fölött, s tegyük mindezt távollétében s egyenes mellőzésével a meg nem hívottaknak, kiket az ország jogai ép úgy illetnek, mint minket. Mindezek oly alkotmányellenes lépések, melyek a sanctio pragmaticát lényegében támadják meg, mellőzve mindazt, mi abban, mint alapszerződésben, a nemzet biztosítására feltételképen határozottan kikötetett, s alig hagyva egyebet mint az uralkodóháznak örökösödési jogát.

Az ország alkotmányos önállósága már az által tetemesen meg van támadva, hogy Felséged az országgyűlésnek előleges beleegyezése nélkül fosztja meg az országot az adó és katonaaállítás jogától; törvényt szab önhatalmával és az országgyűléstől nem is kérdezi, hogy elfogadja-e az ősi alkotmánynak e lényeges változtatását, hanem azt már bevégzett ténynek tekintve, nekünk egyenesen meghagyja: hogy küldjünk képviselőket a birodalmi tanácsba, mely majd e jogot országgyűlésünk helyett Magyarország felett is gyakorolandja. És így Felséged nem tekinti az országgyűlést oly testületnek, mely a fejedelem és nemzet közt megosztott törvényhozó hatalmat a nemzet nevében Felségeddel együtt gyakorolja s melynek beleegyezése nélkül törvényt alkotni vagy változtatni nem lehet, hanem tekinti oly testületnek, mely a törvényhozás terén is köteles a fejedelemnek önhatalommal kiadott parancsát törvény gyanánt elfogadni. Miből állna ily módon Magyarország alkotmányos önállósága, ha majd Felségednek valamelyik utóda ezen példára hivatkozva, egyéb törvényeinkkel és jogainkkal hasonlóul cselekednék, s azokat az ország előleges beleegyezése nélkül önhatalmu parancsával eltörölné, s az országgyűlésnek meghagyná, hogy e parancsokat a törvényhozás körében teljesítse?

A személyes uniót nem az 1848-iki törvények hozták be, hanem az a sanctio pragmaticának világos értelmében mindig fennállott. Mi csak azon viszonyokat ismerek jök el törvényesnek, mik a sanctio pragmaticában megállapított personál-unióból származnak.

Sem a közjog, sem Magyarország történelme nem mellőztetett az 1848-iki törvények alkotásánál. sőt épen az említett törvények emelték a magyar közjogot azon kifejtetebb állásra, melyen Európa más népeinek

közjoga jelenleg áll. Magyarország történelme miben mellőztetett az említett törvények alkotása által? Ha minden változtatás az ország történelmének mellőzése volna, ezen vád szintűgy érhetné az ország azon törvényeit, melyek Magyarország koronáját a habsburgi ház fiagának elsőszülöttséggi joggal átadták, és azokat, melyek mellett a nőng örökösödése megállapittatott, mert ezen törvények által is lényeges változások tétettek Magyarország közjogában.

Ellenben a legmagasabb királyi leiratban foglalt octroyrioások, melyek által Magyarország alkotmánya absolut fejedelmi hatalommal átalakittatott, a lényeges alaptörvények császári diplomával és pátenssel cseréltetnek föl, s mindez visszaállittatott ősi alkotmánynak neveztetik, nemcsak ellenkeznek a közjoggal, hanem annak alapelveit felforgatják, és Magyarország történelmében csakugyan példátlanok.

A hosszú és nagyfontosságú államirat a következő emlékezetes mondatokkal végződik: »Lehet, hogy nehéz idők következnek ismét hazánkra, de a megszegett polgári kötelesség árán azokat megváltanunk nem szabad. Ha kell, tűrni fog a nemzet csüggedés nélkül, mint ősei türtek és szenvedtek, hogy megvédhessék az ország jogait, mert a mit az erő és hatalom elvesz, azt idő és kedvező szerencse ismét visszahozhatják; de a miről nemzet, félve a szenvedésektől, önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz és mindig kétséges. Tűrni fog a nemzet, remélve a szebb jövőndőt s bizva ügyének igazságában.«

Hosszan tartó és általános lelkesedés fogadta Deák Ferencz felirati javaslatát, habár mindenki tudta, hogy erre az országgyűlés felosztatása fog bekövetkezni. Ez meg is történt augusztus 22-ikén. Gróf Haller Ferencz volt a felosztatás végrehajtásával megbizva. A felosztatásra azonban a ház elkészülve lévén, már előre elfogadta Deák Ferencz óvását, melyet a megelőző napon terjesztett elő. Deák még ezen utolsó actusnál is a törvényességre intette az országot s akkép szólt egyfelől Bécsnek, másfelől Kossuthnak. Kossuth ezt zokon is veite és Iratainak V. kötetében ki is fejezte rosszaló nézetét. Ő azt akarta volna, hogy az országgyűlés oly nyilatkozattal oszoljon fel, hogy vannak a népek életében idők, midőn a forradalomhoz fordulni jog, sőt kötelesség. Schmerling a birodalmi tanács augusztus hó 23-iki ülésében jelentette be a magyar országgyűlés felosztatását, s a felolvasott irat a többek közt a következőket tartalmazta:

»Minthogy azonban a Pesten összegyűlt országgyűlés, noha saját létele a diplomában kimondott föntartás föltételén nyugszik, kijelentette, hogy az új alaptörvények ellen kifejtett ellenállásához ragaszkodik: eljárásával egy megfelelő fölavató diploma létrejöttét s e szerint a koronázásnak rövid idő mulva bekövetkező végbemenetelét egy oly jogviszony ürügye alatt, mely soha se törvényileg, se tényleg nem létezett, t. i. a personal-unio viszonyának ürügye alatt, meghiusította; tekintettel tehát azon körülményre, hogy az országgyűlés a hejett, hogy a kezébe letett politikai hivatásnak

lelkismeretesen megfelelné, oly vészteljes útra jutott, a melyből nem menekülhet: ő felsége szükségesnek találta a magyar országgyűlés feloszlását elhatározni és elrendelni.

Ő felsége azonban azon reményt táplálja, hogy a zavaros nézetek megtisztulnak, a kedélyek csillapulnak, s a körülmények majd akként alakulnak, hogy rövid idő múlva bekövetkezhetik az új országgyűlés egybehívása, melynek hivatása leendő ama kötelességeket teljesíteni, melyek a jelen országgyűlés által oly menthetetlen módon félreismertettek vagy elhanyagoltattak. Különben ő felsége a leghatározottabb parancsokat méltóztatott kiadni, hogy a kormány közegei a rend helyreállításáról és fentartásáról gondoskodjanak.*

Az országgyűlés feloszlása után, Deák intelmének daczára, melyet a törvényes rend fentartásának céljából intézett az országhoz, forrongások támadtak. Ha Kossuth még úgy uralkodik a közszellemen, mint régen, talán véres lázadásokra került volna a sor.

A megyegyűléseket a császári biztosok ép úgy katonai erővel verték szét, mint az országgyűlést. Aradmegyében Hafbassen Lajos, Bács-Bodrogmegyében Piukovics Ágoston volt az erőszak eszköze. Az utóbbi így köszöntött be a főispáni lakás kulcsáránál: »Hallja kend, én vagyok Piukovics Ágoston, cs. k. biztos, ha azonnal ki nem nyitja kend a főispáni lakást, ágyúval fogom azt elfoglalni.« Szabolcsmegyében valójában úgy kellett elfoglalni a császári biztosnak három szobát a főispán lakásából. A legtöbb megyében zavargások vagy tiltakozások közt ért véget az alkotmányos élet.

A megyék különben igyekeztek mindjárt az októberi diplomára következő szabad mozgást s az országgyűlés előkészületeit a tüntetésekre használni fel s ekkép borsot törni a hatalom orra alá. Sorra megválasztották bizottsági tagjaik közé az emigránsokat, sőt III. Napoleont, Garibaldit s másokat. Sárosmegyében kezdték az ilynemű tüntetést, megválasztva Ujházyt és Pulszkyt. Nógrád és egyéb vármegyék megválasztották Türrt, Kiss Miklóst stb. Nógrád és Győr vármegyék még Kossuth Lajost is bizottsági tagjaik közé sorolták, hasonlókép Seps-Szentgyörgy.

A megyék elleni actiót még az új absolutismus előtt megkezdte a kormány. Báró Vay és Zsedényi ellenjegyzése mellett leíratot intézett a törvényhatóságokhoz s keményen megleczkéztette ezeket. A leírat a többi közt a következőket tartalmazta:

»Engedékenységgel szemléltük — így szól a leírat — a nyilvános élet első tücsapongásait, a kor felingerült irányzatának, az indulatok elfojtott kitörésének s a régen nélkülözött köztevékenység fölhevülésének tulajdonítván azokat.

De most, midőn némely megyék a bizottmányok választását arra használják fel, hogy azoknak tagjai közé oly egyéneket sorozzanak, kik bíróalmunk fennállásának és uralkodási jogainknak kiengesztelhetetlen

ellenci, kik küllellenségeinkhez csatlakozva országaink békéjét alattomos összeesküvésekkel s vakmerő lázításokkal veszélyeztetik; midőn az adórendszer jövő megállapítása körül elágazó nézetek tüzetes adómegtagadásra zsákmányoltatnak ki; midőn egyes megyék a nemzetőrséget felállítani és felfegyverezni készülnek stb.: mellőzhetetlen kötelességünknek tartjuk az alkotmányos szabadságnak oly czélokra, melyek végkövetkezéseikben forradalomra vezetnek, felhasználását hátráltatni s ily merész túlsapongásokat erőlyesen gátolni.«

Jöyöre tehát a kormány eltiltotta a megyéket az említett választásoktól s meghagyott nekik sok más egyebet, a mit persze a megyék nem teljesítettek. Annál kiméletlenebbül tört most ellenük az önkényuralom. De midőn a szuronyok elkergették a nemzeti politikát és közszellemet, belemenekült ez a most már bátrabb társadalomba s ott folytatta a harcztot törvényes eszközökkel, sőt forradalmi kísérletekkel is.

Az új államcsiny nem volt képes többé lethargiába sülyeszteni vagy lemondásra birni Magyarország közszellemét. Az alkotmányossággal tett kísérlet csak azt mutatta meg, hogy az önkényuralom már gyengülni kezd, s a nemzet közszelleme erősbödik. Azon nagy erkölcsi haszna is megvolt az országra, hogy a nemzet, Deák Ferenczcel élén, elfoglalta a 48-iki törvények lojális alapját s ettől többé nem tágithatott. A conservatívek pedig félreszorultak; sőt a hatalom elejtette őket. Vayt, mint már volt róla szó, fölmentette állásától. Vay elbocsátása után Szögyény, Zsedényi és Széchen is lemondtak. Apponyi hivatalban maradt, mert mint országbiró nem vett részt a politikában, és Forgáchcsal megígértette, hogy az országbirói értekezlet határozatai érvényben maradnak. Forgáchnak sikerült keresztülvinni azt is, hogy a conservatívek egynémelyike visszavonta lemondását. Különben ezen urak közül igen sokan kibékültek lázadó lelkiismeretükkel, midőn hivatalban maradásukról volt szó, akár a provisorium alatt, akár az alkotmányosság kezdetén. Leginkább menthető Apponyi György, a ki az országbirói értekezlet határozatainak érvényben tartása által nagy szolgálatot tett az országnak.

A jogtörténetbe tartozik az országbirói értekezlet részleteinek előadása, melyben, gróf Apponyi György elnöklete alatt, maga Deák Ferencz nagy fontosságú részt vett. Az értekezlet ülései 1861 január 23-ikától márczius elejéig tartottak s valóságos Corpus Iurisát alkotta a magyar jogszolgáltatásnak. Az ország hires férfiai közül, Deákon kívül, résztvettek abban Ghyczy Kálmán, Horváth Boldizsár, gróf Dessewffy Emil, Melczer István és mások.

Az államcsiny Erdélyben is bekövetkezett, miután ott szintén játékot űzött az alkotmányossággal. Közös országgyűlés tartását az uralkodó nem engedte meg, és Erdély számára külön országgyűlést hirdetett. A választás alapjává itt se a 48-iki törvényt, hanem az 1791: VI. t.-czikket igyekezett tenni, és kiterjesztette a választó-jogot különösen az oláh tömegekre. Az erdélyi főkormánysezék azonban fölterjesztést tett a kancelláriához a tör-

vénytelenség miatt s figyelmeztette a bécsi politikusokat, hogy a külön erdélyi országgyűlés megtartása csak ingerültséget okozhatna.

Az uralkodó ennek daczára 1861 november 4-ikére összehívatta az erdélyi országgyűlést s márczius 26-ikára felhitta a főkormányszéket, hogy Erdélynek a birodalmi tanácsban való részvétele iránt előterjesztést tegyen. A főkormányszék újra ellenvéleményt terjesztett elő, a minek következménye a gróf Nadasdy-féle rendelet lett, melyet a főkormányzéki tanácsosok előre sejtettek, ép ezért hivatalukat letették s a magánéletbe vonultak vissza.

Kemény erdélyi kancellár helyére november 8-án gróf Nadasdy, volt igazságügyminister lépett. Gróf Mikót pedig, ki a legerősebben küzdött a törvénytelen új országgyűlés ellen, gróf Crenneville altábornagy váltotta fel. Schmidt kormányzósági tanácsost a szász föld grófjává nevezték ki. A Nadasdy-féle rendelet új kormányszéket talált, a melylyel az önkényuralom rendezkedhetett. Az eredeti cél és ekkép az 1861 november 4-ikére Gyula-Fejervárra összehívott országgyűlés meghiusult.

A birodalmi centralisatio Erdélyben sem győzhetett az alkotmányosság álczája alatt. A reactionnak nyíltan kellett fellépnie és fel is lépett, ép úgy, mint Magyarországon.

VI. FEJEZET.

A provisorium.

A koczka ismét el volt vetve. A látszólagos alkotmányosság nem volt többé tartható és annak csavargós útjáról letért a hatalom a reactio nyílt terére. Az 1861 november 5-ikén kelt s gróf Forgách Antalhoz intézett legfelsőbb kézirat a közrend, a személyes és vagyonbiztosság védelmére katonai bíróságokat állított fel, és megbüntette a helytartó-tanácsot is, mely repraesentálni merészelt. A katonai biráskodás különös jelentőséget nyert az egy év előtt elűzött s most visszatért Bach-hivatalnokokkal kapcsolatban, a kiket máskép alig lehetett megvédelmezni, mint ily drastikus rendszabályok segítségével. A közönség ugyanis némely helyen kaczagva »ismerlek« kiáltásokkal fogadta őket, másutt azonban botokkal és fejbeverésekkel. Ily fogadtatásban részesült maga a pestmegyei administrator: Kapy is.

Az elnyomatás új rendszerének végrehajtására a legfelsőbb rendelet tartalmához képest gróf Forgách Antal vállalkozott, a kinek azonban csakis neve és nemzetisége volt magyar, érzelme és nevelése egészen osztrák. Különben csehországi helytartóból lépett előre az udvari kancellárságba. Széchen helyét gróf Esterházy Móríc, a vallási fanatizmus és politikai reactio e sötét lovagja kapta meg. Hogy a nemzeti elnyomatás élére állított magyarok társasága teljes legyen, magyarországi helytartóvá gróf Pálffy

Móricz lett. Ez a szép társaság vette kezébe Magyarország megrendszabályozását, a nemzeti szellem megtörésének gonosz munkáját.

A törvénytelen rendeletek ellen nemcsak a megyék tiltakoztak, a melyek megzabolázását különösen célba vette a legfelsőbb kézirat. Tiltakozott a hétszemélyes tábla is, élén Apponyi György országbíróval, a meny-nyiben felterjesztést intézett a katonai bíróságok életbe léptetése ellen.

Gróf Pálffy Mór.
(Könyomat után.)

A megyék ellenállásáról már volt szó, valamint az ellenük alkalmazott erőszakról. De a magyar legfőbb bíróság is hasztalan küzdött az alkotmányosságért; sőt a december 11-diki rendelet ismét életbe léptette az osztrák bélyegtörvényt. Pálffy rendelete pedig életbe léptette az osztrák ipartörvényt; s így a legfőbb bíróság kénytelen volt belátni, hogy küzdelme hiábavaló. Az új reactio ment útján feltartóztathatatlanul, a míg végre is feltartóztatta azon körülmény, hogy lehetetlenségre vállalkozott.

A nagy absolutismust utánzó e kis fiók-absolutismus még a nemzetiségi kérdésben is igyekezett az előbbi példáját követni, pedig csakis egyetlen egy előnye volt a másik felett s ez abból állt, hogy célzatosan nem germanizált. Bizonyos tekintetben magyar absolutismusnak volt számva, a germanizáló Bach-féle absolutismussal ellentétben. De azért mégis felizgatta titokban és nyíltan a pánszlávokat és dákorománokat. Moyses beszterczei püspök vezérlete alatt 52 tagból álló tót küldöttség ment Bécsbe, a mely kérte a turóc-szent-mártoni congressus határozatainak helybenhagyását. Munkácson pedig a görög egyesült ruthének kérték egyenjogúságukat. Ugyancsak mozgalom indult meg a románok, szerbek és horvátok közt. Az új absolutismus Magyarországot foederalismussal fenyegette, csakhogy rábirja a Reichsrathba való belépésre. Nem bírhatta rá még e fenyegetéssel sem.

Erdélyben több sikerrel működött.

A magyar nemzeti erő próbája akkor következett be, a midőn a bécsi politika, a nyílt erőszak bukása után, alkotmányos formákkal és a nemzetiségek szövetségével támadt a magyar történelmi állam ellen. Az októberi diploma és a február 26-iki pátens nagy és komoly kísérletek voltak, melyeknek célja vala: a magyar hegemonia s ezzel a magyar történelmi állam megtörése, valamint a birodalmi centralisatio létesítése. Ha fajunkban nem lettek volna meg azok az erők, a melyek az utolsó negyedszázad alatt óriási fejlődésre jutottak, a bécsi kísérlet feltétlenül sikerül. Az októberi diploma némi történelmi reminiscentiákon épült fel, s a mi nyilvános ellenmondást képez, e történelmi emlékek alapján akarta constituálni a nemzetiségek jogait. A február 26-iki pátens a történelmi alapokkal egészen szakított s a birodalmi centralisatiót a rideg elmélet alapján igyekezett létesíteni. De mind a kettő megegyezett abban, hogy Erdélyt az uniónak 1848-ban történt kimondása daczára elszakította Magyarországtól s külön akarta képviseltetni a birodalmi tanácsban. A kísérletezés súlyos éveiben Magyarország és Erdély valóban külön folytatták a küzdelmet s csak erkölcsileg támaszkodtak egymásra. Magyarországon a kísérletek bukása nagyon bizonyos és előrelátható volt. A magyar nemzet még csak nem is gondolt rá, hogy bevonuljon a közös birodalmi gyűlésbe.

Egészen más helyzete volt a kísérletezés gyászos korszakában Erdélynek, a hol a magyar faj számbeli kisebbséget képezett, mint képez, habár nem oly nagy mértékben, ma is. A bécsi politika különösen Erdélyre vetette magát, a hol számíthatott az oláhokra és szászokra. De még itt is mily me-terséges eszközöket kellett használnia, hogy az erdélyi országgyűlési választásoknál a magyar fajt a nyers tömegek által majorizáltathassa. A 48-iki választó törvényeket természetesen nem létezőknek tekintette, a kerületeket újra osztotta be, úgy hogy a magyar vidékek kevesebb képviselőt kaptak mint azelőtt; a szász és oláh képviselők számát felemelték. És most főleg arra volt gondja a Nádasdy által képviselt centralistikus politikának,

hogy a magyar suprematia megtöressék, az oláh vidékek különösen ott kaptak számos új választókerületet, a hol csekély számú magyarság is élt a románság közt. Itt, mert a magyar faj leszavaztatásáról volt szó, nem egész 18,000 lélekre esett egy képviselő; holott a tiszta magyarajkú székelyföldön több mint 20,000-re. A szászok különös kedvezményben részesültek. Ők már minden 12,000 lélek után egy képviselőt kaptak. Így aztán sikerült Erdélyben leszavaztatni a magyar fajt úgy, hogy ez csak 59 kerületben győzhetett, holott a törpe minoritást képező szászságnak is 45 biztos kerülete volt. A magyarság 59 választókerületében a vegyes kerületek nagy része is benne foglaltatott, a mi azt mutatja, hogy a magyarság ereje ezekben még győzedelmeskedett a nyers tömegek felett. A magyar képviselők természetesen nem foglalták el helyüket a szebeni tartománygyűlésen s így Erdély a magyarság nélkül volt képviselve úgy Szebenben, mint a bécsi Reichsrathban. Kivételt képezett Gábor Imre bereczki képviselő, a híres nemzeti hős: Gábor Áronnak testvére, ki a nagy-szebeni Landtagba s onnan a Reichsrathba is elment.

És a magyar hegemoniát, valamint a történelmi államot megbuktatni akaró bécsi politika nemcsak a választókerületek tekintetében osztotta be újra Erdélyt, hanem új közigazgatási beosztást is tervezett s e beosztás célja természetesen szintén a magyarság elnyomása lett volna. De az idők változtak s a magyar kérdés kedvezőbb fordulatot vett. Az alkotmányos küzdelem Erdélyben is a legalitás terére kezdett visszajutni. Hazafiás érdeme Majláth Györgynek, hogy kancellárságát azzal kezdte, mikép Erdélyt kiszakította a tágasabb birodalmi tanács kötelékéből és segítette létesíteni a Királyhágón túli részek egyesítését Magyarországgal. E kiváló fontosságú tény felette kedvezővé tette a talajt a kiegyezési alkudozásokra. Az 1865 november 20-iki kolozsvári országgyűlésre már egyenlő census (8 frt 40 kr.) alapján s törvényes alapon történtek a választások. Két, sőt három választási küzdelem folyt le ez alapon Erdélyben, a midőn nem állt Magyarország és Erdély élén nemzeti kormány, hanem Bécsből dictáltak a választásokat. Hasztalan volt Nádasdynak minden erőlködése, hasztalan tett kísérletet három-négy ízben is a választásokkal a magyar és a székely kerületekben, a székelység és a magyarság teljes passivitásban maradt. Néhány tönkre ment existencia helyet foglalt ugyan a regalisták közt, de ezek nem képviselték a Székelyföldet és a magyar megyéket. Választás útján pedig egyetlen egy képviselő sem került Erdély magyar-székely vidékeiről a tartománygyűlésre.

A május 23-tól október 24-ig ülésező tartománygyűlés tanácskozássainak egyetlen gyakorlati eredménye lett, hogy kimondta Erdélynek elszakítását a pesti hétszemélyes tábla iurisdicțiójától. Horvátország példájára most Erdély is külön legfőbb törvényszéket kapott, de nem volt köszönetük abban sem a szászoknak, sem az oláhoknak. A horvátoknak ugyanis sikerült keresztülvinniök, hogy legfőbb törvényszékük Zágrábban maradt, az

erdélyi hetszemélyes tábla székhelye azonban Bécs volt, hol az 1861 októberben tényleg fel is állítottak, de nem mint önálló bíróság, hanem mint a legfőbb törvényszék pusztá osztálya.

Az egymás után következő választások kétségtelen erőmérőjét képezték még a Királyhágón túl is a fajoknak, a hol a magyar faj tudvalevőleg a leghátrányosabb helyzetben volt és részben még ma is van. E választásokból kitűnt, hogy, midőn a magyar faj felülről semmi támogatásban nem részesült, de igenis bírta a jogegyenlőség garantíciáját, még Erdélyben is mindig győzni tudott, pedig számbelileg kisebbséget képezett. Az oláhság jelentékeny része ugyanis, különösen az oláh kisnemesség, e választóküzdelmekben a magyarsággal tartott. Különösen lehetett észlelni a románság egy részének a magyarsághoz való csatlakozását akkor, a midőn az uniót kimondó országgyűlésre történtek a választások. Oláh vidékeken, a melyek azelőtt dákoromán izgatókat választottak, magyarok nyertek mandátumot. Bethlen Sándor legyőzte Mács Gábort Belső-Szolnokmegyében, Mógát megbuktatta Kolozsmegyében Hosszú József, dr. Rácz Jánost, a későbbi Ratiut, Huszár Károly győzte le Tordamegyében. Számos más példát idézhetnénk annak bebizonyítására, hogy az oláhság jelentékeny része mindig hajlandó volt magát a nemzeti érdekekkel azonosítani s a végeredmények az összes választóküzdelmekben megbizonyították, hogy a magyar faj hegemoniája még Erdélyben sem erőszakos, hanem természetes alapokon nyugodott.

Ma, midőn több mint negyedszázad óta nemzeti kormány áll Magyarországon élén, beszélhetnek, habár jogos alap nélkül, a nemzetiségi izgatók arról, hogy a magyar faj supremáciája, különösen Erdélyben, mesterseges eszközök segítségével tartatik fenn; de mihelyt a kiegyezés előtti választások eredményeit feltárjuk, az alaptalan vád azonnal megsemmisül. Minden alkalommal, a midőn a románok és szászok mögött nem állott a bécsi kormány, valahányszor a teljes jogegyenlőség alapján történt a mérkőzés, az erdélyi magyarság, egészen jogos fegyverekkel, mindig többséget hozott létre az erdélyi országgyűléseken. Pedig ismétljük, sem Sennyey, sem Majláth, sem más conservatív magyarok nem támogatták mérkőzéseiben a magyarságot, hanem csakis egyszerűen nem avatkoztak a választásokba. Az uniót kimondó kolozsvári országgyűlésen a Magyarországgal való egyesülés mégis 166 szavazatot kapott, holott Saguna román indítványára csak 29, Ranicher szász motivumu indítványára pedig 30 szavazat esett.

Mindezek a tények kétségkívül mutatják azokat a nagy politikai, értelmi, kulturai és gazdasági erőket, melyek fajunkban rejlenek, s melyek a magyar történelmi államot a Királyhágón innét s túl meg tudták védelmezni akkor is, amidőn az ellen idegen hatalom szövetkezett a nemzeti-eszmével. Meg tudták védelmezni oly korszakokban, midőn a fajunkban rejlő hatalmas erők még nem fokozódtak jelenlegi potenciájukra, a midőn a magyarság sem számbelileg, sem gazdaságilag és kulturailag nem volt oly fejlett mint jelenleg.

Ha a magyar történelmi állam valóban csak mesterséges eszközök segítségével jó létre és maradt fenn, a nagy lökést, melyet a világsi katastropha s a későbbi kísérletek intéztek ellene, ki nem állja, hanem feltétlenül összeroskad vala. Régebben is sujtották államunkat nehéz csapások; de akkor a legveszedelmesebb bontó erő, a nemzetiségi eszme, még nem volt vele szembe állítható. Ez az eszme csak a múlt század vége óta őrli meg a történelmi államokat, mint a szű megőrli az ezredéves tölgyet; és a birodalmi centralisatio a történelmi állam e legveszedélyesebb ellenségével, a nemzetiségi eszmével, igyekezett fölbontani a magyar történelmi államot, hogy azt beolvaszsa egy új alakulásba, a régi osztrák történelmi alapokról szintén lelépett birodalmi egységbe.

A nemzetiségi eszme pedig egy nagyhatalom erejére támaszkodott, s a mikor a magyar faj gyenge és elhagyatott volt, még ekkor sem volt képes legyőzni a magyar történelmi államot, annál kevésbbé lesz képes jövőre, a mikorra a magyar faj erői megtizszezereződnek.

Még erőteljesebben lépett föl a magyar nemzeti szellem Magyarországon. A nemzeti ellenállás egészen megtörte a monarchia erejét kifelé, és ez volt az oka, hogy a felség már 1862 végén magához hívatta gróf Apponyi György országbirót, hogy a kiegyezés módozata iránt emlékiratot terjesszen eléje. Apponyi az emlékiratot elkészítette és ezzel megkezdte tervgyártásainak sorozatát, de, mint előrelátható volt, eredménytelenül. Apponyi Györgyre Schmerling és magyar környezete csak akkor haragudtak, midőn a törvénytelen rendeletek ellen minduntalan remonstrált a hétszemélyes tábla élén. Emlékirata most alkalmat szolgáltatott arra, hogy megbuktassák s az útból félre tegyék. De elbocsáttatásának ürügyét nem emlékirata képezte. Ez sokkal messzebb volt Deák álláspontjától, hogysem a császárt e miatt felingerelhették volna ellene. De jó ürügyül kínálkozott azon, akkor tüntetés számba menő jelenet, hogy az 1861-iki országgyűlés két házának tagjai 1863 márczius 28-ikán átnyújtották arczképüket Deák Ferencznek. Ez állítólagos tüntetésben gróf Apponyi György is résztvett, s ez már hatott. Április 3-ikán megkapta elbocsáttatását.

A conservatívek azonban sem a Schmerling-rendszer, sem Apponyi bukása által nem engedték magukat meggátoltatni abban, hogy minduntalan fel-felbukkanjanak, hol alkotmányterveket készítve, hol ellentéteket elsimitva, de mindig kiváló fontosságot tulajdonítva önmaguknak. Innét túl azonban szinte valamennyien megegyeztek abban, hogy Deáké a jövő, s hogy csak ez létesítheti a kiegyezést. Deák még nem sugalmazta a »Debatte« czikkeit s még nem diktálta le a húsvéti cikket, a melyben a közös ügyek kezelési módjának meghatározása először lépett előtérbe, s a conservatívek, mint Sennyey Pálnak Somssich Pálhoz 1864 február 14-ikén intézett leveléből kitűnik, mégis őt jelölték meg azon kimagasló alak gyanánt, a kire az egész ország néz s a ki meg fogja teremteni a kiegyezést. Deák akkor még hallgatott, helyette legfőlebb a »Pesti Napló« polemizált a bécsi lapok-

kal. Schmerlingnek és másoknak közlönyeivel. És ugyancsak a »Pesti Napló« fejtette ki az »Ostdeutsche Post«-tal szemben Deák Ferencz álláspontjának változatlanágát. A midőn Lustkandl Venczel »Das ungarisch-österreichische Staatsrecht« czimű munkájában megtámadta Magyarország államiságát, Deák Ferencz megírta a »Budapesti Szemle« 1865. évi első füzetében, s később könyvalakban is közzétette: »Adalékok a magyar közjoghoz« czimű

ADALÉK A MAGYAR KÖZJOGHOZ.

ÉSZREVÉTELEK

LUSTKANDEL VENCZEL MUNKAJÁRA:

„DAS UNGARISCH-ÖSTERREICHISCHE STAATSRECHT“

A MAGYAR KÖZJOG
TÖRTÉNELMÉNEK SZEMPONTJÁBÓL

1874
DEÁK FERENCZ.

A „Budapesti Szemle“ 1865. I. füzetéből

PEST,
KIADJA PFEIFER FERDINÁND.
1865.

Deák közjogi munkájának címlapja.

munkáját, mely állandó becses forrása marad a magyar közjognak. Sokkal ismeretesebb a munka, hogysem annak tartalma felől tájékozni kellene az olvasót, s csakis annak megjegyzésére lehet, sőt kell szorítkozni, hogy e művében Deák Ferencz még nem lépett az alkudozások terére s nem utalt a közös ügyek intézésének módjára, hanem szigorú legista alapon kimutatta Magyarország állami függetlenségét s különállását még a hadügyben s a külügyben is. A 61-iki országgyűlésen s felirataiban elfoglalt álláspontjának tudományos megvilágítása volt a Lustkandlnak adott válasz.

Kemény Zsigmond már korábban

szerette volna a kiegyezési alkudozások megújítását, Deák azonban ellentétes véleményen volt. Azt akarta, hogy a nemzet a szigorú jog alapjához sorakozzzék, s ennek sánczában várja meg az eseményeket.

A conservatívek már a Bach-korszakban, de még inkább a provisorium alatt azt hitték, hogy Deák passív és merev legista politikája felett

az események napirendre térnek s hogy ők létesíthetik a kiegyezést, sokszor változó s a birodalmi egységbe átjátszó 47-es alapjukon.

Eötvös és Trefort félték is ettől s figyelmeztették a már ekkor »öreg úr«-nak nevezett államférfiút e lehetőségre, ha a conservatíveknek adja át a kezdeményezést.

Deák, Falk Miksa szellemes apróságai szerint, következőleg válaszolt: »Ausztriában minden a körülményektől függ. Mihelyt a körülmények úgy kívánják, ha nem kérünk, ha nem közeledünk is, *adni* fognak, vagy legalább *ígérni*; ha a körülmények, bár csak látszólag is, jóra fordulnak, akkor, ha kérünk, még kevesebbet adnak, illetőleg semmit. Majd a conservatíveket is lehordják, ha ígérés ideje és szükségessége nincs jelen, ha pedig jelen van, akkor felkeresnek minket is.«

Ha Deák az októberi diplomával szembe állította a 48-diki jogfolytonosság elvét, még inkább szembe kellett azt állítania Schmerling jogeljáráselméletével. E tekintetben hatalmas magyar publicistika támogatta Deákot. A közjogi fejtegetések sorából különösen kiemelendő Csemegi Károly, akkor aradi ügyvédnek s a későbbi államtitkárnak és kuriai tanácselnöknek, a jogvesztés elméletéről a »Magyarország«-ban irt jeles cikksorozata.

Es Deák Ferencznek ismét igaza lett, hogy sem 1864-ben, sőt 1865 első hónapjaiban sem lépett az egyezkedés terére. Schmerling az Almássy-féle összeesküvést s egyéb mozgalmakat a reactionárius irány megerősítésére használta fel. Forgách Antalt, a ki bizonyára nem volt schauvinista magyar, de a kivel a magyar politikusok és írók tisztességesen megfértek, nagyon önállónak és nemzeti szelleműnek kezdte tartani, s így történt, hogy 1864 április 22-ikén fölmentette kancellári méltóságától s helyére Zichy Hermann grófot tette, a ki Magyarországon hírhedtté lett az által, hogy a bécsi polgármester bankettjén Magyarországnak a birodalmi tanácsba feltételül való belépése mellett nyilatkozott.

Most már világosan kitűnt, hogy Schmerlinggel megalkudni nem lehet, mert a mennyire feladta minden elvét, annyira ragaszkodott azon főtörekvéséhez, hogy Magyarországot belehajtsa a birodalmi tanácsba. Hiressé vált röpké szavát, hogy: »várhatunk«, komolyan akarta alkalmazni. Ő hajlandó lett volna még soká várni, de, mint kitűnt, a monarchia nem várhatott. Egyelőre azonban Zichy Hermannal nemcsak az elméleti várakozás politikáját valósította meg, hanem a fő célját szolgáló belügyi actiót is megindította. Magyarországot különösen igazságügyileg akarta szervezni. Megemlékezett ugyanis, hogy egyszer már, és névszerint a Bach-korszakban, szervezte Magyarország igazságügyét, s hogy az egész Bach-rendszerből egyedül ez az organisatio hagyott jó emléket maga után. Az igazságügyi organisatio célja ekkép az volt, hogy magyar pártot teremtsen s csak azután hívja össze az országgyűlést.

A mi azonban a Bach-korszakban keresztülvihetőnek mutatkozott, nem volt keresztülvihető a provisorium idejében. Elég volt a »Pesti Napló«-nak egyetlen egy cikke, melyet Salamon Ferencz irt Deák sugallatára, s az igazságügyi organisatio terve megbukott. Ekkor már nem lehetett többé octroyalni intézményeket s a kormány hivatalos lapja csakugyan ki is jelentette, hogy a közigazgatási és törvénykezési szervezet programja nem valosul meg octroyálás által, hanem mint királyi propositio kerül a legközelebbi országgyűlés elé.

De Magyarországnak bűnhődnie kellett is, a miért az octroynak ellenszegült. Schmerling ismét a nemzetiségi kérdés felé fordult. Meg akarta jutalmazni a románokat, mert ezek a birodalmi érdekeket szolgálták, s meg akarta büntetni a szerbeket, a kik a magyarok iránt rokonszenvet tápláltak. Saguna, akkori román püspök, bement az osztrák felsőházba és nemcsak az orthodox, hanem az egyesült románok közt is tekintélye volt. Schmerling 1864 augusztus 1-én összehívta a karloviczi szerb kongressust, de ekkor már el volt határozva a román egyház szétválasztása a szerb egyháztól. A midőn az 1862-ben elhalt Rajacsics helyére a karloviczi congressus Masirevicset választotta patriarchává, Bécsben csak a szerbek számára nyert megerősítést, nem egyszersmind a románok számára. A császári kézirat 1865 január 3-ikán felszólította a congressust és a synodust, hogy a különválasztáshoz képest állapítsa meg az egyházkerületeket s ossza meg az egyházi vagyont. Saguna lett az erdélyi, magyarországi és az örvidéki görög nem egyesült románok érsekévé és metropolitájává, a ki innétől coordinált állást foglalt el a szerb patriarchával.

Schmerling azonban ez időtájt már bukása felé közeledett. Előkészítették ezt nemcsak osztrák, hanem egyszersmind magyar ellenségei.

Ausztriában mindinkább kezdett meggyökeresedni azon vélemény, hogy az ottani türhetlen állapotokon csak a Magyarországgal való kiegyezéssel lehet segíteni s csak a magyar alkotmány helyreállítása által lehet megváltoztatni a februári pátenst. Maguk a német liberálisok az alsóházban mindinkább ez álláspontra helyezkedtek. Schmerling ellenben hallani sem akart a februári pátenst revisiójáról addig, a míg a magyarok meg nem jelennek a Reichsrathban. Ekkép Schmerling maga is rákényszerítette az osztrák politikusokra azon nézetét, hogy a változás csak Magyarországból várható. Csakhogy az államminister azon illusiónak adta át magát, hogy a magyarok meg fognak jelenni a Reichsrathban, a miben a független politikai körök Ausztriában is kételkedtek.

Az osztrák-németeknek kénytelen kiszolgáltatni, de egyszersmind bizonyára szívesen kiszolgáltatja a magyar történetírás azon elismerést, hogy az absolutismus bukása után mindinkább a dualistikus szerkezet, s a magyar állam restitutioja mellett foglaltak állást. Minél inkább elérkezett a kiegyezés ideje, annál nagyobb közeledés volt az osztrák-németek és a magyarok közt, s e közeledést többé Belcredi sem állithatta meg. Az osz-

trák szláv foederalismus első képviselője a birodalmi hatalom sphaerájában, Belcredi tapasztalta, hogy az osztrák-németség Magyarországhoz szít, ép azért mindent elkövetett szláv többség teremtésére, hogy a dualismus, mely

Gróf Zichy Hermann.

(Könyomat után.)

már kikerülhetetlennek látszott, a szlávok igényeihez alakuljon meg és ezért akarta a rendkívüli birodalmi tanácsot, melyben saját foederalista terveit önmaga czáfolta meg. A választási előkészületek és küzdelmek azonban

megmutatták, hogy lehetetlenségre vállalkozott, a németek visszaautasították a rendkívüli birodalmi tanács eszméjét, ellenben a leghatározottabb rokonszenven arultak el Magyarország iránt, a szlávok pedig passivok maradtak, vagy legfőlebb csak választási nyilatkozatokban tiltakoztak a magyar kiegyezés ellen. Tudvalevő dolog, hogy Belcredit forma szerint helytelen s magyarellenes taktikája buktatta meg, lényegileg azonban a feltartóztatlan kiegyezés helyezte el az útból. Annál kevésbbé számíthatott Schmerling, a »várhatunk« politika daczára, a tartós életre, mert ő az osztrák-németekre támaszkodott, a kik már az ő rendszerének idején hajlamot mutattak a dualismus elfogadására.

Schmerling egyidejűleg háborúban volt a magyar conservativekkel ép úgy, mint az osztrák és cseh foederalistákkal. Esterházy Mór és Pálffy Mór mindent elkövettek Schmerling megbuktatására, a kit azonban ezekkel szemben Zichy Hermann és Nádasdy támogattak. Zichy, mint Lónyay feljegyezte róla, hű teremtménye volt Schmerlingnek és úgy ő mint Nádasdy támogatták ennek, a magyar nemzet ellen intézett, nemzetiségi politikáját. Schmerling ugyanis, Zichyvel egyetértve, Magyarországon az erdélyi mintát akarta megvalósítani vagy legalább Nádasdy szellemében igyekezett előkészíteni a választásokat. Pálffy, a magyar helytartó, megtagadta az engedelmességet, a mire Pálffy és Zichy is beadták lemondásukat, az udvar azonban az ellentétet kiegyenlíteni igyekezett. Schmerling már előbb is, de ekkor különösen érezte, hogy a magyar conservativeknek a hazaárulás mesgyén járó vagy azt átlépő tagjaival sem boldogul, s ezért nyilatkozott az osztrák képviselőház 1865 márczius 31-iki ülésében ekkép: »A kormány soha se fog tárgyalni a magyar ó-conservativekkel, a kikben legelkeseredettebb ellenségeit látja s a kiknek aknamunkája behatol még a képviselőházba is. Az államministert csupa ellenség környezte; még a burocracia is rátámadt, mely az osztrák tartományok látszólagos alkotmányát sokalta. A tágabb birodalmi tanács 1864 november 10-ikén kezdődő ülésszakában pedig parlamenti vihar is fenyegette. A felirati vitában Schmerling a magyar kérdéstről is kénytelen volt nyilatkozni, de még mindig azon állásponton, hogy a magyar kérdés a birodalmi alkotmány keretében oldassék meg. Kaiserfeld a birodalmi tanács 1865 márczius 31-iki ülésében heves támadást intézett Schmerling ellen s a legmelegebben sikra szállt Magyarország jogai érdekében. Lesujtók voltak ama szavai, melyeket a várakozás politikájáról és a provisorium garázdálkodásáról mondott. »Ha — úgy mond — Ausztria dicső államhajója ujra a tenger viharkorbácsolta hullámai közé taszitatnék, ma, midőn még minap szenvedett sérüléseit sem sikerült kijavítania, bizonyára keseregve mondhatnám a nagy római lantossal: Vitorláid közt nincs egyetlen ép s nincsenek isteneid, kikhez új veszély idején, ha szorongat, oltalomért könyöröghess.«

»Jó szerencsénk ez idő szerint békés perczekkel ajándékoz meg, a melyekre tán még néhány békeév következik, de tán nem. Ám jaj nekünk,

ha a kedvező pillanatot ismét elszalasztjuk, könnyelműen elbizakodván a jövőben, mely nincs hatalmunkban, a jövőben, melyet egy haláleset, akár mily sikerült merénylet vagy gonosz véletlen kiszámíthatlan módon megzavarhat.«

Schmerling rendszere nemcsak kiinduló pontján, hanem végső napjaival is hasonlított Bach rendszeréhez. Pénzügyi bajok és a szerencsétlen külpolitika hiányoztak még, hogy a bukás kikerülhetlen legyen.

A provisorium külügyi politikájáról külön fejezetet tartalmaz a jelen munka. A tény azonban már 1864 végén és 1865 elején az volt, hogy Schmerling és rendszerének bukása kikerülhetetlen.

E bukást siettette és végleg befejezte az uralkodónak Magyarországhoz való és Schmerling megkérdezése nélkül létrejött közeledése.

A húsvéti cikk és a fejedelemnek júniusban történt pesti útja kitörésre hozták a válságot. Ferencz József ugyanis meglátogatva a pesti városligeti mezőgazdasági kiállítást, Scitovszky bibornok-örsek üdvözlő beszédére kijelentette azon határozott akaratát, hogy Magyarország kielégítést nyerjen. A lelkesedés zivatara zúgott végig az országon, s midőn annak visszhangja átcsapott Ausztriába, a kormánynak buknia kellett. A helyzetet legelőször Zichy Hermann kancellár értette meg, a ki azonnal beadta lemondását. Az állam-minister azonban, a ki a politikában rövidlátóbb volt, rábirta, hogy egyelőre tartsa függőben lemondását. Így bevárta, míg a felség megüzente neki, hogy adja be lemondását. Nádasdytól sem lehetett egészen simán szabadulni. Schmerling pedig azon megaláztatásban részesült, hogy még egy hónapig vitte az ügyeket, pedig már Majláth György magyar kancellárrá lett, s Belcrediről mindenki tudta, hogy Schmerling helyét fogja elfoglalni.

Mennyire el voltak vakulva Schmerling és különösen osztrák miniszter-társai, mi sem mutatja annyira, mint azon tréfás jelenet, mely Belcredi, a prágai helytartó és Lasser minister közt végbement. Mikor a császár Belcredit, persze a kormány megkérdezése nélkül, magához rendelte, hogy az elejtett Schmerling utódává tegye, a még névleg prágai helytartó találkozott hivatalfőnökével, Lasserrel. A minister rátámadt: »Micsoda helytartó ön, hogy engedelem nélkül elhagyja Prágát.« Nagy volt Lasser álmélkodása, midőn erre Belcredi bejelentette, hogy a felség parancsára jött Bécsbe.

Igy ért véget a Schmerling-kormány, hogy helyt adjon a Belcredi-Majláth-féle próbálkozásnak, mely azonban pusztán csak átmenetet képezett a kiegyezés felé. De mielőtt végleg elbúcsúznánk e rendszertől, meg kell emlékeznünk külügyi politikájáról s a '60-as évek összeesküvéseiről, hogy azután áttérhessünk a kiegyezési törekvések első reális jelenségeire, a husvéti cikkekre s annak következményeire.

VII. FEJEZET.

A forradalmi irány utolsó kísérlete és a provisorium külpolitikája.

Schmerling rendszerét nem a porosz háború és Sadova buktatta meg, (hisz előbb bukott meg) hanem ez a rendszer bel- és külpolitikai balfogásai által hozta létre Sadovát, a Bach-korszaktól tehát annyiban különbözik; de hasonlít ehhez szerencsétlen külpolitikája által is. Azon körülmény, hogy előbb bukott meg mint e külpolitikának gyümölcsei megérték, ez csak azt bizonyítja, hogy sokkal gyöngébb volt Bach rendszerénél. A később előadandó szerencsétlen külpolitikával szemben állt még egyszer az emigratio által vezetett forradalmi politika. Ennek előzményei visszanyulnak a francia-olasz-osztrák háborúra és ennek következményeire.

A sietve megkötött villafrancai béke az emigrációnak és a magyar nemzeti ügynek Napoleon által történt cserbenhagyása felettébb lehűtötték ugyan a nemzet reményét a tekintetben, hogy felszabadulását és a magyar független állam kivívását külföldi segínytől várhatja. A csalatkozás és depressio érezhető volt magának az emigrációnak soraiban is, annál inkább érezhető volt a nemzet közszellemében.

Kossuth maga arról panaszkodott, és pedig 1863 szeptember végén gróf Teleki Lászlóhoz intézett levelében, hogy a magyarországi központi bizottmány nemcsak nem csinál semmit, hanem, ha úgy marad alakitva mint van, nem is fog csinálni semmit, a házára nézve élet-halálkérdésben. Ez az élet-halálkérdés pedig az oláhokkal és szerbekkel, különösen a végrezedekkel való megalkuvás és az általános felkelésnek katonai alapon való szervezése lett volna. Komáromy György szavait idézte Kossuth, ekkép írva: »A kik most a mozgalmat vezetik a magyarországi központon, a forradalmat csak utolsó rossz gyanánt fogadják el, s minket forradalmiabbaknak tartván, nem biznak bennünk.«

Igy gondolkodtak Magyarországon a legtöbbször még azok közül is, a kik nem követték Deák passivitási politikáját. Ha a bécsi kormány nem követ el hibát hibára, a forradalmi szellem egészen elalszik vala még a kiegyezés előtt. De még közvetlenül az októberi diploma kibocsátása előtt is a túlszigor és a gyávaság váltották fel egymást. Károlyi Ede grófot, a ki Morny herceget informálgatta a magyar ügyről, október elején elfogták Salzburgban, de az októberi diploma után csakhamar szabadon bocsátották. Egyidejűleg számos elfogatás történt, különösen Dél-Magyarországon és Erdélyben, a mi azon tervvel látszott kapcsolatban állni, hogy az emigratio a szerbeket és az oláhokat akarta megnyerni a forradalom számára.

Elfogták Temesvároott Pesty Frigyes, az akkori »Delejtű« szerkesztőjét, Murányi Ignác volt alispánt, Czorda Bódogot, Latinovics Vinczét, Papp Zsigmondot, László Imrét, Décsy Lászlót, Szilágyi Józsefet stb. Pogonyi József, volt huszárszázados, szökéssel menekült. Az elfogottakat Josefstadtbba vitték fogságba vagy internálásba. Ezen és más balfogások felháborították az országot s habár az elfogottakat az októberi diploma után szabadon bocsátották, a forradalmi szellem a nemzet egyes rétegeiben új életre kelt. Olaszország ismét forrongott s a varsói találkozás, hol az osztrák császár az orosz cárral igyekezett szövetkezni a forradalmi szellem ellen, csak erősítette a szabadság-mozgalmakat. Napoleon neheztelt, habár az orosz cár kétszer is meghívta a találkozásra.

Ekkép nem jött létre Ausztriának azon terve, hogy Sardiniát fegyveresen megtámadja az egységesítő törekvések miatt. Napoleon herczeg jelentette Cavournak, hogy nemcsak azon kérése teljesül, mikép Ausztia Lombardián keresztül ne támadjon, hanem egyáltalán nem fog támadni, s így a háború elmaradt.

Ezt megelőzőleg azonban Olaszország háborúra készült s így az emigratio és a magyar légio előtérbe léptek. Közvetlenül az októberi diploma kibocsátása előtt, 1860 szeptemberében, egyezmény jött létre a turini kormány és az emigratio közt, mely szerint Viktor Emánuel király Ausztia megtámadtatása esetén segédhadat küld Magyarországra s addig nem köt békét, a mig Magyarország függetlensége ki nincs viva. Viszont a magyar nemzeti igazgatóság légiót szervez és Magyarországon felkelést hoz létre Ausztia ellen. A magyar légio arra volt szánva, hogy az olasz segélylyel kikössön Magyarország délnyugati részein és a nemzeti igazgatóság meg is állapította annak szervezetét az 1859-iki alapokon. Az emigratio legnagyobb része szívesen fogadta a légio tervét. Az emigratióban lévő legkiválóbb tisztek a nemzeti igazgatóság rendelkezésére bocsátották magukat, élükön Türr Istvánnal, Éber Nándor dandárparancsnokkal, gróf Teleki Sándor ezredessel és Figyelmessy és Mogyoródy alezredesekkel. Sőt az országban is népszerűsége tettek szert az emigratio újabb kísérletei. Ekkor keletkeztek a népdalok Garibaldiról, Türr Pistáról és számos ifjú, gyakran a legelőkelőbb családok serdülő korú gyermekei, kiszöktek Olaszországba, hogy részint Garibaldi alatt, részint pedig a nápolyi légióból alakítandó és a betörésre szánt magyar légióban szolgáljanak.

A turini megállapodásokkal kapcsolatban történt a fegyverszállítási kísérlet is a keletre. A nemzeti igazgatóság azon jegyzőkönyve, melyen a nagymérvű fegyverszállítással foglalkozott, ugyanazon napon kelt, mint melyen az októberi diploma, tehát akkor, a midőn a bécsi kormány az engedmények terére lépett. Sajátságos találkozása ez a véletlennek. A forradalmi terv és a kibékítési kísérlet keresztezték egymást.

Az olvasó előtt ismeretesek már az októberi diploma előzményei és következményei. Egészen bizonyos volt, hogy a nemzet nem fogadja azt

el s nem megy be Kossuth képletes kifejezése szerint, a rab oroszlán számára nyitott tágasabb kalitkába. De bizonyos az is, hogy a forradalmi kísérlet kedvezőbb külföldi viszonyok mellett is időszerűtlen lett volna. Még azon esetben sem volt várható valamely nagyszabású felkelés Magyarországon, habár a mozgalom mögött Napoleon áll s itthon a nemzet többsége nem Deák s nem is a határozati párt, hanem a forradalmi vezetők mögött áll.

A mi különösen Napoleont illeti, az egész ügytől visszavonult; Cuza hercegről pedig az emigratio egészen biztosan tudhatta, hogy Napoleon ellen, sőt egyenes akarata nélkül, mit sem fog tenni s így a fegyverküldés, melynek célja volt az erdélyi és délmagyarországi felkelés katonai lábra állítása, szükségkép katastrophára vezetett. Úgy is történt, a francziák császára döntötte el a kérdést. Napoleon nem mondta ki azt az egy szót, melynél fogva Cuza alkalmat adott volna az erdélyi és a délmagyarországi tervek megvalósítására. A Tuillériák palotájának nagy hallgatója néma volt és így Cuza azt hitte, hogy az egész forradalmi terv pusztán Napoleon herceg magánjellegű akciója. Hasztalan volt a magyarországi központi bizottság megmozdulása s megbízottjának Kossuthoz való kiküldése. Hasztalan volt a harczrend és hadműködési terv megállapítása. A forradalmi célra szánt fegyverek lefoglaltattak és az egész terv dugába dőlt.

De bátran ismételhető, hogy, habár a fegyverek kézhez jutnak s habár a központi bizottság küldöttjének lajstromán sokkal több név szerepel és tényleg kitör a háború Olaszország és Ausztria közt, Magyarország ekkor már nem rohant volna a forradalmi irány karjaiba.

A nemzet nem lázadt fel fegyveres kézzel még a Bach-rendszer ellen sem, annál kevésbbé választhatta a forradalom útját akkor, a midőn a hatalom már az egyezkedés terére kezdett lépni. A midőn rövid idő múlva kitűnt, hogy az egyezkedési kísérletnek nincs komoly háttere s hogy a hatalomnak csak rendszere változott, de célja nem, az új absolutismus idején újra végig czikázott a nemzet egyes testrészein a forradalmi vonaglás, és ennek következménye lett az alább ismertetendő összeesküvés. De még ez is csak elszigetelt jelenség volt. A közvélemény érezte, hogy az elfáradt hatalom nem sokáig képes az elnyomásra, s különben is a nemzet bizonyos hűvös józanságot mutatott a külföld ígéreteivel és a kalandos föl-szabadítási ígéretekkel szemben.

Más irányban is jelentkezett ugyanezen korszakban a nemzet kijózanodása. Szabadságharczának idején tapasztalta, hogy nemcsak Ausztriával, hanem Európával is számolnia kell. Ausztriát leverhette, de Oroszország azt újra lábra állította. Késérő tapasztalatai meggyőzték, hogy a vezérhatalmak közül egy sincs a döntő perczben Magyarország mögött. Cserben hagyta Franciaország, és maga Anglia, melynek közvéleménye pedig rokonszenvvel viseltetett Magyarország iránt, az európai egyensúlyt és az angol érdekeket látta volna veszélyeztetve Ausztria teljes romlása által.

A válságos pillanatokban mindig kitűnt, hogy a közép-dunai nagyhatalom európai szükségesség, mert az három continentális nagyhatalomnak változó ellensúlyát, és így az európai egyensúly örét képezi. A párisi melázó koronás politikus aggodalma a nemzetben is megjelent, hogy Magyarország végleges elszakadása Ausztriától európai conflagratiót idézhetne fel.

Az európai kérdés a magyar nemzetnek régibb szabadságharczai vagy felszabadulási kísérletei idején még nem lépett előtérbe, mert a porosz

Türr István.
(Könyomat után.)

királyság vagy egyáltalán nem, vagy csak alig született meg. Oroszország pedig sem nagyhatalom, sem európai hatalom nem volt. A magyar kérdés csak legújabbán szövődött bele az európai viszonyok szövetébe, s bizonyos, hogy 48-iki szabadságharcunk idején az európai viszonyok Magyarországra nézve már kedvezőtlenek voltak. — Új egyensúly-rendszer támadt világ-részünkben, melynek a Közép-Dunánál nagyhatalomra volt szüksége.

Ily viszonyok közt a nemzet maga is érezte gyengeségét, ekkor számolt be először önmagának világosan s tisztán azzal az igazsággal, hogy

a Mohácsnál elbukott magyar állam egymagában még soká nem állhat fenn, s hogy ennek hatalmas támaszra van szüksége.

Maga az emigratio, élén Kossuth Lajossal, sem zárkozhatott el az európai viszonyok ez alakulásának befolyásától s a nemzeti erő-deficit ismeretétől. Kossuth érezte, hogy a magyar nemzet mindinkább kisiklik befolyásának vonzó köréből. Az emigratio is, valamint a legió bomlásnak indult, és egyes tagjai nemsokára kezdtek haza szállingózni, a meny nyiben a kegyelmet hajlandók voltak elfogadni. Az igazgatóság feloszlott, az emigratio testületi politikája ekkép véget ért, és az egyéni politikának adott helyet. A nemzet és királya közt a kibékülés még nem jött létre, az emigratio legkiválóbbjai is még éveken át a külföldön éltek, innét túl azonban a forradalmi irány teljesen elvesztette erejét és varázsát. Kossuth még mindig nem adta fel reményét; de most már számolt a közvéleményben bekövetkezett fordulattal. Az Ausztriától való elszakadás hátrányát új alakulással igyekezett pótolni a dunai confoederatióval. E munka célja nem polémia vagy bármily jelenségnek gyűlöletes színben való föltüntetése. A dunai confoederatióval is mint történeti jelenséggel számolhatunk be tárgyilagosan és minden ellenszenv nélkül. Nincs miért utánoznunk Szemere példáját, a ki gyűlölettel és haraggal támadt Kossuth ellen a dunai confoederatio és eszméje miatt, ugyanazon Szemere, a ki Kossuthot régebben magyar nemzeti exclusivitása miatt ócsárolta, s ő maga ekkor legalább is elment annyira a román és szláv barátkozásban, mint Kossuth Lajos.

Ne dobjunk tehát követ a dunai confoederatio czimén a nagy magyar sirdombjára, inkább a lélektani indokokat keressük annak megmagyarázására, mikép jutott Kossuth a dunai confoederatio czime alatt ismeretes szerencsétlen problémához.

Volt már szó róla, hogy Kossuth felfogása bizonyos tekintetben követte a nemzet felfogását, illetőleg a felfogás átalakulását. Régebben ugyanis az Ausztriától elszakadt Magyarország mellé nem képzelt szükségkép a nemzeti ábrándozás új támaszt. A tapasztalat azonban megmutatta és azt Kossuth is belátta a francia-osztrák-olasz háboru után, hogy Magyarország egymagában nem állhat fenn. A dunai confoederatio eszméjét akár feltalálták előtte, akár nem, akár igaza van, akár nincs abban, hogy ő volt az első, a ki ezen eszmét mint Európa fejlődésének logikai postulatumát még 1851-ben szóba hozta, egészen bizonyos, hogy a gyakorlati megvalósításra Kossuth csak a hatvanas évek elején gondolt. Ugyanekkor, a midőn meg kellett győznie a nemzetet, hogy az Ausztriától való elszakadás esetén nem fog egyedül állani. De egyszersmind ugyanekkor, a midőn Kossuth lélektanilag leginkább elő volt készülve a legkétségbeesettebb eszmék elfogadására is.

Írataiban maga Kossuth előadja, hogy az októberi diploma időtáján egy sereg súlyos csapás érte, és pedig szinte reményeinek zenitjén sujtotta, üldözte a bajok egész tömege. Csalatkozott az újabb francia-osztrák-olasz

háboruban. Napoleon, mint már ismételve említve volt, tétlenségbe és hallgatásba burkolódzott. Ausztria sem támadta meg Olaszországot s így az olasz szövetség értéktelenné lett Kossuthra nézve. A magyar legio anarchikussá lett és az emigratio felbomlott, a nemzeti igazgatóság megszűnt, Teleki László öngyilkossá lett.

De ennyi baj és szerencsétlenség sem idézhette volna fel azt az erkölcsi kényszert, hogy Kossuth a dunai confoederatio ép oly képtelen, mint kalandos tervét elfogadja. Más, igen lényeges körülménynek is közre kellett játszani. Kossuth nem mondott le Magyarországot felszabadításának és Ausztriától való elszakadásának tervéről, még legsúlyosabb csatkozásai közepett sem. És a legkomolyabb előjelek daczára sem hitte, hogy Magyarország és a dinastia kibékülhetnek egymással. Nem hitte különösen azt hogy a kibékülés a 48-iki törvények alapján történhetik.

De Kossuth hadműködési alapja, Olaszország végleg elveszettnek látszott. Hiszen ezen korszakban nem volt kizárva a lehetőség, hogy Ausztria háború nélkül is átengedi Velenczét Olaszországnak. Cavour halála után a békés kiegyenlítés mindig valószínűbbé lett. Napoleon felhivatalos sajtója 1862 új évétől kezdve folyton azt fejtegette, hogy Ausztria engedje át Velenczét Itália számára; viszont Miksa főherczeg megnyeri a mexikói trónt. Ausztria tényleg elfogadta Napoleon tervének legalább egyik részét, Ferdinánd Miksa főherczegnek Mexikóba küldését, elfogadta daczára az 1862 február 19-iki soledadi egyezménynek, mely után Franciaország egészen elszigetelve marad. A mexikói expeditio és annak szomorú következményei később következtek be mint Kossuth a dunai confoederatióra vonatkozó tervet aláírta, de kétségtelen, hogy a mexikói terv oly közeledést hozott létre Bécs és Páris, valamint ekkép Turin közt, hogy háború kitörésére egyelőre még gondolni sem lehetett, s így Magyarországnak délnyugati irányból kiinduló fölszabadítása katonai és politikai lehetetlenséggé vált.

Most már csak a kelet volt hátra. Nemcsak Kossuth, hanem mások is komolyan hittek abban, hogy a keleti kérdés és annak megoldása csakhamar napirendre kerül. Azt a megoldást tehát szerinte a magyar fajnak nem kellett hátráltatnia, sőt inkább siettetnie volt okszerű, feltéve, hogy a megoldás rá nézve kedvező lesz. Kossuth actiója tehát innétől egészen a keletre irányult, s Magyarország felszabadítását inettől a dunai fejedelemségekből tervezte.

Itt van Kossuth lélektani állapotának legbiztosabb kulcsa. Ily lelki állapotban találkozott Kossuth Caninivel. E találkozás előzményeit és annak előkészítését Pulszky megírja emlékirataiban; ránk azonban csak azon tény tartozik, hogy Canini Pulszky tanácsára tényleg felkereste Kossuthot és vele a dunai confoederatióról társalgott. Kossuth előadta nézeteit, Canini azokat másnap memorandumba foglalta, s egyszersmind kérte Kossuthot, írnia azt alá. Kossuth engedett a kérésnek, habár, mint Pulszky írja, azon hitben, hogy az nem kerül nyilvánosságra. Canini a Kossuth által aláírt

tervvel többfelé megfordult. Helfynek Kossuth adta át a tervet, de nem azért, hogy közzétegye, hanem hogy előkészítse rá az eszméket. Helfy azonban, a ki akkor az »Alleanza« című olasz lapot szerkesztette, az okmányt közzétette, a nélkül hogy Kossuthot megkérdezte volna.

Igy került nyilvánosságra a dunai confoederatio terve, de legnagyobb ellenszenvet épen a magyar közvéleményben keltette. Kossuth nem választotta azon legegyszerűbb módot saját igazolására, hogy bevallotta volna mindjárt kezdetben, hogy az általa aláírt tervet elejti, hibásnak tartja, s az semmi más mint egy politikai ábrándozó és egy deprimált lelkiületű politikus beszélgetésének feljegyzése. Kossuth ellenkezőleg komolyan vette a tervet s igyekezett azt megvédelmezni, igyekezett megvédelmezni még Deákkal szemben is, a midőn ezt a kiegyezés miatt támadta és a Pesti Napló azzal válaszolt a hírhejt támadásra, hogy Kossuthot emlékeztette a dunai confoederatióra.

Ezt a tervet védelmezni egyáltalán nem lehetett, bár régebben is messze ment a román emigrációval való alkudozásában. A turini memorandum is nagy engedményeket képviselt a nemzetiségek javára és a magyar nemzeti érdekek rovására, a dunai confoederatio terve pedig valóságos lemondás és kétségbeesés eredménye. Mi ahhoz képest a dualismus, a mit Kossuth a dunai confoederatio czimén elfogadott nemzetének hátrányára. Közös ügy leendett nemcsak a hadügy és a külügy, hanem a vám- és kereskedelmi ügy is, a törvényhozással együtt. Külképviseletet Magyarország nem kapott volna, hanem csakis a foederatio. Az egyes államok népességük aránya szerint választották volna a képviselőket a közös parlamentbe, s a végrehajtó hatalmat nem magyar nemzeti kormány, hanem a szövetségi tanács gyakorolja vala. Hát a magyar nyelv mily sorsban részesült volna Kossuth ábrándja szerint? A szövetség hivatalos nyelve felett a későbbi törvényhozás döntött volna s úgy a közös parlamentben, mint a senátusban mindenki saját anyanyelvét használhatta volna. Sőt a külön magyar nemzeti képviseletben is minden nemzetiségi képviselő saját anyanyelvén beszélhet vala, s a községek és megyék maguk határozták volna el, mi legyen a közigazgatás nyelve.

Valóban csak a beszámíthatatlanságig fokozódott kedélyállapot és szintén a beszámíthatatlanságig jutott politikai gyűlölet Ausztria ellen kínálhatta meg Magyarországot az osztrák szövetség helyett a dunai népek szövetségével, és pedig oly alakban, hogy még Szerbia és Horvátország is egyenlő rangú lett volna Magyarországgal. A tervezet szét tépte Erdély és Magyarország egyesülési actáját, s az önálló és független magyar királyság helyére e királyság három darabját tette s így olvasztotta be azt a dunai államok szövetségébe. Kossuth szeme előtt, későbbi tagadása daczára, az amerikai egyesült államok alkotmánya lebegett; de elfelejtette, hogy Amerikában is csak a szövetségnek van állami jellege és nemzetközi egyénisége, míg a szövetség egyes tagjai pusztán tartományi vagy csonka-állami jelentőséggel bírnak és a politika mellett nemzeti egyéniségről szó sem lehet benne.

A magyar közvélemény természetesen a leghatározottabban visszautasította a foederatio tervét, melyből igen sok baj és kellemetlenség származott Kossuthra.

Folyton a dunai confoederatio miatt támadták és maga az emigratio uagy része elfordult e miatt tőle. Nagyon természetes, hogy Kossuth meg-

Kossuth és Pulszky az emigratióban.

(Angliai fénykép után.)

döbönt, de eleinte csak Helfyt küldte előre, hogy igazítsa helyre az Alleanzában a dunai confoederatiónak indiscretio által nyilvánosságra jutott tervét. De már 1862 május 25-ikén önmaga szolgált felvilágosításokkal. Legelőször is előadta terjedelmes és fejezetekre osztott nyilatkozatában, hogy

az Alleanzá-ban megjelent vázlatot nem végleges terv, hanem tanácskozási alap gyanánt írta alá. Fejtegetésének második fejezetében előadja, hogy a dunai confoederatiót nem szánta köztársaságnak, hanem monarchiákból való szövetségnek. Magyarország tehát elszakadva a Habsburgoktól új királyt választana és így lépne be a szövetségbe. Igyekezett továbbá gátokat felállítani a foederatio túlterjeszkedése ellen s megvédelmezni az egyes szövetségi tagok állami egyéniségét. Javítani akarta a külképviseletre vonatkozó eredeti tervet, mondván, hogy a szövetségi diplomácia csak egy lehet ugyan, de a szövetséges államok külön is képviseltethetik magukat, mint a német szövetség államai. A foederális képviselőket és senátorokat a kicorrigált terv szerint az egyes államok országgyűlései által akarta delegáltatni. A központi végrehajtó hatalom szoros egységét is enyhíteni akarta akkép, hogy a szövetség határozatai az egyes államok organumai által hajtassanak végre. A foederatio hivatalos nyelvének kérdését utólag akkép akarta megoldani, hogy ez a franczia legyen. Az egész tervet azon fejtegetéssel is igyekezett megvédelmezni, hogy az nem hasonlít az észak-amerikai confoederatiohoz, s e tekintetben felhossa, hogy a confoederatio más mint az unió. Továbbá, hogy a confoederatióból ki lehet lépni, míg az unióból nem.

Mindezek csak látszólagos érvek és többé-kevésbé üres mentegetődések. A mi különösen az Egyesült Államok alkotmányával való rokonság tagadását illeti, a legegyszerűbb történeti és közjogi ismeret megfelel reá. Az amerikai confoederatio ép úgy alakult mint a dunai alakult volna, a központi hatalom azonban mindig terjeszkedett az egyes államok rovására, a míg ezek állami egyénisége megsemmisült és az unió létesült. A dunai confoederatio alakulásával ugyanez történt volna.

Hasztalan magyarázza Kossuth azon tévedését is, hogy Erdélyt és Horvátországot el akarta szakítani Magyarországtól.

A magyar közvéleményt nem volt képes sem felvilágosítani, sem meggyőzni.

Politikájától a nemzet többsége már a Bach-korszak alatt, de főleg a provisorium idejében kezdett elfordulni, prestige-e azonban eddig érintetlen volt. Azelőtt is voltak, a kik elszakadtak tőle, a dunai confoederatio terve volt az első hézag népszerűségének folytonosságában. Ez volt az első árnyék, mely ennek fényét betakarta.

Ugyanezen időtájban átvonult Magyarország határán egy másik árnyék, egy elkésett összeesküvés és a rá következő megtorlás árnyéka.

Az 1864 évi márczius 16-ikán a magyar főváros s több vidéki város borzadályos meglepetés színhelyévé lett. Egy csomó előkelő társadalmi állású compromittált egyént a hatalom elfogatott és oly titokszerű vizsgálat alá fogott, mely nemcsak a Bach-féle absolut aera, hanem még a velencei tizek történetében is alig fordult elő. A vizsgálat majd egy évig tartott és csak 1865 február 6-ikán ért véget, a midőn a közvélemény csak arról értesült, hogy a titkos bíróság titkos eljárás mellett Almássy Pált és Nedeczky

Istvánt több társukkal halálra, illetőleg sok évi fogságra ítélte. Az elítéltek száma, cselekedete és büntetése teljes homályba volt burkolva s e homály csak növelte az országban a rémületet. Hasztalan volt minden kísérlet, mely a hivatalos köröket megszólalásra akarta bírni, a közvélemény csakis a »Wiener Zeitung« néhány igen rövid sorából értesült a büntető perről, s azóta is ezt a perről, valamint az összeesküvést meglehetősen titokszerűség veszi körül.

Bizonyos, hogy ez az összeesküvés egészen az előkészületi stadiumban maradt és bevégzett dolgokat nem hozott létre. De érdekes különösen azért, mert az első kísérlet volt arra, hogy Magyarországnak forradalom és a külhatalmak segítsége által való felszabadítása Kossuth mellőzésével történjék.

Már ez a körülmény is mutatja Kossuth prestigének hanyatlását.

Az összeesküvést és a rá következő büntető eljárást érdekessé tette továbbá a két vezéregyenység, Almássy Pál és Nedeczky István személye. Mindkettő országgyűlési képviselő volt Debreczenben a detronisatio idején, sőt Almássy Pál elnökölt a trónvesztést kimondó ülésen. Feltűnő volt a közvélemény előtt az is, hogy éppen Almássy fáradozott legtöbbit azon, mikép a felirati párt többségre jusson szemben a határozati párttal, és egyáltalán a mérséklő irányt képviselte az emigratióban ép úgy mint itthon, iöllehet Párisban igen előkelő szerepet játszott mint az emigratio egyik vezértagja.

Az egész közvélemény megdöbbsent és kérdezte, mi történhetett, hogy Almássy és Nedeczky összeesküvésbe keveredtek, bár kegyelem után 20 évi börtönre átváltoztatott halálos ítélettel sujtattak?

Semmi egyéb nem történt, mint csak az, hogy a bécsi kormány újabb reactiója néhány békésebb lelket is elkeserített. Azokat is, a kik többé Kossuthal tartani nem akartak, sőt Kossuth nélkül akarták kivívni az ország függetlenségét.

Az egész összeesküvés terv az első percztől kezdve meg volt bukva, a midőn a háboru Ausztria és Franciaország, illetőleg Olaszország közt nem jött létre, tehát nem lehetett számítani külföldi hatalmasságra, mely Magyarországot támogassa. Az egész ügy tehát inkább mint lélektani állapot érdekes, mert föltűnteti, mennyire képes volt Schmerling rendszere elvadítani még a békés kiegyezés híveit is. Az egyik résztvevőnek árulkodása felderítette az egész összeesküvés lényegét és a bécsi kormány bátran üldözés nélkül hagyhatta volna azt. Schmerlingnek azonban, úgy látszik, ürtügy kellett a Magyarország ellen alkalmazandó erélyesebb eljárásra és ezért indította a perről. A súlyos büntetéseknek és titkolódzásoknak indoka pedig az volt, hogy mindenki valami nagy dolgot sejtson s ekkép a kormány eljárása igazolást nyerjen.

Még nem érkezett el az idő az Almássy-összeesküvés és a rá következő büntető per teljes megismertetésére; de mégis közzé tehető az ügy következő előadása, melyet a jelen munka szerzője az összeesküvésnek ma

nap is élő egyik vezértagjától szerzett meg. Az 1859-iki olasz hadjárat alatt, úgymond, Magyarország biztosan remélte felszabadítását. E reményt leginkább kívülről a menekültek ápták és hirdették. Annál érzékenyebb volt a csapás, midőn nyilvánossá lett, hogy a békekötésnél Kossuthot és társait ignorálták, s az addig a hivatalos körök által is emlegetett és elismert magyar kérdés szóba sem jött.

E nagy remények meghiusulása kétségbe ejtette a magyar nemzetet s az itthon lévők egy része a történelemből azon következtetést vonta le, hogy az emigratio bevonása nélkül kell megkísérteni a forradalom előkészítését. Ekkor verődtek össze azok, a kik az emigratio, különösen Kossuth Lajos bevonása nélkül, esetleg a francia vagy olasz támogatással óhajtották végrehajtani Magyarország felszabadítását. Működésüket azonban az időközben összehívott országgyűlés alatt felfüggesztették, mert ők a forradalmat és a külsegélyt utolsó eszköznek tekintették. Hogy ez így volt, bizonyítja azon tény, hogy, midőn Deák Ferencz felirati javaslatának nem volt meg a többsége, annak a többségét Almássy Pál, az említett forradalmárok vezére, szerezte meg nagy befolyásával, noha akkor képviselő sem volt. Ő eszközölte ki azt is, hogy, midőn a felirat a czim miatt visszautasított, bár Kossuthtól azon utasítás érkezett, hogy a képviselőház ezen kérdésben változtatást ne tegyen, a czimkérdés megoldást nyert. Ez ugyan sajátságosan tűnhetik fel azok előtt, kik a magyar viszonyokat nem ismerik, mert nem értik meg, hogy ily közbejáró szerepre vállalkozhassanak azok, kik már forradalmi fondorkodások szövevényében nyakig usztak, de minálunk magyaroknál ez azért volt lehetséges, mert a forradalmat mindig a végső eszköznek tekintjük. S ismételve csakis azért mentünk bele, mivel az országgyűlés eredménytelenül oszlattatott fel, és mert a nemzet elévülhetetlen jogait nagyban és egészben tagadták; e keserűséget a végsőig fokozta még az akkori bécsi miniszterelnök, Schmerling perfid politikája is. Az országgyűlés feloszlata után lázas tevékenységgel akartuk a forradalmat előidézni, biztos támpontot tudva az alakuló olasz királyságban. Ott ugyan a tért Kossuth és az emigratio foglalta el, de azért az ottani úgynevezett actiópárt támogatása nekik is (tudniillik azoknak, kik Kossuth nélkül akartak működni) biztosítva volt, mit az is igazolt, hogy az általuk igénybe is vétetett.

Ez a Kossuth nélkül működő párt nagyon tekintélyes és erős volt. Ellenszenve Kossuth iránt 48/49-iki némely viselkedésére, környezete elkövetett hibáira vezethető vissza, de leginkább az akkori időben a dunai conföderatióról megjelent terve idegenítette el tőle az embereket.

Az emigratio is megindította újra működését, mert Olaszország nem volt megelégedve a békekötéssel, s a még osztrák uralom alatt álló részek bekebelezését s megszerzését nem adta fel. A magyar emigratiót még mindig eléggé dédelgette. Azon időben, úgy látszott, künt az emigratio főemberei között is egyenetlenségeknek kellett lenni, mert hol egyiktől, hol

másiktól, Kossuth tudta nélkül, proclamatiók érkeztek be, mi az izgatottságot fokozta. Az 1861-iki országgyűlés alatt alakultak a megyékben a honvédségedegyletek, az elnyomorodott honvédek segélyzése czimén. Ezek czélja azonban tulajdonkép az volt, hogy consignálják azon tiszteket, kik a szervezendő felkelő hadseregben részt vehessenek; mindezekből bábeli zavar támadt. Mindenféle forradalmat akartak csinálni, mindenki vezérkedni akart, s tanácskoztak mindenfelé a teendők fölött, nyilvánossá lett, hogy van egy párt, mely Kossuth nélkül akarja a forradalmat. Erről a volt honvédtisztek tudni sem akartak, s egy ily tanácskozás alkalmával felszólították Nedeczky Istvánt, hogy menjen ki, s Kossuthal magával értekezvén, kérjen tőle utasítást a teendők iránt, mert a jelenlevők általában kijelentették, hogy nála nélkül mit sem tesznek. Nedeczky e megbízatást elvállalta s Turinban Kossuthal s később az ő útján az olaszokkal tüzetes tanácskozásokat folytatott, egyzsersmind felvilágosította őket az itthoni állapotokról. Mind e tanácskozás végeredménye az lett, hogy Kossuth felhívására és biztatására a benti felkelés előkészítésére nevezett vállalkozott azon feltétel alatt, ha a partiális honi comiték belenyugodnak, s ha a két párt egyesítése sikerül, mert a nélkül egy sikeres forradalom előkészítése meggyőződése szerint a lehetetlenségek közé tartozott.

Ezen megállapodás alapján a felkelés rendeltetése czéljaira szükséges összegeket, beleértve a felfegyverkeztetést is, Olaszország előlegezte volna, a függetlenség kivívása utáni visszatérítés kötelezettsége mellett, egyzsersmind kötelezte magát, hogy az Olaszországban tartott magyar legiót, huszezer embert az ideiglenes magyar kormány rendelkezése alá bocsátja. Mindazonáltal azon határozott kikötéssel, hogy Magyarország csak az olaszok által megizent s tényleg megkezdett háború után lép actióba. Huszezer fegyverre Nedeczky azonnal szerződést is kötött.

Hazaérkezése után legelőször is azon egyéneket értesítette a történetkről, kik őt a kimenetelre felkérték, felmutatván nekik Kossuth megbízó levelét. Azok feltétlen vak engedelmességgel fogadták s kijelentették, hogy a kiegyezést a másik párttal egészen reá bizzák s belenyugosznak a létrejövendő megállapodásba, ha az megvalósul, annál inkább, mert ők is meg voltak győződve, hogy kétfelé működve, sikert ígérhető felkelés rendezése a lehetetlenségek közé tartozik. De kikötötték, hogy Nedeczky István az alakítandó intéző bizottságban bent legyen.

Nedeczky István Beniczky Lajos 1848-49-iki országgyűlési képviselőt, későbbi honvédezedest, a ki losonczy hadi tényével hirre tett szert, választotta közbenjáróul a kiegyezés létrehozásánál, s bár az egyesség létrehozása sok nehézségekbe ütközött, pár hét alatt egészben mindkét fél megelégedésére akképen oldatott meg, hogy egy öttagu bizottságot választanak, kettőt-kettőt minden pártból, egyet a négy közösen, ezenkívül egy elnököt, egy alelnököt az ügyek vezetésére. E bizottság határozatai, melyek szótöbbséggel hozatnak, feltétlenül teljesítendők. Ezen egyezményről Kossuthot értesítették, a mi úgy

történt, hogy Almássy Pál vállalta magára egy megbízható egyén kiküldését. E kiküldött egyuttal Kossuth értesítését fogja meghozni az ő pártjának, ez idő alatt pedig mindenik párt a maga körében működött, a közvélemény ébren tartása végett. Itt-ott kiáltványok jelentek meg nyomtatásban, mert a Kossuth-pártnak már volt pénze s a fegyverek szállítása is megkezdődött mind a két fél részéről, melyekből azonban sok mindjárt a szállítás elején rossz csomagolás folytán fel is fedeztetett és elkoboztatott. Úgy látszott, ezen fegyverek felfedezése ösztönözte a hatóságot a cselekvésre, s bár a rendőrség mozgósított, biztos nyomokat nem igen tudhatott, de többeknek a letartóztatása 1863 márczius 5-ikén hajnalban fogánatosított.

Elfogattak Pesten: Almássy Pál, Nedeczky István, Beniczky Lajos, Lezsák Lajos, Sebess Emil, Szelestey László, Gáspár Lajos, Klementesz Gábor, Vidacs János, a vidéken: Asbóth Lajos, Máriássy Béla, Plachy Lajos, Nedeczky Jenő, Zambelly Lajos és Pesten a Károly-kaszárnyában elzárattak.

Még az nap úgy dél felé megkezdődtek a kihallgatások. A Kossuthhoz kiküldött egyén ép az elfogatás napján érkezett vissza, ki azonban minden bajtól ment lett. Az elfogatások országszerte nagy izgatottságot okoztak, mert sokan féltek, hogy ők is osztozkodni fognak az elfogottak sorsában. A kihallgatások egy pár hétig szüneteltek. Úgy látszott, hogy az összeköttetéseket és adatokat akarták megszerezni, ezen fáradság azonban meddőnek mutatkozott. Vallomást tulajdonkép csak Asbóth Lajos tett, s vallomásában beismerte, hogy az alvidéken szervezendő guerilla harcz tervezetének elkészítésével lett Nedeczky István által megbizva, s felmutatta egyszersmind nevezettnek két levelét, melyekben őt Pestre hívta. Nedeczky István Asbóth e vallomása folytán többé nem tagadhatott, de nem mondott egyebet, mint hogy Kossuth megbizta egy esetleges felkelés szervezésére. Beniczky Lajos reménykedett, hogy az Almássy-párt talán a Kossuth-pártiak révén menekülhet. Tagadás helyett fecsegni kezdett s abba belebonyolult, így tőle több részletet tudtak meg. Időközben Máriássy Béla, Vidacs János, Nedeczky Jenő kiszabadultak, kikre éppen semmi sem volt bebizonyítható. Sebes Emilt, ki a hosszú magános fogság következtében megzavarodott, a katonai kórházba vitték, a honnét midőn megugrani akart, az őt agyonlőtte. A vizsgálat végre mégis csak véget ért 1865 márczius elején. A hadbíróság a következő ítéletet hozta:

1-ször Nedeczky István és Beniczky Lajos nemességük elvesztése mellett kötél általi halálra ítéltetnek; 2-szor Almássy Pál a nemesség elvesztése mellett 20 évi súlyos börtönre; 3-szor Gáspár Lajos ügyvéd, ügyvédi joga elvesztése mellett, 4-szer Klementisz Gábor nemessége elvesztése mellett, 5-ször Zambelly Lajos nemessége elvesztése mellett, 6-szor Plachy Lajos ügyvéd, nemessége és ügyvédi joga elvesztése mellett, 7-szer Lezsák Lajos begyúdjának elvesztése mellett, mindegyik 14 évi súlyos börtönre; 8-szor

Szelestey László író, nemessége elvesztése mellett, 6 évi súlyos börtönre. Az ítélet ellen hárman tiltakoztak.

Másnap, az ítélet kihirdetése után, az elítélteket orvosilag megvizsgálták, hogy elbirják-e a vasat, de ezt azonnal elengedték. Az elítélés szigorúsága fájdalmasan érintette az egész országot és a kedélyeket még jobban felizgatta. Különféle magyarázatokra adott alkalmat az is, hogy az elítéltetés utáni napon Deák Ferencz Nedeczky Istvánhoz ment bucsuzni. Harmadnap átvitték az elítélteket a budai várba, hol őket körülbelül két hétig tartottak fogva, onnét Olmützbe szállították. Fogságukból csak 1867 után térhettek vissza, bár már 1866 vége felé szabad lábra helyezték őket becsületszó mellett.

Ez volt az utolsó forradalmi kísérlet, de ez is inkább csak terv maradt és távolról sem érlelődött valóságra.

A nemzet érezte, hogy sem a dunai confederatiót tervezgető, sem összeesküvéseket szító politikával nem juthat alkotmányos és nemzeti életének birtokába. Mindinkább világosabbá lett sejtelve, hogy céljait legbiztosabban eléri az uralkodójával való kibékülés által. E kibékülés még a második absolutismus idején is szemmel láthatólag ott függött a levegőben. Ki nem számítható utólag, vajjon újabb külügyi bonyodalmak nélkül létrejött volna-e a kiegyezés és a dualismus, vagy ha igen, oly alakban jött volna-e létre, mint tényleg megtörtént. De viszont nem lehet tagadni, hogy Ausztria szerencsétlen külpolitikája előmozdította a trón és nemzet egyetértésének létrejöttét. A porosz háborút megelőzték a kiegyezési alkudozások s a dualismust létesítő országgyűlés már Sadova előtt működött. Sadova előtt bukott meg Schmerling és rendszere, a provisorium. Belcredi és Majláth rövid korszaka csakis átmenetet képezett az alkotmányossághoz. A porosz háború eredményei azonban véget vetettek az utolsó habozásnak is. E háború előzményeit azonban, melyekből szükségkép Sadovának kellett következnie, az élesebb szem már a 60-as évek elején megpillanthatta.

A vér és vas embere nem vadászott már az északi fény által látogatott vidéken medvékre. Szent-Pétervárról Berlinbe és a hatalom élére került. Azon gyilkos, melyet később Ausztria szívébe ütött, még tokjában volt ugyan ekkor, de a legkeményebb aczéلبől volt kovácsolva. Poroszország és Ausztria versengése Németországban szükségkép arra vezetett, hogy vagy egyik vagy másik katasztrófába jusson. Pedig kezdetben Ausztria és Poroszország — Bismarck és Rechberg — közt a legteljesebb egyetértés látszott uralkodni. Egyetértettek Németország közös elnyomása és Dániának megalázása tekintetében. Koronként meg-megvillant ugyan ezen korszakban is ama tűrő hegye, melyet Bismarck később Ausztria szívébe mártott. A porosz miniszterelnök 1863 január 24-iki jegyzéke nyíltan kimondja, hogy Poroszországnak Ausztriához való viszonya szükségkép vagy jobbá, vagy rosszabbá lesz. Sőt már ugyanakkor hangzott Berlinből az intelem Ausztria számára, hogy súlypontját helyezze át keletre, Bécsből Budapestre,

hogy minél kevésbé legyen Poroszország útjában. Rechberg 1863 február 28-ikán keményen vissza is replikázott, Ausztria későbbi legyőzőjének a többek közt ekkép szólva: »Ha Berlinből azon alternativa elé helyeznek bennünket, hogy vagy vonuljunk ki Németországból és monarchiánk súlypontját a porosz minister szerint helyezzük át Budára, vagy pedig a legközelebbi európai conflictusban Poroszországot ellenfeleink közt fogjuk találni: úgy Németország közvéleménye meg fogja bírálni az ily nyilatkozatokat, és az események ítélni fognak azok felett, ha ezek ugyan létrejönnek.«

A nyílt szakításnak azonban még ekkor nem jött el ideje. Poroszország és Ausztria együtt semmisítették meg a német államok önállóságát. A dán királynak 1863 elején történt halála után csakhamar létre jött a frigy Ausztria és Poroszország közt a herczegségek kérdésében. A két nagyhatalom katonai szövetsége gyorsan véget vetett Dánia védképességének.

Porosz és osztrák-magyar ezredek együtt harczoltak. Tegethoff e háboruban verte szét Helgoland szigeténél Dánia hajóhadát és a poroszok elfoglalták a dánok ansen-szigeti állomásait, s Bismarck, valamint a porosz hadvezénylet itt ismerte meg alaposan Ausztria katonai viszonyait, míg az osztrák hadvezetőknek eszük ágába sem jutott a poroszok fegyverbeli fölényét mérlegelni.

Gablenz képezett egyedüli kivételt, akire azonban a bécsi hadügyminis-teriumban nem hallgattak. Még a bécsi békekötés idején is, mely 1864 október 30-ikán történt, és megelőzte azt Vilmos királynak és Bismarcknak bécsi látogatása, fenmaradt a baráti viszony minden külsősége. Az államférfiúi lángésznek nemcsak szikrája volt, hanem gúnyos nyilatkozatot képezett Bismarck azon tette, hogy a bécsi békében felajánlotta Ausztriának a condominiumot Schleswig-Holsteinban. Valami balsejtelem megvillanhatott a bécsi politikusok fejében Ausztria helyzetére vonatkozólag Németországban; tudták, hogy előbb-utóbb mérkőzésre kerül a sor. Rechberg fenyegető eseményeket hozott fel, a melyek bekövetkezhetnek. E körülmény is egyik oka volt, hogy a kiegyezési tárgyalások Magyarországon nemsokára kezdetüket vették. Bécsben tudták, hogy, ha nem akarnak engedni Bismarck felhívásának, mikép a monarchia súlypontját Budára helyezték át, Ausztria németországi hegemoniáját meg kell védelmeznök Bismarck törekvéseivel szemben. Minél inkább kiszorult tehát Ausztria Olaszországból, annál inkább rászorulni vélt német positiójára; e positio megvédelmezése tehát szoros összefüggésben volt a magyar kiegyezéssel.

Pedig csak a vak nem ismerte fel már akkor, hogy a német positio és a dualistikus kiegyezés egymást kölcsönösen kizárják. Ausztriának ki kellett vonulnia Németországból, hogy a dualistikus monarchia őszintén és maradandólag létre jöhessen.

Feltéve, a mint fel is tehető, hogy Bécs részéről ezuttal őszinte volt a kiegyezési kísérlet ennek eredménye még ez esetben sem lehetett volna

teljesen ugyanaz a porosz háboru nélkül, pedig igaza volt Deáknak, hogy Magyarország Königrätz után sem követel többet, mint Königrätz előtt.

Magyarország Deák Ferenczcel élén egyenlően a jogfolytonosság alapján maradt s így mindig ugyanazt követelte; de vajjon a porosz háboru nélkül, mely Ausztriát kikergette Németországból, létre jött volna-e ugyanazon kiegyezés, vagy ha igen, birt volna-e ez az állandóság jelle- gével, egészen más kérdés. A Németországra támaszkodó Ausztria mindig oly súlylyal nehezedik vala Magyarországra, hogy a paritás és a bizalom aligha maradhatott volna fenn.

Gróf Bismarck Ottó.
(Metszet után.)

Valami sejtésszerű előérzet azonban áthatotta a magyar közvéleményt Schmerling bukása és a schleswig-holsteini háboru alatt és után. A felvilá- gosodottabb elmék előre látták, hogy Poroszország ki fogja szorítani Német- országból Ausztriát. Viszont a bécsi intéző körök is tudták, mint már mondva volt, hogy a kibékitett Magyarország nélkül nem képesek meg- védelmezni Ausztria német posztíóját.

Ily kedvező körülmények közt jött létre az első igazán komoly kísérlet a kiegyezés létesítésére.

A »Debatte« megkezdte híressé vált cikkeit, majd nemsokára napvilágot látott Deák Ferencz husvétii cikke.

VIII. FEJEZET.

A kiegyezés előzményei s a politikai s társadalmi viszonyok.

Schmerling és rendszerének bukása után a kedélyek fenn és lenn elő voltak készítve a kiegyezés megvalósítására.

Történeti szempontból is érdekes azon főbb mozzanatok csoportosítása, melyek a kiegyezés előzményét, mondhatni nyers anyagát képezték. Előbb azonban a személyi mozzanatokkal kell végeznünk. A conservatívek táborában már az eddig elmondottak folyamán megkülömböztethető volt az absolutismus és a provisorium rendszere szerint való csoportosulás. Minél inkább közeledett a kiegyezés ideje, annál inkább emelkedett a választófal a provisorium conservatívei közt is. Gróf Apponyi György s bizonyos mérvben Sennyey mindinkább különváltak a valódi conservatívektől és Deák Ferenczhez közeledtek.

Gróf Apponyi György azon tervgyártókhoz tartozott, a kik készek voltak a legalkalmatlanabb időkben lehetetlen tervek faragásával fellépni. Így még országbíró korában, tehát teljesen ideje előtt, igaz, a felség rendeletére, megcsinálta kiegyezési tervét, mely egyáltalán nem volt megegyeztethető Deák Ferencz későbbi tervezetével. Apponyi már említett memorandumában ugyanis a külügyet egészen a felség jogkörébe utalta. A hadügyet illetőleg törvénybe akarta iktatni, hogy még az újonczállításról is a korona határozhasson az országgyűlés hozzájárulása nélkül. Közössé akarta tenni a kereskedelmi, sőt a közlekedésügyet, a mennyiben ezek az egész monarchiát érdeklik. A delegatiókat törvényhozási joggal akarta felruházni. A conservatívek azonban, szövetkezve reactionárius szellemű osztrák kollegáikkal, Apponyi Györgyöt akaratuk ellenére csakhamar átszorították Deák táborába. A midőn ugyanis Apponyi elbocsáttatását a már mondott okoknál fogva sikerült kieszközölniök, ez mindinkább közeledett Deákhoz. Bécsben megalapította a »Debatte«-t, mely a kiegyezésnek első uttörője volt és maga nagy föltűnést keltő cikkeket irt abba, melyek miatt az említett lap hatósági megtorlás alá is került.

Apponyi és Deák közt nyílt szövetség nem jött ugyan létre, hanem bizonyos hallgatólagos megegyezés létezett köztük és ez magyarázatra szorul.

Deák nevét ekkor már ragyogó prestige vette körül. Valóban mögötte állt a nemzet. Az uralkodó is kezdett már benne bízni, úgy hogy a jogfolytonossági politika csakhamar udvarképessé lett, melyre pedig a 61-iki országgyűlés idején még gondolni sem lehetett.

Bécsben és Pesten egyaránt tudták, hogy a kiegyezés nem létesíthető a 48-iki törvények elvi visszaállítása nélkül. Bizonyos volt, hogy a kiegyezés feltételeit Magyarország szabja meg, de a végrehajtást akarta az udvar oly kezekre bízni, a melyek semmi kételyt nem hagytak fenn és teljesen bírják az uralkodó és az uralkodóház bizalmát.

Úgy látszik, fent és lent Apponyi volt e feladatra kiszemelve. Deákek nem igen remélték, hogy a kiegyezést ők viszik át a gyakorlati életbe, és azért nem bánták, ha Apponyi György lesz a kiegyezés végrehajtójává.

Ez volt a helyzet 1865 elején.

A conservatívek azonban, látva hogy Apponyi kész egészen Deákhöz csatlakozni, ebben őt meg akarták akadályozni. Hogy az Esterházyaknak és Zichyeknek Apponyi nagyon nemzeti és szabadelvű volt, ez nem kérdés; de úgy látszik, Majláthra is igaz volt, a mit Lónyay irt naplójában róla, hogy egyik lábával a 48-iki alapon, a másikkal az októberi diplomán áll. E kettős arczulata rövid ideig tévedésbe ejtette Deákot és barátait, ez volt oka, hogy a »Pesti Napló« nagyon kedvezőleg fogadta Majláth kancellárságát s jó indulatot mutatott kormánya iránt. Eötvös Józsefnek fel is tűnt a »Pesti Napló« magatartása s Andrássy Gyulához intézett leveleiben ismételt panaszkodott e miatt. Attól tartott, hogy a Deák-párt lassanként a Majláth-féle conservatívekre bizza a kiegyezést és maga háttérbe vonul. »Majláth és az ó-conservatívek, — úgymond, — naponkint terrenumot nyernek. A mennyiben az új kancellár azon dolgozik, hogy az országgyűlés összehívása lehetővé váljék, támogatnunk kell őt; de tisztán fel kell tartanunk pártállásunkat, s pedig azért, mert, ha ezt nem tennők, csak azon fogjuk észrevenni magunkat, hogy az ó-conservatívek majoritásban vannak. Akárhány embert tudok, ki csak alkalomra vár, hogy oda szegődjék, hol hivatalokat osztogatnak, s ha a közvélemény nem tartja vissza, oly áttéréseket fogsz hallani, melyeken elbámulsz.«

A kiegyezés ügye tényleg a legkomolyabb válságba került, mielőtt annak befejező formulázására került volna a sor.

Ennek megértésére két körülmény felderítése szükséges. Az egyik Majláth és a mögötte álló conservatívek álláspontja. A másik a magyar társadalomnak ekkor már Eötvös által is erősen hangsúlyozott bomladozása.

A mi az elsőt illeti, Majláth (bár nyíltan be nem vallva, mint az olvasó látni fogja) még akkor is Apponyi memorandumának alapján akarta létesíteni a kiegyezést, a midőn Deák már közzétette a kiegyezés létesítésének módozatát, s midőn Apponyi György saját memorandumának álláspontját már feladta s közeledett Deák álláspontjához. A küzdelemben

kifáradt társadalom nagy része hajlandó volt esetleg Majláth politikáját elfogadni. A másik rész pedig, bár a forradalmi tradíciók egészen elzüllöttek, hajlandó maradt radikális szélsőségekre.

Közbeesett Deák Ferencz kiegyezési tervezete, melynek első, de még általánosságban tartott körvonalai a húsvéti cikkben jelentek meg, részleteinek első embrióját pedig a »Debatte« cikkei tartalmazták. A húsvéti cikk elnevezése alatt ismeretes államférfiui iratot Deák Ferencz személyesen diktálta Salamon Ferencznek 1865 ápril 15-ikén. Ezzel kezdődött a kiegyezés korszaka. Deák Ferencz nem adta ugyan fel sem e cikkben, sem később azon alaptételét, hogy úgy a *pragmatica sanctio* mint a 48-iki alkotmány *personal-unio* alapján áll. Deák és a kiegyezés ellenségei — különösen Kossuth — alaptalanul vádolták a haza bölcset, hogy engedményeket tett és letért azon álláspontról, melyet 1861-ben elfoglalt.

A dualismus nem hozott létre elvi feladásokat és a magyar államiság csorbitását. A dolog egyszerűen úgy áll, hogy azon sajátságos viszony, mely a monarchia két állama között létezett 1867-ig, csak bölcs rendezésre, nem pedig változtatásra és meghamisításra talált. Deák Ferencz teljesen a *pragmatica sanctio* és a 48-iki törvények alapján állt, a midőn a húsvéti cikkben így nyilatkozott: »Párhuzamosan a magyar alkotmánynyal megfér a közös uralkodó alatt a közös védelem mellett a lajtántúli országok teljes alkotmányos szabadsága is. Nem állanak ezek ellentétben egymással; azt hiszszük, hogy megállhatunk egymás mellett, a nélkül hogy egymást absorbeálni akarnók.«

Valamint az 1861-iki országgyűlés, úgy mi is csak a *sanctio pragmatica*-ból indulhatunk ki. Meg van ott határozva az uralkodóház közössége, az elválaszthatatlan és feloszthatatlan birtoklás és az abból természetesen következő közös védelem. Megfelelt e feltételeknek Magyarország, teljesítette hiven és szívesen közös védelmi kötelezettségét a legnehezebb időben, s még akkor is késznek nyilatkozott e kötelesség teljesítésére, midőn az országban magas fokra hágott az izgatottság, mely ellen a közös védelem szükséges volt, bár sokak előtt nem vala népszerű.« A »Pesti Napló« azon számát Ferencz József megkapta s a cikket olvasta. Rendkívüli örömet érzett, midőn értesült, hogy Deák írta, s ép így nagy hatással volt a cikk a közvéleményre is.

A közös ügyek felsorolása és kezelési módjuk megállapítása azonban csak pár hét múlva nyert közelebbi megvilágosítást. Az Apponyi György által alapított »Debatte« szerkesztője, Ludassy Mór, közvetlen Deák Ferencztől nyert részletes utasítást a közös ügyek megvilágítása tekintetében. Saját előadása szerint a Deák Ferenczcczel folytatott beszélgetését feljegyezte és feljegyzéseit revideáltatta. Soha kétség nem forgott az iránt, hogy a »Debatte«-nak Ludassy feljegyzései alapján keletkezett májusi cikkei Deák Ferencztől származtak. A »Pesti Napló«, sőt maga Deák Ferencz elismerték a származás törvényességét.

A »Debatte« czikkeiből kitűnik, hogy Deák Ferencz kezdetben az udvartartást is közössé akarta tenni, a 67-es bizottságban azonban ettől később elállt, a mi természetes következménye volt Magyarország államiságának és a dualismusnak. Az igazi közös ügyek felsorolása befoglalatik a »Debatte« czikkeiben.

A *pragmatica sanctio*, úgymond, megszabja a monarchia egységes részei kölcsönös védelmi köteletségét.

A monarchia közös védelme kétféle: békés és hadi.

A békés a diplomatiái, a hadi a fegyveres erőben áll.

A kölcsönös védelem kötelességéből ennél fogva a második és harmadik közös ügy következik:

a külpolitika;

a hadsereg.

A diplomatiát, valamint a hadsereget természetesen csak egységesen lehet vezetni, s valamint csak egyedül a közös uralkodót képviselhetik külföldön a követek, szintűgy egyedül ő a közös hadsereg legfőbb hadura.

A míg azonban természeténél fogva a diplomatia mindenre kiható közösséget követel, ez viszont a haderőnél nem szükséges. A mi a hadseregnek — hogy úgy mondjuk — hadi hivatására vonatkozó szorosan benső ügyeit illeti, ezek a legfőbb hadúr hatásköréhez tartoznak. De a hadsereg kiegészítésének joga a magyar korona országaira nézve a törvényhozás közreműködésének joga, a szolgálati időnek meghatározása, valamint az újonczállítás módja, a hadsereg elszállásolása s több ehhez hasonló jogok a magyar országgyűlésnek föntarthatók s fönn is tartandók. E jogokat gyakorolta a magyar országgyűlés azon 100 év alatt, mely az állandó hadsereg felállítása óta eltelt. Az újonczok állításának módja, a szolgálati idő tartama, ezek különbözők voltak a Lajtán innen és túl. És ez soha sem volt hátrányára a hadsereg harczképességének, s e szerint a monarchia biztosságának s a legmegrögzöttebb burokratának sem jut eszébe azt állítani, hogy hadseregünk hirneve a centralisatio óta vette volna kezdetét.

Ezen elvek megóvása, mint önként értetődik, nem zárja ki azt, hogy a hadsereg erejéről háború és béke idején közös megállapodás ne jöjjön létre, s meghatározassék a hányad, a melyet Magyarország kiállítani köteles. De a hányad kiállítása a magyar országgyűlés és a magyar kormány jogaihoz tartozik.

Ezen közös ügyek ellátására pénz kell. Ebből következik, hogy a közös ügyekre tartozó kiadások, valamint az ugyanazon célra szükséges hitelműveletek szintén közös ügyet képeznek.

A dolog egyszerűsítése végett e tekintetben is magától érthetőleg meg kell állapítani a hányadokat. A szükséges összegek előteremtése módjának meghatározása ellenben Magyarországra nézve a magyar országgyűlés joga. A magyar pénzügyminister átszolgáltatja a Magyarországra

eső összegeket a közös pénzügyminiszernek, s Magyarországon nem létezőnek semmiféle kormányközeg (Verwaltungsorgan), a mely nem függne a magyar minisztériumtól, s a mely ugyanabban az országban mintegy külön kormányt képezne.

A monarchia különböző részeinek kereskedelmi politikája legfőbb kérdéseiben csak az esetre lehetne különböző, ha a benső vámsorompók ismét felállítatnának. Ezt pedig senki sem ohajtja, s ebből következik a közös vám és kereskedelmi politika szüksége.

A közösügyek intézésére vonatkozólag a delegatiók eszméje a »Debatte« cikkeiben már benne foglaltatik. Deák ekkor még az utasítási rendszerrel akarta azt összekötni. Csak a sürgősség esetében engedte volna meg Deák az utasítás nélküli szavazást.

Andrássy Gyula az utasítást törölni akarta, míg ellenben egyáltalán nem tartotta helyesnek a közös szavazást. Andrássy — mint Kónyi előadja ismételten említett munkájában — azt tartotta, hogy a két állam közös érdekeit csak a teljes paritás elvére fektetett két külön delegationalis testület képviselheti. Ezen elvhez képest válaszszon a magyar országgyűlés saját kebeléből határozott számú delegátusokat. Ezek küldöiktől kötelező utasítást ne fogad hassanak el. A két delegatio mindegyike magában egy tökéletesen kiegészített testületet képezzen, külön székhelyen is tanácskozzék. Saját kebelében egyszerű szótöbbséggel határozzon, együttes ülésben soha ne legyen egyesíthető, hanem, miként ez két különálló parlamenti testület közt szokásos, midőn szükséges, üzenetek útján érintkezzenek.

Andrássy e szerint azt sem akarta, hogy a két delegatio akár csak közös szavazásra is egyesíthessék. Szerinte nem szükséges intézkedés az iránt, mi történjék, ha nem egyeznek meg. Épen azért fognak megegyezni, mert nem szavazhatják le egymást. Pontozataiban ezen eszméket formulázta.

Amint Andrássy Pestre érkezett, azonnal felkereste Deák Ferenczet. Deák kérdésére: mit tart a »Debatte«-ban közlött eszméről, Andrássy elmondta főnnebb említett aggodalmát. Deák, aki Ghyczy Kálmánnak a Debatte cikkei alkalmával hozzá intézett levele miatt is, amelyben esdve kérte, ne adja föl a haza jogait, már igen ingerült volt, összesen csak annyit felelt neki: Hát te is azt hiszed, mint Ghyczy, hogy az országot elárultam? Andrássy ellenvetésére egy szót sem felelt, s így Andrássyra nézve eszméinek bővebb kifejlése ez alkalommal lehetetlenné vált.

Ezen találkozás után Deák egy ideig kerülte Andrássyt, és neheztelt a látszott reá. Néhány nap elmúltával azonban szokott barátságos indulatával szólta meg, mondván: Minthogy az én eszméimet a közös ügyek tárgyalására elfogadni nem akarod, fölteszem, hogy tudsz jobb módot, kérek tehát, jöjj el hozzám és közöld velem gondolataidat.

Andrássy felkérésén Deákot, bevezetésül ismét felsorolta a »Debatte«-ban foglalt eszmék elleni ellenvetéseket. Deák ezúttal figyelemmel és nyugodtan hallgatta azokat végig, a nélkül azonban, hogy — mint fontosabb tanácskozá-

soknál tenni szokta, — szobája ajtaját előbb bezárta volna. De miután Andrassy pontozatainak egyes részeit olvasta, Deák felkelt, bezárta az ajtót és arra kérte Andrassyt, kezdje újra és folytassa végig. Olvasás közben arca mindinkább derültté vált. Mután Andrassynak pontozatait végighallgatta, felugrott és jökedyűen megveregette Andrassy vállát, mondván: Nő ez sikerült, én is ezt kerestem, de nem tudtam megtalálni: ez a Columbus tojása, olvassuk el meg egyszer, diszcutáljuk pontonként: előre is kijelentem, hogy elfogadom. Már ezen alkalommal magáévá tette Andrassynak a közös ügyek tárgyalására vonatkozó eszméit, s csak egy pontot kívánt függőben tartani, azt, mely szerint a két delegatio még csak közös szavazásra se legyen egyesíthető. Andrassy később ismételve megkísérelte Deákot e pont elfogadására is rábírní, de siker nélkül. Deák Andrassynak azt a nézetét, hogy közös szavazásnak helye ne legyen, határozottan visszautasította, s az 1866-iki képviselőháztól a közös ügyek tárgyában kiküldött hatvanhetes bizottság tízenötös albizottsága is e pontban Andrassy ellen, Deák Ferencz mellett döntött.

Mikor már Deák Ferencz kiegyezési terve ekkép kezdett kibontakozni, a conservatíveknek módjuk volt azzal szemben vagy mellette állást foglalni. Gróf Apponyi György, aki eddig legközelebb állt Deákhoz, szinte megfoghatatlan módon nem tette meg az utolsó lépést ennek álláspontja felé, s így történt későbbi félreszoríttatása, mely Majláthnak és társainak kedves dolog volt.

Majláth nem nyilatkozott. A megyék kivételes tervezetét főtartotta a törvényhozás további intézkedéseig; a Deák-pártnak pedig, a választások előtt és a választások alatt — úgy látszik — állandó támogatója volt. Az erdélyi unio kérdésében álláspontja egészen megfelelt a legtúlzobb hazafiak követelményeinek is. Ezt a kérdést, melyről fentebb már megemlékeztünk, — úgy látszik — egészen Deáktól egyetértve kezelte, akivel e tekintetben báró Kemény Ferencz közvetítésével érintkezett.

A kiegyezés végrehajtása tekintetében elvi különbség nem forogott fenn Deák és Majláth közt, habár szerencse, hogy a kiegyezést nem a conservatívek hajtották végre, mert ha valahol, úgy itt áll: si duo faciunt idem, non est idem. Volt azonban valami kétség és sötét pont a kiegyezés megkötésének lényegére nézve is. A conservatívek nem fogadták el azon elvet, hogy a kiegyezést Deáknak, s pedig a »Debatte« cikkei alapján kell létesítenie. Báró Eötvös József idegesebb természettel bírván, nagyobb súlyt fektetett a homályos háttérre, mint Deák. Ekkor már kibontakozott e bölcsész és regényíró államférfi a birodalomra vonatkozó tévedéseiből, s az osztrák-német liberálisok szemére is vetették, hogy tüzzel-vassal meg akarja csinálni az 1848-iki törvények alapját, a centralizált és a magyar nemzeti államot. Ennek következménye lett, hogy a német liberálisok kezdtek a magyar radicalesokkal összesűgni, daczára ezek radicalis közjogi programjának. Ha Eötvös is — úgymond — külön magyar államot akar, Ausztria mit

sem vesztet, és így a német liberálisok bátran szövetkezhetnek azokkal, akik legalább a szabadság kérdéseit nem engednék levenni a napirendről.

A doctrinair műveltség és a nemzeti idealismus pillanatra megtévedt, de csakhamar helyes irányban kibontakozó hőse, a magyar közélet egyik legnemesebb alakja, Eötvös József nem szűnt meg figyelmeztetni Andrássyt és Deákot azon lappangó veszélyre, amely szerinte Majláth és a conservatívek tartózkodó, de ügyes politikájában rejtett. Mint új Cassandra jóslagatta a Deák-párt bukását és a conservatívek diadalát és ekkép a kiegyezésnek hamis alapon való létrejöttét, ha a Deák-párt és név szerint Deák erőyesebben fel nem lépnek.

A szomorú társadalmi viszonyok igazat látszottak adni Eötvösnek. Lehetetlen Deák nagyságát és a jellemében rejlő erőt teljes mérvben felismerni azon kor társadalmi és gazdasági viszonyainak áttekintése nélkül. A magyar társadalom a középosztálynak súlyos gazdasági bajai miatt sürgetőleg követelni látszott a kiegyezést, még ha ez hátrányosabb volna is az országra nézve. Ez a követelés benne volt a közszellemben, irodalomban és a közélet minden megnyilatkozásában. Maga a porosz háború nem volt képes többé forradalmi propagandát létrehozni. A kiegyezés gyümölcse megértett, és éresét elősegítette azon fojtó légkör, mely a magyar társadalmat körülvette.

A Bach-korszak reactioja teljes erővel nem ismétlődhetett. Az alkotmányynal és az országgyűléssel tett rövid kísérlet után az önkény-uralom provizorium czimén visszaállította ugyan az absolutismus rendszerét, de többé nem lehetett a rendszert régi alakjában felújítani. A reactio ereje meg volt törve, és a nemzet lelkét önbizalom és remény töltötte meg. Az alkotmány félretétele s az önkény-uralom újból történt fellépése nem idézte föl többé a társadalomban azon lesujtó jelenségeket, melyek az absolutismus elején napirenden voltak. Még akkor is, midőn a megyék forrongásai után a nemzet újra a passivitas terére lépett, büszke dacz és a győzelem biztos tudata lelkesítette intelligentiánkat. A közvélemény érezhette, hogy az önkény-uralom nem állhat meg soká, s végleg legyőzi azt vagy a nemzet ellenállása, vagy valamely külföldi esemény.

Ily körülmények közt a sajtó és az irodalom tényleg szabadabb volt, mint a Bach-korszak absolutismusának idejében. Mint már említve volt, magában Ausztriában is alakult a sajtó-törvényhozás, habár Lienbacher főügyésznek sikerült a törvény jobb intentióit kijátszani és az osztrák sajtót is állandó zaklatásoknak tenni ki. Magyarországon az új absolut rendszer formailag visszaállította ugyan a sajtószabadság régi nyúgeit, de az írókat többé nem fenyegették vésztörvényszékekkel és hadbíróssággal. Az élet nem forgott koczán, mint a Bach-korszakban.

Az íróknak most is sok kellemetlenségük volt a rendőrséggel. Pálffy Móricz nem egy irodalmi jelesünkkel megismertette az új-épület és a Károly-kaszárnya örömeit. Ismétlődtek azon jelenetek, melyek a Bach-korszakban

fordultak elő, s amelyekről már szóltunk egy megelőző fejezetben. Nagyban és egészben azonban a sajtó szabadabban mozgott, mint a Bach-korszak alatt. Íróink bátrabban írtak, s a következmény az lett, hogy úgy a szépirodalom, mint a politikai sajtó meglepően kifejlődött. Különösen a szépirodalomnak többé semmi gátja nem volt, a censor nem ütötte többé orrát a szépirodalmi művekbe, politikát keresve azokban. A szépirodalmi művek, különösen regények pedig, s főleg Jókai regényei, tele voltak politikával és az önkény-uralom elleni támadásokkal.

A politikai irodalom nem szorítkozott a passzivitásra és a hallgatásra. Szabadon és merészen beszélt különösen a Pesti Napló még mielőtt Deák Ferencz husvéti cikkét közölte volna. Kemény Zsigmond révén már akkor nagy tekintélyre és azon hirre tett szert, hogy Deák Ferencz közvetlen felügyelete alatt áll. A bécsi »Presse« 1862 október 26-ikán meg is írta, hogy a »Pesti Napló«-ban mi sem jelenhetik meg, mielőtt azt a Deák Ferencz elnöksége alatt üléselő bizottság nem approbálja. Deák e túlzással szemben november 4-iki levelében kijelentette, hogy ily bizottság nem létezik s annak ő nem elnöke, sőt mint magánegyén sem foly be a Pesti Napló cikkeinek revideálásába. Deáknak teljesen igaza volt, és a közvélemény mégis őt sejtette a Pesti Napló mögött, s annyiban jól sejtett, hogy Kemény Deák intentionának megfelelően vezette a lapot.

Falk Miksa pedig Bécsből hatott közre a »Pesti Napló« tekintélyének emelésére. Ezen korszakban lépett fel s nőtt fokozatosan e kiváló publicistának politikai, sőt államférfiúi egyénisége, míg végre elérte jelenlegi magasságát.

Kemény Zsigmond saját egyéniségének varázsát is, nemcsak Deák fényét kölcsönözte lapjának. A jogfolytonosság és az 1848-iki törvények zászlójának kitűzése által Kemény egyszerre országos népszerűsége tett szert. Somssich Somogyból gratulált Keménynek, midőn ez az októberi diplomával szemben már Deák Ferencz előtt az 1848-ra hivatkozott. Pestmegye gróf Károlyi István elnöksége alatt proclamálta az 1848-iki törvények visszaállítását. Pestmegye példáját követték a többi vármegyék. Klauzál, Eötvös és mások vezércikkekben jelentették be csatlakozásukat Keményhez. Csak az egy Szemere Bertalan sértette meg a nemzetet a párisi »La Presse«-ben közölt nyilatkozata által, hogy ő, a forradalmi Magyarország volt minisztere, elfogadja az októberi diplomát. Az októberi diplomával szembeállított nemzeti jogfolytonosság elve Kemény és a Pesti Napló nevét dicsfényvel vette körül. Maga Deák Ferencz csakhamar csatlakozott Keményhez. Ez időtől fogva a Pesti Napló döntő súlya a magyar politikai sajtóban állandóvá lett, s e szerepét megtartotta állandóan az új absolutismus alatt is, a husvéti cikk megjelenésétől kezdve pedig növelte azt.

Az új provisorium kezdetén a pesti sajtó még eléggé szabad volt, mert hisz Schmerling legalább névleg eltörölte az előzetes censurát. A »Pesti Napló« még írhatott a »reactio bérenczeiről«. De nemsokára

komoly volt a becsi centralista lapok azon fenyegetése, hogy az 1850-iki abszolutizmus szakad nyakára. Ez az abszolutizmus nagy részben már megvalósult, s azért írhatta gúnyosan a »Pesti Napló«-ban Falk Miksa: »Ettől a fenyegetéstől ugyan meg nem ijedünk, mert ez az abszolutizmus már tényleg életbe lépett, s ami hiányzik belőle, már úton van Bécsből Budapest felé.«

Mennyivel más, bator, gúnyos, szinte jókedvű hang volt ez. A Bach-korszakbeli abszolutizmus idején ily hang nem mert volna nyilatkozni.

Falk Miksa.
(Fénykép után)

Pálffy Mórész híres rendszabályai azonban félig-meddig csakhamar hallgatásra bírták a Naplót és Kemény Zsigmondot. A teljes passivitásra nem tért ugyan vissza a politikai sajtó, Keményen azonban erőt vett habozó természete, sőt, mint 1861-iki előfizetési felhívásában kifejtette, legalább részben ismét a hallgatás lett fegyvere. Különben Kemény hallgatása innétől már nem félelmet és lemondást, hanem tisztán taktikát jelentett. Deák új passivitási politikája sem volt többé a régi. Nem vitatkozott, nem fejtegetett. Legfeljebb később a Lustkandl-féle jogeljárás elmélete ellen küzdött.

Azt jelentette ekkor Deák és Kemény hallgatása, hogy jöjjenek Bécsből a kiegyezés tervével, és Deáknak valóban igaza volt.

A »Pesti Hírnök«-ben Kovách Lajos és Zichy Antal megtámadták azt a taktikát, s követelték a közös ügyek szabályozását. A bécsi centralista lapok ennek felettébb megörültek. »Hadd készítsenek — úgymond — Magyarországon programokat, azokat Bécsben megvizsgáljuk«, írtak Schmerling közlönyei. A kiegyezési ajánlatnak Bécsből kellett származnia, hogy hatályos legyen. Kemény igen helyesen felelt Kováchnak, hogy a kínálástól óvakodnak, nem pedig a kellő időben szükséges megoldástól. A korai kínálkozók és ajánlattevőkkel szemben a »Pesti Napló« néha erélyesen lépett fel. A fellepések nagyon felhasználtak Pálffy Mórchezot, aki fenyegetődött is, hogy a kibukást akadályozó »Pesti Napló«-t betiltja, s Keményt a hadbírság ele állítja. Kovách Lajos figyelmeztette Pálffy-t, hogy a Napló elleni rendszabály a legnagyobb balfogas volna. Ami pedig Keményt illeti, aki legigazabb híve a kiegyezésnek, ezzel többre megy szép szóval, mint erőszakkal. Úgy is történt, Pálffy szivarozgatás közben ügykezett lábáról leverni Keményt, valamint több más író is a mérgesebb fajtából. De midőn már azt hitték, hogy meg vannak nyerve, ezek mégis csak a bécsi centralista politika ellen írtak.

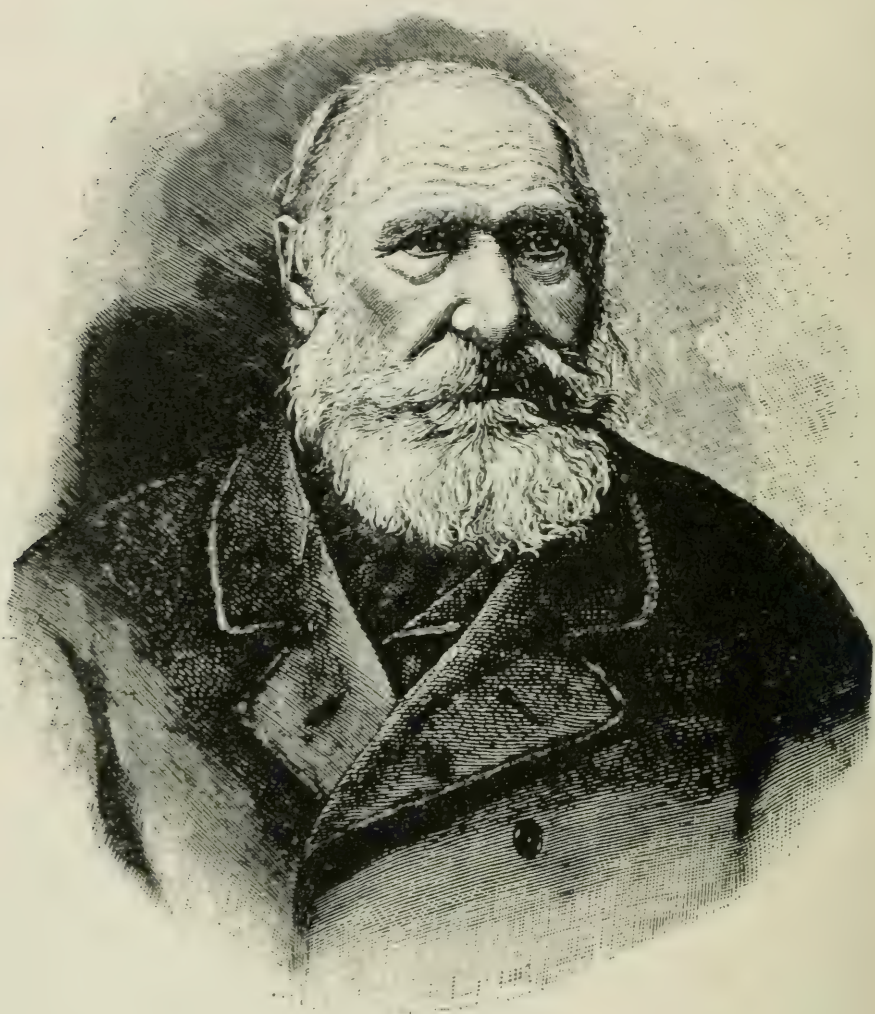
Forgách-csal nehezebben fértek meg a sajtó munkásai, akire a közvélemény nagyon haragudott 1848-iki dolgai miatt. A szivarozás közben való kapacitálást felváltotta a szigorú audiendum, sőt a börtön. Gróf Zichy Nándort és Jókait a »Hon«-ban írt cikkek miatt egy évi súlyos börtönre és nemességük elvesztésére ítélték. Ez már nem volt tréfa. De azért a régi állapotok még sem tértek vissza, s mutatta a megváltozott viszonyokat az is, hogy oly lapot, mint a »Hon«, egyáltalán indítani lehetett, s hogy annak alapításában gróf Zichy Nándor részt vett. A hazafias hangulat magas felfokozását jelentette ez, mely magával ragadta még a conservatív arisztokratia nagy részét is.

Annál kevésbbé tért vissza a társadalom a régi passivitás politikájára. A szenvedőleges ellenállás ismét jelszóvá lett, de egészen mást jelentett mint a Bach-korszakban. Ekkor sem fizetett adót az ország, a provisorium alatt pedig nemzeti jelszót lett a »nem adozunk, nem fizetünk«. A hatalom kénytelen volt katonai erőt használni az adóbehajtásnál. A Bach-korszakban a társadalom rémülve vonult vissza a legszorosabb családi körbe; a provisorium alatt ellenben egymást érték az ünnepélyek és mulatságok, s a társaságban nem igen féltek többé a kémektől.

A politizálásnak s a nemzeti ellenállás szervezésének még a társadalmi térnél is alkalmasabb volt a gazdasági tér.

Széchenyi gazdasági kérdésekkel öbresztette föl Magyarországot és e kérdések segítségével ragadta a nemzetet a liberális haladás útjára. Az ősiség és az úrbírság megszűnésében a liberalizmus diadala rejlett. Az elnyomatás korszakában pedig úgy a liberális, mint a nemzeti ügy

a gazdasági kérdések keretében helyezkedett el. A békóba vert sajtó is nagy szolgálatot tett a nemzeti és a liberális érdekek; de társadalmi szabad mozgás sehol sem volt másutt, mint csakis gazdasági téren. Nagyon természetes, hogy ez a mozgás is csak relative volt szabad és korlátlan, de a társadalmi organisatio más téren teljesen száműzve volt. Széchenyi meg-

Kovách Lajos.
(Fénykép után.)

szakadt nemzeti munkáját társadalmunk gazdasági terén folytatta. A lét küzdelme nemcsak egyesek, hanem a nemzet érdekében került színre.

Sem parlamenti, sem megyei élet nem lévén, a gazdasági egyesületekben összpontosult a haza és a szabadság kivívására irányuló minden mozgalom. A megyegyűléseket pótolták a megyei gazdasági egyesületek,

s a parlamentnek némi surrogátumát képezte a pestmegyei gazdasági egyesület. Nemcsak arról volt szó, hogy a vezérlő társadalmi osztály meneküljön a tönkrejutástól, hanem egyszersmind a nemzeti élet folytonosságának fentartása. Különösen a közép földbirtokos-osztály vett részt a nemzeti szellemi és gazdasági mozgalomban. Ez volt leginkább fenyegetve létében, s benne fenyegetve volt a nemzeti érdek s a szabadság érdeke súlyos veszedelemmel. A gazdák gyűléseikben akkor nem osztályérdekek fölött vitatkoztak, hanem hogy mikép mentsek meg a reactio által ledöntött liberális és nemzeti magyar államot. Még az egyéni és testületi gazdagodás is kapcsolatban volt akkor a nemzeti érdekekkel, mert minél gazdagabb volt, vagy legalább minél inkább megvédelmezte anyagi jóllétét, különösen a földbirtokos középosztály, annál szilárdabb oszlopokon nyugodott a haza érdeke.

Gazdasági téren nehéz és nagy ellenséges erővel kellett megküzdeni. Nemcsak a politika gátjaival, hanem a természet rettenetes csapásaival. A hatvanas évek tele voltak az elemek által felidézett oly borzalmakkal, melyek csak századokban egyszer szoktak előfordulni. Hat év alatt, amíg a kiegyezés tényleg létesült, több csapás érte mezőgazdaságunkat, mint az utolsó századokban. Mintha a természet szövetségesévé lett volna az önkényuralomnak. Ez is, az is gazdaságilag igyekezett tönkretüntetni a nemzetet, hogy azután megtörje politikai ellenállását.

Főleg középosztályunkat vette mindkettő célba, mert az anyagi csapásokat is jobban viselhette a nagybirtok, mely tőkével, s a kisbirtok mely munkaerővel rendelkezett. Hozzá még a hatvanas évek elemi csapásai gentrynket már félig tönkrejutott állapotban találtak. A tönkrejutás processusát megkezdték már 1848 előtt a megyei, nem pedig a követválasztások. A viczispánok választása szinte akkora terhet rótt társadalmunkra a negyvenes évek táján, mint most a képviselőválasztás. 1848-iki szabadságharcunk is leginkább a középosztály vér- és pénzadójából lett oly dicsőségteljes. Az önkényuralom pedig sokkal kevésbé támadt parasztságunk és nagy uraink, mint gentrynk ellen. A nagy urak közt ott voltak a derék aulikusok, ó-conservatívek, akik magyar érzelmüket össze tudták egyeztetni a jó osztráksággal. A parasztságnak pedig az absolut uralom inkább kedvezni akart, igyekezve elhíttetni ezzel, hogy fölszabadulását a jobbagyság terhei alól az idegen hatalomnak köszöni.

A gazdasági tönk mindig egyértelmű szokott lenni a politikai és társadalmi tönkkel. Aki szegénységbe dönt egy nemzetet, politikailag szolgáltságba löki. Ha gazdaságilag tönkrejut a vezérlő társadalmi réteg, elveszti egyszersmind politikai szerepét és actióképességét.

Két hosszú korszak, az absolutismus és a provisorium, majd két évtizeden át porlasztotta nemzetünk csontozatát és velőjét, a középosztályt. Még látszólagos jótékonyága is kárhózatossá vált.

De a nyílt támadásnál középosztályunknak többet ártott a szenvedőleges ellenállás, úgy az absolutismus, mint a provisorium korszakában.

Az adóknak katonai erő által való behajtása sokkal terheesebbé tette ezeket mintha még egyszer akkorák lettek volna. Es nemzeti közép-osztályunk nem vállalt hivatalt, melynek jövedelméből kárpótlást nyerhetett volna. Fiat számára nem keresett elhelyezést sem a hadseregben, sem a bürokratiában, míg az arisztokrácia egy része benn ült a hivatalokban. Valamennyi középsorsbeli ifjú otthon maradt, osztozkodva az ősi földön, vagy az ősi szilvafákon; míg ellenben, ha nemzeti szellemét leküzdve, a közép-földbirtokos osztály fiát beadja katonának vagy hivatalnoknak, ha kibekül az önkény-uralommal, ma talán sokkal gazdagabb volna, mint bármikor annak előtte. Csakhogy ez esetben nem volna nemzeti s nem volna magyar nemzet, hanem csak magyar faj, és nem léteznék magyar állam, hanem csak provincia és osztrák birodalom.

A közép-földbirtok az alkotmányos aera alatt sokat veszített. Összes vesztesége a holdak száma tekintetében megközelíti a 30%-ot, ami igen jelentékeny. Ezt a veszteséget azonban pótolná a földbirtok értékének növekedése. A közép-földbirtok földarabolása és megterheltetése azonban a közel két évtizedes idegen uralom korában történt. Történt a mondott okok miatt. Középosztályunk akkor így viselte a nemzeti politika adóját és terhét. Nem a választásokra költött, hanem visszavonult, gyermekeit nem adta az idegen uralom szolgálatába, inkább tönkre tette önmagát vagyoniilag.

A hatvanas években már országgyűlések is voltak, e választások azonban nem kerültek költségbe vagy csak igen jelentéktelenbe. A kiegyezést megelőző országgyűlés közép-földbirtokosainkat gazdaságilag már valóban annyira züllött állapotban találta, hogy nagy alkotmányos költségeket nem is viselhettek volna el.

Az 1863-iki nagy aszály a legborzasztóbb klimatológiai jelenségek közé tartozott, sőt ilyen volt részben az 1864-iki szárazság is. A 60-as évek általában száraz jellegűek voltak, szemben az 50-es évek áradásaival. Ismeretes, hogy a Tisza felvizeinek, a Szamosnak, Bodrognak és Sajónak megdagadt vizei Borsod-vármegye Tisza-parti lakóit előntéssel fenyegette 1856-ban. Ezek azután a dobi gátnak erőszakos átmetszése által lezúditották az áradatot a Hortobágyra. Tudva van, hogy a bécsi kormány erre nagy mérvben hozzá látott a Tisza és mellékfolyóinak szabályozásához; de mert a felső átmetszéseket korábban hajtották végre, okot adtak a későbbi áradásokra.

A 60-as években azonban áradásokról szó sem lehetett. Ez évtized elejének telei egészen szárazok és hó nélküliek voltak, s így a tavaszi áradások elmaradtak. A Tisza vidékei kiszáradtak és kerti művelés alá kerültek. Különösen 1863 tavaszától késő őszig nem esett eső. Az Alföld teljesen, a Dunántúl részben pusztá avarrá lett. A regényírók, költők, s névszerint Jókai phantasiája a borzasztó pusztítás leírásánál csakis a valóságnál maradt. A gazdának ez évben nem lett termése, még vetőmagját sem kapta vissza, s fokoza a csapást, hogy szénatermés nem lett semmi, a legelők kiszá-

radtak, a házi állatok tehát tömegesen pusztultak el. Szerencsés volt azon alföldi gazda, aki marhaállományát feleben kiadhatta nyaralni az erdélyi havasok közé.

Ily istencsapásnak súlya alatt kellett folytatni a nemzeti ellenállást. Ha a hatalom elég okos s elege erő szíve van, nagyot fordíthatott volna a dolgokon saját javára. A császár elrendelte ugyan az elemi csapás sújtotta nép segélyezését, s különösen vetőmag kiosztását. A segélyezés végrehajtásával megbízott községek azonban nagyrészt sikkasztok és tolvajok voltak. Deák Ferencz így nyilatkozott később belőlük, az 1866 június 13-iki ülésben: „Nem akarok szólni — ugymond — az 1863-iki visszacsúszásokról. Kétséggkívül számosak voltak azok, a segélyezés helytelenül volt vezetve. Azt hiszem, hogy azok, akik az éhező ember szájából loptak el a kenyeret, nemcsak tolvajok voltak, hanem szentségtörők is!”

De a segélyezés hűtlen kezelése még nem volt elég. A köznyomor szörnyű képe nem gátolta meg az adóknak katonai erővel való behajtását. Így az elemi csapás és annak orvoslása csak új gyűlöletet keltett Magyarországon népeben azon hatalom iránt, mely rablokat és tolvajokat nevelt, s maga is, amit segély czimén adott, adó alakjában visszavette.

A Bach-rendszer romlásának is a belső corruptió és rothadás volt egyik oka, azonképen a provizorium önkényuralmának bukását a romlottság szintén siettetvé. A Bach-rendszer gyűlöletes volt politikailag, s corruptiója undort keltett a társadalomban. A provizorium politikailag kevésbbé volt gyűlöletes, mert hiszen ez már nem gazolt vérben. De fenyegetéseivel sem imponált, s eluljasodása csak megvetést keltett a magyar nemzetben.

E körülmény azonban nem gátolta meg a társadalom, és különösen a középosztály nagy válságát. Az említett politikai és gazdasági okok, valamint az elemi csapások középosztályunkat anyagi romlásba löktek. A porosz háború előtt és után a megingás komoly jelei voltak észlelhetők.

Valószínű, hogy társadalmunk erkölcsi ereje megrendül, ha közbe nem jön a porosz hadjárat, mely az önkény-uralmat gyors elhatározásra kényszerítette. Deák és politikai barátai már nemcsak felülről, hanem alulról is kezdték érezni a nyomást a kiegyezés mielőbbi létesítésére.

A magyar társadalom akkép nagy veszélyekből menekülve érkezett meg a kiegyezés révébe. A nehéz küzdelem kifárasztotta, szerencsése, hogy az önkény-uralom előbb fáradt ki. Erkölcsi ereje minden esetre open került ki a veszedelmekből, és erre büszke lehet nemzetünk; de az anyagi romlás nagy pusztítást idézett elő különösen középosztályunkban. A közel két évtizeden át tartó harcoknak, melylyel a félfegyverzett hatalommal szemben a nemzet lefegyverezve s erkölcsi erejére támaszkodva állt, ez talán egyik legsajnálatosabb következménye. A vezérő társadalmi elemek anyagi romlása az önkény-uralom bukása után is sok bajt okozott. Ekkor keletkezett a társadalmi egyensúly megbillenése is, mely kihat a magyar politikára meg

napjainkban is. Nemzeti kormányaink, és különösen a Tisza-kormány, igyekeztek kiválókép a gentryt megmenteni és restaurálni, ez azonban csak részben és szörványosan sikerült. A hézagok betöltése csak most történik nemzeti intelligenciánk által, s így kerül vissza a megbomlott egyensúly az új elemek által kiegészített régi társadalmi rétegekre, melyek akképp szélesebb alapokat nyertek.

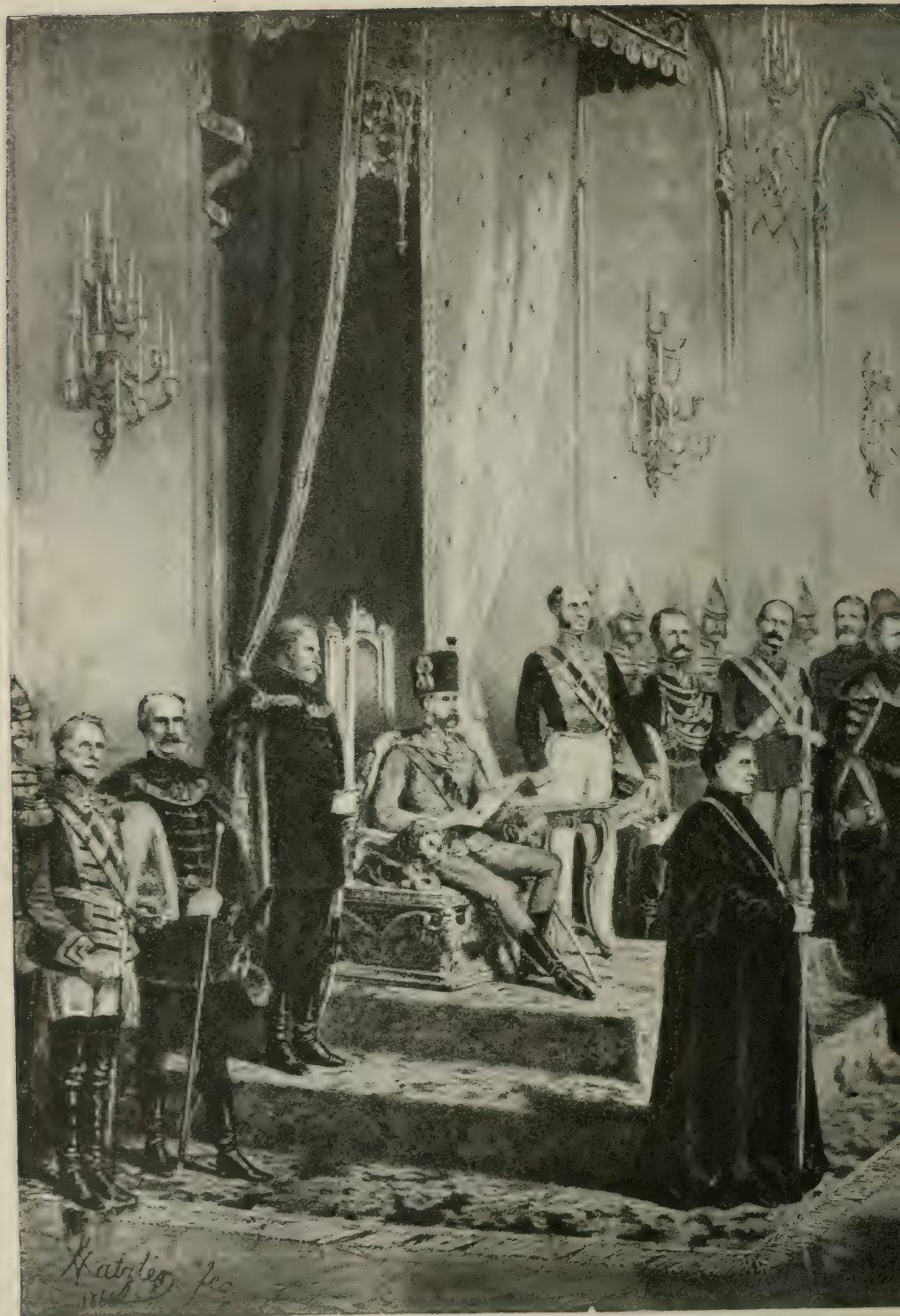
Visszatérve történeti előadásunkra, ily körülmények közt s a társadalmi állapotok ily bomlása közepett mentek végbe a választások. Ő felsége ugyanis 1865 szeptember 17-ikén kelt elhatározásával a magyar országgyűlést összehívta, ezúttal már Pestre, 1865 december 10-ikére. Három nap múlva felfüggesztette a februári alkotmányt, hogy az egységes birodalmi alkotmány helyére nemsokára Magyarország történeti joga lépjen.

A választásokat Majláth úgy intézte, hogy szinte minden egyes esetben a Deák-párt jelöltjeit támogatta, külön conservatív pártot tehát a kiegyezés létesítésére nem akart teremteni. A Deák-párt nagy többséggel érkezett az új parlamentbe. A többség az erdélyiekkel együtt túlnyomó volt, s úgy a ház elnöke Szentiványi, mint alelnöke gróf Andrássy Gyula óriási majoritással lettek megválasztva, az összes szavazatokkal 50 ellenében. Az unio nemsokára létrejött Erdélylyel. A kolozsvári országgyűlést ő felség 1865 december 15-ikén kelt leiratával elnapolta s a pesti országgyűlésre való választásokat elrendelte.

A Deák-párt nagy többsége és az erdélyi unio azonban még nem biztosította a kiegyezésnek helyes alapokon való felépítését. A conservatívek még mindig jelentékeny szerepet játszottak. Belcredi, az osztrák miniszterelnök, foederalista volt. Esterházy, aki a fejedelem bizalmát nagy mértékben birta, az októberi diploma alapján állott és a dualismust nem tartotta helyes megoldási módnak. Még az októberi diploma alapján is, mely pedig a megyei rendszernek tág teret nyitott, és e tért Majláth meg akarta védelmezni, Esterházy erős rendszabályok alá akarta ezt vonni. Sőt a magyar »tartománygyűlés« választó kvalifikációját is át akarta alakítani s a cenzust föl akarta emelni.

Majláth még mindig nem lépett fel határozottan, s több ok van annak föltevésére, hogy Bartallal tartott, akinek nézete a kiegyezés felől a következő volt: közös Reichsrath nem lenne, ellenben a közös ügyek közös budgetet kapnának, közös ügyet képeznének a fogyasztási adók, a vám- és kereskedelmi ügyek. A közös kormány készítené a törvényjavaslatokat, amelyek fölött, ha az üzenetváltások nem sikerülnének, vagy közös szavazás, vagy a fejedelem akarata döntene. Csekély módosítással Apponyi régi tervének új alapon való fentartása ez, de nem a kiegyezésnek a dualismus és a paritás alapján való kiépítése. És még nem volt kizárva a lehetőség, hogy a terv hódításokat tesz a többség körében.

Apponyi vezérlete alatt a szélső jobb 21 tagból állott, és ez már eredeténél fogva is hajlandó volt a conservatív irányt követni.

AZ 1865-IKI ORSZÁG

(Katzler)

LÉS MEGNYITÁSA.

a után.)

Az Athenaeum nyomása.

Az Athenaeum kiadása.

A Deák-párt Podmaniczky Frigyes feljegyzése szerint 180 tagból állott míg a balközép Ghyczy, Tisza és Nyáry vezérlete alatt 94, és a szélsőbal 20 tagból állott.

Az erdélyiek 1865 decemberben még nem jelentek meg a magyar parlamentben, és később a Deák-párthoz csatlakoztak, melynek túlnyomó többsége ekkép biztosítva volt. A Deák-párt kebelében azonban sokan összeköttetéssel bírtak Majláth-tal és a conservativekkel.

Valóban ideje volt, hogy Deák Ferencz báró Eötvös ösztökélésére tisztázta a helyzetet a conservativekkel 1866 február 10-ikén. Deáknak a conservativekkel való végleges szakítása csak később, a 67-es és a 15-ös albizottságban történt.

Az első nyilvános conflictus a válaszfelirati bizottság tárgyalásainak során merült fel. Majláth ugyanis felkérte Deákot, hogy tárgyalni szeretne vele a felirati vitára vonatkozólag; de mert ő feltűnés nélkül nem jöhet az »Angol Királynő«-be, felkérte, hogy jöjjön Bartalhoz február 10-ikén délután.

A találkozásnál jelen voltak Esterházy Móricz és Sennyey is. A beszélgetést Deák Ferencz szavainak feljegyzése alapján Gorove következőkép közli naplójában Majláth: »Beszélni akartunk arról, hogy miként folyjon a válaszfelirati vitatkozás.« Erre én azt mondtam, hogy én azt nem tudhatom, mint-hogy e részben befolyást gyakorolni nem akarok; a magam részéről csak azt mondhatom, hogy ha oly módosítás ajánltnék, mit én elfogadhatónak nem talállok, fel fogok ellene szólni. — Erre megint csend állott be, öt percznél tovább tartó. Ekkor ismét Majláth szólalt meg: »De mégis szükséges volna, hogy a válaszvita vezetése iránt valamely tájékozást nyerhessünk.« — »Igen sajnálom, de kénytelen vagyok ismételni, hogy én senkinek e részben nem fogok irányt adni; én az utolsó napok eseményei után nemcsak a házban, de még pártomban sem fogok közvetítő lenni. Az én kiindulásom azok után, mik a kiegyenlítés előkészítésére történtek, az volt, hogy a kibékülés úgy menjen végbe, hogy benne, amennyire csak lehet, az ország legnagyobb része megnyugvását találja. Azért igyekeztem én azon, hogy mind azok, kik a mult országgyűlésen velem tartottak, mind a határozatiak közösen járuljanak a kiegyenlítéshez; annyiaval inkább, mert úgy találtam, hogy az utóbbiak is az én nézetemet, melyet a mult tavasszal közzétettem, elfogadták. Ezen eljárásomat, úgy látszik, a kormánykörökben félremagyarázták.

Azoknál fogva pedig, mik programom közzététele után történtek, azt kell gondolnom, hogy azt nemcsak a kormány, de ő felsége is ismeri. sőt kiindulási pontul elfogadta. Abból, hogy a választások alatt a kormány — ámbár elismerem, hogy azokra döntőleg nem gyakorolt befolyást — az úgynevezett Deák-párti jelölteket támogatta, azt kell következtetnem, hogy politikám helyeseltetik. És most azt kell tapasztalnom, hogy azzal vádolnak, mintha eltérnék programomtól. Az adresse-ben olyak volnának

felvéve, mi programomban nincsenek, vagy ezzel ellenkeznének. Én elfogadtam a birodalom egységét azon pontig, ameddig azt a *pragmatica sanctio* kötelességünké teszi. Ez ki van mondva az *adresse*-ben is; ki van mondva, s azt állítom most is, hogy a *pragmatica sanctio* szerint kölcsönösen tartozunk egymást védeni, egymásnak segédelmet nyújtani. Ezt teljesítettük mindig, és fogjuk ezután is teljesíteni.»

Ezentúl Deák és a conservatívek útjai szétváltak. Deák felirati javaslata teljesen megfelelt a husvétii cikkekben és a »Debatte«-ban kifejezett álláspontnak. Amidőn tehát Majláth és conservatív társai, valamint a bécsi kormány azt vették, hogy a kiegyezési terv felvetése által Deák letér 1861-ben elfoglalt álláspontjáról s hogy a conservatívek felé hajlik a birodalmi egység irányában, vagy félreértették őt, vagy czélzatosan magyarázták félre.

Deák Ferencz annyira nem hagyta el elvi álláspontját, hogy pártjában is sokan elégedetlenek kezdtek vele lenni. A rajzolt társadalmi állapotok éreztették hatásukat, és a társadalom egyes rétegei, bár áldozatok árán is, ki akartak egyezni Béccsel. A Deák-párt kebelében is sokan voltak a gyors kibékülés hívei. De — mint Gorove előadja Naplójában — nem mertek nyíltan Deákkal szakítani, mert attól tartottak, hogy még inkább csatlakozni fog a balközép azon szelídebb árnyalatához, melyet Ghyczy Kálmán képviselt. Annyi bizonyos, hogy Deák ezentúl erősebb harczot viselt és viselhetett a »Pesti Napló«-ban a conservatívek és a conservatív párt ellen, mint a balközéppel szemben. Felirati beszédét is ugyanily szellemben tartotta, hogy maga a felség, akit természetesen még mindig a conservatívek informáltak, így nyilatkozott Andrássy előtt Deák Ferencz 1865 február 22-ikén mondott beszédéről: »Nem mondom, hogy nincs benne közeledés, de mégis azt találom, hogy sokat vett fel a baloldal nézeteiből.« — Mint majd alább látni fogjuk, a conservatív álláspont Deákéval szemben még egyszer, de utoljára, határozott támogatást nyert felülről, de ezután teljesen diadalmaskodott azon megoldási mód, melynek embrióját legelőször Deák Ferencz tárta fel.

A leirat egyáltalán nem felelt meg a várakozásnak, vagy, mint kitűnt, az irányadó politikai körök nagyon is el voltak készülve ily válaszra, melyet csakis a conservatívek álláspontjáról lehetett a koronának tanácsolni. Az uralkodó örömet fejezte ki a közös ügyek elismerése és tárgyalási módjainak leendő megállapítása felett, de a legélesebb háborút indította az 1848-iki törvények ellen, melyek pedig a jogfolytonosság leglényegesebb feltételét képezték.

»Megelőződéssel fogjuk tehát szemlélni az erre (a közös ügyek) vonatkozó tanácskozások megindulását, s bizton hisszük, hogy e kérdések beható tárgyalása fonatán önként fog az 1848-iki törvények utánvizsgálatának és czélszerű módosításának szüksége felmerülni.

A közös ügyek kérdésének megfejtése nem egyedül azoknak megállapításában találja kielégítő megoldását, hanem szükségképp feltételezi azok

egységes, minden fennakadás ellen megóvott kezeléset, s épúgy a törvényhozó, mint a végrehajto hatalom összhangzó működésének biztosítását. Az ezekre vonatkozó kormányzati ágaknak oly mérvben önálló kezelése tehát, mint azt az 1848-ik évi III. t.-cz a kellő szerves összefüggés-működésével megállapította, a közös ügyek sikeres kezelésének lehetőségét kizárja.*

Majláth és a conservatívek vakmerősége ekkép nyíltan feltámadt a parlamenti rendszer ellen. A leirat követelte még a nádorság eltörlését, a parlament feloszlatására vonatkozó királyi jogot teljesen szabaddá igyekezett tenni. Mind a kettőt, sőt a nemzetorségre vonatkozó törvényt Deák és barátai készek voltak megváltoztatni, de megkövetelték előbb a jogfolytonosság akkép való megvalósítását, hogy előbb az 1848-iki törvények tetteleg életbe lépjenek. De még mindezen követelés-eknél nem állt meg a Majláth által dietált leirat, megtámadta még a választási törvényt is. A leglényegesebb ellentét azonban a korona és a nemzet közt az volt, hogy az előbbi korábban akarta megváltoztatni az 1848-iki törvényezikkeit és csak azután volt hajlandó alkudozni, illetőleg az épségben maradt törvényeket életbe léptetni, az országgyűlés pedig Deákkal élen ép a megfordított eljárást igyekezett követni. Ezért volt olyan fulmináns a második feliratnak ide vonatkozó része. Deák valóban azon a ponton állt, hogy újra megszakítsa az alkudozásokat. »Felséged — ugymond Deák — az abszolutismust fentartani nem akarja. Már pedig a törvényhozó és végrehajto hatalomnak ily egyesítése, még ha ideiglenesen történik is, valóságos abszolutismus. Nem ilyen jogfolytonosság az, melyet az alkotmányos elv, a törvények, a királyi hitlevelek és fejedelmi eskük megállapítottak. A valóságos jogfolytonosság nemcsak a törvények alkotásának módjára, hanem azok megtartására és végrehajtására is egyaránt kiterjed.«

Megalkuvást nem tűrőleg követelte tehát a második felirat is az 1848-iki törvények és a megyei autonomia előleges restaurálását. A feliratot a képviselőház márczius 19-ikén tüntetőleg fogadta el. Csak egyetlen-egy conservatív hang igyekezett meghallgatásra találni. Bartal György ugyanis nem tartotta szükségesnek a korona felszólítását arra, hogy az 1848-iki törvényeket és a megyei autonómiát helyreállítsa. Miután Bartal, a ház tüntető hangulata daczára, elvtársai nevében is megtette indítványát, sokan meg akarták tudni, kik Bartal elvtársai, és azért névszerinti szavazást követeltek. Az eredmény az lett, hogy Deák felirati javaslatát egyhangúlag fogadta el a ház. A conservatívek nem mertek szint vallani.

Ekkép tehát ismét válság tamadt, ami azonban ezúttal nem vezetett az országgyűlés feloszlatására. Bécsben ép úgy tudták mint Pesten, hogy a kiegyezésnek létre kell jönnie, csakhogy Bécsben más kiegyezést terveztek, mint a magyar fővárosban.

A bécsi politikusoknak és magának Majláthnak — mint már ismételtén szoltunk róla — nem volt tulajdonkép való megállapított programjuk.

Különösen Majláth igyekezett kerülni a programvállást, de, mint már említve volt, a Bartal-féle program megfelelt gondolkozásának. Kettős feladattal birt: teljesen szabadra ereszteti a vélemények nyilvánulását, de egyszersmind mindent elkövetni, hogy a fő eszmecsoporthatás a trónbeszédekben és leiratokban jelentkező, de végleg nem formulázott udvari és conservatív álláspont körül történjék. Majláth még Deákkal történt másodízben való találkozása alkalmával sem vallotta a haza bölcsének a kormány kiegyezési programját, habár Bartal mindent elkövetett Bécsben, hogy a kormány nyílt és határozott programmal lépjen föl. Bécsben azonban mitsem határoztak, s a magyar országgyűlés a kormány szándéka iránt elég tájékozatlanul választotta meg a kiegyezést előkészítő 67-es bizottságot, viszont ez május 3-ikán küldte ki a 15-ös albizottságot.

Ez utóbbi készítette a kiegyezés tervezetét, és azzal június 25-ikén elkészült. Midőn az a 67-es főbizottság elé került, nem volt egyéb, mint akadémikus fejtegetés a kiegyezésről. A kormány és az országgyűlés közt semmi végleges megállapodás nem történt.

A közhangulatot a külpolitikai helyzet aggasztó tüneteivel egyidejűleg az 1863-iki inségnél is borzalmasabb elemi csapás dermesztette meg. Az 1866-iki május utolsó hetének két napján nagymérvű fagy pusztította el a virágzásban levő vetéseket. A jelen században páratlan mélységre szállt le a hőmérő a hajnali órákban. Az ország több részében leszállt 5—6° R.-ig 0 alatt. És amit a fagy érintetlen hagyott az ország terméséből, azt tönkre tette a nyomban következő roppant forróság és szárazság. A katasztropha szinte általános volt, s csakhamar az országgyűlés érdeklődését is magára vonta. De sajnálatos, hogy politikai- és pártvillongás ürügyévé lett. A májusi késő fagyok s az arra bekövetkezett aszály, mint Szász Károly írja »Egy képviselő naplójegyzetei« című munkájában: »a nép inségének lehető enyhítésére irányozta a kormány figyelmét. Június 2-ikán zárt tanácskozmány kéretett. Azért zárt, mert előre lehetett tartani, — ami fájdalom be is következett — hogy bizonyos oldalról a nép insége a politikai kérdésekkel fog kapcsolatba hozatni, s az Isten csapása mint egy politikai tőke fog kizsákmányoltatni. Több rendbeli indítványok tétettek: bizottság kiküldése iránt, mely jelentést tegyen a kár terjedelméről s a segítség módjáról. Deák bölcs előre-látással már ekkor figyelmeztetett, hogy csak oly módokról van szó, mely a jelen helyzetben levő országgyűlés hatáskörét túl nem haladják. Azonban feláll Tisza, s oly keserűséggel s szenvedélylyel, minőt a jelen országgyűlésen tán egyszer sem mutatott, vádolja a kormányt, kiterjeszkedik a küszöbön álló porosz-osztrák háborúra s a magyar ifjak idegen csatatérre elhurczoltatására, indítványozza, hogy az inség alkalmából alkotmányunk visszaállítását követelőleg kell sürgetnünk, különben az inséges népen nem segíthetni. Utána ugyanazt, csak hogy sokkal rosszabbul, ismétli Madarász. A baloldal két árnyalatának vezérei egy kalap alatt. Deák össze-

vonta nagy szemöldrét s homlokán egy sötét vihar gyülekezett, melynek első villámai apró tüzes szemekből kilövelltek. Ha valaki — úgymond — ezeket hallaná s mit sem tudna országgyűlésünk első folyamáról, hinné, hogy félév óta összedugott kezekkel ülünk itt és elvett alkotmányunk visszaállítását nem követeltük, nem sürgettük. Azok, miket imént hallottam, e vádat, e gyanúsítást foglalják magukban. De én visszautasítom azt. Azt hiszem, az országgyűlés megtette kötelességét, s két felirata erősebben és nyomatékosabban követelte azt alkotmányt mint azok az újabb frázisok, miket hallottunk. Tisza és Madarász hallgattak. Ghyeczy sem kelt védelmükre. Csak Keglevich Béla igyekezett szavaikat szerényen jobbra magyarázni. A vihar magva el volt vetve.*

Az ellentétek oda fejlődtek, hogy a segélyezés kérdését szavazással kellett eldönteni. A felséghez intézendő feliratban ugyanis Deák és pártja azon kifejezést akarta használni, hogy a felség királyi hatalmával intézkedjék. A baloldal férfiai azt nem akarták elfogadni, a többség azonban elfogadta. Erre az eddig egyesült Deák-Ghyeczy párt szakadása alig volt feltartóztatható. »A jobb és balközép — írja Szász Károly — eredeti, természetes állását látszott ismét elfogadni, amaz a valódi közepet, ez a baloldalt. A szélsőbal hét férfi ujjongott örömeiben, az egész Tisza-Ghyeczy-párt átment hozzájuk.«

Ferencz József azonban, mielőtt akár felírás által, akár más módon hozzájárult volna az országgyűlés, június 6-ikán kelt kéziratával intézkedett az inség ügyében követendő eljárásról. Elrendelte ugyanis, hogy a tárnok elnöklete alatt bizottság szerveztessék, mely bizottság számoljon a helyzettel és annak segédeszközeivel. Deák Ferencz a korona intézkedését a képviselőházban támadt ellentétek megszüntetésére akarta használni. A ház július 11-iki ülésében a felirat eszméjét elejtette, a mi tetszett a baloldal embereinek, s azt indítványozta, hogy a felirati javaslatban foglalt eszmék az inségügyi választmány jelentésében hozandó végzésbe foglaltassanak.

Most azonban a szélsők akartak feliratot, fel akartak írni a koronához, hogy állítsa helyre az alkotmányt, s azután lehet majd alkotmányos úton orvosolni az inség okozta bajokat.

Deák figyelmeztette a házat arra, hogy az inség oly nagy, miként azon rögtön kell segíteni, s nem várható be a közjogi vita vége s az alkotmány helyreállítása. Tisza Kálmán nem látta szükségesnek a feliratot, habár nem remélte, hogy a törvénytelen kormány helyesen és czélszerűen valósítja meg a korona bölcs szándékát. De határozati javaslatot indítványozott, hogy az inség elhárításának csak egy biztos eszköze van, s ez az alkotmány helyreállítása; továbbá, hogy az országgyűlés a felség egyenes felszólítására addig is megtesz mindent, amíg az alkotmány tényleg helyre lesz állítva.

Tisza javaslata vagy módosítványa zűrzavart vitt a Deák-párt kebelébe, ép azért a Deák-pártból többen felkérték őt indítványának visszavonására. Tisza azonban hajthatatlan maradt, s úgy látszik, a Deák párt azon taktikája döntötte el a kérdést, mely szerint ez kijelentette, hogy név-

szerinti szavazást fog követelni, mikép az ország megtudja, kik azok, akik a tisztán emberiségi kérdésben is politikai spekulatiót keresnek. A képviselőház június 16-iki ülésében Tisza visszavonta javaslatát s Deák indítványa változatlanul fogadtatott el.

Ily bizonytalan állapot közepett szakadt le a porosz és olasz háború a monarchiára.

Azon kiáltvány, melyet a császár, népeihez intézve, a háború előestéjén közzétett, fájdalmasan említette fel, hogy a kiegyezés és egyetértés munkája nem haladt addig, mikép valamennyi népének képviselői a komoly pillanatban a trón körül állnának. De — úgymond — habár most e támaszt nélkülöznie kell, annál komolyabb az elhatározása, hogy e támaszt jövőre biztosítsa a birodalom számára. A porosz-osztrák viszály már áprilisben kiegyenlíthetetlen gyanánt tűnt föl, sőt Bismarck már a háború tényleges kitörése előtt érintkezésbe lépett Komáromy György által magyar politikusokkal oly magyar légió alakítása iránt, mely háború esetén felkelést szitana. A porosz külügyminister csak annyiban nem utánozta Napoleon és Cavour példáját, hogy nem a szélsőballal, hanem a határozati párt férfaiival alkudozott.

Ekkép minden elő lévén készítve a háborúra, gyakran szóba került Pesten, hogy mit fognak tenni Bécsben a magyar országgyűléssel az esetre, ha a háború valóban kitör. Deák az elnapolás mellett volt, s valóban, Bécsben gyakorlatilag megoldották a kérdést az elnapolás értelmében, de csak nyomban a custozzai győzelem után, sőt e győzelemmel ugyanazon napon. Az országgyűlés június 26-iki ülésében olvasták fel a felség elnapoló leiratát, melyet június 24-ikén bocsátott ki Magyarország képviselőihez.

Az előadottak kétségtelenné teszik, hogy a kiegyezésnek általában érzett szükségessége daczára még áthidalhatatlannak látszó úr választotta el egyrészt az udvar és a conservatívek, másrészt pedig a magyar nemzet és Deák álláspontját.

A nagy politikai vívmány, mely az utóbbi álláspont diadalára vezetett, rövid, de borzadalmas háború vértócsáján nyúlt keresztül.

A porosz-osztrák háború Ausztriára nézve azzal a szomorú tanulsággal végződött, hogy, míg a monarchia belső ziláltsága megszűntetve s a belbéke biztosítva nincsen, mindaddig nem viselhet külellenséggel sikerrel háborút, nem még akkor sem, ha a hadi viszonyok a győzelmet neki látszanak oda ígérni.

Königgrätz után Ausztria ezen egy tanulsággal gazdagabb, de két országgal szegényebb lett: végleg le kell mondani németországi s Velen-czéval olaszországi igényeiről.

A háború Schleswig-Holstein miatt tört ki, s oka az volt, hogy a herczegség régóta útjában állt Poroszország concentráló törekvésének, melynek sem a herczegség különállása, sem az Ausztriával való társbirtoklás nem tetszett. A dán háború után nyíltan bevallotta szándékát, követelve, hogy a herczegség mondjon le a külügyi képviselétről, seregét a

porosz hadseregbe kebelezzék be, engedje át a kieli kikötőt, legfontosabb erődjét stb. E követelés határozott ellenszegülésre talált: bátorításul szolgált Ausztria ellenzése s a német Bund poroszellenes hangulata is. A háborúnak már ekkor kitörését egy időre a gasteini conventio háritotta el (1865

Benedek tábornagy.

(Metszet után.)

augusztus 14.), a hol az ifjú osztrák császár személyesen találkozott a porosz királlyal s abban egyeztek meg, hogy Schleswig kormányzás végett Poroszországnak, Holstein pedig Ausztriának adatik át s Lauenburg pénzbeli kárpótlás mellett szintén porosz fenhatóság alá kerül.

Ez egyezség ideiglenes és rövid tartama alatt előre látható volt s újból kitört a viszály, midőn Poroszország fent elsorolt követelései végrehajtását, első sorban a katonaság bevonását megkísérlette. Ausztria, melynek e törekvés szintén nem volt inyére, azzal fenyegetőzött, hogy a Bund elé viszi az ügyet, s midőn e fenyegetés nem használt, (1866 márczius 16-ikán) hadi készülődésre hívta föl a vele tartó udvarokat. Bismarck a Bund reformjával akarta ennek elejét venni s e végett egy általános választáson nyugvó parlament összehívását határozta el. De ez a féltékenységet még inkább fölkelte: Ausztria háborúra készült s hozzá csatlakoztak a közép-német államok. Poroszország szövetekezett Olaszországgal. Ausztria csakugyan a német szövetség elé vitte az ügyet, a mire Poroszország azzal felelt, hogy csapatait Holsteinbe vezette s a kormányt felfüggesztette. Midőn Ausztria ez ellen a Bundhoz fellebbezett, Poroszország az új szövetségi alkotmányt (1865 június 10) mutatta föl, mely Ausztriát Németországból kizárta.

Ausztria tényleg nem ok nélkül hivatkozott a Bundra s nem hiába épített ennek poroszellenes hangulatára: ez csakugyan elfogadta Ausztria propositióját s 9 szóval 6 ellen kimondta a szövetséges sereg mozgósítását Poroszország ellen. Fegyvert ragadtak Württemberg, Szászország, melynek ekkor Beust volt ministere, Bajorország, az egy ideig habozó V. György hannoveri király, Frigyes Vilmos hesseni nagyherceg stb.

Az osztrák hadsereg, melyben Ausztria és Magyarország minden nemzetisége vegyesen képviselve volt, Benedek tábornagy vezetése alatt márczius óta a cseh hegyekben táborozott. A helyett, hogy a poroszoknak készülődésre időt nem engedve gyorsan előnyomult s Szilézián, Szászországon keresztül Berlin elé vonult volna, itt vesztegelve várta be a porosz hadsereget, mely az időt nagyon jól fel tudta czéljaira használni. Gyorsan megszállták az Ausztriával tartó országokat, június 18-ikán Drezda, a következő nap már Lipcse és Hessen is megvolt szállva, június 29-ikén a hannoveri király is capitulált s azután tovább vonultak, hogy saját fészkeben keressék föl az ellenséget. Az osztrák hadsereg, mely hét hadtestből állott 247,000 emberrel s 500 ágyúval — a porosz haderőt 250,000-re teszik — az Elba partján Königrätz mellett táborozott. Hullámszerűen tagozott, dombos, erdős vidék, jól kiválasztott terep védelem tekintetében, egy hátránya volt, melyre úgy látszik Benedek nem számított t. i. a háttérben levő Elba a visszavonulásra nézve végzetessé válhatott. Itt állította föl csapatait s itt készült július 3-ikán a döntő ütközetre. A késedelmet most sietéssel akarta jóvá tenni, s nem akarta bevárni, míg az egész ellenséges hadsereg megérkezik. Az időjárás neki látszott kedvezni: még csak az első hadtest állott vele szemben, a borus, esős időben a felázott talajon a porosz trónörökös hadteste csak lassan haladt előre. Az osztrák sereg mozgulataiból a poroszok megértvén Benedek szándékát, gyors futárt küldtek a trónörököshöz, hogy hadtestével sietve csatlakozzék s egyben megkezdtek a támadást.

Az első ütközet az osztrákokat biztatta győzelemmel; a porosz tüzérség már mind ellőtte lövegeit s a tartalékhöz volt kénytelen nyulni a nélkül, hogy az osztrákokat rendkívül kitűnő állásukból: az elsánczott falvakkból és eltorlaszolt erdőkben kitudta volna mozditani s egy lépést előnyomulhatott volna. A támadás szembeötölő gyengülése már-már arra készíté Benedeket, hogy kilépjen eddigi védelmi állásából s támadólag lépjen föl: midőn megérkezett a poroszok várva-várt második hadteste, mely új erővel frissítve föl a már kifáradt csapatokat, véres tusa után rést ütött az osztrák hadtesten s a felbomlott sereg rendetlen tömegben vonult vissza az Elba felé. Csupán a tüzérség tartotta magát vitézül, az utolsó pillanatig fedezve a visszavonulást. A veszteséget osztrák részről 24.000 halott és sebesültre, 20.000 fogolyra, 160 ágyúra, porosz részről mintegy 9000 halottra és sebesültre teszik. A meghátrált és futó csapatok üldözésével a poroszok nem sokat törődtek, hanem e helyett Bécs elé vonultak. Ferencz József Nikolsburgba tette át székhelyét s innen folytatta az alkudozásokat. Franciaország közvetítésével, melynek javára Ausztria Velenczéről is lemondott, előbb (július 22-ikén) fegyverszünet kötöttet. Ekkor már a porosz hadtest a Kis-Kárpátokon átkelve Pozsony előtt állott, oly szándékkal, hogy Bécszet hátulról támadja. De mielőtt erre szükség lett volna, megkötöttet a béke, mely szerint Ausztria 40 millió tallér hadi kárpótlás fizetésére kötelezte magát, lemondott Schleswig-Holsteinről s kilépett a német Bundból.

Miért végződött e csata az osztrákok vereségével, holott csaknem egyenlő számarány mellett az osztrák hadsereg felszerelés tekintetében hasonlíthatatlanul jobb volt, kitűnően begyakorolt tüzérsége kitűnő (vontcsövű) ágyúkkal ellátva? Bizonyára azért az egy eszméért, a német egységért lelkesedő ellenséggel szemben széthuzó elemekből, egybe nem olasztható nemzetiségekből álló csapatok állottak, a kik kénytelen-kelletlen harcoltak. Ausztria babéraiért nem lelkesedtek.

A königgrätzi veszteség, melynek a custozzai győzelem sikere is áldozatul esett, nemcsak Ausztriát ábrándította ki, de a magyar politika irányán is nagyot változtatott.

Deákat a conservatívek már a Bach-korszakban, s még inkább a provisorium idején sokszor vádolták, amiért nem lépett fel cselekvőleg, s hagyta a tények és események árját folyni szilárd, de mozdulatlan álláspontja mellett. Most is azzal vádolták, hogy elszalasztotta a kedvező alkalmat, hogy az udvar figyelmét Magyarországra, mint a birodalom legfőbb támaszára irányítsa. Szemére vetették még lustaságra hajló inactív természetét is.

De az inactióra hajló tulajdonság nélkülözhetlen volt azon államférfiúnál, aki a kiegyezés megkötésére volt hivatva.

Csak az idegesség nélküli, az ambiíót és tettvágyat nélkülöző nagy hazafiság és nagy lélek lehetett képes a szenvedőleges ellenállás politikájának kigondolására és végrehajtására. A legnagyobb elméket és jellemeket is ferde helyzetbe sodorhatja az időszerűtlen fellépés. A conservatívek leghazafiasabb

s legemelkedettebb lelkiületű férfiai e miatt mentek tönkre. Ha gróf Dessewffy Emil, az az örökké nyugtalan nagy lélek, várni tud, talán sokkal nagyobb szolgálatakat tett volna hazájának. Mindazok, akik idejekorán felléptek, hogy a nemzetet és uralkodóját kibékítsék, ferde helyzetbe kerültek.

Ide került volna Deák Ferencz is, ha akár a Bach-korszakban, akár a provisorium elején lép fel kiegyezési tervével. Az események megmutatták, hogy, bár a husvéti cikk indította meg a kiegyezési mozgalmat, a »Debatte« cikkei még korán érkeztek. Bécsben csak azt vették észre szíves örömmel, hogy Magyarország nem zárkózik el a jogfolytonosság merev non possumusának sánczába: de a kiegyezés alapelveit korántsem voltak hajlandók magukévá tenni. Azt hitték, hogy ha Magyarország az alkudozások terére lép, sokat ki lehet csikarni tőle a birodalmi egység javára.

Mennyire igaza volt Deáknak, amidőn 1861-ben a jogfolytonosság merev álláspontjára helyezkedett, hiszen még 1866-ban is, Sadova előestéjén majdnem kénytelen volt az alkudozásokat megszakítva visszatérni az 1861-iki álláspontra, melyet különben közjogilag nem, hanem csak taktikailag hagyott el.

A keleti fatalismus és renyhesség bizonyos hányada nélkül lelkében, a nagy jogérzet és jellemesség daczára, Deák Ferencz nem lehetett volna azzá, amivé a magyar nemzet sorsa fölött őrködő gondviselés tenni akarta: elbukott hazája alkotmányának és szabadságának visszaállítójává, három százados viszály megszüntetőjévé. Nagy és fényes tulajdonságai mellett e fogyatkozásra szüksége volt, a fényből és árnyból így jött létre azon szerencsés vegyület, melynek Magyarország újabb alkotmányosságát köszöni.

A következő korszak már a kiegyezés és az újabb alkotmányosság korszaka. Ennek látóhatárán emelkedik szédítő magasra eme korszak legnagyobb emberének, Deák Ferencznek alakja.

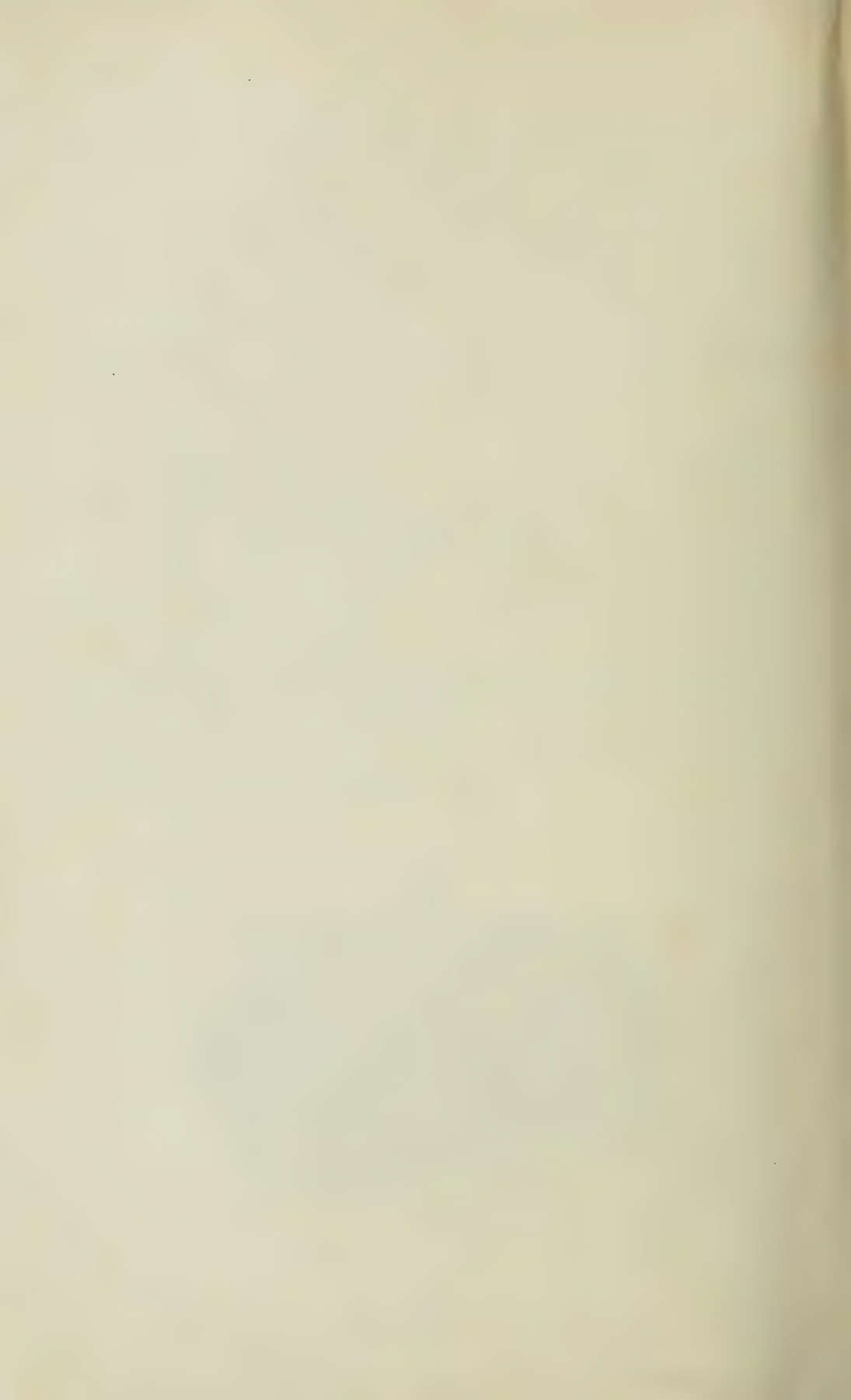

Deák Ferencz czimere.

HARMADIK KÖNYV

*

AZ UTOLSÓ HARMINCZ ÉV

1842

Budapest az új országház felől.

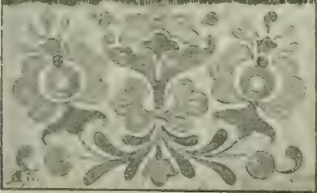
(Rajzolta Dörre Tivadar.)

I. FEJEZET.

Deák Ferencz.

NAGY politikai vezérek mindig képviselik nemzetüknek legalább egy tulajdonságát, s azt kifejlesztik közel a tökély fokához. Széchenyi képviselte az álmából ébredező nemzet ujjaalakulási vágyát, melyet meg-megriaszt az erejét még nem érzőnél a veszélyek öntudata. Kossuth képviselte a magyar nemzet geniusának minden gáton keresztültörő megnyilatkozását. Azt a semmi aggodalmat nem ismerő, felvértezett szellemet, mely győz vagy elbukik a mérkőzés terén, de nem ismer kiegyenlítést vagy megbékülést. A magyar nemzetnek ősi, veleszületett tulajdona a megfontolás s tárgyilagos ítélkezés, ami a képzelem fogyatékosságára vall. És kivételes, nagy korszakokban mégis saját képzelő ereje gyúlad ki azon lángelmékben, akik az örvények felé vezették. Széchenyi

rhapsodikus langelméje, mely a pharos megújuló és elhaló fényéhez hasonlított, koronként megvilágította azt a mélységet, mely felé már az ő igaztása vezette a nemzetet. Kossuth lelkéből pedig valóságos lángoszlop csapott fel, s ennek fénye csalfa világításba helyezte a tárgyakat, s megtévesztette a nemzet nyugodt ítéletét.

Deák Ferencz képviselte nemzetének azon szilárd erkölcsi erőit, melyek nagy haborgatások után végre is diadalmaskodnak s helyreállítják a nyugalmat és egyensúlyt, mint a nehézkedés törvénye helyreállítja a viharok dülése után a tenger vizeinek egyensúlyát, s ekkép azok nyugodt tükrét. Az újjászülető népek életében előbb kell következnie a zivatarnak, s aztán a nyugodt, öntudatos erő harmonikus diadalának. A világos és nyugodt derűt, a delelő nap mindent megvilágító fényét meg kell előzniök a hajnal phantastikus ködeinek, a ragyogó fénysávoknak, melyek optikai csalódásokat idéznek elő. Széchenyi, a nemzet hajnalát felidézve, szükségkép fény-csalódásokat hozott létre, Kossuth pedig azon korai zivatart, mely után a legderültebb nap szokott következni.

Deák Ferencz a nemzeti ébredés hajnalán a két nagyszellemű vezér közt foglalt helyet, s hol egyikhez, hol másikhoz állott közelebb, soha sem osztozva egyiknek tévedésében sem. Ugyanaz volt közbenső állásában, ami lett később, midőn már ő vezérelte a nemzetet. Ugyanaz a nyugodt elme s tiszta jellem, a nemzet és a magyar faj specifikus erkölcsi tulajdonságainak ugyanazon eszményített repraesentánsa, mint kinek szobortalapzata előtt később leborult hazája, sőt a művelt emberiség. De pályájának kezdődő korszakában még nem az ő, s nem a nemzetnek általa képviselt tulajdonságaira volt szükség. Az újjászülető népek kénytelenek még egyszer átmenni az ifjú kor hevületein, az ábrándok és tévelygések korszakán. A nagy vállalkozások és súlyos csatározások után jó létre a férfi kor egyensúlya, a család-alapítás gondja és kötelessége.

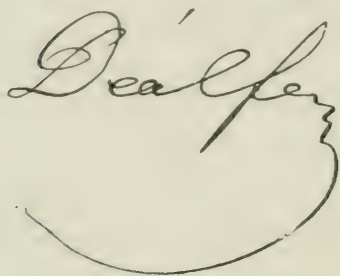
Deák Ferencz nyugodt mérséklete s csak az igazságot kereső elméje nem vezethette volna keresztül nemzetét a nagy hevületeken s az eszmék kiforrásához okvetlenül szükséges csatározásokon. Széchenyi tépelődő szellemének előbb fel kellett ráznia a nemzetet s előbb be kellett vennie az ébredezőnek azon izgató italt, melyet Kossuth keze tartott s mely megmérte, mily nagyok s mélyek azon ősi források, melyek a nemzet erőtartalmát képezik. Gyenge s élni képtelen nemzetet felesleges lett volna Széchenyinek felébresztenie. Kossuth erőmérlege nélkül nem lehetett volna tudni, vajjon nem tévedett-e Széchenyi, midőn nemzetét nem hagyta lethargikus álmában örökre elszunnyadni. A népek életének csodálatos oeconomiája megkövetelte Széchenyi és Kossuth hatását, hogy Deák Ferencz kibékítő s alkotó keze vehesse át a nemzet vezérletét.

A sorscsapás és kiábrándulás után a nemzetnek többé nem lehetett vezére sem Széchenyi, sem Kossuth. Amannak lelki önmardosása s ellentétekben háborgó elméje nem vonzhatta többé a súlyos megpróbáltatásokat

szenvedő nemzetet. Kossuth varázsa is szükségkép megtört, s csak a végső kétségbeesés szilaj káprázata gyűjthatta azt koronként új és új fényre. A nemzet útja most már egészen más volt, rávezetett az szükségkép Deák Ferencz útjára, de neki magának kellett ez utat megtalálnia, mert az csak úgy vezethetett biztos célra, ha nem rábeszélés viszi oda a nemzetet. Ennek előbb minden más vágyából és törekvéséből ki kellett ábrándulnia, hogy utólagos bánat és keserűség nélkül eljuthasson azon nyugodt révbe, hová Deák Ferencz vezette, miután nem ő kinalta vezér-ségét, hanem a nemzet jött hozzá könyörögve, hogy kalauzolja ki a romlás örvényéből. Ezért volt szükség Deák nagy egyéniségének azon látszólag mellékes tulajdonságára, a nyugodt vární tudásra, melyet csak a nagy lelki erők teljes egyensúlyából származó, a passivitás külsőségeit viselő nyugalom hozhatott létre. Nemcsak Kossuth forradalmi rendszeréből kellett a nemzetnek kiábrándulnia, hanem a conservatív hagyományokból is, s magukból a conservativekből, akik a világsi katastropha után szinte azonnal arról akarták meggyőzni a nemzetet, hogy az 1848 által vétkezett, s bűnhődését csak az 1847 szüntetheti meg. Deáknak meg kellett várnia azt is, vajjon a nemzet a demokratikus és parlamentáris kormány-rendszerből a súlyos csapások után nem riad-e vissza s nem öhajtja-e újra a rendi alkotmány csendes nyugalalmát. Deákból hiányzott az agitátornak minden tulajdonsága, s ép erre volt legkevesebb szükség a passivitás, majd később a kiegyezés politikájánál.

Deák varázsa s egyéniségének ellenállhatatlan súlya nem pusztán nagy belső tulajdonságai következtében jött létre. Antik karaktere lehet vala ugyanaz, ami volt, nagyobb, szebb és érdekesebb Washington jelleménél. Ez a jellem minden körülmények közt ugyanaz maradhat vala: egyszerű nagyság, a polgári erények csodálatos s mégis igénytelen összhangja. Ennek a nagy jellemnek s bámulatos alaknak fajsúlya még sem jutott volna oly nyilvános kifejezésre Deák látszólagos passiv lénye nélkül, mely lehetővé tette minden egyén s eszme lejárátását, mielőtt ő reá került a sor. Óriási szellemi fölényével, ellenállhatatlan logikájával tervszerűen is hódíthatott s ellenfeleit leverhette, s így a vezérszerepet küzdelem által is hatalmába kerithette volna. De ez esetben a győző diadalútját csataterek és elesettek szegélyezték volna, s a nemzet talán csak kényszerítve hódol meg Deák előtt. De éppen abban volt ez egészen sajátos lelki nagyságnak fő ereje, hogy nem igyekezett legyőzni s félre szorítani senkit, s mégis éppen emiatt szorultak félre mindazok, akik a hazát saját módjuk szerint meg akarták menteni. Félre szorultak nemcsak a forradalom hagyományainak emberei, akik a dynastiával szakítva akarták a független Magyarországot megteremteni, hanem egyszersmind azon aggodalmas lelkek, akik saját gyöngeségük tudatában a nemzetet is gyöngének vélték, s arra akarták rábeszélni, hogy az önrendelkezés polczáról szálljon le a conservatív atyáskodás kuczkójába.

De mikor aztán a nemzet önként Deák Ferencz mögé sorakozott, s midőn az ő vezérlete alatt határozott irányt váltott, akkor ép oly kiméletlenül utasította vissza a nemzet sorsába avatkozókat, mint amennyire szabadra eresztett mindenkit a kiegyezési politika kezdete előtt. Ekkép fellökökedett óriási tekintélyét éreztetni tudta, ha kellett, irgalmatlanul. A conservatívek visszaszorításában speciális élvezetét is találta, s ezekkel nemcsak politikai, hanem egyszersmind még egyéni fölényét is érezte, s mi több, társadalmilag nyomta őket. A szabadságharc és az elnyomatás korszakának tapasztalatain okulva, még inkább belátta azon elv igazságát, hogy a magyar politika csak társadalmunk középrétegein nyugodhatik. Az a rideg gőg és szinte sértő lenézés, amelyvel a conservatív aristokratia tagjaival bánt, ezt az elvet akarta érvényre juttatni magában a társadalmi érintkezésben. Mindig jól átgondolt cél vezette, midőn szokásos nyugalmából vagy humoros zsörtölődéséből kilépve, valamely erőleyesebb nyilatkozatra vagy actióra szánta el magát. De ilyenkor sem vezette szenvedés, valamint nem vezette ez lefelé mosolygós nyájasságában, felfelé mutatott kevésységében, az udvarnál

Deák Ferencz aláírása.

történt megjelenései alkalmával feltűnő egyszerűségében s abban, hogy egyes fogaton kocsizott ki a városligetbe ép úgy, mint a Felség hívására, vagy a trónbeszéd meg hallgatására a budai várba.

A kiegyezést nem csinálhatta meg más, mint csak az, akinek ily tulajdonságai voltak, aki nem kereste a vezérséget, s mégis soha, még a vezéreknél sem látott hatalomra tett szert. És aki, midőn pusztán erkölcsi hatal-

mával legyőzte egy nagy és fényes dynastiának, valamint nemzetének téves hagyományait, az előbbinek anyagi és fegyveres erejét s az utóbbinak lázongó boszúérzetét: ezt a páratlan erkölcsi hatalmat egyéni célokra soha sem használta, hanem mindig kizárólag a haza, a nemzet javára. Ez a nagy lélek még akkor is csak önmagához volt hű, s bár akaratlanul, a koronát tette fel erkölcsi nagyságára, amidőn az alkotmányosságot tanítva nemzetének, az alkotmányos és parlamentáris alapelvvel szemben a kivivott kormányhatalmat visszautasította s munkatársaira hárította át. Ha a kiegyezés után Deák-kabinet jó létre, teljes diadalt arat a parlamentáris elv. De hogy Deák kitért az alkotmányosság következményei elől, a zárkó került egy csodás erkölcsi épületre, melynek nagysága és bámulatos összhangja előtt meg fog lajzolni minden korok nemzedéke, amíg az emberekből ki nem vész az érzék az együtt jelentkező nagyság és egyszerűség, a hatalom és önzetelenség iránt.

Igy jött létre, ily férfi által alkotva, a kiegyezés, s így alakult meg gróf Andrássy Gyula elnöksége alatt a második felelős ministerium.

PROFESSOR J. H. HARRIS
Portrait of a woman in a late 19th-century gown.

II. FEJEZET.

A kiegyezés s a második felelős miniszterium.

A königgrätzi csata füstjétől a váltakozó közhangulat sokszintű képén keresztül a nyilvánosan ismert vagy a háttérben lappangó tények egész seregét helyezi teljes világításba a kiegyezés története. Megjelennek a nagy alakok silhouettekai: Ferencz József királyé, Deák Ferenczé és Andrássyé. A fejedelem magához kéri Deák Ferenczet, a ki a vész perceiben sem nyilatkozik másképp, mint a béke idején; sőt a békekötés előtt nem tartotta opportunusnak a rendszerváltozást, de föltétlenül szükségesnek azt, hogy a kiegyezés a háború után azonnal létrejöjjön. Ugyancsak Deák kijelenti, hogy ő kabinetet nem alkot, de támogatna oly kormányt, mely az ő eszméit képviselné. Deákot jellemzi azon följegyzés finom vonása, hogy a haza bölcsé az osztrák-porosz-olasz háború kitörésekor a képviselőház elnapolását sürgette, mert nem bizott volna azon engedmények tartósságában, melyeket az országgyűlés az esetleg szerencsétlen háború közben csikar vala ki. Andrássy, ki már e kérdésben is más nézeten volt, most is a válság alatt akarta a magyar alkotmányt helyreállíttatni, már azért is, mert Magyarország kielégítése által jobb békeföltételeket lehetne elérni. Minden bizonynyal Deák Ferencznek volt igaza, habár kétségbevonhatlan, hogy a kiegyezés megkötésének halasztása két ellentétes irányt vitt összeütközésre.

Tisza Kálmán kisebbségi javaslata ugyanis a háború után a balközépiek előtt csakhamar kezdett meghaladott álláspont lenni s a vérszemet kapott közjogi ellenzéki hangulat annál inkább rátámadt a többség véleményére. Ivánka Imre Ghyczyhez írt egyik levelében azt állította, hogy az ország nagy részét bejárva tapasztalta, hogy a közvélemény már a baloldali javaslatról is azt hiszi, hogy túlságos concessiókat tett. Tisza Kálmán névnapján pedig a Geszten összejött balközépiek nagyrészt osztottak Ivánka felfogásában s maga Jókai Mór október 24-ikén azt írta a Hon-ban, hogy a »Pesti Napló« pártja oly programot állított fel, mely ép oly mértékben visszautasít Magyarországon, mint Bécsben, Prágában és Zágrábban. Másrészt pedig a békekötés után a bécsi körök is nagyobb bátorságra tettek szert; sőt 1866 december 28-ikán kibocsáttatott a hadkiegészítési pátens, melyet helyesen nevezett az akkori Pesti Napló a legszélesebb mértékű octroyálásnak. Ez ellentétes hangulatok közt indultak meg az alkudozások, melyek azonban csak lassan haladtak előre. A 15-ös albizottság munkáját csak Deák és a Deák-párt tartotta magáénak, az ellenzék azt keveselte, Bécsben pedig szerették volna megmódosítani, természetesen annak hátrányára. A kormány tényleg kidolgozott a 15-ös albizottság munkálatával szemben egy másik tervezetet, melyet a király úgy adott át Andrássynak, hogy ezt

vagy el kell fogadni, vagy a kiegyezésből nem lesz semmi sem. A kormány munkalátában pedig nem volt kevesebb, mint hogy a védrendszer változtatása vagy átalakítása, nemkülönben a hadseregnek rendszeres kiegészítése, az országgyűlés által megállapított törvény létrejötte után, közös intézkedésnek lesz a tárgya. Ugyanezen javaslat közös ügygév tette a nemzetközi kereskedelmi- és a vámügyet és a közvetett adókat. Közös ügyet képeztek volna a tengerészeti, a posta- és távirdai kezelés fő elveinek megállapítása, nemkülönben ama vasútak ügye, melyek az ország határain túl terjednek; továbbá az új pénzrendszer és pénzláb megállapítására, vagy a létezőnek rendezésére vonatkozó intézkedések. Belcredi és Beust a tárgyalásokat a kormány törvényjavaslatának alapján akarták folytatni, de Andrassy és Lónyay kivitték, hogy a 15-ös albizottság munkálata képezte az értekezletek alapját. Andrassy és Lónyay két lényeges módosításba beleegyeztek; egyik vonatkozott a külügyekre a 8. §. kapcsán, és ez lényegileg megszüntette az eredeti szövegezésnél létezett különbséget a monarchiai és a magyar külügyek közt. A másik tényleg új közös ügyet teremtett, amennyiben Andrassy és Lónyay beleegyeztek a következő intézkedésnek a fölvételébe: »A delegatiók feladata lenne határozni a felett, melyek a birodalmat közösen érdeklő vasútvonalak. Minden egyéb vasútvonalak feletti intézkedés azon minisztérium és törvényhozás hatásköréhez tartozand, melynek területét érintik«. Beleegyeztek továbbá abba, hogy közös ügy legyen az új pénzrendszer és pénzláb megállapítása, vagy a közös ügynek rendezése.

Semmi sem jellemzi annyira a Deák tekintélyét, mint az, hogy maga Andrassy nem merte magára vállalni e módosítások keresztülvitelét, mielőtt Deákkal nem tanácskozik, és így húzódott a kiegyezés ügye, ami természetesen sokkal gyorsabban bontakozik ki, ha Andrassy és Deák elfogadják a kormány ismertetett javaslatát. Ez esetben — mint Beust előadta — ő felsége azonnal kinevezte volna a magyar kormányt. Deák azonban még az Andrassy-Lónyay-féle módosításba sem egyezett bele, melyet ezek a 15-ös albizottság munkalátában tettek. Hosszú s heves harcz folyt a delegáció hatásköre fölött a közös vasútakat illetőleg s utólag megdöbbenhetünk, mi történik, ha Deák oly makacsúl ellen nem szegül, pedig már-már a ministerium alakulása dugába dőlt s Andrassy el volt határozva, hogy nem lép a kabinetbe, ha Deák segítségükre nem lesz. 1867 január 27-ikén történt a kiegyenlítés és Deák az ezen napon történt conferentián dictálta a később elfogadott szöveget. És mi történik nemzeti katonaságunkkal, a honvédséggel, ha Deák azt szintén Andrassyval szemben meg nem menti? Alkotmányunk csonka marad, ha Deák meg nem gátolja a csorbákat, melyek azt fenyegették. Innen túl a ministerium megalkotása egészen bizonyossá lett.

Midőn a hatvanhetes bizottság 1867 február 6-ikán befejezte tárgyalását, Deákot és Andrassyt a felség Bécsbe hívta, felszólítva az előbbi, hogy alakítsa meg kabinetjét. Deák maga helyett gróf Andrassy Gyulát, e »gond-

viselésszerű férfiút ajánlotta az uralkodónak, akinek ifjú ereje s nagy tehetsége garancia arra, hogy megküzdhet a helyzet nehézségeivel. A felség hozzájárult Deák ajánlatához, s ennek és Andrássynak részvéte mellett megállapítást nyert a magyar ministerium névsora. A leendő ministerek már részt vettek a Bécsben február 12-ikén tartott ministertanácsban. A bécsi tanácskozások eredménye lett azon történeti nevezetes leirat, melynek szerkesztésével a felség Horváth Boldizsárt bízta meg, hogy egy fényes toll méltó kifejezésre juttassa a nemsokára megkoronázandó magyar király szeretetteljes érzelmét magyar nemzete iránt. E leirat a képviselőház február 18-iki ülésében olvastatott fel, s gróf Andrássy Gyula 23-ikán értesítette a képviselőházat, hogy a felelős ministerium február

Báró Beust birodalmi kancellár.

(Metszet után.)

28-ikán meg fog jelenni a nemzet képviselte előtt. Képzelni sem lehetett fényesebb és tekintélyesebb ministeriumot újabb alkotmányosságunk kezdetén. Az 1848-iki nagy kabinet jelentőségét el nem érte, már csak azért sem, mert az coalitionális ministerium volt, míg ez tisztán Deák-párti. A három szellem-óriás közül egy sem ült benne, Deák félre állt, Kossuth önkéntes számkivetésben maradt, Széchenyi pedig önkézevel oltotta ki életét. Az 1848-iki nagy emberek sorából báró Eötvös József a második felelős ministeriumban is részt vett a közoktatás élén, s nemcsak összekötő kapcsot képezett, hanem egyszersmind saját nagy erkölcsi és eszmei tartalmával áthozta a régeinek fényét az újba. Gróf Andrássy Gyula pedig nemcsak hogy felérte, sőt túlhaladta a nemzet nagy vértanújának, gróf Batthyány Lajosnak

mértékét. Senki sem lehetett volna alkalmasabb miniszterelnök, mint ő, azon nehez korban, midőn a kiegyezést a papírról át kellett vinni a gyakorlati életbe, azon súlyos időkben, midőn a háttérben lappangó rosszakarat a félreértések és érzékenykedések szikláit borította az elméletiből gyakorlativá levő kibékülés útjába.

Miniszterelnök nem lehetett akkor senki más, mint oly férfi, aki nemcsak a korona és nemzet bizalmát élvezte, hanem egyszersmind birt kellő tekintéllyel úgy egyik, mint másik előtt, s bátorsággal arra, hogy fel- és lefelé egyaránt őszintén megmondja véleményét, habár ez fájdalmas benyomást tesz is. Valóban, a kiegyezés első miniszterelnökének bizonyos tekintetben a nádor szerepével kellett birnia, folyton közvetíteni kellett a korona s a nemzet közt, s így gróf Andrássy Gyula symbolikus nádorsága a koronázás alatt a valóságnak felelt meg. De máskülönben is Deák »gondviselés-szerű«¹ férfja lehetett csak a kormány elnöke, ha a haza bölce nem vállalkozott. A magyar miniszterelnök egyszersmind az ország külügyministere, állása tehát diplomatiiai jelentőséggel bir. Szerencse, hogy a miniszterelnöki székre mindjárt kezdetben oly férfiú ült, aki, mint megmutatta, teljesen érvényre tudta juttatni állásának jelentőségét és belső tartalmát. Különben talán a törvény ide vonatkozó intézkedése holt betű marad vala. Andrássy európai látókörében az állam is egészen más attributumokkal jelent meg, mint táblabíró politikusaink előtt, s ez is nagyon fontos körülmény volt, mert Szent-István birodalma darabokra volt tördelve s azt egységes állammá kellett összeforrasztani.

Magyarországnak többnyire csak politikusai voltak, akik kevés kivétellel, lángelméjük daczára, ritkán birtak az államférfi speciális tulajdonságaival. Gróf Andrássy Gyula a modern és magyar államférfi kezdődő típusát alkotta, aki nagy és általános szempontokból indult ki, a külügyi politikától kezdve Budapest szepítéséig s világvárossá való emeléséig.

Az általános s vezérlő szempontok felismerésében méltó társai voltak báró Eötvös József és Horváth Boldizsár. Az a bölcsesznet magaslatain és a poézis virágos kertjében egyaránt a magyar és a modern államiséget kereste, ez pedig igazságügyi alkotásaival ennek örökre maradandó alapjait rakta le.

A második felelős ministerium tagjai: gróf Andrássy Gyula miniszterelnök és honvédelmi miniszter, báró Eötvös József vallás- és közoktatásügyi miniszter, Lónyay Menyhért pénzügyminiszter, Horváth Boldizsár igazságügyi, báró Wenkheim Béla belügyi, Gorove István kereskedelmi, gróf Mikó Imre közlekedési, Festetich György gróf a felség személye melletti miniszterek, emelkedett hangulat mellett mutatkoztak be a házban. A kabinet minden egyes tagja a Deák-párthoz tartozott, e körülménynek azonban fontos történeti előzményei voltak, mert a kiegyezés előmunkálatainak egész hosszú ideje alatt inkább koalíciós vagy épen fusióális miniszteri listák voltak forgalomban. Említettük már, hogy

a conservatívek mikép akartak hatalomra jutni s miként igyekeztek a Deák-párt nagy részével szövetkezve pártos és jogfeladó politikájukból a kiegyezés révébe átevezni. Az 1848-iki törvények elismerése után azonban lehetetlenség volt a conservatívek diadala, mert ők és sajtójuk még a porosz háború után is támadták az 1848-iki törvényeket, ismételten kijelentve, hogy a parlamenti rendszer nem fér meg a *pragmatica sanctio*val, a tizenötös albizottság munkáját pedig sokalták, azt hirdették: hogy az felbontja a monarchiát. Az 1848-iki törvényekből a *«Pesti Hírnök»* és a *«Magyar Világ»* magát a felelős miniszteriumot elfogadták ugyan, de nem a parlamenti rendszert.

Volt azonban a conservatíveknek egy árnyalata Sennyey vezérlete alatt, mely megtagadva multját, egészen elfogadta Deák politikáját, sőt azt hirdette, hogy tulajdonkép az ő programja valósult meg a kiegyezés által. E néhány, a viszonyokhoz mindig simulni tudó conservatív férfi akkép okoskodott, hogy a jogfolytonosság elve, tehát Deák programja nem ment teljesen keresztül, mert az 1848-iki törvényeknek csak elvi elismerése történt meg, a gyakorlatban azonban csak lényeges változtatásokkal létesültek; Sennyeynek és híveinek ugyanis mindig az volt a felfogásuk, hogy előbb revideálni kell az 1848-iki törvényeket, s aztán valósítható meg a kiegyezés, s ekkép a novemberi leirat elvi elismerése daczára Deák tért át a Sennyeyék programjára, aki különben is már a tizenötös albizottságban nagy engedményeket tett az 1848-iki törvények rovására.

A Sennyey Pál-féle conservatívek ezen inkább belső — mert nyilvános kifejezésre nem, vagy csak részben jutott — eszmemenete egy egész háttért világít meg, s e háttérben, melyről a leplet a conservatívek későbbi iratai és beszédei vonták le, világosan megjelenik azon gondolat, hogy a conservatívek semmi esetre sem akarták átadni a hatalmat a liberálisoknak. De lelkiületüknek a tartalma a miniszterium megalakulásának idejében egészen homályban maradt; a bántalomnak és keserűségnek mélabús érzete azonban tényleg végigvonult későbbi szereplésükön, ami abban leli magyarázatát, hogy az ő programjuk diadalát contemplálták csendes elmélkedésükben, s egyszer csak arra eszméltek fel, hogy a hatalom a Deák-párt kezébe került. Sennyey Pál helyett Andrássy Gyula lett miniszterelnökké.

Sokkal komolyabb esélyei voltak, nem ugyan közvetlen a miniszterium előtt, hanem régebben, amikor a balközép még teljesen szét nem vált a Deák-párttól, egy Deák-párti és balközépi elemekből alakulandó miniszteriumnak, s ekkor volt arról szó, hogy ha kabinetalakításra kerül a sor, Tisza és Ghyezy nem hiányozhatnak abból. Az 1865-iki országgyűlés elején ugyanis Tisza és Ghyezy, valamint a körülük csoportosuló elemek Deákot követték s legtöbbször Deák elveit vallották, s midőn külön pártot alakítottak, akkor sem szakítottak határozottan a Deák-párttal. A lassú és fokozatos szétválás a tizenötös albizottságban kezdődött, s mint már fejtegetve

volt. Tisza ellenindítványt dolgozott ki a közös ügyekről. E munkát azonban utóbb visszavonta, s így azt lehetett volna hinni, hogy a közélet a balközép és a Deák-párt között ismét létrejön. Közvetlenül a kiegyezés előtt azonban Tisza Kálmán végleg szakított a Deák-párttal, amíg nyolc év múlva a fuzió létre nem jött. Az 1866 november 19-ikén összegyűlt országgyűlésen ugyanis Deák azon indítványt terjesztette elő, hogy a hatvanhetes bizottság folytassa a közös ügyekre vonatkozó tárgyalásait, Tisza ellenben a határozati pártra emlékeztető indítványával azt kérte a háztól, hogy a hatvanhetes bizottság függeszsze fel tárgyalásait, amíg az alkotmány tényleg helyre nem áll. Ez indítványnak tartalma az volt, hogy az 1848-iki alkotmány lépjen előbb teljesen hatályba, ennek alapján nyerjen kifejezést a felelős ministerium, s csak azután kezdődjék a kiegyezési tárgyalás. A Deák-párt e határozati javaslatot nem fogadhatta el, dacára hogy a jogfolytonosság elve volt irva zászlájára, s hogy a novemberi leirat az 1848-iki törvényeket elismerte. Hosszú harc folyt most, melynek végső eredménye az lett, hogy Deák indítványát a ház százhusz főnyi többséggel elfogadta, Tisza határozati javaslatát százhatfő pártolta. A baloldal a ház határozata dacára folytatta a harcot, s Nyáry Pál indítványozta a hatvanhetes bizottságban, amit Tisza indítványozott a házban, hogy a kiegyezési tárgyalások maradjanak függőben az alkotmány helyreállításáig. Az eredmény természetesen itt is az lett, hogy az indítványt a nagy többség mellőzte. E pillanattól kezdve a balközép a hatvanhetes bizottságban annyiban a passivitás terére lépett, hogy Tisza visszavonta a tizenötös albizottság kisebbségének munkáját, s ellenindítványokkal többé fel nem lépett; a hatvanhetes bizottság ezután lényegtelen correctiókkal elfogadta a tizenötös albizottság munkáját, s az a ministerium kinevezése után mint kormányjavaslat került a ház elé.

E vitában még távolabb jutott a balközép a Deák-párttól. A Bösörményi-féle incidens alkalmával a két nagy párt még együtt szavazott. Bösörményi ugyanis azt indítványozta a szélsőbal nevében, hogy a tárgyalást napolják el a koronázás utáni időre; a Deák-párt és a balközép azonban egyetértésre jutottak a tekintetben, hogy az elhalasztás közjogilag nem szükséges, mert a király megkoronázása csak a törvények szentesítéséhez szükséges, törvényjavaslatokat azonban lehet tárgyalni koronázás nélkül is. A balközép a többség javaslatával szemben most új javaslatot dolgozott ki, mely nemcsak a Deák-párt javaslatától tért el, hanem egyszerűen különbözőt egyes pontokban a tizenötös albizottság tárgyalásai alatt kifejtett Tisza-féle javaslatától is. Ehhez szorosan csatlakozott azon felfogás tekintetében, hogy az Ausztria népeivel való szerződést perhorreskálta, s a védelmi kötelezettséget csak az uralkodóra, illetőleg az uralkodó-házra szorította, s ekkép semmi oly közös ügyet el nem ismert, mely Magyarország és Ausztria között lett volna közös ügy, s így a delegatiókra és közös kormányra sem volt szükség, hanem az országgyűlés magával a

fejedelemmel intézte volna el a közös ügyeket. Az ellenőrzést a két országgyűlés gyakorolta volna, s ha a két országgyűlés meg nem egyezik, a korona döntött volna. Az új különvéleményből a baloldal ezt kihagyta, valamint a külügyet sem ismerte el többé közösnek, hanem megtette — de el kell ismerni, régi törvényeink alapján — királyi jognak, s a királyi jogba olvasztotta a hadügy közösségét is, míg az első különvéleményben a hadügy némely részét közösnek ismerte el.

A Deák-párt és a balközép felfogása azon alaptételre nézve tért el egymástól, hogy míg a Deák-párt a közös ügyek kezelését a két állam népeinek érintkezése által akarta intézni, a balközép nem Ausztria népeivel akart szövetséges és együttes eljárást, hanem csakis az uralkodóval. Az alkotmánykérdés, melyet Ausztria belviszonyai rövid idő alatt ismét aktuálissá tehetnek, a következő: Mi történik akkor, ha az osztrák alkotmány megbukik, s provisorium vagy absolutismus lép helyébe?

E kérdéssel szemben érdekes Deák és Tisza álláspontjának megvilágítása. Deák álláspontját tartalmazza az 1867 : XII. t.-cz., s e törvény felel a fölvetett kérdésre is. De egészen bizonyos, hogy a balközépnek különösen második, a parlamentben kifejtett álláspontja sokkal világosabb és tisztább azon föltevéssel szemben, hogy Ausztriában nincs alkotmányosság. Tisza Kálmánnak a tizenötös albizottságban kifejtett programja ép úgy a parlamenti archivum egyik aktája mint a balközép későbbi javaslata. A kettő egymástól különbözik, s a hadsereg kérdését teljesen mellőzve, csak azt konstatáljuk, hogy az első javaslat még a két országgyűléssel akarta tárgyalatni a közös ügyeket, s meg nem egyezés esetén a koronára bízta a döntést, a második javaslat már messzebb ment az absolut hatalom föltételezésében, amiért az akkori Deák-párti sajtó a leghevesebb támadásokat intézte Tisza Kálmán és a balközép ellen.

Egészen bizonyos még most utólag is, hogy más, mint Deák javaslata nem volt elfogadható, mert az absolut hatalmat, mely Magyarországot megsanyargatta, magában Ausztriában is tönkre kellett tenni, nehogy új kísérletre vállalkozzék Magyarország ellen. De a balközép álláspontja, a legújabb bonyodalmakra való tekintettel, egyáltalán nem volt oly képtelen, mint aminőnek a Deák-párt irói és szónokai feltüntették; igaz, oly korokban, amidőn alig lehetett előre látni, hogy az osztrák kormány a vele való visszaélés következtében a bukás örvényének szélére juthat Ausztriában. Igaz, hogy úgy Tisza, mint a balközép, a közös ügyek ellen küzdött, s a delegatiók feleslegességét akarták bebizonyítani közjogi programjuk által, de mégis tagadhatatlan, hogy kevesebb szállal fűzték össze a magyar alkotmányt az osztrákkal, mint összefűzte az 1867 : XII. t.-cz., s így az ő javaslatuk s különösen a második javaslat szerint osztrák alkotmányválság esetén kisebb complicatio következne, mint fog következni tényleg, ha Ausztriában az alkotmány hajótörést szenved. Tisza és pártja nem akarták a delegatiók intézményét, s így, ha Ausztria nem lesz képes

parlamentari bizottságot kiküldeni a közös ügyek tárgyalására, akár azért, mert a központi parlamentet megbuktatta a foederalismus s Ausztria tartományi rendszerre bomlik szét, akár pedig a Lajtán túl mindenféle alkotmányosság tönkrement: Tiszáék javaslata szerint alig változnék valami Magyarországra nézve, mert a közös ügyeket úgy sem a delegatiók intézték volna.

Deák törvénye szerint sem érhetné csapás a magyar alkotmányosságot az osztrák alkotmány bukása következtében, mert habár a haza bölcsé több szállal kötötte össze Ausztria alkotmányosságát a magyarral, e szalak sokkal könnyebben elvághatók, hogysen az osztrák parlamentarismus magával ránthatná a magyar parlamentarismust. Az első alaptétel az, hogy a közös ügyek, amennyiben a *pragmatica sanctio*ból folynak, változatlanul megmaradnának közös ügyeknek, azon esetben is, ha Ausztria alkotmánya akár az absolutismus, akár a foederalismus örvényébe buknék. E közös ügyek nem szerződéses jellegűek Ausztriával, hanem a *pragmatica sanctio* és az 1848-iki alkotmány legális magyarázatát képezik. A magyar nemzet, királyával egyetértve, törvényileg állapította meg, mik a közös ügyek, hogy ezek tekintetében többé kétely ne foroghasson fönn. A magyar törvényhozás factorainak akaratával ez a törvényes megállapítás is változtatható, de beláthatlan időig nem lesz szükség a változtatásra, még azon esetben sem, ha Ausztria alkotmánya csődöt mond, vagy lényegesen átalakul. A tulajdonkép való közös ügyek tekintetében egyetlen szál sem köti össze az ezredéves magyar s az 1867-ben rögtönzött osztrák alkotmányt.

A közös ügyek kezelésénél érintkezik a magyar alkotmány az osztrákkal, itt jött létre alku a magyar nemzet és Ausztria népei közt. A mi 1867: XII. t.-cikkünk ide vonatkozó intézkedései szerződés jellegével bírnak, s csak úgy változtathatók meg, amint létrejöttek, ha vagy az egyik fél kötelezettsége megszűnik, vagy a másik fél elvállalt kötelezettségét nem tudja vagy nem akarja teljesíteni. Annál inkább szerződés-jellegűek a quotára, vám- és kereskedelmi szövetségre, vagy épen a fogyasztási adókra vonatkozó egyezmények, s ezek a közös ügyeknek még külső látszatával sem bírnak.

Föltéve most már, hogy Ausztriában az alkotmány akár absolutistikus, akár foederativ veszélybe jut, Deák törvénye szerint a közös ügyek megmaradnának, de kezelési módjuk átalakulna, s vagy új egyezmény tárgyat képezné Ausztriával, amennyiben ennek például foederalistikus alkotmánya lenne, vagy pedig egyoldalúan csak magyar törvényt kellene hozni a közös ügyek kezelésére nézve, ha t. i. Ausztriában semmiféle alkotmány nem léteznék. Világosan kitűnik ez magának az 1867: XII. t.-cikknek 69. §-ából, illetőleg annak zárszávaiból. A közös ügyekre vonatkozó megállapodást e szakasz egyszerűen törvénybe iktatottnak mondja, s annak föltételévé csak a királyi jóváhagyást teszi. A közös ügyek kezelési módjára való intézkedésekről pedig ezeket tartalmazza: »E törvénycikknek

azon rendeletei azonban, melyek a közös ügyek kezelési módjára vonatkoznak, tetteleg csak akkor fognak hatályba lépni, midőn azok tartalmához ő felségének a magyar koronához nem tartozó országai részükről is alkotmányos úton hozzájárultak. A hatályba lépés e feltétele megszakító jelleggel érvényesülne akkor, ha Ausztria, midőn már alkotmányosan hozzájárult a XII. t.-cz. ide vonatkozó tartalmához, azon helyzetbe jutna, hogy nem teljesíthetné elvállalt kötelezettségét. A halasztó feltétel ily esetben bontó feltétellé alakulna át, s ekkép a magyar alkotmány kisebb-nagyobb zökkenés arán menekülne az osztrák alkotmány katasztrófájából.

A Tisza- és a balközép-féle mindkét javaslat, különösen a hadsereg kérdésében, igen messze ment. Az is bizonyos, hogy az 1867 : XII. t.-cikkkel szemben fölállított, de a közös ügyeket végleg meg nem tagadó közjogi programmok, rövidebb-hosszabb kísérletezés után, visszasimultak a törvény-cikkhez, ami legjobb próbája a törvény jóságának. Ebbe olvadt vissza Tisza és a balközép programja is, de el nem vitatható, hogy Tisza és pártjának közjogi felfogása, mely sem delegatiókat nem akart ismerni, sem közös kormányt, az alkotmányos zűrzavarból való kibontakozást könnyebbé és egyszerűbbé teszi, már csak azért is, mert delegatio és közös ministerium nem létezvén, ez intézményeket nem kell vala mással pótolni.

Három évtized bebizonyította, hogy míg Magyarországon az alkotmányosság megszilárdult, addig Ausztriában kezdetétől fogva bomlásnak indult. Így — habár actualissá nem lett s nem is lesz soha Tisza Kálmán és a balközép közjogi programja, mert Deák bölcsessége teljes garantiát adott a magyar alkotmánynak — utólag mégis igazolásra méltó azon balközépi program, legalább a közös ügyek kezelésére nézve, mely programot a legkeményebb ítélettel sujtotta az akkori kormánypárt, sőt maga a közvélemény.

De különösen a hadsereg kérdésében tért el a két párt egymástól, mint a tizenötös albizottság vitái kétségtelenné teszik, s így a közös-ügyi vita hosszú és izgalmas volt, a balközép szónokai Tisza Kálmánnal, Ghyeczyvel, Jókaival élükön, hevesen támadták a Deák-párt javaslatát, a szélsőbal támogatta őket. A Deák-párt részéről szintén ennek kitünőségei védelmezték e javaslatot, mint báró Eötvös József, Horváth Boldizsár, Szentkirályi Mór stb., de legemlékezetesebb marad Deák Ferencznek márczius 28-ikán tartott nagy beszéde, melynek hatása leirhatatlan volt. Két napra e beszéd után, vagyis márczius 30-ikán, történt a szavazás, amidőn a Deák-párt többsége 257 volt 110 ellen. A május 29-iki szavazás pedig ugyane tárgyban 209 többséget mutatott 89 ellenében.

Igy jött létre új alkotmányunknak alaposzlópa, az 1867 : XII. t.-cikk, mely három százados viszálynak vetett véget. E viszály alapindoka az volt, hogy a közös ügyek nem nyertek világos megjelölést, sem kezelési módjuk határozott rendezést. A *pragmatica sanctio* nem segített a bajon, pedig ez már szorosabb kapcsolatba hozta egymással a monarchia két

államat, mert kimondta az együtt és elidegeníthetetlen birtoklást s a kölcsönös védelmi kötelezettséget. De a védelmi kötelezettség eszközeit nem jelölte meg, s így állandó viszályra adott alkalmat. Az 1848-iki alkotmány, s névszerint az 1848 : III. t.-cz. világosan megmondta, hogy léteznek közös ügyek, s ezek intézésére közeget is állított fel a felség mellé rendelt miniszter személyében. De a közös ügyek mibenlétét s az intéző közeg hatáskörét homályban hagyta, s ez volt elsőrangú oka a féreértésnek s a későbbi szerencsétlenségeknek. Az 1867 : XII. t.-cz. végre teljes világosságot vetett a közös ügyek kérdésére. A közös ügyeket saját uralkodójával, a magyar királlyal hozta tisztába, s így a XII-ik t.-cz. egyszerűen oly törvény, a közös ügyek megjelölésére vonatkozó részében, mint bármely más törvény, úgy, hogy arra nem birna befolyással Ausztria alkotmányának semmiféle változása vagy katasztrófája. A közös ügyek intézésére vonatkozó része Ausztria népeivel kötött szerződés jellegével bir, s így ez akkor szűnik meg, amidőn a szerződő felek egyike vagy másika a szerződés teljesítésére képtelennek bizonyul. 1867-iki alkotmányunk tehát lényegileg ugyanaz, mint amely volt az 1848-iki, s amennyiben az 1848-iki alkotmányt össze kellett egyeztetni az új viszonyokkal, ez 1848-nak épen nem vált hátrányára. A nádori méltóságra vonatkozó törvény természetes folyománya volt a parlamentarismusnak, s az 1848 : IV. t.-cz. 6. §-ának módosítása nagyobb garantiát képezett a parlamentarismusra, mint maga az 1848-iki törvény. Az 1867 : III. t.-cz. pedig, mely törvénybe iktatta V. Ferdinánd és Ferencz Károly lemondását a magyar koronáról s megköveteli, hogy jövőre minden lemondás csak törvénybe iktatás által történhessék, első rangú garantiája a magyar alkotmánynak. Ha a nemzet örökös e törvényezikk megtartása felett, többé nem ismétlődhetik az V. Ferdinánd és Ferencz Károly-féle lemondás. Amidőn végül a XII. t.-cz. megmagyarázta az 1848-iki alkotmánynak a közös ügyekre vonatkozó tartalmát s világosan szabályozta ezek intézésének módját, lehetetlenné tette a félreértéseket és félremagyarázásokat s így a nagy conflictusok ismétlődését. Ha e közös ügyi törvény nem képezne helyes és biztos módját a régi viszályok megoldásának s a monarchia két állama közti viszony helyes meghatározásának, három évtized bebizonyította volna, hogy Magyarország és a monarchia, valamint a dynastia ismét megoldatlan problema előtt állnak, s eddig már rég új bonyodalmak következnek vala be. De, míg egyrészt Magyarország megtalálta állami függetlenségét a monarchia keretében, addig a dynastia szükségkép annak belátására jutott, hogy Magyarország nem gátja, sőt inkább hatalmas factora a közép-dunai nagyhatalomnak, s hogy Magyarország és az uralkodó-ház érdekei teljesen azonosak.

Három század előtt a kiinduló-pont ugyanaz volt, ahova a monarchia eljutott három százados tévelygés után. Magyarország a szomszéd Ausztria uralkodóját választva fejedelméül, két állam erejét egyesítette az államiság és függetlenség egyesítése nélkül, hogy ekkép mindkettő meg-

MI

ELSŐ

FERENCZ JÓZSEF

Isten kedvező kegyelméből

AUSZTRIAI

CSÁSZAR.

AZ INGYENI KIEGVEZÉSI TÖRVÉNYCZIKKEK ELSŐ ÉS UTOLSÓ LAPJA.
(Készült az országos lapnyomdában.)

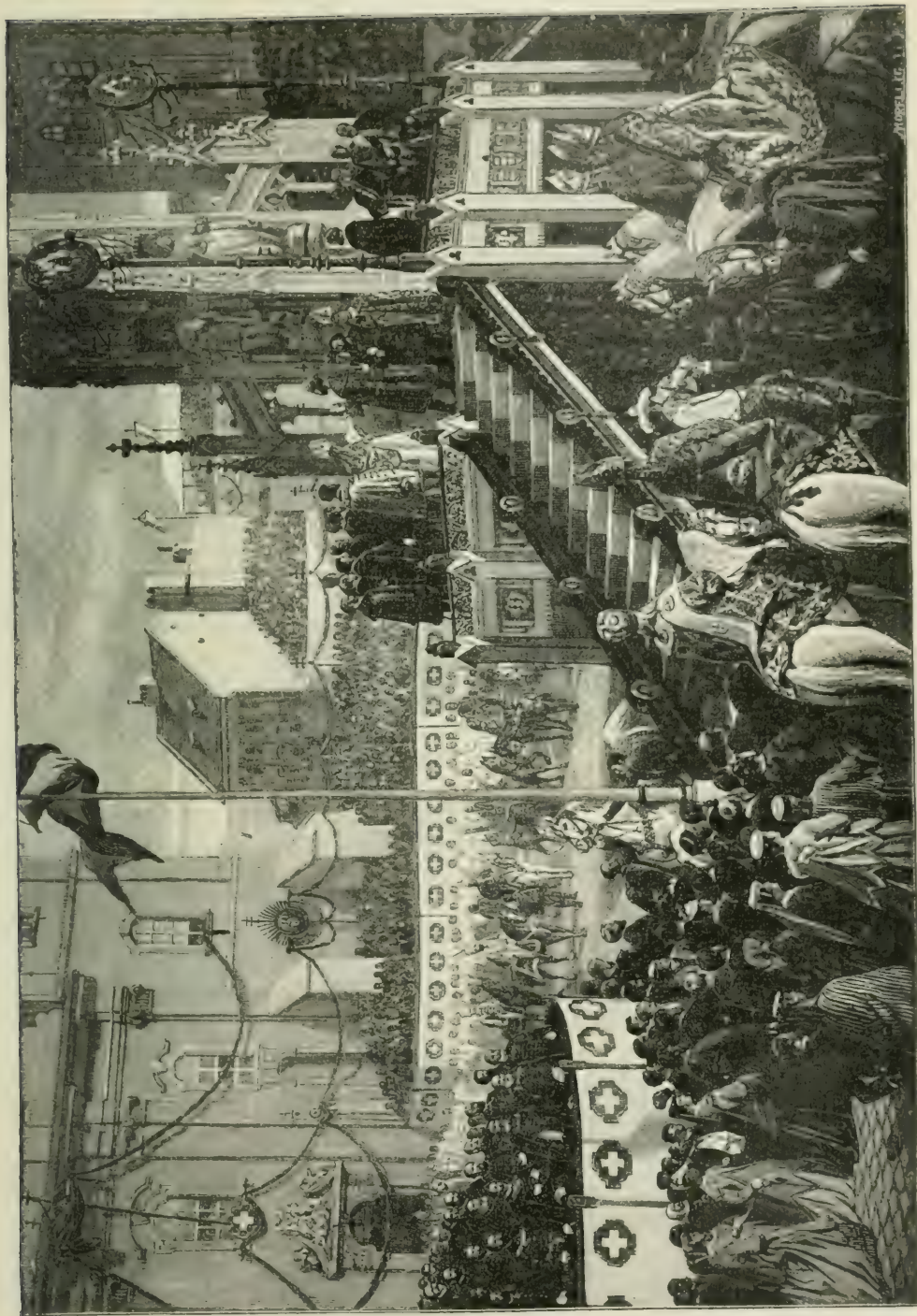
helyben lakójuk és hivatalu alkalmazottak mag.
csücsük: -

Utt a' M. közművek felelős hivatala.
hivatalos és magános alkalmazottak és hivatal.
munkatársai. Ugyanakkor a' hivatal magánmunka.
és munkatársai is vannak. - azaz a' hivatalu
és a' hivatalu munkatársai. Azaz a' hivatalu
járnak, - azaz a' hivatalu munkatársai.
hivatalu, - magán, azaz a' hivatalu munkatársai.
dunak hivatalu munkatársai is vannak. -

Jelenkor

G. Andráshy

I. Ferencz József koronázási esküje.
(Székely Bertalan eredeti vízfestménye ő Felsége a királyné birtokában.)

tarva önállóságát, s azonos uralkodó alatt sikerrel védekezhessék a külső ellenségekkel szemben. E kiinduló-pont számtalan félremagyarázás és véres katastropha után végre 1867-ben érvényesült s elért czéllá lett, hogy új fejlődésnek és fényes korszaknak képezze kezdetét.

Nem csoda, ha a nemzet nagy többsége örömmel üdvözölte a viszály okának elhárítását, sőt, midőn 1867 június 8-ikán a koronázás megtörtént, a nemzetnek szinte minden rétege lelkesült örömben tört ki. Az a fényes látvány, mely feltárult a nemzet szemei előtt, midőn Ferencz József király megesküdött az alkotmányra s ujjongó tömegek jelenlétében fellovagolt a koronázó dombra, hogy a szokásos kardvágásokkal jelképezze, miszerint kész Magyarországot megvédelmezni minden ellenséggel szemben, s ama másik látvány, melyet Ausztria bájos és nemes császárnéjának, Erzsébetnek, Magyarország védasszonyának, magyar királynévá való koronáztatása nyújtott, pártkülönbég nélkül lelkesedésre hangolta az egész nemzetet. A teljes amnestia s a királyi pár adománya a honvédség javára tovább fokozta a nemzet lelkesedését, mely fényes hullámokban hömpölygött az ország egyik végétől a másikig.

Az általános öröm e napjaiban mindenki megelégedezett azon bombáról, melyet Kossuth levele Deákhoz a koronázás előtt pár nappal dobott az országba, s melyben 1848-iki átalakulásunk és szabadságharcunk e nagy vezére Deákot az ország jogainak feladásával vádolta.

E levél hatalmas, megrázkódtató szózat volt, mely megdöbbsentette a nemzetet, s kételyt támasztott a közjogi kiegyezés becse iránt. A nemzeti lelkesedés diadalmámorában azonban Kossuth levelének hatása nem tartott soká, elnyelte azt az a fényözön, mely a nemzet emelkedett hangulatából kisugárzott.

Nem kérdéses, hogy Magyarország fejlődése és kibontakozása egészen más irányt vesz, ha Kossuth megelégszik a Deákhoz irt levéllel, s a bal-közép és a szélsőbal-oldal megelégszenek a XII. t.-cz. ellen annak létrejötte előtt kifejtett küzdelemmel, s a képviselőházban történt szavazással. Ez esetben nem közjogi pártok jönnek létre, hanem parlamentarismusunk a nemzeti és állami regeneratio alapján szervezkedik. E munka tartózkodik jelenleg is létező pártok s élő politikusok feletti ítélkezéstől, mert e tekintetben a történetírás ideje még nem érkezett el: de még sem lépi át a maga elé vont határt, amidőn harmincz év tapasztalatai után konstatálja, hogy, ha a közjogi harc a kiegyezés és a koronázás után véget ér s a pártviszonyok a helyes parlamentarismus alapján fejlődnek, Magyarország ma már kiszámíthatatlanul messzebb volna a haladás útján. Pedig voltak pillanatok, amidőn maga az ellenzék igen helyesen, s ily értelemben gondolkozott. Mocsi győzelemről beszélt, Bónis kijelentette választói előtt, hogy a nemzet elérte czélját, s így a kormányt támogatni kell. Jókai is biztosította az új ministeriumot, hogy az első átalakulás nehéz munkájában az ellenzék nem fogja gátolni a kormányt. Ghyczy pedig még később is így nyilatkozott:

AZ 1867-IKI MA
(Barabás Mi

Az Athenaeum nyomása.

MINISTERIUM.
nyomata után.)

•Törvényesen koronázott király ül Magyarország kiralyi széken. Magyarország alkotmánya van, felelős minisztériuma vezeti kormányzatát, országgyűlése alkotja a törvényeket, Magyarország nem tartománya többé az osztrák császárságnak, a kibékült Horvátország, a Magyarországgal egyesült Erdély visszaléptek a magyar birodalom kapcsolatába, az országgyűlés állapítja meg az ország költségvetését és szavazza meg évről évre az adót, a sajtó a törvény oltalma alatt áll, szabadon választott, törvény-tisztviselők és képviselő-testületek igazgatják a törvényhatóságokat, haladás-élénkebb mozgalom tapasztalható az ország számos vidégében, a társulatok, ipar és kereskedelem terein stb.

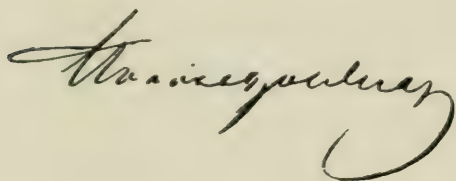
Igaz, hogy Ghyczy Kálmán rá is lépett az 1867-iki alapra, s nem-sokára követte őt Tisza Kálmán és az egész balközép. Három évtized tapasztalata az, hogy a közjogi pártok vagy teljesen hozzásimultak a dualismus alap gondolatához vagy elernyedőben van küzdelmük, de ha a küzdelem meg sem kezdődik, illetőleg véget ér a koronázás után, mennyi súlyos veszteség marad el, s három évtized alatt talán sokkal közelebb jutunk céljainkhoz, mint eljutottunk tényleg. De el kell ismerni, hogy a szabadságharcz fényes küzdelmei s az elnyomtatás nemzetromboló korszaka után a pártviszonyok nem alakulhattak máskép. Az eredendő bünt s a gyökeres okot e tekintetben az képezte, hogy Világos után az elnyomó hatalom nem ismert kegyelmet. A súlyos kata-tropha után, ha nyomban következik a kibékülés, elmaradnak szinte összes közjogi bajaink. Az 1867-iki kiegyezés megszüntette a három százados vizsály okait, de nem vetett véget teljesen a bizalmatlanságnak fent és lent. Ott még mindig felesleges aggodalmak voltak a dynastiai és monarchiai érdekek miatt, itt nem tartották elégse-geseknek Magyarország államiságának attributumait és garantiait. Így indult sajnálatos tévelygő útjára a magyar politika és parlamentarismus, s csak három évtizedes kerülőkön kezdünk oda jutni, hova más kedvező viszonyok közt mindjárt a koronázás után el kell vala jutnunk.

III. FEJEZET.

A kormány első tevékenysége és a pártviszonyok alakulása.

Az Andrássy-kabinet a koronázási ünnepségek után nagyon is hétköznapi nehézségekkel volt kénytelen megküzdeni, mert az egész adminis-trációt át kellett vennie az önkény-uralomtól s a helytartó-tanács ügy-kezelését a minisztériumok között kellett felosztania, és a Bécsben kezelt ügyeket át kellett helyezni Magyarországra. A legnagyobb részt idegen

bureaukrácia nem adott elégséges anyagot, Magyarországon pedig nem igen voltak képzett elemek, mert hiszen éppen a kormányzatra hivatott társadalmi rétegek legnagyobb részt visszavonultak a közpályától, sőt a gentry egy csekély hányada hazafias túlbuzgóságában fiait még csak alig taníttatta. A régi, különösen a központi hivatalnokok között csak kevesen tudtak magyarul, s a magyaroknak nem volt elég jártasságuk az igazgatásban, csak hivatalkereső volt sok, de ebben nem volt köszönet. Aki a hazáért szenvedett, akár akkép, hogy mint honvéd harczolt, vagy hivatalt nem viselt, igyekezett, pusztán ezen kvalifikációjánál fogva, részt venni az alkotmányossá lett Magyarország igazgatásában. A jogász elem legkevésbé hiányzott a bírói pályán; mert ha valami dicséretes akadt a Bach-korszak rendszerében, úgy ez az igazságszolgáltatás volt, s nemcsak a beszármazott s részben itt maradt bírák képezték törvénykezésünknek jó elemét, hanem az elnyomatás korszaka alatt akár a bírói, akár az ügyvédi pályán működésben volt egyének kitűnő anyagát alkották az új szervezésnek. Sokkal kevesebben értettek a központi igazgatás dolgaihoz, különösen a pénzügyi s egyéb igazgatáshoz, a megye pedig kevés kivétellel

Horváth Boldizsár aláírása.

visszasülyedt a régi avitikus állapotba, amidőn inkább politizált, mint adminisztrált. A restaurált megyének ezt a tulajdonságát csakhamar keservesen megérezte a kormányzás és az újjászületett magyar alkotmányosság. De az elég előnyösen fel-
említett jogászelem is inkább csak

a törvénykezésre, mint a törvényalkotásra volt hivatva. A nyári szünetet Horváth Boldizsár igazságügyminister a sarkalatos reformok elkészítésére használta fel, s codifikáló bizottságot állított össze, mely a perrendtartásról, bírói felelősségről, írói és művészi tulajdonról stb. elkészült, vagy készítés alatt levő javaslatokat a parlamenti szünet alatt megbirálja. Néhány kiváló szakerőn kívül azonban nem igen akadt nagyobb szabású törvényalkotó, maga Horváth Boldizsár volt kezdetben szinte az egyedüli szakerő Szabó Miklóssal, majd később Szilágyi Dezsővel és Csemeghy Károlylyal. Minden felé tabula rasa tátongott, újra kellett alkotni mindent, s csakhamar tapasztalni kellett, hogy a feladatok úgy a szellemi, mint az anyagi tényezők tekintetében felette álltak az ország erőinek.

A tulajdonkép való kormány-actio és parlamenti harc csak a nyári szünet után kezdődött, de a pártvillongások már előre vetették árnyékukat. A koronázás után Tisza Kálmán határozati javaslatot nyújtott be, hogy a honvédek rokkantjai, özvegyei és árvái törvényhozási javadalmazásban részesüljenek. A király és a királyné éppen csak néhány nap előtt adták a koronázási ajándékot az 1848–49-iki honvédeknek, s így a Deák-párt és az Andrássy-kormány a határozati javaslattal szemben állást foglalt,

s a három napi küzdelem a balközép vezére indítványának mellőzésével ért véget, miközben a túlzó szerb izgató, Miletics, azzal igyekezett complikálni a helyzetet, hogy szintén jutalomban akarta részesíteni a magyarok ellen harczoló szerbek özvegyeit és árváit. Közvetlen a koronázás után még a szélsőbal csinált jelentéktelenebb zavarokat, s a többi közt Madarász József indítványozta, hogy a ministerium köszönjön le s az országgyűlést fel kell oszlatni. Még egy fél tuczat megye helyezte magát ellentétbe a bevégzett tényekkel, s követte a koronázás után Bihar- és Komárom-vármegyék példáját a közös ügyek ellen való tiltakozásban, csak hogy Tisza és Ghyczy vármegyei még májusban, a koronázás előtt hozták határozatukat. A nyári szünet alatt tovább tartott a mozgalom, s amíg a parlament szeptember 30-ig szünetelt, kibontakozott a jövőendőbeli parlamenti harczok előképe.

A megyei actiót a közös ügyek ellen s a megyéknek a parlamenttel való coordinálását illetőleg, melyet Pestmegyében Nyáry Pál indítványozott, nagy mértékben támogatták Kossuth manifestumszerű levelei. E levelek Kossuth fényes talentumának egész erejével támadták a kiegyezést, s céljuk nem kevesebb volt, mint a nemzet meggyőzése arról, hogy Deák kiegyezése feladta Magyarország állami függetlenségét és szabadságát. A mindennapi tények megczáfolták Kossuthot különösen a tekintetben, hogy Magyarország közszabadságait feláldozta, mert hiszen úgy őt, mint fiait a közbeeső választásoknál ismételten megkinálták mandátumokkal, s levelei minden baj nélkül megjelenhettek a sajtószabadság oltalma alatt.

Az első nagyobb conflictusra a váczi levél adott alkalmat, mely levélben Kossuth kimondta a dynastia incompatibilitását Magyarország függetlenségével. Gróf Andrássy Gyula kezdetben azon helyes politikát követte, hogy a szélsőbali áramlatot s a Kossuth-cultust le akarta járatni. Az 1848-iki eszmék monopolizálása ellen ismételten tiltakozott, s azt mondotta, hogy a kormány és a Deák-párt az 1848-asok, s az 1848 zászlaját ekkép a Deák-pártnak követelve, nem gátolta a szélsőbali izgatásokat, hogy ezek szabadon kitombolhassák magukat. A váczi levelet azonban már nem lehetett minden ellensúly nélkül hagyni, s így a kormány a »Magyar Ujság« azon számát, mely Kossuth váczi levelét közzétette, a sajtótörvény alapján lefoglaltatta. E lefoglalás vezetett a Heves-vármegyével kitört conflictusra. Eger városa ugyanis bizalmat szavazott Kossuthnak, s a kormány elrendelte a bizalmi szavazatról szóló végzés megsemmisítését. A kormány rendeletét azonban Hevesmegye nem hajtotta végre, s így Andrássy az engedelmisség megtagadására királyi biztos küldésével felelt, s hogy megmutassa erélyét, Böszörmény Lászlót, a »Magyar Ujság« szerkesztőjét is perbe fogatta. A szélső izgatás azonban nem riadt vissza az erély nyilvánulásai előtt, s a honvéd-egyletek és demokrata-körök alakítása a legmesszebb menő mozgalmakat támasztották, amelyek közül nem hiányzott még a földosztó mozgalom sem. A Bach-korszak zsványromantikájának torzképe gyanánt

pedig létrejött a rablásokat űző brigantaggio egész rendszere. Az ellenzék mérsékelt elemei is megdöbbentek, s amidőn felléptek a Kossuth-cultus körében a szélsőbali polgárokat is felültető iparlovagok, az ál-Wesselényiek, Asztalosok és Madarász Vilmosok, s izgattak nemcsak a kiegyezés, hanem a rend és a tulajdon ellen; s amidőn a demokrata-körökben nemcsak az Ausztriától való elszakadást, hanem a nem-adózást s a földosztást kezdték hirdetni: Tisza Kálmán a baloldal értekezletén nyíltan elismerte, hogy a társadalmi rend van fenyegetve. A kormány szükségkép fel is lépett a demokrata-körök ellen, s nagy parlamenti harczot idézett fel, amidőn a pesti demokrata-kör alapszabályait nem hagyta helyben, s ez ennek daczára megalakultat erőhatalommal szétosztatta; sőt még Madarász Vilmos és Asztalos elfogatása miatt is interpellációt intéztek hozzá.

Jelentékeny ellenhatást idézett fel a Kossuth-cultus s a szélsőbal izgatása ellen a legszűkebb lázítók leleplezése. Midőn Asztalosról kitűnt, hogy már a Bach-korszak törvénykezése okmányhamisítás miatt üldözve, Balla Gergely pedig, az ál-Wesselényi, ugyancsak a Bach-korszakban hat évi börtönt ült rablás miatt, a közvélemény kezdett állást foglalni a túlzásokkal szemben. Perczel Mór pedig a pesti honvédegyülésen nyíltan és élesen megtámadta Kossuthot, s támadásával, habár közvetve, de messze túlhaladta Klapka és Türr állásfoglalását. A szélsőbal és Kossuth elleni hadjáratát a vidéken is folytatta, s habár néhány honvéd-egylet rosszalta eljárását, a közvélemény túlnyomó nagy része azonban mellette volt. Az esküdszék is beleszólt a küzdelembe, melyet a csak az imént megalakult ministerium a mérsékeltebb ellenzéki elemektől is támogatva viselt a túlzó izgatás ellen, s elítélte Böszörményit szélsőbali és Román Sándort nemzetiségi izgatás miatt. A megyék sorra visszautasították Pestmegye 1868 februári köriratát, s a demokrata-körökkel szemben az ország minden részében alakulni kezdtek a Deák-körök, s nemcsak mint a Deák-párt hiveinek egyesületei, hanem mint a társadalmi rend és tisztesség védelmezői.

Ily harczok közepett kezdte működését az Andrássy-kormány, első nagy alicióját a vasúti kölcsön képezte, s Lónyay pénzügyminister már 1867 szeptember 30-ikán jelentette a háznak, hogy sikerült 60 millió forint ezüstkölcsönt kötnie 50 évi törlesztésre. Magyarország szűz hitelének nem vált dicsőségére ez az első pénzügyi művelet, de olcsóbb pénzt az imént az absolut Ausztria sem kapott, s a külföldi pénzintézetek nem bíztak teljesen a monarchia új rendjének állandóságában. De az akkori viszonyok közt joggal diadalszámba ment már azon tény is, hogy Magyarország egyáltalán kapott s oly olcsón kapott nagyobb mennyiségű kölcsönt, mint nemrég Ausztria. A vasútak és csatornák építésére felvett eme kölcsönnel egyidejűleg tárgyalhatta a kormány az államadóssági, a quota s a kereskedelem- és vámszövetség javaslatait. A quota-javaslat 1867 decemberében került a ház elé, s Ausztria járulékát 70%-ban, Magyarországtét 30%-ban állapította meg. A balközép Ghyczy számításainak alapján Ausztria járu-

lékát 72, Magyarországot 28° o-ban akarta megállapítani, s a két százalék különbség miatt erős, habár rövid ideig tartó küzdelem folyt a házban. A Deák-párt közgazdái: Kautz, Trefort, Somssich és Zsedényi, valamint legelső sorban Lónyay pénzügyminiszter a balközéppel, Tiszával és Iváncával szemben bizonyították a quota igazságos voltát, utalván emellett azon oppor-tunitási okra is, hogy 100 millió közös költségről lévén szó, csakis 2 millió a különbség a kormány és az ellenzék javaslata közt. Sokkal hevesebb küzdelmet idézett fel az államadosság kérdése, habár a balközép csak halasztási indítványt terjesztett elő, s csak a szélsőbal utasította vissza az államadossági járulékot, Madarász pedig népszavazást akart provokálni. A kilencz napi parlamenti csata eredménye a Deák-párt és a kormány-párt győzelme lett, s hasonló eredménnyel végződött a vám- és kereskedelmi szövetség feletti vita, melyben a balközép szintén csak halasztási indítvány-nyal lépett elő. A kiegyezési vita azon ténnyel végződött, hogy a kiegye-zésre vonatkozó osztrák törvény is december 20-ikán szentesítést nyert, s a 27-ikén kelt leiratban a fejedelem értesítette az országgyűlést, hogy a közös kormányt legközelebb kinevezi.

A pártalakulás embryói a kiegyezésnek már első évében kezdtek jelentkezni, habár csak a szélsőbal és a balközép körvonalai bontakoztak ki határozottabban, s a conservatívek, akik, ha teljesen vissza nem vonultak, a Deák-párthoz csatlakoztak, s különállásukat még nem foglalták el. Már az eddigi eredmények is mutatták, hogy majd kizárólag közjogi kér-dések döntöttek a pártalakulások felett, s mind a három nagy párt lét-alapját a közjog képezte. A Deák-párt létrehozta és védelmezte a közjogi kiegyezést, a szélsőbal a legnagyobb túlzással támadta azt, míg a balközép, több ízben egész a bihari pontokig átalakított programjához képest, meg akarta azt javítani. Így lett a magyar parlamentarismus kiinduló pontja hely-telenné s iránya tévéssé, s később is, midőn már a belügyi reformkérdések felmerültek, a közjogi kérdések befolyásolták a pártok állását, úgy hogy újabb alkotmányosságunk 30 éve alatt nem a reform-irányok és eszmék vezették, hanem a közjogi kérdések intézték pártjaink alakulását. De ugyan-csak a közjogi motívumok nemcsak ön-súlylyal nehezedtek, hanem egyszer-smind zavarólag hatottak magára az ellenzékre, névszerint a balközépre.

Az első delegatio idején ugyanis, 1867 utolsó napjaiban, azon nevezetes eset történt, hogy a képviselőház több balközépi képviselőt, számra 12 rendes- és 2 póttagot, delegátussá választván: Tisza, Ghyczy, Bónis, Simonyi Lajos, Várady elfogadták a mandátumot, de a balközép egy töre-déke, Jókaival élén, tiltakozott ez ellen, s ekkép a baloldal egy időre tényleg szétvált. Es, mert a delegatióba való belépést helyeslő balközépi többségnek Jókai és a »Hon« elszakadása következtében nem volt közlönye, létesült a »Hazánk«, mely Tisza Kálmánnal a legbelső viszonyban volt, s maradt megszűnéséig. A két lap, a »Hon« és a »Hazánk« közti harc jellemezte a balközép belső viszonyait, míg végre április elején, több kísérlet

után, e konfliktus megszűnt, habár a két árnyalat bizonyos tekintetben még tovább is létezett. Ezt mutatta maga az a körülmény, hogy Tisza a kilékölés után sem szüntette meg a »Hazánk«-ot. Minden divergentiának megszűnése csak az 1869-iki választások előtt történt, amidőn az ellenzéki szövetség túlzói ki akarták terjeszteni ezt még a szélsőbalra is. A balközép mindjárt az első delegációban kívánta tisztázni a birodalmi ministerium elnevezésének lényegét. A közös kormány Ghyczy és Kerkápoly interpellációjára megnyugtató nyilatkozatot tett.

1868 novemberében a balközépnek a delegációba belépett árnyalata alkalmat talált az onnét való kilépésre. Az alkalmat a közös kormánynak »birodalmi kormány« elnevezése szolgáltatta, s miután Ghyczy indítványa a rögtönös orvoslásra vonatkozólag nem kapott többséget, úgy ő, mint Tisza, Szontág, Bónis, Simonyi Lajos, Ivánka és Váradi kiléptek a delegációból.

Tisza Kálmán és hírlapja, a »Hazánk«, nem helyeselte a szélsőballal való egyesülést, Jókai azonban a »Hon«-ban megkínálta a szélsőbalt legalább a választások tartamára a fegyverbarátsággal. De, habár a balközép és a szélsőbal közt más mint szórványos választási fegyverbarátság nem jött létre, közjogi elhajlás a szélsőbal felé mégis bekövetkezett, amennyiben az 1868 áprilisi programhoz, mely a delegatiót, a közös kormányt s a közös hadsereget elkárhóztatta, Magyarország pénzügyi és gazdasági függetlensége czime alatt a vám- és kereskedelmi szövetség megszüntetését csatolta, valamint azon követelést, hogy Magyarország függetlensége diplomatiailag elismertessék. Így, belsőleg egyesülve s a közjogi radicalismusban előre haladva, ment a balközép az új választások elé, melyeknél arról volt szó, hogy a nemzet helyesli-e a közjogi alkut vagyis a Deák-párt alkotását, avagy elkárhóztatva ezt, a szélsőbalnak ad-e igazat.

Ugyancsak az első delegációban adott megbotrántkoztatásra alkalmat Grivicsics tábornok felszólalása, aki a hadügyminister nevében beszélt s minden indokolás nélkül a hadsereg közösségének megbontására irányuló magyar állítólagos irányzatot támadta. A hadügyminister másnap őt Ghyczy Béla őrnagy által desavouáltatta és erre Tisza kijelentette, hogy a tárgyalás menetét gátolni nem szándékozik.

Már eddig is éles ellentét létezett a kormánypárt és az ellenzék között; de a küszöbön álló választásnál az ellentétek fokozódtak s a pártharag hevesebbé lett. Még további fokozást ért el az utóbbi az 1869-iki választásokat három év múlva követő Lónyay-féle választásoknál s e választások után. Az erősebb temperamentum különben igen gyakran jellemezte pártküzdelseinket.

A 48 előtti aulikus kormánypárt Magyarországnak nemcsak új jogokat nem szerzett, hanem kész volt a létező nemzeti jogok folytonos és állandó feláldozására. S mert felelős ministeri rendszer akkor nem volt s a kormányt így megbuktatni nem lehetett, a liberális és nemzeti szellemű ellenzék

a közvélemény forró áramlatait idézte fel, s ezek segítségével küzdött azon rendszer ellen, mely Magyarországot Csehország közjogi színvonalára igyekezett lenyomni s a magyar alkotmányt az aulikus servilismus által mérsékelt oligarchia örvényébe törekedett lökni.

Jellemző a régi balközép viszonya a Deák-párthoz. Alig képzelhető élesebb ingerültség s napról napra táplált oly fokú harag, mely a két pártot egymás ellen sorakoztatta.

Közel egy évtized telt el a legkínéletlenebb politikai harcok közt, melyek tüze még most is kivillámlik az akkori parlamenti beszédekből, újságcikkekből és röpiratokból. A ki a politikai sajtó ezen korbeli munkáit olvassa, szinte megüti az ezekből előtörő forró atmosphaera, pedig teljesen igaza volt a balközép egy kiváló férfiának, hogy a közjogon kívül alig volt nagyobb eltérés a Deák-párt és a balközép között. „Mind a két párt — úgymond — a szabadelvűség zászlaját lobogtatta, s a főirányra nem volt eltérés köztük. Csak a szabad eszmék megvalósításának sorrendjére s alkalmazására nézve fordultak elő eltérések.” Még a közjogi ellentétek sem látszottak a kiegyezés idején teljesen kiegyenlíthetetleneknek, a mit leginkább mutat az a körülmény, hogy az első kabinet alakítását közvetlenül megelőzőt időben Tisza és Ghyczy neve is szóba kerülhetett. A közjogi antagonismus azonban mindig hevesebbé vált, s úgy a Deák-pártot, mint a balközépet nagy hangulati ellentétekbe kergette bele.

Az izgatásoktól föllázítva, a nemzet nagy része tényleg haragtól lángolt a kiegyezés megkötése miatt, s habár a határozati párt tradíciói a porosz háború előtt elhomályosodtak, diadalmasan riadtak életre a dynastia csatavesztése után, míg Deák Ferencz megmaradt azon álláspontján, hogy Magyarország csak jogait követeli, s ezek ugyanazok a háború után, mint voltak annak előtte.

Tagadhatatlan keserűség és harag dult különösen az intelligencia azon részében, mely a függetlenségi harcot fegyveres kézzel végigküzdötte. Kossuth pedig veszedelmes tűzfáklyákat dobált az izzó hangulat közé. A Deák-párt látva, mily veszélyben forog csak imént létesült alkotása, szintén és pedig szükségkép beletévedt a harcziás hangulatok túlzásába.

Voltak pillanatok, midőn komolyan kellett tartani az egyensúly megbillenésétől és a rend felbomlásától. A hevesi ügy és a demokrata körök alakítása, a munkásmozgalmak s a földosztó agitációk, mint már említve volt, némely pillanatban a bomlás torzképét jelenítették meg.

Ily körülmények közt szükségkép egészen más alapon fejlődött a parlamenti helyzet s bontakozott ki a politikai sajtó küzdelme. De a nélkül, hogy a balközép viselt dolgait mentegetni akarnók, közjogi programját, nem az elvek s a keresztülvihetőség, hanem azon szempontból tartjuk megítélendőnek, hogy levezetője volt a dualismus ellen kitörő túlfeszült hangulatnak. Úgy a helyzetet, mint a lélektani motivumokat megmagyarázza Móricz Pál egyik munkájában, a többi közt a következőket mondva:

Miután az 1848—49-iki események folytán a kormány Debreczenre szorult, egynehány vármegye maradt birtokában. Ezen néhány vármegye magában foglalta a magyarság, különösen a protestáns magyarság jelentékeny számát. Minden ember 16-ik évtől 46-ik évig fegyverre szólított s az idősebbek is szívvel-lélekkel szolgálták a szabadság harcát és szerezték be azon segédeszközöket, melyek nélkül háborút folytatni lehetetlen. Az általános lelkesültségnek, erőfeszítésnek volt következménye a tavaszi hadjárat dicsősége.

„Győzelmes hadseregünkben szolgált akkor még gyermekemberek 1807-ben független választókká lettek, kiket nem vezetett a dászkál, nem parancsol nekik a szolgabíró. Tagadhatatlan, hogy ezen öntudatos választóknál a forradalmi irány volt a kedvencz eszme. Ha valaki jött s azt mondta: én Kossuth apántól jövök, a ki ezt vagy azt üzeni, még ha kétes jellemű ember volt is, mint az ál-Wesselényi, hirtelen követőkre talált és ha akkor Tisza Kálmán népszerű neve, vagyona, társadalmi állása ezen forradalmi nüzusnak határozottan ellene nem szegül, az egész Alföld ezen irányba sodortatik. Csak arra, a mit a balközép mindig mondott, hogy mi is független Magyarországot akarunk elérni, de békés úton, arra fordultak meg a választók legintelligensebbjei, mondhatni a birtokos osztály legnagyobb része. Ez az egy tény eléggé igazolja Tisza fellépésének nemcsak jogosultságát, de, viszonyainkat tekintve, hazafias irányát is. A szélsőbali, sőt forradalmi hangulatnak ezen leveretése a balközépi program által azt minden esetre elérte, hogy az intelligencia és a dzsentrí legnagyobb része, mely a Deák-párthoz nem csatlakozott, nem sikamlott át egyszersmind a szélsőbali lejtőre s ekkép nemzeti intelligenciánk és vezértársadalmi osztályunk lelkületében nem támadt áthidalhatlan űr, s a szakadás nem lett összeforraszthatlanná. Már a társadalmi egységnek ezen részben való megmentése nagy haszonnal volt későbbi fejlődésünkre s tán ennek tulajdonítható, hogy később a gazdasági ellenhatások nem idéztek fel nagyobb zűllést társadalmunk középrétegein. Dzsentrink és nemzeti intelligenciánk azon része, mely a 60-as évek közepén már-már tönkre ment s megmentése gyanánt, s bár nagy áldozatok árán is, követelte a kiegyezést, bizonyára végleg elszakad társadalmunk ama hevesebb rétegeitől, a melyek a kiegyezésben nemzeti jogaink feladását látták, ha a forradalmi hagyományok ezen örökösei a szélső árnyalat élére lépnek.»

De nagyon természetes, hogy forró áramlatokat csak lassanként lehet a kihűlés és tisztulás processusán átvinni s így a balközép közjogi radicalismusa szintén égető temperaturát tartalmazott, míg végre ez a fusio lehűlésében részesült.

Mielőtt a lehűlés bekövetkezett, magának a Deák-pártnak s a balközépnek legharczasabb korszakában is megtörténtek a legszükségesebb alkotások, de, kevés kivétellel, csakis ezek.

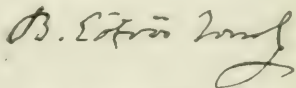
Miután a felsőház 1868 deczember 10-ikén a kiegyezés országgyűlését személyesen bezárta, konstatálni lehetett, hogy már ez ideig több reform

s alkotás létesült. A feudális birtokviszonyok végleges megszüntetésére az úrbéri és szőlődézmaváltságot, valamint a törvénykezésre a polgári perrendtartást és a kisajátítási eljárást tartalmazó törvények létesültek. A magyar államiságot kiegészítették vagy függő kérdéseket oldottak meg az Erdélyvel való unio becikkelyezéséről szóló 1868 : XLIII. törvenyzikk, valamint a Horvátországgal létesült kiegyezést becikkelyező 1868 : XXX. törvenyzikk. Ugyancsak 1868-ban jött létre védszervezetről s a népoktatásról szóló törvény. Az előbbi létesítette, illetőleg csak megvalósította a magyar királyi honvédség felállítására vonatkozó, még a kiegyezési tárgyalások idején elfogadott nemzeti vívmányt s az általános védkötelezettséget, s ugyanez szabályozta a nagy alkotmány-garantiát, Magyarország döntő befolyását a védszervezet megállapítására és újoncz-jutalék megszavazására. E törvényt valamint a honvédséget nemcsak a szélsőbal, hanem a balközép sajtója is támadta s a »Hon« a honvédeket »belügyőrök«-nek gúnyolta.

A népoktatási törvény hosszú és elkeseredett harczot idézett fel, melyben a lánglelkű Eötvösnek egyszerre kellett megküzdenie a felekezeti és nemzeti fanatismussal. A parlamenti harcz oly fokra emelkedett, hogy a javaslatot egy 25 tagból álló parlamenti bizottsághoz kellett utasítani, mely meghallgatta nemcsak a felekezetek szakembereit, hanem még egyházfőnökeiket is, s csak hosszú küzdelem s több rendbeli változtatás után jöhetett létre a népoktatási törvény, mely a felekezeti szűkkeblőség miatt nemcsak az 1848 : XX. törvenyzikk nagy elvét, az állami népoktatást nem valósíthatta meg, hanem még igen sajnálatos engedményeket is kénytelen volt tenni, a mennyiben bárkinek, egyeseknek és testületeknek, jogában állott iskolát alapítani s annak tannyelvét meghatározni. Az állam csak felügyeleti jogot tartott fenn magának, hogy az iskola a kitűzött feltételeknek megfelelő-e. Csakis az állami és községi népiskola felekezetlen jellege vallott a szabad-elvű nagy tradíciókra.

Egyáltalán a 48-iki liberalismust nem folytathatta a kormány és a Deák-párt a 48-asok s a közjogi ellenzék miatt, s ezért maradt minden e korbéli alkotás a liberalismus fél-útján.

Ilyen volt a zsidók emancipatioja a polgári házasság nélkül, melyet különben a ház egyhangulag fogadott el, valamint az 1868 : XLIII. törvenyzikk, mely a viszonyosság szempontjából haladást képezett ugyan, de csak legujabban nyerte teljes befejezését az egyházpolitikai program által. Így teljesedett Andrassy jövődölése, mely közte s egy öt interpelláló képviselő közt folyt le. A szellemes kormányelnök az interpellálónak azzal felelt, hogy a bevett felekezetek kitételét azért tartotta meg a kormány, mert be nem vett felekezetek nem léteznek. »De hátha lesznek?« folytatta az interpelláló. »Akkor az ő számukra is csinálunk új törvényt«, válaszolt Andrassy.

Báró Eötvös József aláírása.

Es történt azonképen, csakhogy nagy idő múlva s válságos küzdelem árán: az egyháspolitikai reform, megtartva a bevett vallások fogalmát, mégis a legtagasabbra szélesítette ki a vallás és lelkiismeret szabadságát.

Polgári házasság s a polgári ügyekben polgári bírászkodás ekkor csak néhány jambor férfiú óhajtása volt s ezek közt a legkiválóbbaké: Horváth Boldizsár és Deák. Deák pár évvel később fejtette ki politikai végrendeletét s ekkor még kénytelen volt belenyugodni az opportunismusba. Pártjának vezérférfiai nyíltan kimondták, hogy a pártviszályok és a közjogi harcok miatt nem mehetnek bele a liberalismus szélesebb alapozásába, mert ez által oly elemeket is a közjogi ellenzék karjaiba hajtának, a melyek, mint a conservatívek és a clerus, eddig a kiegyezést támogatták: a fődolog ekkor pedig az volt, hogy a kiegyezést semmi baj ne érje.

Bizonyára közrehatott ez indok a kormány és a Deák-párt nemzeti-ségi politikájára is, mert magának báró Eötvös Józsefnek, lángoló hazafisága mellett, a szabad eszmék cosmopolitismusában tévelygő szelleme nem hozhatta volna létre akár a két keleti egyház elválasztásáról, akár a nemzetiségek egyenjogúságáról szóló törvénycikkeket. Gróf Andrássy Gyula gyakorlati pillantása lehetetlen, hogy ne látta volna e két törvény veszélyes voltát, melyek közül az első, az 1868: IX. törvénycikk megteremtette a görög-keleti szerb és román egyházak nemzeti alakulását s így a magyar állammal való ellentétbe jutását: a második pedig, a nemzetiségi törvény, létesítette volna a nyelvi és foederalistikus káoszt, ha ez a törvény egyáltalán végrehajtható leendett. A törvényjavaslat eredeti szövege még sokkal veszedelmesebb volt. Az osztályok tárgyalásának idején azonban Tisza és Bónis Sámuel érintkezésbe léptek Deák Ferenczczel, megbeszélve ezzel a tervezet veszedelmes következményeit. Ekkor fogalmazta Deák Ferencz, több bizalmasának a jelen munka szerzője előtt tett nyilatkozata szerint, a nemzetiségi törvény bevezetését a magyar nemzet politikai egységéről. Hasztalan vádaskodnak a nemzetiségek, ezt a törvényt nem a magyar kormányok nemzeti chauvinismusa tette végrehajthatatlanná, hanem maga a törvény szerkezete s a gyakorlati viszonyok ellenhatása. Deák bölcsesége ugyanis e törvény alapelvét tette a magyar nemzet politikai egységét. Oly intézkedés tehát, mely ez alapelvbe ütközik, már eleve érvénytelenné vált. Az a másik feltétel pedig, hogy a nemzetiségi nyelvek hivatalosan használhatók csak akkor lesznek, ha a kormányzat és közigazgatás érdeke ezt lehetővé teszi, egyszerűen kizárta a nyelvek egyenjogosítását, mert teljes képtelenség leendett a közigazgatás és igazságszolgáltatás fentartása a nyelvek egyenjogúsítása mellett, oly területen, a hol három, sőt több nemzetiség létezik egymás mellett, s nemcsak a magyarországi, hanem különösen az erdélyrészi viszonyok mind ilyenek.

A Deák-párt első alkotásait jellemzi a félmunka s a nehézségek megkerülő-e. de egyzersmind menti az egyoldalú közjogi irány s a dualismusnak mindent absorbeáló védelme a heves ellenzéki rombolással szemben.

Vagy pedig menti az elszármítást, mit a gyors alkotás szükségessége hozott magával s a tapasztalatlanság és a gyakorlati következmények ki nem számítása, mint történt az uzsora-törvény korai eltörlésénél.

Nagyban és egészben azonban a Deák-párt méltó és hivatott intézője volt az ország sorsának, vezetői diesteljes vezérei voltak egyszersmind a nemzetnek. Az és ezek együtt nagy történeti missiót töltöttek be, nemcsak megalkották a háromszázados viszálynak végét vető kiegyezést, hanem egyszersmind diadalmasan megvédelmezték ezt veszélyes, sőt már-már végzetes támadásokkal szemben, a midőn az izgatások következtében koronkint megtévedt magának a nemzetnek közszelleme. Másik nagy történeti hivatását teljesítette a Deák-párt már első másfél éves uralma alatt az által, hogy Magyarország belső berendezését liberális és nemzeti alapon indította meg. Minden félrendszabály s megalkuvás daczára a liberalismus és a nemzeti szellem karaktere rajta volt a Deák-párt legelső alkotásain is, s ily múlttal háta mögött ment az ország vezérlő pártja és kormánya az új választások elé.

IV. FEJEZET.

A kormány és Deák-párt sikerei s Andrassy külügyministersége.

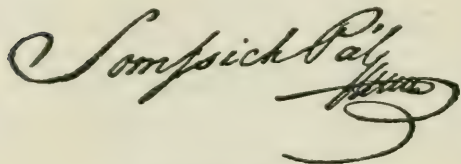
A heves választási harc számos kihágás s több komikus jelenet közt véget ért. Az utóbbiak között jellemző az egi kofák felvonulása Csiky Sándor képviselőjelölt elé. A szomorú kihágások közé tartoztak a verekedések és vérontások, mint például a pécsi választó-csata, melynek 49 sebesültje lett. A mérkőzés azzal ért véget, hogy az ellenzék vagy 40 szavazatot nyert; harminczat a szélsőbal, tizet a balközép. Kibuktatta Lónyayt és Trefortot s a Deák-párt két más kitűnőségét: Csengeryt és Somssichot. Még az új ház összejövetele előtt azonban a szélsőbalnak is lett nagy vesztesége Bösörményiben, a ki börtönében halt meg márczius 24-ikén. Horváth Boldizsár igazságügyminister kész volt felfüggeszteni büntetését, hogy fürdőre mehessen a beteg fogoly, Bösörményi azonban nem fogadott el semmi kegyelmet, s halála után a pártja úgy tüntette őt fel, mint a kormány s névszerint Horváth Boldizsár áldozatát, s így az új országgyűlés a Deák-párt jelentékeny számbeli megfogyatkozásával s új izgatási ürüggyel vette kezdetét.

A mi azonban a mandátumok megfogyatkozását illeti, ezeket könnyen elviselhette a Deák-párt, mert még mindig 80—90 főnyi többsége volt s kibukott jeles férfait csakhamar ismét megválasztatta. A választások ezen eredménye mégis azt jelentette, hogy a közjogi izgatás a nemzet egyes

régeiben sikerrel működött, de még mindig oly nagy többség nyilatkozott a közjogi alap mellett, hogy a választó hadjárat ily eredménye ez alapnak dicsőretére vált különösen azért, mert 1865-ben az ország Deáknak a kiegyezés létesítésére adott nagy többséget; 1869-ben pedig ítéletet mondott a bevégzett mű felett. És ez az ítélet kedvező volt, vagyis a nemzet nagy többsége helyeselte a kiegyezés oly megkötését, a mint az történt. Így nem csodálható, hogy az Andrássy-kabinet és a Deák-párt a közjogi harcok enyhülését tételezték fel s nagyszabású reform-munkásságot jelenttek be.

Az 1868 április 24-ikén tartott trónbeszéd valóban kitűzte a reformok lobogóját s a jelszó az volt, hogy az új országgyűlés a reformok országgyűlése. Valóban sikerült is néhány nagyszabású reform megvalósítása, melyek közt legelső sorban foglal helyet a bírói hatalom gyakorlásáról szóló törvény s maradandó emlékéért fogja képezni alkotójának, az azt keresztülvivő igazságügyminiszternek, Horváth Boldizsárnak s a parlamentnek.

A balközép e reform ellen is küzdött, különösen Ghyczy lépett sorompóba s követelte a junctimot a megyei reformmal. Horváth Boldizsár kifejtette a megyei reformra vonatkozó elveket s e reform létre is

Somssich Pál aláírása.

jött egy évvel később; de a nélkül, hogy a kormány rá mert volna lépni a kinevezési rendszer alapjára, sőt magát a megye hatáskörét oly tágra szabta, hogy ez minduntalan akadékoskodhatott a parlamentáris kormánynyal szemben. A szélsőbal pe-

dig botrányt hozott színre a bírói hatalom gyakorlásáról szóló törvényjavaslat tárgyalása alkalmával. Június 24-ikén Irányi a többek közt azt mondotta, hogy a kormány kinevezésének az a következtetése szokott lenni, hogy a bírák magukat iránta lekötve érzik, s ezután a Böszörményi-eset alkalmából megtámadta a pesti esküdszéket, Horváth Boldizsárt pedig azzal vádolta, hogy halálra kinozta a törvénytelenül elítélt Böszörményit. Az igazságügyminiszter szót kért, Somssich azonban, rendre utasítván Irányit, az ülést bezárta. Másnap a ház csak szótöbbséggel adhatott ugyan elégtételt Horváthnak, de annál nagyobb elégtételt adtak neki az ország legkülönbözőbb részeiből érkező bizalmi feliratok.

A bírói hatalom gyakorlásáról szóló javaslat még a nyár folyamán törvénynyé lett, a többi igazságügyi és más javaslat ismét megakadt. A reformok útja egyáltalán nem volt oly sima, mint a kormány és a Deák-párt vezeterei képzeltek. Tisza és a balközép már felirati javaslatában óvott az elhamarkodástól s nem tartotta lehetségesnek, hogy a nemzet ereje csak a belső átalakulás munkájára fordíttassék.

Úgy a balközép mint a szélsőbal a közjogi kérdések megoldása nélkül nem tartotta lehetségesnek a helyes belső reorganisatiót, már azért

sem, mert a míg a közjogi programm meg nem valósul, maga a balközép is az ősi alkotmány szellemét fenn akarja tartani a megyében. A Deák-párt későbbi korszakaiban is közjogi problémák súlyosodtak a reformokra.

A mit a parlamenti visszasságok s rendbontások daczára el lehetett volna végezni, meggátolták a közjogi harcok. Két mélységes árok futott parallel reformtörekvéseink útja mellett. E két folytonosan fenyegető mélység közül egyik volt a parlamenti pártharcok elfajulása s a végsőig való növekvése, a másikat képezték a közjogi viszályok és ellentétek már a Deák-párt korszakában. Joggal mondhatta Ghyczy Kálmán 1875 elején, hogy a míg a kormánynak attól kellett tartani, hogy az ellenzék meg-ingathatja a közjogi alapot, a melyen az ország jövője nyugszik, gyökeres reform-tervekkel nem léphetett fel, melyek a közjogi ellenzék kezébe az izgatás fegyvereit adhatták s a kormányt a választásoknál megbuktat-hatták volna.

Valóban a Deák-párt, sőt később a fusióból támadt szabadelvű párt soká kerülte a gyökeres reformokat, pedig részben ép a Ghyczy Kálmán által említett lélektani indoknál fogva. Nem a párturalom önző szempontja, hanem azon jogos felfogás vezette a Deák-párt és éveken keresztül a szabadelvű párt vezéreit, hogy mélyre ható s nagy osztály- s felekezeti érde-keket sértő reformok magát a közjogi alapot ingathatják meg. Deák egyház-politikája évtizedeken át szünetelt és a Szapáry-féle gyökeres megye-reform nemcsak keresztülvihetetlennek bizonyult, hanem a Ghyczy által kifejezett aggodalomhoz képest tényleg megerősítette a közjogi ellenzékét, különösen a szélsőbaloldalt.

Csodálatos játéka a sorsnak, hogy ép a közigazgatási reformot köve-telte három évtizeden keresztül kormánypárt és ellenzék egyaránt, s ép ez a reform mégis az, mely legkevesübbé valósult meg, legalább oly széles terjedelemben, mint azt hosszú időn át tervezgették. A Deák-párt moderni-záló törekvése, mely a bureaukratikus reformtól sem riadt vissza, kénytelen volt megalkudni a balközépi felfogással, mely a bureaukratikus rendszert még a központi igazgatásban is vissza akarta szorítani s habár a külső admi-nistráció reformját magáévá tette, kezdetben persze a kinevezési rendszer nélkül, mégis legelső sorban a ministeriális igazgatást törekedett reformálni és egyszerűsíteni.

A két meglehetősen divergens áramlat kiegyenlítésre talált az 1873 február 4-iki határozati javaslatban, melyet a ház magáévá tett. És ez idő óta alapvető eszmék elfogadása nélkül folyt és folyik a harc a pártok közt az igazgatási reformokra nézve.

A fő, szinte egyedüli kicsúcsosodást a chaosból csak a kinevezési rendszer eszménye képezi, azon eszme, melyet legelsőb a conservatívek vallottak magukénak, Sennyey Pállal élükön, s ezektől maradt örökség-ben az eszme az egyesült ellenzékre, a mai nemzeti pártra. Ezt az eszmét a Deák-párt sem vallotta teljesen magáénak, mert ennek soraiban is voltak

municipalisták, Tisza Kálmán és a balközép pedig azt határozottan visszatartották. Haladás alkotmányos korszakunk lefolyt három évtizede alatt csak annyiban történt, hogy Tisza részleges reformjai az állami adminisztrációt a kinevezési rendszer nélkül belevitték a megyébe is, továbbá hogy a kinevezési rendszer ma már nem választja el egymástól a közjogi alapon álló pártokat, mert ép úgy programja az a szabadelvű mint a nemzeti pártnak.

Egyéb tekintetben azonban a régi chaosz még nem igen tisztult meg. A kinevezési rendszer nem dönti el a közigazgatás jellegét. Kinevezési rendszer mellett lehet centralisatio és decentralisatio, valamint a választási rendszer mellett szintén lehetséges ugyanez, sőt lehetséges az autonomia korlátozása, míg a kinevezési rendszerrel megfér a legtágasabb körű autonomia. Ugyancsak Ghyczy Kálmán joggal hivatkozott említett beszédében a közigazgatási reform nehézségeire és pedig ép azon zürzavarok miatt, a melyek ide vonatkozólag a pártoknál és a közszellemben léteztek. Az ő habozó lelkére vall ugyan a tépelődés, a melylyel a kormány elleni vádakra felelt. Ha a kormány, úgymond, a központban reformálni akar a centralisatio irányában, azonnal fellépnek ellene a decentralisatio hívei. Viszont ha decentralisatiót akarunk, meggyül bajunk a centralisatio barátaival. Ép így, ha kinevezett tisztviselőket akarunk a megyében, nyomban táborba szállanak ellenünk a régi megyei kormányzatnak, traditiónak őrei, s ha választott tisztviselőket akarunk, akkor sokan kinevetnek bennünket, a miért azt hisszük, hogy a kormánynak e mellett befolyása lehet a megyében. Ha pedig házi adót igyekszünk behozni, hogy a megye maga fedezze költségeit, ránk támadnak az autonomia hívei, a kik megyei önkormányzatot akarnak, de az állam költségén. Tisza Kálmán indokoltan persiflálhatta Ghyczy beszédét azzal, hogy e beszéd szerint a két szélsőség közt középben kell megállni, vagyis nem szabad semmit sem csinálni, mégis tény, hogy a középúton való megállás vagy legfőlebb a jobbra-balra való apróbb kitérés rendszere megmaradt évtizedeken keresztül.

A nagy küzdelmek árán kivivott, s bár kényszerű megalkuvásokat tartalmazó reformok mégis dicsőségét képezték a kormánynak s a Deák-pártnak, és pedig különösen azért, mert a közvélemény tudta, hogy a kormánynak számos reformja van készen, de a parlamenti helyzet miatt nem jut idő azok tárgyalására. Magának Horváth Boldizsárnak 15 javaslata várt tárgyalásra 1868 nyarán. De hisz már az akkori Deák-párti lapok kiszámították, hogy az 1869-ben tartott országgyűlés alatt az ellenzék nem kevesebb mint 134 interpellatiót adott be, Simonyi Ernő 92-szer beszélt, Irányi 123-szor, Tisza Kálmán 173-szor.

Es ez nem volt obstructio, melyre csak Lónyay idejében került a dolog. De ha az Andrássy-kormány a reform-alkotásokban a parlamenti viszonyok, a felekezeti szellem s a megyei felfogás miatt nem mehetett messze előre, s kivéve az igazságügy organisatióját, mindenütt kénytelen

Ag. Károlyi és családja.

A KIRÁLYI CSALÁD GÖDÖLLÖN.
Káztér környékén a utab.

volt megalkudni, annál erélyesebben s teljes sikerrel dolgozott a magyar államiság megszilárdításán.

Elévülhetlen érdemei vannak e tekintetben különösen a kabinet elnökének, gróf Andrássy Gyulának, a kinek államférfiúi felfogása s tetteireje volt legfőbb oka, hogy Szent-István birodalma nemcsak nehézségek, hanem komoly veszélyek daczára, aránylag rövid idő alatt egyesült, Budapest e birodalom hatalmas centrumává lett, hová, mint az események csakhamar megmutatták, némileg a monarchia súlypontja is átköltözött.

Andrássy és a kabinet kezében e czélra a kiegyezés megkötése óta egyik legjobb eszközt képezett az udvarnak gyakori és huzamos tartózkodása Magyarországon, a fővárosban, vagy a nemzet által a királynak ajándékozott Gödöllőn. E tekintetben erős szövetségese volt Andrássynak a felséges asszony, Erzsébet királyné, a kinek a lovagias magyar nemzet iránt való rokonszenve a kiegyezés óta csak növekedett. A felséges asszony érzelmeit legjobban visszatükrözte azon nyilatkozata, melyet egyik elutazása alkalmával tett az őt a pályaudvarra kísérő magyar hölgyek előtt. Előre örülök — úgymond — annak az időnek, a midőn ismét *haza* jöhetnek. Mária Valéria születése óta, a mely esemény 1868 augusztusában a budai várpalotában történt, mindig kedvesebb emlékek fűzték az uralkodópárt Magyarországhoz, s már 1869 áprilisban hire jött, hogy gróf Königsberg főudvarmesternőt gróf Andrássy Gyuláné váltja fel, mert a királyné környezetében csak magyarul szabad beszélni s a felséges asszony szűkebb udvara Magyarországon csakis magyar urakból és hölgyekből áll. A menyinyiben e híresztelésekben némi túlzás volt, e mellékszót a bécsiek irigykedése hozta létre, ez azonban mit sem változtatott azon tényen, hogy az udvarba magyar szellem költözött, s maga a trónörökös, Rónay Jácintban magyar nevelőt kapott.

Andrássy ügyesen használta fel a magyar érdekek javára a szerb zűr-zavart is, a parlamenttel részvétnyilatkozatot szavaztatott meg a belgrádi skuptsina számára, Mihály fejedelem meggyilkolásának alkalmából.

Karagyorgyevics herceget és társait, a kik a gyilkosság gyanujában álltak, elfogatta és bíróság elé állította. Belgrádba főkonzulnak a kiváló magyar publicistát Kállay Bénit küldötte s viszont kivitte, hogy nemcsak az észak-német szövetség, hanem az összes nyugoti nagyhatalmak Budapesten főkonzulátusokat állítottak fel. Már ekkor kezdődött Andrássy állásfoglalása Beust ellen, a ki a bécsi lövész-ünnepen poroszellenes hajlamot árult el s a magyar miniszterelnök egyszersmind erélyesen fellépett Bratiano dákoromán izgatásaival szemben.

Es habár a nemzetiségi törvényben a kormány keresztülvihetetlen engedményeket tett a nyelveknek, a nemzetiségi mozgalmakkal szemben a legerélyesebb, sőt kiméretlen eljárást tanusított. A horvát kiegyezési kérdés megoldása után, a melyben a horvátok fehér lapot kaptak, hogy a magyar politika annál erélyesebb lehessen a Dráván inneni mozgalmakkal szemben

Bukátsfalván a románok pronunciamentót hoztak, melyben az erdélyi uniót kimondó törvényt egyszerűen semmisnek jelentették ki. Nemsokára rá,

A gödöllői királyi kastély.

(Rajzolta Cserna Károly.)

június 6-ikán, Turócz-Szent-Mártonban a pánszlávok tartottak gyűlést, a kik az 1861-iki szláv congressuson felszólították Schmerlinget, hogy 13 felső-magyarországi vármegyéből tót tartományt alakítson, mely aztán képvisel-

tetni fogja magát a birodalmi tanácsban. Románok és tótok, valamint ruthének 1869 június 15-ikén nagy conferentiát tartottak, hol ugyan már egymás közt czivódni kezdtek, de mégis azt hitték, hogy megállapították Magyarország nem-magyar fajainak szövetségét. A kormány természetesen nem tűrte a nemzetiségi agitatio elfajulását, a balázsfalvai eset alkalmából számos elfogatás és házkutatás történt, s több rendbeli felség sértési per indult. Midőn pedig Maczelláriu e miatt interpellált, tapsokkal fogadta a ház Horváth Boldizsár azon válaszát, hogy a kik az alkotmány ellen támadnak, a haza ellenségét sujtó bánásmódban fognak részesülni. Nem kisebb erélylyel járt el a kormány a szerb agitatioval szemben, midőn ennek főemberét Mileticset az omladinával való czinkoskodása miatt megfosztotta ujvidéki polgármesteri állásától s királyi biztost küldött le a határvárosba. El kell ismerni, hogy a balközép ez alkalommal is támogatta a kormányt erélyes nemzeti politikájában, mert a midőn interpellatio történt az ujvidéki eset miatt, csak a szélsőbal szavazott a kormány ellen.

Sokkal nehezebb dolga volt az Andrássy kabinetnek a határörvideki kérdés megoldásánál, melyet Andrássy az 1869-iki delegatio által hozott szóba. E harmadik delegatió nál már érezhetően kitűnt a magyar politika tulsúlya, úgy hogy a magyar ügy sikerei felett való irigykedés a következő panaszra fakadt. »A parlamentarismus, ugymond egy akkori röpirat, a monarchia sulypontjának Budapestre való áthelyezése, s a németeknek a heloták állapotába való lökése: ez az értelmük a delegatióknak.« Az örvidék polgárosításának a delegatióban való megbeszélése után megjelentek augusztus 19-én az első királyi kéziratok, a melyek a polgárosítást nem egyszerre, hanem fokozatosan inditották meg. Ugyanekkor megoldásra jutott Fiume kérdése is, a mennyiben Magyarország és Horvátország megegyezni nem tudván, provisorium jött létre, mely Fiumét Magyarországhoz kapcsolta s a kikötőváros élére a magyar miniszerelnök ellenjegyzése mellett kinevezendő kormányzót állított. Az első kormányzó gróf Zichy József volt. A határörvidék polgárosítása azonban még fokozatos módon sem ment nagyon könnyen, s mindjárt kezdetben panaszok hangzottak az örvidékről, s ismeretes tény, hogy Grivicsics tábornok azokkal tartott, a kik ekkép nyilatkoztak: »A határöröket 1848-ban tanusított hűségükért most hálából lefegyverzik, hogy a magyarok a fegyverteleneken annál inkább bosszút állhassanak.« Az ellenállás s a forradalmi kitörés fokozatosan készült, ép úgy mint fokozatos volt a határörvidék polgárosítása: de 1871 őszén a forrongás már igen nagy mérveket vett; október 8-ikán az ogulini ezred rákoviczai századában tényleg fegyveres felkelés történt. Vagy háromszáz határör kirabolta a fegyvertárt, s Károlyváros ellen nyomult, miután tisztjeit, akik rendet akartak csinálni, elfogta. Az egész pucscs rövid ideig tartott, mert Molináry és Ruszt tábornokok a fölkelőket körülvették, nagy részüket elfogták, statáriumot tartottak felettük. A polgárosításnak ezentúl nem

volt semmi akadály, s csakhamar létesült Szent-István birodalmának teljes egysége. Kérdetben a pénzügyek terén is jelentékeny sikereket ért el a Deák-párt és az Andrassy-kabinet. Tény, hogy Lónyay deficit nélkül kormányzott s midőn 1870 márczius 21-ikén bucsúbeszédét tartotta a képviselőházban, constatálhatta, hogy Magyarország államháztartási zavarokat eddig nem ismert, pedig az absolut Ausztria örökös pénzügyi bajokkal küzdött, s folyton a pénzügyi tönk szélén állott. De ugyancsak e bucsúbeszédében figyelmeztette Lónyay az országot és utódjait a lehetséges veszedelmekre s különösen óva intett a takarékosagra. Ekkor még Lónyay pénzügyi tehetségének jó híre teljesen érintetlen volt s így történt, hogy báró Becke halála után Lónyayt az uralkodó bizalma a közös pénzügyministeri székre hívta. E tényt úgy a magyar közvélemény, mint az osztrák politikai körök szintén Magyarország sikere gyanánt tekintették, s valóban az is volt. Az Andrassy-kormány, s névszerint Andrassy további sikerét jelentette a honvédség gyors fejlődése, úgy hogy a honvéd hadsereg csakhamar 130 ezer főre emelkedett; a honvédség ügye ekkép nem képezhetette többé az ellenzéki izgatás eszközét. De megmaradt még a 48-iki honvédek özvegyei s árvái segélyezésének ügye, s az e czímen támadt mozgalmat s parlamenti küzdelmet gróf Andrassy Gyula akkép szorította vissza, hogy önkéntes adományra hitt fel mindenkit. Maga 10,000 forinttal nyitotta meg az aláírást. József főherczeg 20,000 forintot írt alá, s pár hét alatt több mint 100,000 forint gyűlt össze.

Az Andrassy kormány sikerei felettébb megerősítették a Deák-pártot, s mert még a pénzügyi bajok nyíltan fel nem léptek, az ellenzéki közfelfogás az volt, hogy a kormányt és a Deák-pártot hosszú időn át meg nem buktathatja. A baloldal egy része épen reménytelennek látta helyzetét, s az ellenzéki problémát csak egyesülés által vélte megoldhatónak. Csak így történhetett Jókai Horváth Boldizsárnál való látogatásának nagy politikai eseménynyé felfújása. A népszerűségének tetőpontján álló nagy regényíró Horváth Boldizsárral a reformkérdések felett cserélt eszméket, s a baloldalon sokan ebben egyesülési kísérletet láttak. Tényleg többen megunták a meddő ellenzékieskedést, s korai hangulat mutatkozott egyes ellenzéki körökben az események által csak később megérlelt fusióra. A politikai emóció azonban csakhamar véget ért, s pedig akkép, hogy az „Ellenőr” megtámadta Horváth Boldizsárt, amiért a baloldaliakkal conspirál, s erre megszűnt ismét minden érintkezés a Deák-párt és az ellenzék között. Különben is a Deák-párt az Andrassy-kabinettel élén diadalainak élvezetében nem igen lehetett hajlandó fusionális kísérletekre. És a legfőbb diadal még hátra volt: a magyar érdek diadalra juttatása, a porosz-francia háború s Ausztria foederalistikus visszafejlődésének kérdéseiben. Az ifjú magyar állam s a megszilárdulás processusában lévő dualismus, sőt a monarchia felett nagyobb válság nem vonulhatott el mint a porosz-francia háború. Kimondhatatlan veszélyek környezték a legéletbevágóbb

érdekeket: a trónét, a nemzetét, a monarchia mindkét államát. Most kell vala nagy államférfi a monarchia élén, hogy eltalálja a helyes utat, mert ennek felismerése egyáltalán nem volt könnyű. A katonai körök, s külö-

József főherceg.
(Nyomtat. után.)

nösen a harezi párt, mely az udvarnál nagyon erős volt, követelte a boszút Königrätzért. Viszont Magyarországon akadtak, a kik elérkezettnek látták az időt, hogy a magyar nemzet megboszulja magát Oroszországon Világosért. Erre most kínálkozott legjobb alkalom, midőn Oroszország hagyo-

mányos szövetségese. Poroszország borzalmas háborúba keveredett Franciaországgal. A magyar közvéleményben hatalmas áramlat volt különben is Franciaország mellett részint azért, mert Magyarországon hagyományos volt mindig a francia rokonszenv, az emigratio alatt sok és előkelő magyar tartózkodott Párisban. A Deák-párti »Reform« által nagy élénkséggel és ügyességgel képviselt eme francia rokonszenvnél azonban sokkal nagyobb jelentőségű volt azon gyakorlati szempont, hogy a német fegyverek diadala tulsúlyba helyezik a germánságot, mi által sokan veszélyeztetve látták a magyar culturát, sőt magát Magyarországot, mely a germánisatio bilincseit csak az imént rázta le.

A magyar nemzet valódi érdeke mégis az volt, hogy a monarchia teljesen semleges maradjon, mert ha Franciaországgal szövetségben leveri Poroszországot, a prágai béke okmánya kettészakadt, s Ausztria ismét visszafoglalja positióját Németországban, mely esetben a dualismus nem maradhatott volna soká fenn, vagy visszafejlődésre jut.

Beust, a monarchia külügyministere, e nehéz momentumban teljesen alkalmatlannak bizonyult feladatának megoldására. Hajlamai őt is Franciaország mellé állították, mert még nem felejtette el a bosszút Poroszország ellen. Metternich párisi nagykövet jelentései, valamint Beust jegyzékei kétségtelenné teszik, hogy a párisi osztrák-magyar nagykövet palotájában, sőt a bécsi Ballplatzon poroszellenes áramlat volt; sőt Beust még a háború kitörése előtt áprilisban, a Hohenlohe ministerium megbuktatása által Münchenben, világosan megmutatta, hogy szívében tervez Berlin ellen valamit. Napoleon és Grammont tényleg azon hitben voltak, hogy az osztrák-magyar monarchia csatlakozni fog Franciaországhoz, mert az úgynevezett erkölcsi szövetség már tényleg létesült. A monarchia külügyministere tényleg velük tartott. Beustnak kétségtől nagy érdeme volt a Magyarországgal való kiegyezés siettetésében, s emlékirataiban meg is jegyzi, hogy a magyaroktól csak hálát érdemlett volna. Az a hála azonban, melyben tényleg részesült, nem terjedhet hibáinak szépítéseig.

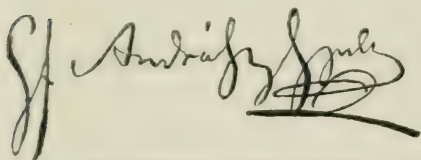
Az események gyors egymásutánban is következtek. A monarchiának rövid idő alatt választania kellett a béke vagy a háború közt, s 1870 július 18-ikán volt Ferencz József elnöklete alatt a nagy koronatanács, mely szótöbbséggel döntött a béke és a semlegesség mellett. E tanácsban buktatta meg Andrássy a hadi pártot, de nem egyszersmind Beustot, a ki szintén a többséggel tartott, s július 20-ikán notifikálta a hatalmaknak a monarchia semlegességét. Andrássy mögött Magyarország állott, midőn a korona tanácsában tiltakozott a háború ellen, s tagadhatatlan, hogy az ellenzék s különösen a balközép Tiszával élén, szintén Magyarország semlegességét követelte. Horn és Csáky már július 13-ikán interpelláltak a képviselőházban az iránt, vajjon létezik-e az állítólagos osztrák-magyar francia szövetség, s ha nem, mily biztosítékok vannak arra nézve, hogy Magyarország akarata ellenére nem keveredik háborúba Németországgal.

Andrássy azt felelte, hogy semmiféle szerződés vagy szövetség nem létezik, a mi pedig a garantiákat illeti, azok benne vannak a kiegyezési törvényben, s a külügyminister csak a monarchia két államának ministerelnökével együtt és egyetértve járhat el. Ez azt jelentette, hogy a monarchia Magyarország beleegyezése nélkül nem mehet háborúba, s Andrássy el volt határozva, hogy érvényt szerez a törvénynek és Magyarország érdekének. A balközép vezére, Tisza Kálmán pedig a leghatározottabban tiltakozott a háború ellen s kérdőre fogta a kormányt, vajon teljes erejével, magának az országgyűlésnek tekintélyével követelte-e Bécsben, hogy Magyarország semleges maradjon. Tiltakozott egyszersmint a fegyveres semlegesség ellen, mely súlyos terheket róna fel a monarchiára, s e mellett csak ellenségeket szerezne. A kormánynak, úgymond tovább, nem szabad sem a francia rokonszenv, sem a Németországban való régi befolyás visszaszerzése miatt bármit is elkövetnie, vagy mulasztania, a mi lehetségessé tenné Magyarországnak a háborúba való bebonyolítását, s a magyar nemzetnek a német nemzet iránt ellenséges színben való feltüntetését. Tisza interpellatiójára, válaszolva Andrássy utalt Beust köriratára, hogy a monarchia semleges marad, s ez a semlegesség fegyvertelen leend. A Németországban való régi befolyás visszaszerzését irányadó körökben mindenki károsnak tartaná. Hogy Magyarország semleges akar maradni, ez kétségtelen, de hogy ezzel minden complicatio el van-e hárítva, senki meg nem mondhatja. Andrássy egyébiránt ezen alkalmat közjogi correcturára használta fel s kijelentette, hogy Magyarország egyedül nem maradhat semleges, mert a törvény értelmében csak Ausztriával együtt követhet akár béke-, akár háború-politikát.

Midőn a koronatanács elhatározta a fegyvertelen semlegességet, egyszersmind nem zárta ki az esetleges készenlélet. A lóki vitel mindjárt másnap megtiltatott, s Andrássy két törvényjavaslatot terjesztett a magyar országgyűlés elé. Az egyik megengedte a kormánynak, hogy az ujonczokat október előtt behívassa, s a másik 50.000 honvéd felszerelését tette lehetővé. A hadi párt a július 18-iki vereséggel nem elégedve meg, ismételten próbálkozott, hogy a fegyveres beavatkozást keresztül vígve; de az osztrákszlávokról nem szólva, legelső sorban Magyarország és Andrássy ellenállásába ütközött, s Beust csak úgy erősíthette meg állását, hogy színleg a magyar politikát magáévá tette. Különben a német fegyverek meglepő diadalai kijózanítólag hatottak a hadi pártra is. De kétségbevonhatlan és örömdetes tény, hogy a dualismus alapján csak az imént létesült magyar állam kormánya és törvényhozása befolytak Európa sorsának alakulására s csakis a magyar parlament s Andrássy közreműködése mellett lehetett megővni Ausztria-Magyarország semlegességét. Így volt egyik tényező ezuttal ismét Európa sorsa felett a Mohácsnál elbukott, de bukásából újból felemelkedő Magyarország. Midőn azonban Oroszország a párisi szerződést szétépte, s a pontusi kérdésben vakmerően fellépett, a béke sorsa ismét kockára

került. Magyarországra nézve az volt a kérdés, vajon elérkezett-e az idő, nem a Világosért, hanem a keleti kérdésben való leszámolásra.

Beust könnyelmű kapkodása közben már 1867-ben megkínálta Oroszországot a párisi szerződés módosításával, s így tulajdonképp e szerződés megmáskítása önmagában véve nem látszott ellenünk irányulni; de igen is olybá tűnt fel, midőn Oroszország, mint a diadalmas Németország szövetségese, követelte díját. Oroszország szövetséges viszonya Németországhoz ismeretessé lett Gladstone leleplezéséből, melyet ez az angol parlamentben tett, de e leleplezés egyszersmint világosságot vetett Ausztria-Magyarország semlegességére, mely kezdetben nagyon kétértelmű volt, úgy hogy Oroszország ellenhatását idézte fel. Az északi hatalomnak a pontusi kérdésben való fellépése többé semmi homályt nem hagyott fenn az orosz-német szövetség mibenléte iránt, s ha a német fegyverek oly óriási diadalt nem aratnak Franciaország felett, minőre a világtörténelemben alig van példa, valószínű, hogy sem Ausztria-Magyarország, sem Anglia el nem tűrik a keleti kérdésnek ily megbolygatását. Törökország különben is már készült a háborúra, s Magyarországon erős áramlat támadt a háborús irány mellett.

Gróf Andrássy Gyula aláírása.

Bismarck ügyességének, de legkivált a német fegyverek diadalának azonban sikerült a pontusi kérdést a harctérrel áthárítani a londoni konferenciára, ahol ez tényleg békés uton, igaz hogy Oroszország javára, oldatott meg.

Itt volt a határjelző a világtörténelem utján, s ezzel véget ért Bismarck — s így Németország — viszonyszolgálat a Oroszország irányában. Egy későbbi alkalommal, a berlini kongressuson a vas kancellár segített kicsavarni Oroszország kezéből a véres zsákmányt. Különösen pedig a legujabb események igazolták azon politikát, melyet szintén Magyarország nevében Andrássy vitt keresztül, hogy Ausztria-Magyarország a pontusi kérdésben sem vetette kardját a mérlegbe.

Ha a francia-német háború nagy külügyi válságba sodorta a monarchiát, melyből csak a magyar politika mentette meg, csakhamar oly belügyi válság tört ki Ausztriában, melynek végzetes következményeitől ismét csak Magyarország, s az ennek politikáját képviselő államférfi, gróf Andrássy Gyula mentette meg. A polgárministerium annyira összezavarta Ausztria belügyeit, hogy alig lehetett ezeket rendbe hozni, s különösen elnérgesedett a cseh kérdés. A csehek már a kiegyezés megkötése idején nem vettek részt a birodalmi tanácsban, de most arról volt szó, hogy megnyerjék őket az alkotmányos rendszer számára. A bécsi irányadó körök e célra gróf Potockit szemelték ki, aki szláv származása daczára nem volt foederalista, de nagyon természetesen tulsó ccentralista sem. Az új ministerium feladata volt Beust külügyi jegyzőke szerint az osztrák parlamentarismus megvédelmzése akkép, hogy abban Ausztria minden népfaja részt vegyen.

E nagy feladatnak azonban Potocki meg nem felelhetett, mert ekkor már a polgárministerium hibái, a pánszláv, feudális és clerikális agitációk a cseh kérdést teljesen elrontották.

Ekkor történt azután Ausztria belpolitikájában oly fordulat, melynek gyászos következményei még maig is szemlélhetők, sőt talán a legközelebbi jövőben jutnak teljes érvényre. Az új fordulatot egyetlen felelős tanácsos sem ajánlotta, annál kevésbbé, mert senki sem tudott felőle, sem Beust, sem Andrássy.

Ekkor nyilatkozott meg, az Ausztria, sőt a monarchia sorsára végzetessé válható kormányzati elv, mely egyenes ellentétben van a parlamentarissal, s mely a kormányt a pártok fölé akarja helyezni. Ugyanekkor történt legelső határozott kísérlet a monarchia másik államának szlávizálására. Ez az egész rendszerváltozás, melyre talán a polgárministerium hibáin kívül a németiség megbízhatlansága, vagy a mesés diadalokat arató Németország elleni pillanatnyi hangulat adott alkalmat, egészen titokban történt, s Hohenlohe herczegen s Braun titkos tanácsoson kívül még az udvari körökben is csak kevesen tudtak róla. Talán maga Potocki gróf tudott legkevesebbet a rendszerváltoztatásról, midőn 1871 február 4-ikén Budán, a hol az udvar a delegációk ülésezése miatt éppen tartózkodott, bekopogtatott hozzá gróf Hohenwart, s kérte, hogy ellenjegyezze ő Felségének azon legfelsőbb kéziratát, mely őt, Hohenwartot, miniszterelnökké kinevezi. Potocki aláírta a legfelsőbb kéziratot s gratulált utódjának, a ki Potocki kérdésére válaszolva kijelentette, hogy még nem tudja kik lesznek kollégái. Hohenwart csakhamar megtalálta kollégáit, Jirecseket, Habieniteket, Schöfflet stb., csupa foederalista s clerikális férfiakat. Az új kormány programját is csakhamar megalkotta, s ennek alapelvét tette, hogy a kabinet a pártok felett fog állni, s célja az lesz, hogy az örökös tartományok népeit az alkotmány alapján közös tevékenységre bírja. A részletes programról kijelentette, hogy azt ő Felsége egészen helyesli, de akkor még a fundamentális articulusokat teljes homály fedte. Már pusztán a foederalismus szárnypróbálgatásai, a tervezett cseh alaptörvények ismerete nélkül is, fellázították az osztrák németeket. De Herbst, Hohenwartnak felelve, még mindig ezt mondta: »Az általános bomlás ez idejében ama gondolat vigasztal bennünket, hogy többé semmiféle hatalom nem nyomhatja el tartósan az osztrák németiséget s a modern idők szellemét.«

Herbst jóslatát csakhamar megingatta a cseh fundamentális articulusok megjelenése.

E nevezetes czikkek tervezete, tekintettel Ferencz József koronázási esküjére, hozzájárult a magyar kiegyezéshez; de nemcsak Ausztria, hanem magának a dualismusknak szerkezetét is meg akarta változtatni, amennyiben a birodalmi tanácsot csakis a 17 tartománygyűlés delegációjának senátusává akarta tenni, s a Csehországra eső 15 (azelőtt 10) delegátust nem a birodalmi tanács, hanem a cseh országgyűlés által akarta kiküldeni.

Ugyancsak a fundamentális articulusok szerint Csehország csak quota arányban óhajtott hozzájárulni az osztrák állam költségeihez, ugyiszintén az államadósságokra nézve Magyarország példája szerint megállapítandó költséget követelt magának. Kizárólag a cseh országgyűlés hatáskörébe tartozott volna: az egyenes adók kivetése és behajtása, az összes tanügy, a polgari és büntető törvényhozás, a honvédség, az út- a vasút- s csatorna ügy, a közrendészet és a beligazgatás. A cseh közigazgatás élén udvari kancellár állt volna, s az országos kormány a prágai országgyűlésnek lett volna felelős. A 17 tartománygyűlés delegatióinak congressusát képező birodalmi tanácsra a cseh közjog, a prágai országgyűlés jogainak fentartása mellett, a következő ügyeket bízta: a hadiszervezetet, katonai büntető törvénykezést, egyedárúságot és regálét, a vámügyet, a váltó-kereskedelmi és tengerészeti jogot stb. A közvetett adók az örökös tartományokban közös kezelés alatt maradnának, legelső sorban az osztrák állam adósságait fedeznék. Ezen külön »osztrák« közös ügyek élén közös ministerium állt volna, melyet resortministerek, illetőleg az egyes tartományok ministerei és kancellárai alkottak volna. Mint ezekből látható, a cseh közjogi terv szétbontja Ausztria belső egységét, s nemcsak egy külön osztrák-cseh dualismust csinált volna, mely Magyarország irányában triálismust jeient, hanem egyszersmind 17 külön országra törte volna szét Ausztriát, s a birodalmi tanácsot foederalistikus congressussá alakítva vala át.

Különösen ez utóbbi, s a delegatióknak az egyes tartomány-, illetőleg országgyűlések által való választása támadta meg a dualismust s provokálta Magyarországot. Hasztalan mondták a csehek a magyaroknak, hogy a kellő időben megkapjátok az innenső rész delegatióját, de hogy mikép választjuk a delegátusokat, ehhez semmi közötök. Magyarország teljes jogában volt, midőn érintve látta a dualismust. A közös ügyek alkotmányos intézése módjának ugyanis nemcsak az a feltétele, hogy Ausztriában egyáltalán alkotmány legyen, hanem az is, hogy Ausztria Magyarország irányában mint egységes állam jelenjék meg. Ezen fölül Magyarország a közös ügyek alkotmányos intézésére nézve a birodalmi tanácssal s nem a tartománygyűlésekkel egyezett meg.

Ugyancsak jövőre is a dualismus ily értelmű megtámadását képezné Ausztria belügyeinek minden oly fejlődése, mely decomponálná a központi parlamentet a 17 tartomány-, illetőleg országgyűlés javára, s megváltozván a feltétel, Magyarország joggal követelhetne vagy új alkut, vagy megszüntethetné a közös ügyeknek Ausztria népeivel való együtt intézését. Ez utóbbi szempont birta rá Tisza Kálmánt, hogy Andrássynak a cseh kérdésbe való beavatkozása miatt opponáljon, mert az osztrák foederalismus a balközép és vezérinek nézete szerint a personál-unióra vezet vala. Andrássy a personál-unióra vonatkozólag kijelentette, hogy ez a monarchia két állama közt a conflictusokat folytonossá tenné, a mi pedig a cseh ügyet

illeti, ebbe ő be nem avatkozott, hanem csakis a magyar kiegyezést védte, s így kötelességét teljesítette. Ekkép gróf Andrássy Gyula a híres conflictusban tényleg segített megállapítani Magyarországnak azon különben törvényes jogát, hogy a dualismust megvédje Ausztria belső válságainak elfajulása ellen, vagy pedig levonja a kiegyezés megsértésének következményeit.

A törvény adta jogon kívül azonban Magyarországot elsőrangú érdekei is kényszerítették a Hohenwart-féle rendszerrel szemben való állásfoglalásra. A magyarokhoz intézett cseh szózatnak volt fenyegető része is. Ha, ugymond, ti magyarok a németekkel folytatott háborúnkba avatkoztok, akkor mi majd a ti horvátjaitok dolga felől fogunk tudakozódni. A tények valóban összeköttetést látszottak mutatni a cseh és a horvát viszonyok közt. Prága és Zágráb mintha csak bensőleg érintkeztek volna. A cseh mozgalommal egyidejűleg fogalmazta a dél-szláv párt azon programját, hogy Horvátország önálló s Magyarországgal ép úgy, mint a monarchia másik államával csakis personál-unióban levő állam; a magyar-horvát kiegyezést pedig egyszerűen semmisnek kell tekinteni. A horvát tulzók ép úgy felelős ministeriumot követeltek mint a csehek, s a delegatióba, közvetlenül, a zágrábi országgyűlés által akartak választani. Vajjon a határőrvidéki lázadásban részük volt-e a cseh tulzóknak, meg nem állapítható, Hohenwartnak bizonyára semmi esetre sem volt része és szinte bizonyosnak látszik, hogy a correlatív horvát mozgalom, a különben is csak pár heti vagy hónapi időkülönbségek daczára, pusztán erkölcsi következménye volt a cseh mozgalomnak. Ekkép tagadhatatlan a tény, hogy az osztrák foederalismus szükségkép visszahatna Magyarországra s új életre keltene a dél-szlavizmust, felbátorítaná a dákorománizmust.

Csoda-e, ha ily körülmények közt Andrássy hosszabb várakozás után határozott állást foglalt? Ugyanazt tette, csak hogy nagyobb erélyvel és sikerrel, a mit Beust a felség elé terjesztett memorandumában. A cseh kérdésben tartott koronatanácsba meghívást nyerve, kifejtette saját álláspontját és a magyar közjogot, s megjelölte a fenforgó különbséget, hogy az ő rendszere a dualismus, s Hohenwart rendszere a foederalismus. Andrássynak erős szövetségese akadt az akkori közös hadügyministerben Kuhn tábornokban, a ki határozottan tiltakozott az ellen, hogy a cseh országgyűlés szavazza meg az ujonczokat s a hadsereg költségeit, s egyértelműnek mondta ezt a hadsereg s majd a monarchia felbontásával. Hohenwart két tűz közé szorulva némi hajlamot mutatott compromissum elfogadására, de kitűnt, hogy sokkal messzebb ment, sem hogy visszatérhetne, s kijelentve, hogy a cseh fundamentális articulusokon mit sem lehet változtatni, mert azok minden döntő tényezővel való megbeszélés eredményei, inkább a bukást, mint az alkut választotta.

Igy ért véget a nagy foederalista kísérlet, mely azonban termékeny földbe hintette magvait, úgy hogy mindig új és friss hajtások származnak belőle.

Kié Hohenwart megbuktatásának érdeme? Beust magának tulajdonítja azt emlékirataiban. Kétségtelen, hogy a birodalmi kancellár, miután megingatott állásából való tekintetből kezdetben teljesen szenvedőleges magatartást követett, a Schäffle-féle botrány nyomása alatt memorandumot adott be a felséghez, melyben kifejtette Hohenwart programjának veszélyeit a monarchiára. Az is igaz lehet, amit Beust szintén feljegyzett emlékirataiban, hogy ő szóba hozva a cseh kérdést Andrassy előtt, ez az őt jellemző genialis könnyelműséggel azt felelte: Mit törődöm én Csehországgal? A döntő sulyt azonban bizonyára mégis Andrassy dobta a mérlegre, mert mögötte Magyarország állott, s mert Andrassynak személyes tekintélye és szerencséjének csillaga folyton emelkedőben volt, míg Beusté rohamosan esett.

Beustnak csak rövidlátására mutat, hogy észre nem vette, mikép szerepe megszűnt azon pillanattól kezdve, midőn a harci párt s a Németország ellen való beavatkozás, szintén legelső sorban Andrassy közbelépése folytán, megbukott. Ő a Poroszország elleni revanche rejtett eszméjét képviselte, s a midőn az eszme egyszersmindenkorra eltűnt, sőt helyét a megalakult hatalmas német császársággal való szövetség eszméje foglalta el, nem ülhetett tovább az osztrák-magyar külügyministeri székekben. Rövidlátása azonban annyira erőt vett rajta s annyira hitt a Hohenwart elleni aktio sikerében, hogy teljesen el volt bámulva, a midőn a már említett Braun belső titkos tanácsos 1871 november 6-ikán nála bekopogtatott s az uralkodó azon üzenetét hozta, hogy adja be lemondását. Nem értette meg miért kell elmennie, s elbocsátásának indokait talán csak Londonban sejtette meg, a hová nagykövetté kineveztetett. Ki lehetett volna más utódja, mint gróf Andrassy Gyula, a monarchia semlegességének s a német barátságnak képviselője, a kivel a német császár és Bismarck saját kifejezett óhajukra Gasteinban megismerkedtek.

Andrassy november 8-ikán lett külügyministerré s 12-ikén bucsuzott el a Deák-párti körben. Eötvös ekkor már nem élt, ugyanezen év február 2-ikán halt meg, de bizonyára fülébe csengett Andrassynak, ezen nagy sorsváltozás idején, Eötvös intelme: »Ne menj Bécsbe, mert erőd csak a magyar földön van, s odaát gyökértelen fa leszesz s el fogsz száradni, habár aranyporral fel is diszitenek, mint valami karácsonyfát.« A nagy magyar költő és bölcsész jóslata nem teljesült ugyan, vagy legalább nem teljesült egészen; de Andrassy a nemsokára elkövetkezett nehéz időkben bizonyára többször megemlékezett a külügyministeri széken is Eötvös szavaira. E szavak ép azért nem teljesülhettek egészükben, mert Andrassy Bécsbe költözve át mégis megmaradt a magyar talajon, a mint hogy továbbra is ő csinálta nehéz időkben a magyar politikát. Mindjárt ezen kezdte, midőn Lónyay Menyhértet jelölte utódjává a magyar miniszerelnöki széken.

A DEÁK-KORSZAK SZÓNOKAI ÉS ÁLLAMFÉRFIAI.

Kautz Gyula
Csengery Antal
Zsedényi Ede
Simonyi Ernő

Szentkirályi Mór
Gr. Mikó Imre
Br. Sennyey Pál
Ivánka Imre
Csernátony Lajos

Rajner Pál
Zichy Antal
Madarász József
Péchy Tamás

V. FEJEZET.

Lónyay minisiterelnöksége s a pártok bomlása.

A Deák-pártot dicsőségének magaslatán több csapás érte. A legelső volt az, hogy gróf Andrássy Gyula Bécsbe költözött át, de szinte még súlyosabb, s mindenesetre helyrehozhatatlanabb veszteség volt báró Eötvös Józsefnek 1871 február 2-ikán bekövetkezett halála. A modern és a szabad Magyarország lánglelkű apostola, s az új eszmék költője és bölcsésze, s egyszersmind a Deák-párt s a kormány legoszloposabb tagja dőlt ki benne. Az ellenzéken ugyanezen időtájt, kevéssel, Eötvös halála után, Nyáry Pál öngyilkossága okozott gyászt.

A Deák-pártot még további bajok és csapások is érték. Gorove Istvának a kabinetből való kilépésénél sokkal érzékenyebb veszteséget képezett Horváth Boldizsár lemondása; s azon körülmények, melyek közt a lemondás történt, mi jót sem jelentettek, mert a demokrata és liberális elvekbe kezdtek belevegyülni az ellenhatások, s Horváthnak egészségi állapotán kívül bizonyára e körülménynek tudandó be a nagyszabású miniszter távozása. Az úrbéri törvényeket a főrendiház csak azután tárgyalta ugyan másodízben, miután a képviselőház visszautasította ennek a telepítvényesekre vonatkozó reactionárius módosítványát: mégis legelső sorban ép az úrbéri, s különösen a telepítési törvényjavaslat fordította Horváth ellen a feudális gőgöt. Ez okozta a liberális igazságügyminisiter elkedvetlenedését, akinek már kezdetben keresztül kellett mennie az ugyane gőg okozta megaláztatáson, midőn Majláth György, az országbíróvá kinevezett kancellár nem az ő, hanem gróf Andrássy Gyula kezéhez tette le az esküt. A tulzó ellenzék által különösen a Böszörményi-ügygyel kapcsolatban színre hozott botrányok hasonlókép mélyen elkeserítették Horváthot, de leginkább a törvényszékek területi beosztása volt oka kilépésének, mert ez élesítette ki Andrássyval való régi antagonizmusát. A kabinetben ép oly kevésé volt nélkülözhető mint Eötvös, a kinek helyére Pauler Tivadar ült, s Horváth helyét Bittó István foglalta el, a távozó Rajner belügyminisitert pedig Tóth Vilmos pótolta, végül Gorove Istvánt a közlekedési minisiterium élén Tisza Lajos váltotta fel. E személycserék, kivéve a belügyminisiterium élén történt változást, a Deák-pártnak határozott gyengülésére vallottak, úgy hogy Andrássy távozása után erős minisiterelnökről kellett gondoskodni, különben a teljes bomlástól lehetett tartani. Fent és lent Lónyayra, a közös pénzügyminisiterre gondoltak, s bármily szükség volt rá elfoglalt helyén, s Deák ellenszenve daczára más minisiterelnök nem is volt képzelhető, mint ő.

Sulyos viszonyok közt nagyobb föladatak megoldására alig vállalkozott parlamenti államférfi, mint gróf Lónyay Menyhért, midőn közös pénzügyministerből magyar miniszerelnökké lett. De birt is a legtöbb oly tulajdonsággal, amelyekkel a nehéz föladatak megoldására jóhiszeműen és jogosan vállalkozhatott. Alig van régibb és újabb alkotmányosságunk történetében politikus, aki nagyobbat bukott volna, mint ő, s akinek bukását a jogos indokok mellett igazságtalanabb motivumok idézték volna föl, mint az övét. Lónyay alakja, még hatalmának zenitjén is, inkább volt imponáló, sőt félelmes, mint rokonszenves; de politikai pályájának katasztróphaszerű lezuhanása s azon sulyos s az igazság méretein túlmenő megtorlás, amelyben politikai tévedései részesültek, már eleve biztosítja számára az utókor rokonszenvét.

Gróf Andrassy Gyulának a bécsi Ballplatzra való átköltözése elvonta a leplet a Deák-párt tagadhatatlan decadentiájáról, amelybe e nagy és hatalmas párt már Andrassy miniszerelnökségének idején jutott, de amelyet Andrassy egyénisége meglátni nem engedett. A Deák-párt képes volt a kiegyezés létesítésére, de nem volt elég erő benne a szenvedélyes ellenzékkel szemben a nagy és rendszeres reformok keresztülvitelére. Maguk a pénzügyi mizeriák első gyászos jelenségei is mutatkoztak a látóhatáron. Lónyay már pénzügyminister korában, az 1870-iki budget készítésének idején sejtette a bekövetkezendő bajokat, s figyelmeztette kollégáit a reduktiókra, sőt midőn 1870 május 16-ikán búcsút vett a háztól, hogy közös pénzügyministerré legyen, határozottan intette az országot, hogy a pénzügyi politika más utat váltsón, különben az állandó deficit veszélyei fognak bekövetkezni.

Gróf Andrassy Gyulának külügyministerré történt kinevezése után a Deák-pártban, mint mondtunk, nem volt senki, aki Andrassy örökét átvehette volna, s így minden szem a közös pénzügyminister, gróf Lónyay Menyhért felé fordult. Maga Deák Ferencz is kénytelen volt meghajolni azok indokai előtt, akik kifejtették, hogy csak Lónyay képes megmenteni a Deák-pártot az elzüllesztől. Különösen három föladat nehezedett Lónyay vállaira: 1. A Deák-párt ujrászervezése és talpraállítása. 2. A pénzügyi és gazdasági reorganizatio. 3. A reform-terveknek nemcsak kidolgozása, hanem már az eddig benyújtott s a ház retortáiban trespedő javaslatok s az általános nagy reformirány gyakorlati megvalósítása. Ehhez azonban szükséges volt a ház botrányos vitatkozási rendjének megjavítása és Lónyay szerint a közjogi oppositio megtörése.

A tényleges viszonyok azonban lehetetlenné tették Lónyayra, de lehetetlenné tették volna bárkire a három föladat közül csak egynek megoldását is, annál kevésbbé mind a háromét. Maga a Deák-párt oly viszonyok közt volt, hogy annak nemcsak hatalmas kibontása, hanem még kellő vezetése is, különösen az új választások után, lehetetlenné vált. A bomlás Lónyay miniszerelnökségének pillanatától kezdve feltartóztathatatlan volt a

Deák-pártban, amelynek egyes árnyalatai lényegesen kezdtek különbözni a kormánypárttól. Az ugynevezett független Deák-pártiak a párt régi tradícióit képviselték Lónyay híveivel szemben. Az ellentét fokozódott Lónyay híres választása után. A Deák-párt nagy többséggel került vissza az új parlamentbe, de ellentétei növekedtek s hézagai kiszélesedtek. Oly ellentétes alkotóelemekkel került vissza a Deák-párt, hogy azt többé céltudatos és nagyobb hadjáratra nem vezethette senki. A fusio gondolata még nem

Gróf Lónyay Menyhért.

(Fénykép után.)

érett meg a Deák-pártban. Hasztalan bomladozott az ellenzék is, hiába lépett ki a baloldali körből báró Podmaniczky Frigyes, gróf Károlyi Ede stb., hasztalan érlelődött a független balközép alakulása, a fusio eszméjére a Deák-párt ekkor még csak sejtésszerűen sem tért, sőt Lónyay Menyhért bukásának közvetlen okává később ép a fusio korai proclamálása lett.

Első föladatát tehát Lónyay nem oldhatta meg. A Deák-párt nagy volt, de belső antagonizmusok tépték szét, s habár az ellenzék megtörve

kertült az új házba, a belsőleg egyenetlen Deák-párt többé nem volt képes nagyobb actióra. Ez volt egyszersmind fő oka annak, hogy Lónyay nem volt képes megtörni a közjogi oppositiót, s helyreállítani a tanácskozások szabályos rendjét. Így bukott el harmadik föladatának megoldásában is, amely a számtalan, már kész és készitendő reformjavaslat keresztülvitele, szóval nagyszabású reformkorszak létesítése volt.

De azt lehetett volna hinni, hogy Lónyay második föladatát nagyobb sikerrel fogja megoldani, mint a többit. Tény, hogy Lónyay pénzügyi talentuma nemcsak általános elismerésben részesült, hanem egyszersmind reális alapokon nyugodott, sokkal reálisabb alapokon mint Kerkápolyé, vagy azon korszakban bárkié. Most utólagosan semmiféle positiv adattal nem lehet bebizonyítani, vajjon Lónyay képes leendett-e a pénzügyi veszedelem föltartóztatására, ha tovább tartja kezében a kormányrudat. De amily gyorsan és végzetesen bekövetkezett a catastropha, biztosan feltehető, hogy a veszedelem még a legjobb esetben is csak enyhébb alakjában jelentkezik, de el nem marad, habár Lónyay gyors bukása be nem következik. Lónyay érdemeinek elismerését maga Deák Ferencz is kifejezte, de hiveinek csak akadémikus vigasztalást nyújthatott azon gondolat, hogy félreszorítása nélkül az ország pénzügyei nem jutnak a legsanyarubb viszonyok közé.

A kétségkívül jeles premiért azonban nem föladatainak túlságos nagy terhe buktatta meg, ezeket még hosszabb időn át viselhette volna. Egyenesen és határozottan a fusio előtérbe állítása s a korruptio-háború vitte romlásába. A Deák-párt által ekkor még visszautasított fusio az amugy is kétes hangulatú pártot nagyobb ellentétbe sodorta a miniszerelnökkel, úgy hogy a korruptio miatt intézett támadások födőzetlenül találták a kormány fejét.

Az erkölcs nevében viselt harcz nemcsak a Deák-párt, hanem egyszersmind Lónyay személye ellen fordult. A pénzhajhászat és megvesztegetés, szédelő gründolás, mágnásoknak s előkelő politikai egyéniségeknek az üzletekbe való bevonása mindjárt a kiegyezés után kezdődött s már 1868-ra vezethető vissza az incompatibilitási törvény gondolata, sőt az 1869-iki országgyűlésen tényleg szerepelt az összeférhetlenségi javaslat. Lónyay alatt tagadhatatlanul növekedett az üzérkedők száma, a főbaj mégis az volt, hogy maga a miniszerelnök személye gyanúsítás tárgyát képezte. Még annyi év után is emlékezetes azon ülés, melyben Lónyay ellen személyes támadás történt. A fusio korai s a párt tudta nélkül történt fölvetése bizonytalanságba lökte a kabinetet és többséget, s ezek nemcsak cserben hagyták jobb sorsra méltó vezérüket, hanem miniszter-társainak híres strike-ja őt rögtönösen megbuktatta.

De mielőtt a Lónyay bukására következett viszonyok rajzolására térnénk át, röviden le kell számolnunk a pénzügyi és reform-kérdéssel.

Lónyay még a 60-as években nagy tekintélyt szerzett magának pénzügyi tehetsége dolgában, a mit részint mint publicista ért el, részint a

földhitelintézet körül szerzett érdemei által. Az ő kezébe volt letéve 1867-ben az ország pénzügyi jövőjének sorsa. Első budgetje nagyrészt megegyezett a nem alkotmányos kormány költségvetésével, de nagyobbra szabta a kiadásokat, 135 millióra, a nélkül, hogy a földadót emelte volna, sőt az egyenes örökösödési adópótlékot megszüntette.

Jellemző volt akkori viszonyainkra, hogy az egyenes adók sokkal magasabbak voltak a közvetett adóknál, mert míg amazok 55 millióra, ezek

Kerkápoly Károly.

(Fénykép után.)

az illetékekkel együtt 42 millióra voltak előirányozva. Az első költségvetés reális eredménye azonban az lett, hogy az egyenes adók nem folytak be teljesen, a közvetett adók ellenben 10 millióval több hozadékot adtak, deficit ekkor még nem volt, ezt a szörnyű járványt költségvetésünk nem ismerte.

Lónyay első pénzügyministersége, sőt a 69-iki budget is többlettel végződött. Az 1870-iki költségvetést 7 millió deficittel irányozta ugyan elő, de hozzávető számítással, a 68—69-iki hozadéki többlet alapján, 6 millió

többletet remélt, s így a deficit előirányzása inkább csak látszólagos volt. Lónyay azonban már májusban Bécsbe ment s így »nem tehetett róla«, hogy a deficit az év folytán a papíron 14 millióra, a gyakorlatban 24 millióra emelkedett s e hiányt Kerkápolynak, Lónyay utódának már kamatozó kincstári utalványokkal kellett fedeznie.

Kerkápoly első költségvetése, vagyis az 1871-iki budget, már a papíron 18 millió deficittel indult, az összes bevételeket ugyanis ez a költségvetés 242 millióra, a kiadásokat 260 millióra irányozta elő, s így három év alatt az ország kiadási előirányzata közel megkétszereződött. Lónyay 1871. november 14-ikén miniszterelnökké kineveztetve, egyszersmind mint pénzügyminiszter ismét átvette Magyarország pénzügyi sorsának intézését. Ekkor már az ő költségvetése is jelentékeny hiányt irányzott elő. Igaz, hogy a költség-többleteket nagyrészt hasznos beruházások okozták, maga a közlekedési ministerium szükséglete 15 millióval növekedett s a pénzügyministerium vasutakra és vasúti garantiákra 9 milliót irányzott elő. Az összes kiadási előirányzat, a rendkívüli 70 millió kiadással együtt, meghaladta a 270 milliót.

Az 1872-iki hiány fedezésére Lónyay a törvényhozástól engedélyt kért 30 millió kölcsön kötésére, s Magyarország ekkori hitelét még mutatta ama körülmény, hogy Londonban 30 millió helyett 280 milliót jegyeztek, a miniszterelnök és pénzügyminiszter fináncztehetsége tehát még mindig csorbitatlan hirben állott és sokak előtt megmaradt még bukása után is. A fusióig mindig arról volt szó, a legnagyobb pénzügyi romlások közepett is, hogy az ország financiáit csak Lónyay képes rendbe hozni.

De Magyarország belső reorganisatiója tekintetében szintén sokat várt a közvélemény Lónyaytól s különösen az ő korszakát tekintette az ország reform-korszaknak.

Nem kevesebb mint 76 törvényjavaslat maradt elintézetlenül a 69—70-iki országgyűlésen s ezek közt oly javaslatok, minő az állami tisztviselők nyugdíjazása, a földadókataster kiigazítása, az incompatibilitás, a tizedes súly- és mértékrendszer, a vallás szabad gyakorlása, a kisdédóvás, a közép- és felső oktatás reformja, a szőlőváltásról szóló törvény módosítása, a halálbüntetés eltörlése, az italmérési jog megszüntetése, több szerzet és zárda eltörlése, a nők egyenjogusítása, a hírlapbiztosíték eltörlése, a választóreform és a választási visszaélések megbüntetése, s mindezekon felül legalább 10—20 vasút kiépítése. E javaslatok közül igen sok csak évek, sőt évtizedek múlva valósult meg, s némelyik egyáltalán megfulladt a ház actái közt. De bizonyos, hogy szélesebb körű reform-programm nem is volt föllálicható, s most mind e reform-törekvés súlya rászakadt a Lónyay által választott országgyűlésre.

Az eredmény ismeretes. A reform-országgyűlés helyett lett ismét a viharok és rombolások országgyűlése.

Lónyay ellen a legdöntőbb csapást az ellenzék ép a reform-kérdések miatt mérte.

Igen tanulságos azon harc, mely az 1848-iki választótörvény reformjának idején folyt úgy a parlament, mint a sajtó küzdőterén. Hevenyészett alkotás átalakításáról s kellő megszilárdításáról, valamint a 48-iki törvényhozás értelmezéséről volt szó. Lónyay belügyminiszterének, Tóth Vilmosnak két törvényjavaslata gyors egymásutánban került a ház elé. A választó-reform tárgyalását márczius 6-ikán kezdte meg a parlament s ugyanekkor benyújtotta Tóth Vilmos a parlamenti ciklusnak 5 évre való kiterjesztésére szóló javaslatát. Mind a kettővel szemben az ellenzék obstructiót szegezett s 1872 márczius 6-ikától a mandátum lejártáig, illetőleg a ház feloszlásáig tartott az éjjeli ülésekkel vegyes kerékkötő harc. Az állítólagos reakció volt talán inkább ürügye mint oka a küzdelemnek; de hogy az akkori közszellem iránya és gondolkozása felől tájékozást nyerjünk, pillanatra meg kell világítanunk az akkori viszonyokat.

Az 1869-iki választások heves küzdelmei után tagadhatatlanul visszalépő szellem kezdett tért foglalni s ezen erős irányzatnak egyik célja volt a választó-census fölemelése s a képviselők számának leszállítása. Azon korbéli röpiratok és hírlapok kétségbevonhatatlanul megállapítják a tényt, hogy a közönségnek nem csekély része a census alacsony voltában vélte föltalálhatni a temérdek választási visszaélés okát. Egyáltalában a conservatív irány, mely bizonyos retrográd szellemmel párosult, az alkotmányos és liberális ujjászületés kezdődő korszakában sokkal inkább követelte érvényesülését, mint jelenleg. Az ó-conservativismust Deák Ferencz és kiegyezése tönkre tették ugyan, de nem írhattak ki bizonyos conservatív fölfogást, mely minden válságosabb alkalommal föl-föllépett, de kevésbbé a kormányzatban, mint inkább a közszellemben.

Maguk a Deák-párti kormányok, de különösen az Andrássy-kabinet kiválóan liberális szellemnek hódoltak. Horváth Boldizsártól származott az a telepítési törvény, mely irányjelző gyanánt jelentkezett, a mely iránynak érvényesülnie kellett volna, s a földbirtok-kérdés ma már legalább is közel állna megoldásához. De a felsőházban áttörhetlenül állást foglalt ez irány ellen a conservatív falanx s megalkuvásra került a dolog. A Deák-párti kormányoknak becsületére és liberalismusára, tisztességére válik mindazon javaslat, mely a közoktatásról, vallásszabadságról, a regale megszüntetéséről, a nők egyenjogusításáról, több szerzet és zárda eltörléséről, a hírlapóvadék megszüntetéséről, az incompatibilitásról stb. a ház asztalára került. Más törvényjavaslatok is mutatták ama korszak ellentétekben vergődő szellemét, mert másrészt viszont nagy pártja volt a csak imént eltörölt testi fenytéknek, és sokan a legkomolyabban vádolták a Deák-párt fenkölt szellemét mely a rabszolgák büntető rendszerét megszüntette.

Kétségtelen ekkép, hogy bizonyos kiforratlanság mutatkozott a közszellemben. Egyrészt a 48-iki s a 48 előtti korszak, másrészt a doctrinair liberalismus s a gyakorlati állami és társadalmi élet csatáztak egymással. A Deák-párti kormányok mintegy középutat választottak a közszellem ellen-

tétei között, s mégis, mihelyt valamely, a 48-al kapcsolatos kérdés végleges megoldásába kezdtek, azonnal a reactio vádjával találkoztak. Így történt ez az ötéves parlamenti ciclus és a választó-reform kérdésében. Meg vagyunk győződve, hogy a parlamenti ciclusnak 5 évre való meghosszabbítását ma már a legtúlzóbb pártárványlatok sem tartják reactionáriusnak. Miután a liberális Tisza-kormány megvalósította az ötéves ciclust, senkinek sem jut eszébe ezt visszacsinálni, vagy magát a mandátum hatályának kitolását a szabadsággal ellentétes szelleműnek találni, s pedig annak daczára, hogy a 48 demokratikus szelleme a háromévi ciclust hozta be, s a demokrata irány ma is a rövid parlamenti ciclusok mellett van. S midőn Tóth Vilmos 1872 márczius 6-ikán mégis benyújtotta a ciclus meghosszabbításáról szóló törvényjavaslatot, fölarsogott az összes ellenzéki padokon a reactio vádja.

Ugyancsak az 1848 : V. t.-cz., vagyis a választótörvény reformja szintén a reactio czimén talált leghevesebb parlamenti ellenállásra, pedig legalább is részben igazuk volt a kormányt védő publicistáknak, a kik kimutatták, hogy a kormány javaslata a 48 szellemének felel meg, mert a feudális census egy része helyett a közteherviselés által indokolt adócensust hozta be. Ugyancsak a 48 szelleméhez képest a nemességet mint különös jogforrást el nem ismerte, hanem azon alapelvől indult ki, hogy csak a szerzett jogokat nem szünteti meg, s így a ki régi nemesi jogon gyakorolta a választást, attól azt el nem vette; de a nemesség czimén új fölvételt meg nem engedett. Ellenben kiterjesztette a kormány javaslata a választói jogot az ország Királyhágón túli részében is a honoratorokra, gazdatisztekre, gyárvezetőkre stb. s ugyancsak kiterjesztőleg hatott akkor is, a midőn a föld- vagy tőke-jövedelem helyére bármely jövedelem 100 forintnyi minimumát tette. Csak egyetlen egy helyen gyakorolt a javaslat megszorítást: a hol a 48-iki törvény ellenére nyertek az illetők választói jogot. A parlamenti és sajtóbeli harc a 48-iki alkotmányon való réstörés és a reactio czimén indult, pedig mindez nem volt egyéb mint a 48 elsiertett törvényalkotásának gyakorlati megvalósítása s a rakétaszerű észjárásnak a gyakorlati élet viszonyaihoz való alkalmazása. A törvényjavaslat legnagyobb része később tényleg meg is valósult s pedig ugyancsak a 48-iki törvény értelmezése és szelleme alapján, s akkor már aligha panaszkodott valaki reactióról s nem pusztán azért, mert a szerzett jogoknak talán nagyobb tiszteletben tartása jelentkezett az új törvényjavaslatban. A föindok a leszűrődő s nem a reactionárius irány volt. A leszűrődő, a viszonyokat tekintetbe vevő s az étellel, nem pedig a reactióval megalkuvó irány birta rá úgy a közszellemet, mint a törvényhozást, hogy a 48-iki alkotások igen jelentékeny részét átídomítsa a való élet követelményeihez, valamint hogy solid alkotással pótolja a 48-iki hevenyészés hézagait. Az obstructio meggátolta első ízben a Deák-párti kormányok kísérletezését, de a józan megfontolás később szinte harc nélkül hozta létre az élet által

követelt reformokat, a melyek a 48-at belekapcsolták — minden retrográd csorbitás nélkül — a gyakorlati élet viszonyaiba. Voltak igen komoly és igen liberális javaslatok, melyeket nem a kormányok, hanem a közvélemény és a főrendiház ellenállása gátolt meg: ilyen volt névszerint a telepítési törvényjavaslat, majd később a zsidók és keresztények közti házasság részleges reformja. De a gátolt reformok legnagyobb része — sok esetben még nagyobb mérvben — később megvalósult, s valódi reactionárius törvény egész alkotmányosságunk korszaka alatt létre nem jött. Félrendszabály, habozás, számtalan van beiktatva Corpus Iurisunkba, de határozott reactionárius törvény egyetlen egy sem. Ez elég biztosíték a tekintetben, hogy a liberalismus Magyarországon szilárd talapzaton áll.

A reactio vádja Lónyay, illetőleg Tóth Vilmos javaslataival szemben is párttaktikát jelentett és semmi egyebet. Az obstructio kezdetben csak a választási törvény ellen indult, de márczius 6-ikán, midőn Tóth Vilmos benyújtotta az országgyűlés meghosszabbítására való javaslatot, a parlamenti kerékkötőt a szélsőbal kiterjesztette erre is. Tisza Kálmán azt adva okul, hogy a kormány nem adott neki meggondolási időt, csatlakozott az obstructiohoz, s az óvatos és habozó Ghyczy is oly kijelentést tett, hogy nem helyesli ugyan az obstructiot, de nem küzd ellene.

Igy indult meg az első nagy obstructio 1872 márczius 6-ikán s folyt az a parallel ülésekben is, melyek délután 5 órakor kezdődtek. Tisza az ülések permanentiája ellen tiltakozva fenyegetőzött, hogy naponkint tizszer szóba hozza az ülések határidejét. Lónyay alkudozásba bocsátkozott az ellenzékkel, midőn a délutáni ülések, a hajnali órák sem törhették meg a szövetségre lépett balközép és szélsőbal ellenállását, de, mert a béke feltétele a választási és a ciklust meghosszabbító törvényjavaslat visszavonása volt, a kormány nem engedhetett. Ép oly kevésbé juthatott kedvező megoldásra a parlamenti botrány ügye, midőn márczius 19-ikén Jókai kísérlette meg a kiegyenlítést, s így az obstructio folyt egész a ház feloszlatásáig, mert az 1869—72-iki országgyűlés mandátuma úgysis lejáró félben volt.

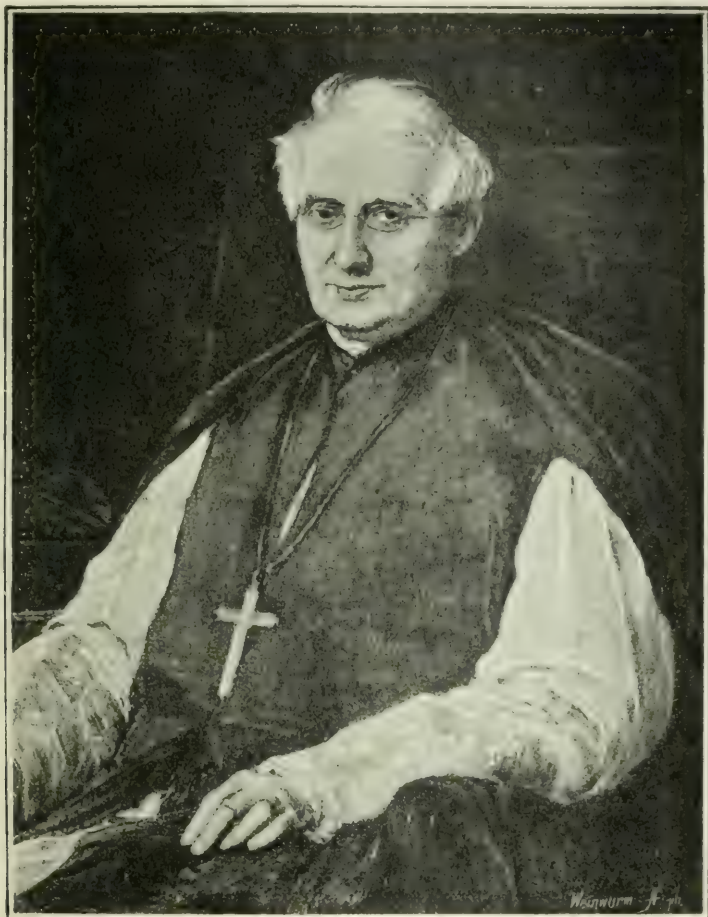
Erre következtek a választások, melyeket Lónyay az anyagi és erkölcsi corruptio épen nem válogatós eszközeivel vitt véghez, s melyek eredménye az lett, hogy Lónyay nagy személyes többséget akarva választatni, magában a Deák-pártban ellenségeket támasztott magának, az ellenzéket pedig végleg elkieserítette. Ez, s mint már említve volt, különösen az immoralitásnak a politikába való berontása volt legigazibb s legjobban kiérdemelt oka bukásának. Deákhoz való viszonya miniszterelnöksége alatt sem javult meg, s az öreg úr akárhányszor kényszerítette egy-egy tervének elejtésére. Benne nem volt meg azon bátorság, mely felett annyira rendelkezett Andrásy, a ki egy ízben az asztalhoz csapta Deák által ellenzett javaslatát s azt mondotta: »Jó, ülj hát helyembe, légy miniszterelnök magad.« Deák neheztelt Lónyayra gründolásai miatt. Valóban a gomba módra

támadni kezdő pénzintézetek igazgató-tanácsosságok által igyekeztek lekenyerezni a parlamenti többséget, a Deák-pártot.

Utilitarius politikai rendszer kezdett lábra kapni s kiterjedt Lónyay korszakán túl is, sőt átment a Dráván s ott a lonsko-poljei ügy alakjában tönkre tette Rauch Lévin bán és az unió-párt uralmát. Görbe és családi vasutak épültek rendszer és terv nélkül, az ország drága pénzén garantrozott vonalakat a befolyásos férfiak egyike a saját magtárához, a másik parkjához vezette. Az alföld-flumei vasutat oly kamat-garantia mellett építették meg, hogy pusztán az elsőbbségi kötvények árán ki lehetett volna építeni az egész vonalat, s így a részvények egész ingyen maradtak a társaság zsebében, s hozzá még ez a vasút csak névleg viselte Fiume czimét, arra szolgálván, hogy Magyarország terményei egyenes úton ne juthassanak a kikötővárosba, s hogy a forgalom Budapestről decentralizáltassék. A vasuti botrányokat később betetétzte Szlávy és Kerkápoly idejében a Lónyay alatt keletkezett keleti és az északkeleti vasút. A legtöbb bajról Lónyay tulajdonkép nem tehetett, amennyiben nem is az ő kormánya alatt jött létre, de tagadhatatlan, hogy még Lónyay első pénzügyministerségének idejében csiráztak ki a corruptio magvai. Jellemző volt a helyzetre a következő közbeszólás, mely a parlamentben történt: »Nincsen sem Deák-párt, sem ellenzék, hanem csak határőrvidéki erdő-, kassa-oderbergi s keleti vasút-párt.« A határőrvidéki erdőkre való czélzás különösen actualis volt a hires erdő-affaire következtében. Maga Deák Ferencz sokat beszélt a csikról, melyet azért utált meg, hogy a pizokban tenyészik, s ép ezért haragudott a vasuti törvényjavaslatokra is, s valahányszor egyet tárgyaltak, mindig kiment a folyosóra. Bizonyára nem érdemelte meg Lónyay személyes malversatiókkal Csernátony azon vádját, hogy a pénzügyministernek nem illik gazdagodni akkor, a mikor az ország szegényedik; de általános iránya felbátorított könnyű pénzszerezésre s a politikai pályának pénzügyi gyümölcsöztetésére. Azon elégtétel, melyet a parlamenttől és a Deák-párttól kapott, személye s tisztakezűségének szólt, de nem azon rendszernek, mely alatta kapott lábra s mely ellen ő maga akart küzdeni az incompatibilitási törvény által, a midőn ennek javaslatát 1872 márczius 6-ikán beterjesztette.

A Deák-párt egyébiránt nem nagyon melegedett fel Lónyay elégtételének kérdésében, s midőn Csernátony a házban elismerte, hogy hibázott, Lónyay készségesen elejtette a házszabályok revisiójának indokolását, mely ez esettel állt kapcsolatban, s csak az egyszerű revisio terve maradt meg. Lónyay állása azonban saját ministertársai s a Deák-párt magatartása miatt megingott, s már december 2-ikán jelentette Bittó István házelnök, hogy Lónyay az egész kabinet lemondását beadta ő felségének, a ki ezt formailag el is fogadta. A lemondási okmány szerkesztésénél azonban miniszter-társai nem akartak beleegyezni ama kifejezésbe, hogy mindnyájan és egyenkint elvesztették a Deák-párt bizalmát, sőt ellenkezőleg, meg voltak győződve,

hogy a bizalmatlanság csak Lónyayt illeti. A társai által cserben hagyott miniszterelnök engedett s az incriminált kifejezés nélkül vitte a lemondási okmányt a felséghez Gödöllőre. Már 1872 december 5-ikén nem volt többé miniszter s kijelentette, hogy mint egyszerű tagja a pártnak fogja a hazát szolgálni, tulajdonkép azonban egy 40—50 tagból álló, s később a vacsora-

Haynald Lajos.

(Fénykép után.)

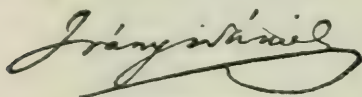
párt neve alatt ismeretes töredék vezére volt, mely érintkezéseket tartott fenn a mindinkább tömörülő konzervatív párttal.

Bukása előtt és után az ország egyaránt érezte, hogy politikai életünknek erkölcsi felszabadításra van szüksége, s ez nem érkezett el a Deák-pártnak Lónyayt követő kormányai alatt sem. Maga Ghyczy pénzügyminiszter korában constatálta, hogy a visszás állapotokon nem képes segíteni, míg végre 1874 végén legalább az incompatibilitási törvény komoly

tárgyalása és megszavazása által az erkölcsi regenerációra az első lépés megtörtént.

A Deák-párt Lónyay miniszerelnöksége alatt tovább decomponálódott s a politikai bomladozást jellemezte a conservatívek és clerikálisok fellépése, a kik eddig legalább nyíltan nem szerepeltek. Lónyay választásának idején gróf Apponyi György Pozsonyban határozott ultramontán irányban beszélt s ugyancsak ő hirlapokban fejtegette egy katolikus párt szükségességét, Cziráky, Haynald és gróf Wenkheim László pedig a felsőházban nyíltan megtagadták a magyar király tetszvény-jogát. Az infallibilitási dogma s a hires. encyclica kihirdetésének kérdésében már Andrássy sem ment tovább Jekelfalussy székesfejvári püspök ad audiendum verbum hívásánál, annál kevésbé volt bátorsága akár a Lónyay-, akár a Szlávy-kormánynak a Deák-párt bomladozása idején a keletkező ultramontán iránynyal szembe szállni.

Ép azért a dogma-kihirdető egyházfőnököket nem is üldözték, és Simonyi Ernő ki is jelentette, hogy a placetum mit sem ér az ellene vétő püspökök régen szokásos letétele nélkül. Annál kevésbé indult meg a Deák Ferencz utolsó, 1873 június 30-ikán tartott nagy beszédének hatása alatt

Irányi Dániel aláírása.

elfogadott egyházpolitika. Irányi Dániel ugyanis indítványozta a polgári házasság behozatalát, illetőleg, minthogy a ház több ily értelmű határozatot hozott, utasítani kérte a kormányt, hogy még

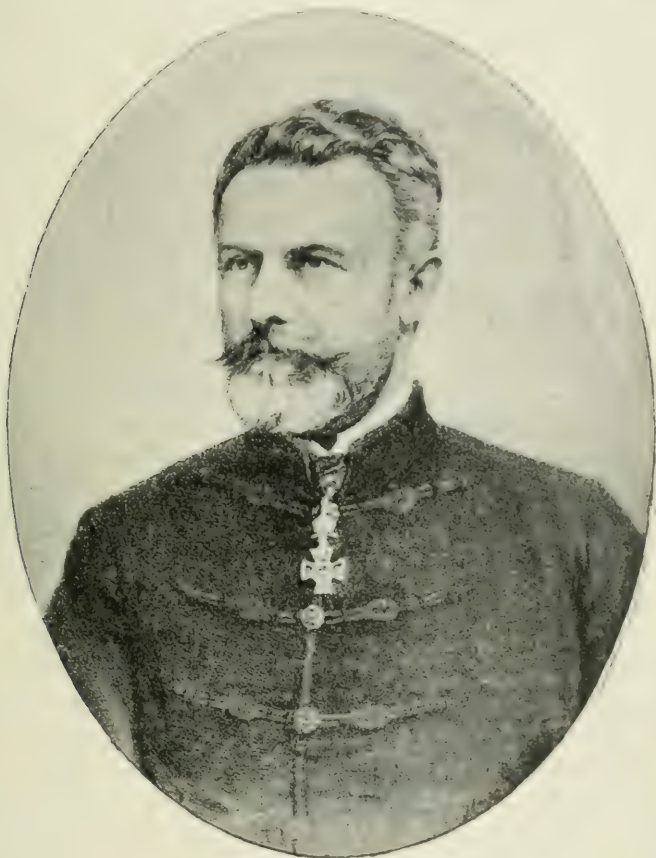
azon ülészek alatt terjeszsze be a kötelező polgári házasságról szóló javaslatot. Trefort cultusminister indítványára a kérdés akkép nyert megoldást, hogy a ház bizottságot küldött ki, melynek feladata volt az egyház és állam közti viszony törvényes szabályozása, azon elvek alapján, a melyeket Deák említett nagy beszédében kifejtett; ezek közt azonban a kötelező polgári házasság is helyet foglalt. Az illető bizottság azonban mit sem hallatott magáról, pedig a polgári házasságról szóló törvényjavaslat rég ki volt dolgozva, s nemsokára az egész ügy lekerült a napirendről. Pár hónap múlva Sennyey Pál megjelent a képviselőházban s megtartotta első nagy támadó beszédét a Deák-párt ellen.

Időközben megkísérlette a Deák-párt regenerálását Lónyay utóda, Szlávy József, a volt kereskedelmi miniszter. Szlávy József, a ki mint Olmützben soká elítélt szabadsághős, népszerűséggel s a Deák-pártban elég tekintéllyel birt.

Az egész kabinet megmaradt s csak gróf Zichy lépett Szlávy kereskedelmi ministerségi örökébe, majd 1873 márczius 8-ikán gróf Szapáry Gyula váltotta fel a beteges Tóth Vilmost a belügyministeri széken.

Az új kabinetet kezdetben mindenki ideiglenes jellegűnek tartotta, Lónyay is csakhamar kivonult a kormány pénzügyi politikájának bírálata, mely politikát egészen tervtelennek mondotta. A Lónyayhoz közel álló

sajtó, névszerint a »Reform«, kifejtette, hogy a Szlávy-kormány már a budget tárgyalásánál meg fog bukni; sőt egy ellenzéki szónok »ideiglenes miniszterelnök«-nek mondta Szlávyt, a mire ez humorosan felelte, hogy e kifejezést nem találta kinevezési okmányában. A kabinet azonban különösen gróf Szapáry Gyula belépése által friss erőre látszott szert tenni, úgy hogy még az egyenes adókat is emelni merté. Sőt maga a 67 milliós deficit s

Szlávy József.

(Fénykép után.)

a pénzügyi bizottság előadójának, Széllnek a budget-vita megnyitásakor a pénzügyi gazdálkodás fejtelenségéről tett nyilatkozatai sem ingatták meg a Szlávy-kormány állását.

Az 1873-ban Ausztria gazdasági állapotait mélyen megrázó krach sem rendítette meg a kabinetet, habár e válság Magyarországot is sújtotta, bár távolról sem oly nagy mérvben mint Ausztriát. Szlávy bukását az átöröklött hibák és betegségek, különösen a corruptio váltóláza okozta, bármily magasan felette állt ennek úgy Szlávy, mint egész kabinetje.

Átörökölte a keleti vasutat a Lónyay-kabinetől s ennek egész corruptált rendszerét.

Csakhamar kitűnt, hogy a keleti vasutnak 8, sőt 15—24 millió forint deficitje van.

A magyar politika s társadalom egyénileg voltak érdekelve ez ügynél, s így a kormány mindent elkövetett, hogy a kellemetlen ügyet rendezze. A részvényesek terhére nem kevesebb mint 30 millió másod-prioritást bocsátottak ki, s a kormány felhatalmazást kért 1874 január 23-ikán, hogy a 30 millió másod-prioritásokat 17 millió forintért kiválthassa. A parlamentben heves vita folyt, Simonyi és Szlávy közt a legélesebb összeütközés történt s a kormány javaslata február 3-ikán 166 szóval 155 ellen, tehát csak 11 szóval fogadtatott el. A keleti vasut ügye akkép ért véget, hogy a kormány a keleti vasutat megvette s a visszaélések és mulasztások megtorlása végett az iratok áttették a főügyészséghez. A főügyészség elkésettnek mondta a vizsgálatot, miután a külföldi főszereplők szabadon elmentek és az idő folyama a nyomokat elmosta. Ez ügy még később is interpellációkra szolgáltatott alkalmat. Az előbb említett szavazást a kormány nem sokáig élte túl, habár többsége volt, s tulajdonkép a keleti vasut ügyében legkevesebb hiba terhelte. Mint már említve volt, a Deák-párt erkölcsileg is beteges decompositiója s pénzügyi politikájának a feladatokhoz képest való elégtelensége voltak bukásának valódi okai, habár kezdetben úgy látszott, hogy a nagy deficit nem teszi tönkre. A keleti vasut ügye csak az alkalmat szolgáltatotta a bukásra s márczius 7-ikén Szlávy már jelentette, hogy elsején történt lemondását másnap ismételni fogja. A király ugyanis márczius 8-ikán érkezett Budapestre s meghallgatta a pártok vezéreit, köztük Tiszát és Ghyczyt is. Tisza ekkor még nem volt hajlandó a közjogi alapra való rálépésre s programjának — bár feltételes — feladására. Ghyczy ellenben, a ki ekkor a körülbelül 30 főnyi középpárt vezére volt, engedett a király felszólításának s belépett a Bittó által alakított kormányba mint pénzügyminister.

Ekkor már kitűnt, hogy a Deák-párt többé egymagában kormányt fenntartani nem képes s új elemek által való regenerálásra szorul. De a balközép is már régóta bomladozóban volt s Ghyczy 1872-ben kijelentette választói előtt, hogy visszalép a politikai pályától, s csak midőn a balközép nagy választmánya felkérte fontos tevékenységének folytatására, engedett s beleegyezését 1872 május 22-ikén Karlsbadból irt levelében tudatta.

A bomladozás azonban mélyre ható volt már 1873 nyarán. Csernátony ekkor írta az »Ellenőr«-ben a coalitóra vonatkozó cikksorozatát. Kijelentette ugyan, hogy csak egyéni nézeteit fejtegeti, de mégis nagy meglepetést okoztak fejtegetései az ellenzéken és a Deák-párton egyaránt, mert cikksorozatának eszmemenete a coalitio helyett fusióra irányult. Tisza Kálmán szintén levelezgetett, és pedig Kissingenből, de kijelentette, hogy a usiót ez idő szerint nem tartja lehetségesnek; a coalitiot azonban nem vélte kizártnak s »eljöhet az ideje, — úgymond, — mint a válasz-felirati vitában

is már jeleztem, a coalitionnak. De két feltétel alatt. Először érvényre juttatni általa elveink egy részét. Másodszor fentartani nyíltan a jogot a többinek keresztülviteléhez, vagyis nem mondani le azokról; de ha elhalasztatik is a rájuk vonatkozó javaslatok tárgyalása, fentartani, hogy azok elfogadására fenn és lenn a kedélyeket előkészíteni lehet. Tisza 1873 június 15-ikén írt leveléből kitűnik, hogy, habár egyelőre a fusiót lehetetlennek tartotta, a közeledést vagy az egyesülést nem utasította vissza, valamint elvei egy részének felfüggesztését sem.

A coalitio eszméivel azonban nem volt mindenki tisztában s némelyek Ghyczy szeptemberi manifestumának elfogadását értették alatta, a mi által a balközépből kiválni készült alvezért vissza akarták tartani; a balközép zöme végre is belenyugodott azon értelmezésbe, hogy a szövetekezés csak ideiglenes jellegű lehet s célja a függő kérdések megoldása. A novemberi értekeztet nem igen tisztította meg a zürzavar elemeitől a coalitio fogalmát, de tény, hogy a Szlávny-kormány bukása után Tisza a coalitio esetére fentartotta különállását azon kikötés által, hogy kellő időben javaslatot fog a felség elé terjeszteni a közjogi kérdések megoldására.

Egyelőre azonban abban maradt minden kísérlet Tiszával, mert Ghyczy lépett előtérbe, aki 1873 deczember 10-ikén létesítette az ú. n. középpártot, balközép és részben Deák-párti elemekből. E közbenső párt körülbelül 25 tagból állott, kiknek sorában helyet foglalt: Horánszky Nándor, Ivánka Imre, Horn Ede, Domahidy Ferencz, Hammersberg Jenő, gróf Károlyi Ede, Schwarcz Gyula, Kármán Lajos stb. A pártok bomlásának további jelét mutatta Ugron Gábornak és Csávolszkynak kiszakadása a balközépből, akik a szélsőbalhoz csatlakoztak.

Ghyczy eljárását a komoly politikusok helyeselték, mert nem volt egyéb az mint Ghyczy aggódó hazafiságának következménye s valóságos áldozat, melyet hozott; az ellenzék természetesen mégis megtámadta úgynevezett hitehagyását. Ghyczy azzal védekezett, hogy pártállását azért adta fel, mert annak többé nem volt célja, s ha kortársai elítélik, az utókor igazságot fog szolgáltatni neki.

Ghyczy és a középpárt kiválásától s a Deák-párthoz való csatlakozásától azonban ép az irányadó férfiak keveset vártak; legfontosabb momentumnak azt tartották benne, hogy a tulajdonképeni balközép, a Tisza-párt számára készítette elő az utat, áthidalva az űrt, melyt az a Deák-párttól elválasztotta. Maga Andrásy is csak féleredménynek tartotta Ghyczyék quasi fusióját, de mint átmeneti és kisegítő expedienst, szükségesnek vélte.

Andrásy a Tiszával és pártjával való fusiót a parlamenti egyensúly helyreállításának céljából feltétlenül szükségesnek tartotta, s Podmaniczky Frigyes, Tisza Lajos és Keglevich Béla által több ízben érintkezett is a balközép vezérével. A kisingeni levelek semmi kétséget sem hagytak fenn, hogy adott pillanatban Tisza Kálmán megteszi nem is a fél, hanem az

egész lépést: de előbb még a Bittó-Ghyczy-féle közbenső állapoton keresztül kellett menni.

Az új kormány 1874 április 18-ikán terjesztette elő munkaprogramját, de legfontosabb volt a pénzügyi helyzet kérdése, s Ghyczy május 13-ikán előadta pénzügyi exposéját, mely szerint még a folyó évben 42 millió deficit fedezéséről kell gondoskodni s így felhatalmazást kért a 153 milliós, rövid idő alatt lejáró, uzsora-kölcsön második felének kibocsátására. A pénzügyi nyomorúság tehát ép úgy folyt tovább, mint Kerkápoly idejében, s csak

Bittó István.
(Fénykép után.)

igen kevesen hitték el Ghyczynek, bármekkora megfontolást s óvatosságot szokott tanusítani nyilatkozataiban, hogy az államháztartás egyensúlyát két év alatt helyreállítja. A Bittó-kabinetben is nyomban az esett meg, a mi a Szlávy-kormányon, a nyomorúságos pénzügyi helyzettel szinte több bajt okozott neki a politikai üzérkedés. A Szlávy-kabinetet a többi ok közt a keleti vasút ingatta meg s a határőrvidéki erdő-üzlet következményei, s különösen Molinár tábornagynagy kiméretlen fellépése a legkellemetlenebb állapotba sodorták.

Ez ügy azzal végződött, hogy az engedményesek, a kik közé volt miniszterek s a Deák-párt előkelő tagjai tartoztak, negyedfél millióig belebuktak az üzletbe. A Bittó-kabinet alatt egy eszmei rövidülést is szenvedett a Deák-párt. 1874 június 21-ikén került a ház plenuma elé a már említett egyházpolitikai bizottság jelentése, mely szerint a kötelező polgári házasság volna behozandó.

Időközben azonban fordulat következett be, s úgy látszik, a kormány nem nyert engedélyt a kötelező polgári házasság megvalósítására, mert kérte a tárgynak a napirendről való levételét, de megígérte, hogy a legközelebbi ülészakban e kérdésben törvényjavaslatot fog előterjeszteni. Az ellenzék erőfeszítése dacára a kabinetnek 50 többsége lett. De már az őszi ülészakban egészen más kérdésekről volt szó. Tisza és a balközép erélyes actióba lépett a kormány ellen általában, de különösen a pénzügyi kérdésekben. Nagy feltűnést keltett a balközép vezérének a választó-reform kérdésében a felsőház ellen intézett éles támadása, melynek gyökeres átalakítását követelte, mondván, hogy ha a magyarság supremációjáról van szó, ez nem a felsőház által valósítható meg, melynek mágnásai oly keveset tesznek a magyar nyelvért, művészetért és iparért. A karácsonyi szünet alatt a Bittó-Ghyczy-kormány teljesen megérett a bukásra. Ghyczy új programja az októberi exposétól lényegesen különbözött s ismét csak azt mutatta, mennyire ingadozik a kormány pénzügyi politikája, s a pénzügyminiszter 1875 január 14-ikén magában a pénzügyi bizottságban verebést szenvedett, hol 13 jelenlevő tag közül csak 4 Deák-párti fogadta el a kormány azon javaslatát, hogy 13 millió új adó vettessék ki az országra. Ghyczy a ház plenumára appellált, s ekkor következett azon nevezetes költségvetési tárgyalás, melyben a fusio kérdése eldőlt.

VI. FEJEZET.

A Deák-párt és a balközép egyesülése.

Az indemnity felett aránylag rövid vita folyt, s már ekkor beszélgettek a döntő tényezőkhöz közel álló férfiak a fusio közeli eshetőségéről. Sennyey ebben az egész vitában hallgatott, Tisza is csak rövid beszédet tartott, mert a döntő ütközet hátra volt s a költségvetés érdemleges tárgyalásakor következett be. De még mindig kétes volt, vajon coalitio lesz-e vagy fusio, s e tekintetben Tiszának híres újévi beszéde sem szüntette meg a bizonytalanságot, melyben a balközép vezére figyelmeztette pártját a haza nehéz helyzetére és az esetleg szükségessé váló áldozatokra. Sőt még a költségvetési vita is akkép indult, hogy nem lehetett biztosan

megmondani a kibontakozás módját, csak annyi volt egészen kétségtelen, hogy új partalakulás van küszöbön s ebben Sennyei is részt követel magának kis csapatával, valamint a Lónyay-féle párttöredék is. Megindultak a kulisszák mögött az intrikák és capacitatiók.

Széll Kálmán még az indemnity vitája alatt azon kérdést intézte Moricz Pálhoz, vajjon a balközép, a középpárt s a Sennyei- és Lónyay-fractions közt jön-e létre a fusio?

A Lónyay-pártiak és Sennyei-féle conservatívek Tiszával a Deák-párt ellen, vagy pedig a balközép és a Deák-párt szemben a Sennyeistákkal és a saját lázadó elemeivel. Legilletékesebb forrásokból vett felvilágosítások szerint csak a Lónyayval való fusio volt kizárva, ellenben egyáltalán nem mutatkozott lehetetlennek a Sennyeivel való megegyezés és egyesülés azon nagy ellentétek daczára, melyek a Sennyei-csoport és a balközép közt tényleg léteztek. Úgy a közjogi felfogás, mint a belreformok tekintetében Sennyeiek tágnak tartották a kiegyezést, Tisza és a balközép szűknek. Sennyei a belügyekben radicális centralista, Tisza és a balközép conservatív municipalisták voltak. A döntő pillanatban Sennyei kiesett a combinatióból s mindenesetre a rövidet huzta.

Deák ekkor már nem folyt be, vagy legalább nem döntőleg, az eseményekre, de utolsó nagy actiójának idején liberalismusát ép a conservatívek ellen fordította. Maga Andrássy ellene volt a conservatívekkel való minden fusióknak.

Annál kevésbbé szövetkezhett volna Tisza a conservatívekkel, midőn a balközép vezére mégis alkudozott Sennyeivel, vagy erkölcsi lehetetlenségre vállalkozott, vagy pedig csak taktikázott, ijesztve a Deák-pártot. Sennyei, Moricz Pál előadása szerint, meglátogatta Tiszát s a politikai helyzetet akkép jellemezte, hogy kettejük magatartásától függ az ország sorsa. A beszélgetés után Sennyei azon hitben távozott, hogy Tiszával még ülhet egy kabinetben.

Moricz Pál még Lónyay és Tisza közti találkozásról is szól egyik munkájában, maga Tisza Kálmán azonban e sorok írójának azt mondja, hogy Lónyayval a fusio előestéjén nem találkozott s vele alkudozást nem folytatott. A határozott világosság sugarát Tisza Kálmán február 3-iki beszéde vetette a helyzetre és a parlamenti vitára. A pénzügyi aphorismák és támadások után, egy fordultnál ez a beszéd meglepte a házat Tisza azon kijelentése által, hogy a közösügyi kiadások akkor sem lennének kisebbek, hogy ha azokat a ház szavazná meg. Ekkép Tisza elismerte, hogy az ő közjogi programja pénzügyileg nem volna kedvezőbb az országra, mint a közösügyi költségeknek a delegatiók által való megszavazása. Egy további fordulat az európai helyzetre való tekintetből a véderő fentartását követelte, hogy a monarchia biztossága veszélyeknek ki ne legyen téve.

De csak most következett a parlamenti helyzetet eldöntő beszédnek legfontosabb, a közjogra s a pártviszonyokra vonatkozó része:

»Megalakultak a pártok 1867-ben, hogy ne mondjam: kizárólag, de főleg azon alapon, hogy melyik minő állást foglal el az 1867: XII. törvénycikkkel szemben. Én távol vagyok attól, hogy ezen megalakulást igazoltnak ne tartsam. Azt hiszem, igazolt volt az egyik és másik részről is. Azok, kik megteremtették az alapot, természetes — bár óhajtottam volna, egyéni nézetem szerint, hogy ne tették volna — de természetes, hogy annak megvédése körül sorakoztak legelőbb. Ép oly természetes, hogy mi, kik azon módokat, melyek ott meg vannak állapítva, rossznak tartottuk és rossznak tartjuk ma is, sorakoztunk azon reményben, hogy azokat megváltoztatni leszünk képesek. Engem főleg két indok vezetett. Egyik, mely vezetett, az volt, hogy — nem tagadom — reményltem, hogy az ország megadandja ezen nézeteknek a többséget, hogy az ez iránti actiót megkezdeni lehessen. A másik, mit reményltem, az, hogy ha eltérnek nézeteink e tekintetben, de azok, kik jönnek tartják az 1867: XII. törvénycikket, melyet én rossznak tartok, bármennyig kormányoznak is, az országot anyagilag és szellemileg előre fogják vinni. Nem tagadom, mindkét feltevésemben csatlakoztam.

»Ha csak az elsőben csatlakoztam volna és csatlakoztunk volna, azt gondolom, senkinek nem jutna eszébe, nekem legalább bizonyosan nem, a párhelyzetekről értekezni. Mert, ha azon párt az országot anyagilag és szellemileg emelte volna, mely ama törvény védelmére sorakozott, a helyett, hogy, fájdalom, oda vitt bennünket, hol most vagyunk, semmi okunk nem lenne és nem lett volna azt mondani: így kára lesz az országnak, így elpusztul az ország.

De, uraim, ha a baj constátálva van, a mihez még hozzá kell tennem, mert ez adja meg a dolognak igazi természetét, hogy most már meg vannak alakulva a pártok, úgy hogy minden pártnak saját tagjai egyet-értenek azon kérdésre nézve, mely ma nem tárgyalható, meg nem oldható, mely ma nem válhatik practikus, égető kérdéssé, de a pártoknak egyes tagjai, és talán épen azért, mert sokkal többen vannak, ez inkább áll a tisztelt többségről mint rólunk, nagyon is szétágazó nézetben vannak azon kérdésekre nézve, a melyeknek megoldása égető szükség.

Tisztelt ház! Ebben kell keresnem egy erőyes, tervszerű actiónak legnagyobb akadályát. De a kérdés, mondom, az, hogy miután megvan a baj, mit kell tenni? Egy igen tisztelt képviselőtársam, Simonyi Ernő, fel-emlitette, hogy igen rosszak a pártviszonyok és sokan elébe teszik a párt érdekét a haza érdekének, holott nincs abban semmi lehetetlenség, hogy, ha valaki meg van győződve, hogy az út rossz, melyen eddig járt, pártállását megváltoztassa. Én tökéletesen igazat adok neki elméletileg, de megvallom, hogy az elmélet nagyon szélesre kiterjesztve veszedelmessé válhatnék, mert a megváltozott meggyőződésre hivatkozás köpönyegévé lehetne a kielégítést váró hiúságnak, épen úgy mint a sértett hiúságnak. De nálunk nem is ez a helyzet, mert egyik párt sincs azon helyzetben tudtommal, hogy arról

lenne meggyőződve, hogy helytelen azon alap, a melyen a párt megalakult: sőt a tisztelt túloldal, úgy tudom, ma is helyesnek tartja, hogy az 1867. évi XII. törvénycikk minden határozatai megtartassanak, míg mi ezen az oldalon most is óhajtandónak és kívánatosnak tartjuk, hogy annak bizonyos részei megváltoztassanak.

Midőn, tisztelt képviselőház, a helyzet ilyen, és mert én senkitől e világon elveinek megtagadását, az azok valóztatásáról való lemondást nem tudnám követelni: de éppen azért ezt magamtól sem hagyom követeltetni, ha segíteni akarunk a bajon, csak egy mód van: Ne azt kérdezzük egymástól, mi a nézetünk a jövő kérdései fölött, de kérdezzük egymástól azt, mi a nézetünk a mostani égető kérdések közt.

Tisztelt ház! Elveinek, álláspontjának elhagyásával nem tud sem párt, sem egyén segíteni, azt a históriából idézett számtalan példával lehet bizonyítani; de, uraim, én a mi helyzetünkre hivatkozom csak. Ez is tanúsítja azt, hogy, ha elveinek elhagyásával a működés terére lép valaki, ha ezt önzetlenül, ha ezt nem nagyravágyásból, hanem aggódó hazaszeretetből teszi csupán, mint a jelen esetben, minden esetre nemes áldozat, de a haza ügyeire elveszett áldozat lesz.»

Tisza beszédének további része forma szerint való programmbeszéd volt, s programmjának első pontja gyanánt a tisztviselők választását követelte, az igazságszolgáltatásra nézve pedig megjegyezte, hogy a drágán megfizetett teoriáktól most már vissza kell térni s az igazságszolgáltatás és igazgatás újból való egyesítését óhajtotta az alsó fokokon. A vámszövetségre nézve erősen hangsúlyozta az 1867 : XII. törvénycikkben kifejezett, a vámsorompók felállítását lehetővé tevő nemzeti jogot, de mégis elfogadta a közös vámterületet, sőt a bank-kérdésben is jobbnak tartotta a megegyezést, mint egy színleg önálló magyar bankot.

Beszéde végén arra figyelmeztette a Deák-pártot, hogy dogmatikus követelésekkel ne gátolja a függő kérdésekre vonatkozó megegyezést, mert, ha az ország pénzügyei nem rendeztetnek, az általa védett közjogi alap meg fog változni, de úgy, a mint senki sem óhajtja.

»Bezárom beszédemet, végzé, s azon nyugalommal ülök le, hogy teljesítettem azt, a mit Nelson Trafalgarnál az angoloktól várt, teljesítettem kötelességemet.« E nagy hatású és forduló pontot képező beszéd után Tisza indítványozta, hogy a pénzügyi bizottság előterjesztését a ház még részleges tárgyalás alapjává se fogadja el.

Megtartották programmbeszédüket Lónyay is, Sennyey is, de Tisza beszéde uralkodott a helyzet felett. Bittó kormányelnök már február 7-ikén bejelentette a Deák-párt értekezletén, hogy a megváltozott viszonyok közepett, a költségvetés általános vitája után be fogja adni saját és társainak lemondását s a helyzetről jelentést tesz a koronának. De úgy ő mint Ghyezy, a vita bezárása előtt még nagy beszédet tartottak, s e beszédek hatása alatt a Deák-párt még egyszer összeszedve magát, nagy többséggel

mellőzte Tisza határozati javaslatát s a költségvetés előirányzatát részletes tárgyalás alapjául elfogadta. De az egész ház és a közvélemény mégis tudta, hogy a Deák-párti többség daczára, többé már nem is a coalitio, hanem a fusio van küszöbön. Maga Tisza az általános vita végén kijelentette, hogy habár tévedésből tartják február 3-iki beszédét szövetekezési ajánlatnak, az ajánlat elfogadása azt jelenti, hogy megjelölte a helyes irányt. Bittó pedig kijelentette, hogy, habár a parlamenti formák szerint nagy győzelmet aratott, nem áll útjában a két nagy párt együttes működésének s kérte a házat, hogy, a míg a korona dönt, ne tartson ülést. Tisza, megjegyezve, hogy a kormány eljárása ily nagy többség mellett szokatlan, nem tett kifogást a kormány lemondása s a ház szünetelése ellen. A kormányelnök másnap Bécsbe ment és beadta lemondását s onnét azon megbizással tért vissza, hogy Tiszával, a ki közjogi oppositíóját ekkép feladta, alkudozzék, s Budapesten az ép itt időző Andrassy mindent elkövetett, hogy az alkudozás sikerüljön. Természetesen arról szó sem lehetett, hogy Tisza egyszerűen belépjen a Bittó-kabinetbe, hanem nagy átalakulásnak kellett történnie.

A helyzet megbeszélése végett Tiszát Bécsbe hívták s a korona most már megbizta a Bittó-kabinetet, hogy többé nem a coalitio, hanem a fusio iránt kezdje meg a tárgyalásokat. Ekkor bukott el véglegesen a coalitio eszméje, mely nemhogy gyökeresen meggyógyította volna pártviszonyainkat, hanem inkább súlyosabb betegség csiráját oltotta volna azokba; vagy pedig hazug jelszó alá tényleg a valóságos fusiót takarta volna. Nyolczas bizottság működött, melyben 4 Deák-párti s 4 ellenzéki tag volt; a Deák-pártiak valának: Széll Kálmán, Gorove, Szlávay és Csengery; az ellenzék részéről: Tisza Kálmán, Péchy Tamás, báró Simonyi Lajos és Várady Gábor.

Február 19-ikén véget ért a tárgyalás s, mint Tisza programmbeszédéből előre látható volt, a közös ügyek, azok kezelési módja, a vám- és kereskedelmi szövetség, valamint a bank-kérdés nem képezték gátját a fusióknak. A tisztviselők kinevezését a Deák-párt nem indítványozta, s így Tisza programjának itt sem támadt ellentéte, az igazságszolgáltatás rendszere pedig, melynek alapelveit Tisza erősen támadta, nem volt alkalmas arra, hogy a nagy átalakulást meggátolja. A költségvetés és a deficit fedezése tekintetében pedig a bizottság azon határozatot hozta, hogy e tekintetben az expediens kitalálását az új minisiterelnökre kell bízni.

Legnehezebb volt a fusio által létesítendő új párt elnevezése, mert abban, hogy három ellenzéki foglaljon helyet az új kabinetben, mindenki beleegyezett, s így Andrassy is. Tiszának azon követelését, hogy a Deák-párt és a balközép szűnjék meg s alakuljon át szabadelvű párttá, gróf Andrassy Gyula azon indoknál fogva tartotta elfogadhatatlannak, mert a 210 tagból álló Deák-párt nem rakhatja le a fegyvert 70 balközépi előtt.

Ezen nehéz kérdés megoldását Möricz Pál következőleg adja elő:

Andrássy és Wenkheim Béla között e felett igen éles vitatkozás merült fel. Wenkheim határozottan kijelentette, hogy a mennyire ő ismeri Tiszát, ezen egyetlen feltétel olyan, mely ultimátumnak tekintethetik, melyet soha és semmi körülmények között Tisza megváltoztatni nem fog, ezt tehát, mint szükséges rosszat, el kell fogadni, vagy letenni a fusióról, mert Tisza Kálmán nem fogja Ghyczy szerepét elvállalni, melyről már meg is győződhattünk, hogy célra nem is vezethetett, s most aztán vond le magadnak a következtetéseket. Andrássy a legnagyobb kedvetlenséggel járt alá s fel a szobában. »Jól van, tehát eredj — mondá Andrássy tréfásan — az öreg Deákhoz, ki most betegségénél fogva türelmetlenebb mint valaha, de tartsd nyitva az ajtót, mert, daczára betegségének, az öreg felugorhatik az ágyából s téged kilökhet ezen ajánlatoddal együtt a szobájából.« Wenkheim maga is gondolkodóba esett a missio sikere felől, de az ő hazafiasága, bizalma Tisza Kálmán iránt nem ismert akadályokat; vette kalapját s ment az öreg úrhoz, ki őt a szokott szivességgel fogadta. Deák nagyon szerette Wenkheimot, nemcsak azért, mert kora ifjúságától fogva egyike volt azon fiatal mágnásoknak, kik a Batthyányakkal együtt Deák zászlaja alá állottak, de azért is rokonszenvezett vele, mert Wenkheim semmiféle anyagi előnyöket állásai által elérni nem kívánt; nem is húzott hasznot a politikából, épen úgy mint Deák maga. Midőn Wenkheim az öreg úrhoz ért, igyekezett az öregot a pártok jó hangulatával mulattatni, elmondta, hogy a még fennálló Bittó- és Ghyczy-kabinetben senki sincsen, a ki az állapotokat fentarthatóknak tartaná, hogy a fusio politikai szükségesség, mert bár a zöm a Deák-pártban van, és bármennyire idegenkedik is Tisza a vacsóra-párttal egyezkedni, de a nélkül hogy formaszerű fusio jönne létre, megtörténhetik, hogy a balközép, a középpárt, melyből Domahidy Ferencz, Horváth Gyula, Horánszky Nándor nem fogadták el az indemnityt, a Seny-nyey-párt, a Lónyay személyes pártja s az úgynevezett kis emberek összefognak egy kérdésben, a kormányt leszavazzák; akkor a kétesebb állást foglalók — mint mindig szokott lenni — a többséghez átmennek s így a Deák-párt zöme nélkül jöhet létre egy esetleges fusio vagy egy coalitio-nális ministerium. Most tehát itt az idő, mikor a döntő pillanatok elérkeztek, határozzon az öreg úr. Elmondá továbbá Wenkheim Béla Tisza Kálmán feltételeit, elmondta Andrássy Gyula nehézségeit, és erre Deák, minden legkisebb tétoválás nélkül, igen nyugodtan így felelt:

A Deák-párt, midőn az 1867-iki kiegyezést létre hozta, sajátképen befejezte missióját, én csak addig voltam a párt valóságos vezére. Midőn egy parlamentáris kormány keletkezik, akkor annak a vezére nem lehet más, mint a miniszerelnök. Az én vezérségem inkább csak tiszteletbeli, inkább csak névleges, így a pártnak nevémről lett elnevezése és ezen névnek a mai napig fentartása inkább előzékenységnek tekinthető, de, ha másként lenne is, a hazának és a szabadelvű párt megteremtésének szívesen

hoznám meg bármikor az áldozatot, és ha a minisiterelnök és minisiterok többsége egyelőre a Deák-pártból fognak keletkezni, megtartva látom a decorumot és az arányt, mely pártunkat a lealázástól megmenti.»

Deák e nyilatkozata után Wenkheim Béla sietett vissza Andrássyhoz. A fusio előtt többé nem volt semmi elvi gát. Ferencz József király február

Báró Wenkheim Béla.

(Fénykép után.)

21-ikén Budapestre utazott s ott maradt egész márczius 3-ikáig, a midőn az új ministerium bemutatkozott a házban.

Az elvi akadályok elhárítása után következtek a személyi kérdések, hogy kik foglaljanak helyet az új kabinetben. Az első kérdés volt a minisiterelnök személyéé. Az új minisiterelnöknek nem volt szabad oly exponált politikusnak lennie, hogy egyénisége jelleget adjon a kabinetnek, tehát nem

lehetett Tisza, sem a Deák-párt valamely nagyon erős tagja. Deák-párti látszattal kellett bírnia, de e külső látszat alatt azon bizonyossággal, hogy az átalakulás rövid idő alatt megtörténik s Tisza nyomul előtérbe. Keresve sem lehetett e célra alkalmasabb egyént találni báró Wenkheim Bélánál, a ki azon nyilván kijelentett gondolattal vállalta el a miniszterelnökséget, hogy azt csakhamar átadja Tiszának. Ezt mutatta ama körülmény is, hogy a Felség személye mellé rendelt miniszter állása az ő visszaléptéig betöltetlenül maradt. A Deák-párt ekkép, mint többség, megkapta az elégtétel tisztességes látszatát, míg ellenben Tisza és a balközép a tényleges hatalom birtokát. A személyi kérdés többi része sokkal könnyebb volt, habár a megfelelő szereposztáshoz ügyesség és tapintat kellett.

Volt egy irány, mely a fusiót még nagyobb mérvekre akarta kiterjeszteni és Sennyeynek a kabinetbe való bevonása által meg akarta szüntetni a conservatív pártalakulást; úgy látszik azonban, e combinatio egészen megbukott már keletkezésének pillanatában, a mint hogy nem is lehetett máskép, mert Sennyey programja nem illett volna bele az új alakulásba. Eredménytelen miniszteri combinatiókba kerültek az igazságügyminiszteri tárcza tekintetében Ghyczy Kálmán és Karap Ferencz; ugyancsak az igazságügyi tárczánál hozták combinatióba Várady Gábort, Szontágh Pált pedig a közlekedésügyi ministerium élére szánták, de ennek vonakodása után Péchy Tamás került oda. Három balközépi lépett be az az új kabinetbe: Tisza a belügyi tárczát vette át Szapáry Gyulától, báró Simonyi Lajos a kereskedelmi tárczát kapta a kiszorult Bartaltól; Pauler igazságügyminiszttert pedig egy másik Deák-párti, Perczel Béla váltotta fel, s pedig egyenesen Tisza akarata folytán, a ki Paulert nem akarta bevenni az új kabinetbe. Legkevesebb bajt okozott a pénzügyminiszteri szék betöltése; erre minden tényezőnek jelöltje Széll Kálmán volt, Deák Ferencznek ezen rokona, a ki egész ifjan kerülve a házba, rohamosan előkelő positionokat foglalt el, s mint már régóta a pénzügyi bizottság előadója, az államháztartás ügyeit apróra ismerte. Már évek előtt szóban volt, mint pénzügyminiszter-jelölt, s kedvező véleményt szerzett a fiatal politikus számára, hogy a jelöltséget szerénységből visszautasította. Most nem térhetett ki a pénzügyministerség elől, eltekintve egyéb dolgoktól azért sem, mert, habár a pénzügyi bizottság előadója volt, nagy őszinteséggel feltárta úgy a bizottságban, mint a házban a Ghyczy-féle pénzügyi program hibáit, s mélyreható rendszerváltozást követelt.

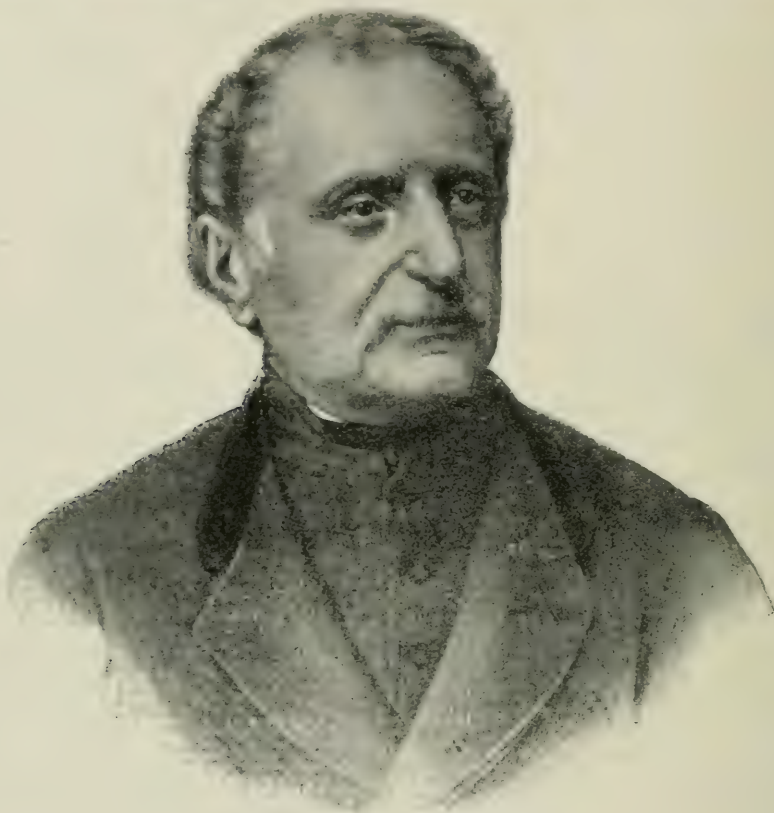
Az új kabinet, melynek tagjai voltak: Wenkheim Béla miniszterelnök, Tisza Kálmán belügyi, Széll Kálmán pénzügyi, Simonyi Lajos kereskedelmi, Péchy Tamás közmunka-, Perczel Béla igazságügyi, Trefort Ágoston vallás- és közoktatási, Szende Béla honvédelmi és Pejácsevics horvát miniszter, márczius 3-ikán mutatkozott be a házban. Az új kormányelnök felolvasta a kabinet előleges programját, melynek két pontja a közös ügyekre, a bank-kérdésre, a vám és kereskedelmi szövetség hátrányainak megszünte-

tésére, s többi 8 pontja egészen a belügyekre vonatkozott. Az utóbbiak között foglalt helyet a fokozott takarékoság, a bevételek növelése adóemelés nélkül, a közigazgatás és igazságügy reformja, a vasutak rendszerének átalakítása, az államjavak értékesítése a 153 milliós kölcsön törlesztése céljából. Az új pártalakulás körvonalai most azonnal jelentkezni kezdtek. Báro Sennyeey Pál felállt s megígérte, hogy pártjával loyális és lovagias oppositiot fog képezni. Simonyi Ernő pedig a szélsőbal részéről csak szigorú ellenőrzést jelentett be, nem pedig makacs s minden áron való ellenzékét. Lónyay nem mint oppositio, hanem mint egy független árnyalat vezére jelentette ki, hogy minden törvényjavaslatot megszavaz, mely az ország érdekének megfelel. Az ő gárdája azonban feloszlott, a midőn ugyanis Lónyay felhívta híveit, hogy kövessék meggyőződésüket, ezek közül 60 a szabadelvű párthoz, 8 Sennyeeyhez csatlakozott, úgy hogy most Sennyeeynek több mint 30 tagból álló párt töredéke lett, míg a szabadelvű párt több mint háromszáz tagot számlált. Az új alakulást nagy ünnepségek fejezték be.

Igy jött létre az évek óta vajudó s az események által felkényszerített fusio. Bármily véleménye lehet valakinek az elvek következetes fentartásáról, egészen bizonyos, hogy a pártközi viszonyok s az ország szerencsétlen helyzete közepett más kibontakozás nem volt képzelhető, mint a Deák-párt és a balközép egyesülése, s ez másképp nem jöhetett létre, mint a balközép közjogi programjának feladása által. Tisza kezdetben a balközép közjogi elveinek fentartását össze akarta egyeztetni a kormányra jutással, s ezért mozgott folyton a coalitio eszmekörében: a coalitio azonban a belső ellentétek helyét kiegyenlíthetetlené tette volna s az egész kísérlet csakhamar tönkre jut, feltéve, hogy a korona ily alakulásba egyáltalán belement volna. Az akkor pénzügyi bukás szélén álló Magyarország züllő pártviszonyaival egyáltalán nem volt alkalmas a felfelé való imponálásra, de a balközép sem volt elég erős arra, hogy az ország gazdasági megmentésén túl a kiegyezés revisiójára vállalkozzék akkor, a midőn súlyos veszélyek környezték az országot, s már-már arról volt szó, hogy a kiegyezés módosulást szenved ugyan, de hátrányos és nem előnyös irányban. Az előadottakból kitűnik az is, hogy maga a balközép súlyos válságban volt, Ghyczy és a középpárt kiválása számbelileg meggyengítették, egyes tagjai pedig, ép a vezérhez leghívebbek, nagyon is sürgették a fusiót, mely a hatalom birtokába juttatta őket. Ha a Deák-párt megtartja nemcsak számbeli, hanem egyszersmind erkölcsi fölényét, ha Ghyczy nem habozva, hanem bátran és merészen lép fel a pénzügyek terén s a Deák-párt élén nagy tekintélyű férfiú áll: mind e feltétel mellett nem fusio jó létre, hanem valószínűleg a balközép bomlott volna fel s egy része belép a Deák-pártba s másik, bizonyára sokkal kisebb, része csatlakozik a szélsőbalhoz.

De mint már említve volt, a tényleges viszonyok mellett minden párt bomlása közepett nem lehetett más megoldás, mint a fusio által, a habár nem is

teljesen rokon, de még sem egészen disharmonikus elemek egyesülése, s egy nagy kormányzopart létesítése, melyet sem pártközi, sem közjogi ellentétek nem gátolnak az ország pénzügyi megmentésében, s belső reorganizációjában. Még a közjogi programm elejtése mellett is számos lappangó differentia maradt a fusio által egyesült két párt tipikusabb elemei közt. Azok magukat európaibb szelleműeknek tartották, míg emezek kevesebbet tartottak a doctrinakkal és tudományos elvekkel. Az állások betöltésénél,

Ghyezy Kálman.

(Könyomat után.)

különösen kezdetben, a fusio által diadalmassá lett balközép, élén Tiszával, elég tapintatot és előzékenységet mutatott. A ház elnökévé Ghyezy Kálman lett, ki ekkor már Deák-párti jelleggel bírt. Az új párt elnökévé Gorove Istvánt, a Deák-párt e tekintélyes tagját, alelnökké Szontágh Pált és Vizsolyi Gusztávot s igazgatóvá Móricz Pált választották meg. Sőt kezdetben még a bizottsági tagválasztásokat is kimélet és udvariasság szerint intézték. De később nem egy kellemetlenség és személyes sérelem támadt s a volt Deák-párti elemek arról panaszkodtak, hogy a balközépiek javára mellőzést

TISLA KAIMAN
Hän on ollut Suomessa aivan useita kertoja.

szenvednek. A következő választásoknál nem egyszer szemben álltak a régi Deák-pártiak és balközépiek, pedig most már ugyanazon parthoz tartoztak. Mi lett volna akkor akár a koalícióból, akár a fusióból, ha a közjogi programnak bár oly elvi fentartása mellett jó létre, hogy Tisza és a bal-közép, mint a koalíciós program szolott, adando alkalommal előterjesztést tesz a felségnek a közjogi viszony megváltoztatása iránt!

Züllés és bomlás következik vala, azon, bár lassu consolidatio helyett, mely a fusióra így tényleg következett.

A későbbi események megmutatták, hogy a közjogi viszony megváltoztatására vonatkozó előterjesztés azon esetben is elmarad, ha a fusio ennek kikötése mellett jó létre; de mint az új alakulás belső szálait minden perczen szétvágással fenyegető Damokles-kard függött volna a levegőben. A végeredmény tehát nem más mint az, hogy, ha Tisza részt akart venni az ország megmentésében az activ politika terén, közjogi programját fel kellett adnia, vagy a különben is túlhaladott programm pókhalói között kellett örökre megragadnia. Ő az első választá s bizonyára osztozott az általa és hivei által többször megtámadott Ghyeczynek fenkölt szellemű védekezésében a kárhoztató kortársakról s a tettét helyeslő utókorról. Az apologia nem hivatása a történelem ítélkezésének s midőn majd elérkezik a valódi történetírás ideje, ez bizonyára meg fogja róni Tisza Kálmánnak nem egy hibáját, meg fogja róni különösen azon módot, a melyen ellenzékeskedett, főrendiházi és egyéb reformját s valószínűleg közjogi programjának felállítását is. De aligha talál kifogásolni valót tévesnek felismert iránya megváltoztatásában s elfogadja mentségéül azt, amit ő maga felhozott, hogy az ország három választásnál nem adott neki igazat, közjogi programjának feladása után pedig a fusiót a csakhamar bekövetkező választások által a nemzet óriási többsége szentesítette. Ekkor azután Tisza elfoglalta a visszavonuló Wenkheim helyét s a fusio által létrejött szabad-elvű párt élén másfél évtizeden át kormányozta az országot.

VII. FEJEZET.

Pártviszonyok a fusio után.

A magyar politika és parlamentarismus második nagy döntő korszakába érkezett. A parlamenti és pártalakulás és váltogazdasági rendszer ismét megvalósulhatott volna, mint az 1867: XII. törvényezikk megalkotása után; de a tapasztalat megmutatta, hogy a közjogi gáthoz hozzá járult a pártok belső lényegét zavaró disharmonia is. Nyílt és határozott közjogi alapon csak a szélsőbal maradt, habár közjogi programja ennek sem volt teljesen egységes, nem volt az 1874-iki programm daczára, mely által a

szélsőbal legelőször vette fel a 48-as és függetlenségi párt elnevezését. A Sennyey-féle conservatív párt bevallottan Deák Ferencz alkotásának alapján állott; de a közös hadsereget nagyon is osztráknak akarta s a honvédséget tulságos kapcsolatba igyekezett hozni ezzel, sőt esetleg meg akarta azt szüntetni, mi által nagy megtakarításokat igyekezett előidézni. Latens közjogi programját kiegészítette a közös vámterületnek és banknak meleg pártolása s általában a conservatív szellem, mely minden gondolatában jelentkezett. A balközép feladta ugyan a fusio következtében közjogi programját, de a lelkekben megmaradt sok titkos vágy, mely fokozta az új szabadelvű pártban a létező divergentiákat s melyeket szemlélhetővé tett azon megütközés, melyet a Deák-párti elemek mutattak, midőn Tisza Kálmán belügyminister, a fusio első napjaiban tanusított kimélettel ellentétben, április 29-ikén 13 megüresedett főispánság közül 10-et a balközépiek s csak hármat osztott ki a Deák-pártiak közt.

Valami lappangó disharmonia megmaradt a szabadelvű pártban, s pedig a Deák-párti velleitások kapcsán egész a 80-as évekig. Nem frondeur, hanem valami árnyalati különbség a békés együttélés mellett is folyton létezett; csakhogy a különbség vonalai élesekké lettek minden nagyobb válság s különösen a keleti válság idején, s Apponyi bizalmatlansági indítványa nélkül az 1878-iki országgyűlés elején, csapataink Boszniába nyomulása után, megbuktatta volna a Tisza-kabinetet.

A pártok belső divergentiái nem képezték volna ledönthetlen gátját a helyes parlamenti alakulásnak, ha a fejlődés az elvek szerint való csoportosulás irányát veszi. Sennyey és Apponyi helyes uton jártak, midőn a csak imént fusionált szabadelvű pártnak és kormányának a belső disharmoniát és elvtelenséget vetették szemére. Már azon körülmény heves ellenvetésekre adott alkalmat, hogy Széll Kálmán pénzügyminister közvetlen a választások előtt nem készíthetett új költségvetést, hanem elfogadta alapul a Ghyczy-féle budgetet, valamint a pénzügyi bizottságban megbukott, szintén Ghyczy-féle pénzügyi politika lényeges részeit. Simonyi és Helfy ebből azt következtették, hogy a kormány magáévá teszi az adóemelést is, mely helyet foglalt Ghyczy programjában. Május elején azonban, midőn a ház tényleg megkezdte a költségvetés tárgyalását, a conservatív párt a szabadelvű többség belső ellentéteit tette vizsgálódásainak tárgyává. A vitát báró Sennyey Pál nyitotta meg s főbb vonalaiban előadva már említett programját, különösen hangsúlyozta a pártok elvi sorakozásának szükségességét, mert csak így lehet, úgy mond, parlamentarismusunk bajait orvosolnunk, s ép ezért elvi különbségei miatt nem csatlakozik a kormány-párthoz. Gróf Apponyi Albert másnap, 1875 május 4-ikén, élesen támadta a többséget és a kormányt, melynek saját vezére Sennyey kiméleti időt ígért. Cicero Respublicájából idézve kérdezte: »Ha már most keresem, hogy melyik volt azon eszme, melyet a kormány előtérbe állított, hogy a párt körülötte csoportosulhasson, mely ne tisztán csak hatalmi coalitio, hanem

valóságos politikai párt legyen: kénytelen vagyok bevallani, hogy azt nem vagyok képes feltalálni. Látjuk azt, hogy a kormány pártját nem egy bizonyos eszmének előtérbe állítása és az a körüli csoportosulás által, hanem inkább az eszmék előtérbe állításának lázas kerülése által, egy valóságos, — hogy úgy nevezzem — ideaphobiával létesítette.»

Tisza gúnyos replicája a más hibáját javító keresztényi szeretetről később nagyon is teljesebbé ment, mert a conservatív Sennyey-féle párt viszontagságai s ismételt átalakulásai a leglehetősebb ellentéteket mutattak. Az új kormánynak és szabadelvű pártnak sem a conservatív, sem a szélsőbali ellenzék támadásai nem sokat ártottak a közvélemény előtt, annál kevésbbé, mert a délszláv kérdésben a kabinet rögtönös sikereket ért el. Nagy visszhangot keltett Tisza lesújtó válasza, melyet Mileticsnek, majd Politnak adott, mondvá az utóbbinak, hogy szerencséje, mikép a nemzeti és nemzetiségi állam közti különbséget ott teszi, a hol az immunitás fedi: a képviselőházon kívül tapasztalná, hogy a magyar nemzeti államnak van elég ereje arra, hogy ellenségeit összetiporja. A közvélemény érezte, hogy erős nemzeti szellem vezérli az ujonnan alakult kormánypártot. Horvátországban is igen kedvező fordulat állott be Magyarországra nézve, a szerb omladina pedig megdőbbsent s így a fusio hatalmas benyomását kiegészítette a kabinet bátor és önérzetes nemzeti politikájára vonatkozó felfogás, a midőn május 24-ikén véget ért az országgyűlés, s következtek az új választások. Minden nyomás és erőszak nélkül történtek ezek s a szabadelvű párt nem kevesebb mint 329 kerületet kapott, de a vezetés irányát s az ország hangulatát mutatta ama körülmény, hogy e számból 163 a balközép jelöltjeire esett, mely pártnak a fusio idején csak 60 tagja volt. A szélsőbal nem érte el a 40-et, a Sennyey-féle conservatívek száma 30-ról leesett 20-ra, a nemzetiségi törmelék néhány horvátal 24 tagot számlált. A majd egyidejűleg megejtett horvát választások a lehető legkedvezőbb eredményt mutatták, az uralomra jutott nemzeti párt Mazuránics vezérlete alatt 77 kerületből 60 helyet foglalt el, a püspökökről, főispánokról és mágnásokról nem is szólva. Az új ház augusztus 31-ikén jött össze s az ellenzék ismét hasztalan követelt a kormánytól programmot. Tisza annak kijelentésére szorítkozott, hogy, habár szinte minden téren mélyre ható törvényhozási alkotást tart szükségesnek, legelső teendő s egyszersmind feltétel az ország pénzügyi bajainak orvoslása.

A pénzügyi bajokat tényleg szakértő orvos kezelte, tudniillik Széll Kálmán. E kiváló férfi teljesen feladatának magaslatán állt, mindjárt hivatalba lépésének kezdetén, amidőn az 1876-ik évi költségvetést a ház asztalára téve, ekkép nyilatkozott: A feladat, melynek megoldásától függ az ország jóléte és jövője, abban áll: a megzavart egyensúlyt helyreállítani oly eszközökkel, melyek meg nem sértik az állam vitális érdekeinek egyikét sem, s helyreállítani oly alapokon, amelyek a helyreállított egyensúly fenmaradását is biztosítani képesek. Széll e nyilatkozata képezte Magyarország

pénzügyi politikájának alap gondolatát egész a legújabb időkig. A legelső volt ugyanis az, aki a conversio eszméjét behozta a magyar pénzügyi politikába, kijelentve, hogy a 153 millió kölcsön conversiója nélkül nem lehetséges az ország pénzügyeit rendezni. Hogy mily vállalat volt e korszakban a járadékkölcsön keresztülvitele, mutatták azon sértő és meggyalázó panaszok, amelyeket Széll Kálmán mint pénzügyminister kapott, s melyekre azonnal felelt, hogy Magyarország nem sülyedt vissza a Fortunatus Imrék korszakába. Midőn tehát Széll Kálmánnak a járadékkölcsön kibocsátása és elhelyezése mégis sikerült, e tényt a legnagyobb eredménynek tartotta azon korszak s tarthatja bizonyára a jelen kor is. Széll kifejtette a házban működő programját s a többi közt az általános jövedelmi pótdó segítésével igyekezett az egyensúlyt helyreállítani addig is, a míg létesül az adórendszer reformja. De a fődolog a nyomasztó helyzetből való szabadulás volt, s 300 millió járadék-kölcsönt indítványozott a 153 millió uzsorakölcsön s egyéb adósságok törlesztésére. Az 1876-iki költségvetés már nem egészen 10 millió deficitet mutatott, s leginkább az új jövedelmi adóból vart a kormány 8 millió eredményt. Széll Kálmán elismerte, hogy a helyzet még mindig komoly, de a pénzügyi egyensúly helyreállítására biztos kilátás van. A conservatívek ismét hevesen támadták a kormányt s gróf Zichy Nándor illusoriusnak mondta Széll költségvetését, Somssich Pál pedig helyeselte a szélsőbal azon felfogását, hogy a közös költségek leszállítása nélkül az egyensúly helyreállítása nem lehetséges. A Sennyey-párt hajlandó volt a honvédség részleges feláldozására, de a közvéleményt tolmácsolta Csernátóny, midőn kijelentette, hogy a nemzet gyásznapija lenne, a melyen a honvédség megszűnnék.

De az még mindig reménykedett, hogy a rossz pénzügyi viszonyok, a szabadelvű párt belső ellentétei, különösen pedig a függő gazdasági kérdések segítségével megdöntheti a szabadelvű párt s most már a Tisza-kormány uralmát; Tisza ugyanis október 24-ikén átvette a miniszterelnökséget, s báró Wenkheim vissza ment helyére, a felség személye mellé. Küszöbön voltak a kereskedelmi és vámszövetség, valamint a bankügy nagy kérdései. Sennyeyék közül sokan azt hitték, hogy Tisza november 5-iki beszéde daczára, melyben kijelentette, hogy a közös vámterületet kívánatosnak tartja, a bankkérdés pedig csak tisztán gazdasági kérdés, nem fog megegyezni tudni messzemenő követelése miatt a gazdasági kérdésekben. Simonyi Lajos pedig, Tisza kereskedelmi ministere, azért lépett ki a kabinettből s lett az u. n. független szabadelvűek vezére, mert azt hitte, hogy Tisza nagyon is messze megy a kiegyezésnél Magyarország hátrányára. Simonyi visszalépését tényleg úgy fogta fel az ország közvéleménye, hogy Tisza áldozatokat hozott az osztrák ipar számára a magas vámok által és általában a morális prestige leszállásával volt egyenlő értékű Simonyi kilépése, akit ideiglenesen Trefort Ágoston helyettesített. A magyar kormány november 28-ikán felmondta a vám- és kereskedelmi szövetséget s 1876

január másodikán kezdte tárgyalni a két kormány a kiegyezés revisióját. A tárgyalás Budapesten kezdődött, Auersperg herczeg, Lasser, Depretis, Chlumetzky, valamint Andrassy a magyar fővárosban időztek. Az alkudozások azonban nagy ellentétekre vezettek s az osztrák belügyminis-ternek, Lassernek a dualismus s Magyarország elleni kifakadásai vihart idéztek fel a magyar sajtóban s közvéleményben. A kiegyezés hosszú vajudás után mégis létrejött s Tisza egyáltalán nem valósította meg a conservatívek által neki tulajdonított czélzatokat a gazdasági kiegyezés körében. A bank részleges paritását Tisza kivívta, de nem nehéz küz-

Széll Kálmán.
(Fénykép után.)

delmek nélkül. Sem a bank, sem az osztrák kormány nem akart ugyanis beleegyezni a paritásba s Tiszának azon követelését is visszautasították Bécsben, hogy a bank főtanácsának Magyarország számára föntartott néhány tagján kívül a többi banktanácsos szabadon választható legyen, s így az osztrák kormány ne birjon mindig többséggel. Erre Tisza 1877 február 6-ikán beadta lemondását, mit a király el is fogadott. A kormányválság azonban csak pár napig tartott, mert miután az uralkodó báró Sennyeyvel és Majláthtal, továbbá Bittóval, Szlávyval és Ghyczyvel tanácskozott s minden kormányalakítási terv megbukott, Tisza február 12-ikén már jelentette a háznak, hogy Ő Felsége egyenes felszólítására tovább folytatja

az alkudozásokat. Sennyey pedig az iránt informálta hiveit s az országot, hogy a cabinetalakítást nem vállalhatta el, mert feltétele az volt, hogy az alkudozásokat újra kezdi s e feltételbe, mely az osztrák ministerium bukását tette volna szükségessé, a korona nem egyezett bele.

Ez volt az első súlyos csapás a Sennyey-pártra, melynek bár az 1875-iki választások után csak 20 tagja volt, de a régi conservatívek mintájára ezek mind vezérek voltak hadsereg nélkül, mint gróf Apponyi Albert, Kállay Béni, Beöthy Ákos, Ürményi Miksa, gróf Desewffy Aurél, gróf Széchenyi Pál stb.

Másik nagy baja volt a Sennyey-pártnak, hogy a középosztályban s névszerint a gentryben nem volt képes gyökeret verni, pedig ennek tradíciói, hajlamai s állásfoglalása nélkül Magyarországon nem lehetett komoly pártalakulást létesíteni. Midőn erre figyelmeztették Sennyeyt s barátai rá akarták bírni, hogy keresse az összeköttetést a földbirtokos középosztállyal, a tisztelet, de egyszersmind a félelem miatt fekete bárónak nevezett conservatív vezér azt felelte: akkor kiesik kezünkől a vezetés. A közép földbirtokos osztály ekkép, miután hosszabb időn keresztül a Deák-párt és a balközép közt volt megoszolva, a fusio által túlnyomó nagy zömével a szabadelvű párthoz csatlakozott.

A conservatív kísérletezés legfőbb akadályát a multban lehetett feltalálni, a conservatív eszme az ó-conservatívek magatartása miatt lejárt magát, mint ezt már ismételten volt alkalmunk kifejtteni. De a vezér személyes tulajdonságai sem voltak alkalmasak arra, hogy bár kedvező viszonyok közt diadalra vigye a conservatív zászlót. Egészségügyi állapota is gyakran kiejtette kezéből a vezetést. De habozó s a döntő pillanatokban elhatározásokra nem képes lénye még nagyobb hátrányát képezte. Sőt daczára annak, hogy a formák tekintetében a legtökéletesebb, szinte páratlan szónokok közé tartozott, nem volt parlamenti debatter, s így lett, egy hive szerint, nyomatékos szózata bágyadttá, valahányszor nem szónokolni, hanem csatázni kellett. Tekintélye pártjában igen nagy volt, sőt túl nagy. Ha megjelent a klubban, irta politikai életrajzában ugyanazon hive s valakivel suttozott, a többiek maguk között suttoztak. A hangulat templomi volt. Néha leült az ujságos kerek asztalhoz és előadást celebrált a politika, a közgazdaság, a társadalom valamely fontos kérdéséről, mialatt mindenki hallgatott.

Sennyey határozatlanságát s félénkségét mutatta azon tény, hogy a gazdasági alkudozások idején Tisza és a szabadelvű párt nagy válságait nem volt képes felhasználni. Ezen erély- és akarat-deficitjét Sennyey maga is érezte s ez volt oka most már nagyon komoly visszavonulásának, úgy hogy ez időtől fogva Apponyi vezette pártját, a ki ezt a független szabadelvűek felé vezérelte.

Az új vezér már 1878 április 4-ikén a conservatívek és a független szabadelvűek közt mindig nagyobbá váló közeledést a képviselőházban is

jelezte s egyöntetű s egységes akaratot helyezett kilátásba az ellenzéknél. Ez az egység azonban egyelőre csak a kormány megbuktatására irányult,

Gróf Apponyi Albert.

(Fénykép után.)

s később sem jött létre egyéb téren, sőt a közjogi alapon álló ellenzék disharmoniája a közeledés arányában növekedett.

Az egyesülésre való törekvés két párt és egy csoport összeolvadását vagy legalább coalícióját czélozta, t. i. a Simonyi Lajos u. n. független szabadelvű pártját és a conservatív pártét, valamint a pártonkívüliek csoportját, melynek élén Szilágyi állott, de melyben Kerkápoly is helyet foglalt. Ez az utóbbi töredék, melyhez Bittóék is nagyon szitottak, a Deák-párt orthodox hagyományait képviselte, teljesen liberális s magasabb felfogás alapján. Simonyi független szabadelvű pártja inkább balközépi, különösen megyei emlékeket őrzött s a közjogi felfogás által nyerte egyéniségét, melyet azonban most már csak a gazdasági kiegyezésre alkalmazott s a mely miatt kilépett a szabadelvű pártból. A conservativeknek legalább egy része ép azon ponton volt, hogy szakitsen a Sennyey-féle programmal s így különösen alkalmas volt a régi vezér s a régi eszmék helyett újakat találni. Az egyesülésre való indítvány, Apponyi biztatása mellett, Simonyi pártjából indult ki, s egy izben való meghiusult tanácskozás után 1878 április végével mégis létrejött. A közös programm megállapítása hosszú vajadások után úgy történt, hogy az csak nagy általánosságokat érint, míg a részletek tekintetében minden csoport fenttarthatja saját meggyőződését.

És a meggyőzések a legélesebb ellentétekben álltak, ezért mondta Apponyi Albert az egyesülés napján, Szilágyiékra és Simonyiékra czélozva, egyik conservatív barátjának: »Ezek az urak messzebb stációra váltottak jegyet, ami azonban minket nem akadályoz abban, hogy a mi állomásunkig ugyanazon a vonaton utazzunk.«

Az egyesülés azonban nemcsak átalakította, hanem egyszersmind megbontotta a conservatív pártot. Sennyey Pálnak a lényegileg Apponyi által létrehozott egyesülés után nem lehetett sürgősebb feladata, mint a passiv tiltakozás, amit akkép fejezett ki, hogy letette mandátumát. Kállay, aki a keleti kérdésben — a konzervativekkel ellenkező felfogású — óriási feltűnést keltő beszédet tartott a házban, azonnal a szabadelvű párthoz csatlakozott. Ugyanezt tették gróf Károlyi, Lipovniczky és mások. Ekkép jött létre az egyesült ellenzék, a későbbi közjogi alapon álló mérsékelt oppositio.

Kezdetben a három csoport egyesülése 115 szavazat felett rendelkezett, s habár nem vezette egyéb egységes felfogás és cél, mint Tisza megbuktatása, még így is félelmes volt a kormányra nézve. Az új párt első felvonulása a kormány ellen a népgyűlésre vonatkozó rendelet alkalmából történt. Tisza rendelete meghagyta, hogy, kivéve a választásokat, minden népgyűlést nem huszonnégy órával, hanem három nappal előbb kell bejelenteni, s öt-hat helybeli tekintélyes polgárnak kell jóállania s felelnie minden rendbontásért. Helfy és Chorin interpellatiója izgatott hangulatot keltett, s a kormánynak, mely e rendeletet később visszavonta, csak 17 szavazattöbbsége lett. A közjogi alapon álló ellenzék egyesülése óta a kormánynak rendszerint csak 10—15 többsége volt a nehezebb kérdésekben.

A csakhamar bekövetkező választások azonban kedvezőbb eredményt hoztak létre, amennyiben az egyesült ellenzék 71-re olvadt le, a nemzetiségiek száma csak 6 lett, ellenben a szélsőbal 75 főre növekedett. A szerencsétlenül kezdődő bosnyák occupatio azonban súlyos bonyodalmakat hozott létre, úgy, hogy a papiroson levő 77 többség több nehéz pillanatban csaknem egészen pusztán a papiroson maradt. Az új választások után, s épen a bosnyák occupatio hatása alatt, a most megválasztott szabadelvű párt is felettébb ingadozott. Maga Szlávy augusztus 26-ikán azon nyilatkozatot tette pozsonyi választói előtt, hogy derék hadseregünket kell ugyan támogatnunk, a hadjárat bevégezte után azonban elérkezik az ideje, hogy a kormány iránt való magunktartását megállapítsuk. És csakugyan, Szlávy vezetése mellett jött létre a szabadelvű párt felirati javaslata, mely bizalmi nyilatkozatot a kormány iránt nem tartalmazott, sőt aggróva a külpolitika által létesült helyzet felett, a párt egyedüli reményét a korona bölcsességében vélte feltalálhatni. Ha ezt a feliratot az ellenzék is elfogadja, Tisza aligha maradhat kormányon, mert e felirati javaslattal szemben a bizalmi kérdést fel kell vala vetnie, s előre láthatólag kisebbségben marad. Apponyi Albert azonban bizalmatlanságot indítványozott a kormány iránt, és a Szlávy-féle felirati javaslat elvetését. A szerte-szét szakadozni akaró szabadelvű párt e támadással szemben egyesült, s Tisza ügyes keze ismét sikerrel ragadta meg a vezetés gyeplőjét. Szlávyt a közös pénzügyministeri székbe, majd Ghyczy után házelnökké tette, Sennyeyt az országbirói méltóságra emelte. Legsúlyosabb csapást mért a kormányra és a szabadelvű pártra Széll Kálmán pénzügyminister távozása, aki a 60 milliós hitel túllépése miatt 1878 október 3-ikán kilépett a kabinettből, mert az occupationalis politika által veszélyeztetve látta Magyarországnak már-már helyreállított pénzügyi egyensúlyát. Széll fontos pénzügyi reformokat léptetett életbe s megváltoztatta magának a költségvetésnek eddigi technikáját is. Az 1877-iki költségvetést kíséző exposéjában Széll Kálmán a deficit fokozatos megszüntetésének programját adta s e programmon szerepelt a szeszadó reformja is, mely később nagyszabású kifejlésre jutott Wekerle korszakában. Pénzügyi vámkat is tervezett, s az adóvisszatérítést Magyarország pénzügyi érdekeinek megfelelően igyekezett rendezni. A közös activák kérdésének megoldása szintén az államháztartás-egyensúly helyreállítását célzó eszközök közt foglalt helyet. Egyelőre azonban Széll is kénytelen volt 15 millió deficit előirányozni, melynek nagy részét, vagyis a kölcsönök törlesztésének összegét járadékkölcsönnel akarta fedezni. Az egyensúly helyreállításának szinte küszöbén csapott le a boszniai occupatio villáma. Tisza a ház 1878 október 30-iki ülésében jelentette be Széll lemondását. Előadása szerint a lemondás indoka az volt, hogy az occupatio által okozott és az előreláthatóknál nagyobbaknak bizonyult költségek által a pénzügyi rendezés munkáját, amelyet Széll oly nagy buzgalommal és szakértelemmel folytatott, megzavarva látja, sőt aggodalommal néz a bekövetkezendő költségek elé. Széll sok haragot, s magának a koroná-

nak nem-tetszését vonta magára visszalépése által; e visszalépés azonban komoly intelmet tartalmazott Bécs számára, hogy a külpolitikai messzemenő vállalatok vesztere lehetnek nemcsak Magyarországnak, hanem a monarchianak. Lélektanilag pedig Széll Kálmán lépése Tisza előadása szerint is teljesen indokolható volt, mert a legnagyobb szeretettel és önfeláldozással küzdött az állam-háztartás egyensúlyának helyreállításáért, s a 60 milliós kölcsön túllépése s a valószínűleg még sokkal magasabbra emelkedő kiadások felismertették vele fáradozásainak sikertelenségét. Ha az occupatio közbe nem jön, állami pénzügyeink rendezése egy évtizeddel valószínűleg előbb következik be, mert Széll Kálmánnak három éves ministersége alatt Magyarország hitele hatalmasan megszilárdult, s a deficit már-már megszűnt. Széll kilépése után Tisza, s vele az egész kabinet beadta lemondását, de csak a régi jelenet ismétlődött, mert, miután a király beszélt Szilágyival, Majláthtal és Bittóval, ismét Tiszát bizta meg a további kormányzattal. A pénzügyministeri tárczát kezdetben Tisza maga vette át, ideiglenes jelleggel.

Ily körülmények között indult a Tisza-kabinet és a szabadelvű párt az új országgyűlés viszontagságai elé. Ha az egyesült ellenzék valóban homogén párt leendett, mint annak idején Apponyi követelte, a parlamenti helyzet súlyos, sőt elviselhetetlen lett volna a kormányra. Minden pozitív eszme azonban züllést idézett fel az egyesült ellenzék kebelében, s ily eszmét képezett a közigazgatási reform.

Tisza időközben megalkotta a közigazgatási bizottságot, össze akarva egyeztetni az állami administratiót az autonómiával, s némileg enyhíteni az igazságszolgáltatás és közigazgatás merev szétválasztását. Külföldi minta után indult, de a minta jó volt, bár a gyakorlatban Magyarországon nagy ellenmondásokra vezetett. A külpolitikától eltekintve, a gazdasági kérdések befejezte után leginkább a közigazgatás volt az, amelynek terén a kormányt sikerrel lehetett támadni. De ép e kérdésben volt az ellentét legélesebb az egyesült ellenzéken. Ez volt oka, amiért Apponyi Albert 1879 február 22-ikén a közigazgatási reform eszméjét le akarta vétetni a napirendről, tekintettel a bosnyák occupatio okozta nagy izgalmakra. Később azonban még sem lehetett kitérni a közigazgatási reform elől.

Az állami adminisztrációnak sok hive volt magában a kormány-pártban, Grünwald Béla vezetése alatt. A párton kívüliek, Bittóval élükön, szintén a kinevezési rendszer hivei voltak, s erre nézve Szilágyi és Apponyi is egyetértettek, most már tehát elérkezettnek látszott az idő határozott közigazgatási program felállítására, s a Sennyey-féle tradíciók előtérbe kezdtek lépni. A Simonyi-féle független szabadelvűek azonban a leghatározottabban ellenszegültek, úgy, hogy Apponyiék maradtak kisebbségben, s a határozat az lett, hogy a közigazgatás lényegére nézve mindenki saját meggyőződését követheti. Szilágyi beszélt a kinevezési rendszer mellett, melyért ekkor még Apponyi nem mert határozottan sikra szállni. 1880 vége

felé a közigazgatási reformmal még egy kísérlet történt, hogy legalább közvetlen a választások előtt legyen egy közös elv, mely ne csak az egyesült ellenzéket, hanem a párton kívüli Lónyay- és Bittó-csoportot is egyesítse. A kísérletből azonban csak új összeveszés lett. Lónyay a kinevezési rendszer ellen beszélt, Széll Kálmán bele sem ment a kísérletbe. Simonyi már előbb visszavonult a politikától, maga Lónyay, látva küzdelmeinek sikertelenségét, lelépett az activ politika teréről. Az egyesülendő párttörödékek úgy felingerlődtek, hogy teljesen fel akartak bomlani, s a kormánypárthoz és szélsőbalhoz csatlakozni. A végső szétzüllést csak az gátolta meg, hogy a vezetők nem akartak többé egységes pártot létrehozni, hanem megalapították a közjogi alapon álló ellenzék körét, mely semmiféle elvi egységre nem kötelezett. E körből támadt a mérsékelt ellenzék, melyhez csatlakozott Grünwald Béla, aki a szabadelvű pártból a tisztviselők kinevezésének kérdése miatt kilépett.

Grünwald készítette az 1881 októberében megnyílt új országgyűlésen a mérsékelt ellenzék felirati javaslatát, melyet Apponyi nyújtott be. A párt belső disharmoniája ekkor már oly nagy volt, hogy az országgyűlésen s különösen annak kezdetén a mérsékelt ellenzék alig szerepelt. Gróf Apponyi Albert erre a közjogi radicalismus felé közeledett, de egyelőre csak a gazdasági nagy kérdések terén, melyek különben Ausztria irányában az új kiegyezésig szüneteltek. A belügyi-gazdasági kérdések tekintetében azonban erősen conservativ irány bontakozott ki Mayer Rudolf és a gazdakör hatása alatt, agrár-vámokat, minimumot s a váltóképesség megszorítását követelve. A visszahatás ellene a parlamentben azonnal bekövetkezett, nemcsak Hermann Ottó 1882 december 12-iki beszédében, aki megtámadta Apponyit aristokratiko-socialistikus irányváltása miatt; az ellene felvonuló általános actióban még saját pártjából is többen részt vettek. »A csepp socialistikus olaj« tanát Apponyi annyira jogosultnak tartotta, hogy a legnagyobb mérvben elcsodálkozott a támadások felett s azokat nem az ügy, hanem személye ellen intézetteknek fogta fel.

Az agrár-socialistikus törekvés bukása után a mérsékelt ellenzék különösen a katonai kérdésekben radicálisabb közjogi nézeteket kezdett vallani. Ekkor keletkezett a dualismus fejlesztésének, vagy utóbb végrehajtásának tana, majd a delegatióban s a parlamentben a magyar tanynelvű katonai akadémia követelése, mely követelés éles küzdelmek, félreértések után, s legyőzhetleneknek látszó akadályokon keresztül, napjainkban megvalósult. A közjogi jellegű motivumok nemzeti színezete miatt vette fel a mérsékelt ellenzék a nemzeti párt elnevezését.

Erős és diadalmas conservativ pártot nem volt képes Apponyi sem alapítani, sőt magának Sennyeynek elit konzervativ gárdája nemsokára teljes züllésre jutott. Ezért azonban a conservatívek nem tehetik felelőssé Apponyit, ennek oka egyszerűen az, hogy a conservativ eszme újabb alkotmányosságunk korszakában nem volt képes többé a parlamentben hódításra, sőt

megállásra sem. És ezt nem pusztán Deák hatalmas egyénisége idézte elő, aki a conservatívekkel szemben a legkiméletlenebb bánásmódot gyakorolta. A fusio idején Deák már alig folyt be az ügyekbe, Sennyey és pártja mégis kívül maradtak az új alakulás keretein. Deák halála pedig teljesen szabaddá tette előttük a tért.

A nagy magyar ugyanis 1876 január 28-ikán meghalt, miután már évek óta alig gyakorolt befolyást a politikába. Az egész nemzet gyászba borult, s nagy halottját leirhatatlan részvét, köny és keserv közepett temette. De minden köny közt legszebb, legtisztább és legdrágább volt az, amelyet Erzsébet királyné hullatott Deák ravatalára. A nemzeti gyászban részt vett a fejedelemtől s az uralkodó-háztól kezdve mindenki, a megyék küldöttségei egy marék földet hoztak magukkal, hogy a nagy hazafi az egész ország földjében nyugodjék, a parlament pedig törvénybe iktatta emlékét annak, aki fegyvertelenül szerezte vissza az ország alkotmányát, melytől ezt a fegyver erőszak fosztotta meg. Maga Kossuth czipruságát küldött Deák ravatalára, s a conservatívek is részt vettek a mély és súlyos nemzeti gyászban, annál inkább, mert legnagyobb részük most már Deák közjogi elveit vallotta. De tapasztalhatták, hogy a haza bölcsének halála után sem hódított a conservatív zászló, legalább a törvényhozásban nem, hanem legfőlebb a társadalomban.

A politikai torizmus feudális gőgjével és felekezeti kizárólagosságával megbukott Magyarországon a politikában és a parlamentben, midőn Andrássy a porosz-osztrák háború idején azt mondta Sennyeynek: menjete, hogy helyetekbe jöhessen a modern Magyarország. Már előbb Deák a fölrati bizottságban megsemmisítő nyilatkozatot tett gróf Apponyi György ellen. Ugyancsak ez időtájt Deák Majláthtal, a nála tett látogatás alkalmával, egy szót sem váltott, hanem előbbi vendégével folytatta a társalgást. A politikai és parlamenti torizmus ez időtől fogva lehetetlenné vált egész alkotmányos korszakunkban; de helyét annál inkább elfoglalta a társadalmi torizmus. És csak annál ferdébb irányban fejlődött, mert a társadalom homályába menekült a minden félszeget megjavító vagy félreszorító kritika elől.

Társadalmi szervezésére az ó-conservatívek bukása után gróf Apponyi György adott alkalmat, midőn 1872-ben Pozsonyban megindította a felekezeti mozgalmat. A rá következő évben enyhébb, a viszonyokhoz alkalmazkodó, sőt egészen parlamentáris formában megjelent a képviselőházban is, báró Sennyey Pál személyében, s megkísérlette, hogy politikai factorrá legyen. A kísérletezés azonban ismét teljesen megbukott, bár éveken át tartott, s az eredmény az lett, hogy Sennyey, ismételten kifejezésre jutott visszavonulási szándoka betetőzéséül, 1881-ben csakugyan elhagyta a politikai küzdőteret. A magyar conservatív tori-politika most újra a társadalomba vonult vissza. Előkelő körök ápolták a felekezeti szellemet, s a demagóg reactionariusok hirdették a fajgyűlöletet, s a forró társadalmi harag, az antisemitismus alakjában, a parlamentet sem kimélte, kívül az országban

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ DEÁK FERENCZ RAVATALÁNÁL.
(Zichy Mihály festménye a Magyar Történelmi Képcsarnokban.)

Deák Ferencz sarkophagia.
(Eredeti fényképezéssel után.)

pedig forrongásokat és lázongásokat szított. A vörös torizmus e kihágásait betetőzte a fekete torizmus, midőn a felsőházat megszállva, visszautasította a vegyes hazasságról szóló javaslatot. De mert a társadalmi reactio ismét nem volt képes parlamenti factorrá lenni, alakot változtatott s gazdasági jelszavak alatt igyekezett érvényesülni.

A Poroszországból kiutasított Mayer Rudolf tanait a főrangú ifjúság vette pártfogásába, sőt a keresztény socialismus tanának első hirdetője magyar főrangú családoknál talált menedéket: s midőn Bismarck kiadási igényt támasztott Mayer Rudolfra nézve, a magyar parlamentben gróf Apponyi Albert interpellált. A társadalmi retrográd irány most két parallel vonalon fejlődött, a felekezeti és gazdasági reactio vonalán. A parlamentbe inkább csak a gazdasági retrográd eszmék hatoltak be Apponyi által, de csakis mint elszigetelt jelenségek, s rendszeres organisatióra soha sem tehettek szert. A felekezeti reactio pedig egészen kívül maradt a parlamenten, de terjedésének mérveit mutatták a felekezetek közt felmerülő conflictusok s végül az elkeresztelések. A gazdasági retrográd irány az agrárizmus czéje alatt szervezkedett, s különösen arra törekedett, hogy megnyerje közép-földbirtokos osztályunkat, amely még ma is elég erős arra, hogy nélküle s ellenére semmi politikai irány és elv meg nem valósítható. A latifundiumok és hitbizományok torizmusa, félreértett és félremagyarázott jelszavak hatása alatt, tényleg jelentékeny hódításokat tett történeti közép-osztályunkban. A társadalmi mozgalom tényleg azonban ezuttal gyengébb volt, mint a 80-as években, mert az agrár párt megalakítása teljes bukást szenvedett a legutóbbi választások alkalmával.

Ezek a főbb körvonalai a fusio után bekövetkezett pártalakulásoknak s eszmemozgalmaknak, s különösen ez a története a conservatív párt kísérleteinek s végre szétszűllésének. És ezt, midőn a nézetek s ellentétek véglegesen leszűrődnek, akkor is sajnálni fogja a történetíró, mert ezért nem jöhetett létre a parlamenti váltógazdaság. Tény, hogy a magyar társadalom tele van conservatív elemekkel s irányokkal, a magyar parlamentben pedig ez idő szerint nincs s aligha is lehet oly conservatív párt, mely a hatalmat átvehetné. Majd midőn a közjogi kérdések végleg leszorulnak a napirendről s társadalmunk átalakulása szerencsésen túl jut mai zűrzavarainak periodusán, a nagy politikai átalakulás is megtörténhetik, s akkor bekövetkezik azon korszak, amidőn a pártviszonyok helyes, új szellemű conservatív és liberális alakulása parlamentarismusunkat megajándékozza az egyedül helyes váltógazdasági rendszerrel.

E fejezet befejezéseül közlésre érdemesnek tartjuk, a mit a közjogi alapon álló ellenzék keletkezése történetéről a nemzeti párt egyik vezető tagja e munka szerzőjéhez intézett levelében ír. Az érdekes nyilatkozat így szól:

„A jelenlegi nemzeti párt 1878-ban alakult »közjogi alapon álló egyesült ellenzék« elnevezése alatt.

Keletkezésére okot szolgáltatott az Ausztriával azon időben kötött közgazdasági kiegyezés, melynek programja az 1875-ben létrejött fusiónak egyik lényeges alkatrészét képezte.

A kiegyezési tárgyalások megindulván, a Tisza Kálmán miniszterelnök vezetése alatt működő kormány csakhamar az engedmények terére lépett, minek következtése az lett, hogy a szabadelvűpart számos tagja még a tárgyalások folyama alatt (1876-ban) a partból kilépett és «független szabadelvűek» elnevezése alatt új pártot alakított.

A kiegyezési tárgyalások majdnem két éven keresztül húzódván, az erre vonatkozó törvényjavaslatok 1878 elején terjesztettek a törvényhozás elé, amikor is azok tárgyalás alá kerülvén, bekövetkezett a szabadelvű part második szakadása. Ekkor léptek ki a többi között Szilágyi Dezső, Sömssich Pál, Kerkapolyi Károly, Horánszky Nándor, Paczolay János, Molnár Aladár, Pulszky Ágost és többen.

Báró Simonyi Lajos földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter, a ki a kiegyezési tárgyalásokban mint szakminiszter részt vett, állásáról 1876 augusztus havában szintén lemondott és később a független szabadelvű párt politikájának támogatója, majd később vezetője lett.

Következtek 1878-ban az általános képviselő-választások, ezt megelőzőleg a közjogi alapon álló ellenzéki elemek, nevezetesen:

a független szabadelvűek,

a szabadelvű pártból másodizben kiléptettek, és

a Sennyey-párttal egyesültek és így mentek bele a választásokba.

A választásokat a rossz közgazdasági kiegyezés, az ezen időben végrehajtott, illetőleg folyamatba tett boszniai kérdés, az államháztartás egyensúlya és az elvtagadás eszméi dominálták, a nélkül, hogy a «közjogi alapon álló egyesült ellenzék» tüzetes programot formulázott volna.

A párt ezentúli küzdelmeiben a «culturnemzeti politika» mint a kilépett szabadelvűparti képviselőknek különben minden alkalommal megnyilatkozott határozott iránya kezdett mindinkább kidomborodni. Természeteszerűleg kellett ennek így lennie, mert egyfelől a közjogi alapon állván, másfelől ellenzék lévén, az ellenzéknek jobb állapotok előidézése utalt küzdelmi helyzete tevékenységét más irányba nem is terelhetette, mint a nemzeti szellem, a nemzeti egység, a nemzeti megerősödés (anyagi és erkölcsi téren) és a reform-haladás irányára. Így domborodtak ki mindinkább fokozatosan politikájának idomai.

1. A közigazgatás államosítása, mint a nemzetiségi kérdésnek is egyik gyógyító szere, és a nemzeti egység megteremtése felé vezető reform-eszme.

2. A monarchia másik államával fennálló közgazdasági viszony folytonos javítása és minden ezzel kapcsolatos törvényhozási előterjesztésnek (kereskedelmi szerződések, fogyasztási adók stb.) ily irányban és szellemben való pertractálása.

3. A pénzügyi helyzet javítása és az egyensúly elérésére való törekvés levet a két utóbbi, vagyis a 2. és 3. pont alatti politika, substratuma az anyagi megerősödésnek, tehát a nemzeti politikának szintén egyik alkateleme.

4. A közjogi kiegyezés tisztaságának fentartása és tartalmának megvalósítása, mint a nemzeti önállóság megőrzésének és gyakorlati megvalósításának problémái. Így keletkezett és öltött concret alakot az 1884—1887. évek országgyűlési cyclusa alatt a delegatiókban előfordult eszmeáramlatokkal szemben a magyar katonai oktatás és nevelés kérdése, és így tört ki a véderő-viták alatt az egész vonalon a katonai kérdés, mint a nemzeti politika egyik eleme.

5. A közszabadság biztosítékainak (választási és gyülekezési jogok) erősítése és ez által a parlamentarismus erőteljességének kifejtése; a kormányzás tisztasága és igazságossága, a corruptio üldözése, valamint a politikai és társadalmi morál egészséges fejlődésének felkarolása és támogatása, úgyszintén a nemzeti önérzet ápolása (Kossuth-temetés, Hentzi-szobor és más concret mozzanatok).

Ezen egész politikai irány programmszerű összegezést nyert azon »szózatban«, melyet a nemzeti párt 1892 január 5-ikén az általános választások alkalmából kibocsátott, amikor egyszersmind a »nemzeti párt« elnevezést hivatalosan is proclamálta.

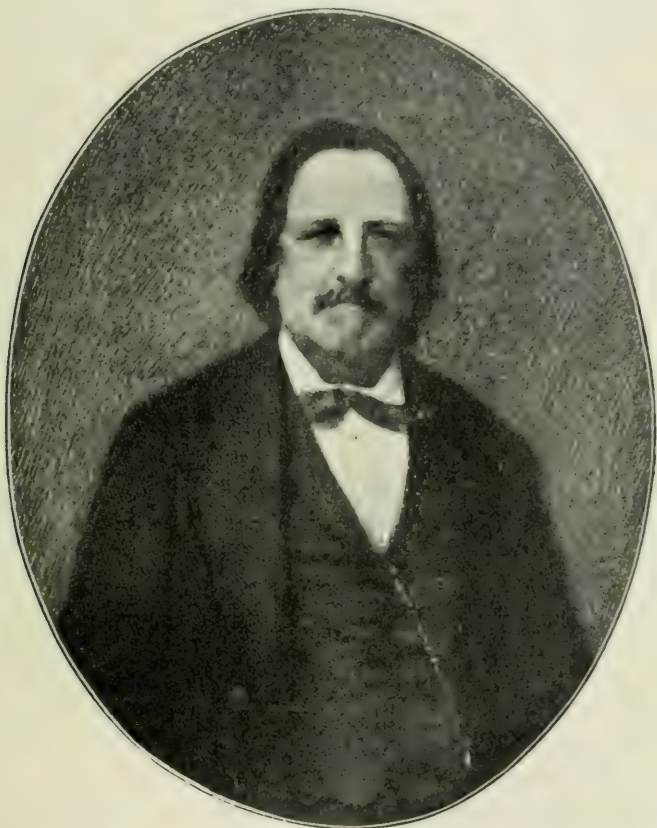
A párt kezdettől fogva két törzselemből állott, t. i. a szabadelvű párt elemeiből és a Sennyey-féle conservativ elemből.

A párt vezetésében megosztottak gróf Apponyi Albert és Szilágyi Dezső a nélkül, hogy egyik vagy másik túlsúlylyal birt volna. A párt két elemének összeforradása azonban mint fejlődő processus lassan, de folyton érlelődött, és pedig teljesen szabadelvű irányban a nélkül, hogy ez a párt működésében disharmoniával találkozott volna, minek oka legfőképen abban rejlett, hogy az általános politikai irány is ennek kedvezett, de a párt túlnyomó része kezdettől fogva szintén ezen iránynak hódolt. Miután pedig a párt az erős nemzeti érzületben egységes volt, annál fogva szabadelvű irányzatban összeforradása sem ütközött nehézségekbe.

A fusio alkalmával a »szabadelvű párt« elnevezése nem képezte egy ilyen irányu politika inaugurálásának kiegészítő részét vagy szükségét, mert hiszen akkor a »szabadelvű« és »nem szabadelvű« politika napirenden nem is volt és így ez a politikusok között válaszfalat nem is képezett. Mutatja ezt azon körülmény, hogy a parlamenti tárgyalásokban ennek mint szétválasztó jelszónak még csak nyomaival sem találkozunk. Ha ellenkezőleg állott volna a dolog, úgy az egyesült ellenzéknek létrejövetele sem lett volna lehetséges a Sennyey-párt beolvadásával. A szabadelvűség jelszová változása csak későbbi fejlemény, melyben az oroszlánrészt a taktika játszotta, de mely azután a politikai viszonyok alakulására erjesztő befolyást gyakorolván, az egész politikát ezen kerékvágásba vitte bele. Mutatja ezt ismét azon körülmény, hogy egészen a »néppárt« alakulásáig, a factiosus gyanú-

sításoktól eltekintve, a tények igazságának megfelelő valóság nem az volt, hogy »szabadelvű« és »conservativ, vagy reactionarius«, hanem »szabadelvű«, szabadelvűbb, és legszabadelvűbb, vagyis radicalis.

Midőn a fusio létrejövetele már bevégezett dolognak tekintetett, egy alkalommal, és talán először a Nemzeti Kaszinó alsó helyiségében, ahol naponta én is ebédkeztem, szóba jött az elnevezés. Jelen voltak a többi között Tisza Kálmán, Simonyi Lajos, Csernátony Lajos, Pulszky Ferencz,

Pulszky Ferencz.

(Doby Jenő metszete után.)

Tóth Vilmos és Szontágh Pál is. Esze ágában sem volt senkinek a »szabadelvű párt« elnevezést — mely szóba került — politikai szükségnek tartani, sőt Szontágh Pál az ő szokott zamatos és tréfás humorával közbeszólott, hogy ő centralista és Magyarországnak ez kell. De miután a »Deák-párt«, vagy »balközép« elnevezések természetsszerűleg alkalmazhatók nem voltak, a »szabadelvű« elnevezésnek pedig megvolt a 48 előtti időkből a maga popularitása, ezért találkozott ez az elnevezés az említett körben is a nézetek többségével.

VIII. FEJEZET.

Bosznia megszállása és a parlamenti consolidatio.

Két veszedelem szinte egyszerre fenyegette a fusio által megalakult szabadelvű pártot és a Tisza-kabinetet. Az egyik volt a gazdasági kiegyezés reviziója illetőleg megújítása, s ez a bank-kérdésben nyerte legfőbb kicsúcsosodását. A második, sokkal komolyabb veszedelmet Bosznia megszállása képezte. Az első veszély aránylag rövid idő alatt, s a kormány részben való diadalával ért véget, amennyiben a bank-kérdés meglehetősen a paritás szellemében ért megoldást. Sokkal fenyegetőbb volt a keleti kérdés, s különösen az occupatio kérdése. A közeledő események mindinkább előre vetették árnyékukat. Már 1876 júliusában felkelés támadt Hercegovinában, s a következő hónapban Bosznia északkeleti részében. A szerb határon ekkor a porta erősebb csapatconcentrációt hozott létre, amely oly izgalmat okozott Belgrádban, hogy a conservatív ministerium megbukott, s az omladinisták vezére, Risztics lett miniszerelnökké, aminek következtében felbátorítást nyertek a magyarországi délszlávok, mert hisz Risztics magáról hirdette, hogy ő a szerb Cavour és Szerbia a délszláv Piemont. Ugyanezen év szeptember 22-ikén Ő Felsége utalt a török tartományokban előfordult mozgalmak jelentőségére, de egyszersmind reményét fejezte ki, hogy a monarchia és Európa békéje fentartható lesz, Andrassy pedig az osztrák delegatio pénzügyi bizottságában hozzá intézett interpellációra felelve kijelentette, hogy a Balkán-félsziget mozgalmaival szemben kétféle politika lehetséges: vagy a minduntalan való mozgósításé, vagy az állandó készenléte. Ő az utóbbi politikát inkább kedveli, de egyszersmind kifejezte későbbi nyilatkozataiban, hogy a monarchia mindkét államának közös érdeke a béke fentartása. Ezen utóbbi nyilatkozatai után mindkét delegatio megszavazta a 18 milliót a Krupp-ágyúkra.

Eközben a keleti zavarok tovább kúsztálódtak, Törökország háborúba keveredett Szerbiával, s 1877 július 5-ikén történt azon eset, hogy Turnseverin és Orsova közt egyik sánczról tüzeltek a »Tisza« nevű magyar gőzhajóra. Andrassy megelégedett a sáncz parancsnokának letételével; de egyszersmind két monitort küldött le a hadügyminiszerium az Al-Dunára, s ezek felváltva, Zimonynál és Belgrádnál horgonyoztak.

A keleti kérdés mindinkább délszláv jelleget öltött, s szerb izgatók újonczokat toboroztak s pénzt gyűjtöttek Dél-Magyarországon. Tisza július 4-ikén a törvényhatóságokhoz körrendeletet intézett, hogy minden toborzást és pénzgyűjtést Szerbia számára akadályozzanak meg, s másnap már Miletics felségsértés vádja miatt elfogatott. Az elfogatást Kozma királyi főügyész indítványára a pesti büntető törvényszék rendelte el. A kormány

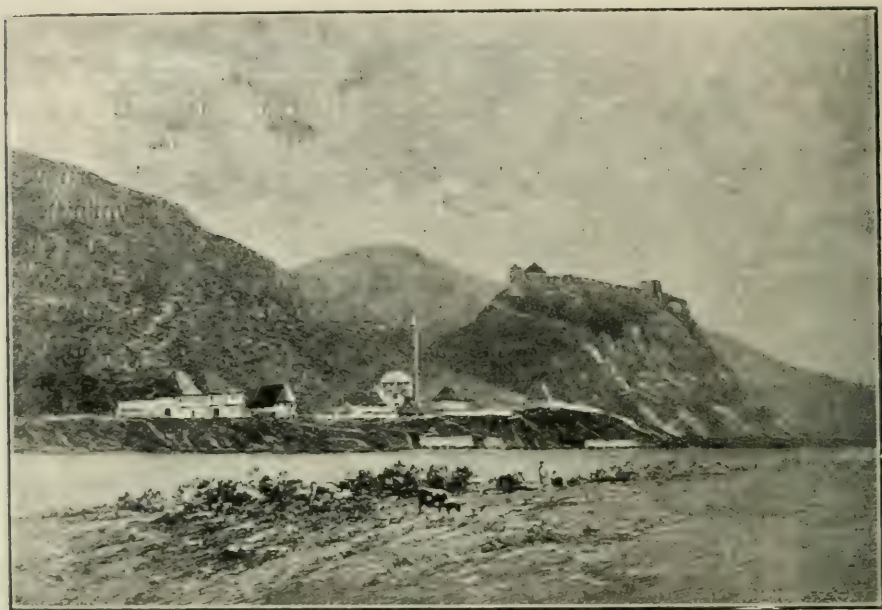
annyiban hozzájárult a képviselő-immunitás ezen mellőzéséhez, amennyiben a törvény e tekintetben kétes, s a kormány magára vállalja a felelősséget, amíg a ház határozni fog, vajjon a pert lehet-e folytatni, vagy pedig nem. A vád szerint Miletics — irott bizonyítékok szerint — részes volt nemcsak a toborzásban, hanem a hercegovinai, sőt a Magyarország ellen irányult és tervezett délszláv fölkelés előkészítésében. A ház október 9-ikén helyeselte a kormány eljárását és Mileticset kiadta a büntető bíróságnak. Ugyancsak ez időtájt a horvát katonai őrvideken is számos házkutatás és elfogatás történt, mert itt arról volt szó, hogy egy összeesküvő banda a katolikusokat le akarja gyilkolni és Milán királyt Horvátország, Bosznia és Szerbia királyává akarja kikiáltani.

A kormány azonban nemcsak a délszlávokkal érezte erejét és hatalmát, csakhamar éreztetnie kellett ezt az ország fővárosában az ifjúsággal szemben is. Az egyetemi hallgatóság ugyanis fáklyászenét akart adni Sermet effendinek, a török consulnak, azon alkalomból, hogy Abdul-Kerim több csatában leverte Szerbiát s ekép a török-szerb háború véget ért. Ebbeli szándékát megvalósítandó, Tisza Kálmán belügyministerhez fordult, s több rendbeli húzás-halasztás, lebeszélés s végre betiltás után a fáklyásmenet nem tartatott meg, de számtalan tüntetés történt, míg végre október 25-ikén egész nap és egész éjjel a legnagyobb mérvű utcai tüntetés ment végbe. Nem kevesebb mint 10—15 ezer ember zajongott a belvárosban, míg végre a fölvonult lovasrendőrség véget vetett a rendbontásnak. A török entusiasmus azonban, mely a székely pucscsot is létrehozta, tovább tartott, sőt sokkal nagyobb fokra emelkedett az orosz-török háború idején. A törökbarát-áramlat élén az egyetemi ifjúság állott, megragadta az a sajtó legnagyobb részét, sőt becsapott a parlamentbe is, s különösen a conservatív pártot, leginkább pedig ennek vezérét: gróf Apponyi Albertet ragadta magával. Ennek hatása alatt, habár az occupatio idején, mondotta Apponyi a közigazgatási kérdésre vonatkozó s már említett szavait, hogy »a közigazgatási reform a nagy eseményekkel szemben háttérbe vonul«. Annyi mindenesetre tény, hogy az ország közvéleménye határozottan Törökország mellett volt, s azért keltett nagy izgalmat Somogy-megye kérvénye az országgyűléshez, melyben követelte, hogy Törökország területi épsége fönmaradjon. E kérvény benyújtásakor figyelmeztette Simonyi a kormányt, hogy Bosznia és Hercegovina megszállása általános megbotránkozást keltene az országban. Apponyi is részt vett a vitában, s a conservatív eszme nevében követelte a conservatív keleti politikát. Kállay ekkor tartotta nagyszabású beszédét, de Apponyival és a conservatívek legnagyobb részével ellentétben azon elvet állítva föl, hogy ép oly hiba volna Bosznia és Hercegovina megszállásának, mint a megszállás elleni tiltakozásnak proclamálása.

Plevna eleste után ismét nagy tüntetésre került a sor Budapesten; egy népgyűlés ugyanis Helfy elnöklete alatt elhatározta, hogy küldöttséget

menesét a kormány elnökéhez az orosz hatalmi terjeszkedés fegyveres megállításáig végezt. A küldöttséget azonban az egész népgyűlés követte, keresztül a lánchídon és föl Buda várába, a miniszterelnöki palotába. A jelenet folytatása kődobálás és számos más botrány lett, s a vége az, hogy a katonaságnak pusztá dobpergése szétugrasztotta a zavargókat.

Az imént vázolt áramlatok daczára, melyeknek vad elfajulását éppen nem helyeselte a társadalom komolyabb rétege, a kormány el volt határozva, hogy az utcza, s ami fontosabb, magának a kormánypártnak háborgása daczára, tovább megy a keleti politika útján. Amidőn a közhangulat túlnyomóan Törökország integritása mellett nyilatkozott, s a rus-

Magláj.

(Rajzolta Spányi Béla.)

sofobia kitörő szenvedélylyel vibrált a nemzet lelkiületében, nem csekély bátorság és ügyesség kellett ahhoz, hogy Andrássy és Tisza a hatvan milliós hitelt megszavaztassák a delegációkban és az országgyűlésen, s e hitel megszavazása után tényleg bekövetkezett Bosznia és Herzegovina megszállása. Semmi sem mutatja annyira, a látszólagos züllöttség daczára, a magyar parlament szilárduló irányát, mint az, hogy e válság alatt a szabadelvűpárt s a Tisza-kormány meg nem bukott. A két tartományba való bevonulás egyidejűleg történt az országgyűlési választásokkal, a maglaji vérengzés ép a választási izgalom tetőpontján csapott a közvéleménybe. A végsőig fokozott izgalomnak több áldozata is lett; megbukott ősi kerületében, Debreczenben, maga Tisza Kálmán; kibuktak: Sennyey, Somssich, Jókai, Kallay s gróf Zichy Nándor, s a kormánynak mégis hetvenhét névleges

többsége lett, mely — mint már említve volt — a gyakorlatban többször a minimumra olvadt le, de ily viszonyok közt mégis meglepő eredményt képezett. Tisza kormányelnököt természetesen több választókerület meg-

Szerajevo.
(Rajzolta Spányi Béla.)

kinálta mandátumával, ő azonban a székely város, Sepszi-Szent-György ajánlatát fogadta el.

Nem tartozik e munka keretébe a két tartomány megszállásának katonai leírása, és csakis a fő momentumokra szorítkozhatunk annak tárgyalásában.

Filippovics taborszernagy a bródi főhadiszállásról július 27-ikén bocsátotta ki proclamációját a két tartomány lakosságához, s ebben kijelentette, hogy az osztrák császár és a magyar király csapatai nem ellenség gyanánt, hanem mint jó barát lépik át a határt, véget akarnak vetni a zűrzavarnak és erőszakosságnak: a császár és a király fegyvere védeni kíván és nem elnyomni. Erre azután, július 29-ikén, körülbelül 66,000 főből álló hadsereg, melynek három hadosztálya a 13-ik hadtestet képezte, átvonult a Száván. Jovannovics altábornagy pedig augusztus 1-én lépett hercegovinai földre, s Mosztár ellen nyomult előre. Mindjárt a hadjárat kezdetén történt a magláji esel-támadás és vérengzés; az epcsei ütközet alkalmából pedig kitűnt, hogy török rendes katonaság is részt vesz a harcban, mert itt egy egész nizám-zászlóalj került csapataink hatalmába. Augusztus közepén rosszra fordult a hadjárat sorsa; gróf Szapáry altábornagy ugyanis Zvornik bevételére vonult a 20-ik hadosztálylyal. Nem kevesebb, mint 15,000 felkelő azonban hat zászlóaljjal meggyengített osztályát egész Dobojig visszanyomta, s augusztus 16—17-ikén ostrom alá fogta. Végre is augusztus 19-ikén Szerajevóba vonultak Filippovics csapatai, de már augusztus első napjaiban kitűnt, hogy Bosznia és Hercegovina elfoglalása nem pusztán katonai séta. Jovannovics Hercegovinát ugyan gyorsan elfoglalta, mert az augusztus 4-ikén végbement csata után másnap már Mosztárba bevonult, a boszniai viszonyok miatt egy második hadsereg mozgósítása is szükségessé vált, úgy, hogy most már az összes mozgósított csapatok létszáma 280,000 főre rúgott, s e nagy erő aztán megtörte az ellenállást, úgy, hogy október elején már teljesen befejezettnek volt mondható az occupatio.

Bizonyos, hogy, mint az új védszervezet próbája, a mozgósítás elég szépen sikerült. Katonailag mégis az előkészítés annyiban el volt hibázva, hogy elkésett. Andrassy közvetlenül a berlini congressus után akarta a bevonulást a két tartományba. Hite szerint ekkor tetemesen kevesebb vér- és pénzáldozattal lehetett volna célzt érni. De a katonai hatóságok késlekedtek, e közben meg a két tartományban szerveződött az ellenállás, föltámadt a muzulman fanatizmus, s magával ragadta a török seregeknek még egyes részeit is. Ekként lényegesen megváltozott a helyzet, midőn tényleg a bevonulásra került a dolog. Annál kívánatosabb lett volna pedig gyors föllépésünk, mert a helyzetnél fogva lehetetlen volt azt elérni, hogy Törökország az occupatio keresztülvitelénél nekünk segédkezet nyújtson. A legtöbb, a mit el lehetett érni, az volt, hogy Törökország kényszerült beleegyezését adta. Hisz a berlini congressuson Karatheodori pasának azon indítványát is mellőzni kellett, hogy a megszállás határozott időhöz kötve, két évre állapittassék meg. Midőn pedig a porta megbízottjai a congressuson panaszkodtak, Bismarck rájuk támadt, mondva, hogy a congressus a béke fentartása végett jött össze, nem pedig a porta területi épségének megvédésére; különben is, a congressus a san-stefanói békével

Mosztár.
(Rajzolta Spanyol: Béla.)

szemben sokkal nagyobb és gazdagabb területet ment meg Törökország számára, mint Bosznia és Hercegovina. Így jött létre a berlini szerződés XXV-ik cikkelye, mely európai mandátumot adott Ausztria-Magyarországnak, hogy Boszniát és Hercegovinát megszállva, ott kormányozzon, a novibazári területben pedig helyőrséget tarthasson. A részletes egyezményt a szerződés Törökországra és Ausztria-Magyarországra hagyta. A közjogi állapot teljesen rendezetlenül maradt, s ekkép a hadi jog biztos alap hiányában önkéntes feltevésekből indult ki. Nincs semmiféle jogtudományi rabulistika, melynek alapján ki lehetne mutatni, hogy hadvezényletünk jogosan tekinthesse az ellenálló bosnyákokat felkelőknek. A közjogi zűrzavar még ma is fennáll, amennyiben a tulajdonképeni souverénitas még mindig a portát illeti meg, Ausztria-Magyarország ellenben a két tartományban csak kormányoz s a rendet tartja fenn. A gyakorlati élet a legfurcsább következményeket vethetné fel e megoldatlan állapot és lappangó ellentét kapcsán; de hát vannak esetek, midőn elvileg nem lehet a kérdéseket megoldani s az államférfiúi ügyesség abban áll, hogy a ferde gyakorlati következmények elmaradjanak. Andrassy egyenesen az elvi megoldás kizárásából indult ki, ép azért a két elfoglalt tartománynak nem volt szabad közjogi jelleget nyernie, hanem az egész bosnyák actionak a nemzetközi viszonyokban kellett továbbra is gyökereznie, mert ekkép megmenekül a monarchia nemcsak azon súlyos kérdés megoldásától, hogy hova tartozik Bosznia és Hercegovina, hanem egyszersmind a bosnyák ügy a közös ügyek sphaerájában helyezkedik el. Ez a felfogás egészen gyakorlatinak bizonyult, különösen mióta Kállay ügyes keze létesítette a bosnyák viszonyok oly belső megszilárdulását, hogy a beligazgatás költségeit maga Bosznia teremti elő, s így lassanként leszorult a napirendről a két tartomány közjogi kérdésének problémája. Erre annál nagyobb szükség volt, mert a horvát chauvinismus megragadta a bosnyák kérdést s a két tartománynak Horvátországhoz való csatolását, vagyis a nagy horvát eszme megvalósítását követelte. Az új horvát választások Starcevicnek csak 7 párttagot adtak ugyan, de a horvát közvélemény nagy része tényleg lelkesedett az occupatióért s többé-kevésbé az annexióért.

Csak nagyon természetes, hogy Magyarországon az occupatio annál népszerűtlenebb volt, s így történtek a fuvarmegtagadások, melyek többféle confliktusra vezettek. Földváry alispán megtagadta Pest-Pilis-Solt vármegye nevében az 500 kocsi kiállítását, Somogy vármegye pedig nemcsak az előfogatókat tagadta meg, hanem egyszersmind kárhoztatta az egész hadjáratot. A dolog vége az lett, hogy Földváry fegyelmi eljárást kapott, s elégséges kocsi állt az occupationális hadjárat rendelkezésére. A közvélemény is mindinkább kezdett belenyugodni a bevégzett tényekbe, a parlament 175 szóval 95 ellen mellőzte a szélsőbal azon indítványát, hogy a kormány vád alá helyeztessék. Andrassy és Tisza ügyesen védtek keleti politikájukat, s különösen az occupatiót, mert a szláv gyűrrű keresztül-

törését tették vagy nyílt, vagy csak oly indokukká, melyre nyíltan ráutalni tiltja a politikai tapintat. A felirati vitában Tisza lerajzolta azon kényszerhelyzetet, melyben monarchiánk volt. A világeseményeket meg nem gátolhatjuk, — úgymond — így legalább azon kell lennünk, hogy azok létérdekeinkkel ellentétben ne alakuljanak. Magyarország és a monarchia érdeke az, hogy Törökország regenerálódjék, s ez annál inkább lehetséges, mert erejét többé nem forgácsolja el Bosznia és Hercegovina; a balkáni népeknek pedig érezniök kell, hogy, ha törésre kerül a dolog, sorsuk fölött nem Oroszország, hanem Ausztria-Magyarország dönt. Ily magyarázat után is csak 22 szótöbbséggel ment keresztül a kormány-párt felirati javaslata, ellenben ismétlődtek az occupatio elleni tüntetések. Andrassy a delegatiókban védte politikáját, Tisza a ráözönlő interpellációkkal szemben a képviselőházban. Andrassy november 30-iki beszédében tiltakozott az annexiónak gondolata ellen, az annexiót, ha bekövetkezhetnék, a korona és a parlament akarától tette függővé, más alkalommal ismét kijelentette, hogy a monarchia Boszniából ki is vonul azon esetben, ha érdekei már biztosítva lesznek s költségüket a török kormány megtéríti. Tisza védekezésében is mindig a definitivum és annexio elleni tiltakozás lépett előtérbe, s különösen nehéz vitát idézett fel a parlamentben Apponyinak a Bosznia rendezésére vonatkozó statutum tárgyában tett interpellációja. Tisza 1880 február 6-ikán felelt, kijelentve, hogy állandó organisatio a törvényhozás tudta nélkül nem jöhet létre. Válaszát a ház csak 10 szótöbbséggel vette tudomásul, s egyáltalán néha a papiroson levő nagy többség minorításra olvadt le, s csak a miniszteri és az államtitkári szavazatokkal volt többsége a kormánynak.

Tisza szívóssága azonban kitartott, reconstruálta kabinetjét, gróf Szapáry Gyulát tette pénzügyministerévé s kereskedelmi ministerré báró Kemény Gábort; s amint multak az occupatio okozta zűrzavarok, mindinkább erősödött, s kormányzata szilárdult. E tekintetben jellemző a monarchia két állama közti különbség.

A keleti kérdés elcsillapodása, a rendnek Boszniában helyreállta s Kállay közös pénzügyminister azon rendszerének megszilárdulása után, hogy a két tartomány kormányzatára sem Magyarország, sem Ausztria nem volt kénytelen ráfizetni, a monarchia két állama a bosnyák kölöncz nélkül fejlődött tovább. De akkép, hogy Magyarország a khaoszból kibontakozva, gyorsan haladt a consolidatio útján előre; Ausztria ellenben azon ferde irányba vette evolutiójának pályáját, melyben még mai napság is tévelyeg.

Az alkotmány-párt Auersperg herczeggel együtt megbukott, mert nem elégedett meg egy ellenséggel, a szlávizmussal, hanem megharagította a dynastiát pangerman hajlamaival, a bosnyák occupatio elleni heves küzdelmével, s mindezen felül még Magyarországot is folyton ingerelte centralistikus törekvéseivel s a gazdasági kérdésekben követett szűkeklúségével. Andrassy iránti háládatlansága pedig a leggonoszabb mérveket öltötte, aki pedig a Hohenwart-korszak idején döntő faktort képezett

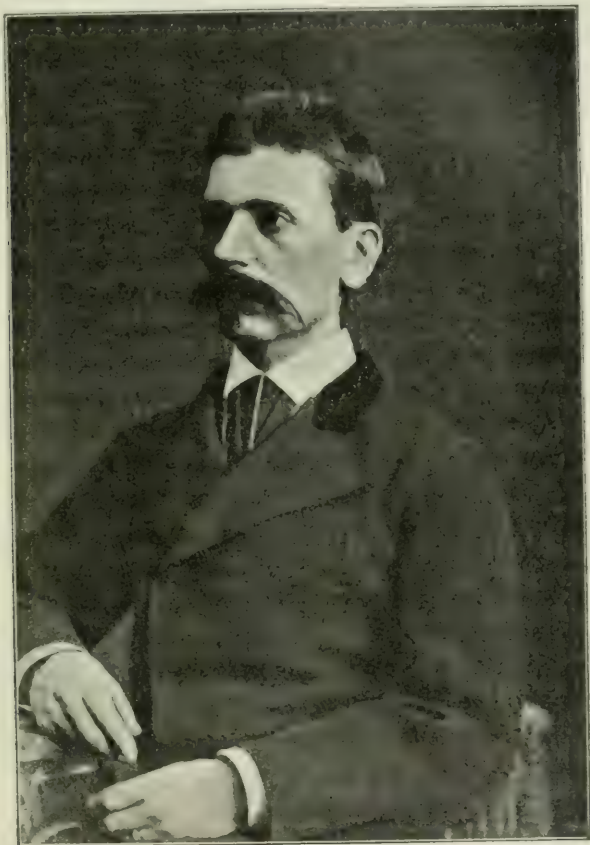
az alkotmány-párt s Ausztria állami egységének és német jellegének megmentésében. Kétségkívül, nem csekély részük volt Andrássy elkedvetlenedésében s a külügyministerségtől visszaléptében a centralisták támadásainak. Igaz, hogy Andrássy különben is befejezte missióját, midőn a monarchia külpolitikáját új alapokra helyezte át. A német szövetséget egy ideig kénytelen volt tűrni orosz mellékizével, ami a három császár szövetsége által nyilatkozott; a dolgok természetes fejlődése s egyszersmind jól kiszámított rendje azonban lassanként lekapcsolta Oroszországot a közép-európai hatalmak szövetségéből. És, habár Bismarck titokban még csalfáskodott Oroszországgal, a német szövetség szilárdan megalakult, s Andrássy utódja, Haymerle, csak elődének politikáját folytathatta tovább, mely politika a pánszlávizmussal szembe a keleti népek individualitását állította.

Az osztrák alkotmány-párt bukását az említett viszonyok közt többé mi sem gátolta. Taaffe belügyministersége, mely az átmenetet képezte, augusztus 14-ikén már a teljes rendszerváltoztatásra, vagyis Taaffe miniszerelnökségére vezetett, s itt kezdődött Ausztriában a pártok feletti kormányrendszer, a németiség háttérbe szorítása, a szlávság újabb erélyes fellépte s végre Badeni rendszere, mely a nyelvrendeletekben culminált.

Magyarországon ellenben ugyanekkor kezdődött a parlamenti- és közélet zivatarának elcsillapulása. A parlamenti botrányok koronként ismétlődtek, mint a rendjel-közvetítési per alkalmából; koronként még katonai afférek rázták meg a közvéleményt, mint a Seeman- és majd később a Janszki-esetek, jelezve, hogy a hadsereg és a nemzet szelleme közt még nem jött létre az összesimulás. Nagyban és egészben azonban nemcsak a pénzügyek, hanem más téren is haladtunk a consolidatio felé. A belügyi reformok, kivéve a rendőrségét, mely a zsandárság életbe léptetése által hatalmas fejlődést vett, nem voltak gyökeresek és általánosak, de Tisza megyei reformja a közigazgatási bizottság és a főispánság által közeledett az állami administratio felé, sőt bizonyos tekintetben a főispánság túlment még ennek céljain is. Az igazságügyi és egyéb reformok csak lassan haladhattak előre, mert sem reform-szellem, sem pénz nem volt támogatásukra, s egészen bizonyos, hogy a nagy izgalmak után tompultság s apáthia vetette uralma alá a közvéleményt. A modern Magyarországot, melynek megvalósítása a Deák-párt programjain annyiszor szerepelt, még mindig a politikai látóhatár köde fődte, s annak megvalósításából kijut még a jövő nemzedéknek is. De sem a jelen kritikája, sem a jövő történetírása nem tagadhatja el, hogy a 80-as évek kezdetétől a magyar parlamentarizmus szilárd formákat vett fel, megmenekült a folytonos kormányválságoktól, melyekkel tele volt a Deák-párt végződő s a fusio kezdődő korszaka, s melyek már-már a teljes khaoszbá lökték parlamenti rendszerünket. Igaz, hogy parlamenti váltógazdaság nem jött létre, de mégis támadt oly positiv alap, mely arra volt és van hivatva, hogy pótolja ennek létrejöttéig a parlament váltógazdasági rendszerét. A fusio által létrejött kormányzó párt

új és új regenerálása, abba új és új elemek felvétele, az ellenzéki pártok egy részének ebbe való átszűrődése képezték s képezik a különben elégtelen, de a viszonyok által indokolt correctivumot. Így történt, hogy parlamenti anarchiát többé nem hozhatott létre még az a nagy válság sem, mely a véderő-vita által tört parlamentünkbe, s mely Tisza Kálmán állását megrendítette.

A parlament consolidatióját már azon körülmény is előmozdította hogy visszanyerte teljes magyar jellegét. A nemzetiségi ultrák még a

Kállay Béni.
(Fénykép után.)

fusio kezdetén is, mint már említve volt, elég tekintélyes számot képeztek a Sándor-utczai palotában, de csakhamar, külső okoknál fogva is, változás következett be. A délszlávizmus letörése, a pánszlávizmusnak a keleti kérdésben történt veresége, egyáltalában csillapítólag hatottak a mi nemzetiségi viszonyainkra. A Királyföld rendezése, az új területi beosztás, a magyar nyelv kötelező oktatásának törvényhozás által történt kimondása, s egyáltalán a nagyobb erély, melyet a Tisza-kabinet a nemzetiségek irányában tanusított, megtermették kedvező gyümölcsüket az ország consolidatiója

tekintetében is. A kormány nemzetiségi politikája nem volt mélyre ható, s nélkülözötte azon hatalmas gazdasági és kulturai eszközöket, melyek nélkül nagyobb nemzetiségi kérdést megoldani nem lehet. Ez eszközök nem is igen álltak a magyar állam rendelkezésére, ép azért a kormány erélye gyakran csak a körjelenségeket gyógyította, nem pedig magát a betegséget. A délszlav kérdésben tanúsított erély, mely később Horvátországban a czimerkérdés kapcsán nyílt lázadással is kénytelen volt megküzdeni, az omladina teljes bukására vezetett, s így a magyar állam legalább egy nemzetiségi kérdésről, a szerb kérdéstől megszabadult. A román kérdés azonban nem szűnt meg, csak a passivitásba vonult vissza, hogy vakmerően előtörjön a memorandum s a memorandum-per alkalmából a bukaresti ligának egész Európát elárasztó szövetségében. Az a csillapodás, mely e kérdésben legújában bekövetkezett, nagyrészt külügyi okokra vezethető vissza, a Románia politikájában történt változásra. A román kérdés tehát áthárult consolidatiónk kezdődő idejéből a jelenkor s a jövő számára súlyos problémának.

De tény, hogy ez a kérdés is kivonult a parlamentből, melyben a magyar szellem a 80-as évektől kezdve minden ellenmondás nélkül uralkodott. Tiszának ebben bizonyára nagy része van, s el is jutott oly parlamenti egyeduralmi hatalomhoz, amelyhez fogható a parlamentarismus történetében alig található, s ez a hatalom tartott a 80-as évek elejétől ezek végéig. Körülbelül 6—8 éve volt a Tisza-korszaknak, amidőn az ellenzék szinte megsemmisült, s különösen a közjogi alapon álló ellenzék küzdött ez idő alatt, a már előadott rapiditással és Tisza hatalmas kormányzati épületének megbontása nem is az ellenzéktől indult ki, hanem magától Tiszától és a szabadelvű pártból.

A politikai élet küzdelmeinek közepette frissítőleg hatott s a nemzet önbizalmát nagyban emelte az 1885-iki országos kiállítás, melyen a királyával őszintén kibékült nemzet újabb, békés fejlődése eredményét először mutatta be a külföldnek.

Az 1842-iki magyar iparkiállítást, melyet Kossuth rendezett volt, kisebb-nagyobb időközökben még négy kiállítás követte, melyek többé-kevésbé mind sikerültek s a nemzeti műveltség és ipar fokozatos előhaladásának öröndetes tanúságával záródtak. E siker által bátorítva, az 1883-iki országgyűlés XII. törvényczikke intézkedett egy az ország fővárosában tartandó országos kiállítás rendezéséről. Az 1885 május 2-ikán ő felsége által az országgyűlés mellett az összes diplomatai kar, a közös és osztrák ministerek, Bismarck külön megbízottja stb. jelenlétében megnyitott kiállítás, azonkívül hogy a várakozásnak teljesen megfelelt, sőt a mezőgazdaság, fém- és agyagipar, fejlettsége által a külföldet is meglepte: politikai jelentőséget is nyert az által, hogy az uralkodóház ez alkalommal mint magyar dynastia mutatta be magát s egyszersmind épen alkalomszerűleg jött annak documentálására, hogy Magyarországgal számolnia kell mindenkinek, a ki keleten politikát folytatni, vagy kereskedést üzni akar. A nemzet lelkesedését és örömét

SZÖNOKOK ÉS ÁLLAMFÉRFIAK A TISZA-KORSZAK ALATT.

Hegedűs Sándor
Hervath Gyula
Hermann Ottó
Grünwald Béla

Szentágh Pál
Br. Podmaniczky Frigyes
Hefly Ignác
Gr. Zichy Nándor

Tisza Lajos
Gr. Károlyi Sándor
Deöthy Akos
Gr. Dessewffy Arisztid

Az 1885. évi országos kiállítás megnyitása.
(Fényképlévitel után)

teljessé tette az a beszéd, melylyel Rudolf trónörökös a királyt a kiállítás megnyitására szólította fel:

•Egy évezreden át tartotta fönn magát ez e nemzet — így szól e beszéd — úgy a szerencse, mint a balsors változatai közt s az ősei által elfoglalt földön egy hatalmas közéletet alapított meg.

E mai napon újult erőben egyesülnek Szent-István koronájának minden országai egy békeünnepélyben, mely a bel- és külföldnek fényes látványát mutatja fel annak, mivé emelkedett Magyarország viszonylag rövid idő alatt felséged bölcs, felvilágosult és odaadásteljes kormányzata s a nemzet lelkesült hazafisége mellett.

Ez a nagy, sőt meglepő előhaladása Magyarországnak a közművelődés munkálataiban e helyütt egy tágas, szingazdag képben van összefoglalva. A Szent-István koronája országait lakó népek értelmessége, igyekezete és képessége a természet kincseit magasra emelve gyümölcsözővé tette.

Valódi hadszemléje ez Magyarország mezei és erdei gazdaszatának

és állattenyésztésének, bányaművelésének, ipari és kézművességi erejének, irodalmi és tudományos, művészi és építészti alkotásának és tanügyi fejlődésének. Itt birjuk a tényleges tanúságait azon épen úgy belterjes, mint egészséges kifejlődésnek, melyre a hazafi teljes elégtételérzetével tekint.

Örömmel fogják Magyarország ezen előhaladását

Rudolf trónörökös aláírása.

mindazon egyéb országok is üdvözölni, melyek Felségednek megáldott jogara alatt egyesülvék, — s az idegen nemzetek honosai, kik a kiállítást tanulmányozni fogják, újabban is igazságos elismeréssel fognak Magyarország tetterejének és szellemének adózni.

Az erre adott királyi válasz szintén utalt e kiállítás nagy jelentőségére. midőn azt a »közönséges kiállítások színvonalán fölül álló, méltán nemzetinek nevezett ünnepély«-nek nevezte, s hangsúlyozta, hogy annak célja nem csupán az, hogy »a magyar korona országainak áldásdus fejlődését a világ előtt föltárja, hanem egyszersmind fenhangon hirdesse, hogy ezen szép országok a culturállamok közt minden tekintetben méltó helyet fognak el!

Egyelőre úgy látszott, hogy a kormány újabb sikerei kiengesztelik a pártokat a kormány feje iránt is — de nem úgy történt.

IX. FEJEZET.

A véderő-vita és Tisza bukása.

A gyors romláshoz legelső alkalmul szolgált a román határ-kérdés, mely súlyos közjogi sérelmet képezett Magyarországra: közössé tette a határt Magyarország és Ausztria közt, a mi az állam közösségét involválta. E nehéz ügyből Tisza csak úgy szabadúlhatott, hogy átvonult azon házhatározat caudium iuguma alatt, hogy jövőre hasonló közjogi sérelmek nem fognak történni.

Tiszának, — mint bizalmas körben, sőt nyilvános beszédeiben is állította — nem volt sejtelve a közjogi sérelemről ép oly kevéssé, mint ama másikról, mely bukásának tulajdonkép való oka lett, az új véderő törvény 14. §-a által tartalmazott közjogi gravamenről. Horváth Gyula, bizalmas embereinek egyike, a »Nemzet« hasábjain figyelmeztette e sérelemre. Az alkotmány sértésnek tagadása és az elvállalt szövegnek keresztülvitele képezték a legsúlyosabb ellentétet Tisza nyilatkozataiban és cselekedeteiben. Hosszú és rendíthetetlen uralmára vezethető vissza az ő nyugodt lelkületének megtévedése. Már a főrendiház szervezésénél csorbát szenvedett tekintélye, amidőn a demokrátiának tett engedmények után kénytelen volt, különösen gróf Andrássy Gyula magatartásának következtében, a feudalizmussal megalkudni, s oly főrendiházat létesíteni, mely egyenes ellentétben volt nemcsak történeti fejlődésünkkel, hanem állami és nemzeti érdekeinkkel. Gróf Andrássy Gyula be akarta váltani még a kiegyezés korszakában tett azon nyilatkozatának tartalmát, hogy Magyarország legyen parlamentáris és liberális, de nem a demokrácia elvei szerint rendezett ország. Ehhez képest foglalt állást Tisza Kálmán törvényjavaslatával szemben és kicsikarta Tiszától a 150 kinevezett tag közül 100-nak elejtését. Eltekintve a szabadelvűség e nagy vereségétől, a súlyos csapás magát Tisza Kálmánt is érte, habár ekkor, hatalmának zenithjén, még nem tette tönkre. Újabb vereségek nélkül még soká megmaradhatott volna helyén s a megalázott liberálisok kibékülnek vele, ha tévedései és mulasztásai miatt alkotmányos jogainkat veszély nem fenyegeti. De a főrendiház reformját aránylag nemsokára követte a román határ-kérdés, majd a szerencsétlen 14-ik §. ügye.

A hirhadt 14. §-nak megbízható forrásból meritett története a következő:

A 14. §-nak szövegezésében Tisza Kálmán nem vett részt, mert ép akkor súlyos feladatokkal küzdött az államháztartás rendezésének terén. Azon közös ministeri értekezleten azonban már jelen volt, ahol a végleges szöveg elfogadást nyert. Tisza saját nyilatkozatai szerint ekkor legjobbhiszeműen meg volt győződve, hogy a régi és az új szöveg tartalma ugyanaz; így beszéli ő ezt ma is bizalmas körben. A változtatott szöveghez

való ragaszkodása azonban abban leli magyarázatát, hogy ama szöveghez a korona és az osztrák kormány hozzájárultak és így ő magára vállalta a kötelezettséget, hogy ama szöveget keresztülviszi.

Nemcsak Horváth Gyula, hanem utóbb a szabadelvű párt tekintélyesebb tagjai szintén figyelmeztették Tiszát a két szöveg ellentétes voltára, s az új szöveghez való ragaszkodás következményeire. Itt már az sem segíthetett, ami átszította a román határ-kérdés veszedelmén, oly határozat, mely azt jelentette volna, hogy az új szöveg értelme a régiével azonos, mert ez többé ki nem elégíthette volna sem az ellenzékét, sem a szabadelvű pártot.

Az 1868-iki védtörvénynek az ujonczozási, illetőleg ujonczmegajánlási jogra vonatkozó intézkedései következők voltak:

»11. §. A monarchia közös védelmére szükséges szárazföldi- és tengeri hadsereg, az 1867: XII. t.-cz. 11., 12., 13. és 14. §§-ában foglalt alkotmányos jogok alapján s azok fentartása mellett, a monarchia mindkét államterülete összes népességére nézve 800,000 főnyi teljes hadilétszámban állapittatik meg, a határőrséget ide nem számítván. Ezen létszámba a tartalék is (4. §.) be van foglalva. A hadseregnek és hadi tengerészetnek ezen hadi létszáma a legközelebbi 10 évre érvényes. A hadsereg megállapított létszámának a körülmények szerint tovább is változtatlan hagyására vagy megváltoztatására célzó javaslatok mind a két fél képviselteinek, alkotmányos uton való újabb megegyezés végett, mindenesetre még a kilenczedik év lefolyása előtt előterjesztendők.

13. §. A magyar korona országai és a birodalmi tanácsban képviselt országok közt a népesség számaránya szerint fölosztandó azon ujoncz-illeték, a mely a hadsereg és hadi tengerészetnek az életbeléptetett törzs-és oktató rendszer kívánalmai szerint fenebb megállapított számerőben (11. §.) leendő fentartására és póttartalékkal is ellátására szükséges, megállapítása után, a 10 év lefolyása előtt, kérdésbe csak úgy lesz vehető, ha ő felsége az illető felelős kormányok útján annak emelését vagy leszállítását kívánja; a jutalék kiállítása azonban csak akkor történhetik meg, ha a törvényhozás azt azon évre meg is szavazta. A 10 évi összes póttartalék nem lehet nagyobb egy évi ujonczilletéknél. A két fél ebbeli jutalékának kiszámításánál mindaddig, míg a két államterületen egyenlő alapelvekre fektetett új népszámlálás foganatosíttatnék, a lélekszámról jelenleg létező hivatalos adatok szolgálnak alapul, melyek szerint a megállapított 80,000 főnyi létszámból a magyar korona országainak népességére 329,632 esik, jutalékának kiszámításánál a védköteleességét másként teljesítő határőrvidék népessége számításán kívül hagyatván mindaddig, míg a határőrség intézménye tényleg fennáll.»

Tisza Kálmán azt állította, hogy ez intézkedések lényegileg azonosak az új javaslat 14. §-ának intézkedéseivel, melyek következőkép hangzottak:

»14. §. A hadsereg és a haditengerészet fentartására szükséges évi ujonczjutalék, az 1867-ik évi XII. t.-cz. 11., 12., 13. és 14. §§-ában foglalt

alkotmányos jogok alapján és azok fentartása mellett, 103,100 főben állapittatik meg és ezen jutalék a magyar korona országai között egyfelől, a birodalmi tanácsban képviselt királyságok és országok között másfelől, a népesség számaránya szerint és pedig az utolsó népszámlálás eredménye alapján osztandó fel.

Az 1888-ik évi december 31-ikével a monarchia mindkét államának területén fogatosított népszámlálás eredménye szerint, jelenleg a magyar korona országából 42,711 ujoncz állítandó ki.

A magyar korona országai honvédségének fentartására szükséges évenkénti ujonczjutalék 12,500 főben állapittatik meg.

A hadsereg megállapított ujonczjutaléka tíz év lefolyása előtt csak akkor lesz kérdésbe vehető, ha ő Felsége az illető felelős kormányok után az ujonczjutaléknak emelését vagy leszállítását szükségesnek tartja. Valamennyi jutaléknak tényleges kiállítása azonban csak akkor történhetik meg, ha a törvényhozás azokat azon évre már meg is szavazta.*

Most, annyi szenvedély lezajlása után, pártkülönbség nélkül mindenki kénytelen elismerni, hogy Tisza javaslata a 10 évi határidő hibás formulázása következtében lekötötte a nemzet ujonczmegajánlási jogát. Akkor azonban Tisza ragaszkodott a 14. §. szövegéhez, míg végre hosszú, sőt kegyetlen harcz után érvényre emelkedett azon ellenzéki felfogás, hogy ha a két szöveg ugyanaz, akkor az ország megnyugtatójának szempontjából vissza kell állítani a régi szöveget. Tisza azonban a végső szükség parancsoló kényszere előtt nem engedett és ekkép bekövetkezett gyors bukása azon magas polczról, ahova kiváló tulajdonságai ez államférfit fölemelték.

A 14. §. okozta ellenszenvet fokozta a javaslat 25. §-a, mely a két évi önkéntességet és a német nyelv uralmát akarta behozni. Utóbb maga Tisza is belátta, hogy a 25. §-t enyhíteni kell és ezt czélozta a Gajáry-féle következő határozati javaslat, mely következőleg szól:

»Tekintettel a véderőről szóló törvényjavaslatnak az egyéves önkéntesekre vonatkozó szigorító intézkedéseire,

utasítja a képviselőház a honvédelmi ministert, hogy állásából kifolyólag a tiszti vizsgát illetőleg tegye meg a lépéseket arra nézve, hogy

1. a német nyelvben való jártasság csak oly mértékben kívántassék, amily mértékben annak bírása a közös hadsereg szolgálati viszonyaiból kifolyólag multhatatlanul szükséges; továbbá, hogy ennél fogva a magyar korona országaiban honossággal bíró egyéves önkénteseknek szabadságukban álljon, miszerint a vizsga folyamán az államnyelvet — illetőleg a Horvát-Szlavónországokban illetékességük azon országok hivatalos nyelvét — használhassák.

2. E végből a vizsgáló-bizottságok úgy állittassanak össze, hogy azok ezen kíváncsolomnak megfelelni képesek legyenek.*

E határozati javaslattal szemben Beöthy Ákos a népszerű áramlatnak kedvező következő határozati javaslatát nyújtotta be:

»A 25. §. 13. bekezdésének e szavai után »A tényleges szolgálati év végén tartoznak az egyévi önkéntesek a tartalékos tisztökké való kinevezéshez megkívántató képzettséget elméleti és gyakorlati tekintetben vizsga letetere által igazolni«, tétessék a következő szöveg:

»A magyar korona országaiból származó egyévi önkéntesek az elméleti vizsgát saját választásuk szerint az állam nyelvén, vagy német nyelven tehetik le.«

Még mielőtt e határozati javaslatok tétettek, már a parlamenti vita előtt hatalmas fürgeteg keletkezett.

Az izgalom csakhamar hatalmába kerítette szinte az egész közvéle-
menyt, s alkotmányos korszakunk alatt soha nem látott mérveket ért el. Mire a parlamenti tárgyalásra került a sor, lángot vetett a pártszenvédély, mely fokrol-fokra növekedett úgy annyira, hogy a parlament a felizgatott tömegek ostromállapota alatt tanácskozott. Két súlyos panasz zajongott a közhangulatban és a parlamentben, az egyik az volt, hogy a kormány javaslata leköti 14. §-a által a nemzet ujonczmegajánlási jogát, s a másik hogy a 25. §. germanizálni fogja a magyar nemzeti intelligentiát, mert egy évi új szolgálat büntetését szabja a németül jól nem tudó önkéntesekre. A küzdelemben, mely 1889 január 10-ikén indult meg, a szabadelvűpárt csak vonakodva s kedve ellenére követte vezérét. A vitában részt vettek nemcsak a pártok vezéregyhéniségei, hanem, legalább az ellenzéken, a köz-katonák is. Gróf Apponyi Albert már a január 11-iki ülésben is heves táma-dást intézett, s január 19-ikén és február 18-ikán ismét és ismét megújította ostromát. Különösen a nemzeti cultura szempontjából bírálta a közös had-sereg intézményét és a következő határozati javaslatot nyújtotta be:

»Minthogy a hadsereg létszámára vonatkozó törvényes intézkedések 1889. év végén hatályukat veszítik, a képviselőház kész e tekintetben új törvény megalkotásához hozzájárulni; hajlandó ez alkalommal a hadsereg közösségének fentartása mellett védszervezetünk mindazon hiányának orvos-lását eszközölni, melyek a fennálló törvényből származnak; hajlandó egy-szersmind azon áldozatok meghozatalára, melyeket az európai hatalmi viszonyok folytán hazánknak és a practica sanctio értelmében közösen megvédendő monarchiának biztossága követel.

De midőn a képviselőház ekkép a jogos katonai követelményeknek megfelelni kész, egyszersmind először:

feltétlenül ragaszkodik azon alkotmányos jogok és biztosítékok teljes-ségéhez, melyekkel a nemzet a véderő tekintetében a fennálló törvények alapján bír;

másodszor: szükségesnek tartja azt, hogy a katonai érdekű reformok-kal együtt, részint a jelen törvényjavaslat keretén belül, részint azzal egyide-jűleg, azok a leglényegesebb reformok is létesíttessenek a közös hadsereg intézményeiben, melyek Magyarország állami önállóságának és állami intéz-ményeinek, nemzeti jellegének mellözhetlen elvi és gyakorlati következményei;

végül tartozik tekintettel lenni a nemzet közgazdasági erejére és pénzügyi teherviselési képességére.

Minthogy pedig a napirenden levő törvényjavaslat ezeknek a szempontoknak meg nem felel, jelesül: minthogy a törvényjavaslatnak az ujonczjuttalék megállapítására és a póttartalékra vonatkozó intézkedései a népképviselő hatalmát csökkentik; minthogy a javaslat nem tartalmaz biztosítékot arra nézve, hogy a magyar állampolgároknak jogában álljon a tisztvi vizsgát az állam nyelvén letenni;

minthogy az egyévi önkéntesek intézményének súlyosbitása által a magasabb tanulmányokat végzett ifjúság életpályáját veszélyezteti és így a nemzet szellemi tőkéjét támadja meg;

minthogy a javaslat pénzügyi következményeiről alapos fölvilágosítás nincs:

a képviselőház ezt a törvényjavaslatot általánosságban sem fogadhatja el, hanem utasítja a kormányt, hogy újabb javaslatot terjesztszen a ház elé, mely az elősorolt sérelmeket nem tartalmazza, illetőleg az elősorolt kívánalmaknak megfelel.

Minthogy a hadseregnek egyéb, a törvényjavaslatnak keretén kívül eső intézményei közt főleg a katonai oktatás rendszere az, mely nincs összhangban Magyarország közjogi helyzetével és nemzeti közoktatási rendszerével; minthogy az összhang hiánya nem csupán nemzeti szempontból sérelmes, de Magyarország katonai erejének kellő érvényesítését is gátolja és így a közös védelmet gyöngíti:

Utasítja továbbá a ház a kormányt, hogy alkalmas módon kezdeményezze a katonai oktatás rendszerének oly reformját, mely a katonai tanintézeteknek kellő arányban megállapítandó részét az oktatás minden fokozatán tannyelvre és nevelési irányra nézve Magyarország nemzeti közoktatási rendszerével összhangba hozza és hogy e kezdeményezés eredményéről a képviselőháznak is jelentést tegyen.

Amennyiben pedig mindezek 1889. év végéig megtehetők nem volnának, a képviselőház kész a fennálló törvény érvényének ideiglenes meghosszabbításához járulni.

Szilágyi Dezső január 23-ikán a 14. §-ban foglalt alkotmánysértést orosozta. Ez volt a közjog fegyvereivel intézett legélesebb támadás.

Magyarország alkotmánya — úgy mond — egyetlen egy szóval sem mondja, hogy a védelem közös és ez következik a *pragmatica sanctio*-ból. Semmi egyéb közös ügyet nem ismer, a hadügy körébe tartozót, mint elismeri a hadsereg közösségét, elismeri azt, hogy a magyar hadsereg a közös hadsereg kiegészítő alkateleme, másodszor elismeri a 15. §-ban, hogy a hadügy összes költségei közösek. Ennél több közösség nincs. Sem a magyar, sem az osztrák alkotmány nem sorozza a védrendszert a közös ügyek közé. Egyenesen azok közül kiveszi, hanem csak azon ügyek közé sorozza, melyek szabad egyezkedés után állapittatnak meg. Aminek következése,

hogy ha meg nem egyeznek, Magyarország védrendszerét önállólag megallapíthassa. Tisza az osztrák centralistákkal közös alapon áll. A 14. §. azért tűközik az 1867: XII. t.-cz.-be, mert az ujonczállítás jogának lekötése nem határozott időre történik. Már pedig az alaptörvény egyik lényege, hogy Magyarország úgy a koronával, mint a monarchia másik államával a közös véderőre nézve és a hozzájárulási arány felett törvény által meg nem kötött szabadsággal egyezkedhessék. Legellenállhatatlanabb logikája az volt Szilágyinak, hogy ha az új szöveg ugyanaz, ami a régi, akkor egyszerűen véget lehet vetni a vitának a régi szöveg beiktatása által.

Ugron Gábor a germanisatio örült kísérletének nevezte a javaslat 25. §-át. A mi culturánkat a minister úgy nézi, mennyiben bírjuk a a német nyelvet — nem ismeri tehát a mi culturánkat. A magyar culturában jelentkezik Európa tudományossága és Ázsia virága; fejében a magyar európai, szívében ázsiai; bírjuk mindazt, amit a nyugati népek hosszas buvárkodás és fáradság után szereztek s megtoldjuk azt Ázsiának erélyével és hozzá tudtuk adni a nyugat komolyságához Ázsiának ragyogó színeit. Kelet s nyugat közt összekötő kapocs vagyunk.

A kormánypárt védekezése a heves támadásokkal szemben bágyadt volt. Tisza István a január 24-iki ülésen vette fel az ellenzékkel a harcot, s a többi közt a következőket mondta: A magyar külön önálló hadsereget fölláttani azonnal nem lehet, de ez nem ok arra, hogy megvonjuk ma a nemzetet védképességétől. Az ujonczmegajánlási jog nem csorbíttatik, a parlament jövőre is határoz e tekintetben. Az új törvényben tehát nem 10 évre van az ujonczjutalék — hanem állandóan tíz évre, de ha újabb törvényt meg nem változik, legfőlebb megmarad a régi állapot. Az egyéves önkéntesi intézményről szólva említi, hogy azon tartalékos tisztek, kik a tiszti rangot megszerezték, beváltak és háború idején alkalmazva jó tisztjei voltak a hadseregnek. Ép ilyenek lesznek, kik ezentúl tették le a vizsgát, ami könnyen megy, mert nem sokat kell elsajátítaniok német nyelven.

Tisza Kálmán és Fejérváry honvédelmi miniszter több ízben vállalkoztak rá, hogy megállítsák a szenvedélyes áradatot, mely tájékozva zúgott a tanácskozó teremben ép úgy, mint kívül az országban és az utcán. Fejérváry január 14. és 26-iki beszédében így szólt:

Az ujonczjutalék fölemeléséből a békelétszám fölemelése nem következik. A 14. §. nemcsak a népképviselőt és korona közti kompromisszumnak, hanem a monarchia másik állama törvényhozásával létrejött kompromisszumnak is az eredménye.

E kompromisszumban mindkét fél engedett. De a mi engedékenységgünkkel nincs alhotmányos jog megsértve. Az 1868: XL. t.-cz. 11. §-a végpasszusában a hadi létszám 10 évre való megállapításáról van szó, itt pedig — a 14. §-ban — nem a hadi létszám, hanem az évi ujoncz-jutalék van megemlítve — idem per idem. A nyelvkérdést illetőleg 1867-ben a

közös hadsereget törvényesen megállapítottuk, az akkori törvényhozás úgy fogadta el a közös hadsereg szervezetét, amint van, t. i. hogy az egységes sereg legyen. Az egységes sereg sokkal nagyobb erőt képes kifejteni . . . Egységes seregnek egységes nyelve lehet csak. Az egyéves önkénteseknek — mint leendő tiszteknek — legalább annyit kell tudniok a szolgálati nyelven, hogy másokkal magukat megértessék. Azt mondják, hogy az a hadsereg sem nem osztrák, sem nem magyar, hát milyen? Megfelel rá: ezen

Báró Fejérváry Géza.
(Fénykép után.)

sereg a magyar-osztrák monarchiának törvényes véderője, amely sereg úgy a magyar mint az osztrák érdekeket és a trón érdekeit is hathatósan védeni legszentebb kötelességének tartja.

Az egyévi önkéntességre vonatkozó intézkedések célja: a nagy tiszti hiányon segíteni, a tartalékos tisztek minőségének, használhatóságának emelése. Eddig sokan bizonyos ambíciót találtak abban, hogy le ne tegyék a tiszti vizsgát, még másokat is visszatartottak ettől. A másodév nem büntetés, hanem alkalom arra, hogy ha egy év alatt mint intelligens ember

el nem jutott a vizsga letételéig, a másod évben kiképeztessék, hogy legalább mint altiszt megfeleljen. Az ellenzék azon állítása, hogy a hadsereg az alkotmányon kívül álló intézmény — pusztá phrasis.

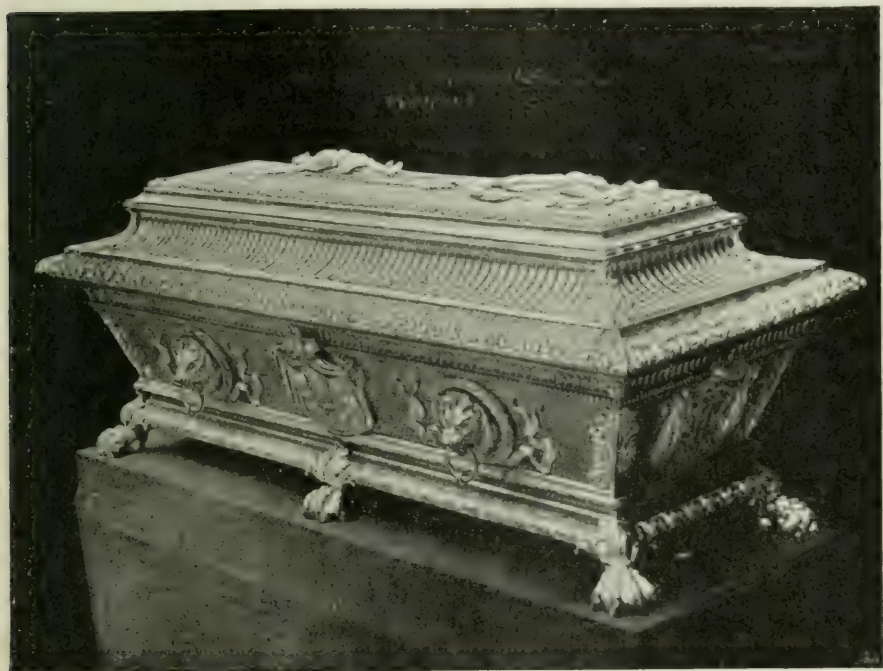
Tisza Kálmán miniszterelnök január 24. és 28-iki beszédeiben a többi közt a következőket mondta:

A német nyelv a tartalékos tisztek miatt hozatott be. Az alkotmány garantiáját, amit az 1868:XL. 11. §-a ad, megadja e javaslat is. Szilágyival polemizálva tagadja, hogy az 1867. t.-cz. azon §-a a véderő meghatározásáról szól s ezt a nem közös ügyek közé sorozta. Az 1867:XII. t.-cz.-ben meg van mondva, melyek a *pragmatica sancti*óból folyó közös ügyek. Itt szól a közös és kölcsönös védelemről, az adminisztratív, a törvényhozási eljárásról a közös ügyek irányában, a delegatiók és azok jogkörének megszabásáról. S végül szól arról, hogy vannak nem ugyan a *pragmatica sancti*óból folyó ügyek, de melyekre nézve egyértelmű eljárás szükséges, és ezen részében a véderőről szót sem szól. 1868-ban a nyelvkérdés nem jött szóba, — a felségjog épségben hagyatott a hadsereg belszervezetére és az ezekkel rokon tárgyakra vonatkozólag, mert mindenki tudja, hogy a hadsereg hivatalos nyelve a német. Az ujonczjutalék itt nincs állandóan megszabva — (tehát nincs alterálva a parlament ujonczmegajánlási joga) — mert a kormány kötelezve van 10 év alatt előterjesztést tenni annak megváltoztatása vagy megtartása iránt. Nem következhetik be más, mint az, hogy a kormány előterjesztvén a 10 év letelte előtt annak idején a javaslatot, ha az állandó időre való egyezés létre nem jön, akkor a dolog természeténél fogva egy ad hoc meghosszabbítási törvényjavaslatot kell a kormánynak beadnia és ennek alapján kérni a törvényhozástól az ujonczlétszám fentartását. Az ujonczozást megtagadni ép úgy lehetett a régi 11. §. alapján, mint most. Apponyi azt mondja, hogy ha a 14. §-nak, mely *compromissum* — mint Fejérváry mondta — ugyanaz az értelme, mint az 1868. t.-czikk 11. §-ának, akkor nem lett volna szükség *compromissumra*. Engedelmet kér — ez talán mégis elementáris igazság, hogy *compromisszum*, megegyezés kell arra is, hogy fentartassék valaminek az értelme, nemcsak arra, hogy megváltoztassék.

A védelem azoban nem csillapította le a kedélyeket, sem a házban, sem a házon kívül. Az utóbbiak már a képviselők nyílt megtámadásaig fajultak el. Mindennap ezrekre és ezrekre menő tömegek állták el a Sándor-utcát s az ebbe vezető utcákat, éljenezve az ellenzéki s megabeczugolva a kormánypárti ismertebb képviselőket, s a minisztereket folyton lehurrogatták és fenyegették. Utóbb már ütlegetésekre került a sor, több kormánypárti képviselőt bántalmaztak. Január vége felé már a legkeményebb alakban lépett fel az utca lázongása. Tisza Kálmánra a tömeg ráesett s fogata után iramodva már-már felfordította ezt, midőn az odavágtató lovas rendőrség forma szerint a miniszterelnök életét mentette meg.

Mindezen tüntetésekkel, zavargásokkal, sőt forradalmi kitörésekkel és az élet megtámadásával szemben a kormány a legmesszebb menő türelmet tanusította. Midőn csapatok vonultak ki a rend helyreállítására, még ezek is oly utasítást nyertek, hogy fegyverüket lehetőleg ne használják. De többé nem lehetett kikerülni a véres összeütközést; különösen a trónörökös halála napjának, január 30-ikának estéjére valóságos hadi készülődés történt. Csak a nemzetet sújtó szörnyű gyászhir gátolta meg, hogy Budapest utcáin nem patakzott a vér. Semmi más esemény meg nem gátolhatta volna a véres összeütközést, mint a nemzeti remények és nemes vágyakozások ezen szomorú bukása.

Rudolf trónörökös sarkophagja.

(Eredeti fényképfelvétel után.)

Rudolf osztrák főherceg s magyar királyi herceg magyar trónörökös volt, a minő Mohács óta nem létezett. Mindaz a nemes gerjedelem, nyíltan be sem vallott vágy, mely a szívek fenekén élt, Rudolf nevéhez fűződött. Polgári és nemzeti szellemű magyar király: ez volt az ideál, mely a Mayerlingben váratlanul elhunyt trónörökös lényével összeforrt. Ferencz József nevét lelkesedetten veszi ajkára minden magyar, de az ő nevét s az ehhez kötött fogalmakat természetesen kiegészítette Rudolf trónörökös neve. A szörnyű gyász közepett vigasztalta a nemzetet, hogy a nemes atya ül a királyi trónon, de sötétben nyílt meg a jövő komoly problémája a nemzet szemei előtt. Ki törődhetett a catastrophá napján a véderő kérdé-

sével? Mi sem mutatja annyira a csapás nagyságát, mint hogy január 30-án este Budapest némán burkolózott fájdalomba s nem dörgött az utcázakon a sortűz.

Ezen események után Tisza Kálmán uralma többé nem volt tartható. A kései engedményeknek mindig az az átkuk, hogy többet ártanak, mint használnak. A 14. §. új szövegezése, mely a régi védtörvény garantiáját fenntartotta, az országnak kétségkívül sokat használt, de Tisza Kálmán posztóját föltétlenül szétrombolta.

A tapasztalt hadvezér azonban azt hitte, hogy új védművek emelése által képes még egyszer helyt állni, sőt tán megerősíteni helyzetét és ez volt oka, hogy reconstruálta cabinetjét. A reconstruálás nem egy időpontban, némileg fokozatosan történt, de kevés kivétellel az egész cabinetre kiterjedt. A szakministerek közül csakis Fejérváry és Csáky maradtak helyükön. Orczy helyét a belügyi széken gróf Teleki Géza váltotta föl, gróf Szápáry Gyula pedig átvette a földmívelési tárczát. Wekerle Sándor pénzügy-minister lett. De a leglényegesebb jelleget Szilágyi Dezső belépése adta a reconstruált cabinetnek, ami 1889 április 9-ikén történt.

Szilágyi már régebben szakított a mérsékelt ellenzékkel, a későbbi nemzeti párttal, kilépett annak kebeléből azon indokolással, hogy ő nem bizik a mérsékelt ellenzék liberalismusában és viszont a mérsékelt ellenzék és Apponyi nem bizik őbenne. A kölcsönös bizalmatlanság következményeit levonta és a mérsékelt ellenzéken kívül folytatta az oppositíót Tisza Kálmánnal szemben, és különösen a véderő-vitában intézett hatalmas támadást. A véderő-vita után Tisza Kálmán nem vélte föltartóztathatónak az ellenzék támadásait oly hatalmas szóharczos nélkül, mint Szilágyi Dezső. A miniszerelnök debatteri képessége többé nem használt, mert a parlamentben kihallgatásra nem igen talált és így a szó-bajvivás hatalmas alakjára, Szilágyi Dezsőre, különösen gróf Apponyi Albert fényes ékesszólásával és meg-növekedett népszerűségével szemben, föltétlenül szüksége volt. Csak ez magyarázza meg, a mit Szilágyi pozsonyi beszédében mondott, hogy ő programmjának, különösen a közigazgatási programnak vagyis a kinevezési rendszernek fenntartása és Tisza Kálmán által történt elfogadása mellett lépett a cabinetbe. Tisza Kálmán tényleg eddig nem vallott határozott színt a kinevezési rendszer érdekében, most azonban — Szilágyi belépése után — nagyváradi beszédében a kinevezési rendszer mellett nyilatkozott. Es így Szilágyi, midőn részint az ellenzék, részint pedig a szabadelvű-pártnak egy, később elzúllott tagja azt állította, hogy recon-structiók következtében csak személyek változtak, de a rendszer nem, joggal constatalhatta, hogy igenis a rendszer is átalakult annál inkább, mert ugyancsak ő a kuriai bíráskodás elvét is elfogadtatta a cabinettel. Úgyisint elfogadtatta az igazságszolgáltatás nagyszabásu átalakításának tervét. Maga Apponyi elismerte 1890 február 28-iki beszédében, hogy oly program irányelveit látja a kormánynál, mely programmal ő rokonszenvez,

SSUTH LAJOS.

de Tisza Kálmánban a mult szellemét pillantja meg, ami a reformművet csak megronthatja.

Szilágyi és Apponyi közt Tisza miniszterelnöksége alatt nem került nagyobb összeütközésre a sor, hanem csakis Szápáry idejében. 1891 október havában, az indenmitasi vita alatt, amidőn a két nagy szónok összemérte erejét, ritka színjátékot mutatva a parlamenti arenán. Tisza miniszterelnöksége alatt Szilágyi csakis szakmájára szorítkozott. Maga Apponyi, aki pedig a parlamenti kiméletlenségeknek nem volt barátja, kiméletlenül bánt Tisza Kálmánnal és legutóbb említett beszédében, melyet a reconstituált cabinetről tartott, olyfokú tekintély-csökkenést vetett szemére, hogy az kihat magára az állásra, melyet elfoglal. „Tekintély nélkül pedig — úgymond — lehetetlen a trón elé lépni és a trón előtt a nemzet érzu-leteit és szükségleteit hatályosan tolmácsolni.”

Tisza Kálmán belátta, hogy a kormányon nem maradhat. Igaz, hogy a parlamentben így is többsége volt, forma szerint tehát meg nem bukott, de erkölcsileg bukása bevégezté és teljessé lett. Méltatlanok, sőt visszataszítók voltak ama jelenetek, melyek később is minduntalan ismétlődtek a Sándor-utczai palotában, melyek forró légköre s gúnyzápóra a régen félelmes vezért száműzték a tanácskozó teremből. De nem akart úgy bukni, hogy bukása szégyenletes legyen, a hatalomtól való megválását népszerű eszmével akarta összefűzni.

Tisza Kálmán aláírása.

Kapóra jött ekkor neki a Kossuth-cultus, mely fölajdult amiatt, hogy Kossuth a honossági törvény értelmében elveszti magyar állampolgárságát, mert az önkéntes száműzött méltatlannak tartotta önmagához, hogy magyar állampolgárságának fentartását kérmezze. Több város megválasztotta Kossuthot ekkor diszpolgárává s Tisza aképp okoskodott, hogy Kossuth nem veszti el magyar állampolgárságát, mert a diszpolgárság elfogadása egyértelmű azon akarattal nyilvánításával, hogy a magyar állam kötelékében megmarad. Kossuth ezt az értelmezést el nem fogadta. Tisza ekkor a honossági törvény olyatén módosítását tervezte, hogy annak intézkedései fentartassanak és Kossuth mégis benn maradhasson a magyar állampolgárság kötelékében. Ide vonatkozó nyilatkozata, melyet Perczel Miklós képviselő határozati javaslatára felelve tett, félreértésre adott alkalmat fent és lent egyaránt, s e félreértés adta a közvetlen alkalmat lemondására, melyet 1890 márczius 13-ikán jelentett be a háznak, többek között ezeket mondva:

»Ministertársaim között és köztem sem az általános kormányzatra, sem az egyes ministerek által kilátásba helyezett reformokra nézve nemcsak összeütközés nem, de nézeteltérés sem volt. A nézeteltérés egyedül a honossági törvényvel szemben követendő eljárás miatt fordult elő. Én ugyanis azon nézeten voltam, hogy tekintettel azokra, miket Perczel

Miklós képviselő ur határozati javaslata alkalmából november 27-ikén mondtam és mikre nézve később még határozottabb nyilatkozatot tettem, a magam részéről kell hogy szükségesnek tartsam, hogy a honosítási törvény módosítatván, abba bevétessék az, amit november 22-iki nyilatkozatom szerint, a fennálló törvény szelleméből kifolyólag, különben is érvényesnek tartok. És bár azok, amik utóbbi nyilatkozataim óta történtek, alaposan felhozhatók lennének is a mellett, hogy ígéretem alól felmentessem, mégsem tartottam helyesnek, hogy be nem váltva — nem ugyan azt, a mit szavaimba belemagyaráztak — de azt, a mi azokban tényleg benfoglaltatik, ezen a helyen megmaradjak.

»Tisztelt társaim más helyzetben voltak. A november 22-ikén tett nyilatkozatom kivételével többi nyilatkozataim a vita folyamán, tehát az előzetes megbeszélés lehetőségének kizárásával történtek. Őket ezek nem kötelezték. E szerint teljes joggal kívánhatták és ragaszkodhattak ahhoz, hogy tekintettel azokra is, melyek deczember 11-ike óta történtek, a honossági törvénnyel szemben e lényegében helyes eljárás követtessék. Nem tarthattam feladatomnak őket erről lebeszélni akarni vagy véleményükben legkevésbé is akadékoskodni; de viszont érzületem azt mondta, hogy a magam részéről nem tehetem ki magamat annak, hogy az mondassék, hogy kibúvó ajtót kerestem azon irányban, hogy be ne váltsam azt, a mit valóságban csakugyan megígérttem.«

Tisza birt elég lelki nyugalommal és nagysággal, hogy midőn kénytelen volt megválni a hatalomtól, nem fordított hátat több elődjének példájára a közéletnek.

Közel tizenöt évi miniszerelnöksége s kormányzatának tényei sokkal közelebből érdeklik a jelent, hogysem ezek fölött a történet muzsájának kothurnusáról lehetne ítélkezni. A fennebb mondottakat azonban helyben hagyja a forrongó eszméket leszűrő kor történésze is, különösen azokat, amik parlamenti consolidatiókra vonatkoznak. Pénzügyi eredményeiről másutt lesz szó. A késő utókor sem fogja tagadhatni, hogy nemzeti és állami megszilárdulásunk első körvonalai Tisza Kálmán hosszú uralma alatt keletkeztek. A nemzetiségi kérdést meg nem oldotta, de megfélemlítette az agitatorokat. Tisza Kálmán sokkal puhább szívű és kezű kormányférfiú volt, mint hire járt; lelkületének patriarchalismusa közmondásos, és szive jóságos volt. A nemzetiségi és faji kérdésben mégis tudott erélyes és kiméletlen lenni. Bizonyára joggal vethették a szemére, hogy gyakran kortespolitikát csinált, s pártjának, vagy párthiveinek érdeke miatt gyakran szemet hunyt ott is, a hol ez nem lett volna szabad; de ez árnyoldal mellett nagy szolgálatot tett hazájának, hogy sikeres kortespolitikájával, s párt-hiveihez való ragaszkodása által a kormánypártot erősen organizálta, s ekkép létesítette a parlamenti consolidatiót. Semmi sem jellemzi annyira e consolidatiót, mint hogy azt még a véderővita sem tehetette tönkre, mert csak Tisza Kálmán bukott meg, a szabadelvű párt uralma azonban tovább tartott,

tehát csak kormány, sőt inkább csak személyi válság lett a nagy harc eredménye, nem pedig párt- vagy parlamenti válság. Nagyon természetes, hogy a parlamentarismus alapjait nem Tisza Kálmán rakta le, hanem csakis a hosszú időben keresztül lerakott alapokon nyugvó parlamentarismusunkat mentette meg az itt-ott lehetséges beomlásoktól.

Egyetlen nemzedék sohasem képes állandó és maradandó építkezésekre, csak különböző s egymást követő nemzedékek egyesített ereje alkothat örökre fennálló nagyot.

A magyar parlamentarismust nyolcz század nemzedékének, lázas és fokozatos munkássága építette fel; nem volt lehetséges, hogy annyi század keserves munkáját egy rövid korszak háborgó szenvedelme tönkre tegye, mint tönkre tették a vandálok pusztításai kétezzer éves civilizatio emlékeit.

A 48-iki teremő korszakról s a megelőző századokról nem is szólva, újabb alkotmányosságunk korszakában a lángelmék egész sorozata versenyzett parlamentarismusunk régi épületének modern kidiszítése és örökre való megszilárdítása körül.

Nemcsak az angol példa, hanem nemzeti geniusunk csodálatos sugallata vezette nagy férfainkat.

Ezek legnagyobb része már örök álmát aluszsza, de dicső örökségbe hagyva a legfőbb nemzeti intézmény, a parlamentarismus szilárd oszlopszatát és gyönyörű ornamentikáját.

A régi nagyok: Széchenyi, Kossuth, Wesselényi emlékét felújítva, sőt tovább fejlesztve, Deák Ferencz, báró Eötvös József, gróf Andrássy Gyula, Horváth Boldizsár s más nagy férfiak vettek részt az új magyar parlamentarismusnak a régi talapzaton való felépítésében.

Alig volt még az angol parlamentarismusnak is korszaka, mely oly bőven termette volna a lángelméket és nagy szónokokat, mint a 48-ak kapcsolatos kiegyezési korszak.

Deák classikus egyszerűsége, Somssich Pálnak a szónoki művészet szabályai szerint kifaragott formái, báró Eötvös József elméjének bölcsészeti és költészeti magas röpte, Horváth Boldizsár nyájas ékesszólása s gróf Andrássy Gyula szabálytalan, de meglepő genialitásu rögtönzései még az angol parlamentarizmusnak is dicsőségére váló magaslatra emelték a magyar parlamenti rendszer oratori tartalmát, mely szintén hozzátartozik a parlamentarismushoz, sőt az eszmék küzdő korszakában egyszerűen nélkülözhetetlen az. Ékesszóló részében s a dialektika szempontjából parlamentarizmusunk az újabb évtizedekben nem hanyatlott, sőt modern coloritot vett fel s az eredményben sikeres része van minden pártnak s parlamenti szócsatázóinknak pártkülönbség nélkül. Ki feledkezhetnék meg némileg stereotyp pose-ai daczára Irányi Dánielről, a ki a függetlenségi párt legigazibb lelkesedése által vezérelt szónoka volt s lelkének tüzeit nem egyszer át tudta sugározni hallgatóiba? A legújabb szónokokról nem is szólva, Sennyey Pál, bár kissé rideg — de

impozáns és szinte meglepő egyszerűsége a correct formák tökélyében tündökölve, kit nem hatott meg annak idején?

S az angol conservatívek óta létezett-e hibátlanabb modorú szónok mint ő? Hívei, a conservatív s később az egyesült ellenzék soraiban nem nyitak-e a parlamenti szónoklat meglepő virágai — s hogy a legerősebbekre térjünk át — nem e sorokból emelkedtek-e fel Szilágyi és Apponyi?

Nemcsak a magyar parlamentarismus büszkeségei ők, hanem dicsőségere válnának bármely parlamentarismusnak a világon. A nélkül, hogy a szóharcz e két atléáját összemérnök s bármelyiknek politikai multjával s jelenével foglalkoznánk, kérdezzük: támadhat-e a küzdő szónak két ily bajvivője másutt, mint a hol a parlamentarismusnak nagy és nemes tradíciói vannak s a hol az erkölcsi szinarany az idők hosszú folyamaiban rétegről-rétegre rakodik le egymásra.

Es nem a folytonos szóharcz edzése teremt-e oly debattereket, mint a minő Tisza Kálmán, a kinek parlamenti ügyessége s a viták felett való uralkodó képessége csak ritkán jut osztályrészül pártvezérnek s ha jut, csak ott juthat, a hol a politikai s a parlamenti életnek nagy előzményei vannak.

Még a másodrangú szóharczosok is, esetleges tévedéseik s hibáik daczára, kiváló helyet foglalnak el a küzdő szó történetében.

Horánszky Nándor néha kesernyés élessége, Ugron romboló heve kiváló erőforrásból származik; Beöthy Ákos ékesszólása pedig a tudományosság s az angol parlamentarismus ismeretének komoly fegyverzetével lépett fel, imponálva és felvilágosítva. A már is nagy jelenű de közéletünkben még fényesebb jövőjű Tisza István meg éles eszével és tágkörű ismereteivel válik ki. Eötvös Károly bonhomája, Berzeviczy Albert, Hegedűs Sándor és mások előkelő, vagy tiszta előadása szintén kiváló parlamenti jelenséget képez.

A hol ennyi erő működik közre a parlamentarismus megalapításában a hol még a ház elnökeinek sorában is oly — az angol példákra emlékeztető — nagyságok szerepeltek, mint Somssich Pál, Ghyczy Kálmán s jelenleg Szilágyi Dezső, ott a parlamentarismus épülete kemény anyagból készült s így maradandóságra számíthat az.

Csakis ennek köszönhető, hogy parlamentarismusunk épületében nagyobb rombolást nem vittek véghez a későbbi események és különösen két obstructio, melyek egyike Szápáry megyei reformját, a másik a Bánffy-kormány hirhedt 16. §-át támadta. Egészen bizonyos, hogy gróf Szápáry Gyula miniszterelnök mindjárt a viharok után, amelyek Tisza uralmát ledöntötték, békés auspiciumok közt vette át a kormányt és midőn 1890 márczius 17-ikén a házban bemutatkozott, a parlamenti zivatarok tényleg megszűntek.

Az új kormány programját gróf Szápáry Gyula márczius 17-ikén terjesztette elő.

GRÓF SZÁPÁRY GYULA
(Eredeti fényképfelvétel után.)

Az Athenaeum nyomasa.

A programbeszéd irányelvei között első helyen emelkedett ki az 1867-iki alap sértetlen fentartásának s a monarchia másik felével való jó viszony ápolásának hangoztatása. Ezután a külügyi helyzet felől szólt a miniszterelnök s az 1878 óta követett irányhoz való ragaszkodást jelölte meg továbbra is követendőül, helyeselve a hármasszövetség (osztrák-magyar-német-olasz) külügyi politikájának irányát, melynek célja az európai status quo-nak változatlan s az európai békének továbbra is megőrzése és fentartása. A belügyek terén főcélul az államháztartás egyensúlyának fentartását jelölte meg, miért is a kulturális és közgazdasági téren csak mérsékelt beruházások fogyanatosítását czélozta. Kiemelte a mezőgazdaság mellett az iparvállalatok pártolását, az árvízkarok csökkentése végett teendő vízszabályozások szükségességét és czéltudatos forgalmi politika követését.

A vám- és kereskedelmi nemzetközi szerződések megkötésénél a hazai érdekek érvényesítését mindenkor szem előtt tartandónak hirdette. Feszült érdeklődést s utóbb élénk helyeslést keltettek a belügyi tárczáról mondott szavai, midőn határozott formában jelentette ki, hogy az állami adminisztrációt szándékozik behozni. De már ekkor kiemelte a miniszterelnök a helyi érdekek biztosítását s kilátásba helyezte az állampolgári jogok védelmére s az esetleges túlkapások és visszasságok orvoslására szolgáló közigazgatási bíróság létesítését, a mi közhelyeslésre talált. A többi tárcza irányára nézve az eddiginek követését jelölte meg a miniszterelnöki programbeszéd, hangoztatván, hogy a honvédelmi tárczában nem lesz nagyobb törvényhozási actio, Horvátországot illetőleg pedig a kormány az 1868-iki XXX. t.-cz. alapján áll.

A mi a kormánynak általános magatartását illeti, erre nézve minden körülírás nélkül, egyenesen kimondta Szápáry, hogy a kormány a szabadelvű irányt követi, mi általános helyesléssel találkozott, azt pedig nyomatékkal emlegette, hogy az alkotandó törvényeknél azok gyakorlati szükségességét mindig figyelembe fogja venni a kormány. Az alig lezajlott honossági vitáról is megemlékezett, midőn kimondta, hogy a kormány nem szándékozik törvényjavaslatot előterjeszteni a honossági törvény módosítása tárgyában, de ha e tárgyban az ellenzék tenne előterjesztést, a kormány ezzel szemben álláspontját nyíltan és határozottan kifejezésre juttatná.

Kiemelte Szápáry, hogy a kormány törvényjavaslatainak előterjesztésénél a többségre támaszkodik, de az egész ház támogatására számít, ha esetleg a parlament és az ország tekintélyének megóvásáról lenne szó.

A közjogi ellenzék nevében Irányi Dániel fejezte ki bizalmatlanságát a kormány iránt, de a mérsékelt ellenzék részéről gróf Apponyi Albert csak elvi tekintetben hangoztatta ellenzéki ellenőrző álláspontjának fentartását s a részletekre nézve több pontban kijelentette egyetértését a miniszterelnök program-pontjaival. Így különösen helyeselte a hármasszövetségre s a közigazgatási reformra vonatkozó kijelentéseket.

Ez utóbbi képezte a Szapáry-kormány működésének legfontosabb momentumát. Hosszú bizottsági tárgyalások előzték meg a közigazgatás államosítására vonatkozó törvényjavaslatnak előterjesztését, mely végre 1891 majus 29-ikre tüzetett ki tárgyalásra a képviselőházban. Irányi Dániel a jövő országgyűlésre kívánta halasztani a tárgyalást, hogy előzetesen a választó-polgárok állásfoglalása kipuhíttassék a nagyfontosságú reform iránt, de a miniszterelnök erőiesen ellenezte a régen készülő s a közvélemény által is eléggé ismert javaslat elhalasztását.

A képviselőház belefogott a törvényjavaslat tárgyalásába, melynek előadója Perczel Dezső volt, ki szakszerű tájékoztatással vezette be a vitát. A szélsőbal el volt határozva mindenképpen megakadályozni a javaslatnak törvényerőre emelkedését s azért obstrukcio szervezéséhez fogott. Szederkényi Nándor volt a javaslatnak első ellenzője, ki hosszas kifogásainak elsorolása után határozati javaslatot is terjesztett a ház elé, s hogy minél jobban húzzák a vitát a szélsőbaloldaliak, már az első határozati javaslatnak a jegyző által való még egyszeri felolvasását is követelték, a mi az obstrukció kezdetét jelentette, de a miben a kormánypárt most még kételkedett.

A vita kezdetben nagy érdeklődéssel folyt. A kormánypárt részéről sokan vettek részt benne. Beszéltek mellette Rakovszky István, Tisza István, Schwarcz Gyula, Szalavszky, Veszter Imre, gróf Andrássy Gyula, Horváth Boldizsár, e sorok írója és mások, az ellenzék részéről hozzájárult általánosságban Horánszky Nándor s részletező fejtegetés alapján gróf Apponyi Albert is pártja nevében, de a közjogi ellenzék makacsul megmaradt tagadó álláspontja mellett. Június 5-ikén kezdődött az erősebb izgalom, midőn Ugron Gábor heves támadással illette a javaslatot, június 14-ikén már nyíltan fejtegették a lapok az ellenzék obstrukciójának lehetőségét és esetleges sikerét, de a kormánypárt szilárd elhatározással védte álláspontját s közömbösen, némi kicsinyléssel ringatózott az obstrukcio hullámain.

Az általános vita csak július 7-ikén ért véget, s a záróbeszéd után július 13-ikán történt a szavazás. A javaslat mellett szavazott 261 képviselő, ellene 99. Tehát a nagy többség általánosságban hozzájárult a javaslatához.

A részletes vitát báró Prónay Dezső szeptemberre kívánta halasztani. Csatlakoztak hozzá az ellenzék legkiválóbb szónokai: Apponyi, Helfy, Eötvös Károly, de a miniszterelnök ellenezvén az elhalasztást, a javaslatnak folytatólagos tárgyalására kérte a képviselőházat, s midőn ezt a többség elhatározta, az obstrukcio teljes erővel működésbe lépett. A szélsőbali ellenzék most már nyíltan kijelentette, hogy a javaslatnak törvényerőre emelkedését mindenképpen meggátolja, s már a törvényjavaslat czíméhez 12 ellenzéki képviselő iratkozott fel szólásra.

Az egész július hónap heves parlamenti csaták és izgató hírlapi vitatkozások között telt el. A kormánypárt állta a vitát, az ellenzék obstrukciós heve sem csillapodott, sőt mindegyre fokozódott. Végül Szá-

párty is belátta, hogy a 277. §-ból álló javaslatot lehetetlen végigtárgyalni. Augusztus 4-ikén tehát előterjesztést tett a szabadelvű pártkörben, hogy a javaslat 1. §-ának elfogadása után egy új 2-ik §. toldassék a javaslatba s ekként a közigazgatás államosítása elvileg kimondatván, az egész javaslat vétessék le a napirendről. A párt egyhangú helyesléssel fogadta a miniszterelnök indítványát, melyet augusztus 6-ikan a képviselőháznak is előterjesztett, »hogy a kormány és parlament tekintélyét megvédje az ellenzék obstructiója ellen«. A képviselőház augusztus 8-ikán tartott ülésében harmadszori olvasásban is elfogadta a két §-ból álló törvényjavaslatot, mely kimondja ugyan elvileg a közigazgatás államosítását, de gyakorlati jelentősége az összezsugorodott törvénynek nem lett, a Szápáry-kormány tekintélyét pedig szétmorzsolta.

A Szápáry-kormány legnevezetesebb eseménye a koronázás huszonöt éves jubileuma, mely 1892 június 6—8. napjain királyhoz és nemzethez egyaránt méltóan, páratlan fényvel a nemzet örömrivalgásának közepette tartatott meg.

A magyar nemzet lelkesült örömmel ragadta meg ez alkalmat, hogy diszbanderiumokkal, küldöttségekkel, hódoló feliratokkal, fáklyásmenettel, kivilágítással stb. tüntető módon adjon kifejezést királyra, »a legalkotmányosabb király« iránt érzett hálájának és őszinte ragaszkodásának.¹

A hála és ragaszkodás jutott kifejezésre az ünnep alkalmával a Felséghez intézett beszédekben, a hercegprímás beszédében, melyet az ünnepélyes Tedeum alkalmával mondott.

»... Téged adott felséges királyunk nekünk az Ig és áldásul a szent frigynek, melyet a trónhoz e hű és szabad nemzettel alkotmányunk talaján ma egy negyed százada kötöttél, megérnünk engedte ez örömnapot...; nem volt e huszonöt évnek egyetlen napja sem, mely foglalkozni látta volna a magyarnak törhetlen hűségét, hazafiúi lelkesedését, alattvalói szeretetét Felséged felkent személye iránt. Felséged meghódította a nemzet szívét. Hogyne hódította volna meg?! Hisz mi tudjuk, hogy mióta szent ősdnek, Istvánnak koronája érinté fejedet, a magyar birodalomban senki sem volt, a ki törvényeinket jobban tisztelte volna, a ki a haza iránti kötelességet nagyobb buzgalommal tisztelte volna.«

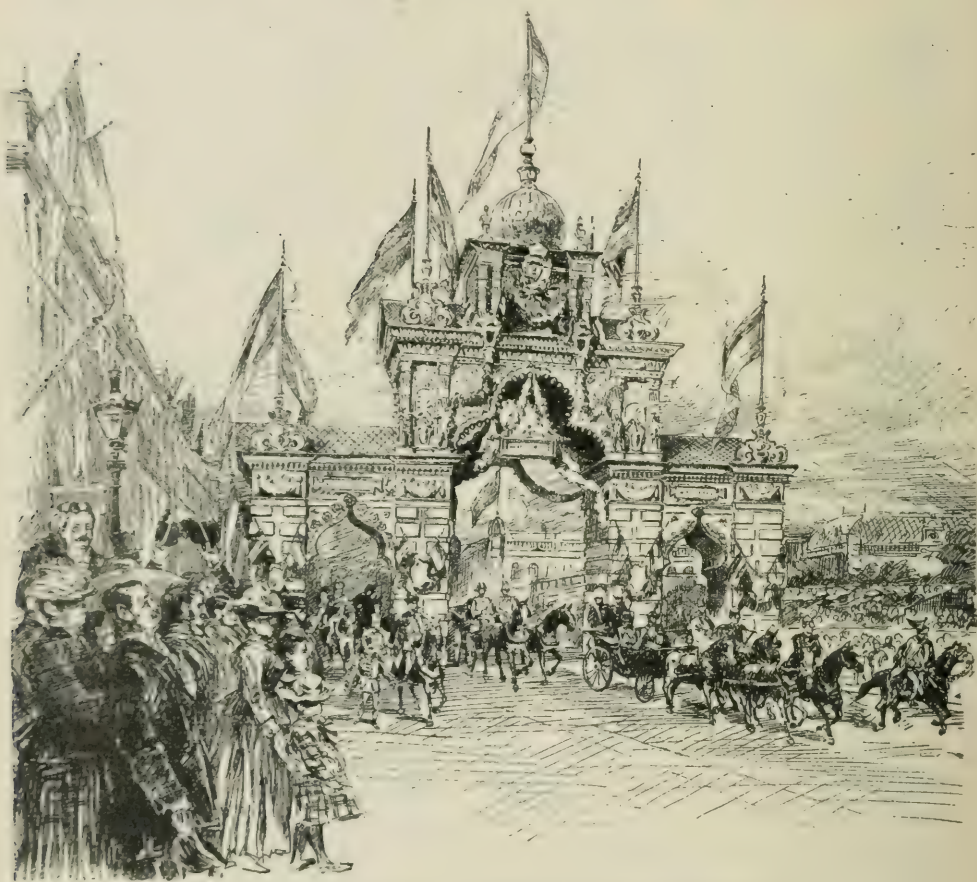
A főrendiház küldöttségét vezető Szláv József koronaőr így szólott beszédében:

»... Nem volt királyaink között egy sem, ki királyi hitlevelét, esküjét felségednél, dicsőségesen uralkodó királyunknál bővebben megtartotta volna.«

Az alkotmányos érzés szilárdságáról s az eddigi alkotmányos úton való haladásról biztosított a királyi válasz:

¹ A főrendiház küldöttségét Szláv József koronaőr, másodelnök, a képviselőházét b. Bánffy Dezső elnök vezette a király elé, a lovasbandériumot gr. Károlyi István vezette, a fáklyásmenet rendezője Emich Gusztáv volt.

„Bizalmam az ősi erénybe volt jelszavam, midőn egy negyed század előtt dicső elődöm szent koronája a nemzet színe előtt fejemre tétetett s en által Magyarország apostoli királya és hű népei közt a kölcsönös szeretet és bizalom megerősödve új zálogot nyert. E bizalmamban nem csalatkoztam, mert a lefolyt huszonöt év alatt a magyarnak ősi erényei is: hű ragaszkodás királyához és rajongó szeretet hazájához, minden alkalommal szívemelő összhangzásban nyilvánultak, minek folytán nemcsak az

Ő Felsége bevonulása a koronázási jubileum alkalmából.

(Rajzolta Kimnach László.)

ország szellemi és anyagi terén a legörvendetesebb haladás és fejlődés mutatkozott, hanem az egész monarchia hatalmi állása is növekedett.»

És a képviselőház küldöttségének adott válaszban így szólt a király a nemzet képviselőihez:

„Nem kétlem, hogy habár az e célra vezető utak választásában egyesek nézetei eltérnek is, — mégis mindnyájunkat csak egy gondolat: a haza jóléte vezet és hogy az egész képviselőház valódi hazafias érzel-

mektől valamint a trón és szent korona iránti hűségtől áthatva támogatni fogja népeim boldogítására irányzott szándékaimat, melynek valósitása leg-szebb jutalma leend fáradozásaimnak.*

Csupán egy hiányzott, a mi miatt az öröm nem lehetett teljes, a minek hiányát legelőször a halás király vette észre: »A sok öröm között csak az érint fájdalmasan, hogy az öreg ur (Deák) és Andrassy Gyula gróf nem érhették meg e szép napokat.* S a kiegyezés megalkotóiról külön megemlékezett a képviselőház küldöttségének adott válaszbán is: »Nem lehet, hogy e mai napon első sorban kegyelettel ne emlékeznénk vissza azon számos nagy hazafiakra, kik huszonöt év előtt és azóta hű tanácsosaim, a hazának bölcs vezérférfiai voltak, de a kiket a Mindenható akarata azóta az élők sorából magához szolított; vigasztalással láthatjuk azonban, hogy, midőn tetteiket a történelem megerősíti, szellemük tovább él a hazában annak javára és dicsőségére, és reméljük, élni fog ezután is.*

Az ünnepély egész lefolyása a királyt a trón legerősebb támaszának, a magyar nemzet lelkes ragaszkodásáról győzte meg ismét, a nemzet pedig a királyi kegy egy újabb nyilvánulásával gazdagodott, midőn ő Felsége Budapestet fő- és székváros rangjára emelve, ismét közelebb vitte egy régi titkos óhaja teljesedéséhez.

Politikai alkotásai és intézkedései nem nagyon emelték a Szápárykormány tekintélyét. Sok kegyetlen támadásra szolgáltatott anyagot az országgyűlés felosztatása s az 1892 január 28-ikára kitűzött téli választás. E választásoknál Szápáry súlyt fektetett bizonyos fokig egy személyes párt megalakítására és így történt azután, hogy a szabadelvű párt számos régi kiválóbb tagja: Falk Miksa, Csernátorny Lajos, Gajáry Ödön, Dárday Sándor, Emich Gusztáv, Ország Sándor, Matlekovits Sándor stb. nem választatott meg. De betetőzte az elkeseredést a kormány, főleg pedig a miniszterelnök ellen magának Szápárynak az a terve, hogy a 48-iki magyar honvédek a budai honvédemlék leleplezésekor (1893. május 21-ikén) koszorút helyezzenek Hentzinek budavári szobrára, a mi maga után vonta a Szápárykormány bukását.

A budai honvédszobornak leleplezésére rendezett ünnepély programja heves politikai vitatkozást támasztott úgy a politikai pártkörökben mint a hírlapokban. Szápáry Gyula miniszterelnök ugyanis a katonaság és polgárság közötti egyetértés és összetartás érzetének fejlesztésére azt tervezte, hogy a közös hadsereg nevében koszorút tegyenek a budavári honvédszoborra s viszont a 48-iki honvédek koszorúzzák meg a Hentzi-szobrot. Ekként az egykor egymás ellen küzdő felek kölcsönösen kifejezést adnak egymás hősei iránt való tiszteletüknek, így a kölcsönös bizalmatlanság megszűnván, a hadsereg és nemzeti szellem közötti kibékülés a szobrok megkoszorúzásában nyer megpecsételt. A terv keresztülviteléhez Szápáry ő Felsége jóváhagyását is megnyerte, de elmulasztotta a közvélemény hozzájárulásának megszerzését s így nagy vihar támadt az alapjában jó intenciójú terv keresztülvitele ellen.

A miniszterelnök még bizalmasait sem avatta bele a szobrok megkosztortinasára vonatkozó tervébe, annál kevésbbé gondoskodott arról, hogy tervet a sajtó jóindulatú s helyes magyarázattal kísért ismertetések által már előzetesen megkedveltesse a közönséggel. Midőn politikai barátai hírt vettek a miniszterelnök tervéről, meghökkentek s nagy tüntetést és ádáz hírlapi csatározást jósoltak. A jóslat teljesült. A visszatetszés, melyet Hentzi szobrának megkosztortúzása ellen a napi sajtó támasztott, nemcsak a kosztortuzas tervét döntötte dugába, hanem kormányválságot, Szápáry bukását is vonta maga után.

Szápáry bukását a Hentzi-szobor kérdése érlette meg, mert az ez ügyben kapott seb nélkül, s ha lent állása szilárd, Bécsben az ő egyházpolitikai programja talált volna elfogadásra és nem a Wekerle-cabineté; Bécsben azonban jól tudták, hogy Szápáry állása meg van ingatva, és így jött létre az egyházpolitikai programmal a Wekerle-kormány. És így következett el Magyarország egyik legnagyobb korszaka, amelyre vonatkozó előadásban Szápáry szerepéről és bukásáról részletesebben leendő szó.

X. FEJEZET.

Az egyházpolitikai harc és előzményei.

Magyarország ujabbkori történetében nem volt oly érdekes, hibákkal és tévedésekkel annyira telt és mégis nagy eredményekre vezető conflictus, mint az egyházpolitikai harc, melynek előzményei szinte a kiegyezés korszakát s következményei a legközvetlenebb jelenkort érintik.

Maguk az előzmények nagyrészt már megérték a történetirői följegyzés számára, a következmények azonban a napi- és a pártpolitikát érintik, ép ezért ezek bonczolásától tartózkodni fogunk. A vallásszabadság, a polgári házasság és anyakönyv legtávolabbi előzményeiről már volt szó Deák Ferencz híres beszédének kapcsán, valamint szó volt arról is, mikép került le a napirendről Deák és a Deák-párt egyházpolitikája. Az elnapolás és a nehézségek elől való kitérés és az e törekvésben nem egyszer nyilvánuló hipokrisis jellemzi azon hosszú korszakot, mely Deák Ferencz beszéde óta a legujabb egyházpolitikai program föllállításig tartott. Különösen jellemző, hogy Irányi Dániel évről-évre megújított indítványa rendszerint általános helyesléssel találkozott, habár az opportunitási szempontok miatt legtöbbször mellőztetett. Mindenki érezte, hogy az 1868-iki törvényhozás nem fejezte be az egyházpolitikai alkotásokat s hogy előbb-utóbb meg kell küzdeni a vallásszabadság, a polgári házasság és anyakönyv nagy kérdéseivel: de az actualis kormányok és uralkodó pártok,

beleértve a Deák-pártot is, az »előbb« helyett az »utóbb«-ot választották. Nemcsak a *quieta non movere* elve gátolta a lappangó egyházpolitikai kérdések megoldását, hanem egyszersmind azon tudat, hogy a Deák-féle tradíciók alapján való megoldás legfőbb gátja a parlamenten kívül, vagy helyesebben felett van. Nem volt kormány, mely komolyan megkísérelte volna e gát elhárítását, és így palliatív eszközök pótolták a széles alapszatu reformalkotásokat. A zsidók és keresztények közti vegyes házasság — bármily jó szándékkal volt előterjesztve, hogy a vakmerően előtörő társadalmi reactiót, az antisemitismust segítse leküzdeni — bevezette a félrendsabályok sorozatát. Még azok is, akik liberális álláspontjukhoz hiven védtek és megszavazták a törvényjavaslatot, szintén kivétel nélkül elismerték, hogy az nem tartalmazza a gyökeres orvoslást, annál kevésbbé, mert csak a zsidók és keresztények közti házasságot szabályozta, de nem oldotta meg sem az állami házassági jog nagy kérdését, sem pedig a keresztény felekezetek közt fölmerült problémákat. Szilágyi Dezső szinte az összes liberális párt nézetét tolmácsolta, midőn a kötelező és általános polgári házasságban látta a gyökeres orvoslás módszerét, a polgári anyakönyvben pedig a keresztény felekezetek közti ellentétek megszüntetését. Minden egyéb kísérlet csakugyan palliatív eszköznek bizonyult. Első ily eszközt képezett a kihágásokról szóló törvény 53. §-a, mely két hónapig terjedhető elzárással és 300 frtig terjedhető pénzbüntetéssel fenyegette azon papot, aki az 1868: LIII. t.-cz. 12. §-a ellenére vegyes házasságból származó kiskorú egyént, ennek 18-ik éve előtt, más vallásfelekezetbe fölvesz. Az utolsó, az 1868-iki egyházpolitikai törvény után ugyanis megindultak az elkeresztelések és az ezekkel kapcsolatos recriminációk. A törvényhozás érvényt akart szerezni az 1868: LIII. t.-cz.-nek, mely elrendelte, hogy a vegyes házasságból származó gyermekek szüleik vallását nemük szerint követik, a büntetőjogi sanctio ellenére azonban az elkeresztelések tovább folytak, és a bíróság, hogy az elkeresztelő lelkészek fogságba vagy súlyos birság alá ne kerüljenek, sok esetben azon álláspontra helyezkedett, hogy a keresztény szülőtől származó gyermek megkeresztelése még nem egyértelmű a más vallásfelekezetbe való fölvétellel.

Az elkeresztelések és felekezeti viszályok tovább folytak, mert a lelkészek egy része nem tette át a megkeresztelésről szóló bizonylatokat. Ekkor következett a második palliatív rendszer: Trefort 1884 július 11-iki rendelete, mely fölkérte a főpásztorokat, hogy utasítsák a lelkészeket, miszerint a keresztelési bizonylatokat az illetékes lelkészhez tegyék át. Külön büntetési sanctiót azonban Trefort rendelete nem állapított meg, hanem, bár téves alkalmazással, utalt a kihágási törvény 53. §-ában kiszabott büntetésre. Nagyon természetes, hogy az e §-ban foglalt büntetés nem volt alkalmazható ama tényre, ha valamelyik lelkész elmulasztja a hivatalos bizonylat átküldését, hanem csakis magára a más vallásfelekezetbe való fölvétel tényére: így Trefort rendelete hibás volt a törvény alkalmazásának

tekintetében, de új büntetést nem statuált. A bajon azonban ez a rendelet egyáltalán nem segített s hat év múlva gróf Csáky Albin vallás- és közoktatásügyi minster megkísérelte az orvoslást híres rendeletével, melyben egy lépéssel már tovább ment mint Trefort.

E conflictust megelőzte egy másik — bár kisebb jelentőségű — összeütközés. A nagyszombati katolikus tanítóképzőben, — amelyet legnagyobb részben a kormány kezelése alatt álló tanulmányalap tart fenn s amelynek igazgatóját is a kormány nevezi ki — a minster által kinevezett igazgató, támaszkodva a hercegprimás által kiküldött kanonok utasítására, a képesítő vizsgálatok alkalmával megtagadta a minster kiküldötétől, a királyi tanfelügyelőtől a jogot, hogy a vizsgálati jegyzőkönyvet s a képesítő okleveleket aláírja, oly jog, melyet — mellesleg megjegyezve — az ugyanazon egyházmegyéhez tartozó budapesti katolikus képezdénél a királyi tanfelügyelő ellenmondás nélkül gyakorolt. A minster szigorú utasítást küldött, a melyben tanfelügyelője jogának érvényesítését követelte. A rendeletet az akkor már súlyosan beteg Trefort írta alá, s a hercegprimás ellen némely püspöki kinevezés és egyéb ügy miatt különben is ingerült s betegsége által még izgékonyabb levén, Trefort utasítást adott rendeletének a lapokban való közlésére. A primási udvar ebben provocatiót látott s a primásnak a minsterhez intézett átiratát, mely már erre való tekintettel lett szerkesztve, szintén közzétette a lapokban. Az átirat nagy feneket kerített a dolognak, sajnálatot fejezett ki a fölött, hogy egy a minster és a primás alárendelt közegei között felmerült összeütközés a nyilvánosságra való appellálás által országos dologgá lett növelve, kifejtette a primásnak a jogkérdésre nézve a minsterétől eltérő felfogását s bár egészben véve eléggé mérsékelt hangon volt tartva, tartalmánál fogva alkalmas volt arra, hogy a clericális és részben az ellenzéki sajtó az ügyet most már csakugyan mint a culturharcz előcsatározását tárgyalja.

A primás irata Trefortot úgyszólván halálos ágyán találta; a nagyszombati conflictus eligazítása utódjának jutott örökségül, kinek személye megválasztásánál a kormány és a katolikus egyház között akkor tényleg kiélesedett helyzet nem az utolsó szempontot képezte. Gróf Csáky Albinról mindenki tudta, hogy liberális gondolkozását igen jól képes összeegyeztetni egy hithű katolikus vallásosságával s hogy őt a pápa, mint az egyház hű és buzgó fiát, a Szent-Gergely-renddel tüntette ki; e mellett ismeretes volt higgadt gondolkozása, concilians és tapintatos modora, melyek által szinte teremtvé látszott lenni a békéltető szerepére.

Bár azok, a kik így gondolkoztak, Csáky személyét helyesen ítélték meg, a helyzet megítélésére nézve mindkét irányban: úgy a múltat mint a jövőt illetőleg teljesen csalódtak. Csalódtak, mikor azt hitték, hogy a conflictust csakis a Trefort heveskedése és szabad gondolkozása idézte elő, és csalódtak, a mikor azt remélték, hogy azt békülékenységgel és higgadsággal sikerülni fog véglegesen eloszlatni. E téves hitben pedig némileg osztozott

akkor Csáky is, a kit környezetének a tapasztalás által kissé pessimistábbá tett némely tagja figyelmeztetett arra, hogy a conflictus okai mélyebben rejlenek s a pillanatnyi baj orvoslása után újabbakat fognak előidézni.

A másik — a jövőt illető — csalódás nem váratott soká magára. Egyelőre azonban úgy látszott, mintha a Csáky békéltető munkájának és

Trefort Ágoston.

(Fénykép után.)

a clerus s különösen a primás és udvara iránt tanúsított rendkívüli előzenységének gyümölcsei nem maradnának el. A nagyszombati conflictus eloszlátása érdekében Berzeviczy államtitkár, Csáky utasításának és saját felfogásának is megfelelően egy, a primáshoz intézett memorandumszerű átiratot dolgozott ki, melyet a ministertanács pontról pontra tárgyalt és

elfogadott, s mely a kormány jogi álláspontjának minden sérelme nélkül, sőt annak a történeti fejlemények alapján való igazolásával igyekezett az egyházi álláspont aggályait eloszlatni s a megoldás útját megjelölni.

A primás, az új minister előzékenységét előzékenységgel viszonzva elfogadta az átirat álláspontját és a conflictus el volt intézve, a nyugalom ismét helyreállott.

Ez 1888 végén történt, tudvalevőleg az elkeresztelési viszály 1890 tavaszán tört ki, tehát a szélcsend alig tartott egy évnél tovább. Ekkor ugyanis Csáky elhatározta, hogy rendeleti úton keresztülviszi az 1868: LIII. t.-cz. intézkedésének végrehajtását. Tudvalevő dolog és okmányokkal is igazolható, hogy a püspökök soká minden ellenvetés nélkül végrehajtották a minister felkérését és az elkeresztelés okmányait az illetékes helyre áttették. A felekezeti izgatás azonban csakhamar nagy mérveket vett s a lelkészek nem engedelmeskedtek. Rendeletének kibocsátása előtt azonban Csáky beszélt a főpapság legnagyobb részével, és alig néhány egyháznagynak volt az ellen kifogása, hitelvi akadályt pedig egy sem említett.

A rendelet kibocsátása után azonban föltámadt ez ellen szinte az egész katolikus papság. Csáky rendelete, melyet 1890 február 26-ikán bocsátott ki, abban különbözött Trefort rendeletétől, hogy a kihágási törvény 1. §-ának alapján 100 forintig terjedhető pénzbüntetést statuált azon esetre, ha valamely lelkész a vegyes házasságból származó gyermek megkereszteléséről szóló bizonylatot az illető lelkészhez át nem teszi. A kérdésbe most már hevesen szólt bele a felekezeti szellem; de a legkiválóbb jogászok közül is igen sokan kétségbe vonták a rendelet törvényességét. Valóban, nemcsak a rendelet czélszerűségéről, hanem arról volt szó, vajjon jogosan bocsátotta-e azt ki a cultusminister vagy nem. Magyarország, a magyar közszellem két táborra szakadt, és az egyik azt vitatta, hogy a rendelet törvényes, a másik az ellenkezőt. Ma, az akkori szenvedélyek elpárolgása után, teljes nyugalommal konstatálható, hogy a rendelet törvényességéhez minden esetre szó fér, csak a kibocsátó minister jóhiszeműségéhez nem. Kevés törvényünk adott alkalmat annyi félreértésre mint a kihágásokról szóló 1879: XL. t.-cz., mely a rendezés ürügye alatt bőkezűen osztogatta a legkülönbözőbb hatóságoknak a kihágás-alkotó és büntető hatalmat, anélkül hogy a kellő korlátok és elhatárolások megjelöléséről gondoskodott volna. Így történt, hogy gróf Csáky Albin a kihágási törvény 1. §-ának alapján jogosnak vélte, hogy a keresztelési bizonylat átküldését megtagadó lelkész cselekményét, illetőleg mulasztását kihágásnak minősítse és mint ilyent büntesse. A törvényesség kérdése azonban csakhamar máttérbe került a gyakorlati esetek és az ezek által okozott izgalmak mellett.¹

¹ 1. A Trefort- és Csáky-féle rendelet szövegét egész terjedelmében kapja az olvasó, mert e két okmány egyszer-mind dirigens okmánya, az egyházpolitikai harc első korszakának.

A rendelet és a büntető sanctió megvolt, elkeresztelések mégis történtek, de a legkülönbözőbb elbánás alá kerültek. A kormány hol üldözte a vétkes lelkészeket, hol nem, és egyes esetekben, amidőn a rendeleter

A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszternek 24,724. számú rendelete, a vegyes házasságból származó gyermekek kereszteleési bizonylatainak kölesönös kiszolgáltatása tárgyában.

Midőn a magyar törvényhozás az 1868. évi LIII. t.-cz.-et megalkotta, azon szándék által vezéreltetett, hogy az ország keresztény felekezetei közti viszonyosságot kellőleg körülvonaloelván, százados surlódásoknak véget vessen és a vallásfelekezetek közti békének ujabb támaszt és biztosítékat nyujtson.

E törvény többi közt a vegyes házasságokból származó gyermekek körül is intézkedvén, 12. §-ában kimondja, hogy a fiúk atyjuk, a leányok pedig anyjuknak vallását követik, egyuttal jövőre nézve is érvénytelennek, semmisnek és minden jogerőt nélkülözőnek jelentvén ki bármely szerződést, törítvényt vagy rendelkezést, mely e törvénnel ellenkeznék.

Ezen szakasznak logikai folyománya, hogy azon esetben, ha valamely lelkész oly gyermeket, ki a törvény szerint más keresztény felekezethez tartozik, bármely okból megkeresztel, azt saját anyakönyvébe be nem vezetheti, hanem köteles az ezen ténykedésről szóló bizonylatot az illetékes lelkészhez hivatalból és avégből haladéktalanul áttenni, hogy az ekként megkeresztelt gyermeknek születését saját anyakönyvében följegyezhesse; mert a más felekezetbeli lelkész által történt megkeresztelés a gyermeknek vallás tekintetbeni törvényszerű hovatarozandóságán mítsem változtat, az egyes keresztény vallásfelekezetek anyakönyveinek hiteles volta pedig csak ez uton eszközölhető.

De van még egy más ok is, mely a lelkészeket illetén kereszteleési bizonylatok kölesönös kiszolgáltatására kötelezi, és ez azon birói magyarázat, melyet az 1868 : LIII. t.-cz.-el szoros kapcsolatban álló 1879 : XL. t.-cz., tüzetesen annak 53. §-a, egyes előfordult esetekben talált, mely birói magyarázat azon nézetet látszik érvényre emelni, hogy a keresztény szülőkötől származott gyermeknek megkeresztelése más felekezetbeli pap által mint amelyhez a gyermek nemét tekintve a törvény szerint tartoznák, nem azonos az illető gyermeknek a kereszteleő lelkész felekezetébe való fölvételével.

Midőn pedig az egyházak e birói magyarázatnak előnyeit elfogadták, ott ahol ez az 1879 : XL. t.-cz. 53. §-a alapján más felekezetbeli gyermekek megkeresztelése és az anyakönyvi kivonat ki nem szolgáltatása miatt bevádolt papjaik javára szolgált, elismerték a föltevést, hogy a lelkész a gyermeket az azon végrehajtott kereszteleés által nem a maga felekezetébe vette föl; miből önként következik, hogy a kereszteleési bizonylat a másik, illetékes egyháznak szolgáltatandó ki.

Mindazonáltal évenként számos eset fordul elő, melyben különféle egyházi hatóságok panaszt tesznek nálam, hogy más felekezetek lelkeszei törvényszerűen a panaszt tevő hatóságok egyházához tartozó gyermekeket megkeresztelik anélkül, hogy a kereszteleési bizonylatokat az illetékes lelkesznek kiszolgáltatsák, sőt hogy erre fölszólittatva, e bizonylatok kiadását különféle, a törvény által meg nem állható okokból megtagadják.

A fentebb tisztelettel előadottak után szükségtelen bővebben okadatolnom ama sürgös kérésemet, miszerint az egyház joghatósága alatt álló papságnak a szóban forgó törvény-intézkedéseket ujbol megmagyarázván, ugyanannak egyuttal szigoruan meghagyni méltóztassék, hogy mindannyiszor, valahányszor oly gyermeket, ki a törvény rendelkezése szerint más felekezethez tartozik, bármely okból megkeresztelnek, a kereszteleési bizonylatot anyakönyvezés végett az illetékes lelkészhez a ténykedés után legfőlebb nyolcz nap alatt és az 1879 : XL. t.-cz. 53. §-ában megszabott büntetés terhe alatt áttenni el ne mulasztassák.

Kelt Budapestén, 1884 évi július hó 11-én.

Trefort, s. k.

komolyan vevő hivatalnokok eljárak tisztükben, a kormány mint felettes hatóság a halasztás és elnapolás rendszerét követte. Más esetekben a büntetés tényleg végrehajtatott, ami újabb és újabb izgalmakra adott alkalmat. Ekkor azonban még az egyházpolitikai program fölvetéséről nem volt szó. A közbejött országgyűlési választások is az egyházpolitikai kérdések megvitatása nélkül mentek végbe, a választásoknál azonban mégis érez-

II. A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszternek 10,086. sz. a. valamennyi egyházmegyei hatósághoz és törvényhatósághoz intézett rendelete,

a keresztelési bizonylatok kölcsönös megküldése tárgyában.

Az 1879 : XL. t.-cz. 1. §-a alapján, tekintettel az 1868 : LIII. t.-cz. 12. §-ának rendelkezésére, kihirdetés, az elsőfoku hatóságok tudósítása és további illetékes eljárás céljából rendelem :

1. Mindannyiszor, valahányszor a lelkészek bármely okból oly gyermeket megkeresztelnek, ki az 1868 : LIII. t.-cz. 12. §-ának rendelkezése szerint más hitvalláshoz tartozik, minden további megkeresés bevárása nélkül a ténykedés napját közvetlenül követő nyolcz nap leforgása alatt a keresztelési bizonylatot az illetékes lelkésznek térti bevény vagy kézbesítési könyv mellett hivatalból átküldeni tartoznak, tekintet nélkül minden bármely oldalról jövő intézkedésre vagy kívánatra.

2. Valahányszor bármely lelkész ilynemű itt körülírt ténykedést saját anyakönyvben följegyzett, a keresztelési bizonylatnak az előbbi pontban meghatározott átküldetése előtt ugy magán a keresztelési bizonylaton, mint saját anyakönyvében a megfelelő helyen, a jegyzet-észrevétel (observatio-animadversio) rovatban multhatatlanul fölveendő és soha egyetlenegy esetben el nem hagyandó a következő hozzáadás : »Hivatalból áttétetett az N. N. lelkész hivatalnak, hely, idő.«

3. Anyakönyvi kivonatok kiállítására akár magán-, akár közhasználatra kizárólagosan csak azon lelkész illetékes, kinek hitvallását az illető egyén a törvény értelmében követni tartozik. Azért az előbbi pontban körülírt, észrevétellel ellátott és az illetékes lelkészhez áttett anyakönyvi bejegyzés — mely bejegyzés az 1868 : LIII. t.-cz. 12. §-ának rendelkezésén, hogy a gyermekek szülőik vallását nemük szerint követni tartoznak, mitsem változtathat és semminemű jogi érvénnyel vagy hatálylyal nem bír — csupán egyházi célokra az illető hitvallás belső ügykezelésében használható föl. Ezen anyakönyvi bejegyzésekről sem magán-, sem hivatalos megkeresésre, sem statisztikai, népszámlálási, ujonc-állítási vagy egyéb hasonló adatok összeállítása, sem végre köz- vagy magánjogi kérdések körül fölmerült, pl. házassági, örökösödési stb. ügyek érdekében kivonatokat kiállítani nem szabad.

4. Ha a keresztelő lelkész az előbbi pontokban meghatározott rendelkezéseket vagy tilalmakat megszegi, amennyiben cselekménye vagy mulasztása a törvények szerint súlyosabb büntetés alá esik, kihágást követ el és 10—50 frtig, ismétlés esetében 100 frtig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő.

Ezen kihágásokban az 1880 : XXXVII. t.-cz.-ben, valamint az ennek alapján 1880. évi augusztus hó 17-ikén 38,547. sz. a. kiadott belügyministeri rendeletben megjelölt hatóságok az ott előírt eljárás szerint ítélnék.

Az ugyanazon rendelethez mellékelt utasítás irányadó a pénzbüntetések behajtására és kezelésére nézve is azon változtatással, hogy az utasítás 12. §-a értelmében vezetendő nyilvántartási könyvek, naplók és számadási okmányok az ott meghatározott időben és előírt módzatok szerint a vallás- és közoktatásügyi m. kir. ministerium számvevőségéhez küldendőek be.

5. Ezen intézkedéssel hivatalbeli elődöm 1884 évi július hó 11-ikén 24,727. sz. a. kibocsátott szabályrendelete hatályon kívül helyeztetik.

Kelt Budapesten, 1890 évi február hó 26-án.

Gr. Csáky Albin, s. k.

hető volt a felekezeti szellem hatása, s a kormánypárt jelöltjei közül nem egy ép a felekezeti izgalom miatt bukott ki. A téli választásokból kikerült parlament fölött csakhamar a felekezeti és valláspolitikai kérdések uralkodtak; de a Szápáry-cabinet s maga Csáky sem gondolt ekkor még az elkeresztelési rendelet okozta bajoknak gyökeres rendszabályok által való orvoslására. A vallás- és közoktatási miniszter még 1892 május 19-ikén az általános polgári anyakönyvet sem tartotta egykönnyen megvalósíthatónak és ekkor a kabinet még csak a vegyes házasságokból származó gyermekek polgári anyakönyvezésének eszméjével vajudott. A miniszter a többi közt így szólt: »Ezzel szemben fölmerül az a kérdés, hogy lehetséges-e ily intézkedés; sőt mondhatom, valahányszor ily intézkedés szóba jött, igen sok oldalról azt az ellenvetést hallottam, hogy kár erről beszélni, mert azt azonnal életbe léptetni nem lehet, mert mindenféle költségbe is kerül, tehát semmikép sem alkalmas ez a módozat arra, hogy a jelenlegi állapotnak mielőbb véget vessen. Elismerem a nehézségeket, magam is átlátom azt, hogy a jelen pillanatban általános polgári anyakönyveket létesíteni nem lehet, ahhoz a közigazgatás reformja kellene és sok mindenféle közeg, amely a községekben alkalmaztatván, az átmenet is valószínűleg nehézségekbe ütköznék, és ez akképen késleltetné az intézkedést, hogy a főczél, a helyzetnek azonnali szanálása, kockáztatva volna.«

A Szápáry-kormány eddig még kapkodó és találgató, a modus vivendiket kereső, de meg nem találó és egyelőre a részleges anyakönyvvel megelégedő politikája nem maradhatott tartós. Nemcsak az események kényszere vitte azt előbbre és előbbre, hanem e cabinetben foglalt helyet Szilágyi Dezső is, akinek egyedül volt a kormány tagjai közt élesen kidomborodó egyházpolitikai individualitása. Lehetetlen volt megelégedni a részleges anyakönyvezéssel, és ekkép az elkeresztelési rendelet elejtésével azon cabinetnek, melynek tagja volt ugyanazon Szilágyi Dezső, aki 1883 november 23-ikán tartotta nagy és emlékezetes beszédét, melyben — miután kimutatta, hogy a zsidók és a keresztények közti vegyes házasság csak ideiglenes jelleggel bírhat, mert nagyobb szabású reformokra van szükség — felújította Deák traditióit. Nyíltan és határozottan a kötelező polgári házasság hívének vallotta magát és, mint kijelentette, csak azért mellőzte határozati javaslatában a »kötelező« szót, hogy azok is rá szavazhassanak, akik megelégszenek a polgári házasság más fajtájával.

»... Hivatkozom — úgy mond — a túloldalra és magára a miniszterelnök úrra, hogy ő bizonyára a kötelező polgári házasságot ezen bajok tudatában látta szükségesnek, annak idején elérkezettnek, kérem őt és kérem az egész házat s annak minden pártját, hogy ne engedjék a házassági reformot homokba eltemetni. Ha mindaz meg nem történhetik, amit valaha a ház ünnepélyes határozatokban kimondott, mondassék ki és mondassék ki kötelezőleg a t. kormányra, amiben mindenki egyetért — a háznak tán egy pár tagját kivéve, kiknek lelkiismeretbeli aggodalmait tiszteltem,

de akiknek kivételével a ház túlnyomó többsége minden oldalról egyetért — mondassék ki, hogy a ministerium utasittatik: a házassági jognak minden

Gróf Csáky Albin.

(Fénykép után)

magyar alattvalót kötelező törvényhozási módon való megállapítására és a házasság polgári viszony feletti biráskodásnak állami törvényszékekre kizárólagos ruházása iránt törvényjavaslatot terjesztszen elő.*

SZILÁGYI DEZSŐ.

(Eredeti fényképfelvétel után.)

Az Athenaeum nyomása.

Meglehetősen óvatos volt felszólamlásában, de azért már itt rámutatott arra, hogy a házassági jognak törvény hozás útján való megállapítása szükségessé teszi a polgári hatóság előtti megkötések behozatalát is, mert e nélkül amaz lehetetlen. De erre nézve kötelező utasítást adni a minis-
tériumnak nem akart, mert — mint mondá — lehetnek számosan, kik a megkötés formájára nézve azt nem akarják kimondani, hogy mindig polgári hatóság előtt történjék és e miatt Irányi indítványra el fogna esni.

Mindnyájuk közös célja úgy is az, egyesítsék a szavazatokat azon nagy és lényeges pontokra, melyekre nézve egyetértének.

Erre a következő határozati javaslatot nyújtotta be:

„Utasítsa a ház a ministeriumot, hogy a házassági és polgári viszonynak minden állampolgárra kiterjedő, kizárólag kötelező szabályozása és házassági viszonyt tárgyzó peres ügyekben az állami bíróságok kizárólagos bíraskodása iránt mielőbb törvényjavaslatot terjesszen elő.”

Az egyházpolitikai programm régibb kidömborítása tehát Szilágyi Dezsőre vezethető vissza; de a kérdés időközben szünetelt.

Igazságügyminister korában Szilágyi Dezső ismét nyilatkozott a polgári házasság kérdésében, de ekkor, mint a kormánynak tagja, forma tekintetében nem foglalhatott állást.

Szilágyi Dezső 1890 november 26-ikán újra előhozta e kérdést egy másik beszédében, melyben előzetesen a már készülőfélben levő törvényjavaslat elveit fejtette ki. Elmondta, hogy a törvényjavaslat kidolgozásánál azon elvből indult ki, hogy azt a családjoggal együtt, mint annak integrális részét, kell kidolgozni. Ebből pedig az következik, hogy minden felekezeti törvényhozás, minden felekezeti iurisdiction érvényben eltöröltetik és megszüntetetik, hogy abban a javaslatban felekezeti természetű házassági akadályok nem lesznek, jelesen sem a valláskülönbség, sem az egyházi rend nem képez házassági akadályt. De ebből következik egyszersmind az is, hogy ezen törvény alkalmazása, kizárólag az állam bíróságait illeti. Az állam tehát a házassági jogviszonyok terén úgy a törvényhozás, mint a bíraskodás és ezzel kapcsolatban mint kiegészítő rész: a házasság megkötésének polgári formája is a házban javaslatba fog hozatni. Az anyakönyvekre és házasságra vonatkozólag pedig kijelentette, hogy nincs azokkal egy nézetten, a kik szerint ez összekötendő volna állam és egyház közötti viszonynak egy általános törvény által gyökeres és új szabályozásával.

Szilágyi Dezsőnek a polgári törvénykönyv kapcsán kifejtett eme programja azonban nem nyerhetett élesebb actualitást.

Igy történt, hogy gróf Apponyi Albert 1892 május 27-iki beszéde határozott lépést képezett az egyházpolitikai programm föllállítása felé, és úgy tűnt föl, mintha gróf Apponyi Albert adott volna alkalmat a kormány egyházpolitikai programjának föllállítására.

Tényleg, eltagadhatatlan, hogy a Szápáry-cabinet legfőlebb csak fél-rendszabályokkal próbálkozott. A Szivák-féle határozati javaslat is csak

esetlegesen hivatkozott a polgári anyakönyv által való megoldásra; s a kormány csak a részleges anyakönyvvezést tervezte, a polgári házasság kérdése pedig kormány-programm gyanánt ekkor még semmiféle alakban sem szerepelt. Nem esoda, ha meglepetésszerűen hatott gróf Apponyi Albert május 27-iki beszéde, melyben kijelenté, hogy ő is hozzájárul Irányi javaslatához, mert szükségesnek tartja, hogy a tényleg létező törvényen kívüli állapotnak véget vessenek, az izgalom közvetlen okait eltávolítsák s hogy vegre egészséges és rendezett viszonyokat teremtsenek az egyházpolitika egész mezején és jövőre is kikerülhetők legyenek hasonló conflictusok és hasonló izgalmak. Mert — mint mondá — egyedül a lelkiismereti és vallási szabadság elvének az egész vonalon való elfogadása és létesítése az, amely véget vet a változó szerencsével folyó felekezeti küzdelemnek, amely küzdelemre sem ennek az országnak, sem az országban lakó egyes egyházaknak szükségük nincs. Szellemesen utalt arra is, hogy mikor vallásszabadságról van szó nálunk, nem kell mindjárt a mormonokról beszélni.

Mig a felekezeti viszály lobot nem vetett, addig ő is a qujeta non movere elvét vallotta, de abban a pillanatban, midőn olyan kérdések, izgalmak merültek föl, melyek miatt már csak az inquieta tranquillare-ről lehet szó; midőn tehát a valláspolitikai quietismusnak és a status quo politikájának a lehetősége megszűnt: attól a pillanattól fogva meggyőződése lett, hogy itt az egyedüli helyes, a békét és szabadságot biztosító alapgondolat elfogadása az az alap, amelyre állani kell s bizton reméli, hogy a nemzetnek, de a társadalom minden osztályának józan zöme, az összes egyházak hazafias fölvilágosodott tényezőinek túlnyomó többsége, meg lesz elégedve oly állapottal, amely biztosítja nekik azt, hogy lelkiismeretük szabadságába, hitelvi életük szentélyébe soha senki bele nem fog nyulni, és örülni fognak, hogy minden más egyház és minden egyéni lelkiismeret hasonló jogállapot jótéteményében fog részesülni. És akkor aztán és ezzel együtt, ha a lelkiismereti és vallásszabadság elvének a következményeit levonták az egész vonalon; ha a katolikus autonomia létesítésével a catholicismus nagy szellemi és anyagi tőkéjét működésében a nyilvánosság ellenőrzése alá hozták és gondoskodtak az elhagyott és szegény protestáns egyházak anyagi erejének a növeléséről; ha a zsidó polgártársak is a jogegyenlőség teljes mértékében részesítették; ha a családi jog a jogállam és jogegyenlőség fogalmának a követelményeihez képest átalakított és az állami és valláserkölcsei szempontból egyaránt botrányos állapotoknak véget vetettek: akkor a nagy reformban a vegyes házasságokból született gyermekekre nézve a szülők szabad rendelkezési joga minden akadály nélkül, általános megnyugvással helyreállítható.

E beszéd gróf Apponyi Albert iránt fölmelegítette a liberalismus híveit is, akik azt hitték, hogy gróf Apponyi Albert most már nyíltan csatlakozott nemcsak a liberalismushoz, hanem egyszersmind az egyházpolitikai szabadelvűséghez, sőt magához a kötelező polgári házassághoz.

További beszédei pedig, melyek a liberalismust és a nemzeti öntudatot szoros kapcsolatba hozták, eloszlatni látszottak gróf Apponyi Albert szabadelvűsége iránt minden kételyt. A nemzeti érzületet már rég fölébresztette és villanyos áramlatokkal összekötötte azt fényes szónoklatai által személyével, most még a liberálisok is kezdtek rá úgy tekinteni mint a jövő emberére. Bizonyos, hogy 1892 májusától ugyanezen év novemberéig gróf Apponyi Albert volt a lelkek és szellemek vezére Magyarországon, és a nemzeti párt oly fényes jövőndő elé sem azelőtt, sem azóta többé nem tekinthetett.

Ily helyzetben a Szápáry-kormány, illetőleg Szápáry kormányelnök nem folytathatta tovább habozó magatartását, vagy egyik vagy másik irányban döntenie kellett. Szápáry kezdettől fogva arra törekedett, hogy Csáky elejtése által, a februári rendelet visszavonásának segítségével vessen véget az egyházpolitikai viszálynak és a közigazgatási reformokkal foglalkoztassa az országot. A májusi egyházpolitikai vita után azonban a kérdéseket nem lehetett többé levenni a napirendről. Csáky már júliusban előterjesztette memorandumát a ministertanácsnak a gyökeres reformok tárgyában, kijelentvén, hogy ezekkel áll vagy bukik. A ministertanács határozata azonban az volt, hogy a komplikált kérdéseket részletesen kell kidolgozni, az ügy tehát szeptemberre halasztatott. Az igazságügy-ministernek kellett előterjeszteni a polgári házasságra, a belügyministernek az állami anyakönyvre és a cultusministernek a vallásszabadságra vonatkozó tervezeteket. Az anyakönyvre és a vallásszabadságra nézve a kormány tagjai egyértelműsége jutottak. Az egységes és állami házassági jog tekintetében is egyetértettek a cabinet tagjai, csak a kötés formájára nézve nem. Szápáry egyáltalán mellőzendőnek vélte a kötés formájára vonatkozó nyilatkozatot, de mert a kötésre nézve határozott állást kellett foglalnia, ő a facultativ, esetleg a »Noth-Civilehe« felé hajlott egy ministertársával, míg a többi minister, de különösen három, a kötelező polgári házasság mellett volt. Sőt midőn köztudomásra jutott a herceg-primás azon kijelentése, hogy a kötelező polgári házasság inkább megfér az egyház elveivel, mint a facultativ vagy a szükségbeli polgári házasság, Szápáryt még egyetlen ministertársa is cserben hagyta, úgy hogy mikor ez bécsi útjáról visszajött, a szabadelvű párt túlnyomó nagy része és a cabinet ekkor már egészében a kötelező polgári házasság mellett foglalt állást.

Szápáry bukása azonban nem ennek sem ama másik ballépésének tulajdonítandó, hogy a válságos pillanatban, bécsi útja miatt, pártját magára hagyta. Mint már említettük, Bécsben, hova a kormány-nyilatkozat ratifikálása és renitens ministereinek elejtése céljából ment, jól tudták, hogy Szápáry állása a Hentzi-ügy miatt egészen meggyöngült és többé ő az egyházpolitika semmiféle formáját keresztül nem tudja vinni. Csak két eshetőség volt ekkor a bécsi irányadó körökre nézve. Vagy elfogadni Szápáry kormány-

nyilatkozatával együtt -- és pedig ennek ajánlatára — gróf Khuen-Hédervary horvát bánt, hogy vigye keresztül az egyházpolitikát a szükségbeli polgári házassággal: vagy pedig elfogadni a Budapesten alakult kényszerhelyzetet és létesíteni a Wekerle-cabinetet. Bécsben azt hitték, hogy az alternatíva második részének segítségével is enyhébb alakban lehet megvalósítani az egyházpolitikai programot s ki lehet térni a házasságkötés kötelező formája elől. Az eszmék teljes zürzavara és bizonytalansága közepett ért véget Szápáry kormánya és lépett helyére a Wekerle-cabinet. De mielőtt a cabinet megalakítására térnénk át, előbb helyt adunk a gróf Szápáry Gyula volt kormányelnök személyéhez közel álló egyén idevágó fejtegetéseinek.

„Az 1868-ik évi LIII. t.-cz. 12-ik §-a, mely a vegyes házasságokból született gyermekek vallása iránt intézkedik, tényleg végrehajtva soha sem volt s az ezen házasságokból született gyermekeknek a törvény ellenére történt keresztelés kérdése folyton viszály és levelezés tárgyát képezte a vallás- és közoktatásügyi miniszter és a katolikus egyházfők között. Trefort Agoston vallás- és közoktatásügyi miniszter hosszas ministersége alatt folyton sürgette ezen törvény rendelkezésének megtartását, de úgy a katolikusokkal, mint a reformátusokkal szemben elnéző volt a törvény végrehajtásában.

Midőn gróf Csáky Albin a vallás- és közoktatásügyi tárczát ávette, véget akart vetni ezen, a törvény rendeletének meg nem felelő állapotnak és kibocsátotta az 1890 február 26-iki ismert rendeletet.

Csáky Albin gróf a rendelet kiadása előtt közölte azt az ország akkori primásával, Simor János esztergomi érsekkel és a katolikus püspöki kar több tagjával. A primás és több püspök figyelmeztetése daczára, hogy ezen rendelet kiadásának káros következményei lesznek, — azon hitben volt gróf Csáky, hogy ezen rendelet kiadása után a püspöki kar bele fog nyugodni és az abban foglalt intézkedések végrehajtását ellenezni nem fogja.

A rendelet kiadása után azonban azonnal kitört a háború, — a püspöki kar és különösen a primás a törvény ezen magyarázatát rendeleti úton törvénytelennek tartotta s az alsó clerus egy része megtagadta hozzájárulását az idézett rendelet végrehajtásához.

De nemcsak a katolikus főpapság találta azt, hogy a kormány a február 26-iki rendelet kiadásával hatáskörét túllépte, hanem a függetlenségi párt elnöke, Irányi Dániel képviselő is 1890 november 18-ikán a képviselőházban történt felszólalásában határozottan törvénytelennek mondta ezen rendeletet.

A rendelet kiadása után az 1868-iki törvény ellenére keresztelt gyermekek száma csekély volt ugyan, — legalább az akkor létező nagyfokú izgatottság daczára, igen kevés esetben tétetett az iránt jelentés a közigazgatási hatóságoknál, — de ezen, a törvény ellenére fennálló állapotot, mely az ország nagy részében izgalmat szült, fentartani nem lehetett.

Több rendbeli kísérlet történt a kormány részéről arra nézve, hogy az 1868 : LIII. t.-cz. 12. §-a rendelkezésének elég legyen téve, — a mellett azonban a katolikus clerus hitelveibe ütköző cselekményre ne kényszerítették, ezen tárgyalások folyamán azonban a fennálló ellentétek kiegyenlítése nem sikerült, és ennél fogva ezen kérdés elintézésére más mód nem maradt, mint a polgári anyakönyvek behozatalát törvény által elrendelni.

Simor János bibornok.

(Könyomat után.)

Eleinte a kormány körében is csupán arról volt szó, hogy a polgári anyakönyvek általános behozatalának elvi kimondásával, egyelőre csak a vegyes házasságokból született gyermekekről vezetessenek polgári anyakönyvek, s a többi anyakönyvek vezetessenek, mint eddig, az illető felekezetek lelkészei által; — miután azonban ezen részleges anyakönyvek vezetéséhez is esetleg szükséges lett volna a vallásfelekezetek lelkészei

közreműködése, a kormány elállott ezen tervétől és az általános anyakönyvek behozatalát határozta el.

1890 február havától 1892 augusztus haváig azonban a február 26-iki rendeletről eredt conflictus megszüntetése mindig csak a polgári anyakönyvek behozatala által szándékolatott elérni, — és ez az oka annak, hogy az 1892-iki választások alkalmával az egyházpolitikai egyéb kérdések megoldása nem vétetett fel sem a kormány, sem a szabadelvű párthoz tartozó képviselők túlnyomó részének programjába. Még 1892 márczius havában, tehát már a képviselőválasztások befejezése után, az volt a kormány álláspontja, hogy a február 26-iki rendeletről eredt differentiák megoldására minél előbb terjesztessék be törvényjavaslat a vegyes házasságokból született gyermekekről vezetendő polgári anyakönyvekről, mely törvényjavaslat ezen időben már készen is volt.

1892 tavaszán, a kormány Irányi Dánielnek az általa ismét beadott határozati javaslatára adott válasza folytán foglalkozott az egyházpolitikai egyéb kérdésekkel, és az akkori vallás- és közoktatásügyi miniszter 1892 augusztus havában terjesztette elő az egyházpolitikai összes kérdéseket felölelő programját.

Ezen programot szeptember és október hónapokban tárgyalta a ministertanács, s ezen tárgyalás főleg azért tartott oly soká, mert ezen javaslat tárgyalása közben újabb kérdések vettettek fel, melyek újabb megfontolást igényeltek s részben újabb szövegezés végett visszaadattak az illető szakminiszternek.

A kérdések legnagyobb részére, sőt mondhatni a legfontosabb kérdésekre teljes egyetértés volt a kormány összes tagjai között. Nevezetesen:

1. Daczára annak, hogy addig mindig csak részleges polgári anyakönyvekről volt szó, — vagyis csak a vegyes házasságokból született gyermekekről vezetendő polgári anyakönyvekről, — tekintetbe véve a nehézségeket, melyek ezen részleges polgári anyakönyveknél is előfordulhatnak, — egyértelműleg megállapodott a kormány abban, hogy törvényjavaslat nyujtassék be általánosan a polgári anyakönyvek vezetéséről és pedig kiterjesztve ezeket a születési, házassági és halálesetekre.

2. Megállapított egyhangulag az izraelita vallás törvénybe iktatásáról szóló törvényjavaslat.

3. Megegyezett a kormány a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényjavaslat alapelvei fölött, — maga ezen törvényjavaslat azon időben szövegezve nem volt, — a tervezet azonban, melyben a kormány akkor megállapodott, a felekezetenkülieknek nem nyujtott annyi kedvezményt, mint azon javaslat, melyet a későbbi kormány a törvényhozásnak benyújtott.

4. Megállapodott a kormány egyhangulag abban is, hogy az 1893-iki költségvetés általános vitájánál nyilatkozni fog az iránt, hogy sürgősen foglalkozik a házassági jog szabályozásáról szóló törvényjavaslat kidolgozásával, s hogy ezen törvényjavaslatban mindenekelőtt megóvandó

az állam érdeke és az állampolgárok jogegyenlősége, s hogy ennél fogva egy minden polgárra egyenlő házassági jog alkotandó, s hogy a házassági jogviszonyokból eredő kérdések fölött az állam bíróságai ítéljenek. Mindezen kérdésekben teljes egyértelműség volt a kormány minden tagja között.

Gróf Szápáry Gyula miniszterelnök és a ministerium többi tagjai között az eltérés, mely később a kormányelnök és ezzel együtt az összes kormány lemondását idézte elő, a következőkben nyilvánult:

Szápáry azt kívánta, hogy az 1893-iki évi költségvetés letárgyalása után első sorban a közigazgatás államosításáról szóló törvényjavaslat, vagy legalább annak a megyei tisztviselők kinevezésére vonatkozó része tárgyalassék, miként azt a kormány a képviselőválasztások előtt tett nyilatkozataiban kilátásba helyezte, s ezen kérdés megoldásával kapcsolatosan alkalmaztassanak azon közegek, kik az anyakönyvek vitelével megbizassanak és ne kellessen ezen célra külön közegeket és külön felügyelőket alkalmazni. A házassági jogról szóló törvényjavaslat ügyében teendő nyilatkozata, — melyben a miniszterelnök a fentebbi 4. pont alatt foglalt elvek kimondását elfogadta, kibővítve ezen nyilatkozatot azzal, hogy a házassági jog szabályozásával egyidejűleg a polgári házasság is törvény által szabályozandó, — a házassági jogról szóló törvényjavaslat egyéb intézkedései megállapítását, és így azon kérdés eldöntését is, hogy a polgári házasság melyik módja hozassék be (kötelező vagy facultativ), fenn kívánta tartani azon időre, midőn ezen törvényjavaslat részletei is ki lesznek dolgozva.

A miniszterelnök ezen álláspontjával szemben a ministerium többi tagjai azon nézetben voltak, hogy az anyakönyvekről szóló törvényjavaslat a többi, már részben elkészült egyházpolitikai javaslatokkal együtt azonnal tárgyalandó a képviselőházban, és hogy az anyakönyvekről szóló törvényjavaslat, a közigazgatás államosítása előtt, külön léptetessék életbe, e célra alkalmazandó külön közegekkel.

A második eltérés pedig abban nyilvánult, hogy a kormány többi tagjai a házassági jog szabályozása ügyében teendő előleges nyilatkozatban kimondani kívánták azt, hogy ezen javaslatba a polgári házasságkötés kötelező formája fog felvétetni; ugyanakkor kimondani kívánták azt is, hogy a kötelező polgári házasság behozatalával egyidejűleg az 1868 : LIII. t.-cz. 12. §-a módosítható. A miniszterelnök a kérdés végleges megoldásánál a facultativ polgári házasságot kívánta kimondatni, és azért a nyilatkozat ezen részéhez nem járult hozzá.

Minthogy a felekezeti kérdésekben úgy is annyira fel volt izgatva az ország, ezen helyzetben gróf Szápáry Gyula nem tartotta kívánatosnak azt, hogy a szabadelvű párt ezen kérdésekben ketté váljon és ez által a parlamentáris helyzet veszélyeztessék, s ennek elkerülésére állásáról leköszönt.

Midőn gróf Szápáry a kormány lemondását a szabadelvű párt 1892 november 9-iki értekezletén bejelentette, ezt a következő nyilatkozattal tette:

»Az egyházpolitikai kérdésekre nézve előbb nem nyilatkoztam, mert ezekre nézve a megállapodás a kormány kebelében csak a legutóbbi napokban létesült, — elhúzódott pedig ezen kérdésekben a döntés, mert el akartam kerülni, hogy az egyházpolitikai kérdésben álljon be kormányválság, mert a felekezeti kérdésekben úgy is fel lévén izgatva az ország, egy ily okból eredt válság még élesebbé teheti az izgalmat.

Miután azonban a kormányválság nem volt elkerülhető, ezt az országgyűlés két házában ma bejelentettem.

A válság előzményei és annak indokai következők:

A kormány, tett nyilatkozataihoz hiven, három törvényjavaslatot készített elő: a kötelező polgári anyakönyvekről, az izraelita vallás törvénybe iktatásáról és a vallás szabad gyakorlatáról; ezzel megfelelt a kormány programjának, sőt ennél tovább is ment, mert ezelőtt csak részleges anyakönyvekről szóló javaslat elkészítésére vállalt kötelezettséget, a egyes házasságokból született gyermekekre. Ezen törvényjavaslatok benyújtására megnyerte a kormány a korona jóváhagyását. Tudja a kormány, hogy ezen javaslatokkal nincs kimerítve a kérdés, s hogy ezek előterjesztése sürgőssé fogja tenni a házassági jog szabályozásáról szóló törvényjavaslat előterjesztését, — ezen házassági jog alapelveül kimondandó, hogy a kidolgozandó javaslatban mindenekelőtt megóvandó az állam érdeke és az állampolgárok jogegyenlősége, s hogy ennél fogva egy minden polgárra egyenlő házassági jog alkottassék, s hogy a házassági jogviszonyból eredő jogi kérdések fölött az állam bíróságai ítéljenek.

Megállapodott a kormány abban is, hogy a házassági jog szabályozásával egyidejűleg a polgári házasság is törvény által szabályozandó, s a kormány álláspontja az, hogy az 1868 : LIII. t.-cz. 12. §-a az esetben módosítható, ha a házassági jog szabályozása alkalmával a polgári házasság kötése kötelezőleg mondatik ki.

Ezek képezték a kormány megállapodását; a házassági jogra vonatkozólag egy kérdés volt az, mire nézve a kormány egyhangú megállapodásra nem jutott, — ez a polgári házasságnak kötelező kimondása.

Az ezen kérdésben teendő nyilatkozatra nem tudott a kormány egyöntetű megállapodásra jutni, s ily körülmények közt a kormány az ország érdekében sikerrel nem működhetvén, beadta lemondását.

A jelen munka pártatlanságának további bizonyítéka gyanánt, a nemzeti párt magatartására vonatkozólag érdekesnek tartjuk bemutatni a nemzeti párt egyik legkiválóbb férfiának tollából a következő fejtegetéseket:

»Az egyházpolitikai kérdések 1890 előtt actualis jelleggel nem bírtak. Felvettettek Irányi Dániel által éveken keresztül a költségvetések tárgyalása alkalmával az ismeretes indítványok, melyek azonban mindannyiszor leszavaztattak.

A nemzeti párt, mely »közjogi alapon álló egyesült ellenzék« nevet is viselt, közönségesen azonban »mérsékelt ellenzék«-nek neveztetett,

szintén nem foglalt ezen kérdésben programmszerű állást és így a párt tagjai, mint nyílt kérdésre, tetszésük szerint különféleképen szavaztak, inkább arra helyezvén a súlyt, hogy a szavazás ne legyen szétforgácsolt, mint magára a kérdés lényegére, mely nem volt actualis. Gróf Apponyi Albert az Irányi-féle javaslatokat sohasem szavazta meg egész 1890 évi november 27-iki beszédéig, melyet az elkeresztelések tárgyában tartott, és mely alkalommal Irányi Dániel, a gróf Apponyival történt előzetes értekezés folytán, határozati javaslatából a »kötelező« formát éppen azért hagyta ki, mert Apponyi csak így fogadhatta el azt. Az első actio számba menő fellépése egyházpolitikai kérdésekben a mai nemzeti pártnak 1883 november 23-ikán volt, midőn a keresztények és zsidók között kötendő házasságra vonatkozó törvényjavaslat tárgyalatott, amikor is Szilágyi Dezső a polgári jogegyenlőség és lelkiismereti szabadság követelményeképen utasítani indítványozta a ministeriumot, hogy a házassági és polgári viszonyoknak mindenkre kiterjedő egységes szabályozása és a házassági viszonyt tárgyzó peres ügyekben az állami bíróság kizárólagos bíraskodása iránt mielőbb törvényjavaslatot terjesszen elő. Amit azonban a szabadelvű párt és kormány nem fogadott el.

A párt ezután az egyházpolitikai kérdésekkel nem foglalkozott egész 1890-ig, amikor ez az elkeresztelési rendelet következtében előállott bonyodalom folytán és az ismeretes Szivák-féle határozati javaslat kapcsán a képviselőház tárgyalásaiban is acut jelleget öltött.

A nemzeti párt 1890 november 17-ikén tartotta e tárgyban értekezletét, melyről a lapokban csak szűkszavú tudósítás jelent meg, de mely a párt magatartására és az egész egyházpolitika további országos fejlődésére is döntő befolyást gyakorolt, és mely a párt életében azért is nevezetes, mert ez volt az utolsó értekezlet, melyben Grünwald Béla végzetes útja előtt részt vett.

Ezen értekezleten a nézetek nagyon eltérők voltak és közel állottak a kiegyenlíthetlenséghez. Többen a februári rendelet törvénytelenységét vitatták és visszavonásának sürgetését javasolták azon az alapon, hogy az 1868: LIII. t.-cziknek sem végrehajtási clausulája, sem pedig a 12. §-nak érvényesítési sanctója nincsen. Masok a rendeletet, mely büntetési sanctiót is állapított meg, nem tartották törvénytelennek, sőt ellenkezőleg azt az 1879: L. t.-cz. 1. §-ában gyökerezőnek vitatták, de importunusnak tartották, és az idézett törvény 12. §-ának érvényesítésére a kormányt más, megfelelő és a lelkészeket vallási és lelkiismereti conflictusnak ki nem tevő módozat keresésére kívánták szorítani. Mig ismét többen és ezek között a párt tekintélyes tagjai, minők Grünwald Béla, Horánszky Nándor, Horváth Lajos és mások is azt javasolták, hogy nincs más mód, mint a gyökeres megoldáshoz nyulni és az egész kérdésnek élére állva sürgetni a reformot az egész vonalon, követelvén az egységes házasságjogot, az állami judicaturát, a polgári házasság valamely formáját, az állami anyakönyvek behozatalát és a vallásfelekezetek egyenjoguságáról szóló törvény meghozatalát, úgy

vélekedvén, hogy csak ezek megalkotása után lesz lehetséges az 1868: LIII. t.-cz. 12. §-ának hatályon kívül helyezése. Horánszky Nándor ezektől csakis azon részletben tért el, hogy addig is, míg ezek megtörténnek, lehetséges a végrehajtásra egy oly módozatot találni, melylyel a februári rendelet célját büntetőjogi üldözés nélkül is el lehet érni.

Gróf Apponyi Albert a gyökeres megoldással szemben beható fejtegetések kíséretében aggályokat támasztott ugyan, de a nélkül, hogy határozott állást foglalt volna el, és a megfontolás szükségét hangsúlyozván, azon reményének adott kifejezést, hogy sikerülni fog a házban kielégítő álláspontot elfoglalnia.

Erre következett azután gróf Apponyi Albert képviselőházi beszéde 1890 november 27-ikén, melyben a napról-napra való élest és a megoldást elkerülő egyházpolitikát helytelenítvén, a reformok terére lépést ajánlotta.

Ez volt az első nagy lökés az egyházpolitikai kérdések megindulásában.

Az elkeresztelési rendelet elleni izgalmak tovább tartottak és ezeknek ele most már az 1868: LIII. t.-cz. 12. §-ának hatályon kívül helyezésére irányult. Következett 1892-ben a képviselőház új vitája, a midőn Irányi Dániel a vallásszabadságra vonatkozó határozati javaslatát ismét előterjesztette, melyre Szápáry Gyula miniszterelnök nyilatkozott, hogy azt nem fogadja el. Jelezte egyszersmind a kormány, hogy szükség esetén a partiális anyakönyvekkel fog a bajon segíteni.

Ekkor tartotta gróf Apponyi Albert május 27-iki beszédét, melyben Irányi Dánielnek a vallás szabad gyakorlatára vonatkozó határozati javaslatához hozzájárult, minek a következménye az lett, hogy még az napon ministertanács tartatott, melyben elhatároztatott, hogy a kormány a vallás szabad gyakorlásának törvénybe iktatására vonatkozó határozathoz hozzájárul.

Ezen beszédben gróf Apponyi Albert lerakta az irányelveket, melyeket minden igazságosan és objective ítélő történész a házasságkötés formájának és a felekezetenkívüliségnek kivételével az egyházpolitikai szempontok szülő anyjának fog tekinteni. A beszéd tartalma ismeretes.

Ezen beszédben Apponyi a házasságkötés formájára nem nyilatkozott, ami, mint ő maga egy későbbi beszédében szintén említé, hiba volt, de ő ezen beszédében is intett a radicalismus ellen, aminthogy a kötelező formát soha, sem nyilvánosan, sem értekezleten, sem magánkörben nem helyeselte, mert ebben látta a későbbi izgalmak forrását, melyek be is következtek.

A kormány, féltvén a szabadelvűség pálmáját, túllícitálta Apponyit és így született meg a kötelező forma. Kinek volt és van igaza, ennek megítélése a történész dolga.

Érdekes gróf Csáky Albinnak nyilatkozata, melyet a főrendiházban június hóban tett és mely a Szivák-féle határozati javaslat tartalmától eltérve, nézeteivel teljesen ugyanazon nyomokon jár, mint amelyeket gróf Apponyi májusi beszédében megjelölt.

A felekezeti izgalom nem szűnván meg, 1892 szeptember 7-ikétől kezdődőleg e munka szerzője négy cikket írt a »Pesti Napló«-ba, foglalkozván azzal, hogy addig is, míg az egyházpolitikai reformok keresztül vitetnek, a februári rendeletről eltérőleg miként hajtassék végre az 1868: LIII. t.-cz. 12. §-ának rendelkezése. Az ajánlott módoszatnak tartalmát képezte:

a) keresethetőségi jog a szülőknek és lelkészek részére,

b) polgármesterek és szolgabírák előtt tárgyalás és meghallgatás mellett,

c) az elkeresztelés ez utoni constatalása,

d) határozat, mely dönt és mely a competens lelkészhez anyakönyvezés végzett hivatalból megküldendő, valamint az elkeresztelő lelkészhez is, hogy ez a határozat tartalmát saját anyakönyvében szintén feljegyeztesse.

A cikksorozat megjelenése után szerző találkozván gróf Csáky Albinnal, szóba jött ezen cikkek tartalma is, mint olyan modus vivendi, mely az elkeresztelési rendeletet alkalmas lenne ideiglenesen helyettesíteni. Erre vonatkozólag a miniszter azt mondá, hogy a kérdés már nála meghaladott álláspont, amennyiben az egyházpolitikai kérdések egész complexumának felvetésében és megoldásában keresi és véli a dolog rendbehozását. Jelezte egyszersmind, hogy a ministertanács nem sokára foglalkozni is fog a kérdéssel.

A kormány állást foglalván a kötelező forma mellett, a nemzeti pártban magánbeszélgetések közben az eszmecserék e felett megindultak és többen annak elfogadása mellett nyilatkoztak, de Apponyi hajthatatlan maradt, »állandóan felhozván okul egyfelől a keletkezendő izgalmakat, másfelől a közegek hiányát, melyen csak az administratio reformja segíthet, majd ismét azon motivumot, hogy egy ilyen nagy reform különben is csak a fokozatos fejlődés segélyével érlelődhetik meg. A pártra nézve pedig azon álláspontra helyezkedett, hogy ezt nyílt kérdésnek kell hagyni és szavazzon mindenki úgy, ahogy akar.«

A törvényjavaslatok tárgyalásai ismeretesek. Ezekre vonatkozólag a pártban más nem történt, mint hogy a kötelező forma el nem fogadása miatt a pártból kiléptek Horváth Gyula, Horváth Lajos, Veszter Imre, daczára annak, hogy ez a kérdés nyílt kérdésnek hagyatott. Ernuszt Kelemen és Ábrányi Kornél később léptek ki és az utóbbi nem is az egyházpolitika miatt. Voltak a pártban többen, akik a kötelező formát megszavazták, de nem léptek ki. Voltak olyanok is, akik nézetüket alárendelték a többségnek, mert az ellenkezőt elég indoknak a nagy nemzeti kérdésekkel szemben nem tartották arra, hogy a párt missióját cserben hagyják, eldöntetlen levén ma is, hogy bölcs dolog volt-e a kötelező forma miatt a társadalmat még hosszú ideig izgalomnak kitenni és a nemzeti egységet hosszú időre szétbontani?

Egészen bizonyos, hogy a nemzeti párt vezérének magatartása a közvéleményt megtévesztette, mert nem ismert kebelbeli dolgokat. Májusi

beszédé után az összes sajtó azon hiszemben volt, hogy gróf Apponyi Albert a kötelező polgári házasság mellett van. A magasztalások egész sorozata e hírben hullatta virágesőjét a nemzeti párt vezérére, s ő elmulasztotta, valamint elmulasztották hívei, figyelmeztetni a sajtót és a közvéleményt, hogy tévedésben vannak.

Még Robitsek beszédére sem reagált, ki Wahrmann halála után az ő programjával lépett föl képviselő-jelöltül a Lipótvárosban, 1892 december 12-iken s az ő jelenlétében tartotta programbeszédét. Robitsek pedig így nyilatkozott:

„A házasságkötés alakjára nézve meggyőződéseim szerint az állam saját exigenciái szerint szabhatja elő a formát, amelyben az megkötendő, s a feltételeket, amelyek szerint felbontható, s behozhatja a vallásos érzület szerelme nélkül a kötelező polgári házasságot. De a főszempontnak tartom ennél, hogy a vallásos érzület ne sértessék, hogy az egyháznak a lelkek feletti hatalmából el ne vegyünk s ne lazítsuk azon kötelekeket, melyekre az élet küzdelmeiben oly nagyon szükség van.

Ekes szóval fejtette ki gróf Apponyi Albert, hogy a kötelező polgári házasság behozatala nem bir egyházellenes irányzattal s hogy ellenkezőleg buzdításul fog szolgálni arra, hogy a papság szokás és kényszer helyett a vallásos érzület hevével iparkodjék a hívekre hatni.«

Mindezek daczára a pártatlan történetírás kénytelen lesz elismerni, hogy gróf Apponyi Albert tényleg sohasem foglalt állást a polgári házasság kötelező formája mellett. Teljesen a Szilágyi-féle formulát követte, mely, mint a fennebbi idézetből kitűnik, a házasságkötés módját czélzatosan mellőzte. Szilágyi Dezső azonban nyíltan kijelentette, hogy indítványában a forma mellőzésének daczára a kötelező polgári házasság hive, Apponyi ellenben elmulasztotta az általános formula mellett saját álláspontjának megjelölését. Ennek okát 1892 november 21-iki beszédében a következőkben adta elő: »Mig ezen a helyen vagyok, hibának tartottam volna a komolyság ellen, a reform iránt való komoly szándék ellen elkövetett hibának, ha a szükségképen elérendő célok kijelölésén túl magamat lekötöttem volna egyik vagy másik irányban« ...

Majd kijelentette, hogy a polgári házasság formáját sem a kérdés lényegének, sem a liberalizmus kérdésének nem tartja. De kétségtelen, hogy gróf Apponyi Albert álláspontja a kötelező polgári házassággal nem volt ellentétben, s ismételten említett beszédében ki is jelentette, hogy a kellő feltételek esetén a kormány törekvését gátolni nem fogja. A Robitsek által idézett beszéd szerint pedig Apponyi a kötelező polgári házasságot az egyház elvével sem tartotta ellentétesnek. Miért nem csatlakozott tehát a kötelező formához?

A Wekerle-kormány megalakulása után csakhamar fordulat következett be az egyházpolitika egész vonalán, s e fordulatnak oka volt azon föltevés, hogy a polgári házasság kötelező formája, melyre a Wekerle-

cabinet vállalkozott, keresztülvihetetlen lesz a parlament feletti és parlamenti okok miatt egyaránt. Az iránt nem volt kétely, hogy a házasság állami és egységes rendezése, a vallásszabadság s az általános polgári anyakönyv semmi nehézségbe nem fog ütközni, szóval, hogy azon programmi, melyvel Szápáry gróf megbukott, fent számíthat az elfogadásra. A kötelező forma azonban, mely iránt a Wekerle-cabinet csak előleges és feltételes engedélyt nyert, a legszélesebb körökben bizalmatlansággal találkozott. Itt volt a kérdés csomópontja. Az ellenzék ép úgy, mint az egyházpolitikai ellenzék azt hitte, hogy e kérdésben buktathatja meg a kormányt, melynek mindjárt bemutatkozájánál ép a bizalmi kérdésben súlyos harczot kellett állania. A bemutatkozás 1892 november 21-ikén történt, s új ember a cabinetben csak egyetlen egy volt, Hieronymi Károly, a belügyminister. Szápáry helyét dr. Wekerle Sándor pénzügyminister foglalta el. Wekerle bemutató beszédében a többi közt a vallásügyi politikára nézve mindenekelőtt kijelentette, hogy e téren komoly törekvése, hogy az állam érdekeinek biztosítása mellett a vallásos nyugalom és béke meg ne zavartassék és hogy az ezeket érintő összes közintézmények akként rendeztessenek be, hogy a vallásos béke és nyugalom állandó megővésének biztosítékai legyenek. Utalt arra, hogy a korona legmagasabb jóváhagyásával már megállapítottak azon elvek, melyek az izraelita vallás törvénybe iktatására, a vallás szabad gyakorlatára és az általános polgári anyakönyvek behozatalára vonatkozó törvények alapját képezik: továbbá, hogy ez elvek alapján már elkészítettet az izraelita vallás receptiójára vonatkozó törvényjavaslat és munkába vétettek a vallás szabad gyakorlatára és az általános polgári anyakönyvek behozatalára vonatkozó javaslatok.

Az egyházpolitikai kérdések negyedikére, a házassági jogra nézve kijelentette hogy a kormány ennek alapelveire és ezek közt a kötelező polgári házasságra nézve is egyhangú megállapodásra jutott, minélfogva legfelsőbb elhatározást eszközölt ki annak elvi kijelentésére, hogy a házassági jogra vonatkozólag kidolgozandó s már munkába vett törvényjavaslat a minden állampolgárra vonatkozó kötelező házassági jog, a házassági jogviszonyból származó kérdések feletti általános állami bíraskodás és a kötelező polgári házasság alapelvei alapján készítettik el.

De egyszersmind már itt szükségesnek tartotta utalni arra, hogy ez nem érintheti ő felségének azon legmagasabb jogát, hogy a kivitelre és egyes részletes intézkedésekre nézve legmagasabb elhatározását akkorra tartsa fenn, midőn a kidolgozott törvényjavaslat eléje terjesztetik. Továbbá, hogy ezen, a házassági jogra vonatkozó törvényes intézkedések által az 1868: LIII. t.-cikknek abbeli rendelkezései, melyek a szülőknek azon jogukban, hogy gyermekeik vallási hovatartozása iránt rendelkezhessenek, jelenleg akadályozzák, hatályon kívül helyeztetnek.

A kormány elnökének ezen kijelentésében, illetőleg azon tényben, melyre a kijelentés vonatkozott, állott a helyzet nehézsége és ferdesége.

A korona csak előleges engedélyt adott a kormány programjának előterjesztéséhez, de fentartotta magának, hogy az egyházpolitikai javaslatokhoz külön-külön hozzájáruljon, vagy pedig hozzájárulását megtagadja s ekként a kormányt elejtse. Wekerle kijelentette ugyan, hogy a koronának különben magától érthető jogára csak azért hivatkozott, mert ellenzéki részről azt híresztelték, hogy a korona nem adta beleegyezését az egyházpolitikai programhoz, névszerint a kötelező polgári házassághoz; mégis egészen bizonyos, hogy a korona jogára való külön utalásnak szokatlan s az alkotmány szellemével ellentétes értelme volt. Vagy helyescl valamit a korona vagy nem, a föltételes helyeslés azonban helytelen, s hibát követett el a Wekerle-kormány, a midőn a föltételes helyeslés alapján kormányt vállalt s föllállította az egyházpolitikai programot. A siker fényesen igazolta, mert máskép a kötelező polgári házasság aligha jöhetett volna létre a korona tényleges ellenszenve miatt; mert, hogy a föltételes helyeslés csakis a házasságkötés formájára vonatkozhatott, kitűnik abból, hogy a korona az egyházpolitikai javaslatok egyéb része ellen kifogást nem emelt s csakis a kötelező forma képezte az ellentétek tárgyát. A feltételes helyeslés az akkori közfelfogás szerint azt jelentette, hogy a korona csak oly javaslathoz járul utólagosan, mely a kötelező polgári házasságon alapszik ugyan, de előnyöket s kiváltságokat biztosít a katolikus egyház számára, a bifurcatio s az elválhatlanság kimondása által. Az egyházpolitikai ellenzék fölfogása szerint pedig azt jelentette, hogy lehetségesek oly combinatiók, melyek szerint a szükségbeli polgári házasság alapján új pártalakulás és új kormány jön létre. A helyzetben tényleg létező hézagon keresztül betörték a legfurcsább combinatiók s betört azon sajnálatos, közéletünkhöz méltatlan zűrzavar, mely sötét pontját képezi parlamentarismusunknak s politikai erkölceinknek.

Ha a Wekerle-cabinet elnyerhette volna a korona teljes hozzájárulását a kötelező polgári házassághoz, a heves harc kikerülhető lett volna. Apponyi régi álláspontja nem gátolta, hogy a kötelező polgári házassághoz csatlakozzék, ily körülmények közt azonban kivihetőbbnek tartotta a szükségbeli polgári házasságot. A taktikázás minden oldalon megkezdődött. Bizonyos, hogy, mint a mondottakból is kitűnik, az egyházpolitikai programot s a kötelező polgári házasságot a szabadelvű párton a taktikai tulszárnyalás hozta létre, de szintén bizonyos, hogy a szükségbeli polgári házasság föllállítását szintén a taktikázás eredményezte. Csakhogy az előbbi taktika Deák hagyományait juttatta érvényre, míg az utóbbi szakított a nagy hagyományokkal. A taktikázás megkezdődött azon a napon, a midőn Wekerle idézett nyilatkozatát előadta. Apponyi azonnal észrevette a föltételes engedély hézagát s arra vetette reá magát s azonnal megjegyezte, hogy ő úgy fogta föl a miniszerelnök nyilatkozatát, hogy a korona ez elvi kijelentésre és a munkának ez irányban való megindítására fölbatalmazta a ministeriumot, hanem fentartotta magának, illetőleg fen-

maradt számára az alkotmányos jog, hogy a keresztyulvitel bármily stádiumában a keresztyulvitel módozataira nézve felfogását érvényesíthesse. A miniszerelnök szerint kijelentésének második részének az volt az értelme, hogy fenmarad a koronának az az alkotmányos joga, hogy a keresztyulvitel további stádiumában, a keresztyulvitel módozataira nézve, a maga elhatározását érvényesíthesse. De ez — mint mondá — annyira magától értetődő dolog, ha csak erről van szó, akkor nagyon kár volt azt ez alkalommal kimondani és hangsúlyozni. Ha pedig a miniszer kijelentése nem volt tiszta pleonasmus, akkor nem jelenthet egyebet, mint azt, hogy a létesítendő házassági jog alapelveire nézve még nincs oly megállapodás, mely kizárná azt, hogy e téren a keresztyulvitel további stádiumaiban oly conflictusok elő ne forduljanak, melyek megoldása iránt a kormánynak ma semmi tájékozottsága sincs. Egyszersmind felszólította a miniszerelnököt, hogy nyilatkozzék arról, valjon pleonasmus az, a mit a korona reservatióira mondott, vagy van-e annak olyan tartalma, mely a most előadott következtetésre jogosít? Mert ha ilyen tartalma van, akkor a kormánynak a polgári házasság tekintetében tett általános kijelentése minden gyakorlati jelentőséget nélkülöz és akkor kiderül, hogy semmi elvi alapja nem volt az előbbi kormányválságnak.

A párt- és felekezeti küzdelemben megínogtak vagy épen veszni indultak a régi traditiók. Kétségtelen, hogy csakis a Wekerle-kabinet és a szabadelvű párt többsége, valamint a függetlenségi párt egy része maradt meg e traditiók alapján, melyeket Szilágyi Dezső igazságügy-miniszer a polgári házasságról szóló törvényjavaslat benyújtása alkalmával tartott beszédében hangoztatott, melyben utalva arra, hogy huszonöt esztendeje annak, midőn a magyar alkotmány visszaállítása után a magyar törvényhozás előtt a házasságjog reformjának kérdése először szóba jött, végig tekintett a kérdés egész fejlődésén.

Már — mint mondá — az első magyar miniszerium alatt fejtegetve lőn a házasságjog reformjának kérdése a képviselőházban és a törvényhozás másik részében is. A képviselőház s — lehet mondani — ennek minden pártja és vezérférfia, valamint az akkori államférfiaknak túlnyomó nagy többsége azon nézetten volt, hogy a házassági jog reformjának irányja ezen három alapelvbe foglalható össze: egységes állami házasságjog, állami iurisdictio és a házasság megkötésének kötelező polgári formája. Különbözött ettől a főrendiház tekintélyes elemeinek, köztük a római katolikus főpapság vezérférfiainak is álláspontja, a kik azon nézetten voltak, hogy az 1848 : XX. t.-cikkben lefektetett vallásegyenlőségi és viszonyossági elveket, melyeket ők is elfogadtak, a házasságjog terén a felekezeti jogrendszerek kiépítése által lehet legjobban megvalósítani és Magyarország házasságjoga nem lesz egységes és állami, hanem minden bevett és minden beveendő egyház is birni fog külön házasságjoggal és külön iurisdictióval. Ez az első irány a képviselőház irányja volt és 25 esztendő alatt sokszor merült föl ezen kérdés a

képviselőházban és ezeknek az elveknek, annak az említett tradíciónak, aranyfonalát a magyar képviselőház soha el nem ejtette. És habár egyszermászor időleges, részleges alkotások lettek itt javaslatba hozva és a képviselőház el is fogadta azokat, mindig kifejezte, hogy azt merőben időleges alkotásnak tekinti és ez állapotok teljes rendezését csak a fentemlített három elv alapján véli létesítendőnek. E törvényjavaslat, megfelel a képviselőház tradíciójának, s három alapelvre van fölépítve: minden polgárra kiterjedő, egységes állami házasságjog, ennek következeképp állami iurisdictio a házassági viszonyok fölött és a kötelező polgári megkötés.

A régi tradíciók alapján felállított egyházpolitikai programmal választóviz hatását gyakorolta a pártokra. A függetlenségi párt nagy része, élén Justh Gyulával és Eötvös Károlylyal, az 1848-iki eszmék és irányinak minden évben megújított határozati javaslata mellett kitartott; a másik rész ellenben, Ugron vezetése alatt, a kormánynyal és javaslataival szemben foglalt állást. A nemzeti párt kebelében is voltak hívei a kötelező polgári házasságnak, mint Horváth Lajos, Horánszky Nándor s mások, a többség azonban Apponyi álláspontjához csatlakozott, mely hosszabb ingadozás után a szükségbeli polgári házasság azon formájában állapodott meg, mely javított kiadása az osztrák Noth-Civilehe-nek, s mely iránt a nagy polgári házassági vitában határozati javaslatot adott be. Midőn azonban Apponyinak ingadozását s pártjának egyenetlenségét lobbantották szemére, joggal replikázhatott, hogy a kormánypárt sem teljesen egyöntetű és egyértelmű. Itt is megengedték a javaslatok benyújtásáig, hogy a párt tagjai maradhassanak azon képviselők, akik a kötelező polgári házasságot ellenzik, a párt tagjai maradhattak azért, hogy — mint az ellenzéken mondták — a javaslatok benyújtásáig ezekkel szavaztassák le az ellenzéket, a javaslatok benyújtása után pedig az ellenzéki s névszerint a szélsőbali segélylyel tartsák fenn a többséget, míg végül az egyházpolitikai program meg szavazása után a visszatért kormánypártiakkal tarthassák fenn a cabinet uralmát.

A szabadelvű pártban tényleg szakadás történt. Az elégedetlenséget már 1892 november 10-ikén jelezte Tibád Antal a »Pesti Napló«-ban, amidőn Szápáry lemondása után közvetlenül lehetségesnek mondott minden kormányt, Széll Kálmánét, Wekerléét és újra Tiszáét, csakis az egyházpolitikai reformot tartotta kizártnak. A forrongás lépést tartott a szabadelvű pártban a cabinetalakítás mozgalmaival, és világos, fölismerhető szálak kötötték össze a szabadelvű párt egy részét az egyházpolitikai ellenzékkel. Kezdetben inkább hittek gróf Khuen-Héderváry miniszterelnökségében, aki arra lett volna hivatva, hogy megvalósítsa Szápáry programját, aminek feltétele akkor már az előleges fusio leendett egyrészt a szabadelvű párt elégedetlen elemei, másrészt a nemzeti párt és az Ugron-Bartha csoport közt. Csakhamar ki is bukkant a hirlapokban ezen fusio hire, de a fusiónális mozgalom oly kevésbé haladt előre, hogy a hirt hozó »Pesti Napló«-

WEKERLE SÁNDOR.
(Eredeti fényképfelvétel után.)

32 Athenaeum nyomása.

oly hírekkel, hogy a kormány ez vagy az iránt alkudozik, programjának ezen vagy azon részét elejti, módosítja, kiegészíti, szükségesnek tartom megjegyezni azt, hogy jól megfontolt elvi alapon, a valódi szükség, a lehetőség és valósíthatás határai közt maradva, állapítottuk meg program-munkát. Ezért azt sem módosítani, sem csorbitani vagy elejteni nem fogjuk, hanem részleteiben is gondosan előkészítve, egészében és változtatás nélkül fentartjuk s annak valóításán nemcsak egész határozottsággal, hanem erőnkhez mérten teljes odaadással munkálkodunk. Többet nem ígértünk és most sem ígérünk. Többre és egyébre nem vállalkoztunk, egyéb kötelező ígéretet nem tehetünk, de a mit ígértünk, annak beváltásához kötjük politikai állásunkat és reputációnkat...»

S ezután ismételten buzdította a pártot, ragaszkodjanak hiven, rendületlenül a zászlóra irt eszmékhez.

A bizonytalanság érzetének és az ezt fölkeltő izgatásnak Wekerle határozott nyilatkozata sem vetett véget, s az eszmék consolidációját nem segíthette elő a kormány tevékenysége, melyet az egyházpolitikai javaslatok elkészítésében kifejtett. A kötelező polgári házasság levén a legsarkalatosabb és legvitatottabb kérdés, s mert a korona utólagos jóváhagyását fentartotta, előbb az elveket kellett megállapítani. Mielőtt magára a házassági törvény elkészítésére kerülhetett volna a sor, Szilágyi Dezső memorandumot dolgozott ki s ahhoz a cabinet hozzájárulván, a felség elé került. Ferencz József király a memorandumot észrevételeik megtétele végett kiadta Vaszary Kolozs hercegprimásnak és Schlauch Lőrincz nagyváradai püspöknek. Mindez sok időt vett igénybe és így szervezkedhetett az egyházpolitikai ellenzék. A püspöki kar nagy része tiltakozott az egyházpolitikai program ellen s ugyanezt tette természetesen a püspöki conferentia. A helyzetre javítólag csak az hatott egyházi részről, hogy Vaszary Kolozs hercegprimás azon álláspontot foglalta el, hogy a polgári házasság minden faja közt a kötelező polgári házasság áll legkevésbé ellentétben a dogmákkal és az egyház érdekeivel. Az esztergomi biboros e felfogása már előzetesen is sokat lendített a házasságkérdés formájának ügyén és előmozdította az eszmék megtisztulását, valamint a kötelező polgári házasság ügyét.

A legtöbben mégsem hittek a kötelező polgári házasság sikerében, biztosra vették annak bukását legalább a főrendiházban vagy végső esetben a koronánál. Ultramontán részről minduntalan történt is a koronára hivatkozás, ami ellen hasztalan tiltakozott a kormány. Általában nagy hatást gyakorolt az egyházpolitikai ellenzék megalakulására és magatartására azon, szinte bizonyosnak tartott hit, hogy a Wekerle-cabinet a kötelező polgári házassággal elbukik. E hitet nem változtatta meg azon tény, hogy Hieronymi Károly belügyminister 1893 április 25-ikén benyújtotta a háznak az állami anyakönyvekről szóló törvényjavaslatot és gróf Csáky Albin a zsidó vallás receptiójáról szóló tervezetet, majd ugyancsak

Csáky Albin a vallás szabad gyakorlatáról szóló javaslatot május 27-ikén előterjesztette. Még azon tény sem változtatott lényegesen a helyzeten, hogy a korona 1893 november 8-ikán beleegyezését adta ahhoz, hogy a kötelező polgári házasságot a kormány a parlamentben előterjeszthesse. Folyton a legkülönbözőbb hírek keringtek, majd hogy a horvát bán nyíltan ellenzi a kormány egyházpolitikáját, majd pedig hogy a korona és a kormány közt compromissum jött létre. A „Pesti Napló” október 8-iki számában elő is

Vaszary Kolozs bibornok.
(Fénykép után)

állt egy állítólagos compromissummal, melynek lényege az lett volna, hogy minden házasságot, kivéve a keresztények és nem keresztények közti házasságot, szükségkép a pap előtt kell és pedig a templomban megkötni: de egyszersmind kötelesek a házasulók a polgári hatóság előtt is házasságot kötni. Ez nem más leendett mint a hirhedt spanyol házasság. Az állítólagos compromissum még tovább ment: a kölcsönös gyűlöletet, mint való okot, csak a protestánsoknál tartotta volna fenn s a zsidó és

keresztény vegyes házasság esetén mind a két félnek előbb felekezetnélkülívé kellett volna lenni.

A »Pesti Napló« e vezércikkben fejtegetett compromissum-hire nagy feltűnést keltett, de csak az egyházpolitikai ellenzék hitt abban. A »Pesti Napló« hírhozoja valamit hallott harangozni, és egészen bizonyos, hogy úgy a főpapság, mint a korona ily compromissumot szívesen elfogadtak volna; Wekerle és cabinetje azonban, mint október 10-ikén a kormányelnök ki is jelentette, ily compromissumba bele nem egyezhetett, s maga a nevezett hirlap október 11-iki számában elismerte, hogy tévedett, midőn Wekerlét azon tényezők közé sorozta, amelyek a compromissumhoz hozzájárultak.

Ezentúl már az események gyorsan haladtak előre. Szilágyi Dezső december 2-ikán benyújtotta a kötelező polgári házasságról szóló törvényjavaslatot, gróf Csáky Albin pedig az 1868. LIII. t.-cz. revízióját. Innétől a lappangás és a színváltás elkerülése nem tarthatott. Gróf Apponyi Albert újévi beszédében még némi ködhomályt tartott fenn s az egyházpolitikai javaslatok végrenemhajthatóságát fejtegette. Ekkor kifejezett aggodalmait képezték későbbi határozott állásfoglalásának alapját, s ez eszmemenetből kiindulva mondta 1894 április 14-iki záróbeszédében a parlamentben, hogy behunytt szemmel a sötétbe nem akar ugrani s a törvényjavaslatot egyéni kedvtelés és parlamenti helyzet szüleményének mondta.

A szabadelvű párt heterogén elemeinek is innétől külön kellett válniok. Báró Atzél Béla már december 25-ikén kilépett a szabadelvű pártkörből, s megindította most már többé nem a »puros«, hanem a bomlasztó actiót. Társadalmi körökben és a hirlapokban azt fejtegette, hogy nem egyezik meg a tisztességgel, hogy azok, akik reversálist adtak, azt megszegjék és benn maradjanak a szabadelvű pártban. A kilépések csakugyan megkezdődtek és Tibád Antal is kilépett január 10-ikén. Az ellenzéki pártok szintén megkezdték határozott állásfoglalásukat, de az Eötvös által vezetett függetlenségi párton kívül nem volt egyetlenegy ellenzéki párt sem, mely összeférhetlennek tartotta volna a párthoz való tartozással a kötelező polgári házasság elleni támadást. A »Magyarország« akkép akarta megoldani 1894 január 24-iki számában az eszmék következetességének és mégis az oppositio folytatásának problémáját, hogy a függetlenségi és 48-as párt szavazza ugyan meg az egyházpolitikai javaslatokat, de egyzersmind vesse föl a bizalmi kérdést és a bizalmi kérdésben szavazzon a kormány ellen. Gyors léptekkel közeledett az idő, midőn már tényleg és hivatalosan állást kellett foglalniok az ellenzéki pártoknak, mert az igazságtügyi bizottság február 6-ikán beterjesztette a kötelező polgári házasságról szóló törvényjavaslatra vonatkozó jelentését.

A nemzeti párt február 10-ikén tárgyalta a kötelező polgári házasságot saját pártkörében. Gróf Apponyi Albert több órán át tartó beszédben

AZ EGYHÁZPOLITIKAI VITA SZÓNOKAI.

Gr. Tisza István
Horánszky Nándor
Thaly Kálmán
Bartha Miklós

Láng Lajos
Hieronymi Károly
Eötvös Károly
Justh Gyula

Gr. Bethlen András
Berzeviczy Albert
Ugron Gábor
Irányi Dániel

fejtette ki álláspontját, mely abban csúcsosodott ki, hogy a zsidó vallást recipiálni és a vallásszabadsági törvényt meg kell alkotni; a házassági jogegység is létesítendő, de csak a szükségbeli formulával; a polgári anyakönyv pedig, az ideiglenes intézkedésen túl, a közigazgatás reformjával kötendő össze. Horváth Lajos a kormány javaslata mellett beszélt és kérte Apponyit, hogy fogadja azt el. Hodossy ellene nyilatkozott a javaslataknak, mert nem akarja a polgári házasság eszméjét „compromittálni”. Február 12-ikén folytatta a nemzeti párt tanácskozását. Ernuszt Kelemen a kormány

Schlauch Lőrincz bibornok.

(Fénykép után.)

javaslata mellett foglalt állást, s hosszabb vita után az lett a megállapodás, hogy a párt kötelező határozatot nem hoz, de maga az elnök csatlakozott Apponyi nézetéhez.

A függetlenségi párt (akkor u. n. Eötvös-párt) február 15-ikén Madarász József elnöklete alatt tartott ülésében elfogadta a polgári házasságról szóló javaslatot általánosságban, s manifestumot bocsátott ki, melyben eljárását indokolta. A függetlenségi és 48-as párt már 1893 május 19-ikén a kötelező polgári házasság mellett nyilatkozott. E határozatot

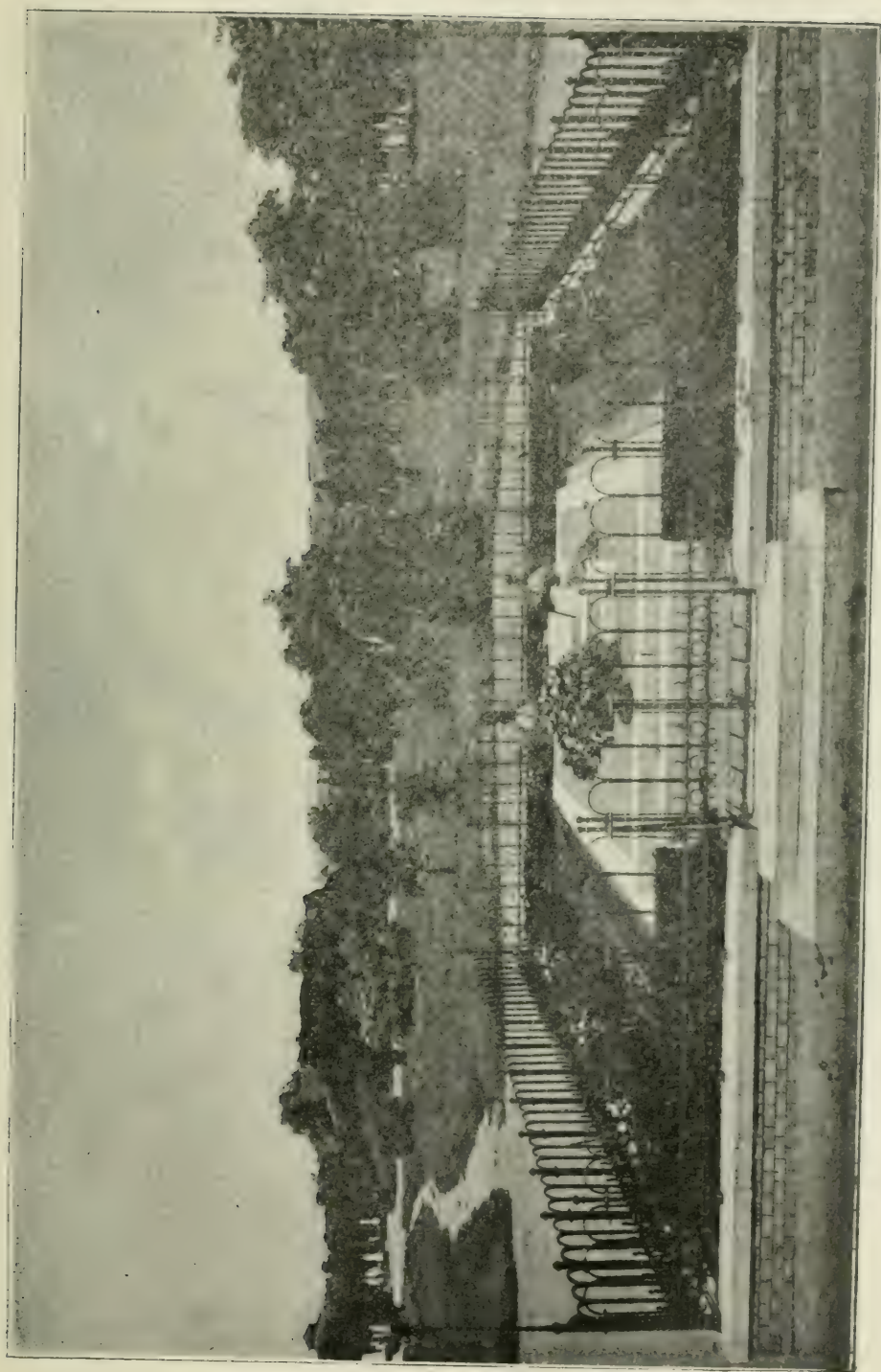
fenntartotta 1894 február 17-iki értekezletén is, azon különbséggel, hogy Polónyi bizonyos közjogi sérelmek orvoslását követelte. Ugron Gábor a közjogi kérdéseket még inkább előtérbe helyezte s oly határozati javaslatot terjesztett elő, mely a közjogi sérelmeket (az uralkodóház házassági jogviszonyainak rendezetlenül hagyását, a hadsereget illetőleg a házassági jogot stb.) legelső sorban orvoslandóknak mondta. Azon esetre, ha a ház e határozati javaslatot el nem fogadná, mely az igazságügyi bizottsághoz való visszautasítást indítványozta, magát az egész javaslatot még általánosságban sem fogadja el. Polónyi javaslata 34 szótöbbséggel elfogadott, de a határozati javaslat egyszersmind kimondta, hogy a kik azt el nem fogadják, nem tartoznak a pártból kilépni. Ugronnal szavaztak a határozati javaslat ellen Bartók Lajos, Szalay Károly, Bartha Miklós, Okolicsányi László stb.

Ily előzmények után február 19-ikén kezdődött a nagy parlamenti küzdelem a kötelező polgári házasság javaslata fölött. A vitát Teleszky István előadó nyitotta meg. Minden pártnak vezéregyéniségei részt vettek a vitában. Kossuth szava kívülről szólt bele abba, a kötelező polgári házasság mellett. E munkának nem lehet feladata e nagyfontosságú vita ismertetése, melyben a nagyszabású harc fő bajvivói Szilágyi Dezső, Wekerle, gróf Csáky Albin és gróf Apponyi Albert voltak. Az egyházpolitika multjára és kiinduló pontjára vonatkozólag azonban szükséges azon rectificatiók felemlítése, melyeket a képviselőház február 23-iki ülésében Wekerle Sándor tett gróf Szápáry Gyula előadásával szemben.

Ilt elsőben is arra utalt, hogy nem áll az, hogy a kormány egyházpolitikájában a cselekvési program 1892 novemberben változott, mert az a trónbeszéd megtartása, a válaszások megejtése és az Irányi-féle javaslat elfogadása után történt. Épen oly valótlan az az állítás, mintha az egyházpolitikai program sürgős fölvetésére a komáromi gyűlés magatartása lett volna befolyással, mert ez a gyűlés 1892 szeptember 4-ikén volt, a vallás- és közoktatásügyi minster pedig egyházpolitikai programját egészében és úgy, mint azt a kormány mai programjában fölállította, már azon esztendőben, a nyári szünetek beállta előtt írásban foglalva vette és adta át az akkori minsterelnöknek.

Wekerle beszédének e részére gróf Szápáry Gyula, válaszolva megjegyezte, hogy a vallás- és közoktatásügyi minster egy programot kidolgoztatott ugyan, a melyet a nyári szünetek előtt a ministerek közt szét is osztatott,¹ de ez csak az ő egyéni nézete volt, magában a kormány körében csak szeptember 14-ikén tárgyalatott és csak ezen határidő után foglalt állást a kormány.

¹ Gróf Csáky Albin saját jegyzetei szerint memorandumát július hó folyamán írta s augusztus első napjaiban adta át gróf Szápáry Gyula minsterelnöknek. Tehát így is szeptember 4-ikét, a komáromi gyűlést megelőzőleg.

Kossuth sírja a budapesti központi temetőben.
(Eredeti fényképlévélet után.)

A zárobeszédekre csak április 10- és 11-ike táján került a sor, s a szavazás április 12-ikén történt. A képviselők szokatlan nagy számmal voltak jelen, csak 35 képviselő volt távol; 271-en szavaztak a törvényjavaslat mellett, 106-an ellene és így a kötelező polgári házasságról szóló javaslatot a képviselőház 165 szótöbbséggel fogadta el. A bizalmatlansági szavazatot pedig 112 szótöbbséggel mellőzte a ház.

Ily nagy többség támogatta a Wekerle-cabinetet és politikáját, daczára annak, hogy márczius 20-ikán közbejött Kossuth halála, majd márczius 31-ikén Kossuth temetési szertartása Budapesten. A leirhatatlan nemzeti gyász mutatta, mily benső szálak kötötték össze a nemzet lelkét Kossuthtal, daczára a politikai ellentéteknek, melyek Kossuth és a nemzet többsége közt létrejöttek. A nemzet, midőn nagy fiát temette, csak az óriási veszteséget érezte és csak azt a Kossuthot látta a nagy halottban, akinek nemzeti újjászületésünkben legtöbb része volt és aki dicsőséggel árasztotta el úgy saját nevét, mint a magyar nevet. Együttal megfeledezett az ország a gyász eme napjaiban, hogy Kossuth a dynastiával szemben az incompatibilitás tanát hirdette, s míg a nemzet kibékült koronás királyával, addig Kossuth megmaradt intransigens álláspontján. A nemzeti és bécsi hangulat nagy ellentétei közé lökve, a Wekerle-cabinet helyzete valóban súlyos volt. A nemzet maga temette ugyan halottját, de a közvélemény követelte az állami részvételt is. Recriminatiók egész sorozata indult meg a sajtóban és a parlamentben, és mégis nagyobb gyászpompát a történelem aligha mutathat föl, mint melylyel Kossuth temetése történt. A közbejött s leviharzott ellentétek daczára a Wekerle-cabinet a helyzet ura maradt legalább a parlamentben és a közvéleményben.

Annál kevésbbé volt ura a helyzetnek a főrendiházban, mely 1894 május 10-ikén 21 szótöbbséggel visszautasította a kormány javaslatát.

A képviselőház ugyanezt 1894 május 18. és következő napjain tárgyalta s 20-ikán 166 szavazattöbbséggel elhatározta, hogy a főrendiháznak visszaküldi. Ily óriási többség daczára a válság bekövetkezése szemmel látható volt, mert teljesen bizonyosnak látszott, hogy a főrendiház a javaslatot másodszor is visszautasítja. Wekerle Sándor kormányelnök feladata most az volt, hogy a főrendiház magatartása iránt s a javaslat elfogadása tekintetében garantiákat keressen; e törekvésével állott kapcsolatban bécsi útja május 26-ikán. Az ugyanezen napon megjelent „Neue Freie Presse” jól értesült udvari körökből híresztelte, hogy Wekerle Sándor fölhevítte a korona figyelmét oly lehetséges pártalakulásokra, amelyek a polgári házasság másodszori visszautasításának esetén föltétlenül bekövetkeznének, s melyek fent nem találnának kedvező fogadtatásra. S a magyar kormányelnök audientiája után azon hit volt elterjedve, hogy a három új főrendiházi tag kinevezése nem is lesz szükséges, mert a korona akarja a polgári házasság keresztülvitelét. Többé nem is volt arról szó, vajjon a kötelező polgári házasság törvényerőre emelkedik-e

vagy sem, legfőlebb csak arról, vajjon a Wekerle-cabinet viszi-e azt keresztül vagy más kormány. A május 31-iki hírlapok teljes alapossággal jelenthették, hogy a Wekerle-kormány bukása el van határozva. Június 1-jén a király tényleg elfogadta a Wekerle-cabinet lemondását és gróf Khuen Héderváryt bizta meg az új cabinet alakításával. E hír nagy levertséget és mégis izgatottságot keltett a magyar fővárosban, s a hazatérő miniszerelnököt rendkívüli ovatioval fogadta a főváros polgársága. Az oriasi s az őt lelkesen üdvözlő tömegben keresztül Wekerle csak lépesben hajthatott s a London-fogadónál kifógták lovait s a fiatalság húzta tovább a miniszer kocsiját, s azon utcákon, a melyeken átvonult, rögtönzött kivilágítás fogadta.

Gróf Khuen-Héderváry a szabadelvű párt programjának alapján vállalkozott a miniszerelnökségre, a mint hogy tényleg a főrendiházban is a kötelező polgári házasságra adta volt szavazatát, habár azon aggodalmának adott kifejezést, hogy a reformoknak minden átmenet nélküli fogantatása bizonyos megrázkódtatással lesz egybekötve, de mert, —tette utána— több idő óta egynémely eléggé aggályos mellék- és kísérő jelenségek fokozódó mértékben azt sugallják, hogy korántsem volna tanácsos, ilyen viszonyok között alternálni a képviselőház működését, ezért kívánja azt szavazatával támogatni.

Wekerle Sándor a szabadelvű pártkörben június 2-ikán jelentette be a válságot és lemondását. Beszédében őszintén feltárta a helyzetet. Elmondta, hogy legfelsőbb helyen azon garantiákat keresett annak biztosítására, hogy meddő kísérlet színvonalára ne sülyesztessék a polgári házasságra vonatkozó javaslat újabb tárgyalása, hanem hogy annak elfogadása a főrendiház részéről is lehetőleg biztosíttassék s e végett előterjesztést tett a koronának és annak felhatalmazását kérte először is a még kinevezhető három élethossziglani állás betöltésére, másodsor annak kijelentésére, hogy ezen javaslatok politikai szükségessége tekintetében a korona kormányával egyetért és hogy azok mielőbbi törvényerőre emelkedését saját részéről is kívánja, harmadsor annak kijelentésére, hogy, a mennyiben a fenforgó ellentétek a legközelebbi főrendiházi tárgyalások során sem lennének elenyészthetők, az örökös főrendi tagok szaporítása útján fogja a két ház közt fenforgó ellentéteket kiegyenlíteni.

S miután a biztosíték e harmadik pontja, tudniillik az örökletes tagok szaporításához a korona jóváhagyását nem nyerhette meg, beadta lemondását.

Darányi Ignác beszéde után a párt egyhangúlag elfogadta az általa benyújtott határozati javaslatot, mely így szól:

»Mondja ki a szabadelvű párt, hogy

1. a párt egész programját változatlanul fentartja, különösen pedig egyházpolitikai programja s annak sértetlenül teljes és haladéktalan keresztülvitele mellett szilárdan megáll és ezen elvek keresztülvitelét minden viszonyok közt előmozdítani fogja: egyebekre nézve pedig a szabad elhatározás jogát magának fentartja;

2. mélyen érzett hazafiúi sajnálatát fejezi ki a kormány visszalépése fölött s nem muló hálájának ad kifejezést a párt elveinek hű szolgálatában tanusított férfias magatartásáért;

3. a lelépő miniszerelnök úr és ministertársai irányában a párt rendíhetetlen ragaszkodását és bizalmát nyilvánítja s fölkeri őket, hogy a párt vezetését ezen nehéz napokban is tovább folytatni sziveskedjenek.

Miután a szabadelvű párt ily határozatot hozott, melyet akkor a korona küldöttjének egyenes kikosaraztatása gyanánt tekintettek, s miután gróf Héderváry több előkelő politikussal, köztük Tisza Kálmánnal, Széll Kálmánnal, Szilágyi Józseffel értekezett, a bán cabinet-alakítási missiója meghiúsult: belátta, hogy a cabinet alakítása rá nézve teljesen lehetetlen, s — mint a »Pesti Napló« június 3-iki számában megjegyzi — »különösen báró Bánffy Dezsőnek, a képviselőház elnökének, közel másfél óráig tartó, nagyon kimerítő informatiójából szerezte azt a meggyőződést«. Így nem maradt más hátra, mint hogy a korona ismét Wekerlét bizza meg a kormányelnökséggel.

Innéttul nem lehetett más politika, mint a kötelező polgári házaságnak a Wekerle-kormány által való keresztülvitele, tehát a főrendiház ellenállásának megtörése. Ha gróf Khuen-Héderváry vállalkozik a cabinet-alakításra, illetőleg ha őt a szabadelvű párt elfogadta, akkor az ügy még simábban mehetett volna, részint a személyi kérdések, részint amiatt, hogy az egyházpolitikai ellenzék Khuen-Héderváryban Wekerle örökségének kiméletes megvalósítóját pillantotta meg. Wekerle személyén kívül azonban még egy személyes kérdés volt és ez fokozta a válságot szinte a feszített húr elpattanásáig. Szilágyi Dezsőnek kellett volna áldozatul esnie, hogy a főrendiház és az illetékes körök végleg capacitálhatók legyenek. A közvélemény azonban Szilágyi Dezsőben a szabadelvűség örét és az egyházpolitikai reformok érintetlen megvalósításának garantiáját pillantotta meg ugyannyira, hogy még a Wekerle-cabinet sem számíthatott volna többségre és a zivatarok között meg nem állhat vala, ha Szilágyit mellőzi. A legkomolyabb politikai körökben is el volt terjedve akkor az a hit, hogy, ha Szilágyi mellőzve lesz, vagy a Szilágyi-kérdésben a parlamentet felosztatják, az igazságügyminister félelmes vezére leend nemcsak a liberális, hanem immár a nemzeti oppositiónak is. Az ügy kiélesedése elment azon pontig, hogy a közvélemény előtt nem a liberalismus és az egyházpolitika, hanem a nemzet érdekéről volt szó. A Szilágyi-válságról külön meghallgatta a korona bizalmi férfait és szinte valamennyi Szilágyi mellett nyilatkozott. Így lépett újra actióba a Wekerle cabinet Szilágyi Dezsővel és nem nélkülül, mert a szabadelvű-párt vezető emberei Szilágyi megmaradását annyira óhajtották, hogy maga Wekerle Sándor attól tette függővé újabb vállalkozását, ha Szilágyi megtartja tárczáját.

A kormányválság elintézése és a Wekerle-cabinet új actióba lépése után többé nem lehetett kérdéses a főrendiház magatartása. Az udvari

Gróf Khuen-Héderváry Károly.
(Fénykép után.)

hivatalnokok többé nem tüntettek, a zászlós urak közül csak gróf Zichy Ferencz és gróf Szápáry Géza folytatták az oppositíót, ellenben a többiek valamennyien a javaslat mellett foglaltak állást. Még így is nagy küzdelembe került ugyan a többséget a javaslat számára megcsinálni a főrendiházban és ez a június 21-iki ülésben történt második szavazás alkalmával csak 4 volt (128—124 ellen), de többé nem szenvedhetett kétséget, hogy a többségnek létre kell jönnie. Ekkép a törvényhozási akadály megszűnt, a kötelező polgári házasságra nézve s még csak a szentesítés volt hátra.

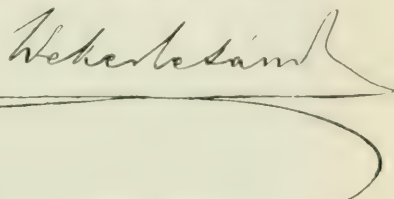
Egy differentia még mindig fenforgott a kormány, az alsóház és a felsőház közt, a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényjavaslat III. fejezetére vonatkozólag: de ez az ellentét többé nem maradhatott fent s a kötelező polgári házasság diadala után a felsőház szükségkép hozzájárult a kormány javaslataihoz az egész vonalon, így hozzájárult a felekezetenélküliséghez is.¹

Hátra volt azonban még a szentesítés nagy kérdése. A szentesítés csak hosszú idő múlva, december 10-ikén következett be. Wekerle Sándor déli 12 órakor jelentette be a háznak a szentesítés megtörténtét s a szabad-
elvű párt tagjai fölállva éljeneztek és tapsoltak. Az egész országban nagy benyomást tett a szentesítés ténye, mert oly súlyos conflictus szűnt meg

¹ Nem érdektelen a következő kis tárgyalási statistika. 1894 október 4-ikén kezdték a főrendek a még be nem végzett egyházpolitikai javaslatokat tárgyalni. Az egyházpolitikai csata 1895 október 21-ikén volt. A javaslatok közül simán végezhetett a kormány a következőkkel: A gyermekek vallásáról szóló törvényt általánosságban október 8-ikán, részleteiben 9-ikén elfogadták, az anyakönyvvezetés államosításáról szóló javaslatot 6 szótöbbséggel (102—96) október 10-ikén fogadták el a részletes tárgyalás alapjául. Nehezebb helyzete volt a kormánynak a többi javaslatokra nézve. A zsidó receptiót először október 8-ikán szavazták le (103—109 ellen) 6 szóval. 1895 márczius 23-ikán, — hogy Bányi is hasonló szerencsében részesüljön, mint Wekerle már — másodsor és ismét 6 szavazattal buktatták meg a receptiót; és így csak május 14-ikén az elnök elfogadva, ugyancsak az elnök döntött a 3. §. behagyásánál (92—92) és a harmadszori olvasásnál (96—96) — természetesen mindenütt igennel; végre a zsidó vallásra való áttérés történt csak 1895 október 21-ikén döntöttek a főrendek 7 szóval. Ép ily hosszú vajudáson ment keresztül a vallás szabad gyakorlatáról szóló törvényjavaslat. Noha október 5-ikén 1 szótöbbséggel elfogadták a részletes tárgyalás alapjául, a részletes tárgyalásnál az egész javaslatot nagy többséggel elvetették. Gróf Zichy Nándor felszólalt minden §-nál. A II. fejezet törleszt nem sikerült kivinnie, de a III. fejezet, minek kihagyását gróf Andrássy Aladár is kívánták, 26 szóval kihagyatott (122—99), és a VI. fejezetnél, mely a gyermekek vallásos nevelését szabályozza, szintén 10 szóval fogadtatott el Zichy indítványa, mely abból állt, hogy minden részletezés mellőzésével a 76. §. annyit mondjon ki, hogy a gyermekek vallásos neveléséről külön törvény rendelkezék. Márczius 21-ikén az alkotmányban való elfogadáshoz nem volt meg az 1 szótöbbség, mint október 5-ikén volt, de az elnök jött a kormány segélyére (119—119), s az elfogadott módosításokkal a harmadszori olvasásnál 15 szótöbbséget nyert. A III. fejezetet most Esterházy indítványa buktatott el. Es midőn május 14-ikén ismét ez ominosus fejezettel kellett a főrendek találkozniok, megnyirbálták úgy, hogy 23—29. §-ait elvetették. Végre is a törvényalkotás diadalmaskodott, mert október 21-ikén, tehát több mint egy évi huzavona után, 7 szóval került ki győztesen a névszerinti szavazásból.

ekkép, melyből a legsajnálatosabb következmények támadhattak volna. Magába a cabinetirodába ezer és ezer távirat fejezte ki a közhangulatot és a trón előtti hódolatot. Ily viszonyok között történt az indemnitás megszavazása is december 11-ikén, amikor a kormánynak 155 többsége volt. E szavazáshoz a kormány félhivatalos sajtója oly megjegyzéseket fűzött, hogy a Wekerle-cabinet, mely a liberalismussal van összeforrva, parlamenti uton meg nem buktatható. Abban a félhivatalos sajtónak teljesen igaza volt, hogy a Wekerle-cabinet a parlamentben nem bukhatott meg. De a cabinet bukása mégis már rég el volt határozva s Wekerle, valamint ministertársai december 24-ikén már aláírták lemondási okmányukat. E szerint egészen hiú volt azon félhivatalos fejtegetés, mely a szentesítés késedelmes voltát mindenféle mellékürügyekkel akarta indokolni, fordításokkal, szövegösszehasonlításokkal stb. Wekerle Sándor a szabadelvű pártkörben december 27-ikén, midőn a párttól búcsuzott, világosan megmondta, hogy a cabinet bukásának oka a korona bizalmának hiánya.

»Miután — úgymond — sajnálatunkra azt kellett tapasztalnunk, hogy nemcsak egyes ügyekben, hanem általában véve nem vagyunk a legfelsőbb bizalomnak oly mértékben osztályosai, amint ezt az ügyek sikeres és eredményes vezetésére nézve jelen viszonyaink közt kívánatosnak tartjuk: beadtuk ő Felségének tárczáinkról való lemondásunkat. Ő Felsége ezt a lemondást kegyelmesen elfogadni,

Wekerle Sándor aláírása.

bennünket egy új cabinet megalakulásáig az ügyek továbbvitelével megbizni méltóztatott. Midőn erről a tisztelt pártértekezletnek kötelességszerűleg jelentést teszek, egy nagy tartozást kell saját és ministertársaim nevében lerónom. Köszönetet kell mondanom azért a valóban odaadó és lelkes támogatásért, amelyben szívesek voltak minket folytonosan részesíteni. Ennek, s főleg ennek köszönhetjük, hogy eredmény kísérte működésünket, hogy súlyos körülmények közt fenn tudtuk tartani, meg tudtuk övni elveink tisztaságát, ennek, hogy nagy eszméket tudtunk érvényre juttatni és habár heves küzdelemmel is, de merem mondani, viszonylag minden nagyobb megrázkódtatás nélkül ezen rövid idő alatt oly nagy átalakulásokat biztosítani, amelyek korszakot alkotók lesznek, amelyek az igazi haladásnak és szabadelvűségnek a messze jövőre is kiható irányt szabnak.

Ha együttműködésünknek 2 évre terjedő, viszonylag rövid tartama alatt, a dolog természetéből folyólag, nem is tudtuk mindazokat az elveket érvényre juttatni, amelyek programmunk integráns részét képezik, de leraktuk az alapokat, elkészítettük e programm életbeléptetésére nézve a munkálatokat és ezt örököül adjuk át utódainknak, úgy hogy nyugodt öntudattal el merem mondani, hogy kormányzatunknak két évi tartama nem a meddő-

ségnek, hanem a serény munkásságnak volt korszaka, amelyből tisztán és moesoktalanul hozom vissza azt a zászlót, amelyet ránk bízta, s amelyet soha személyes érdekekért küzdelembe nem vittünk, hanem mindig elvekért és nagy eszmékért lobogtattunk. A harcz megtéphette, a küzdelemnek vérfoltjai is meglátszanak rajta, de azt hiszem, hogy mocsok nem tapadhatott rája.»

— Majd egy pillantást vetve programjára, melynek megvalósításában az idő és a körülmények akadályozták meg, ismét hangsúlyozta az egyházpolitikai javaslatok revisiójának szükségtelenségét s a még tárgyalás alatt levő két javaslatot melegen ajánlotta a szabadelvű párt, pártja figyelmébe, mint a melyek politikai programjának egyik sarkalatos és alapvető részét képezik.

«En ebben a hitben távozom erről a helyről, — így végezte beszédét — hogy itt nemcsak saját és ministertársaim meggyőződésének, hanem sok, talán minden eddigi politikai barátom meggyőződésének adtam kifejezést. Ezért engedjek meg, hogy fölszólalásomat befejezve, ismételt köszönetünket és hálánkat nyilvánítsam szíves támogatásukért és magunkat továbbra is barátságukba ajánljam. Legyenek meggyőződve, hogy mi azokat az elveket azzal az odaadással és kitartással fogjuk jövőre is szolgálni, mint tettük eddig, s ha mások állnak is az első vonalban, mi mint közharczosok sem akarunk a küzdelemben hátramaradni, hanem azzal az őszinteséggel kívánunk politikai programunk mellett helyt állni, amely méltó azokhoz az elvekhez, a melyeknek aegise alatt egyesültünk és remélem, tovább is egyesülve maradunk.»

Az új cabinet megalakítására gróf Khuen-Héderváry Károly ismét sikertelenül vállalkozott: báró Bánffy Dezső alakította azt meg.

A válság folytonos tanácskozással elég sokáig húzódott, a döntés csak 1895 január 13-ikán következett be. A király ezen a napon bizta meg báró Bánffy Dezsőt a cabinet megalakításával. A lapok tudósításai szerint a szabadelvűpárt megnyugvással fogadta a korona döntését, hisz a maga óhajának érvényre jutását látta benne, az ellenzék azonban gúnyolódott s azzal vigasztalta magát, hogy a ház volt elnökének kormányzása rövid ideig tartó pünkösdi királyság lesz. A közvélemény várakozó állást foglalt.

A szabadelvűpárt egységesen, meg nem szaporodva, de meg sem is fogyva került ki a válságból. Még a szász képviselők sem váltak ki a pártból.

A cabinetalakítás nem ment könnyen. A szabadelvű egyházpolitikai reformok harczosainak félre kellett húzódniuk egy kissé s új egyének léptek előtérbe, nehogy az új cabinetnek harczias színezete legyen. Azt azonban mindenki tudta, hogy csak az emberek újak, a program a régi. Az új kormány január 19-ikén jelent meg először a házban. A kormány programját a miniszterelnök terjesztette elő, a kit az ellenzék ideges türelmetlenséggel hallgatott.

A kormány programja tömören a következő pontokban volna összefoglalható:

BÁRÓ BÁRFFY DEZSŐ.

(Fénykép után.)

Az Athenaeum nyomása.

A bizalomnak megszilárdítása a korona és nemzet között.

Az egyházpolitikai harcok által felzaklatott kedélyek lecsillapítása.

A kiegyezési alap változatlan fentartása, sőt megszilárdítása.

A már szentesített egyházpolitikai törvények teljes tartalma, de kiméletes végrehajtása az érdekek és érzelmek sérelme nélkül.

A vallás szabad gyakorlatáról és a zsidó vallás receptiójáról szóló törvényjavaslatok keresztültüvelte.

A katolikus autonomia és congrua rendezésének megoldása az előbbi kormány által vállalt kötelezettség alapján.

A valutarendezés műveleteinek folytatása és befejezése.

De a mi a kormányra nézve leglényegesebb s a minnek megvalósítására a közigazgatás államosítását elodázhatatlan feladatának tartja, az a magyar államnak nemzeti irányban való fejlesztése s a magyar állameszme biztosítása és fentartása, minden ez ellen irányuló, törvénybe ütköző és államveszélyes törekvések határozott leküzdése és elfojtása.

Az egységes nemzeti állam kiépítése.

Ezekre a feladatokra vállalkozott a Bánffy-cabinet, ezeket a czélokot tűzte ki kormányzati czéljaiúl. Főleg arra törekedett, hogy a korona és a nemzet közötti jó viszonyt a lehető legbensőbbé tegye, olyanná, hogy hozzá felülről bizalmatlanság ne férközhessenék. Vezéreszméül tűzte ki, hogy a dynastia bizalma s támogatása mellett és a dualismus keretében teljesen kiépüljön a nemzeti magyar állam, s hogy ezen czél semmi más irányzatoknak még a szélső liberalismus tekinteteinek se rendeltessék alá.

Báró Bánffy Dezső mindjárt kormányzata kezdetén erős conflictusba keveredett a monarchia külügyministerével, gróf Kálnokyval, a pápai nuntiusnak magyarországi szereplése miatt. Agliardi bécsi nuntius Magyarországon jártában több oly nyilatkozatot tett, melyekben a ministerelnök az ország belügyeibe avatkozást látott s miatta reeriminált a külügyministernél s kérte őt, hogy juttassa tudomására a Vaticánnak az Agliardi viselkedéséből származható súlyos következményeket. A külügyminister igazat adott Bánffynak egy diplomatiái jegyzékben s maga is elítélte a nuntiuszt, de a midőn a ministerelnök egy interpellatióra adott válaszban hivatkozott rá, hogy a külügyminister egyetért vele a nuntius magatartása felől, Kálnoky a sajtó útján tiltakozott Bánffy nyilatkozata ellen. A conflictus a korona döntése alá került, mely Kálnokyra lett végzetes kimeneteli, mert állásától meg kellett válnia.¹ Helyét gróf Goluchowsky

¹ Úgy az Agliardi, mint a Kálnoky-féle conflictus egyikét képezi Magyarország legújabb politikai története kiválóan fontos episodjainak. Az ide vonatkozó acták le vannak ugyan zárva, de egyszersmind a hivatalos titok pecsétjével vannak egyelőre még lepecsételve a jelen munka szerzőjére nézve is, a ki akkori hivatali állásánál fogva mind a két conflictusban szereppel birt. De már most is constatálható, hogy mind a két conflictus Magyarország közjogának diadalával végződött. Az Agliardi-ügy jelentősége

Agenor foglalta el, kiben a clericális irány semminemű támaszt nem talált s így a Bánffy-cabinet könnyebben folytathatta egyházpolitikai programjának megvalósítását, melynek tevékeny előmozdítója dr. Wlassics Gyula cultusminister lett. Két elintézetlen törvényjavaslat volt még hátra az egyházpolitikai programból: az izraelita vallás receptiójáról és a vallás szabad gyakorlataról. Mindkettőt Wlassics képviselte nagy tudománynyal és ékesszólással a bizottságok és a törvényhozás előtt. Az ő javaslatára történt a 27-ik §. azon intézkedése, hogy a bevett vallásfelekezetből kilépő tartozik a kilépés idejét követő ötödik naptári év végéig a rendes egyházi járulékokat az elhagyott egyháznak megfizetni, ha addig valamely bevett valláshoz nem csatlakoznék.

A Bánffy-cabinet politikájának eredményei ma még végleg nem állapíthatók meg és nem bírálhatók meg, mert hisz a legközvetlenebb jelenbe kapcsolódnak. De a tárgyilagos kritikának már is el kell ismernie, hogy a Bánffy-cabinet nagy érdemeket szerzett az egyházpolitikai törvények végrehajtásával, különösen pedig azzal, hogy a király és a nemzet között a közeledést és a bensőbb kapcsolatot újra létrehozta. Az igazságos történetírás nem fogja eltagadni a Bánffy-cabinettől azt sem, hogy erős, sőt érelyes nemzeti politikát követett s nemcsak programjába vette föl a nemzeti állam jelszavát, hanem tényleg törekedett is annak megvalósítására. Végül azon szerencsében is részesült e cabinet, hogy a magyar nemzet ezeréves ünnepét ő rendezte és tette méltóvá a nemzet multjához és jövődjéhez.

XI. FEJEZET.

Harmincz év eredményei.

A dualismust a kölcsönös jóakarat és kibékülés hozta létre, de a kölcsönös bizalmatlanság teremtette meg annak garantiáit és védfalait. A függetlenségi eszme nevében Kossuth azt hirdette felőle, hogy a független Magyarország sirját ássa meg, viszont a szétzüllött kamarilla emberei azzal rémitgették az irányadó köröket, hogy a dualismus a monarchia teljes szétmállását fogja maga után vonni. Rémműlve gondolhatunk ma vissza, mi történik akkor, ha a dualismus létre nem jő és az osztrák zürzavarok

memorabel, a Kálnoky-féle conflictust illetőleg azonban kevésbbé köztudomású, hogy ott nem csak személyes ügyről, hanem a magyar minisiterelnökség közjogi jelentőségéről és a külügyminisiteriumnak alá nem rendelt jellegéről volt szó. Báró Bánffy Dezső diadala nem csak pozitív személyes győzelem volt, hanem a magyar kormány, s ekkép a magyar állam souverainitásának megvédelmezése.

A magyar királyi ministerium 1867-től 1896-ig.

	Ministerelnök	Ó Felsője személye Küldi minister	Belsőminister	Pénzügyminister	Közmunka-, közlekedés- ügyi minister	Földmívelés-, ipar- és kereskedelmi minister	Vallás- és közoktatás- ügyi minister	Igazságügyminister	Honvédelmi minister	Horvát-szlavon-dalmát minister
1867. február 17. 1871. november 14.	gr. Andrássy Gyula	gr. Festetics György 1867. II. 20. - 1871. V. 19. br. Wenckheim Béla 1871. V. 19. - 1871. XI. 14.	br. Wenckheim Béla 1867. II. 20. 1869. X. 21. Rajner Pál 1869. X. 21. - 1871. II. 10. Tóth Vilmos 1871. II. 10. - 1871. XI. 14.	Lányai Menyhért 1867. II. 20. - 1870. V. 21. Kerkapoly Károly 1870. V. 23. - 1871. XI. 14.	gr. Miskolc Imre 1867. II. 20. - 1870. IV. 21. Gorove István 1870. IV. 21. - 1871. VI. 21. Tisza Lajos 1871. VI. 21. - 1871. XI. 14.	Gorove István 1867. II. 20. - 1870. V. 23. Szlávy József 1870. V. 24. - 1871. XI. 14.	br. Eötvös József 1867. II. 20. - 1871. II. 2. Pauler Tivadar 1871. II. 10. - 1871. XI. 14.	Horváth Boldizsár 1867. II. 19. 1871. VI. 11. Bittó István 1871. VI. 12. - 1871. XI. 14.	gr. Andrássy Gyula 1867. II. 20. 1871. XI. 14.	Bedekovich Kálmán 1868. XII. 8. 1871. I. 26. gr. Pejusenich Péter 1871. I. 26. - 1871. XI. 14.
1871. november 14. 1872. december 4.	gr. Lányai Menyhért	br. Wenckheim Béla 1871. XI. 14. - 1872. XII. 5.	Tóth Vilmos 1871. XI. 14. 1872. XII. 5.	Kerkapoly Károly 1871. XI. 14. - 1872. XII. 5.	Tisza Lajos 1871. XI. 14. - 1872. XII. 5.	Szlávy József 1871. XI. 14. - 1872. XII. 5.	Pauler Tivadar 1871. XI. 14. - 1872. IX. 5. Trefort Ágoston 1872. IX. 4. - 1872. XII. 4.	Bittó István 1871. XI. 14. - 1872. IX. 7. Pauler Tivadar 1872. IX. 8. - 1872. XII. 5.	gr. Lányai Menyhért 1871. XI. 14. - 1872. XII. 5.	gr. Pejusenich Péter 1871. XI. 14. - 1872. XII. 5.
1872. december 4. 1874. március 21.	Szlávy József	br. Wenckheim Béla 1872. XII. 5. - 1874. III. 21.	Tóth Vilmos 1872. XII. 5. - 1873. III. 5. gr. Szapárdy Gyula 1873. III. 5. - 1874. III. 21.	Kerkapoly Károly 1872. XII. 5. - 1873. XII. 19. Szlávy József 1873. XII. 19. - 1874. III. 21.	Tisza Lajos 1872. XII. 5. 1873. XII. 19. gr. Zichy József 1873. XII. 19. - 1874. III. 21.	gr. Zichy József 1872. XII. 5. 1874. III. 21.	Trefort Ágoston 1872. XII. 5. - 1874. III. 21.	Pauler Tivadar 1872. XII. 5. 1874. III. 21.	Szlávy József 1872. XII. 5. 1873. XII. 15. Szendre Béla 1872. XII. 15. - 1874. III. 21.	gr. Pejusenich Péter 1873. XII. 5. 1874. III. 21.
1874. március 21. 1875. március 2.	Bittó István	br. Wenckheim Béla 1874. III. 21. - 1875. III. 2.	gr. Szapárdy Gyula 1874. III. 21. - 1875. III. 2.	Ghyesz Kálmán 1874. III. 21. - 1875. III. 2.	gr. Zichy József 1874. III. 21. - 1875. III. 2.	Bartal György 1874. III. 21. 1875. III. 2.	Trefort Ágoston 1874. III. 21. 1875. III. 2.	Pauler Tivadar 1874. III. 21. - 1875. III. 2.	Szendre Béla 1874. III. 21. 1875. III. 2.	gr. Pejusenich Péter 1874. III. 21. 1875. III. 2.
1875. március 2. 1875. október 20.	br. Wenckheim Béla	br. Wenckheim Béla 1875. III. 2. - 1875. X. 21.	Tisza Kálmán 1875. III. 2. - 1875. X. 21.	Széll Kálmán 1875. III. 2. - 1875. X. 21.	Péchy Tamás 1875. III. 2. 1875. X. 21.	br. Simonfi Lajos 1875. III. 2. - 1875. X. 21.	Trefort Ágoston 1875. III. 2. - 1875. X. 21.	Perczel Béla 1875. III. 2. - 1875. X. 21.	Szendre Béla 1875. III. 2. 1875. X. 21.	gr. Pejusenich Péter 1875. III. 2. 1875. X. 21.
1875. október 20. 1890. március 13.	Tisza Kálmán	br. Wenckheim Béla 1875. X. 21. - 1879. VII. 7. Tisza Kálmán 1879. VII. 11. - 1879. IX. 25. b. Orczy Béla 1879. IX. 25. - 1880. III. 15.	Tisza Kálmán 1875. X. 21. - 1887. II. 11. gr. Orczy Béla 1887. II. 11. - 1889. III. 22. Baross Gábor 1889. III. 22. - 1889. VI. 16. gr. Teleki Géza 1889. VI. 16. - 1890. III. 15.	Széll Kálmán 1875. X. 21. - 1878. X. 11. Tisza Kálmán 1878. X. 11. - 1878. XII. 5. gr. Szapárdy Gyula 1878. XII. 5. - 1887. II. 11. Tisza Kálmán 1887. II. 11. - 1889. IV. 9. Wekerle Sándor 1889. IV. 9. - 1890. III. 15.	Péchy Tamás 1875. X. 21. - 1880. IV. 14. Trefort Ágoston 1880. IV. 14. - 1880. IV. 24. Ordódy Pál 1880. IV. 24. - 1882. VIII. 9. br. Kemény Gábor 1882. VIII. 9. - 1886. IX. 19. br. Orczy Béla 1886. IX. 19. - 1886. XII. 29. Baross Gábor 1886. XII. 29. - 1889. VI. 15. Kereskedelmi minister Baross Gábor 1889. VI. 15. - 1890. III. 15.	br. Simonfi Lajos 1875. X. 21. - 1878. VIII. 21. Trefort Ágoston 1878. VIII. 22. - 1878. XII. 4. br. Kemény Gábor 1878. XII. 4. - 1882. X. 11. gr. Széchenyi Pál 1882. X. 12. - 1889. IV. 8. gr. Szapárdy Gyula 1889. IV. 8. - 1890. VI. 15.	Trefort Ágoston 1875. X. 21. - 1888. VIII. 22. gr. Csáky Albin 1888. IX. 22. - 1889. III. 15.	Perczel Béla 1875. X. 21. - 1878. VI. 16. Pauler Tivadar 1878. VI. 16. - 1886. IV. 8. Fábinyi Teofil 1886. V. 15. - 1889. IV. 8. Sillagyi Deszö 1889. IV. 8. - 1890. III. 15.	Szendre Béla 1875. X. 21. - 1882. VIII. 15. br. Orczy Béla 1882. VIII. 20. - 1882. X. 4. iff. gr. Ádám Gedeon 1882. X. 4. - 1889. XII. 20. br. Orczy Béla 1889. XII. 20. - 1891. X. 25. br. Fejérváry Géza 1891. X. 25. - 1890. III. 15.	gr. Pejusenich Péter 1875. X. 21. - 1886. II. 25. Bedekovich Kálmán 1876. II. 26. - 1889. VII. 16. Josipovich Imre 1889. VII. 16. - 1890. VII. 16.
1890. március 13. 1892. november 17.	gr. Szapárdy Gyula	br. Orczy Béla 1890. III. 15. - 1890. XII. 24. iff. Szégyény-Marich László 1890. XII. 24. - 1892. X. 24. br. Fejérváry Géza 1892. X. 24. - 1892. XI. 19.	gr. Szapárdy Gyula 1890. III. 15. - 1892. XI. 17.	Wekerle Sándor 1890. III. 15. - 1892. XI. 19.	Baross Gábor 1890. III. 15. - 1892. V. 9. Wekerle Sándor 1892. V. 10. - 1892. VII. 16. Lukács Béla 1892. VII. 16. - 1892. XI. 19.	gr. Bethlen András 1890. III. 15. - 1892. XI. 19.	gr. Csáky Albin 1890. III. 15. - 1892. XI. 19.	Sillagyi Deszö 1890. III. 15. - 1892. XI. 19.	br. Fejérváry Géza 1890. III. 15. - 1892. XI. 19.	Josipovich Imre 1890. VII. 16. - 1892. XI. 19.
1892. november 17. 1895. január 14.	Wekerle Sándor	gr. Tisza Lajos 1892. XI. 19. - 1894. VI. 10. gr. Andrássy Gyula 1894. VI. 10. - 1895. I. 15.	Hieronymi Károly 1892. XI. 19. - 1895. I. 15.	Wekerle Sándor 1892. XI. 19. - 1895. I. 14.	Lukács Béla 1892. XI. 19. - 1895. I. 15.	gr. Bethlen András 1892. XI. 19. - 1894. VI. 10. br. Fejérváry Géza 1894. VI. 10. - 1894. VII. 10. gr. Festetics Andor 1894. VII. 10. - 1895. I. 15.	gr. Csáky Albin 1892. XI. 19. - 1894. VI. 10. br. Eötvös Lóránd 1894. VI. 10. - 1895. I. 15.	Sillagyi Deszö 1892. XI. 19. - 1895. I. 15.	br. Fejérváry Géza 1892. XI. 19. - 1895. I. 15.	Josipovich Imre 1890. VII. 16. - 1892. XI. 19.
1895. január 14. -	br. Dávidy Deszö	br. Fejérváry Géza 1895. I. 15. - 1895. I. 18. br. Jósika Samu 1895. I. 18. -	Perczel Deszö 1895. I. 15. -	Lukács László 1895. I. 15. -	br. Dániel Ernő 1895. I. 15. -	gr. Festetics Andor 1895. I. 15. - 1895. XI. 2. Dárdányi Ignác 1895. XI. 2. -	Wlassics Gyula 1895. I. 15. -	Erdélyi Sándor 1895. I. 15. -	br. Fejérváry Géza 1895. I. 15. -	Josipovich Imre 1895. I. 15. -

korábban bekövetkeznek. A monarchia eddig talán már darabokra törve heverne s elemei az európai szelek és áramlatok játékszerét képeznék. És ha Magyarországnak nincs ideje a megszilárdulásra, erőinek concentrikus kifejtésére, talán szintén osztoznék a végzetes bomlás sorsában.

A dualismus szerencsés pillanatban fogantatott, született és indult diadalmas pályájára. Érvényesülése, rövid ingadozások után, igazolta alkotóit és különösen szembeszökővé vált ez a legújabb korban. Egységünk és államiságunk hatalmas kidomborításának művéhez segítségünkre jöttek az osztrák viszonyok és ezek kusza elfajultsága; de magában a magyar nemzetben, a magyar államban is megvolt a szükséges erőtartalék, hogy a dualismus alapján kibontakozzék. Az alap pedig, szerencsére, elég szélesnek bizonyult, hogy rajta fölépülhetett a magyar állam büszke oszlopzata.

Ne bocsátkozzunk érdemek hiú mérlegelésébe. A nagy eredmények kivívásában bizonyára legtöbb érdeme van a nemzetnek és a koronás királynak. A nemzetnek, mely tudott tűrni, várni, a midőn erre volt szükség és képes volt három évtized alatt hatalmas munkájával betölteni a dualizmus kereteit. A koronás királynak, a ki a multa vetett fátyol után szétvonta a leplet a nagy és dicső jövőendő panorámája előtt. A jelen ítélkezése aligha lehetne ment az elfogultságtól, az egyéni és pártellen-tétektől. A jelen munka nem is anticipálja a jövőt, a valódi történetírás tétét; de ez is kénytelen leendő elismerni, hogy a szabadelvűpárt vezér-szerepe mellett, szinte valamennyi politikai párt részt vett ez eredmények létesítésében, amelyek egy része úgyszólván váratlanul hullott a nemzet ölébe, érett gyümölcse gyanánt az idők fájának.

A katonai nevelés átalakítása és nemzeti alapon való szervezése, a dynastia szorosabb összeforrása a nemzettel s Ferencz József király magasztos elhatározása nemzeti hőseinknek szoborművek által való megdicsőítésére vonatkozólag: ezen és más fényes eredmények a kiegyezés kezdő korszakában még a képzeletre nézve is elérhetetleneknek látszottak. E kezdő korszak egyáltalán tele volt határozatlansággal és félénkséggel. A nemzeti alapokon már rövid idő múlva consolidálandó magyar állam lehetősége alig lebegett a Magyarország ügyeit intéző államférfiak előtt. Valami kishitűség tartotta fogva a dualistikus alkotmány védőit s ennek következményei lettek a nemzetiségi s a közoktatási politika némely sajnálatos eredményei, melyek szinte a foederalismus alap gondolatát látszottak belekeverni a magyar állameszmébe. A közjogi alap ellenzői pedig a közös ügyek és intézményeinek megbontása által csak zavarokat idéztek volna fel, melyek visszahatása kiszámíthatlan leendett.

El kellett következni azon időnek, midőn a támadás Deák Ferencz műve ellen Ausztriából indult ki. Ez a támadás sem fogja azt megsemmisíteni, legfőlebb csak a viszonyokhoz átalakítani. De ez átalakulás kere-tében megvalósítható mindaz, ami az úgynevezett nemzeti aspiratiók

lényegét foglalja magában. Az események igazolják ez aspirációk felkelését és utólag egészen más színben tűnik fel gróf Apponyi Albert nemzeti politikája, mint feltűnt akkor, midőn az Magyarországból indította meg a dualismus tagítására és fejlesztésére irányuló mozgalmat. E mozgalom taktikája lehetett rossz, de midőn most nagy események vették azt oltalmuk alá, lényege egészségesnek és jónak bizonyul. Igaz, régebben hagyományos érzékenységeket sértett s a koronával való conflictus eshetőségét sem zárta ki s ennél fogva jogosak voltak a támadások, melyekben részesült. De ugyanaz áll gróf Apponyi Albert nemzeti programjáról, ami állott Tisza közjogi programjáról: a nemzet intelligenciáját elszakította a szélső áramlatoktól. Azon számos sérelem, a melyet Magyarország évtizedeken át szenvedett, az ország közszellemének nagy részét bizonyára radicalismusba löki, míg gróf Apponyi Albert nemzeti politikája a szélsőségektől társadalmunkat megmentette. Az osztrák válság különösen kipróbálta ezt. A közjogi radicalismus leszerelése nélkül a magyar közvélemény aligha maradhat vala nyugodt és egységes, a midőn pedig a nyugalom és az egység legszükségesebb volt Magyarország nagyszerű kibontakozása czéljából, ez a közjogi radicalismus meg Apponyi nélkül nem volt leszerelhető.

A történetírásnak nem feladata a jóslgatás, még ha inkább a publicistika sphaerájában működik is. Ma már Magyarország eljutott azon fejlődési stádiumba, a hol a dualismus kapcsainak osztrák részről való megtörése veszélyeket nem idéz elő. Mily változandósága a sorsnak! A kiegyezés korszakában Ausztria volt az erősebb fél politikailag, gazdaságilag és kulturailag. Sokan kételkedtek Magyarország jövődjében. A magyar nemzet mindig megmutatta, hogy nagy katonai erők rejlenek benne, melyek válságok idején megmentették a monarchiát, vagy pedig leverték a reactio hadseregét. A gazdasági és kulturai erők látszottak Achilles-sarkát képezni, s nem egy ellenségünk a kiegyezés után azt hitte és hirdette, hogy a magyar alkotmányt és államiságot a reactio fegyvere nem törhette ugyan össze, de pénzügyi és gazdasági sorvadásban annál biztosabban ki fog múlni.

Szerencsére a gyászos jóslatok nem következtek be, sőt bekövetkeztek Magyarország gazdasági és kulturai fellendülésének szinte csodás eredményei. Bekövetkezett a legfőbb eredmény: államháztartásunknak most már szilárd egyensúlya. Mikép zsugorodnának össze legmerészebb ambícióink, ha még most is deficitekkel küdenénk; mi volna a helyzetünk az osztrák bomlással szemben s mily panorámája nyílnék meg a jövőnknek? Mindaz, ami nagy és dicső vár reánk, szoros összefüggésben van államháztartásunk egyensúlyával és gazdasági felvirágzásunkkal. Ép azért három évtized dicső eredményei közt legelső sorban kell foglalkoznunk a pénzügyi eredménnyel, melyhez örvényeken, irtózatos szakadékokon keresztül eljutottunk. A jelen munka elég terjedelmesen ismertette az új magyar

állam kezdő korszakának pénzügyi viszonyait egész Széll Kálmán ministerségének végéig, ép azért itt csak röviden kell az első pénzügyi irányokkal foglalkozni, hogy annál inkább megvilágítható legyen a későbbi nagy eredmény.

A magyar államháztartás fejlődésében négy korszakot lehet megkülönböztetni. Az első 1868-tól 1874-ig a berendezkedés kora, mikor a bevételek olyannyira elégtelenek voltak a kiadásokra, hogy a hiány 6.5 millió forintra emelkedett. A második (Széll Kálmán vezetése alatt) a szigorú takarékoság, az egyenes adóemelések és adókezelés-javításnak kora 1875-től 1878-ig, amikor okszerű kezelés, adóemelések következtében az államháztartási hiány 25 millióra csökkent. A harmadik a nagy hadügyi és tetemes túlkiadások kora 1878—1887-ig, amikor az államháztartási hiány 49.5 millióra emelkedett.

Nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy az első időszakban, a szabadelvű vámtarifa és nagy adóvisszatérítések következtében, a vámjövödelem a közös terhek fedezésére csak jelentéktelen összeggel járult, sőt egy évben (1881) 1.729.000 forint deficitel végződött, tehát az országos budgetben emiatt nagyobb fedezetről kellett gondoskodni. Másfelől 1878/79-ben, 1883/84-ben, 1887/88-ban részben a boszniai hadjárat, részben a nagy hadfelszerelések rendkívüli terheket okoztak.

Tény az, hogy mikor pénzügyi fejlődésünk negyedik korszaka kezdődött és Tisza Kálmán mint miniszterelnök a pénzügyek ideiglenes vezetését is 1887 február 15-ikén átvette, oly évben voltunk, mely 49.416.735 forint hiánynyal záródott. Tisza Kálmán — mielőtt a pénzügyi tárczát elvállalta — magához hívatta Wekerle Sándor ministeri tanácsost, kit éppen akkor nagyon kedvező ajánlat mellett egy üzleti vállalatához hívtak, sőt talán erre már el is határozta magát. Tisza azonban felajánlván neki az államtitkári állást, őt az államszolgálatban maradásra bírta. A két államférfi hosszas megbeszélést folytatott és együtt állapodtak meg azon rendszabályokban s reformokban, melyek segítségével a magyar államháztartást szélesebb és biztosabb alapokra fektetve, annak rendezését biztosítsák. E feladatban czélt is érték és pedig nem véletlen, de előre megállapított és kiszámított tervszerűséggel; akkora biztossággal, hogy az eredményt előre meg is mondták, sőt annak terminusát az actio kezdetén határozottan kijelölték.

Ugyanis 1887 október 23-ikén terjesztette be Tisza mint pénzügy-minister az 1888. évi állami költségvetést és akkor eltérőleg — mint mondá — szokásától, hogy soha sem szeretett, »ma sem szeretek conjecturális pénzügyi politikát csinálni,« kivételesen a közel jövőre pillantást vetett és combinatiókat állított fel. Előadta, hogy az 1889. és 1890. évre »minő eszközökkel és minő eredményeket hisz elérhetőnek költségvetésünk hiányának megsemmisítésére«. De ezt három feltevéshez fűzi: 1. Hogy a béke ne zavartassék meg, sőt általában, hogy ez eddiginél nagyobb hadi

kiadásokra szükség ne legyen. 2. Hogy az államháztartásban a szigorú takarékoság uralkodjék és a szükséges áldozatkészség érvényesüljön. 3. Hogy beadandó javaslatai elfogadtassanak és azok idejében érvényesüljenek. E három feltételben a dohányjövedék kezelését szigorító rendszabályok, az illetékek némi fokozása, a bor-, hús-, cukor-, szesz- és sörfogyasztási adó némi módosítása és illetőleg gyökeres reformja voltak foglalva. Tisza kijelenti, hogy, ha mindez megtörténik, 1890-re marad ugyan 2—3 millió forint deficit, de ez is elenyészik, ha a szeszadó-reform egészen érvényesül. E beszéd és conclusiója a kormánypártot ámulatba ejtő, az ellenzéket satirikus mosolyra fakasztá.

Es Tisza Kálmán szavát teljes mértékben beváltotta. Pedig feltételei nem mind teljesültek. Ezzel a témával 1888 október 18-ikán maga is foglalkozik, mikor az 1889. évi állami költségvetést terjesztette be. Ekkor már constatalhatta (a túlkiadások a pénzügyi bizottság javaslatai szerint szigorú korlátok közé lőnek szorítva), hogy az 1887. évi zárszámadás is 8.900.000 forinttal kedvezőbb, mint előirányozva volt. De kénytelen volt fölemlíteni, hogy a dohányjövedékre vonatkozó rendszabályok öt hóval később léptek életbe mint ahogy tervezve volt; hogy a hadügyi kiadásokban összesen 8 millió volt a szaporulat; az 1888. évi államháztartást pedig 19 millió forint rendkívüli hadügyi kiadás nyomta. Mégis ismételte és fenntartá jöslatát, kiemelvén régi feltételeit, hogy az 1890. évi államháztartás deficit nélkül fog záródni. Mert a régi bevételek mellett marad ugyan 9 millió deficit, de ezt a szeszadó reformjának eredménye el fogja enyésztetni. Sőt ekkor már kilátásba helyezte a regáleváltságot és az államadóságok conversióját, melyek segélyével az államháztartási mérleget nemcsak ideiglenesen lehet helyreállítani, hanem állandóan is egyensúlyban lehet azt tartani.

Wekerle Sándor, midőn már mint pénzügyminister állott 1889. október 15-ikén a képviselőház előtt, visszapillantást vet a múltra: constatalja, számokkal bizonyítja, hogy Tisza felállításai és jóslatai valósultak. Kijelenti, hogy az 1890. évi mérleget 404,000 forint hiánynyal irányozta ugyan elő, de a fedezetből kihagyta azt a 13 milliót forintot, melyet eddig az államadóságok törlesztésére fedezetül vettek fel. A bevételi forrásokat oly szigorral irányozta elő, hogy a kritika megfordult és nem azt bizonyítja — mint eddig — hogy a fedezet deficiteket leplez, hanem azt, hogy feleslegeket rejteget. Úgy is volt, mert az 1890. évi mérleg nem 404,000 forint hiánynyal, hanem 28.454,811 forint fölösleggel záródott. Ezt a csodát csinálta a nemzet készsége, Tisza Kálmán nagy tekintélye, Wekerle Sándor szakértelme. Mindenikre feltétlenül és egyaránt szükség volt, mert ezek egyike sem hiányozhatott a kezelés és reformok azon szigorú keresztvitelénél, melyek nélkül államháztartásunk soha rendbe nem jött volna.

Egyoldaltuak lennénk azonban, ha az eredményt csakis a legutóbb említett államférfiak által javasolt rendszabályoknak tulajdonítanók. Az

1875. és 1876. évi adótörvények, az adóvisszatérítés 1878. és 1887. évi reformja, az adókezelés 1876. és 1883. évi átalakítása, az 1885. évben teremtett fogyasztási adók, főleg pedig az állami üzemek és vasutak, a monopoliumok és közszolgálati ágaknak részben éppen a korábbi nehéz években eszközölt befektetések által belterjesebb és külterjesebb művelése folytán megszűnt hiánya és emelkedő tiszta eredménye is lényeges befolyással voltak az államháztartás rendezésére.

Mindamellettt kétségtelen, hogy leghatékonyabb intézkedések voltak: a legutóbb javasolt reformja a cukor- és szeszadónak, a regaleváltsággal kapcsolatos italmérési jövedék hasznosítása, az államvasutak erőteljes fejlesztése és az államadósságok kétrendbeli (1885. és 1892.) conversiója.

A fogyasztási adók reformja és főleg a szeszadóra nézve, a terményadónak behozatala pénzügyi tekintetben oly nagy változást idézett elő, hogy míg az 1885—1887. években átlag a szeszadóból 10.942.000 forint jött be — és különösen az 1887. évi 9.783.650 forinttal záródott — addig már 1890-ben 24.663.000 forint folyt be e czimen és 1896-ban már 35 milliót adott ez a jövedelmi ág. Láthatjuk, hogy csak ez az egy adó a rendezés évei alatt 15 millió forinttal szaporodott. Épen így a cukoradó reformjának pénzügyi eredménye az volt, hogy míg 1887-ben 2.391,278 forint folyt be e czimen, 1890-ben már 3.282,819 forint volt az eredmény, 1896-ban pedig 5.332,206 forint.

Hátra van még, hogy egyfelől a regalemegváltás, másfelől az államadóssági conversiók pénzügyi eredményeiről számot adjunk. Az italmérési jövedék már 1890-ben 17.957,854 forintot adott és minthogy a regaleadósság terhe ugyanakkor 7.961,682 forint volt, az állam egyéb szükségire e művelet már ez évben 9.996,572 forint fedezetet nyújtott.

Éppen így voltak jelentékeny befolyással államháztartásunk mérlegére, főleg pedig újabb terhek és a valutarendezés elviselésére, az 1885. és 1892. évi államadóssági conversiók. Mert e műveletek következtében a megfelelő adósságokban államadóssági kamatterhünk 1889-ben 9.476,679, 1890-ben 12.370,055 forinttal apadt. Így maradt 1893-ig, midőn a második conversio keresztülvitelének következtében 1894-ben az összes kamat megtakarítás (két conversio folytán) 15.941,203 forint volt. Ezzel a valuta-rendezésre szükséges összeg is beszereztetett. És így a kétféle nagy hitelművelet az államháztartásban — kerek számban beszélve — 25 millió forint könnyebbitést eszközölt. A rendezés programja ekként teljesen bevált: csak eredményeit kell megbecsülni és fentartani.

Wekerle Sándor pénzügyminister kezdeményezésére indult meg az 1892. évben a monarchia valutaügyének rendezése végett megkezdett nagy horderejű pénzügypolitikai törvényhozási actio, melynek célja a zilált valuta rendezése és a tiszta aranyvalutára való áttérés. A meghozott valutaügyi törvények alapján a valutaügy rendezésének tovább fejlesztésére szükséges intézkedéseket már Lukács László pénzügyminister tette meg.

a ki régebben, mint ministeri tanácsos bocsátotta alapos tudását a pénzügyi kormányzat rendelkezésére és aztán államtitkári állást vállalván, Wekerle lemondása után átvette a pénzügyministeri tárcza vezetését.

Gazdasági föllendülésünket legjellemzetesebben megmutatja vasuti politikánk története.

Lukács László.
(Fénykép után.)

Az új aera kezdetén vasuti hálózatunk kiterjedése 2283 kilométert tett, míg a területileg kisebb Ausztria vasúti hálózatának kiterjedése ugyanakkor majdnem még egyszer annyira rúgott. Azóta vasúti hálózatunk nagy arányú és hatalmas fejlődést nyert. A hazai vasútügy félszázados (1846—96) korszakának utolsó 30 évében hatszor annyi vasút épült, mint annak első 20 éve alatt. Habár ezzel majdnem utólértük Ausztriát vasúti hálózatunk

kiépítésében, területi kiterjedésünkhöz mérten még mindig mögötte vagyunk Ausztriának. A lakosság számarányát tekintve azonban már felülmultuk Ausztriát vasúti hálózatunk sűrűségével, a mennyiben 100,000 lakosra Magyarországon 81.1 km., Ausztriában csak 72 km. vasút jut. Magyarország vasúti hálózatának sűrűsége úgy a területhez, mint a lakossághoz mért arányszámok szerint az európai átlagot jóval meghaladja.

Mennyire általános és erős volt az ország meggyőződése közlekedési eszközeink fejlesztésének szüksége iránt 1867-ben, semmi sem mutatja jobban, mint hogy az országgyűlés első ténye a kiegyezési tárgyalások befejezése után az 1867: XIII. törvénycikk megalkotása volt a vasútak és csatornák építése végett felveendő 60 millió kölcsön tárgyában. Az elmúlt idők mulasztásait helyrehozandó, lázas sietséggel indul meg a vasútak építése, míg azt az 1873-iki bécsi nagy pénzválság meg nem akasztja.

Csakhamar bekövetkezik azonban a reactio, a 6 évi rohamos építési tevékenységet ugyanoly hosszú ideig tartó lanyha építkezés váltja fel. Jellemző e tekintetben, hogy 1875-ben már egyetlen kilométer vasút sem adott át a forgalomnak s egyáltalán az 1874-től 1880-ig terjedő 7 év alatt átlag csak 118 km. vasút nyílt meg évenként, azaz kevesebb, mint az absolut kormány idejében. Új életre csak 1881-től kezdve ébred ismét a vállalkozási kedv, fölkeltve főleg a helyi érdekű vasutakról szóló 1880: XXXI. törvénycikk által. Ezen időtől kezdve vasúti hálózatunk fejlődésének menete a rendes mederbe jut s nagyobb egyenletességet tüntet fel.

Ha van ország, melyben indokolt lett volna mindjárt kezdetben az államvasúti rendszer terére lépni, bizonyára Magyarország az. A gazdasági állapotok elmaradottsága és a sajátlagos közjogi helyzet egyaránt arra utaltak, hogy az állam föltétlenül rendelkezék a vasútak fölött, mint a közgazdaság fejlesztésének — főleg viszonyaink közt — legfontosabb eszközei fölött. A hajlandóság erre nem is hiányzott, a mint erre mutatnak a már említett 1867: XIII. s az 1868: XII. és XLIX. törvénycikkek. De az állam finanszialis gyengesége nem engedte az államvasúti rendszer kizárólagos keresztülvitelét. Az előző korszakból átvett csonka és hézagos vasúti hálózat kiépítése égető szükség volt, s azért a magánvállalkozás segítségével kellett élni. Az új kormány tehát kénytelen volt az előbbi kormányok vasúti politikáját fentartva, a jövedelembiztosítással támogatott magánvasúti rendszert is folytatni és tovább fejleszteni. Ilyképen ki is fejlődött e rendszer összes hibáival és kinövéseivel egyetemben. A bécsi kormány által jövedelembiztosítás mellett engedélyezett vasútak után 1867-ben még csak 4.553,453 frtnyi évi kamatgarantia terhelte a magyar államot, e garancia-teher azonban 1874-ig, a kamatbiztosítási rendszer lezárásáig, évi 16.619,992 frtra emelkedett.

Ezek után nem lehet csodálni, ha a vasútak nagy mértékben hozzájárultak az államháztartás egyensúlyának megingatásához, főleg mivel e mellett még az államvasútakba fektetett tőke kamatozása is terhelte az államkincstárt.

Tizenöt évi nehéz munkába került (1875—1890), míg azok a bajok és visszásságok, melyek a jövedelem-biztosítási rendszer kapcsán kifejlődtek, orvosoltattak.

De ugyanezen idő alatt rakattak le egyszersmind a hazai vasútügynek azon alapjai, melyeken fejlődése a nemzeti és közgazdasági érdekeknek megfelelő irányba tereltetett. E feladat megoldása a Tisza-kormánynak jutott osztályrészül.

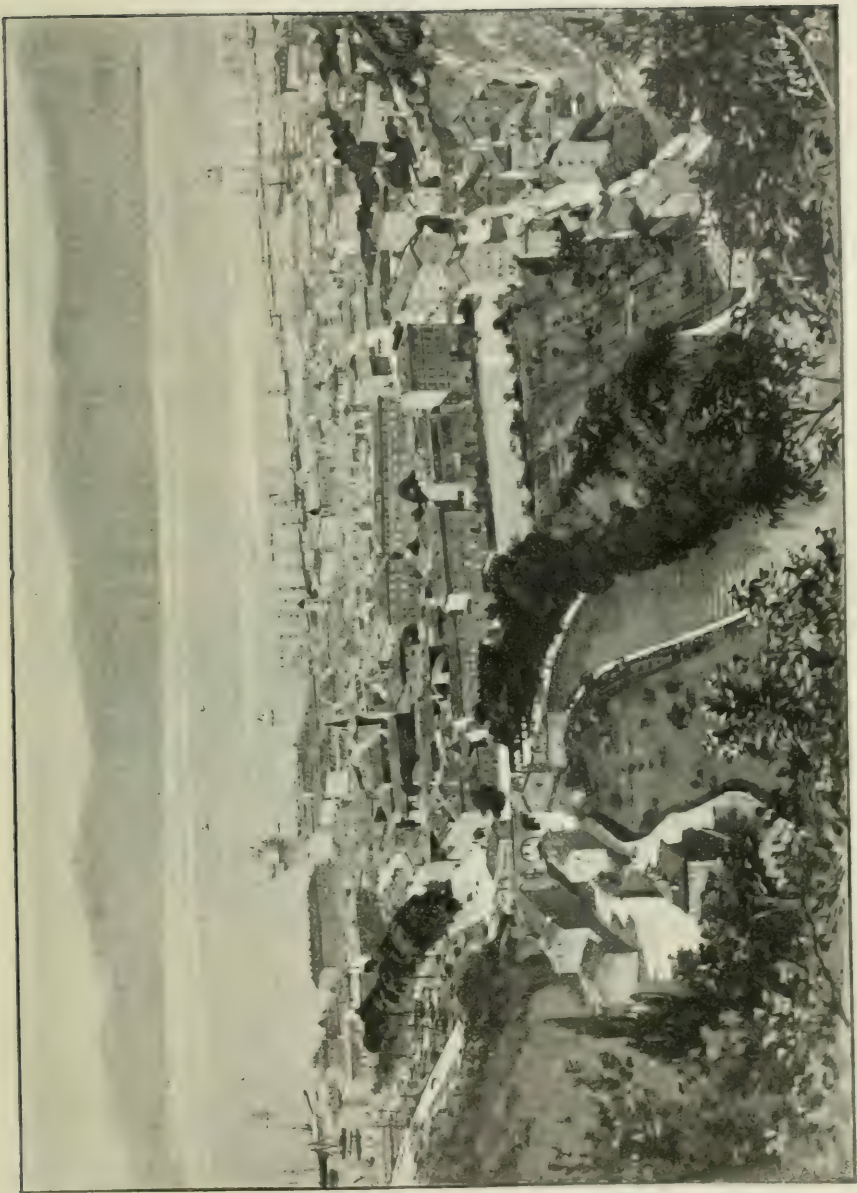
Vasútügyünk legszomorúbb korszakában (1873—80), miközben a legtöbb gondot a garantizált vasútak pénzügyeinek rendezése okozta, kezd kibontakozni a zűrzavarból az öntudatos nemzeti vasúti politika is. E kibontakozás nyomjelzői ez időszakban az osztrák vasúttól független két kiviteli utirány (rutka-oderbergi és fiumei) megalkotása egyfelől, és az államvasúti rendszer térfoglalása másfelől. A kassa-oderbergi vasút pénzügyeinek rendezése (1879: XXXVIII. t.-cz.) ugyanis az északnémet kivitel szempontjából fontos rutka-oderbergi irányt biztosította, a déli vasút zágráb-károlyvárosi vonalának megvétele pedig (1880: XLIV. t.-cz.) a tengeri forgalmunk szempontjából nagy jelentőségű fiumei utirány függetlenségének volt első alapköve. A fiumei utirány zárköve a budapest-pécsi versenyvonal engedélyezésével rakatott le s ez már egy jobb kor derűjének előhírnöke.

Ettől kezdve aztán gyors egymásutánban keletkeznek oly vonalak, melyek régen érzett hézagot pótolva, a kormány föltétlen rendelkezése alá eső újabb nemzetközi utvonalaknak adnak létet.

Míg Budapest 1867-ben csak közbenső állomását képezte az osztrák államvasút-társaságnak, addig jelenleg Budapest központja az ország vasúti hálózatának, a honnan sugárszerűleg vasútak vezetnek minden irányban az ország határáig, csatlakozással a szomszéd államok vasútaihoz.

A hálózat hézagainak kitöltésére hivatott vonalak létesítésével párhuzamosan foglal tért az államvasúti rendszer. Az állam által épített (északi és déli) vonalokon kívül a 70-es években még egy inséges vasúttal bővül az államvasúti hálózat, a keleti vasútnak 1876-ban történt megvételével. A döntő lépés ez irányban akkor következik be, mikor a kormány, nem engedve a kísértésnek, melynek ismételten ki volt téve a »vasútak csoportosításának« hangzatos jelszava alatt küzdő magánvasúti rendszer hívei részéről, magához váltja a tiszavidéki vasút vonalait. (1880: XXXVIII. t.-cz.) A tiszavidéki vasút megváltása nevezetes fordulat a magyar vasúti politika történetében. Következményeiben messzeható, öntudatos vasútpolitikai tény volt, mely megvetette az államvasúti rendszer diadalának alapját.

A további alapot az államosítási actio folytatására az 1883. évi XXIV. törvényozikik, az u. n. sequestrationalis törvény szolgáltatja. Az állami biztosítást igénybe vevő, csekély jövedelmezőségű vasútak e törvény kapcsán csakhamar sorban egymásután állami megváltás alá kerülnek. Végül az államosítási actióra a koronát Baross Gábor tette rá, midőn a szab. osztrák-

Fiume.
(d'ajizolta Cserna Karoly.)

magyar államvasúttársaság magyar vonalainak megváltásával (1891: XXV. t.-c.), a törvényes időt be nem várva, valósággal meglepte az országot.

Az államvasúti hálózat ily rohamos kiterjesztése folytán úrrá lett az állam a vasútak fölött az országban, mert jóllehet az állami vasútak az összhálózatnak csak 50⁰/₀-át teszik, az államvasútak hatalmi tulsúlya a többi vasutakkal szemben is érvényt szerez a közérdek követelményeinek.

Baross Gábor.
(Fénykép után.)

Az államvasútak kielégítő jövedelmezősége mellett megszűntek a vasútak zavaró befolyást gyakorolni az államháztartás egyensúlyára. Az államvasútak 38 milliónyi üzleti feleslege ugyanis (1896-ban) az államvasútakba fektetett tényleges tőke (792·3 millió frt) 4·81⁰/₀-ának felel meg és a névleges tőkét is (943·1 millió) 4·08⁰/₀-al kamatoztatja. A helyzet javulását még szembeszökőbben tünteti fel, ha az államvasútak üzleti feleslegét a befektetett tőke kamat- és törlesztési szükségletével állítjuk párhuzamba.

A husz év előtti állapottal szemben ennyire tekintélyes összeggel csökkent az államkincstár terhe a végrehajtott államosítás révén. E mellett nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy 1876-ban az állam csak mintegy 1600 km. vasutat mondhatott a magáénak, s azon vasutak túlnyomólag nagyobb része, melyeknek terheit az állam viselte, magánvasút volt, míg az állam jelenleg kereken 7500 km. vasút fölött föltétlenül rendelkezik.

Az államvasúti eszme megvalósításával az államhaztartásban elért direct hasznot azonban sokszorta meghaladja az a haszon, melyet az ország közvetve húz a vasútakból. Eltűntek ugyanis a szinterről az ország érdekeivel ellentétes tarifapolitikát követő magánvasutak s már most vasúti tarifapolitikánk összhangzásban áll nemzeti és közgazdasági érdekeinkkel. Iparfejlesztési politikánk szinte kizárólag a vasúttal támaszkodik és ez úton közvetve sok millióval járulnak a vasutak a közvagyonosodás és ebből folyólag az adóképeség emeléséhez. Az államvasúti hálózat kifejlesztésével az állam óriásilag nyert erőben, hatalomban és actio-képességben. Jellemzőül e tekintetben legyen elég csak azt főlemlitenünk, hogy a személydíj-szabásnak ama nagy reformjára, melyet Baross Gábor a zónadíj-szabás életbe léptetésével 1889-ben minden várakozást felülmúló sikerrel keresztülvitt, s melylyel még a tengeren túli világ részek figyelmét is Magyarországra terelte és a személydíj-szabás reformjának kérdését a művelt világ összes államaiban napirendre hozta, kiterjedt államvasúti hálózat nélkül gondolni sem lehetett volna. Ez az egy példa egyszersmind a legjobban mutatja, miként váltak a vasutak az állam hatalmában a közjólét előmozdításának mind jelentékenyebb tényezőivé, mert a zónadíj-szabás tette lehetővé, hogy a nép széles rétegei is a vasutak áldásos hatásaiban részesüljenek.

Culturai kibontakozásunk szintén nagy mérveket öltött, városaink fejlődtek s ezenkívül magyarosodtak, büszkéek lehetünk irodalmunkra.

Minő szoros kapcsolat van a nemzet politikai élete és irodalma között, semmi sem mutatja jobban, mint e korszak magyar irodalma. Legjelesebb költőink, kik a forradalom idején Tyrtaeus harcra buzdító lantját verték, most annak erőszakos elnyomása után a nemzet fájdalmát és kétségbeesését tolmácsolják. Vörösmarty »Vén cigány«-a, Tompa »Rab golyá«-ja, Arany »Ráchel siralma« és »Fiamnak« című költeményei e nemzeti fájdalom és kétségbeesés kifejezései. Költői magasztos hivatásuknak érzete hatotta át őket s a mellett, hogy a nemzet érzelmének viszhangot adtak, feladatuknak tekintették, hogy azt bátorítsák s jobb jövő reményével vigasztalják. Remény és kétségbeesés, e kettő váltakozva képezi alaphangját e korbéli költészetünknek. A mint az alkotmányos útra visszatérés, a kiegyezés reménye fel-felcsillámlik, új, rég nem hallott hang váltja fel itt is az eddigit, s vidámbb és öröme készítő lesz a lyra hangja. Ezen és az erre következő idők mint sok más téren is, a rohamos fejlődés és virágzás korszaka. Az irodalom is minden téren pótolni törekszik a leginkább érezhető hiányokat. A költészet első sorban a külföld classius íróinak átültetésével foglalkozik

s elsőrendű költőink állanak össze, hogy Shakespeare és Molière összes műveinek fordításaival ajándékozzák meg a nemzetet. A megindult mozgalom folytatásaként jelent meg Arany Aristophanes-fordítása, Plautus, Dante, Göthe, Schiller stb. műveinek átültetése. A nyugati költészet hatása uralja újabb lírai költészetünket, melynek Gyulai, Lévai, Szász, Reviczky, Endrődi kiválóbb képviselői. Nem lehet feladatunk e korszak költészete többi ágainak vagy irodalmának teljes képét nyújtani s terünk szűk voltára tekintettel meg kell elégednünk egyes irányok vagy tudományágak jelesebb munkásai nevének felemlítésével. A drámai költészet terén Madách, Szigligeti, Tóth Ede, Csepreghy, újabban Csiky Gergely, Bartók Lajos, Herczik, Herczeg Ferencz jeleskedtek. A politikai tevékenység színhelyéről leszorított férfiak egy időre szintén az irodalom terén kerestek és nyújtottak kárpótlást: báró Eötvös József és báró Kemény Zsigmond ekkor írták legnevezetesebb s legnagyobb hatást tett regényeiket. Mellettük Jósika és a legnépszerűbb magyar költő Jókai, Pálffy Albert stb. írtak maradandó becsű műveket. Elbeszélőink közül Gyulai, Vadnay, Mikszáth, Baksay s Herczeg váltak ki. Az eszthetikai irodalomnak Erdélyi és Greguss Ágost után legkiválóbb munkása Beöthy Zsolt, kinek a tragikumról írt műve a világirodalomban is számot tenne; az irodalomtörténetírás terén az első hely Toldy Ferenczet illeti rengeteg számú műveivel és kiadásaival, mellette említendő Gyulai Pál irodalmi kritikáival s egyes korszakokat felölelő irodalomtörténeti és eszthetikai tanulmányaival (Vörösmarty, Katona József stb.) s a régi magyar irodalomra nézve Szilády Áron a régi magyar költők kiadásával. Báró Eötvös József és Gyulai mint emlékbeszédírók is első helyen említendőek. A politikai szónoklat terén, miként már fent is említettük, Deák Ferencz, az újabb politikai vezérférfiak közül gróf Apponyi Albert, Szilágyi Dezső és Ugron Gábor váltak ki. A forradalom leveretése után nemcsak költőink tekintették feladatuknak, hogy a nemzetet elcsüggedni ne engedjék, történetíróink is czélul tűzték maguk elé, hogy a kietlen jelenben a fényes és dicsőséges múlt rajzolásával ébreszszik föl s ápolják a nemzetben a reá várakozó szebb jövő reményét. Az volt jelszavuk, a mit Toldy Ferencz az ekkor megindított »Új Magyar Múzeum« cz. folyóirat mottójául választott: »Peragit tranquilla potestas, quae violenta nequit«. Gróf Teleki József ily czélból írta a »Hunyadiak korá«-t, Horváth Mihály, a forradalom cultusministere »Magyarország történeté«-n kívül a »Huszonötév« és »Függetlenségi harcz«, Szalay László a »Magyar nemzet történeté«-t. Az újabb történetírók sorából Pauler Gyula, Salamon Ferencz és Thaly Kálmán emelkednek ki, mint különböző történetírói irányok képviselői. A magyar nemzeti történetírás emelésére sokat tett a magyar országos levéltár felállítása, mely 1875 márczius 1-én nyílt meg Budán a belügyministerium palotájában s benne a régi országos és nádori levéltár, a magyar udvari és erdélyi kancellária stb. iratai végre állandó helyet nyertek, s a kutatókra nézve hozzáférhetővé tettek. S az itt felhalmozott óriási történelmi anyagot páratlan módon

egészítik ki a főúri és nemesi családok levéltárai, mely közül eddig majdnem 50 helyezettvén el örök letéteményül a Magyar Nemzeti Múzeumban, ez intézet levéltári osztályát az ország második nagy levéltárává fejlesztette.

Tudományos életünk fejlesztésére egész sora támadt a tudományos és irodalmi társulatoknak és pedig nemcsak a fővárosban, hanem a vidéken is. A vezérlő szerepet természetesen ezek között a Magyar Tudományos Akadémia tartotta meg, melynek a nemzeti élettel való szoros kapcsolatát s reáhatását az absolut kormány is felismerte s ezért a forradalom leveretése után működését be is tiltotta s tagjai csak zárt körben munkálkodhattak. Hasonló sors érte a népirodalom művelésére alakult Kisfaludi-Társaságot, a nélkül, hogy elnyomi ezt is sikerült volna. A szépirodalom művelésére alakultak továbbá a Petőfi-Társaság Budapesten, az Erdélyi Irodalmi-Társaság Kolozsvárott, a Dugonics-Társaság Szegeden, a Csokonai-kör Debreczenben, a Kemény Zsigmond-Társaság Maros-Vásárhelytől, a Szigligeti-Társaság Nagy-Váradon, a Széchenyi-kör Eperjesen, a Toldy-kör Pozsonyban, stb. stb. A szorosabb értelemben vett szaktudományok fejlesztésére támadtak Természettudományi, Történelmi, Földrajzi, Régészeti, Genealogiai és Heraldikai, Paedagogiai, Philologiai, Közgazdasági stb. stb. Társulatok Budapesten, valamint az ország különböző városaiban alapított történelmi, régészeti, múzeumi társulatok és egyesületek; így Kassán, Gyulán, Nagy-Váradon, Temesvárott, Déván, Gyula-Fehérváron stb. stb. Csaknem minden szaktudománynak létesült tartalmas folyóirata, melyek az egyes tudományágak szakszerű művelését vallják feladatukul.

Művészeti életünk fellendülésére vallanak a nagyszerű musealis gyűjtemények, melyek az azelőtt egyedül álló országos gyűjteményt a Magyar Nemzeti Múzeumot kiegészítik. Az Eszterházy-képtár megvételével alapja vettetett meg a műkincsekben gazdag nemzeti galleriának, az országos képtárnak, melyhez csatlakozik a Történelmi Képcsarnok s a szervezés alatt levő Szépművészeti Múzeum. Az 1873-iki bécsi világkiállításon összevásárolt iparczikkekből alapítottatott a ma már rendkívül gazdag és értékes Iparművészeti Múzeum, melyhez méltán fog sorakozni a rendezés alatt levő Néprajzi Múzeum.

Képzőművészetünk nagy haladásáról tanuskodnak a szobrászati és festőiskolák, a már szervezés és megvalósulás küszöbén álló képzőművészeti akadémia.

Míg e század elején a nemzeti jellegű szobrászat első képviselője, Ferenczy István külföldön volt kénytelen kenyerét keresni, addig e korokban a képzőművészet ez ágára is jobb napok következtek s ma már számos kiváló szobrásszal dicsekedhetünk, úgy hogy nemzetünk nagy alakjai és a nemzeti vonatkozású tárgyak megörökítésénél a külföldi művészeket bátran mellőzhetjük. Izsó Miklós után legyen elég a Huszár Adolf, Zala György, Strobl, Fadrusz nevét megemlíteni. Ugyanezt mondhatjuk az építészetről s ennek európai színvonalra emelkedéséről tanus-

kodnak a restaurált és eredeti építészeti műemlékek és alkotások, a budavári Mátyás-templom, a kassai, pécsi székesegyházak, a jáki, bártfai, körmöczi templomok, a vajdahunyadi vár, a budapesti Szent-István-bazilika és az új országház stb. Műépítészeink közül legkiválóbbak: Ybl Miklós, Steindl Imre, Schuitz, Schulek Frigyes stb. Hosszúra terjedne festészetünk fejlődésének, hacsak vázlatosan is, feltüntetése. E téren világhírű művészeink vannak s e művészet minden ágának számos kiváló művelője van: Munkácsy, Zichy Mihály, Lotz, Benczur, Than Mór, Wagner, Liezen-Mayer és Barabáson kívül az ifjabb gárda számos tagja.

A magyar zene sokféle műformái mind mutatnak fel kiváló képviselőket s e korszakra esik a magyar operai stílus megalapítójának, Erkel Ferencnek pályafutása.

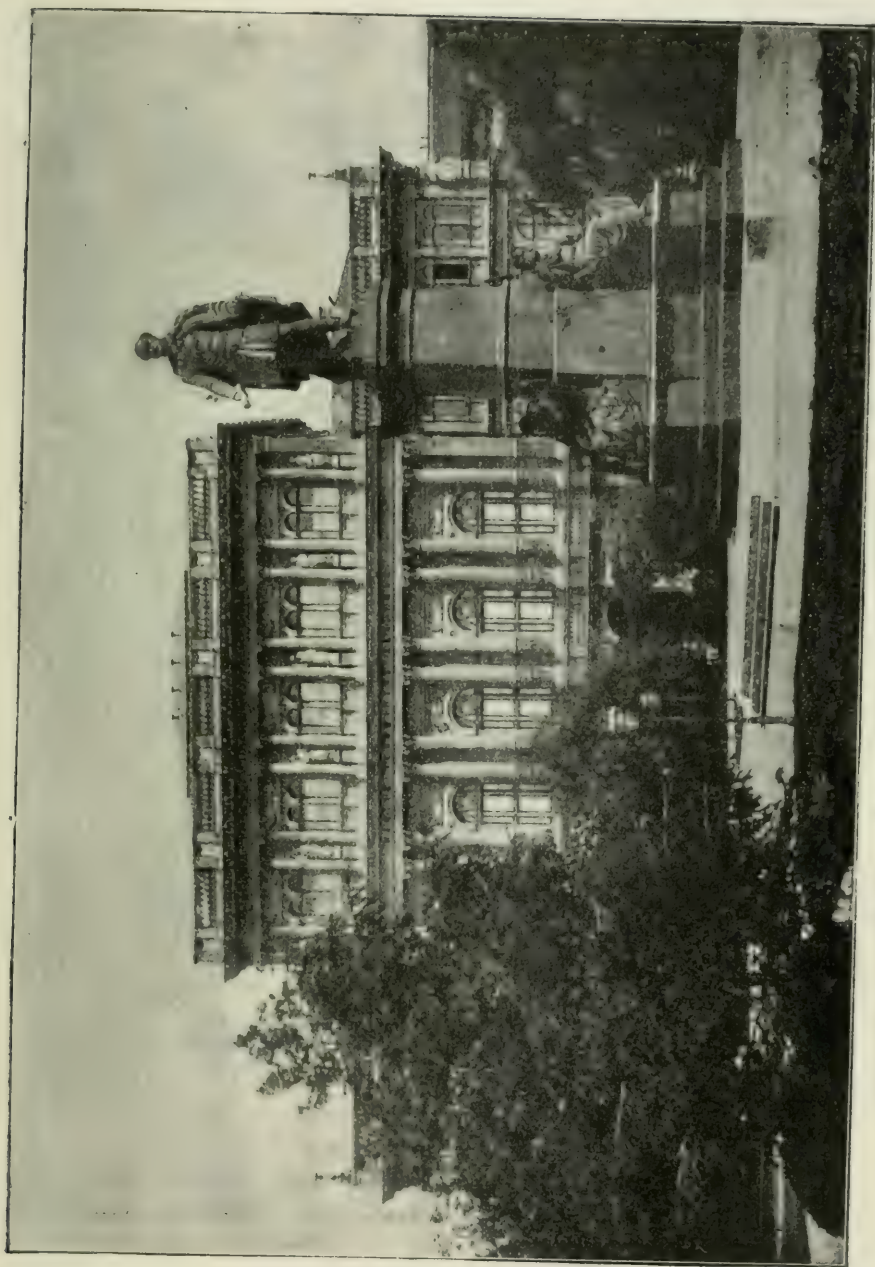
Színművészetünk magas fokra emelkedett Budapestnek megszorodott s a nagyobb vidéki városoknak csinosan és izléssel épült színházaival.

Nagy jelentőségű haladást tüntet fel oktatásügyünk fejlődése. Egész sora támadt a lefolyt időszak alatt az új fajtájú tanintézeteknek s európai színvonalra emelkedtek régi iskoláink, valamint tanításunk didaktikai és methodikai eljárása. Nevezetes törvényhozási intézkedések történtek, melyek kulturánkat, oktatásügyünket a legműveltebb európai culturállamok színvonalára juttatták. Az 1868: XXXVIII. t.-cz. kötelezővé tette az iskoláztatást, az 1872: XIX. t.-cz. alapján létesült az ország második egyeteme, az 1883: XXX. t.-cz. szabályozta a középiskolák szervezetét s a tanárok képzését, s egyszersmind biztosította az állam ingerentiáját a felekezetek és hatóságok által fentartott középiskolákra. Főiskoláink a legfejlettebb egyetemek színvonalára jutottak, a budapesti egyetem, mely népességre a világ 139 egyeteme közt az ötödik, tanintézeteivel, felszereléseivel, könyvtárával megállja helyét a művelt világ bármely egyeteme mellett. Műegyetemünk a középfoku ipartanodából elsőrangú tudományos főiskola lett, a hol a technikai szakokra valóban művelt teljes készütséggű szakférfiakat nevelnek.

A középfoku oktatás terén egész sora keletkezett az új iskoláknak így a reáliskola teljes középiskolává lett, támadtak a felső kereskedelmi iskolák, a felsőbb leányiskolák, közép ipariskolák, a felső nép- és polgári iskolák. Óriásilag megnövekedett az elemi népiskolák száma s törvénnyel rendeztetett a kisdédóvás ügye.

A haladást meggyőzően tüntetik fel a számadatok. Míg 1867-ben 72 teljes középiskolánk volt 36,000 tanulóval 1895-ben, 138 volt teljes középiskoláink száma 52,000 tanulóval. Míg 1869-ben 13,000 népiskolánk volt, 1895-ben e szám már majdnem 17,000-re emelkedett úgy, hogy ma már majdnem minden községnek megvan a maga iskolája.

Ha az oktatásügy extensiv fejlődése mellett, a mely a népesség szaporodásában az új épületek emelésében és felszerelésében mutatkozik, számbaveszszük a tanítás és nevelés intensiv fejlődését, a mit az új

A Magyar Tud. Akadémia palotája.
(Eredeti fényképfelvétel után)

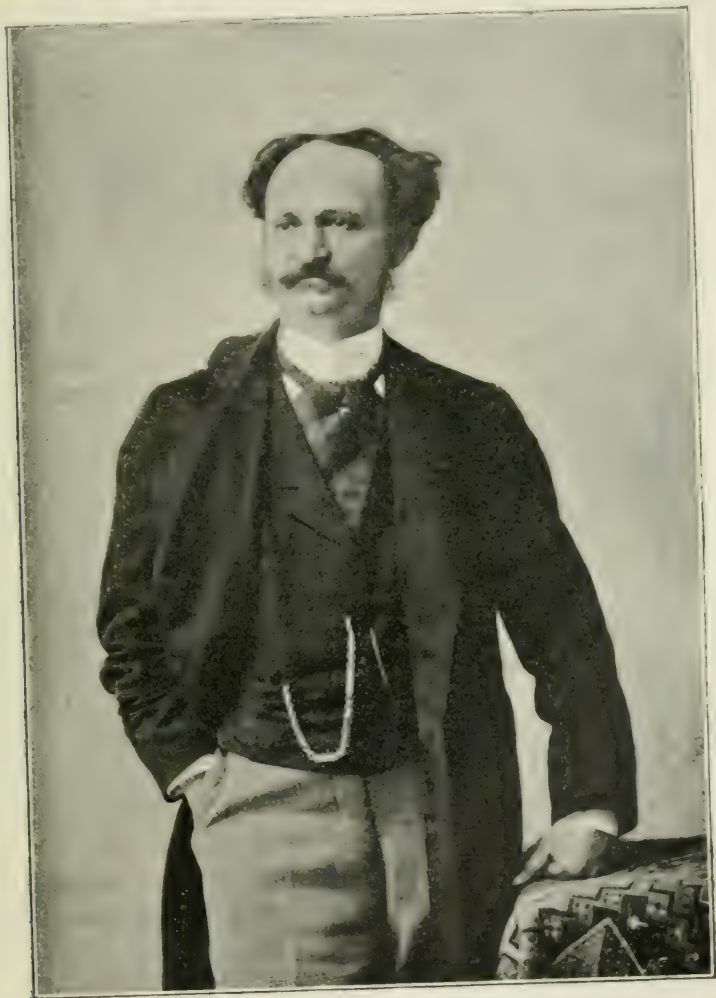
tantervek, utasítások, iskolai szervezetek és rendtartások, a tudomány és paedagogia követelményeinek megfelelő tankönyvek, szemléltető eszközök, tudományos kézi könyvek és segéd eszközök mutatnak, akkor valósággal culturállapotaink öröndetes haladását kell constatálnunk.

Nem hagyható még említés nélkül, azon öröndetes tény, hogy legújában, névszerint Wlassics Gyula cultusminisztersége alatt véget ért a magyar faj culturai elhanyagoltatása, s tömegesen emelkednek az iskolák a magyarság lakta vidékeken. Egyátalán specifikus magyar faj belső erőinek kifejtése kezd bele szövődni nemzeti politikánkba, melynek csak is ekkép lehet teljes sikere.

Viszont azonban nem tagadhatjuk, hogy nagy nemzeti sikereink közepett a leghomályosabb pont belügyi szervezkedésünk, a mi alatt nemcsak közigazgatási berendezésünket értjük. Belső consolidatiónk után a legelső lépésnek kellett volna lennie az állami administratiónak és következményeinek, de egyszersmind nem az utolsó lépésnek. Nemes szellem hatalmas erővel lökte a legelső sorba közéletünk problémái közé a közigazgatás reformját, illetőleg az állami administratiót, panacaeának tartva ezt, mely ha egyszer megvalósul, készen lesz a szilárdan organizált és a magyar nemzeti állam. Grünwald Béla a felvidék veszedelmeiből indult ki, s e veszedelmeket tartotta legelső sorban legyőzendőeknek. Azóta kitűnt, hogy a közigazgatásban rejlő consolidáló erőkre szükség van a magyar faj lakta vidékeken is, de egyszersmind hogy a nagyobb veszély nem a felvidéken, hanem a románság lakta országrészekben van; ellenben nem egy illusio eloszlott a közigazgatási reform egyedüli hatása tekintetében. Bizonyára nagy kár, hogy gyökeres közigazgatási reformunk még mindig nem valósult meg, de ha meg is valósul, a teendők egész sorozata vár reánk a gazdasági és a culturai téren.

Közigazgatási reformunknak elmaradását és a csupán fokozatos kísérleteket, melyek a közigazgatás terén tétettek, nemcsak a parlamenti, szinte állandó helyzet magyarázza meg, mely szerint folyton izgalmak váltották fel egymást, és leginkább közjogi kérdések domináltak a közszellemben, hanem egyszersmind a nemzeti érzület bizonyos belső tartalma is érthetővé teszi azt. Újabb alkotmányosságunk létesülésének már kezdete óta két irány küzdött egymással: az európai radicalis és a nemzeti conservativ irány. S jellemző, hogy az európai radicalismust kevésbbé a liberális pártok tették magukévá, mint inkább a koronként megújuló conservativ párttörekvések. A mennyire a centralisatióért küzdött 48 előtt a legszélső liberalismus, ép annyira átment a régi doctrinairek (Eötvös, Csengery, Trefort stb.) törekvése a conservativek táborába, kik pedig egész Sennyeyig a municipalismus hívei voltak, akár a parlamentarismus rovására is, mint pl. Majláth György. A szabadelvűbb jellegű pártok, a Deák-párt nagy részét sem véve ki, vonakodtak épen közigazgatásunk terén tabula rasát csinálni, s még azok is, a kik az igazságszolgáltatás terén inkább voltak hajlandók a nemzeti moti-

vumokat és a történeti fejlődést mellőzni, a közigazgatási reform kérdéseiben nem könnyen szánták rá magukat a hagyományok mellőzésére. Nemzeti szellemünkben különben is sok van az angol genusból, a mely nem szereti az általános elvekre reducált, széleskörű reformokat, hanem csakis a fokozatos és a viszonyok parancsoló hatalmával követelt fejlődést. Nagyrészt

Wlassics Gyula.

(Fénykép után.)

ennek tulajdonítandó az ugynevezett organikus reformtörekvések folytonos bukása a jelen század elejétől kezdve szinte napjainkig. A codificáló szellem is soká hiányzott és részben ma is hiányzik belőlünk, csak úgy mint az angolokból; nem tagadható azonban, hogy a nivelláló s ugynevezett európai irány újabban magát Angliát is gyors forgatagába ragadta és hogy nagy hatással van Magyarországra is.

Az igazságszolgáltatás terén mindjárt kezdetben átadtuk magunkat, még pedig igen helyesen, az európai szellem hatásának. Az organisatori és kulturai eszmék szép küzdelmét indították meg az igazságügy terén kifejtett törekvéseink. Véglegesen ugyan itt is csak keveset hoztunk létre, de Horváth Boldizsar megteremtette az igazságügyi organisatio első és maradandó alapját, a melyet legújabbán kiépített — igazságügyminister korában — Szilágyi Dezső. A codificatio terén megalkotta Csemegi Károly a büntető-törvénykönyvet, szintén mint eredményét az eszmék harcának. Polgári törvénykönyvünk is a létesülés küszöbén áll, bünvádi eljárásunk pedig törvényerőre emelkedett. Szóval: az igazságügy egész területe — csekély kivétellel — be van már építve s jelentős mérvben előmozdítja nemzeti consolidatióinkat.

A nemzet közszelleme azonban, — mint mondtuk — a közigazgatási reformokra nem igen volt fogékony. Legkiválóbb férfaink elméjét más eszmék töltötték be s ha a nagy elv zászlója körül élénkebb csatározás fejlődött is ki, a részleges organisatióval nem igen foglalkoztak hivatott férfiak s különösen soká tartott magának a kinevezési rendszernek is a köztudatba való hatolása. Az elvi kérdéssel ma már körülbelül tisztában vagyunk, három évtized megérlelte a kinevezési rendszer szükséges voltának elismerését. Így most már hozzáfoghatunk a részletes alkotáshoz. Korszakos reformok előtt állunk, de szinte felesleges ismételni, hogy a közigazgatási reformok maguk nem meritik ki állami és nemzeti consolidatióink eszközeit, hanem csakis a kulturai és gazdasági eszközökkel egyesülve alkotják a problema lényegét. Három évtized eredményei különben haladást mutatnak, még a legelhanyagoltabb területeken is. A mai közigazgatást bizonyára össze sem lehet hasonlítani a három évtized előttivel, a közbejött szórványos reformok, s névszerint Tisza reformjai, valamint a gyakorlati élet természetes fejleményei nem csekély javulást hoztak létre. A kulturai és a gazdasági hatások pedig egyszerűen kívül állanak az összehasonlítás lehetőségén.

Társadalmunk magyarossága megsokszorozódott, kulturánk pedig fényesen kibontakozott, művelődésünk terjedt s intensive fokozódott. És mégis mily messze vagyunk attól, hogy kulturai és gazdasági életünk s ezek kapcsán egész berendezésünk létrehozza nemzeti teljes consolidatióinkat. Mivelődésünk főleg a kulturai központokon érvényesült, és itt, a városokban, nagy sikereket mutat föl; de csak azon fajokat hozva közelebb hozzánk nyelvileg is, a melyek leginkább városiakok. Így történt, hogy alkotmányosságunk korszakának harmadik évtizedében a németiségnek már 36⁰/₀-a tudott magyarul, a tótság 12⁰/₀-a, ellenben a románságnak csak alig 7⁰/₀-a. Legjellemzőbb kulturai hatásunkra ama tény, hogy a románságnál a magyarul tudók száma egész alkotmányossági korszakunk alatt csak 1⁰/₀-al növekedett. Maguk a létező s tagadhatlan hibák mutatnak rá azon helyes utra, melyen nemzeti kibontakozásunknak történnie kell.

A pusztá külsőségeknek nem szabad leszerelniök állami és társadalmi actiókat, s csalfa álomban ringatniok közszellemünket. Consolidatiónk a kiegyezés korszakához képest bizonyára előre haladt, de a magyar nemzet és a magyar állam consolidatiója még nem végleges. A magyar államnak, melyet Deák Ferencz három évtizeddel ezelőtt restaurált, külsőleg nemzeti a jellege, a magyar nemzeti állam azonban teljesen még sem létesült.

Egységes állam szilárd nemzeti egység nélkül, ha létezik is, soká nem maradhat az. Nemzeti állam pedig vagy nem jöhet létre, vagy nem maradhat fenn, nemcsak egységes, hanem egyszersmind homogén nemzet nélkül. Az állam nyelve és czimere bármennyire érvényesül is, az első a közkormányzatban, a másik a közérzületben még nem jelenti a nemzeti állam diadalát. Magyar nemzeti állam csak akkor leend, vagy akkor lesz teljesen valósággá, ha nemzeti egységünk összeforr különböző alkatrészeivel, ha a teljes összeolvadás megtörténik a hazaszeretet tűzkohójában s az egységes cultura világosságában.

Ma, három évtized múlva, még ott állunk, hogy nagy katastróphák idején ellenséges erők széttörhetik nemzetegységünket s megállíthatják kulturai fejlődésünket. Elég egy ránk nézve kedvezőtlen európai válság, magának a Balkán-félszigetnek új hatalmi sphaerákba való merülése, s már is óriási szikla gurul útunkba. A magyar problémának pedig az a belső antagonizmusa, hogy *nemzetiünk nem maradhat kis nemzet, nem húzódhat meg a szerénység félreeső zugában*, a mint hogy ezer év óta is mindig döntő szerep jutott neki a kelet és nyugat küzdelmében.

Uralkodnia kell Szent-István birodalmának egész területén, a Kárpátoktól egészen az Adriáig s keleti határhegységünk szorosáig. Mihelyt reducálnák világesemények az Alföldre és Dunántúlra, mint faj talán élhetne egy ideig az új létföltételek közt is, de mint nemzet megszűnnék létezni. Könnyű volna a magyar politika, ha nemzetünk vágyai és törekvései csak szűk kört ölelnének föl; de *ambitióunk még csak nem is fölünk függ*, ránk kényszeríti azt hivatásunk, melynél fogva csak mint nagyok maradhatunk meg, mint kicsinyek elenyészünk. Föltétlen állami egységben kell tartanunk azt a nagy földrészt, melyet a népek csodálatos gondviselése ránk bízott, különben a reducált Magyarország eltűnik a jövő küzdelmeiben.

De elégségesek-e mindehez erőink, s kibontakozásunknak megvannak-e feltételei?

Erőink elégtelensége és a kitűzött czélokhöz való aránytalansága volt legtöbb esetben oka a nemzetünket ért viszontagságoknak. Az európai államok consolidatiójának mindjárt első kezdetén Magyarország szükségkép vagy nagyhatalommá lett, vagy el kellett buknia.

Koronkint a legteljesebb mérvben megfélelt Magyarország hivatásának; a nemzeti erők elégtelensége miatt azonban csak egyes nagy fejedelmeinek személyéhez volt kötve dicsősége. A Lajosok és Mátyások hatalmas Magyar-

országát esodálatos módon nyomon követte a gyöngye, minden actióra, sőt a komoly önvédelemre képtelen Magyarország. A nemzeti erők deficitje a Habsburgok alatt még gyászosabb méreteket ért el. Ezek sohasem voltak ugyan képesek Magyarországot Csehország színvonalára leszállítani, viszont azonban Magyarország sem volt képes teljesen érvényt szerezni a dynastiával történt azon kötésének, hogy Ausztriával csak personal-unióban élő s teljesen független, semmi alárendeltségi viszonyt el nem ismerő állam. A nemzeti erők emez elégtelensége okozta, hogy minden büszke törvényünk daczára Magyarország nem volt más mint Ausztriának pusztán autonom tartománya. Ausztria, illetőleg a dynastia, megkísérlette koronként az ország látszólagos függetlenségének korlátozását és megsemmisítését is, de — szerencsére — ekkor mindig bebizonyult, hogy nemzeti erőink elégségesek a zsarnokság és jogfosztás leverésére, bár nem voltak elégségesek a magyar nemzeti állam végleges megalkotására és megszilárdítására.

Diadalmas szabadságharczaink daczára sohasem voltunk képesek létesíteni az Ausztriától különvált és független Magyarországot. A dualismus által azonban egyensúlyba kerültek nemzeti erőink és céljaink. Megszűnt az a nagy ellenmondás, mely amazok és emezek közt mindig fennállott. A dualismus keretének betöltésére nemzetünk teljesen képesnek bizonyult. Így történt, hogy ezredéves évfordulónk ünnepe virágzó és a saját sorsa fölött szabadon intézkedő Magyarországot talált. Államiságunk elhatárolása s függetlenségünk kidomborítása a monarchia másik államának irányában dicsőséggel teljesen érvényesült.

Nemzeti létkérdésünk belső viszonylata azonban sokkal kevésbé tiszta és világos. A semmi más államnak alá nem rendelt Magyarországot megteremtettük; de minden phrasis és olcsó dicsekvés daczára sem létesítettük a magyar nemzeti államot.

Erőink elégtelensége kell hogy komolyan foglalkoztasson bennünket.

A monarchia és Európa jelenlegi hatalmi viszonyai közepett nemzetünknek nem szabad elveszitenie természeti fölényét sem itthon, sem Ausztria irányában. Ha a dualismusnak az öröklét volna biztosítható, s ha az európai hatalmi viszonyok a változatlanság kényszerére volnának elítélve, akkor egy kisebb szabású és méretű politika is elégséges volna a napról-napra való továbbélésre. Akkor folytathatnók a mit három évtizeden át cselekedtünk, és hosszú idők — tán egy század — után végre is elérkeznénk célunkhoz. Harmincz év eredményei alig engedik meg kisebb idő feltételezését.

A jövő árnyai azonban sietésre intenek.

Nemzeti consolidatióink nem követeli a nemzetiségek üldözését, annál kevésbé, a mi úgy sem lehetséges, azok kiirtását, hanem ezeknek összehangba hozását a magyar nemzeti és állami érdekekkel. *Végleges megszilárdulásunk nem képzelhető másképp, mint hogy a nemzetiségi kérdés elveszti állam- és nemzetbontó erejét, vagyis hogy e kérdés segítségével*

ADMIRAL SIR JAMES GORDON
 1860-1861

...senki sem üthet élet sem állami, sem nemzeti organismusunkba. Ez nem jelenti a nemzetiségek beolvasztását, hanem a magyar nemzet oly kibontakozását, hogy a nemzetiségi kérdés többé ártó erőket nem tartalmazhat magában.

A magyar faj hatalmas kifejlesztése az, mely, a nemzetiségi rokon és velünk szövetséges elemek tömörülése mellett, elvezethet végleges consolidationkra, sőt csakis ez vezethet el. A magyar faj a benne rejlő esodas erők expansivitása folytán végtelen terjeszkedésre képes, a földbirtok-politikának azonban el kell háritania útjából az akadályokat. Ez akadályok békés elhárítása a legközvetlenebb feladat.

Verőfényes nap árasztja most sugarait azon útra, melyen a magyar állam hajója előre megy. Ezt a verőfényt kell fölhasználni arra, hogy átevezzünk azon tengerrészekre, melyekre nem merészkedhettünk, a még ott ködök ültek, de melynek víz alatti szikláit a napfényben szerencsésen elkerülhetjük. Most kockázat nélkül mehetünk ott át, a hol az első újabb borulás súlyos veszedelmeket idézhetne föl.

XII. FEJEZET.

Az új ezredév kezdete.

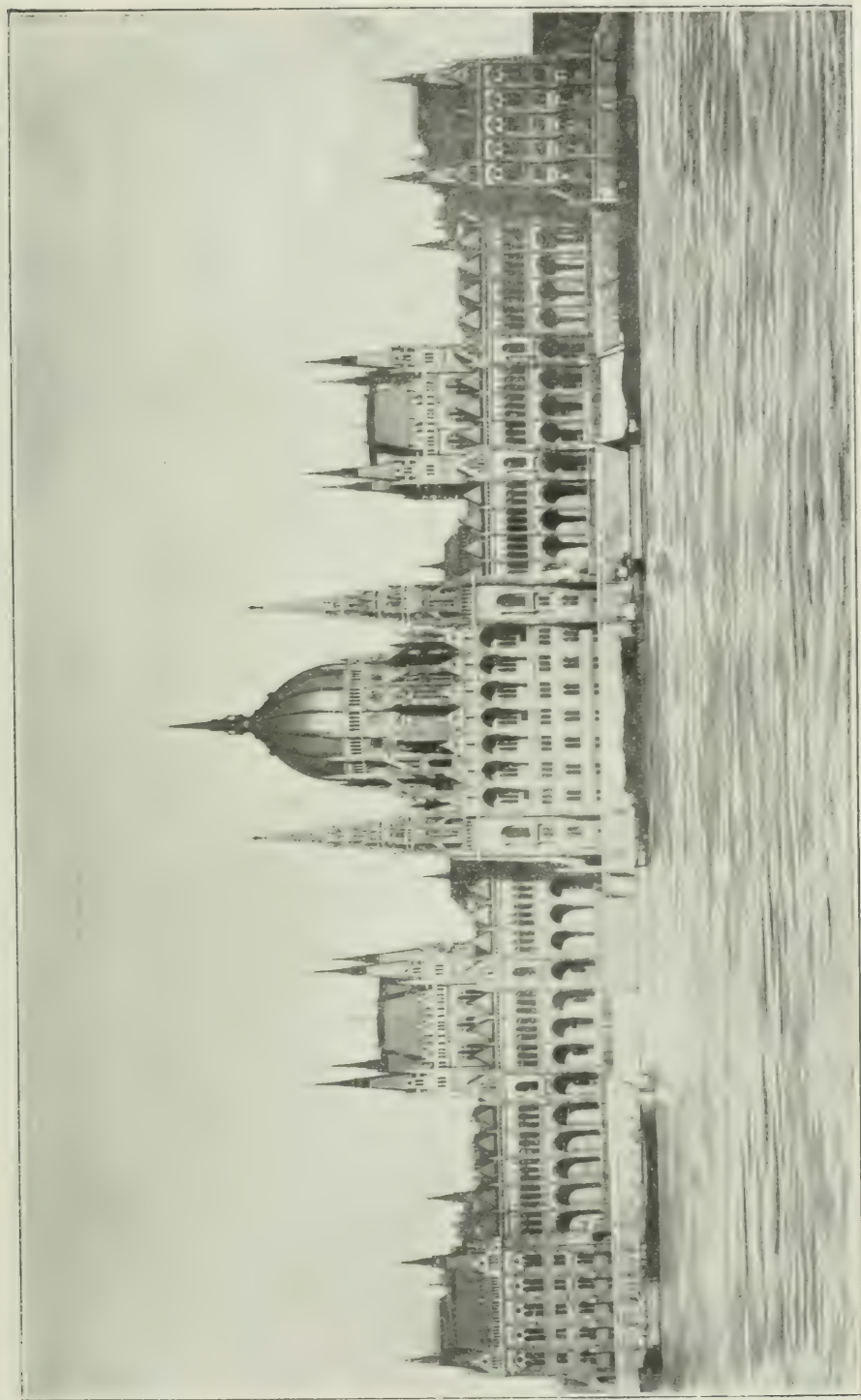
Ily biztató előjelek közepett érkezett el a honfoglalás ezredéves évfordulója. Maga azon tény, hogy a nemzet teljes alkotmányosság és hatalmas felvirágzás mellett érte meg első millenniumának bezárását és az új ezredév kezdetét, óriási esemény és diadal számba ment. Az öröm és mámor napjai következtek el a magyar nemzetre, midőn az 1896. év első éjjelén megkondultak a millenáris évet jelző harangok. A politikai és társadalmi ellentétek vagy kiegyenlítést nyertek vagy szüneteltek, az utóbbi különösen annak köszönhető, hogy gróf Apponyi Albert 1895 karácsonykor megindította a Treuga Dei, az Isten békéjének mozgalmát. Párharczok és gyűlölködés nélkül folyt le a nemzet ünnepe, különösen az a hat hónap, mely a millenniumi kiállítás megnyitása kezdetétől annak bezárásáig lefolyt.

Az ezredéves emlékűnnep lefolyása a következő volt:

A millennium évét a főpapok pásztorlevelei vezették be. A hercegprimás, Schlauch bibornok és néhány püspök még a millenniumi évet megelőző karácsonykor, más főpapok a millenniumi év folyamán adták ki hazafiás és vallásos szellemtől áthatott pásztorleveleiket, melyekben a gondviselés iránti hálával emlékezve meg a lefolyt 1000 évről, buzdító szavakat intéznek hiveikhez. Január 1-jén, a millennium első napján ünnepélyesen kondultak meg az ország összes harangjai, a templomokban hálaadó isteni tiszteletek tartattak és egyházi szónoklatok mondtak el. Április

21-ikén a képviselőház ünnepélyes ülést tartott, melynek egyedüli tárgya a honfoglalás ezredéves emlékének törvénybe iktatásáról szóló törvényjavaslat volt, mely minden vita nélkül egyhangúlag elfogadtatott. Ez ülésen olvasztatott fel a millenniumi ünnepélyek hivatalos programja is. Április 25-ikén tárgyalta a főrendiház ugyanazon törvényjavaslatot és azt szintén egyhangúlag elfogadta. Ezen törvényjavaslat május 14-ikén legkegyelmesebben szentesítettven, mint 1896: VII. t.-cz. tétetett közzé, és pedig, tekintettel nagy jelentőségére, a június 8-ikán tartott diszülésen ünnepélyesen hirdettetett ki. Május 2-ikán volt a kiállítás ünnepélyes megnyitása, a király, a királyné, az uralkodóház tagjai, a Bécsben székelő diplomaták, a budapesti consulok, a közös, magyar és osztrák ministerek, a főpapság, a zászlós urak, az országgyűlés, az osztrák birodalmi gyűlés küldöttségének, a tábornoki karnak és az összes hatóságoknak jelenlétében. A kiállítást a kereskedelemügyi minister üdvözlő beszéde után Ő Felsége nyitotta meg. Ugyanaz nap este diszeloadás volt az operában. Május 3-ikán délelőtt 11 órakor a Mátyás-templomban ünnepélyes hálaadó istentisztelet volt, melyre az urak és hölgyek mind magyar diszruhában jelentek meg. Liszt Ferencz koronázási nagymiséjének előadása után a herczegprimás tartott monumentális szentbeszédet. Június 5-ikén történt a szent koronának a királyi várakból a Mátyás-templomba való átvitele, a hol három napig közszemlére kitétetett. A szent korona a miniszterelnök, országbiró, magyar főudvarmester, Tisza Kálmán és herczeg Eszterházy Pál királyi biztosok, az országgyűlésnek e célra kiküldött 12 tagja és a korona-örök, továbbá Tarkovich József államtitkár jelenlétében az annak őrizetére szolgáló ládából kiemeltetett és a koronázási jelvényekkel együtt 6 fogatú udvari diszhintóban a koronaórság sorai közt a Mátyás-templomba átvitetett. Június 6-ikán délelőtt tette le Ő Felsége az új királyi várnak alapkövét a királyi ház tagjainak, a közös és magyar ministerek, a főpapok, az országos méltóságok, az országgyűlés és meghívott előkelőségek jelenlétében. Június 8-ikán, Ő Felsége koronáztatásának évfordulóján, következett a millenniumi ünnepélyek fénypontja, a nemzet hódolása a korona előtt.

Zemplén vármegyének megindított kezdeményezése folytán ez ünnepélyen Magyarország összes törvényhatóságai fényes banderiumokkal voltak képviselve, melyek a vérmezőn gyülekezve, onnan a belügyminiszter vezetése alatt a királyi várba vonultak, hogy Ő Felségének hódolatukat bemutassák. Innen a Mátyás-templomhoz mentek, az ott 3 napig közszemlére kített koronát elkísérték az új országházba, melynek kupolacsarnokában a főrendiház és képviselőház együttes ülést tartott. Károlyi Tibor gróf tartotta a megnyitó beszédet, mely után a honalapítás évezredes emlékének törvénybe iktatásáról szóló törvényczikk olvasztatott fel. Az ülés után a banderium a koronát visszakísért a királyi várba, hol Ő Felsége az országgyűlést fogadta. Az országgyűlés hódolatát Szilágyi Dezső képviselőházi elnök tolmácsolta következő nagyhatású beszédében:

AZ ÚJ ORSZÁGHÁZ.

(Eredeti fényképlévélet után.)

Az Alkotmány szövege

Az 1896. évi Ezredéves kiállítás történelmi főcsoportja.

Az 1896. évi Ezredéves kiállítás történelmi főcsoportja.

(Készítette: Görög Lajos.)

»Felséges császár és apostoli király!

Legkegyelmesebb urunk!

Huszonkilenczedik évfordulója annak, hogy Felséged magyar birodalmának országgyűlése örömben és reményben állott a trón előtt és Felségedet mint megkoronázott királyt üdvözölte.

A mai napon hálatelt szívvel jelenünk meg Felséged előtt. Megjelenünk, hogy kifejezzük hálás hódolatunkat a ma hatályba lépett törvény szentesítéseért és az abba foglalt királyi nyilatkozatért, melynek visszhangja milliók és milliók hálás szívéből és ajkáról száll föl a trón zsamolyához.

A királyi varlak.
(Rajzolta Cserna Károly.)

Az a márvány, a melybe a törvény be lesz vésve, elmulhatik; de soha ki nem apad a nemzet szívéből az erkölcsi erőnek az a forrása, a melyet e fejedelmi nyilatkozat fakasztott, a melyből a legkésőbb nemzedékek nagy és nehéz időkben is lelkesedést fognak meríteni.

Felkisértük a koronát is e nagy alkalomra, hogy arra rámutatva, tanúbizonyságot tegyünk, hogy az Felségedet nemcsak jog szerint illeti meg, hanem fejedelmi érényeinel fogva is, a melyekkel a korszakot betöltötte.

Vegye Felséged kegyesen hálás hódolatát annak a nemzetnek, a mely a koronát és alkotmányosságot soha elválasztani nem tudta.

Midőn Felségedet, oldalán a királynéval, a kit e nemzetnek soha nem szűnő hálája és kegyelele környez, királyi házunk fenséges tagjainak köze-

rette, mint emlékeink és örömeink osztályosát és jövő törekvéseink vezérét megjeleneni láttuk:

midőn azon királyságokból és országokból, a melyekkel Felséged ural-
k dolháza alatt kapcsolatban vagyunk, a kormány és számosan a törvény-
hozó testület köréből ünnepélyeinken jelenlétükkel megtiszteltek és barát-
ságos érzelmeiket kifejezték;

midőn a szövetséges és barátságos államok üdvözlétüket és jókíván-
ságaikat küldötték és rokonszenvüket nyilvánították Felséged előtt:

lélkünkben fölébrednek a multnak dicsőséges képei és érezzük, hogy
erős a király és a nemzet, midőn érzésben és törekvésben egybe van
olvadva. Athatva attól a tudattól, hogy csak az a nemzet számíthat hosszú
fennmaradásra, a mely kegyeleftel tekint vissza őseire és megszívleli azon
nagy tanulságokat, a melyeket a Gondviselés irt be történetébe: mi ezer
éves fennállásunk megünneplésénél a jövő utjait a mult tapasztalatai vilá-
gával vizsgáljuk meg.

E megünneplésre a koronázás évfordulóját választottuk; király és
nemzet e napon egyesültek egy oly törekvésben, a melyben a kettő ren-
dületlenül megmaradva, az egységes magyar állam, annak alkotmányos
függetlensége és ősi szabadságai, a magyar nemzet oszthatatlan egysége és
a magyar államnak az uralkodóház közösségén alapuló kapcsolata Felséged
többi királyságaival és országaival beláthatatlan időkre biztosítva van.

Felséges Urunk! Mindezekben a multból örökölt és a jövőben vál-
tozatlanul fentartandó alapjait látjuk politikánknak. Nem egyszeri megfon-
tolás, nem egy alkotás hozta létre mindezeket; a föllendülés és hanyatlás
váltakozó korszakaiban folytonosan működő erőknél és súlyos tapasztalások
arán elért tanulságoknak eredményei mindezek. Ha azok bármelyikétől
időről-időre eltérés történt, a királynak bölcsesége és a nemzetnek nyugodt
ítélete felismerte a trónnak és a hazának elválaszthatatlan érdekeit és sorsát,
visszatértek ezekre az alapokra.

Ezen átörökölt alapoknak fentartása, azok követelményeinek intéz-
ményekben minél hivebb megvalósítása és rendithetlenné tétele nem-
csak törvények által, hanem az azokhoz fűződő ragaszkodás erejénél
fogva is: ez az a feladat, a melyben király és nemzet ama nagy napon
egyesültek.

Mint a magyar állam egysége, ép oly sérthetetlen az a történet által
szentesített viszony, a mely Magyarországot és társországoit egy állami
közösségé összefűzi és a társországok alkotmányos különállása, autonom
jogai, külön területe és politikai nemzetisége.

Századok tapasztalása mutatja, hogy e földön csak egy erős és egy-
séges állam képes feladatainak megfelelni. Az állam és a politikai nemzet
egysége: tartató erő. Sem ez, sem a hazafiság nem követelik a Magyar-
országon létező különböző nemzetiségek elenyészését; a mit az megkíván,
ez abban áll, hogy, hűséggel a magyar állam iránt, mindenki törekvése a

MI ELSŐ FERENCZ JOZSEF

Isten kegyelméből

Ausztriai Császári Csehország Királya s. a. k.

és
Magyarország apostoli

KIRÁLYA.

Kedvelt Magyarországnak és Főrsországnak hű
Törendői és Képviselői közös egyetértéssel a következő
törvényekkel teljesítették szentelt és megítélt Felségünk elé:

Törvényezikk.

*a honalapítás évezredes emlékének tör-
vénybe iktatásáról.*

A magyar állam 1896-ban ezereves megalapi-
tásának és fennállásának ünnepét üli.

A törvényhozás ennek emléket a következőkben örö-
kíti meg:

1§.

A magyar szent korona országainak tör-
vényhozása vallásos áhítattal és hálattal az isten-

ni gondoskodni, hogy az Árpád és véle tá-
dal által megalapított házat államháza po-
sta, fejedelmi hűbérrel, népi erővel és enni
áldozó házaszeretettel megáldotta és, az ország-
got jó és békében szelvé, annak békéje
ezen át sok megmentés között is jelentette.

2. §.

Ezen ünnepélyes alkalmakkal az ország-
gyűlés minden háza legméltóbb hűbérrel
járul és ország és apostoli királyi hűbér-
1. Ferencz Hűbér, a királyi díszítés utal
kötése alatt az ország alkalmányos szabad-
sága és zavartalan fejlődése biztosítva van.

Magyarország és társországainak apostoli
királyi megmentés törhetetlen bizalmát nyitva
maga szelvé népi hűbér.

Árpád alapjai ezek annak az áldásos
országának, melynek aze a jelenlegi szá-
dal és az haladásának is zálogát képezi.

3. §.

A törvényhozás a helyes, hűbér és k-
rátus hűbérrel eme nyilatkozatunkkal a me-
gye állam ezetves fennállásának emleket öve-
désben törvénybe iktatva.

E törvény 1896. június hó 8-án, mint E
ország és anostali királyi felsége, dicsősége meg,
koronázásának ünnepére napján lép életbe, a
gyanapon napján úgy az országgyűlés mindkét
házának együttes jelenetén felolvasandó, mint
a magyar korona országainak minden közsé-
gében közzétendő és köze végre az országhá-
zban megőrizendő.

A törvényekről, mindazt, a mi
alában foglaltatik, ország és egyenként helyes-
nek, kedvesnek és elfogadottnak vallván, ezen
nel királyi határozatunkkal jogos helyben
hirdetjük, megőrizjük és szentesítjük mind
Magunk magunk, mind más hivatal
által megőriztetjük.

Adtunk Budapesten, a magyarországi királyi
hatóságok és magunk határozatával.

Handwritten signature or mark, possibly reading 'Sándor, király' (Sándor, King).

i

j

k

l

m

n

o

p

q

r

s

t

u

v

w

x

y

z

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

nn

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

vv

ww

xx

yy

zz

haza határain belül maradjon, és munkájának és érzéseinek legnemesebb részét a haza érdekeinek és céljának szentelje.

Mint a magyar nemzet politikai egysége, ép oly sérthetetlen a faj- és valláskülönbőség nélküli egyenlőség az egyéni és politikai jogok terén és az igazságos és egyenletes részesedés az állami védelemben és az állami gondozás jótéteményeiben.

A mult dicsősége és szenvedései, az áldozatok és az elért eredmények, hazánk megszentelt földje és azok a politikai kisések, a melyek történetünkben fel vannak halmozva, az egész magyar politikai nemzet műve, érdeme és tulajdona, mindazoké, a kik hű szívvvel a haza iránt küzdöttek és szenvedtek.

A mint közös a mult és annak eredményei, úgy mindnyájunkat illetnek a jövő kötelességei és munkája, a míg hazának és hazaszeretetnek e földön értelme lesz.

A történet hagyta ránk azt a kapcsolatot, a mely az uralkodóház közösségén alapúl, és a mely a magyar államot Felséged többi országaival összeköti. Századok alatt alakult meg ez a viszony, és a midőn egy nagy catastropha után Szent-István birodalma három darabra széttört, az állam és a nemzet egysége ezen kapcsolat alatt lőn újra helyre állítva.

A jelenkor alakulásai mutatják, hogy ezen kapcsolatra ép oly szükség volt, mint volt valaha a letűnt századok folyama alatt: mert az erőnek és biztosságnak forrása, nagy és maradandó érdekek sikeres védelmének és érvényesítésének biztosítóka a monarchia mindkét államára nézve.

Az osztrák-magyar monarchia hatalmát mindkét állam erejéből meríti. Az együttes erő biztosítja számunkra a béke áldásait és adja meg az igazi súlyt a nemzetközi helyzetben. Ezért mind a két állam érdeke az, hogy az osztrák-magyar monarchia ne csak szilárd és erős legyen, de ezt a meggyőződést mindenütt fel is költse. Így lesz állása erős és szövetsége értékes. Meghajlunk a mult ezen tanulságai előtt és midőn a jövő feladatait átgondoljuk, számot vetünk helyzetünkkel és erőnkkel, önérzettel, de vérmesség és elbizakodás nélkül lépünk át a határon, melyet ünneplésünk a mult és jövő közé von.

Mi a művelt nemzetek közösségében és nagy versenyének közepette élünk. Fejlődésben lépést kell velök tartani. Jól tudjuk, megpróbáltatások, nagy és nem lankadó erőfeszítések várnak ránk. Politikai és más kérdések, a melyek másutt máris válságokkal fenyegetnek, nálunk is előtérbe fognak tolni. Mint történetünk eddigi folyamán, jövőben is készségesen elfogadjuk a polgárosodás nemes és megérlelt vívmányait: de ragaszkodunk államunk nagy történeti alapjaihoz és ápolni fogunk minden fentartó erőt, a melyre a mult tapasztalása rámutat.

Ily fentartó erő a ragaszkodás a trónhoz, a mely a nemzet minden rétegében őserővel él, a mely abból a meggyőződésből fakad, hogy az uralkodóház és a nemzet érdekét és sorsát, a haza és a király iránti hűséget szétválasztani soha sem lehet.

Soha meg ne gyengüljön ez az érzés szívünkben. Soha el ne homályosodjék ez a tudat elménkben. Maradjon ez hagyomány minden időn át a királyi családban és nemzetben egyaránt.

Midőn hódolatunkat a legmélyebb tisztelettel bejelentjük, odaadó bizalommal alázatosan kérjük Felségedet: legyen vezére törekvéseinknek.

A Mindenható különös kegyelmében részesíté a nemzetet, midőn adott egy oly királyt, ki az erők egyesítésének, a lelkesítésnek és mérséklésnek hatalmát bírja.

Buzgón imádkozunk a Gondviseléshez, vegye továbbra is oltalmába és tartsa meg Felségedet a trónon minél hosszabb időn át.

Éljen a király!*

Ő Felsége erre a következő beszéddel válaszolt:

»Tisztelt Urak, Főrendek és Képviselők,
Kedvelt Hiveim!

Örömmel üdvözlöm kedvelt Magyarországom főrendeit és képviselőit itt egybegyűlve s köszönettel fogadva hódolatukat, hálát mondok az Isteni Gondviselésnek, mely megélnem engedte, hogy szeretett magyar nemzetemmel együtt ünnepelhessem a magyar állam ezeréves fennállásának emlékét.

Ritka és megható e történelmi időszakot jelző ünnepély, s midőn az ország átérzi annak nagy jelentőségét, emlékezzünk meg mindenekelőtt kegyelettel őseinkről, kiknek bölcsesége — az Isten oltalma mellett — biztosította az állam eddigi fennállását, s merítsük a történelemből azon hasznos tanulságot, hogy ezen ország csak akkor volt erős és virágzó, midőn fiai királyukhoz és vallásukhoz ragaszkodva, egymás közt testvéries egyetértésben éltek, — de ellenkezőleg, veszélyek környezték akkor, midőn belső viszályok zsibbasztották életerejét. De még arra is utal a történelem, hogy hálásan emlékezzék meg az ország azon szomszédjairól és azon nemzetekről, kik készségesen siettek az ország segítségére különösen akkor, midőn a több mint száz éves idegen uralomtól való felszabadulásáért küzdött, s emlékezzék meg azon szomszédjairól is, kikkel az országot a jó és balsors s őseink bölcsesége összefűzte, alakítva velük azon monarchiát, melynek fennállása e helyen európai szükség, melyet őseimtől örököelve, utódaimnak sértetlenül fentartani szent kötelességem és akaratom, a mint ezt mind a két állam saját érdeke is kívánja.

Hő óhajtásom azért, hogy ezen kapocs iránti érzék necsak ne lazuljon, hanem mindenkor sértetlen maradjon, s hogy ezen érzék és rokonszenv kölesönös legyen a monarchia mindkét államában, s kölesönös egyszersmind azon tudat is, hogy ezen összetartozás alapján nemcsak jogai, hanem kötelességei is vannak mindkét félnek, a mint ezt úgy a *pragmatica sanctio*, valamint az annak kifolyásaként teremtettt mostani közjogi alap is bölesen elrendeli, mely alapon az egész monarchia, de különösen szeretett Magyarországom oly örvendetesen fejlődött és felvirágzott, — a nélkül, hogy ez által veszélyeztetnék a magyar állam és a magyar politikai nemzetnek rendületlenül fentartandó egysége s a különféle nemzetiségeknek az egységes állam és a törvények tisztelete melletti fejlődése, valamint azon, a történet s a törvények által szentesített viszony, mely Magyarországot társországaival, azok külön autonóm jogainak fentartásával, összefüzi.

Ezer év az államok életében is hosszú idő. Fényes korszakok mellett sok viszontagság is érte ez idő alatt az országot, nagy katastróphák következtek, melyek a nemzet lételet ismételve megsemmisítéssel fenyegették. A magyar nemzet lángoló haza- és szabadságszeretete, harezí vitézsége s a balsorsban tanusított szívós kitartása, az Isteni Gondviselés segélyével mindig leküzdötte a veszélyeket, fényes tanuságát adva eképen életerejének s államfentartó képességének.

Ez ünnepélyes pillanatban elismeréssel kell hogy emlékezzem meg a magyar nemzetnek e kiváló tulajdonságairól és hő óhajtásom, hogy a jövő századok végtelen folyamán a nemzetet egyetértésben királyával mindig az igazi hazaszeretet szövétneke vezérelje s a béke áldása közepette is higgadt, a körülményeket és létező viszonyokat számbavevő megfontolással biztosítsa az állami élet nyugodt fejlődését és felvirágzását.

Mérvadó szerep jut a haza sorsának intézésénél az országgyűlésnek; azért hő óhajtásom az is, hogy az országgyűlés mindkét házának minden egyes tagja is áthatva hivatásától, valamint azon tudattól, hogy abbéli állásával nemcsak különös jogok, hanem kötelességek is összekötvék az ország irányában, mely a törvényhozástól anyagi és szellemti jólétének gondozását

és előmozdítását méltán várja, — szorgalom és hasznos munka által e várakozásnak megfelelni igyekezzék, mely működésében teljesen összhangzó támogatásomra és kegyelmemre mindenkor számíthat.

S e nemes feladatot kölcsönös bizalommal és közös erővel teljesítve, valósulni fog a mai ünnepélyes ülésükben hirdetett kegyeletes törvényben foglalt azon kijelentés, hogy »szilárd alapjai ezek annak az áldásos összhangnak, a melynek ereje a jövő századok biztos haladásának is zálogát képezi.«

Adja az ég, hogy úgy legyen, most és mindenkor!»

A béke nemtője.
(Rajzolta R. Hirsch Nelli)

UTÓSZÓ

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETÉHEZ

IRTA

JÓKAI MÓR

UTÓSZÓ.

BEFEJEZTÜK a magyar nemzet történetét, az Árpád honfoglalásától számított évezred végéig.

Adatok halmazából kerestük az igazságot, igyekeztünk a történelem minden mozzanatát helyesen megvilágítani.

Teljestele van az ország története oktató tanulságokkal, a melyeket jó a hon szülöttének emlékezetben tartani, s az idegennek megszívelni.

Hogyan lesz egy kis nemzet hatalmassá, hogyan alkot hazát, hogyan szerez hírt, dicsőséget, benn jólétet, künn befolyást, békében felvirágzást, hadban diadalmat, — a midőn egymással és fejével egyetért, a midőn magas ezelt tűz maga elé, a midőn küldetését megérti: — mind ezt a történelem érzélapjára bevésve találjuk. De ugyanazon az érzélapon megtalálhatjuk a rozsdáedzette sorokat is, a melyek elmondják, hogyan lesz egy hatalmas, boldog nemzet eltiporttá, leigázottá, a midőn belviszályok

erejét széttepi, a midőn a nemzettest és a nemzetfő egymást meg nem értik, a midőn a nemzet önmagát elhagyja.

A multak tanulságai útmutatói a jövőnek.

Nem kell a magyar nemzetnek a dodonai berekhez járulni oraculumért válságos idők közeledtével, minden kérdésére megtalálja a világos választ, a jól megérthetőt, országának tapasztalatokkal teljes történetében.

A honfoglalás első ezredéve bevégeződött. Jól végződött be. A magyar nemzet rátalált önmagára. Szive egyetért a fejével. Harcias erényeit megtartva, kifejtve, még is a békének örét látja benne a világ. Mivelhogy hazáját, koronáját hiven és önkényt szolgálja, nem fél a rabszolgaságtól többé. Nem harcol az idegen nemzetekkel, hanem versenyez velük: nem ellenségekkel, szövetségesekkel veszi magát körül.

Ámde az új ezredév az új honfoglalás korszaka fog lenni. A mit diadalmas fegyver ezer év előtt meghódított, a mit annyi vérhullatás vissza hódított, az egygyélett Magyarország új meghódításra vár, a szellem, az ész, a munka teremtő eszközeivel.

Terjeszkedni nem föladata Magyarországnak; de emelkedni igen. Határain túl egy elfoglalni való hant sem vár Magyarországra; de határain belől nagy munka áll előtte.

A jövőnek tükrébe belepillantani nem adatott halandó szemének; de a jövődő feladatait maga előtt láthatja minden elmélkedő lélek.

Erő és szellem, a mi egy nemzet életét fentartja.

Önmaga iránti kötelessége a magyar nemzetnek, hogy erejét minden téren kifejtse.

Örök békét jósolni nem lehet. Minden állam hadi gépeket szaporít, hadseregeket növel. De csupán hadi gépek és hadtömegek a háborút nem döntik el. Értelmiség, gyakorlottság, hazaszeretet, hősiesség a jövődőben is erős tényezők maradnak.

Azt is szabad hinnünk, hogy hódításvágy, uralkodói szeszély e világrészben háborút nem fog indítani többé. Harcz csak a megtámadott igazság és szabadság miatt keletkezhetik, s ebben a megtámadott eszmék táborának győzni kell s e diadalban az oroszlánrész azé lesz, a ki mellettük leghívebben kitart.

S a hadverés idegzete a rendezett pénzügy, a »nervus belli«.

Az országnak egészben, a nemzetnek tömegében gyarapodni, gazdagodni a feladata.

Versenyre kell szállni a magyarnak az egész világgal a földművelés, állattenyésztés, kézmű és gyáripár, kereskedelem, közlekedés, találmányok, tudományok és művészetek minden tartományaiban. Végtelen tér nyílik a hódításra.

Megoldásra várnak a nagy socialis kérdések, a melyek egész Európa alatt (Magyarország alatt is) emelgetik a földet, el kell dőlni a nagy tőke s a nagy munkásvilág közötti nehéz kérdésnek. S a magyar nemzetnek ebben a nagy küzdelemben nemcsak Európával, de az Ó-világgal és az Új-világgal is le kell számolni. Ez nehezebb harcz lesz, mint a török járom lerázása!

A multban a nemzettest munkáinál működött a fej, a szív és a kar: ha ez a három ép volt, megéltünk; most beleszól a történetírásba még a gyomor és a nyelv. Ezek követelnek s követeléseiket nem lehet se agyon ütni, se agyon beszélni: nagy bölcsesség, előrelátó ész, mely az igazságszeretet és a hazaszeretet között megtalálja az olvasztó követ, szükséges ezeknek szerencsés megoldásához. Pedig ez a megoldás a jövő legnehezebb feladata, s egyedül a közérdek útján lehet elérni az egyetértést: a gyomorkérdést és a nyelvkérdést együtt lehet csak megoldani.

Jóslatokat ne tegyünk; de a multakról következtessünk.

Láttuk hazánk történetében, mily elkeseredett harczok folytak évtizedeken át a hit kérdése fölött s azok csak részei voltak

az egész világrészt feldúló vallásháborúnak: s ime a jelenben senki sem gondol többé hit miatti harcra. Pedig az emberek most is imádják az Istent, óhajtják az üdvöt, s a mi hazánkban hetféle oltárnál áldoznak az áhitatnak; de mind valamennyinek a hívei találkoznak a humanismus, a hazaszeretet, a trón iránti hűség közös templomában.

Ha már a szentírások, ha a dogmák és canonok fölötti harcokból kitudtak józanulni a népek, bizonyára a nyelvtanok és szótárak fölötti harcokból is megfognak térni, a nélkül, hogy nemzetiségüket megtagadnák, s szintén találkozni fognak az emberszeretet, honszeretet és királyhűség közös templomában.

Ennyit szabad a jövődő rovására, mint jogos követelést, feljegyeznünk.

S ha egyszer e hazának minden lakója át lesz hatva annak a tudatától, hogy egyedül a közös haza szeretete, a közös haza megtartása, felvirágoztatása a talpköve a szabadságnak, kútforrása a jóllétnek, akkor bizonyára be lesz töltve az a feladat, melyet a jövődő elénk szabott: Magyarország újból meghódítása s létrejöött nálunk az írásban ígért »egy akol, egy pásztor«.

Adja az Isten, hogy ezt a feladatot ugyan az a kéz vigye tökéletességre, a mely kéz megkezdte; áldás és szerencse kísérje a jövődők titokteljes útjaiban nemzetünk koronás vezérét, szeretett királyunkat, Ferencz Józsefet!

A világszellem nem akarta, hogy Magyarország ezeréves történetét a nagy országos örömnépek fényes lapjaival zárja be: egy gyászlapot toldott hozzá.

Egy örültségtől fogantatott gonosztett letörte legfényesebb alakját újjászületésünk korszakának: gyógyíthatlan sebet ütött királyunknak szívében.

De e sebnek a fájdalmát az egész nemzet érzi és osztja.

A jövődők titkát sötét homály fedi, melynek ködét a gyászlobogók még sötétebbé teszik. De e sötétségből magasan, fényesen emelkedik ki a legszeretettebb királyné, a vértanúvá lett nemzeti szent alakja, minden homályon keresztül világító glóriájával, hirdetve a jelennek és a jövődőknek, hogy *nagy a nemzet, mely örömében és gyászában egy a királyával!*

TARTALOM.

AZ 1848/49-İK ÉVI SZABADSÁGHARCZ TÖRTÉNETE.

Irta: MÁRKI SÁNDOR.

<i>Eloszló.</i> A hazafiak reményei az új korszak hajnalán. Az új alkotmány. Harcz az egységes Ausztria eszméjével. A küzdelem vége. A magyar nemzeti állam diadala. I. Ferencz József. Ötven év tanúlságai	Lap 3
--	----------

ELSŐ KÖNYV.

A demokrata királyság megalapítása.

<i>I. Fejezet.</i> Az utolsó rendi országgyűlés. Az István főherczegbe vetett remények. Az országgyűlés egybehívása. A követi utasítások. Az utolsó követválasztások. Kossuth győzelme Pest vármegyében. Széchenyi István megválasztatása Mosonyban. A conservatív párt megalakulása. István főherczeg beiktatása Pest vármegye főispáni székébe. Ferencz József főherczeg. Első szereplésének hatása. A horvát tartománygyűlés. Az erdélyi országgyűlés berekesztése. Változások a főkörmányhivatalokban. Gróf Apponyi György főkancellár. Az országgyűlés megnyitása. V. Ferdinánd magyar beszédei. Széchenyi István az általános lelkesedésről. A királyi előadások. Az udvar magyarbarát hangulata. Tüntetések az uralkodó és családja mellett. István nádor. Székfoglalója. Az udvar távozása. A tárgyalások megkezdése. A házszabályok kérdése. A válaszfelirati vita. Kossuth első diadala. A felirati vita a főrendiházban. A reformkérdések. Az örökváltság. Az ösiség ügye. A honossági törvény tárgyalása. Nemzetiségi vita. A horvátok követelései. A magyar nyelvről szóló törvényjavaslat. Harcz az administratori rendszer ellen. Az ellenzék győzelme. Széchenyi javaslata a közlekedési ügy rendezése tárgyában. A városok rendezésének ügye	9
<i>II. Fejezet.</i> A márcziusi napok. Az administratori kérdés elmérgesedése. Az osztrák bankot fenyegető válság. A párisi februári forradalom. Az országgyűlés feloszlásának terve. A márczius 3-iki ülés. Kossuth reformkövetelései. A parlamentarizmus diadala az alsóházban. A főrendek vezetői Bécsben. Metternich álláspontja. A bécsi tanácskozások. Széchenyi indítványa. A városi ügy tárgyalásának folytatása az országgyűlésen. A bécsi forradalom. Metternich bukása. A forradalom híre Pozsonyban. Kossuth feliratának elfogadása. Széchenyi és Kossuth. Az országgyűlési küldöttség Bécsben. Az udvar. Kossuth és társai a Burgban. A márczius 17-iki királyi kézirat. István főherczeg kinevezése teljhatalmu királyi helytartóvá. Batthyány Lajos miniszterelnök. A küldöttség visszatérése Pozsonyba. A budapesti események. A 12 pont. Márczius 15-ike. A sajtószabadság diadala. A polgárőrség szervezése	26

- III. *Fejezet. Pest. Pozsony. Bécs.* Batthyány Lajos első körlevele. Az országgyűlés küldöttsége Pesten. A pesti küldöttek az országgyűlés előtt. Kossuth a pesti mozgalomról. Feszültség az országgyűlés és a főváros között. A sajtótörvény. A pesti közcsendi bizottság. A vidék csatlakozása a pestiekhez. Az országgyűlés permanens ülései. A közteherviselés kimondása. A többi reformtörvények. Pest befolyása a törvényhozásra. Batthyány miniszteriumának megalakítása. Az alkotmányos Ausztria. A *pragmatica sanctio* és az új helyzet. A közös ügyek rendezésének nehézségei. A conservatívek aggodalmai. Báró Jósika Samu. A márczius 22-iki udvari értekezlet. A nemzetiségek felhasználásának eszméje. Jellacsics kinevezése horvát bánná. István nádor jelentése a forradalmi hangulatról. Az udvar tervei az új alkotmány megnyirbálására. A márczius 28-iki királyi leirat. Kossuth tiltakozása. Tüntetések a királyi válasz ellen. A pesti forrongás. »A haza veszélyben van.« Petőfi Sándor forradalmi versei. Az udvari tanácskozások folytatása. A márczius 31-iki királyi leirat. Hatása a közvéleményre. Kossuth felfogása a közös ügyekről. A megoldás elodázásának végzetes következményei. Kossuth beszéde a királyi leirat felett. István nádor ünneplése. Szélsend 39
- IV. *Fejezet. Az új alkotmány.* Az országgyűlés tevékenysége. A népképviselőtről szóló törvényjavaslat. A vallásszabadság és a zsidókérdés. A vármegyei intézmény ügye. Kossuth és Széchenyi a vármegye fentartásáról. A nemzetiségek magatartása a szabadelvű vívmányokkal szemközt. Magyar-oláh testvériségi tüntetések. A zágrábi nemzeti gyűlés. A horvát küldöttség Bécsben. A szerbek kívánságai. A tót aspiratiók. A nemzetiségi kérdés és a magyar nemzeti állam eszméje. A törvényjavaslatok a király előtt. Az udvar kifogásai. Az államadósságok megosztásának kérdése. Az első magyar felelős miniszterium kinevezése. V. Ferdinánd Pozsonyban. Az ápril 11-iki ülés. A törvények szentesítése. Az utolsó rendi országgyűlés törvénykönyvének tartalma. Az új alkotmány alapelvei. A demokratia diadala 54
- V. *Fejezet. Az első felelős miniszterium.* A miniszterium Budapesten. A közcsendi bizottság feloszlása. A kancellária és a helytartótanács működésének befejezése. Az új kormány feladatai. A nyilvánosság előtt való kormányzás. Kossuth első pénztári kimutatása. A közös ügyek kérdése. Az államadósságok. A kereskedelem. A hadügyek. Az első összeütközés a katonai körökkel. Báró Lederer Ignác. A hadügyi kormányzat ideiglenes rendezése. Az új törvények végrehajtása. A vármegyék kormányzata. A főispáni helytartók elbocsátása. A pozsonyi zsidóüldözések. A nemzetőrség szervezése. A szabad-sajtó és az esküdtszékek. A hirlapirodalom fölvirágzása 69
- VI. *Fejezet. Délsláv mozgalmak.* A szláv népek felkelésének veszélye. A régi osztrák rendszer hiveinek szerepe a nemzetiségek felbujtásában. A szerbek területi önállósági követelése. A szerb nemzeti gyűlés egybehívása. A nagy-kikindai zendülés. Csernovics Péter királyi biztos. A temesvári szerb congressus kudarcza. A karlóczai szerb nemzeti gyűlés. A szerb vajdaság proclamálása. Rajacsics patriarcha. Horvátország és az illyr álmok. A horvát ellenforradalom csirái. Gáj Lajos. Jellacsics első működése. Horvátország önkormányzatának kikiáltása. A magyar kormány föllépése a horvát kérdésben. Királyi utasítások Jellacsicshoz a törvényes viszonyok fentartása érdekében. A magyar tengerpart megerősítése. Pozsega vármegye elszakadási nyilatkozata. Báró Hrabovszky királyi biztos. Jellacsics elmozdítása. Hrabovszky Zágrábban. Jellacsics fegyverkezése. A bécsi zendülés. Ferdinánd menekülése. Kossuth védelmi intézkedései. A nemzetőrség szervezése. A kormány kiáltványa a nemzethez. V. Ferdinánd hazahívása. Az udvar Inns-

bruckban. Az olasz segély kérdése. Rendeletek Jellacsics ellen. Mészáros Lázár hadügyminister. A magyar haderő szervezése. A nemzetőrség. A külföldön levő magyar ezredek. Lenkey százada. A katonaság felesketése az alkotmányra. A pesti olasz ezred zendülése. A horvát és szerb nemzetiségi mozgalmak jelentősége. Ausztria nemzetiségi politikája. Jellacsics visszatérése és beiktatása. A horvát országos gyűlés követelései. A horvát-szerb küldöttség Innsbruckban. A király június 10-iki kiáltványa. Az ideiglenes szerb kormány. Sztratimirovics György. A szerb lázadás terjedése. A karlóczai csata. Gróf Nugent Albert. Szerbia beavatkozása a magyarországi szerb mozgalomba. A szentmihályi csata. Fejértemplom. A végvidéki románok hűsége. Jellacsics és Rajacsics Innsbruckban. A király kijelentései. Jellacsics értekezlete Ferencz Károly főherczeggel. Igéretei az olasz segély tárgyában. János főherczeg közbenjárása. Horvátország az elszakadás szélén. Jellacsics hazatérése. Dictátorrá választatása. A horvátok követelései. Jellacsics és az udvari politika. Báró Kulmer. János főherczeg távozása a német birodalomba

VII. *Fejezet. Unio Erdellyel.* A magyarországi események visszhangja Erdélyben. Kolozsvár felirata a reformok érdekében. Első nyilatkozatok az unio mellett. Az országgyűlés egybehívása. A kolozsvári küldöttség Budapesten. Az unio és az oláhok. Az első balázsfalvi értekezlet. Az oláhok kívánságai. A május 15-iki balázsfalvi gyűlés. A román nemzeti bizottság. A szászok állásfoglalása. A szász küldöttség Innsbruckban. Izgatások az unio ellen. A részek visszacsatolása. A kolozsvári országgyűlés megnyitása. Az unio kikiáltása. A mihályfalvi zendülés. Szászok és oláhok szövetsége. Az unioról szóló törvényczikk szentesítése. Az erdélyi országgyűlés munkássága az unio kimondása után. A román küldöttség Innsbruckban. Siaguna és Leményi szöszatai a románokhoz. A képviselőválasztások. Az erdélyi képviselők a magyar országgyűlésen

VIII. *Fejezet. Az első magyar parlament szeptemberig.* Az első képviselőválasztások. Az országgyűlés megnyitása. A képviselőház megalakulása. A felirati vita. Kossuth július 11-iki beszéde. A 200,000 katona megajánlása. Kossuth és az olasz kérdés. A magyar segítség feltételei. A ministerium ingatag politikája. A felirati vita vége. A német egység mint Magyarország függetlenségének biztosítéka. Az országgyűlés küldöttsége Innsbruckban. Jellacsics bécsi útja. Szerbia semlegességi nyilatkozata. A szerbek verseczi veresége. Kiss Ernő. Az alvidéki lázadás terjedése. A hadierő kiállításáról szóló törvény tárgyalása. A költségvetés. Kossuth adóügyi javaslatai. A népoktatásügyi törvény. A felsőház újjászervezésének kérdése. Az István nádorra ruházott királyi jogok visszavonása. A törvények szentesítésének ügye. Batthyány és Deák Bécsben. Fiume Horvátországhoz csatolása. A bécsi ministerium kísérlete a közösgyek rendezésére. Doblhoff minister felfogása a helyzetről. A szeptember 4-iki királyi kézirat. Jellacsics visszahelyezése. A kiegyezés bukása. Kossuth István nádor trónjelöltségéről

IX. *Fejezet. A szeptemberi napok.* Kossuth jelentése a helyzetről. A kormány intézkedései a hadügyi törvény végrehajtásáról. Az országgyűlés küldöttsége a király előtt. Pázmándy Dénes beszéde. Széchenyi Döblingben. Esterházy Pál távozása. A ministerium lemondása. A nádor levele a házhoz. A szeptember 11-iki ülés. Kossuth, Semere és Mészáros triumviratusa. Sembery indítványa a ház permanentiájának kimondásáról. Batthyány Lajos ideiglenes miniszerelnöksége. Jellacsics átkelése a Dráván. Gróf Teleki Ádám visszavonulása. A forradalmi hangulat. István nádor táborba szállása. A király válasza Batthyány föltételeire. Intézkedések a Dunántúl és a főváros védelmére.

A magyar ügy a bécsi parlamentben. Bécs magyar-barát tüntetése. Doblhoffi bukása. A bécsi legio. A magyarok küldöttsége Bécsben. Az osztrák parlamenthez fűzött remények kudarca. Bach Sándor. Szalay László küldetése a német parlamenthez. A külföld magatartása a magyar ügygel szemközt. Oroszország befolyása a tótok mozgalmára. Hurbán betörése. A tót nemzeti tanács. Báró Jeszenák János. Hurbán kiűzetése. Jellacsics a Balaton partján. István nádor békítési kísérlete. A meghiusult találkozás. A nádor visszatérése Budára. Távozása az országból. Lemondása a nádori méltóságról. A második ministerium névsora. A hadügyi bizottság. Kossuth alföldi útja. A népfelkelés kihirdetése. Kossuth toborozásának eredménye. A szeptember 25-iki királyi kéziratok. Gróf Lamberg Ferencz fővezéri kinevezése. Majláth György helytartósága. Vay Miklós megbízatása kormány alakítására. A képviselőház tiltakozása a királyi rendeletek ellen. Lamberg meggyilkoltatása. A honvédelmi bizottság megalakítása. A sukorói haditanács. Jellacsics vere-sége és visszavonulása. Gróf Zichy Ödön kivégeztetése. Az osztrák kormány egyetértése Jellacsicscsal. Deák Ferencz indítványa az önvédelem szervezése tárgyában

123

MÁSODIK KÖNYV.

Az önvédelem harcza.

I. Fejezet. A forradalom s a reactio. A bécsiek reményei. Az október 3-iki kézirat. Báró Récsey Ádám. Az országgyűlés feloszlatása és Jellacsics kinevezése teljhatalmú királyi biztossá. Jellacsics futása Bécs felé. Az ozorai fegyverletétel. A Muraköz visszafoglalása. A horvát foglyok sorsa. A reactio had-üzenete Magyarország ellen. Október 6-ika. A bécsi ezredek zendülése. Latour kivégzése. Az osztrák-magyar testvériség. Az udvar menekülése Olmützbe. A magyar képviselőház intézkedései a törvénytelen királyi kéz-iratokkal szemben. Récsey pörbefogatása. A permanentia kimondása. A forradalmi kormányzat szervezése. Kossuth Lajos a honvédelmi bizottmány elnöke. A magyar szabadságharcz kitörése. A honvédelmi bizottság első intézkedései. Ausztria válsága. Herczeg Windisch-Grätz Alfréd. A hadsereg megtisztítása. Békekövetek Windisch-Grätznél. A magyar főpapság felirata a királyhoz. Simunics tábornok betörése. A szerb lázadás eseményei. A magyar sereg Bécs ostromlói háta megett. A hazatérő nádorhuszárok. A parendorfl tábor. A schwechati ütközet. Windisch-Grätz Bécsben. Moga lemondása a fővezérségről. Görgei Arthur. Az új haditerv. A magyar várak magatartása. Temesvár és Arad. Puchner Erdélyben. A védelmi harc törvényes jellege...

143

II. Fejezet. A polgárháború kitörése Erdélyben. Az új alkotmány áldásai. A románok okatlan bizalmatlansága az unióval szemközt. Bárá Vay Miklós kir. biztos. Az unió-bizottság munkálatai. Az unio végrehajtásának ügye a ház előtt. A szász képviselők lemondása. A szebeni szék közgyűlésének határozata az unio ellen. A románok állásfoglalása. A balázsfalvi tiltakozások. Az ideiglenes román nemzeti kormány megalakítása. A dákoromán aspiratiók és a szabad magyar állam eszménye. Az oláh mozgalom szerepe az osztrák politikában. Urbán és Riebel. Az élethalál-harcz proclamálása. A székelyek alosernátoni gyűlése. A védelmi készülétek. Az agyagfalvi gyűlés. Bárá Puchner árulása. Siaguna csatlakozása a román mozgalomhoz. Az oláhok támadása. A vérengzések. A magyarság veszedelme. A székelyföld eleste. A román praefecturák. A császári seregek sikerei. A gubernium visszaállítása. Kolozsvár

	meghódolása. A dézsi futás. A csucsai magyar tábor. Az új főkormányzó. gróf Mikó Imre Olmützben. Az általános lefegyverezés. Háromszék ellenállása. Gábor Áron ágyui	Lap 158
III. Fejezet. A trónváltozás.	Készülődések Windisch-Grätz fogadására. A délvidéki harcztér. Damjanics strázsai győzelme. Rózsa Sándor szegénylegényei. A szerbek békés hajlamai. Rajacsics kétszínű politikája. Windisch-Grätz támadó hadjáratának szervezése. Kiáltványa az ország lakosaihoz. A feldunai hadsereg válasza. A képviselőház november 29-iki kiáltványa. Nyilatkozat Európa népeire. V. Ferdinánd lemondása a trónról. I. Ferencz József trónralépte. Kiáltványa. A magyar országgyűlés tiltakozása a trónváltozás ellen. V. Ferdinánd és Ferencz Károly lemondásának közjogi momentumai. A két lemondás formai hiányainak utólagos pótlása. Új eskuminta a katonaság számára. A korona megvizsgálata. A feldunai hadsereg nyilatkozata a trónváltozásról	169
IV. Fejezet. Két dictator.	Felhívás a fegyverkezésre. A forradalom költészete. A harci kedv élesztésének eszközei. Kossuth kiáltványai. A nemzeti haderő. Görgei nyilatkozatai a seregről. A katonai dictatura szüksége. Kossuth a kormány élén. A honvédelmi bizottmány szervezete. A felelősség kérdése. Az országgyűlés munkássága. A kármentesítési javaslat. A francia forradalom utánzói. Kossuth hallgatag dictaturája. Windisch-Grätz küldetése. Az egységes Ausztria eszméje. Windisch-Grätz hadiereje. A magyar forradalmi sereg nagysága. A helyzet a küzdelem előtt	177
V. Fejezet. A teli hadjárat a főváros megszállásig.	Windisch-Grätz hadainak benyomulása. Sopron elfoglalása. A parendorfi csata. Nagy-Szombat és Pozsony eleste. Görgei haditerve. A guerilla-esapatok. A népfölkelés. Görgei visszavonulása. Győr feladása. A bábolnai vereség. A móri ütközet. Windisch-Grätz közeledése Pest felé. Az észak-nyugati harcztér. Hurbánék újbóli betörése. A tótok hazafias magatartása. Gróf Schlick Ferencz benyomulása. Kassa elfoglalása. Mészáros Lázár az északkeleti sereg élén. A délvidéki események. Damjanich győzelmei. Suplikáciz halála. Erdély helyzete. Czetz serege. Bem kinevezése az erdélyi hadsereg parancsnokává. A csucsai és zsigódi győzelem. Bem Nagybányán. A dézsi ütközet. Kolozsvár visszafoglalása. Urbán kiűzése. A háromszéki székelyek. A nagyszebeni román nemzeti gyűlés. Az oláhok autonómiai kívánságai. Az orosz segítség behívása. Windisch-Grätz Budapest kapui előtt. Az országgyűlés küldöttsége Windisch-Grätznél. Windisch-Grätz követelése. Az országgyűlés áthelyezése Debreczenbe. Görgei nyilatkozata a menekülésről. A pesti haditanács. Görgei seregének elvonulása. Az osztrák sereg bevonulása a fővárosba. Batthyány Lajos elfogatása. A többi elfogatások. A bécsiek korai diadalmámora	186
VII. Fejezet. Görgei és Dembinszky.	további haditervei. Görgei váci kiáltványa és a feldunai hadtest nyilatkozata. Kossuth gyanuja Görgei ellen. Az országgyűlés Debreczenben. A csonka felsőház. A képviselőház január 13-iki ülése. Kossuth és a kormányforma kérdése. Kossuth tekintélye a nép előtt. A fővezérlet kérdése. Gróf Dembinszky Henrik. A kormány fegyverkezési intézkedései. A nagyváradi fegyvergyár. Görgei északnyugati útja. Lipótvár. A bányavárosok megszállása. A felvidéki hadmenet. Görgei átkelése a stureczy szoroson. A branyiszközi győzelem. A feldunai és tiszai seregek egyesülése. A Tisza balpartjának védelme. Klapka hadi műveletei Schlick ellen. Schlick visszavonulása. A feldunai hadtest Dembinszky alá rendelése. Dembinszky népszerűtlensége. A délvidék kiűritése. Gróf Vécsey Károly Szegednél. Az aldunai hadsereg megmentése. A délvidéki magyarság	

sorsa. Zombor és Eszék feladása. A szabadkai győzelem. Rajacsics álmai a független szerb vajdaságról. Az osztrák, szerb és román fegyverek sikerei. Asztalos és az aradi utcái harc. Arad ostroma. Az északi harctér. A kápolnai ütközet. A szolnoki csata. Dembinszky és az alvezérek viszálya. Kossuth a tiszafüredi táborban. Dembinszki lemondása a fővezérségről. Vetter Antal. Görgei önzetlensége	200
VII. <i>Felvezet. Bem és Csányi Erdélyben.</i> Bem első sikerei. A szászok és románok mozgólódásai. Nagy-Enyed pusztulása. Az oláhok pusztításai a Jára völgyében. A magyarság szorongatott helyzete. Bem és a székelyek. Bem útja Nagy-Szeben felé. A nagyszebeni csata. Petőfi Bem táborában. Az oroszok behívása. Engelhardt és Skariatin seregei Erdélyben. Az orosz beavatkozás jelentősége. Az első összeütközés az oroszokkal. A vizaknai csata. Bem visszavonulása a Maros völgyébe. Csányi László Erdély helyzetéről. Bem terve. Negy napi harc Vizakna és Déva között. Petőfi Sándor Bemről. A piskii győzelem. Urbán benyomulása. A szeredfalvi csata. Bem Beszterczén. A magyar sereg győzelme Nagy-Szeben alatt. Nagy-Szeben bevétel. A fekete-halmi csata. Bem bevonulása Brassóba. Az orosz és osztrák sereg kiszorítása Erdélyből	223
VIII. <i>Felvezet. A szent tavasz.</i> Márczius 15-ike első évfordulójának megünneplése. Kossuth hite a forradalom sikerében. Vetter első fővezéri intézkedései. A cibakházai előnyomulás. Kossuth és a vezérek találkozása Tiszafüreden. Vetter betegsége. Kossuth terve a fővezérség átvételére. Görgei ideiglenes fővezérsége. Komárom ostroma. A hatvani ütközet. A tápió-bicskei csata. Az isaszegi győzelem. Kossuth husvét szövege. A váci csata. Windisch-Grätz bukása. Az osztrák sereg visszavonulása. A nagysarlói ütközet. Guyon bejutása Komáromba. Welden kinevezése az osztrák sereg fővezérévé. Pest kiürítése. A magyar sereg Pesten. A komáromi csata. A délmagyarországi harctér. Pétervárad fölmentése. Szent-Tamás elfoglalása. A szerb lázadás leverése. Bem temesi hadjárata. A felvidék megtisztítása	241
IX. <i>Felvezet. A békepárt.</i> A békés megoldás pártja a debreczeni országgyűlésen. Kossuth február 12-iki nyilatkozata a kiegyezésről. A forradalmi sajtó. Az Esti Lapok békeprogramja. Az engesztelhetetlenek pártja. Madarász László. A résztörvényszékek szervezése. A purificatio kérdése. Hajsza Madarász László ellen. A gyémántpör. Kossuth fellépése a képviselők igazolásának kérdésében. A békepárt Kossuth ellen. Kossuth és a sajtó megrendszabályozásának kérdése. A sajtószabadság diadala	257

HARMADIK KÖNYV.

A függetlenségi harc.

I. <i>Felvezet. A függetlenség kimondása.</i> A márczius 4-iki birodalmi alkotmány. Magyarország az új alkotmányban. Az egységes Ausztria eszméje. Magyarország tiltakozása a beolvasztás ellen. A köztársasági párt szervezkedése. A függetlenségi eszme szönyegre hozatala. Az orosz beavatkozás veszélye. Kossuth tanácskozásai a vezérekkel. Görgei a helyzetről. V. Ferdinánd visszahelyezéseinek terve. Az április 13-iki zárt ülés. Kossuth függetlenségi indítványa. Április 14-ike. A függetlenség kimondása. Kossuth Lajos kormányzóvá választása. A higgadt elemek ítélete a függetlenség kimondásáról. A parlamenti helyzet április 14-ike után. A függetlenségi nyilatkozat szövege. A nyilatkozat fogadtatása a külföldön. Összehasonlítás az ónodi és a deb-

	reczeni detronisatiók között. A királyi trón betöltésének kérdése. A frankfurti császárválasztás. Az új Ausztria alapjainak ingadozása ...	Lap 299
II. Fejezet.	<i>Köztársasági áramlatok.</i> Kossuth kormányzósága. Madarász László bukása. Mészáros Lázár kitüntetése. A törvényhozói működés folytatása. Az ujoncz-megajánlási törvény. Az új kormány megalakítása. Szemere Bertalan és ministeriuma. Az új ministerium programja. Kossuth és a ministerek esküje. A köztársasági és monarchiai elv a cabinetben. Kossuth kormányzói hatásköre. A ministerium hatásköre. A közigazgatás. Duschek pénzügyi politikája. Görgei mint hadügyminister. A komáromi kiáltvány. Miért nem Bécsnek? Görgei hadai Buda alatt. Buda ostroma. Pest bombáztatása. Budavár bevétele. Hentzi szobra. A nemzet hálaája Görgei iránt. Görgei Debreczenben. Az országgyűlés és kormány visszatérése Budapestre. Kossuth bevonulása. A köztársasági áramlatok terjedése ...	25
III. Fejezet.	<i>A nemzetiségek.</i> Csányi László Kolozsvárott. Bem békítő szózata az oláhokhoz. Ostromállapot a szász földön. Csányi távozása. Jancu uralma. Gyula-Fejérvár ostroma. Déva visszafoglalása. Jancu alkudozásai a magyar kormányval. A mihályfalvi értekezlet. A békepontok. Hatvani Imre erőszakoskodása. Az oláhok boszuja. A verespataki és abrudbányai vérengzések. Hatvani abrudbányai veresége és szökése. Perczel kísérlete a szerbek lecsillapítására. Az oláh lázadás terjedése. Báró Kemény Farkas. A fontanelei csata és Vasvári Pál halála. A nemzetiségi törvény. Magyar-oláh szövetség terve az orosz ellen. Bem moldvai hadjárata. A gyulafejérvári csata. Jancu csatlakozása a magyar ügyhöz ...	306
IV. Fejezet.	<i>Az oroszok beavatkozása.</i> Tiltakozás az orosz erdélyi inváziója ellen. Az osztrák kormány és az orosz beavatkozás eszméje. Herceg Schwarzenberg Felix külügyminister tárgyalásai az orosz kormányval. Miklós cár feltételei. Stadion gróf. Alkudozások. A cár ultimatum. Az orosz sereg Galicziában. A magyar-lengyel politika ábrándjai. Dembinszky galiczai hadjáratának terve. Az angol diplomácia. Az olmtüzi egyesség. Az orosz beavatkozás diplomáciai kihirdetése. A hivatalos közlés. Miklós cár május 20-iki manifestuma. Berg orosz tábornok Pozsonyban. Ostromállapot Csehországban. Ferencz József május 22-iki kiáltványa. A magyar ministerium tiltakozása. A keresztes háború kihirdetése. Az orosz katonák benyomulása Lomnánál. Az első összeütközés. Alsó-Kubin megszállása. A varsói császártalálkozás. A hadi műveletek megállapítása. A beavatkozás kérdése Párisban. Cavaignac javaslatának győzelme. Az angol parlament. Palmerston magyar-ellenes politikája. Az angol közvélemény. Az Egyesült Államok állásfoglalása Magyarországgal szemben. Dudley bécsi küldetése. A porta és a magyar ügy. Gróf Andrássy Gyula Konstantinápolyban. A velencei köztársaság. Az orosz beavatkozás hívei a magyar arisztokráciában. A pozsonyi kiáltvány. A szabadságharc vezetőinek meghasonlása. Miklós cár a magyar határon. A cár visszatérése. Az orosz főszerep benyomulása ...	316
V. Fejezet.	<i>Háború az oroszok és osztrákok ellen.</i> Az orosz haderő és vezetői. Az osztrák hadsereg. Haynau. Az osztrák vezérek. A magyar nemzeti haderő és vezérei. Az egyenlőtlen küzdelem eszközei. A magyar forradalom katonai talentumai. Az utolsó dunántúli győzelem. Görgei és Klapka hadi terve. A zsigárdi, peredi és nyárasdi ütközetek. Ferencz József a magyaróvári táborban. Az északi határ védelme. Wysocky. Az orosz sereg elnyomulása. Bártfa, Eperjes, Kassa eleste. A magyar csapatok visszavonulása. A kolera az orosz táborban. Wysocky Hatvannál. A forradalmi sajtó házi perpatvarai. A június 26-iki ministertanács. A népfelkelés kihirdetése. Görgei vissza-	

terest a szerződés. A győri sáncok. Az osztrákok dunántúli sikerei. A kormány védelmi intézkedései. Görgei ellenszegülése. Mészáros Lázár kinevezése *ügyvezetőre*. A második komáromi ütközet. Görgei lemondása a hadügyministerségről. A komáromi haditanács. A hadsereg tüntetése Görgei ellen. A levonulás kérdése. A harmadik komáromi csata. Görgei visszavonulása az alföld felé. A délvideki harcztér. Perczel Mór Titel alatt. Vetter Antal a déli sereg élén. Jellacsics előnyomulása. A magyar kormány Szegeden. Arad elfoglalása. Temesvár ostroma. Az oroszok Debreczenben. Budapest megszállása. Kossuth szegedi beszéde. Vetter hadjárata Jellacsics ellen. A hegyesi győzelem. Guyon veresége Titelnél. Vetter visszavonulása. Görgei áttörése az orosz hadi vonalon. A második váci csata. A rétsági ütközet. Görgei serege Losoncra. A turai csata. Görgei felgyógyulása. A hernádi pihenő. Az oroszok átkelése a Tiszán. A gesztelyi győzelem. Görgei utja dél felé 332

IVIII. Fejezet. A Tiszavidék s Erdély elvesztése. Haynau táborba szállása. A szegedi magyar főszereg. Görgei levonulási terve. A debreczeni csata. Az orosz sereg előnyomulása. Az oroszok Erdélyben. A tömösi sáncok. Brassó elfoglalása. A tihai csata. Bem visszatérése. A jádi és wallendorfi csaták. A beszterczsei vidék elvesztése. A Székelyföld védelme. A kökösi csata. Gábor Áron halála. A sepsi-szentgyörgyi csata. Szakadás a székely csapatok közt. Bem sikerei. Clam-Gallas gróf osztrák csapatai benyomulása Erdélybe. A szeredfalvi csata. Nagy-Szeben és Segesvár elvesztése. A segesvári ütközet. Petőfi halála. Nagy-Szeben visszafoglalása. A nagycsüri vereség. Bem távozása. Az osztrákok győzelmei a székelyföldön 349

IX. Fejezet. A fegyverletétel. A képviselőház tanácskozásai Szegeden. Szemere miniszterelnök előterjesztései. A nemzeti törvény tárgyalása. A függetlenség nemzetközi elismertetésének kérdése. Titkos tárgyalások az orosz és magyar vezérek közt. Békekötetek Görgeinél Rimaszombatban. Görgei válasza Paszkjevicshez. Rüdiger tábornok levele. Görgei küldöttei Cseodajeffnél. Leuchtenberg herczeg trónjelöltsége. Szemere és a dictatura kérdése. Tüntetés az országgyűlésen Görgei fővezérsege mellett. Kossuth terve a főparancsnokság vezetéséről. Dembinszky kinevezése fővezérré. Szemere és Batthyány meghatalmazása az orosz alkudozások folytatására. Trónjelöltek az orosz császári házból. Barátkozások az orosz és magyar katonák között. Szemere kiáltványa. Az orosz és magyar pisztolyok. Szemere és Batthyány levele Paszkjevicshez. A magyar korona felajánlása. Pöltenberg küldetése. Arad védelmi intézkedései. A kormány Aradon. A képviselőház utolsó tanácskozásai. Szeged és Hódmező-Vásárhely megszállása az osztrákok által. A szőregi csata. A képviselők menekülése. A temesvári ostromló sereg végső erőfeszítései. Klapka győzelme Komárom alatt. Bem megérkezése Temesvár alá. A temesvári csata. Görgei Aradon. Arad megszállásának veszélye. A fővezérség kérdése a ministertanácsban. Görgei és Kossuth utolsó találkozója. A temesvári csatavesztés híre Aradon. Görgei levele Kossuthhoz. Az utolsó ministertanács. Kossuth és a ministerium lemondása. Kossuth távozása Aradról. Görgei kiáltványa. A dictátor. A fegyverletétel kérdése. Görgei levele Rüdigerhez. Az augusztus 11-iki haditanács. A sereg visszavonulása Világos alá. Az utolsó éjszaka. Augusztus 13-ika. A fegyverletétel nemzetközi jelentősége. Arad feladása. Bem seregének felbomlása. Bem menekülése. Komárom védelme. Klapka György. Csőrics tábornok veresége. Nugent Komárom alatt. Az alkudozások. Az átadás feltételei. A capitulatio. Klapka utolsó napi parancsa 359

X. Fejezet. A kivégzések. A szent korona elrejtése. Palmerston elkészett diplomája jegyzéke. Kossuth távozása az országból. A magyar emigratio Törökországban. Paszkjevics közbenjárása a foglyok érdekében. Görgei megkegyelmezése. Az árulás vádja. A magyar foglyok kiszolgáltatása az osztrákok kezébe. Haynau Aradon. Az első kivégzés. A honvédek besorozása. Miksa-czár kiáltványa. Az osztrák boszu-politika. Batthyány Lajos pöre. Október 6-ika. Batthyány kivégeztetése. Az aradi vértanúk. A további kivégzések. Haynau rémuralma. A szabadságharc halottai

I. FERENCZ JÓZSEF ES KORA.

Irta: BEKSICS GUSZTAV.

Előszó: A történetíró szerepe a multak véres árnyainak felidőzésében. Az elnyomatás korszakának vészelyei. A nemzet és az elnyomó hatalom erőpróbája. A küzdelem vége. A mult tanulságai. A magyar nemzeti politika feladatai a jövőben

ELSŐ KÖNYV.

Az önkényuralom évei.

I. Fejezet. Az új Ausztria. A magyar nemzet politikai eszményeinek bukása Világosnál. A magyar nemzeti állam eszméje és feltételei. A magyar nyelv uralma. A politikai és kormányzati egység kívánalmai. A magyar faj hivatása a latin, germán és szláv elem érintkezési határán. A Habsburgok birodalmi eszméje. Ez eszme harcza Magyarország ellen. A centralisatio diadala a fegyverletétel után. A katonai rémuralom. Haynau küldetése. Az orosz kegyelmi közbenjárásának kudarca. Az orosz közvélemény viszonya Magyarországhoz. Paszkjevics kérvényének története. Bernhardi előadása e tárgy felől. Hilferding árulása. A czár haragja. A kegyelmezési jog gyakorlásának kérdése. E jog átruházása Haynaura. Az árulás vádja Görgei ellen. A megtorlás politikája. A kivégzések. Magyarország beolvasztásának terve. Az új Ausztria alapjai. I. Ferencz József és a birodalmi egység. A márcziusi alkotmány. Bach Sándor. A Bach-rendszer belső ellenmondásai. A nemzetiségek egyenjogusítása és a germanisatio. Az új Ausztria államférffiai

II. Fejezet. A reactio elhelyezkedése. Előkészületek a márcziusi alkotmány életbe léptetésére. Az új rendszer alapelvei. Stadion és Schwarzenberg bukása. A reactio ideiglenes szervezete Windischgrätz hadjárata alatt. Szögyény-Marich László és a királyi ideiglenes központi igazgatás. A magyar conservativék és a birodalmi eszme. Az Apponyi-féle bizottság szervezési tervei. A Geringer-Haynau kormány. A muszkavezetők. Geringer igazgatási rendszere. A katonai dictatura. Az üldözés és boszú munkája. A haditörvényszékek működése. Deák Ferencz perbefogatása. Az általános besorozási parancs. Thun támadása a protestantismus ellen. Haynau bukása. A bukott dictátor utolsó megkegyelmezései. A polgári absolutismus. A területi berendezés. A ministerium, a helytartóság és a kerületi kormányzat illetékességi összeütközései. A szolgabírák. A császári rendeletek és az élet. Bach közigazgatási rendszerének jellemzése. A rendszer előnyei és árnyoldalai. A pénzügyi

	magatartás visszasságai. A kataster. Az adórendszer. A közigazgatás költségei. A közbiztonság Bach idejében. A zsandárság. A titkos feladások rendszere. Mutatvány a Bach-korszak bűnügyi statistikájából. A zsandárok túlkapásai. A germanisatio. A kormányzati nyelv egysége. Az absolutismus németisége. A német birodalomba való bekebelezés terve	420
III. Fejezet. A földtehermentesítés és gazdasági hatása.	A középosztály tervszerű megrontásának eszközei. A bécsi kormány politikája a földtehermentesítés végrehajtásában. A galicziai parasztkérdés. A magyar jobbágyság józan felfogása. A földesurak kárpótlásának kérdése. A kárpótlás megállapításának törvényes alapjai. Az erdélyi úrbéri viszonyok. Az előlegek szétosztása. Az úrbéri nyílt parancsok. A földtehermentesítési bizottságok szervezése. Az úrbéri rendezés községenkénti keresztülvitele. A kárpótlási eljárás Erdélyben. A dézsmakárpótlás. Az erdélyi dézsmaügy rendezése. A földtehermentesítés végrehajtása az alkotmány visszaállítása után. Az erdélyi földesurak sérelmeinek orvoslása. A gentry tönkrejutásának okai	444
IV. Fejezet. A nemzet önvédelme.	Három század küzdelmeinek kettős tanulsága. A centralizáló és germanizáló irány utolsó nagy kísérlete. Bach rendszerének tarthatatlansága. A Rückblick. Széchenyi válasza. A Blick jellemzése. A passivitás politikája. Az ó-conservatívek szerepe az önkényuralom alatt. Politikai tevédségeik. A 47-iki alap. Somssich Pál könyve. Gróf Dessewffy Emil emlékirata. Báro Jósika Samu. Gróf Dessewffy Emil szerepének jelentősége az absolutismus alatt. Dessewffy nyilatkozata emlékiratáról. Az ó-conservatívek felfogása a practica sanctióról. Szögyény-Marich László hazafisága. A tartományi autonomia eszméje. A conservatív és liberális pártalakulás természetes útja. A conservatívek önző politikájának gyümölcsei. Deák Ferencz passivitása. Levele Schmerlinghez. A passivitas ellenségei itthon. Magyarok az önkényuralom szolgálatában. A forradalmi irány hívei. A Kossuth-Makkféle székely összeesküvés. A marosvásárhelyi kivégzések. A kormány üldözési mániája. Teleki Blanka grófnő. Libényi merénylet. A passivitas politikájának erősbüdsége. Ferencz József első körútja Magyarországon. Házassága. Erzsébet császárné. Rokonszenve a magyarok iránt. A császárné könnyei. Erzsébet szerepe a kiegyezés létrejöttében. A királyné. Mária Valéria. A honvédszászló szalagja. A családi gyász napjai. Erzsébet reszvétele az ezredéves emlékünnepen. Erzsébet Magyarország védasszonya. Az önkényuralom és a nemzetiségek. Horvátország családásai. Az erdélyi szászok és románok viszáljai. A katolikus egyház hazafisága. A concordatum. Scitovszky János hercegprímás. Haynald Lajos. A főpapság csatlakozása Deákhhoz. A nemzet védelmi rendszerének fölnye az absolutismussal szemközt	451
V. Fejezet. A társadalom és az irodalom harca.	A passiv küzdelem első szervezése. A bujdosók. A magyarság sorsa a városokban. Az aristokratia visszavonulása. A német Budapest. Az 1849/50-iki tél. A tüntetések kezdete. A magyar nők. A katonaság száműzetése a magyar társadalomból. Protmann és Deák Ferencz. A rendőrség felsülései. Tüntetések a színházban. Az Albrecht-út. Kísérlet az akadémia megrendszabályozására. A sajtóviszonyok az absolutismus alatt. Szilágyi Sándor a forradalom utáni napok sajtójáról. A censura. Az írók üldözése. A tudományos irodalom pangása. Szilágyi Sándor kísérlete a szépirodalmi időszakai sajtó föllendülésére. A Magyar Emléklapok. Tompa haditörvénszék előtt. A napi sajtó. Szilágyi Ferencz Magyar Hirlapja. A Pesti Napló. Kernény Zsigmond és társai. Új lapok. A sajtóviszonyok Erdélyben. A humoristikus sajtó. Az absolutismus korabeli sajtó általános jellemzése	488

VI. *Fejezet. Bach és rendszerének kibontakozása.* Bach uralomra jutása. Schwarzenben herceg külügyi politikája. Az olmützi conferentia. Poroszország ellenes érzületének alapjai. Az emigránsok üldözése. Törökország fellépése a vendégjog megsértése ellen. Schwarzenberg nagynémet eszméjének bukása. Az orosz-osztrák barátság vége. Ausztria elszigeteltsege. Magyarországi beolvasztásának megkezdése. Albrecht főherceg. A márcziusi alkotmány megszüntetése. Bach Sándor egyénisége. Előélete, politikai iskolája. Szerepe a bécsi forradalomban. Egyéni önzetlensége. Becsvágyának túlkapásai. Szervezési tehetségének hiányai. A Bach-rendszer demokrata alapjai. A rendszer belső fogyatkozásai. Az uralkodó első korának I. Ferenc József egyénisége. Ragaszkodása első uralkodói programjához. Kötelességérzete. A lassú átmenet útja az alkotmányossághoz. A király alkotmányos érzületének tűzpróbái. A királyszobrok. A királyi elhatározás jelentősége. A nemzeti király. Az első körút lefolyása. A magyarság tüntetése az uralkodó mellett. A nemzetiségek magatartása. Bach diadala. A részleges kegyelmezések. A concordatum és a magyar püspöki kar. A magyar clerus megrendszabályozásának eszközei. A jezsuiták. Harcz a protestantismus ellen. A Thun-féle nyílt parancs. A magyar protestantismus politikai multja. Tiltakozások Thun patense ellen. Az 1860-iki debreczeni vásár. Lónyay Menyhért külföldi útja. Az angol-porosz interventio. Thun bukása. A császári pár 1857-iki körútja. A megkegyelmezések. A pénzügyi csőd. A kormányzat corruptioja. Az intendatura botránya az olasz háború után. Bruck pénzügyminister bukása

503

VII. *Fejezet. A Bach-korszak külpolitikája és a rendszer bukása.* Ausztria nagyhatalmi helyzete a szabadságharc után. Francia vélemény Ausztria jövőjéről. A magyar kérdés a külpolitikában. A krími hadjárat és Oroszország boszúja. A francia-orosz barátság. A porosz-osztrák szövetség eszméje. Albrecht főherceg berlini útja. A terv bukása. Ausztria olaszországi politikája a villafrancai béke után. Moltke tanácsa. Az olasz és porosz érdekek találkozása. A porosz-osztrák háború első jelei. Az absolutismus külpolitikájának pragmatikus előadása. Ausztria magatartása a krími háború alatt. A dunai fejedelemségek megszállása. Miklós csár halála. Ausztria elszigeteltsége. A moldva-oláhországi kérdés. A két fejedelemség egyesítése. III. Napoleon. A francia-osztrák háború veszélye. Ausztria külügyi politikájának baklövésai. A porosz segítség elejtése. III. Napoleon és a magyar emigratio. A magyar nemzeti igazgatóság. Kossuth angliai agitatioja és a Derby-kormány bukása. A magyar fegyverek részvétele az olasz szabadságharcban. Garibaldi ígéretei. Előkészületek a magyarországi hadjáratra. Kossuth bankópöre. Cavour halála. A külföld rokonszenve a magyar kérdés irányában. Az emigránsok társadalmi szerepe a külföldön. Az emigratio szerepének politikai jelentősége. Kossuth optimismusa. A külföldi sajtó. A francia-osztrák háború. Solferino. A villafrancai béke. Bach bukása. Bartakovics érsek pohárköszöntője. Albrecht főherceg visszahívása. Benedek Lajos főkormányzó. A hazafias tüntetések kora. 1860 márczius 15-ike. Forinyák Géza. Széchenyi István öngyilkossága. A conservatívek Bach bukása után. A megerősített birodalmi tanács terve. A magyar urak a tanácsban. Majláth György. Dessewffy Emil 1859-iki alkotmányterve. Az októberi diploma

534

MÁSODIK KÖNYV.

A provisórium és a kiegyezés előzményei.

I. *Fejezet. Új rendszer és régi politikusok.* A birodalmi egység eszméje Bach bukása után. Az eszme új eszközei. Az octroyált alkotmány Ausztriában. Magyar-

- ország és az új alkotmánykísérlet. Az új ministerium. A conservatívek felhasználása. A conservatív párt a provisorium alatt. Szerepe a februári patens szerkesztésében. Gróf Széchen Antal. A conservatívek új szerepének jelentősége. A hazafiás conservatívek. Gróf Apponyi György. Majláth György. Bárány Sennyei Pál. Bárány Vay Miklós kancellársága. A februári patens 564
- II. *Fejezet. Értekezlet a károlyi-prímásnál Esztergomban és Gyula-Fejervárott.* Az országgyűlés összehívásának kérdése. Az esztergomi értekezlet tárgya. Deák Ferencz levele a primáshoz. Az értekezlet lefolyása. Az országgyűlés összehívása. Erdély kizárása az országgyűlésről. A gyulafejrvári értekezlet. Haynald Lajos nyilatkozata az unio mellett. Az erdélyi országgyűlés összehívása. A Pesti Napló az esztergomi értekezletről 564
- III. *Fejezet. Schmerling.* Az új korszak vezére. Schmerling programja. Deák Ferencz első találkozása a császárral. Deák levele sógorához a találkozásról. A kiegyezés akadályai. Schmerling vállalkozása a birodalmi eszme diadalra juttatása érdekében. Párhuzam Bach és Schmerling rendszere között 569
- IV. *Fejezet. Az első kiegyezési kísérlet.* A képviselőválasztások. Az országgyűlés összehívása. A hadügy kérdése. A királyi felségjogok a régi alkotmányban. A felségjogi theoria és az állami függetlenség. A hadsereg kérdése és megoldásának nehézsége. Deák pessimismusa. A nemzet bizalma Deákban. A későbbi pártalakulások csirái 574
- V. *Fejezet. Az 1861-iki országgyűlés és az államosítvány.* Deák Ferencz képviselői programja. Az országgyűlés helyének kérdése. A megnyitás. A trónbeszéd. A felirati és határozati pártok. Deák Ferencz felirati javaslata. Gróf Teleki László öngyilkossága. Deák beszéde a felirati javaslat mellett. A felirati vita. Tisza Kálmán beszéde. A felirati párt győzelme. A czim kérdése. A felirat visszautasítása. Vay és Széchen bukása. A királyi leirat. A Deák által javasolt válasz. Az országgyűlés feloszlata. Forrongások a megyegyűléseken. A vármegyék megrendszabályozása. Az országbírói értekezlet. Az erdélyi országgyűlési terv kudarca 576
- VI. *Fejezet. A provisorium.* A látszólagos alkotmányosság bukása. A nyílt megtorlás politikája. A katonai bíróságok. Az új rendszer vezérei. Gróf Forgách Antal főkancellár, gróf Pálffy Mór helytartó. A hétszemélyes tábla tiltakozása. Az osztrák bélyeg- és ipartörvények behozatala. A nemzetiségek felizgatása. A centralistikus politika Erdélyben. A választókerületek új szervezése. A magyarság mesterséges leszavaztatása. A szebeni országgyűlés. Erdély részvétele a Reichsrathban. Erdély elszakítása a hétszemélyes tábla hatósága alól. A választások a következő években. Magyar érzelmű oláhok. A magyar faj supremáciájának alapjai. Apponyi György emlékirata a kiegyezésről. Az 1861-iki képviselők tüntetése Deák Ferencz mellett. Apponyi bukása. A conservatívek alkotmány-tervei. Deák Ferencz és Lustkandl. Adalékok a magyar közjoghoz. Deák a conservatívek kísérleteiről. A várakozás politikája. Schmerling merevsége. Gróf Zichy Hermann főkancellár. Az igazságügyi organisatio tervének bukása. A szerb és román gör. kel. egyházak szétválasztása. Az osztrák politikai viszonyok. Az osztrák-németek a dualismus mellett. Belcredi és az osztrák-szláv foederalismus. Schmerling harcra a conservatívekkel. A magyar kiegyezés kérdése a tágabb birodalmi tanácsban. Kaiserfeld beszéde. Ferencz József 1865-iki pesti útja. A kibékülés első jelei. Zichy Hermann bukása. Majláth György főkancellár. A Schmerling-kormány utolsó napja 594
- VII. *Fejezet. A birodalmi irány utolsó kísérlete és a provisorium külpolitikája.* Bach és Schmerling külpolitikájának azonos vonásai. A forradalmi politika.

Az emigratio a villafrancai béke után. A forradalmi irány hívei az országban. A magyarországi központi bizottmány. A szerbek és oláhok meggyezésének kísérlete. Elfogatások az októberi diploma előtt. Varsói császártalálkozás. Olaszország előkészületei a háborúra. Egyezség Viktor Emánuel és az emigratio között. A magyar legio Olaszországban. A fegyverszállítási kísérlet. III. Napoleon és Cusa herceg. A nemzet kijózanodásának első jelei. A magyar kérdés nemzetközi jelentősége. Kossuth Lajos és a dunai confederatio eszméje. A terv bukása. Kossuth védekezése. Az Almásy-Nedeczky-féle összeesküvés. Az utolsó forradalmi kísérlet elnyomása. Poroszország és Ausztria. Bismarck a monarchia súlypontjáról. Rechberg válasza. A schleswig-holsteini háború. A német birodalmi hegemonia kérdése. Deák Ferencz fellépése a kiegyezés létesítése érdekében 606

VIII. Fejezet. A kiegyezés előzményei, a politikai és társadalmi viszonyok. Apponyi és Sennyey közeledése Deák Ferenczhez. A »Debatte« megalapítása és magyarbarát cikkei. A jogfolytonossági politika diadala az udvarnál. A conservatívek Apponyi ellen. Majláth György. A husvéti cikk. Deák májusi cikkei a Debatteban. A kiegyezés alapfeltételei. A delegatiók eszméje. Gróf Andrássy Gyula megoldási indítványa. A conservatívek magatartása a kiegyezési tervvel szemközt. Bárány Eötvös József jóslatai. A társadalmi viszonyok a provisorium alatt. Az irodalom föllendülése. A politikai irodalom. Deák Ferencz és a Pesti Napló. Falk Miksa. Kemény Zsigmond a Pesti Napló élén. Kovács Lajos és Zichy Antal kísérletei a közös ügyek szabályozására. A sajtó Forgách kancellársága alatt. A Hon. Jókai és gróf Zichy Nándor büntetése. A gazdasági viszonyok. Az adó erőszakos behajtása. A közép földbirtok apadása. Az 1863-iki aszály. A középosztály válsága. Az 1865-iki országgyűlés egybehívása. A képviselőválasztások. A pártok. Erdély részvétele az országgyűlésen. Deák Ferencz és Majláth György találkozása. Deák szakítása a conservatívekkel. A felirati vita. A korona válasza az országgyűlés feliratára. A második felirat. Bartal György kiegyezési programja. A 67-es bizottság. Az 1866-iki májusi fagy. A segélyezési vita az országgyűlésen. A porosz és olasz háború kitörése. Ferencz József kiáltványa. Az országgyűlés elnapolása. Az osztrák-porosz háború okai. A hadjárat lefolyása. A königrätzi ütközet. Deák Ferencz politikájának diadala 622

HARMADIK KÖNYV.

Az utolsó harmincz év.

I. Fejezet. Deák Ferencz. Széchenyi, Kossuth és Deák. A három vezér által képviselt eszmék. Deák Ferencz szerepe a nemzeti ébredés hajnalán. A passivitás politikája. Deák vezéri szerepének kutforrása. Nagyságának alapjai. A középosztály tekintélyének megtestesülése Deák személyében. A kiegyezés művének koronája 649

II. Fejezet. A kiegyezés s a második felelős ministerium. Deák az uralkodónál a königrätzi csata után. A balközép mozgolódásai. A békekötés. A hadkiegészítési patens. A 15-ös albizottság. A Majláth-kormány kiegyezési tervszete. Deák ragaszkodása a feltételekhez. A megoldás. A második felelős ministerium megalakítása. Gróf Andrássy Gyula. A február 12-iki bécsi ministertanács. A felség leirata. Az Andrássy-ministerium. A conservatívek és a kiegyezés. Sennyey csalódása. A balközép. A közösügyi vita. Deák és Tisza álláspontja az absolutistikus Ausztriával közös ügyek rendezése tárgyában. A közös

	ügyek sorsa az osztrák alkotmányosság bukása esetén. A hadsereg kérdése. A szabadság. Az 1867-iki XII. t.-cikk. Az 1867-iki alkotmány alapjai. A kormányzás. Kossuth levele Deákhoz. A pártalakulások jövődjéről	653
III. Fejezet. A kormány első tevékenysége és a pártviszonyok alakulása. Az alkotmányos kormányzat szervezése. A tanult elemek hiánya. A pártvillongások előjelei. A szabadságharcz rokkantjai segélyezésének kérdése. Tiltakozások a vármegyéktől a közös ügyek ellen. Kossuth levelei a kiegyezés ellen. A váci levél. Az igazgatók megrendszabályozása. Böszörményi László pöre. A vasuti kölcsön. A quota. Az osztrák kiegyezési törvény szentesítése. A közpártok alakulásának csirái. Az első delegatio. Szakadás a balközép kebelében. A közös kormány. Tiszáék kilépése a delegatióból. A balközép és a Deákpárt. Móricz Pál a kiegyezés utáni hangulatról. Az 1867/68-iki országgyűlés reformalkotásai. A honvédség felállítása. A népoktatási törvény. A zsidók emancipációjáról. Az 1868. XLIII. t.-cikk. A polgári házasság eszméje. A keleti egyház szétválasztása. A nemzetiségi törvény és a végrehajtásában rejlő veszélyek. A Deák-párt missziója	665	
IV. Fejezet. A kormány és Deák-párt sikerei és Andrásy külügyministersége. Az új választások. A bíráskodás reformja. Horváth Boldizsár. A közjogi harcok. A közigazgatás államosításának kérdése. Andrásy Gyula nemzeti politikája. Budapest fejlesztése. Az udvar Gödöllőn. A magyar szellem Erzsébet királyné környezetében. A szerb zűrzavar. Karagyorgyevics herceg pöre. Andrásy és a nemzetiségek. A határőrvidék polgárosítása. A fumei kérdés. A károlyvárosi lázadás. Az Andrásy-kormány pénzügyi sikerei. Lónyay Menyhért. A honvédség fejlesztése. Közadakozás az 1848/49-iki honvédek segélyezésére. József főherceg. A Deák-párt megerősödése. A porosz-francia háború. Beust külügyi politikája. Ausztria-Magyarország semlegessége. A pontusi kérdés. Ausztria belügyi válsága. A Hohenwart-kabinet. A cseh fundamentalis articulusok. Horvát kísérlet a kiegyezés felbontására. A dualismus megvédése a foederatista iránnyal szemben. Beust bukása. Andrásy külügyministersége	675	
V. Fejezet. Lónyay miniszterelnöksége és a pártok bomlása. A Deák-párt veszteségei. Bárány Eötvös József halála. Gorove és Horváth Boldizsár lemondása. A feudális harc Horváth Boldizsár ellen. A ministerium reconstruiciójáról. Gróf Lónyay Menyhért miniszterelnöksége. A közállapotok Lónyay alatt. A pénzügyi misériák. A deficit. Kerkápoly Károly. A 30 millió kölcsön. A reformkérdések. A választási törvény reformja. A conservatív irány érvényesülési kísérlete. Az obstructio. Az országgyűlés feloszlata. Az új választások. Deák és Lónyay. Az utilitarius politika. A vasuti botrányok. Az incompatibilitási törvény. Lónyay lemondása. Az ultramontán irány feléledése. A placetum. Irányi javaslata a polgári házasságról. Sennyey Pál a képviselőházban. Kísérletek a Deák-párt regenerálására. Szilágyi József miniszterelnöksége. A bécsi tervek. A keleti vasut csődje. A Bittó-kormány. A balközép bomladozása. A fusio első eszméje. Ghyczy Kálmán és a középpárt csatlakozása a Deák-párthoz. Andrásy a fusio szükségéről. Ghyczy pénzügyministersége. A polgári házasság levétele a napirendről. Tisza és a balközép harc a kormány ellen. Az 1875-iki költségvetési tárgyalás kezdete	691	
VI. Fejezet. A Deák-párt és a balközép egyesülése. Tisza újvi beszéde. Az új pártalakulás küzdelmei. A Lónyay- és Sennyey-féle csoportok. A conservatívek csatlakozása. Tisza február 3-iki beszéde. A Deák-párt utolsó diadala. Tisza Kálmán Bécsben. A fusio-bizottság. Deák a fusióról. A szabadelvűpárt megalakulása. A Wenckheim-ministerium. Az ellenzéki pártok az új helyzettel		

szemben. A fusio szükségszerűsége. Tisza Kálmán program-változtatásának jelentősége

- VII. *Fejezet. Partizányok a fusio után. A parlamentarismus második korszaka.* A Deákpártnak helyzete a szabadelvű pártban. A conservativek támadása az új párt ellen. Az új kormány nemzetiségi politikája. Tisza első választása. A pénzügyi bajok orvoslásának programja. Széll Kálmán. Tisza Kálmán miniszterelnöksége. A kiegyezési tárgyalások. Bárány Simonyi Lajos kilépése a cabinetból. A bankkerdes. Tisza lemondása. A válság elvezetése. Sennyey visszavonulása. Gróf Apponyi Albert. Az egyesült ellenzéki párt megalakulása. A szabadelvű párt ingadozása. Az új választások. A bosnyák occupatio hatása a politikai helyzetre. Szlávy felirati javaslata. Széll Kálmán lemondása. A közigazgatási reform ügye. Az ellenzéki pártok bomladozása. A mérsékelt ellenzék. Grünwald Béla. Az agrár-socialismus. A mérsékelt ellenzék katonai reform-követelése. A nemzeti párt elnevezés felvétele. Deák Ferencz halála. A conservativek és a gazdasági politika. Mayer Rudolf Magyarországon. Az agrár párt szervezkedési kísérlete. A nemzeti párt egyik vezérének előadása a párt alakulásáról

717

- VIII. *Fejezet. Bosznia megszállása és a parlamenti consolidatio.* Az 1876-iki hercegovinai és boszniai felkelés. A török-szerb háború. Szerb toborzások Magyarországon. Miletics felségsértési pöre. Törökbarát tüntetések Budapesten. Az orosz-török háború. A török sympathiák és a politika. Apponyi conservativ keleti politikája. Kállay Béni beszéde Bosznia megszállása felől. Az occupatio eszméjének diadala a parlamenten. A választások a hadjárat alatt. A hadjárat. Az ellenállás okai. A berlini szerződés XXV. cikkelye. Bosznia közjogi helyzete. Kállay Béni és Bosznia kormányzata. Tüntetések az occupatio ellen. A cabinet reconstitúciója. Ausztria belügyi válságai. Az alkotmánypárt bukása. Andrássy visszalépése a külügyektől. A Taaffe-kormány. A pártok feletti kormányzás rendszere. A magyar parlamentarismus megszilárdulása. Tisza és a nemzetiségek. A horvát czimer-ügy. A román kérdés. Az 1885-iki országos kiállítás. Rudolf trónörökös megnyitó beszéde

734

- IX. *Fejezet. A véderő-vita és Tisza bukása.* Tisza veresége a főrendiház reformjánál. A román natár kérdés. Az új véderő-javaslat. A 14. §-ban rejlő közjogi sérelem. A parlamenti harcz. A 25-ik paragraphus. Apponyi határozati javaslata. Szilágyi Dezső támadása. A kormánypárt védelme. Az utcái demonstratiók. Rudolf trónörökös halála. A 14. §. új szövegezése. A cabinet reconstitúciója. Szilágyi Dezső belépése a kormányba. Tisza Kálmán uralmának vége. Kossuth állampolgárságának ügye. Tisza lemondása. Visszapillantás a Tisza-korszak történetére. A parlament vezérferfiái a Deák- és Tisza-korszak alatt. Gróf Szápáry Gyula kormánya. Az új kormány programja. A közigazgatási reform a képviselőházban. Az obstructio. A reform elhalasztása. A koronázási jubileum. Az 1892-iki téli választás. A Hentz-szobor ügye

747

- X. *Fejezet. Az egyházpolitikai harcz és előzményei.* Deák Ferencz egyházpolitikája. A halogatás okai. Javaslat a zsidók és keresztények házasságáról. Az elkeresztelés ügye. A Trefort-féle rendelet. A nagyszombati conflictus. Trefort halála. Gróf Csáky Albin. Csáky 1890 február 26-iki rendelete. A kulturharcz. A részleges anyakönyvvezetés terve. Szilágyi Dezső egyházpolitikai programja. A májusi egyházpolitikai vita. Apponyi beszéde a polgári házasság mellett. Csáky memoranduma. A facultativ és kötelező forma kérdése. Szápáry bukása. Beavatott pártemberek tudósításai az egyházpolitikai kérdés menetéről Szápáry lemondásáig. Wekerle Sándor kormánya. Az új

ministereknök bemutatkozó beszéde. A korona magatartásának kérdése. A pártok forrongása. Báró Atzél Béla és a purosok. Szilágyi emlékirata a felső elöl. Vaszary bibornok álláspontja. Az egyházpolitikai javaslatok a ház előtt. Kilépések a szabadelvű pártból. A nemzeti párt és a javaslatok. A függetlenségi párt állásfoglalása. A kötelező polgári házasságról szóló javaslat tárgyalása a képviselőházban. Kossuth Lajos halála. A javaslat bukása a főrendiházban. Wekerle lemondása. Gróf Khuen-Héderváry Károly. A második Wekerle-kormány. A főrendiház második szavazása. A vallás szabad gyakorlatáról szóló javaslat. Az egyházpolitikai törvények szentesítése. Wekerle visszalépése. Báró Bánffy Dezső ministereknök. Az új kormány programja. Az Agliardi-ügy és Kálnoky bukása. Az egyházpolitikai program teljes végrehajtása

XI. *Fejezet. Harmincz év eredményei.* A dualismus garantái. Az alkotmányos aera sikerei. A nemzeti aspirációk kielégítése. Gróf Apponyi Albert nemzeti politika. A gazdasági és kulturai fellendülés. Az államháztartás fejlődésének korszakai. Tisza és Wekerle pénzügyi reformjai. A deficit eltüntetése. A fogyasztási adók reformja. A regale megváltása. A conversiok. A valuta rendezése. A vasúti politika eredményei. Baross Gábor. A zónarendszer. Az irodalom fellendülése. A költészet és szépirodalom. A politikai szónoklat. A történelmi irodalom és kútforrásai. A tudományos és irodalmi társulatok. A képzőművészetek. A zene- és színművészet. Az oktatásügy fejlődése. Wlassics Gyula nemzeti kulturpolitikája. A közigazgatás. Az igazságszolgáltatás. A magyar nyelv terjedése a nemzetiségeknél. A magyar nemzeti állam szükségyszerűsége. A magyar nemzet hivatása kelet és nyugat határán. Az ezredéves mult tanulságai. Magyarország viszonya Ausztriához. A magyarjai jövője

808

XII. *Fejezet. Az új ezredév kezdete.* A honfoglalás ezredéves évfordulója. Az istenbéke. A millennium lefolyása. A főpapok pásztorlevelei. A millennium első napja. Az 1896: VI. t.-czikk a honfoglalás ezeréves emlékének törvénybe iktatásáról. Az ezredéves országos kiállítás megnyitása. A Te-Deum. A szent korona kitétele. Az új királyi várak alapkövének letétele. Június 8-ika. Az országgyűlés hódolata a korona előtt. A hódoló díszmenet. A főrendiház és képviselőház együttes ülése. Szilágyi Dezső üdvözlő beszéde és a király válasza. Az első ezredév történetének zárójelenete

830

Utolsó a magyar nemzet történeléhez. Irtá: JÓKAI MÓR

839

KÉPEK JEGYZÉKE.

Önálló mellékletek.

- I. Ferencz József magyar királylyá koronáztatása. *Székely Bertalannak* Erzsébet királyné számára készített eredeti vízfestménye a bécsi várakban. (Czímkép.)
 Ferencz József tükörczeg. *Kropp J.* metszete *Krichuber* 1845-iki festménye után.
 Az országos képtár gyűjteményének 4870. számú példányáról 13
 Nemzeti dal. (A szabadsajtó első terméke, aiul Petőfi Sándor sajátkezű soraival.)
 Eredetile a Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárában 36

Az új korszak vezéralakjai. <i>Tham M r</i> vázlata a Magyar Nemzeti Múzeumi lepeső házában levő falfestményéhez. Eredetije <i>Ernst Lajos</i> gyűjteményében	42
Az első magyar ministerium. <i>Szekely Bertalan</i> kőrajza után. <i>Ernst Lajos</i> gyűjteményének példányáról	60
Az 1848-iki országgyűlés megnyitása. <i>Beltoni Ö r</i> egykorú könyomata <i>Borsos József</i> rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 8838. számú példányáról	107
A pesti vigadó. (Az 1848-iki országgyűlés képviselőházának helye.) <i>Rauch Ján</i> könyomata <i>Sandmann T.</i> rajza után. <i>Alt Rudolf</i> »Buda-Pest« (Pest, 1845) című munkájából	123
Görgei tábornoki kinevezése. Eredetije a Görgei család levéltárában, a Magyar Nemzeti Múzeumban	155
V. Ferdinánd trónlemondási kiáltványa. Az országos levéltár eredeti példányáról ...	172
Kossuth 1848 december 22-iki kiáltványa. A Magyar Nemzeti Múzeum levéltárának példányáról	178
Az isaszegi ütközet. <i>Heger Arthur</i> eredeti festménye	245
Görgeinek az isaszegi csatából kelt kiáltványa. Eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	246
Kossuth Lajos. <i>Barabás Miklós</i> 1849-iki rézmetszete után. <i>Ernst Lajos</i> gyűjteményének példányáról	281
A magyar nemzet függetlenségi nyilatkozata. A Magyar Nemzeti Múzeum levéltárának eredeti példányáról	283
Kiáltvány Budavár bevételéről. A Magyar Nemzeti Múzeum levéltárának eredeti példányáról	301
Kossuth lemondása a kormányzóságról. Eredetije a Görgei család levéltárában, a Magyar Nemzeti Múzeumban	373
Gróf Széchenyi István. <i>Bálint B.</i> metszete <i>Györgyi A.</i> 1860-iki festménye után ...	454
Erzsébet királyné levele Deák Ferenczhez. Eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum Deák-szobájában	482
Buda és Pest az ötvenes években. <i>Oeder Lajos</i> aczélmetszete <i>Alt Rudolf</i> festménye után. <i>Kohl</i> »Die Donau« (Trieszt, 1854.) című művéből	488
Gróf Széchenyi István emléktárgyai. (A nemzeti kaszinó serlegén és a Falk Miksa birtokában levő szobron, Gasner művén kívül a többi tárgy a Magyar Nemzeti Múzeum régiségtárában és a Magyar Tudományos Akadémia Széchenyi-múzeumában.) Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	546
Deák Ferencz levele Tarányi Józsefhez O Felségével való első találkozásáról. (A levél első négy oldala.) Eredetije <i>Könyi Manó</i> gyűjteményében	569
Az 1861-iki országgyűlés vezérei és főbb szónokai. (Palóczy László, Deák Ferencz, Ghyczy Kálmán, báró Eötvös József, gróf Teleki László, Somsich Pál, gróf Andrássy Gyula, Szalay László, Kazinczy Gábor, gróf Dessewffy Emil, Tisza Kálmán, Bartal György, Nyáry Pál, Jókai Mór, Lónyay Menyhért, Ürményi Miksa, báró Podmaniczky Frigyes, Révész Imre.) <i>Rohn A.</i> egykorú kőrajza után. Az országos képtár gyűjteményének 1882. számú példányáról	576
Deák Ferencz husvétii czikke a Pesti Naplóban	605
Az 1865-iki országgyűlés megnyitása. <i>Katzler V.</i> 1866-iki kőrajza után. Az országos képtár gyűjteményének 4883. a. számú példányáról	636
Deák Ferencz. <i>Szekely Bertalan</i> olajfestménye a Magyar Történeti Kepesarnokban. I. Ferencz József 1867-ben. <i>Rabending Emil</i> bécsi fényképész felvétele után	649
Erzsébet királyné 1867-ben. <i>Rabending Emil</i> felvétele után	653
Gróf Andrássy Gyula. 1867-iki fénykép után metszette <i>Unger Vilmos</i>	656
Az 1867-iki kiegyezési törvényczikkek első és utolsó lapja. Az 1867: III. és	

VII—XII. t.-cikkek szentesítését tartalmazó okirat eredetije az országos levéltárban	662
Az 1807-iki magyar ministerium. <i>Mandello és Leitner</i> könyomata <i>Barabás Miklós</i> 1807-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 1797. számú példányáról	665
A királyi család Gödöllőn. <i>Reifenstein és Rüscli</i> könyomata <i>Kalzler I.</i> 1871-iki rajza után. Ugyanonnán, a 4880. számú példányról	679
A Deák-korszak szónokai és államférfiai. Eredeti fényképek után	691
Tisza Kálmán. <i>Horovitz Lipót</i> festménye a szabadelvű pártkörben	717
Erzsébet királyné Deák Ferencz ravatalánál. <i>Zichy Mihály</i> festménye a Magyar Történeti Képcsarnokban	728
Szónokok és államférfiak a Tisza-korszak alatt. Eredeti fényképek után.	744
Rudolf trónörökös. <i>Benczur Gyula</i> olajfestménye a Magyar Tudományos Akademiában	755
Kossuth Lajos. <i>Unger Vilmos</i> 1881-iki rézmetszete	757
Gróf Szápáry Gyula. Eredeti fényképfelvétel után	761
Szilágyi Dezső. Eredeti fényképfelvétel után	775
Wekerle Sándor. Eredeti fényképfelvétel után	791
Az egyházpolitikai vita szónokai. Eredeti fényképek után	794
Báró Bánffy Dezső. Eredeti fényképfelvétel után	804
A magyar királyi ministerium 1867-től 1896-ig	806
I. Ferencz József király 1896-ban. <i>Koller Károly</i> utódainak az ezredéves országos kiállításon eszközölt eredeti fényképfelvétele után	827
Az új országház. Eredeti fényképfelvétel után	828
Az 1896. évi ezredéves kiállítás történelmi főcsoportja. (A keretben báró Dániel Ernő, Lukács Béla és Darányi Ignácz arcsképeivel.) Rajzolta <i>Goró Lajos</i> ...	—
Az 1896: VII. törvénycikk a honalapítás évezredes emlékének törvénybe iktatásáról. Eredetije az országos levéltárban	830

A szövegképek lajstroma.

A nemzeti szellem diadala. <i>Zichy Mihály</i> után rajzolta <i>Heyer Arthur</i>	3
Magyarország nagyasszonya. (Szűz-Mária képe az 1848-iki magyar aranyokon.) Rajzolta <i>Dörre Tivadar</i>	6
Márczius 15-ike allegóriája. Rajzolta <i>Dörre Tivadar</i>	9
István főherczeg. <i>Szeremley</i> egykorú könyomata után. <i>Ernst Lajos</i> gyűjteményének példányáról	11
Ferencz József főherczeg 1847-ben. <i>Leykum A.</i> egykorú könyomata <i>Eybl</i> rajza után. O Felsége hitbizományi könyvtárának példányáról	15
Zarka János. <i>Reifenstein és Rüscli</i> könyomata <i>Barabás Miklós</i> 1857-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 4734. számú példányáról	21
Somssich Pál. <i>Barabás Miklós</i> kőrajza után. A művész örökösei birtokában levő példányáról	25
A pozsonyi küldöttség Bécsben. Egykorú könyomat után. <i>Ernst Lajos</i> gyűjteményének példányáról	33
Petrich Sándor. Az 1849-iki daguerrotyp-felvétel alapján, <i>Barabás Miklós</i> és <i>Orlay Petrich Soma</i> rajzai felhasználásával rajzolta <i>Roskovics Ignác</i>	37
Jellacsics horvát bán. Egykorú könyomat után. A budapesti egyetemi könyvtár példányáról	47

	Lap
Ferencz Károly főherczeg. Egykorú könyomata <i>Krichuber</i> 1850-iki rajza után.	
Ő Felsege hitbizományi könyvtárának példányáról	51
Az alsó tábla ülese Pozsonyban. Egykorú metszet után	57
Az 1847/48-iki törvények hivatalos kiadásának czímlapja és első lapja. A Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárának példányáról	60, 61
Batthyány és Kossuth. <i>Tyroler</i> egykorú metszete <i>Weber</i> rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 883. számú példányáról	71
Gróf Széchenyi István 1848-ban. Egykorú könyomata <i>Katzler V.</i> rajza után. <i>Törökfalvi Pap Zsigmond</i> birtokában (Nagybányán) levő példányról	73
Rajacsics karlóczai érsek. Egykorú könyomata <i>Schlossarek</i> 1844-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 1905. számú példányáról	81
Mészáros Lázár. <i>Rauh J.</i> könyomata <i>Strixner Agoston</i> egykorú rajza után. Eredeti példányról	87
János főherczeg. Egykorú metszet után. Eredeti példányról	94
Báró Wesselényi Miklós. <i>Rauh J.</i> könyomata <i>Strixner Agoston</i> egykorú rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 6226. számú példányáról	102
Meghívó levél az 1848-iki országgyűlésre. Eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	106
Kossuth július 11-iki beszéde. Egykorú metszet után. A <i>Révai testvérek</i> »Ezernyolczszáznegyvennyolcz« (Budapest, 1898.) című kiadványának reproductiójáról	109
A képviselőház belseje 1848-an. Egykorú metszet után rajzolta <i>Cserna Károly</i> ...	112
Deák Ferencz aláírása 1848 június 26-ikán kelt levelén. Az irat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	122
Pázmándy Dénes. Egykorú metszet után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából ...	125
Gróf Batthyány Lajos aláírása 1848 szeptember 14-iki rendeletén. Az irat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	127
István nádor aláírása 1848 április 13-iki rendeletén. Az irat eredetije ugyanott ...	133
Gróf Lamberg Ferencz. Egykorú metszet után. Az országos képtár gyűjteményének 2973. számú példányáról	137
Zárókép. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	140
Honvéd zászlótartó. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	143
Kossuth Lajos aláírása az országos honvédelmi bizottmány 1848 október 13-iki kiadványán. Az irat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	147
Görgei Arthur. <i>Morelli</i> fametszete <i>Gyulai Pál</i> birtokában levő egykorú daguerrotypia után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	157
Báró Vay Miklós. <i>Leykum A.</i> könyomata <i>Eybl</i> 1843-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 497. számú példányáról	161
I. Ferencz József 1848 december 2-ikán kelt aláírása Radeckzy tábornagyhoz intézett levelén. Az irat eredetije a gróf Radeckzy család levéltárában	172
I. Ferencz József trónralépési kiáltványa. A Magyar Nemzeti Múzeum levéltárának példányáról	173
Nyáry Pál aláírása az országos honvédelmi bizottmány 1848 október 21-iki kiadványán. Az irat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	180
Herczeg Windich-Grätz. <i>Rauh</i> egykorú könyomata után. O Felsege hitbizományi könyvtárának példányáról	184
Guyon ezredes. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örököseinek birtokában ...	188
Perczel Mór. Egykorú könyomata után. Az országos képtár gyűjteményének 3643. számú példányáról	191
Buda és Pest 1848-ban, <i>Rauch János</i> könyomata <i>Sandmann T.</i> rajza után. <i>Alt Rudolf</i> »Buda-Pest« (Pest, 1845.) című munkájából	199
Görgei Arthur. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örököseinek birtokában ...	202

	Lap
Daró Ferencz Ádám. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza ugyanott	205
Gróf Dembinszky Henrik. Egykorú könyomat után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	209
Gróf Vécsey Károly. Egykorú könyomat után; ugyanonnan	215
Marjássy János. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örököseinek birtokában.	219
Damjanich János. <i>Barabás Miklós</i> egykorú daguerrotyp-felvétel után készült rajza ugyanott	221
Bem. <i>Barabás Miklós</i> egykorú, Petőfi után készült rajza, ugyanott	225
Fényi László. <i>Pollák testvérek</i> könyomata <i>Grimm</i> 1861-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 8190. számú példányáról	227
A piskii harczter. Rajzolta <i>Szekely Árpád</i>	235
Isaszeg. Rajzolta <i>Szekely Árpád</i>	245
Földváry Károly. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örökösei birtokában ...	247
Pöstenberg Ernő. Egykorú könyomat után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	251
Földváry Sándor. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örökösei birtokában ...	255
Utasi Jósika Miklós. <i>Walzel A. F.</i> egykorú könyomata <i>Barabás Miklós</i> 1845-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 2357. számú példányáról ...	259
Nyáry Pál. <i>Walzel A. F.</i> könyomata <i>Barabás Miklós</i> 1848-iki rajza után. Ugyan-onnan, a 3476. számú példányról	265
Honvéd felszerelés. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	266
Április 14-ike allegóriája. Rajzolta <i>Dörre Tivadar</i>	269
I. Ferencz József 1849-ben. Egykorú könyomat <i>Eybl</i> rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 4868. számú példányáról	271
Jókai Mór 1849-ben. A költő saját 1850-iki rajza. <i>Szilagyi Sándor</i> birtokában	273
Az április 14-iki ülés jegyzőkönyvének záradéka. Eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	279
Kossuth kormányzóvá választása. Egykorú metszet után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	281
A független magyar állam pecsétje. Az eredeti ezüst pecsétnyomó az erdélyi múzeumban	285
Meszáros Lázár aláírása 1848 október 30-iki kiadványán. Az irat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	289
Kossuthné. Egykorú kőrajz után. <i>Gracza György</i> »Az 1848—49-iki magyar szabadságharcz története« (Budapest, 1894—97) című munkájából	295
Dusчек Ferencz aláírása 1848 június 7-iki kiadványán. Az irat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában	297
Kossuthbankók. (Százaz és ötös államjegyek, két és egyforintos bankjegyek.)	299
Driquet Péter. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örököseinek birtokában ...	302
Görgei érdemrendje. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	303
Vasvári Pál. Egykorú könyomat után. Az országos képtár gyűjteményének 4567. számú példányáról	313
Hercegg Paszkievics. Egykorú metszet után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	324
Gróf Andrássy Gyula. <i>Kriehuber</i> egykorú könyomata után készült rézkarczról	329
I. Miklós csár. Egykorú metszet után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	331
Gróf Leiningen-Westerburg Károly. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza a művész örököseinek birtokában	336
Nagy Sándor József. <i>Barabás Miklós</i> egykorú rajza ugyanott	351
A segesvári ütközet helye. Rajzolta <i>Szekely Árpád</i>	358
Radzser Teodor Vaszkievics gróf. Egykorú metszet után. A <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	364
Kmetz György. Egykorú festmény után. <i>Gracza György</i> idézett munkájából	368

	Lap
Görgei Kossuthhoz írt augusztus 11-iki levelének utolsó sorai. A <i>Rein. Zeitung</i> - idézett kiadványából	372
A világosi Bohus-kastély Görgei tanácskozó szobájával. Rajzolta <i>Cserna Károly</i> ...	378
Klapka György. Könyomat után. Az országos képtár gyűjteményének 387. számú példányáról	382
Komárom ostroma. <i>Bachmann-Hohmann B.</i> egykorú könyomata után. Néhaj <i>Frohner</i> <i>János</i> hagyatékának példányáról	384
Zárókép. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	394
A kiegészés apotheosisa. Rajzolta <i>Dörre Tivadar</i>	397
A munka allegóriája. Rajzolta <i>Dörre Tivadar</i>	399
Gróf Batthyány Lajos börtöne az Újépületben. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	403
Haynau tábornok. <i>Rauh J.</i> könyomata <i>Kaiser Edt</i> 1849-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 4890. számú példányáról	407
Az Újépület az ötvenes években. Egykorú olajfestmény után	413
Bach Sándor. <i>Rohu L.</i> egykorú könyomata után. Az országos képtár gyűjteme- nyének 923. számú példányáról	418
Báró Geringer aláírása 1850 január 11-iki kiadványán. Az írat eredetije az országos levéltárban	425
Haynau aláírása az 1850 január 9-iki kiadványán. Az írat eredetije ugyanott	427
Schmerling aláírása.	432
Ferencz József körútja 1852-ben. Egykorú színnyomat után. <i>Ernst Lajos</i> gyűjte- ményének példányáról	439
A »Rückblick« czimlapja. A budapesti egyetemi könyvtár példányáról	453
A »Blick« czimlapja. A Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárának példányáról	455
Széchenyi szobája Döblingben. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	457
Báró Jósika Samu aláírása 1845 december 31-iki kiadványán. Az írat eredetije az országos levéltárban	462
Dessewffy Emil aláírása 1862 szeptember 12-iki levelén. Az írat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum kéziratárában	463
Szögyény-Marich László. Fénykép után	468
Erzsébet királyné 1854-ben. <i>Decker</i> egykorú könyomata után. Az országos képtár gyűjteményének 1983. számú példányáról	481
Hám János. Egykorú könyomat után. Eredeti példányról	485
Haynald Lajos aláírása 1870 november 22-iki levelén. Az írat eredetije a Magyar Nemzeti Múzeum kéziratárában	487
Deák Ferencz háza Kehidán. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	491
Kemény Zsigmond. Egykorú metszet után. Eredeti példányról	499
Albrecht főherczeg. Egykorú könyomat <i>Kriehuber</i> 1849-iki rajza után. Ő Felsége hitbizományi könyvtárának példányáról	507
Bach aláírása	509
Ferencz József 1853-ban. Egykorú könyomat <i>Douthage</i> rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 1870. számú példányáról	513
Scitovszky János bibornok. Egykorú metszet után. Ugyanonnán, az 5078. számú példányról	521
Gróf Thun Leó. <i>Hüselich J.</i> egykorú könyomata <i>Mayssl</i> rajza után. Eredeti pél- dányról	527
Kossuth az emigratióban. Egykorú amerikai metszet után	541
Gróf Gyulay Ferencz. <i>Höffelich János</i> könyomata <i>Kriehuber</i> 1850-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 1597. számú példányáról	545
Gróf Széchenyi István sirboltja Nagy-Czenken. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	547
Ferencz József aláírása	552

	Lap
Magyar diszitési motívumok. Rajzolta <i>Hollós Károly</i>	555
Gróf Apponyi György. <i>Marastoni József</i> 1862-iki könyomata után. Az országos képtár gyűjteményének 645. számú példányáról	559
Majláth György <i>Staufs J.</i> könyomata <i>Kriehuber</i> 1865-iki rajza után. Ugyanonnan, a 2091. számú példányról	561
Báró Sennyey Pál. Egykorú könyomat után. Eredeti példányról	563
Esztergom az ötvenes években. <i>Lang V.</i> aczélmetszete <i>Alt Rudolf</i> festménye után, <i>Köhle</i> »Die Donau« című munkájából	565
Schmerling. <i>Rauh J.</i> könyomata <i>Kriehuber</i> 1849-iki rajza után. Az országos képtár gyűjteményének 1854. számú példányáról	571
Deák Ferencz 1861-ben. <i>Grimm</i> könyomata után. Eredeti példányról	578
Tiszá Kálmán 1861-ben. <i>Pollák</i> testvérek könyomata után. Az országos képtár gyűjteményének 8057. számú példányáról	584
Gróf Forgách Antal. <i>Pollák</i> testvérek könyomata <i>Marastoni József</i> 1864-iki rajza után a 1505. számú példányról	589
Gróf Pálffy Mór. <i>Pollák</i> testvérek könyomata <i>Marastoni József</i> 1862-iki rajza után. Ugyanonnan, a 3682. számú példányról	595
Deák közjogi munkájának czimlapja	600
Gróf Zichy Hermann. <i>Rohn és Grund</i> 1864-iki könyomata után. Az országos képtár gyűjteményének 4740. számú példányáról	603
Türr István. <i>Marastoni</i> 1868-iki könyomata után	609
Kossuth és Pulszky. Angolországi fénykép után. <i>Révai testvérek</i> idézett kiadványából	613
Gróf Bismarck Ottó. Eredeti metszet után	621
Falk Miksa. Fénykép után	620
Kovács Lajos. Fénykép után készült fametszetről	632
Benedek tábornagy. Eredeti metszet után	643
Deák Ferencz czimere. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	646
Budapest az új országház felől. Rajzolta <i>Dörre Tivadar</i>	649
Deák Ferencz aláírása	652
Beust birodalmi kancellár. Eredeti metszet után	655
I. Ferencz József koronázási esküje. <i>Szekely Bertalan</i> nak Erzsébet királyné számára készített eredeti vízfestménye a bécsi várakban	663
Horváth Boldizsár aláírása	666
Báró Eötvös József aláírása 1865 január 11-iki levelén	673
Somssich Pál aláírása 1851-iki könyomatú arczképén	676
A gödöllői királyi kastély. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	680
<i>József Tóth</i> »Egykorú könyomat után. <i>Fereby Soma</i> »Magyar mág-nások könyve« (Pest, 1860—1870?) című kiadványából	683
Gróf Andrássy Gyula aláírása	686
Gróf Lónyay Menyhért. Fénykép után	693
Kerkápoly Károly. Fénykép után	695
Haynald Lajos. Fénykép után	701
Irányi Dániel aláírása	702
Szlávy József. Fénykép után	703
Bittó István. Fénykép után	706
Báró Wenkheim Béla. <i>Pollák</i> fametszete <i>Haske</i> rajza után	713
<i>Gyapay Kálmán</i> . Egykorú könyomat <i>Douthage</i> rajza után. Az országos képtár 7099. számú példányáról	716
Székely Kálmán. Fénykép után	721
Gróf Apponyi Albert. Fénykép után	723
Deák Ferencz sarkophagja. Eredeti fényképfelvétel után	729

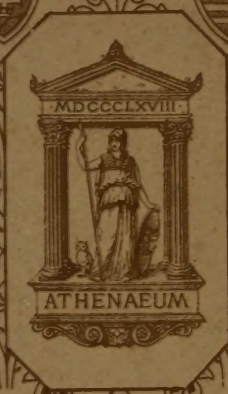
Pulszky Ferencz. <i>Dobv Jén</i> - kezmetzetet után	733
Magláj. Rajzolta <i>Spányi Béla</i>	736
Szerajevó. Rajzolta <i>Spányi Béla</i>	737
Mosztár. Rajzolta <i>Spányi Béla</i>	739
Kállay Béni. Fénykép után	743
Az 1885. évi kiállítás megnyitása, Fénykép után	745
Rudolf trónörökös aláírása	746
Báró Fejérváry Géza. Fénykép után	751
Rudolf trónörökös sarkophagja. Eredeti fényképfelvétel után	753
Tisza Kálmán aláírása	757
O Felsege bevonulása a koronázási jubileum alkalmából. (A király fogata a teréz-köri diadalkapunál.) Rajzolta <i>Kinnach László</i>	764
Trefort Ágoston. Eredeti fénykép után készült fametszetről	766
Gróf Csáky Albin. Fénykép után	774
Simor János. Könyomat után. <i>Vereby Soma</i> »Honpolgárok könyve« című kiadványából	779
Vaszary Kolos bibornok. Fénykép után	793
Schlauch Lőrincz bibornok. Fénykép után	795
Kossuth sirja a budapesti központi temetőben. Eredeti fényképfelvétel után	797
Gróf Khuen-Hédervári Károly. Fénykép után	801
Wekerle Sándor aláírása	803
Lukács László. Fénykép után	812
Fiume. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	815
Baross Gábor. Fénykép után készült fametszetről	816
A Magyar Tudományos Akadémia palotája. Eredeti fényképfelvétel után	821
Wlassics Gyula. Fénykép után	823
A királyi várak. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	829
Zárókép. Rajzolta <i>Rothfeldne Hirsch Netly</i>	834
Kezdőkép Jókai Mór utószavához. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	837
Zárókép. Rajzolta <i>Cserna Károly</i>	840

MAGYARORSZÁG EZEREVES FENNÁLLÁSÁNAK EMLÉKERE RENDEZETT UNNEPELYEK
KIEGÉSZÍTÉSE CZÉLJÁBÓL AZ ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNY-
TÁRSULAT EMICH GUSZTÁV VEZÉRIGAZGATÓ KEZDEMÉNYEZÉSÉRE ELHATÁROZTA
MAGYARORSZÁG EZEREVES FENNÁLLÁSA TÖRTÉNETÉNEK KIADÁSÁT, MELY-
NEK SZERKESZTÉSÉT SZILÁGYI SÁNDOR ÉS AZ EGYES RÉSZEK MEGÍRÁSÁT
ACSÁDY IGNÁCZ, ANGYAL DÁVID, BALLAGI GÉZA, BEKSICS GUSZTÁV,
DÉZSI LAJOS, FRAKNÓI VILMOS, FRÖHLICH RÓBERT, KUZSINSZKY
BÁLINT, MARCZALI HENRIK, MÁRKI SÁNDOR, NAGY GÉZA, PÓR ANTAL,
SCHÖNHERR GYULA VÁLLALTÁK EL, S A BEVEZETÉST VASZARY
KOLOS, AZ UTÓSZÓT PEDIG JÓKAI MÓR KÉSZÍTETTÉK. A
MUNKA BUDAPEST SZÉKES FŐVÁROSBAN AZ ATHENAEUM
KÖNYVNYOMDÁJÁBAN MEGKEZDETETT MDCCCXCIV. ÉVI
NOVEMBER HÓ IV-ÉN, BEFEJEZTETETT MDCCCXCVIII.
ÉVI NOVEMBER HÓ IV-ÉN.

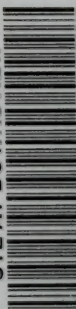
1327/

2

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 06 20 01 015 4